Giới thiệu Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen

Thể loại: *Ngôn tình, đô thị, hào môn, xã hội đen*

Editor: *chenqiucao, ÔpLaChan*

Cô, thiên kim tiểu thư hắc đạo được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, bề ngoài nhỏ bé yếu đuối, nội tâm máu lạnh bạo lực.

Mỗi khi tới trường, đều có thương vong xảy ra,

Khiến cho toàn bộ học viện của Mỹ đều đưa cô liệt vào đầu danh sách đen

Bất dắc dĩ, cô chỉ có thể đi xa tha hương, xa vượt trùng dương, bắt đầu kiếp sống tìm tòi học hỏi, rời xa nơi chôn rau cắt rốn

Mà người giám hộ mới của cô lại là một người đàn ông côn đồ yếu đuối tay trói gà không chặt?!

Kể từ khi cô gái bề ngoài yếu đuối vô hại, nội tâm máu lạnh bạo lực này vừa xuất hiện, thế giới của anh liền tràn đầy phiền toái

Lần đầu tiên hai người gặp mặt, thì cô đã tặng anh một viên đạn coi như quà ra mắt

Anh xuất thân hào môn, hai mươi lăm tuổi, phong thái yểu điệu, gia tài bạc triệu, cả người toát ra thông minh cùng phóng khoáng, được vô số mỹ nữ theo đuổi, nhưng lại không ngờ sẽ trở thành người giám hộ của một đứa con nít!

Năm ngày ba bữa bị giáo viên mời đến uống trà nói chuyện, mà người khởi xướng này ngược lại là người da mặt dày một chút tâm tư ăn năn hối cải cũng không có, vẫn gây chuyện phiền toái cho anh!

Rất tốt!

Anh chỉ là lười quản cô, nhưng cũng không có nghĩa là cô có thể muốn làm gì thì làm mà không có giới hạn!

【Đoạn ngắn đặc sắc】

Đoạn ngắn một:

"Bùm" một tiếng, đèn đuốc bên trong biệt thự nhất thời sáng trưng, tất cả mọi người đều vội vàng khoác thêm áo ngoài, kêu lên lúng ta lúng túng chạy vọt vào.

Chỉ thấy một người đàn ông mặt mũi tuấn tú đang nằm thẳng tắp trên thảm lông nhung

"A! Thiếu gia! Cậu làm sao lại chết nha!"

Lão quản gia nhào tới bên cạnh "Thi thể", lệ rơi đầy mặt.

"Ầm ỹ chết đi được! Câm miệng!"

Cô gái ở trên giường vẻ mặt mê mang, ánh mắt tan rã, trong tay cầm một khẩu súng lục bằng bạc phát quang.

"Tiểu thư, đây, đây là người giám hộ mới của cô…"

Đoạn ngắn hai:

"Em nói một chút cho anh chuyện này là thế nào?"

Vẻ mặt người đàn ông u ám đem một xấp hình ném lên bàn, cô gái thản nhiên liếc mắt một cái, "Có vấn đề gì không?"

Người đàn ông đứng bên cạnh tức muốn điên lên một tay túm lấy cô, hung hăng ném cô lên giường lớn, "Xem ra chúng ta phải thảo luận nghiên cứu thật tốt một chút vấn đề khuynh hướng giới tính của em!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Một trò khôi hài

Phần 1

Tròng mắt Phong Thần lúc sáng lúc tối, vốn đôi mắt màu hổ phách nhạt tức thì liền như những đám mây thay đổi thất thường, màu mực đậm, nhìn không thấu tâm tư thiên biến vạn hóa của hắn, đến tột cùng là có chủ ý gì.

Trong đêm đen như mực, một chiếc xe thể thao kiểu dáng đẹp đang phóng nhanh trên quãng đường vắng dân cư, giống như một con báo sống trong tự nhiên, rẽ ngoặt nhanh nhẹn, chạy nước rút nhanh chóng nhưng mãnh liệt, để lại một bóng dáng hư vô trong màn đêm.

"Két" một tiếng, chiếc xe thể thao dừng lại ở trước một ngôi biệt thự, cửa xe chậm rãi hạ xuống, một cánh tay thon dài mà trắng nõn thò ra ngoài, nhẹ nhàng đảo qua máy tính nhận dạng, "giọt" một tiếng, trước mặt cửa sắt rỗng chạm trổ hoa văn màu đen chậm rãi mở cho hắn, dưới ánh đèn yếu ớt, nhưng thấy bóng người trong cửa sổ xe mím chặt môi, lộ ra vẻ uể oải.

Bóng người cao lớn tiến vào đại sảnh, không bật đèn, hình như là rất quen thuộc kết cấu của ngôi biệt thự này, đi đến lầu hai quen thuộc.

"Ken két" một tiếng, cửa phòng bị mở ra, ở bên trong không gian tĩnh mịch, tiếng động này rất chói tai, trong bóng tối, dường như có vật gì đó bỗng nhúc nhích. Mà hắn chưa phát hiện, mang theo tiếng bước chân mệt mỏi, đi về phía giường.

Nhưng còn chưa đi được mười bước, điểm sáng màu bạc kỳ quái chợt lóe ngay trước mắt, không đợi hắn có bất kỳ phản ứng nào, bên tai chỉ nghe thấy "bùm" một tiếng, thân thể rung chuyển, trong mắt mang theo vẻ không thể tin nổi.

Trong bóng tối, dường như hắn thấy một đôi mắt lóe ra tia sáng lãnh khốc, tràn đầy thái độ thù địch với hắn.

"Pằng" một tiếng, gian phòng tối tăm nhảy mắt vô cùng tỏa sáng, cạnh cửa lập tức xuất hiện rất nhiều người, tất cả mọi người đều chưa kịp khoác thêm áo ngoài, lại chân nam đã chân chiêu vọt vào. Một trận nhốn nháo hoảng loạn, tất cả mọi người luống cuống chen chúc ở cửa, đối với một màn trước mặt sợ ngây người.

Biệt thự tối đen như mặc lập tức được thắp sáng, mà tiếng bước chân hỗn loạn cũng chỉ hướng về một phía, có người phụ nữ nhát gan hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ, có đàn ông cũng là vẻ mặt khiếp sợ, không biết nên làm gì.

Bọn họ nhìn thấy cái gì đây?

Vừa chuyển tầm nhìn, bên cạnh chân giường, trên mặt thảm lông nhung, người đàn ông mặt mũi tuấn tú đang nằm thẳng tắp, lúc này hắn không có một chút phản ứng nào, giống như đã mất đi tri giác.

"A! Thiếu gia! Thiếu gia…… Cậu làm sao cứ như vậy mà chết đi!"

Lão quản gia thật vất vả chen vào từ bức tường người, vừa thấy thiếu gia nhà mình nằm trên mặt đất không nhúc nhích, lệ rơi đầy mặt, lập tức nhào tới bên cạnh "Thi thể", than thở khóc lóc.

"Ầm ỹ chết đi được! Câm miệng!"

Một tiếng hừ lạnh không nhịn được vang lên, lão quản gia quỳ gối bên cạnh tức thì im lặng, một đôi mắt ngập nước mắt run rẩy nhìn về phía cô gái ngồi ở trên giường.

Ông rùng mình một cách vô thức, vẻ mặt của cô gái mê mang, ánh mắt tan rã, dường như là bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ, nếu như trên tay cô không cầm một khẩu súng lục bằng bạc phát quang, nhất định sẽ khiến người ta cho rằng, vụ án đẫm máu trước mặt không hề có quan hệ gì với cô.

"Tiểu thư, đây, đây là người giám hộ mới của cô……"

Người đàn ông thật vất vả mới gạt bỏ được bức tường người, nhìn một màn trước mắt, khóe miệng không ngừng co quắp, ông biết tiểu thư luôn ngủ ít, dơn nữa thay đổi một môi trường mới sẽ rất khó đi vào giấc ngủ, nếu như ngay lúc này có người quấy rầy trước mặt cô, hậu quả nhất định rất nghiêm trọng.

Nhưng ông không ngờ, hậu quả là như vậy…… Ừ…… Bạo lực……

"Tất cả ra ngoài!"

Tần Mặc nhíu mày, một đôi mắt lạnh lùng đảo qua từng người từng người một ở đây, dường như chỉ cần có một người phát biểu ý kiến, khẩu súng lục trong tay cô sẽ nhắm ngay một người nào.

Lời vừa nói ra, bên trong phòng lập tức lại như một trận người ngã ngựa đổ (chỉ cảnh nhốn nháo), không đến một phút, bên trong phòng lại một lần nữa rơi vào bóng tối, mà đôi mắt lạnh lẽo kia cũng biến mất trong bóng đêm.

Ngày hôm sau

"A!"

Sau khi một tiếng kêu hoảng sợ vang lên, mặt người đàn ông toát mồ hôi lạnh chợt từ trên giường ngồi dậy, hắn lấy một tay che ngực, nơi đó cảm giác đau đớn âm ỷ. Ánh mắt trời theo cửa sổ thủy tinh len vào đến trên mặt của hắn, giống như có một đôi tay ấm áp, dần dần xua tan sự lạnh lẽo trên người hắn.

Đó là mơ sao?

Phòng Thần nhìn gian phòng một chút, ga giường màu trắng, đồ nội thất đơn giản, hắn nheo mắt lại, đây là…… Phòng khách!

Shit!

Hắn nguyền rủa một tiếng, lập tức vén chăn lên, không quan tâm đến trên người còn mặc đồ ngủ, chân trần liền xông vào trong phòng của mình.

Bực bội một cước đá văng cửa phòng, bên trong phòng đã bị nữ giúp việc dọn dẹp qua, nhưng tất cả những thứ thuộc về hắn đều không còn tồn tại, thay vào đó, là đồ trang sức phấn màu thuộc về con gái.

"Thiếu gia, cậu đã tỉnh, muốn ăn chút gì không?"

Lão quản gia không biết từ chỗ nào xông ra, thật sự từ trước tới nay tối hôm qua là trường hợp hỗn loạn nhất, ông suýt chút nữa phải báo cảnh sát và kêu xe cứu thương rồi. May mắn thay chỉ là một cuộc sợ bóng sợ gió, bên trong súng lục của tiểu thư Tần Mặc là thuốc tê, không xảy ra án mạng.

Chỉ có điều nhìn sắc mặt của thiếu gia, hình như không tốt lắm.

"Phòng của ta xảy ra chuyện gì! Còn nữa, người phụ nữ tối qua là ai!"

Phong Thần vừa nghĩ tới người phụ nữ tối qua liền thở dài không dứt, hắn thiếu chút nữa cho rằng mình đã bị cô ta giết rồi! Nếu như cô cho hắn một phát súng thật đạn thật, bây giờ hắn đang ngủ ở trong nhà tang lễ đi!

Lão quản gia hắng giọng một cái, "Thiếu gia, tiểu thư đang dùng bữa, cậu có thể……"

Vừa nghe thấy người phụ nữ kia đang ở dưới lầu, Phong Thần không đợi lão quản gia nói xong, liền chạy vọt xuống dưới lầu.

Bên trong phòng ăn, Tần Mặc đang chậm rãi ăn bữa sáng, Phong Thần vừa xông vào nhà ăn, không để ý đến những ánh ánh mắt kinh ngạc chung quanh đang quăng vào hắn, bóng người thản nhiên chạy thẳng đến bàn ăn.

"Cô……"

Tần Mặc nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người đàn ông mặc đồ ngủ khí thế hung hăng vọt tới bên cạnh mình, mặc trên người áo ngủ nhăn nhúm, một mái tóc đen lộn xộn giống như một cái tổ chim trên đỉnh đầu, giống như kẻ điên trốn ra khỏi bệnh viện tâm thần, tóc rơi ngăn ở trước mắt, lại không giấu nổi oán niệm bán về phía cô.

Ánh mắt của hai người đối chọi, Phong Thần vừa phun ra một chữ thì không lộ ra được chữ thứ hai, lập tức liền thu lại lời nói thô bạo.

Đối diện với người đàn ông đem bộ dáng giận dữ rất nhanh liền thu lại, nhanh đến nỗi khiến cho Tần Mặc cho rằng vừa rồi là cô hoa mắt, trong chớp mắt, Phong Thần liền lộ ra nụ cười của tên lưu manh côn đồ bên đường phố.

Hắn huýt sáo, từ từ thong thả bước đến bên người cô, Tần Mặc không thích người lạ mặt tới quá gần, hơi cau mày. Dường như cảm nhận được sự bài xích của cô, hắn dừng chân, hơi thở xa cách rất mãnh liệt, khiến hắn muốn xem nhẹ cũng khó.

"Nhà của chúng ta từ khi nào lại có một công chúa xinh đẹp a?"

Hắn ngồi bên canh, nữ giúp việc lập tức bưng bữa sáng lên cho hắn, khóe miệng Phong Thần khẽ nhếch lên, một đôi mắt phượng hẹp dài lộ ra vẻ đánh giá. Người phụ nữ trước mặt…… Không, phải nói là cô gái.

Cô có một mái tóc đen mềm mại, nhưng chiều dài che khuất tai, thiếu sự dịu dàng của thiếu nữ ở độ tuổi này, tăng thêm một phần phù hợp không chịu gò bó của độ tuổi này.

Vành tai giấu ở sau những sợi tóc đen, đeo bông tai nạm kim cương màu xanh đen, cất dấu sự lạnh lùng, và tính khí của cô nhưng thật ra rất phù hợp.

Lần đầu tiên nhìn thấy, hắn đã cảm thấy cô là một con búp bê xinh đẹp được cung phụng, xinh đẹp lại yếu ớt, nhưng cái ý niệm này vừa chợt lóe ra liền bị cắt đứt. tuy nói tối qua cũng không phải súng thật đạn thật, nhưng mức độ nguy hiểm của cô vẫn bị đính vào đèn báo động đỏ.

Búp bê lạnh lẽo, Phong Thần nhìn Tần Mặc không chớp mắt, chỉ nghĩ đến không có sinh mạng, cả người búp bê lạnh như băng, chờ đợi cho đôi mắt trống rỗng, mắt lạnh nhìn tất cả cái thế giới này.

Hình như cái gì cũng không thể hấp dẫn được sự chú ý của cô, không muốn tiếp xúc với người khác, cô giống như chỉ sống ở thế giới nhỏ bé của mình. Phong Thần đột nhiên cảm thấy đau lòng cho cô gái xa lạ này.

“Nhìn đủ rồi? Đại thúc?”

Giọng nói mềm mại lập tức kéo Phong Thần về thực tế, hắn không khỏi rùng mình một cái, trên trán xuất hiện ba vạch đen……

Âm sắc của cô gái đặc biệt lộ ra một chút lạnh lùng, từng chữ nói ra lại khiến tự tôn của Phong Thần tổn thương, đại thúc? Hắn, hắn chỉ hai mươi lăm có được hay không! Lại bị cô kêu thành đại thúc!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trường trung học Roland

Tần Mặc đối với tâm tư giống như rừng rậm của người đàn ông này không có bao nhiêu phản ứng, trong khi hắn nhìn cô, cô cũng nhìn hắn không che dấu chút nào.

Phong Thần nhìn thấy rõ ràng, trong mắt cô là tìm tòi nghiên cứu và quan sát, giống như ánh mắt của một số phụ nữ xoi mói quần áo trong cửa hàng.

Một tay của hắn lười liếng chống đầu, cả người tản ra cỗ tư vị lười biếng, cơ thể dường như không xương, nhũn như con chi chi dựa vào bàn ăn. Mặc dù bộ dạng của hắn rất đẹp, nhưng ở trong mắt Tần Mặc, Phong Thần bị dán mác yếu đuối.

Ngay cả cha của cô cũng đau đầu vì hành động của cô, người đàn ông nhũn như con chi chi này có thể làm gì được cô?

Chỉ là rất dễ nhận thấy, một tiếng “Đại Thúc” của cô khiến cho người đàn ông này đã có một chút cảm xúc phản ứng, nhưng một chút dao động đó rất nhanh đã bị vùi lấp ở bên trong đôi mắt, dường như bị hút vào lỗ đen, không để lại một chút dấu vết.

“Ha ha, cô nhóc cô thật thú vị!”

Ý vị của Phong Thần mơ hồ có chút cắn răng nghiến lợi, vươn tay muốn vuốt tóc của Tần Mặc, nhưng lại bị cô một tay chụp được. Mặt của Tần Mặc lạnh xuống, “Đừng tùy tiện chạm vào tôi!”

Cô hình như rất tức giận, đứng lên đi về phía cửa, phía sau cô một người đàn ông mặc tây trang màu đen đi theo, xương sống uốn thẳng, khóe miệng hiện lên đường thẳng nằm ngang, nhìn qua cẩn thận tỉ mỉ.

“Tiểu thư không thích cùng người khác tiếp xúc thân thể, sau này xin hãy thông cảm nhiều nhiều.”

Người đàn ông nói xong rất nhanh, bước đi như bay đuổi theo bước chân của Tần Mặc, ánh mắt trời ngoài cửa rất nhanh đã che khuất bóng dáng của hai người, Phong Thần sờ sờ cằm, thật lâu như đi vào cõi thần tiên.

Bộ dáng đó rất giống một con mèo, một con mèo đang suy nghĩ làm sao để bắt được con chuột.

“Không cho tôi giải thích một chút sao?”

Khóe miệng của hắn nâng lên một nụ cười lười biếng, nút áo ngủ rộng thùng thình nới ra, dường như chỉ cần vừa dùng sức liền có thể kéo rơi, trong sự chán chường mang hơi thở lưu manh.

Chiếc xe hơi màu đen tỏa sáng đã sớm dừng lại ở cổng, lái xe đã đợi ở cửa ra vào, nhìn thấy bóng dáng của Tần Mặc, ngay lập tức cung kính mở cửa xe. Vị tiểu thư này đột nhiên xuất hiện, đều khiến người ta cảm thấy không có hơi thở con người, giống như không có xinh đẹp, lại không có bơm sức sống vào tượng gỗ, nhưng ánh mắt của cô lại toát ra vẻ tĩnh mịch làm cho người ta sợ như vậy.

Cô gái thân thể yếu ớt ngồi vào ghế dựa bằng da thật bên trong xe, người đàn ông mặc âu phục đen ngồi vào vị trí kế bên tài xế, không lâu sau, người đàn ông bị cô gọi là đại thúc cũng ngồi vào bên cạnh cô.

Sắc mặt Phong Tần thối thúi, vừa ngồi vào trong xe liền vắt chân trái lên chân phải, đôi tay giang rộng thật lớn, vừa vặn đem Tần Mặc bên cạnh vòng vào phạm vi cơ thể của mình.

“Lái xe!”

Tay của hắn còn thiếu một chút nữa mới có thể chạm vào Tần Mặc, hắn có thể sâu sắc cảm nhận được, cơ thể Tần Mặc lập tức cứng ngắc, nắm chặt quả đấm âm thầm nói cho hắn biết, chỉ cần hắn tiếp tục tiến lên một chút nữa, quả đấm của cô sẽ không nể nang mà vung vào gương mặt tuấn tú của hắn.

Nói không chừng cô còn có thể không biết từ đâu móc ra một khẩu súng, giải quyết hắn ngay tại chỗ.

Hắn cố ý, Tần Mặc chú ý tới khóe miệng của hắn hơi nhếch lên, đối với trạng thái đề phòng của mình (cô) mà tâm tình cảm thấy vui vẻ, thật là một người đàn ông xấu xa.

Phong Thần lại bị dán thêm một nhãn mác xấu xa.

Xe chạy vào một vườn trường, Tần Mặc nheo mắt lại, nhìn thấy trên tường đá bằng phẳng bị gạch men sứ xếp thành, dùng bút mực vàng viết lên bốn chữ to mang theo sự xa hoa lãng phí "Trường trung học Roland".

Khóe miệng của cô không khỏi lộ ra nụ cười, vẫn ngồi yên lặng như cũ, không lộ ra thanh sắc(tiếng nói nét mặt).

Vườn trường được tạo ra giống như vườn hoa mộng ảo, đâu đâu cũng có thể cảm giác được sự hoa lệ này là dùng một đống tiền đắp lên.

"Đinh" một tiếng, cửa thang máy chậm rãi mở ra, hai hàng đứng không ít người, dường như đã đợi ở chỗ này rất lâu.

Khi Phong Thần và Tần Mặc đi ra, một người đàn ông đầu hói bóng loáng, thân thiện đi về phía bọn họ, vừa vươn tay ra bắt tay Phong Thần.

"Phong tổng giám đốc, chờ đợi đã lâu, vị này chính là Tần tiểu thư."

Lão hiệu trưởng đeo một cặp kính lão, tươi cười nghênh đón hai người, trong mắt giống như nhìn thấy chủ tịch Mao màu đỏ đang vẫy tay ra hiệu cho ông.

Phong Thần vẫn một bộ lưu manh như cũ, cổ áo kéo ra hai nút, cà vạt cũng không thắt, có vẻ tùy ý lại lôi thôi. Nhưng vẫn không giấu đi được phong thái sang trọng quý công tử của hắn, là con trưởng nhà giàu có trời sinh, vừa phóng túng không chịu gò bó của tên côn đồ đường phố.

"Đến lúc đó còn phải nhờ hiệu trưởng quan tâm nhiều một chút."

Khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười miễn cưỡng, trường này tuy là có tiền thì có thể vào trường học quý tộc, nhưng giáo viên lại là những người bậc nhất trong thành phố. Giống như con cái của quan lại quyền quý thời cổ đại tất cả đều đọc ở thư viện, vừa bước vào, đó là con trời sinh, dù sao cũng có chút hư vinh.

Ngôi trường này, Phong Thần đầu tư không ít, mặc dù không phải cổ đông, nhưng cũng là một trong số những người đầu tư chính, sự tồn tại của Roland, dù sao cũng phải phụ thuộc vào hắn.

Hai người hàn huyên hồi lâu, hiểu về nhau không ít.

Lão hiệu trưởng nói đến kế hoạch xây dựng thêm cho trường học một thư viện, Phong Thần khẽ mỉm cười, nhìn sang một bên Tần Mặc từ đầu đến cuối chưa từng nói chuyện.

"Còn nơi nào ở đây có hoàn cảnh tốt không?"

Lão hiệu trưởng vừa nghe thấy có hy vọng, vội vàng kêu một nhân viên đi theo, dẫn Tần Mặc đi làm quen với hoàn cảnh một chút.

Phong Thần thấy Tần Mặc nghe lời rời đi, ánh mắt hơi khác thường, cô không giống như đứa bé nghe theo sự định đoạt của người khác, nhưng bây giờ cô lại yên lặng giống như thục nữ danh môn. Nếu không phải vụ "Mưu sát" tối qua, nếu không phải lão quản gia nói cho hắn biết, Tần Mặc xuất thân từ hội đen, hắn cũng cho rằng Tần Mặc thực sự là một danh môn khuê tú.

Đối với Tần Mặc mà nói, quen thuộc hoàn cảnh chỉ là một hình thức, dù cô có thích nơi này hay không, cô đều sẽ bị bỏ lại ở đây.

Đúng vào thời gian tan học, không ít công tử danh môn và hào môn thục viện bước ra khỏi phòng học, khi gặp lại cô đều sẽ nhìn qua cô, thỉnh thoảng còn bàn luận xôn xao, chỉ chỉ chỏ chỏ về phía cô.

"Cẩn thận!"

Một tiếng thét kinh hãi từ phía sau truyền đến, Tần Mặc cảm thấy sau lưng mình có một sức gió mạnh mẽ đang đánh về phía mình.

Trong mắt mọi người, động tác của Tần Mặc giống như pha quay chậm trong phim điện ảnh, trong lòng khẩn trương lại có chút hưng phấn, vô số suy đoán xẹt qua đầu, nhưng chung quy cũng không ngờ rằng cuối cùng lại là……

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Kết thù kết oán

Sau đầu có một sức gió lạnh lùng mạnh mẽ đánh tới, động tác của Tần Mặc trong mắt mọi người trở thành pha quay chậm trong phim điện ảnh, chỉ thấy cô lui về phía sau một bước, mượn lực của chân sau, dùng sức nhảy về phía trước, đồng thời đá bay một vòng xinh đẹp, vật thể hình tròn đánh về phí cô "Bùm" rơi xuống thay đổi đường đi.

Chỉ nghe thấy âm thanh "Binh" thanh thúy, vật thể hình tròn đập vỡ thủy tinh ở lầu bên cạnh của trường học, thủy tinh vỡ dưới đất khúc xạ ra một vệt cầu vồng rực rỡ tươi đẹp, vỡ tan tành mà lại tốt đẹp.

Những tiểu thư và thiếu gia nhà giàu kia bọn họ đoán chừng là lần đầu tiên, nhìn thấy người có công phu thật ngoài phim điện ảnh, trong chốc lát cũng không có người mở miệng nữa, chẳng qua là mang theo ánh mắt ngạc nhiên cùng tìm tòi nghiên cứu đối với Tần Mặc.

"Tần tiểu thư, không sao chứ?"

Giáo viên chủ nhiệm ở bên cạnh xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, vừa rồi thật là nguy hiểm a, thiếu một chút nữa như vậy…… nếu đại tiểu thư trước mặt này xảy ra chuyện gì, hắn đoán chừng cũng đừng nghĩ đến chuyện lăn lộn tiếp ở chỗ này.

"Tiểu thư, sau này cô vẫn nên ít ra tay thì tốt hơn."

"Lan, sau này còn nói những lời như vậy nữa, thì cậu cũng không cần đi theo bên cạnh tôi nữa."

Người được gọi là Lan, thân thể cứng đờ, đường nét trên khuôn mặt rõ ràng cứng ngắc, đôi môi mím thành một đường, không hề nhiều lời nữa. Đây là cấm kỵ của cô, rõ ràng, vừa rồi Lan đã chạm đến chỗ hiểm của Tần Mặc.

"Tiếp tục dẫn đường!"

Mặt Tần Mặc không chút thay đổi, giống như vừa rồi cô chỉ đánh chết một con muỗi, những người xung quanh bàn luận xôn xao về cô không có một chút ảnh hưởng. Dường như bọn họ và cô, hoàn toàn không phải là người cùng một thế giới.

"Được, được……"

Giáo viên chủ nhiệm bị Tần Mặc liếc mắt nhìn, trong lòng lập tức có gió lạnh vèo qua, xem ra vị tiểu thư này hoàn toàn không phải kiểu người yếu đuối. Mặc dù ở đây đều là con cháu nhà giàu, nhưng hắn lại chưa bao giờ nhìn thấy tiểu thư hay thiếu gia nào giống như Tần Mặc, hình như cô cũng không tồn tại ở cái thế giới này, như sự tồn tại của cô, lại khiến cho người ta không thể coi thường.

Tiểu thư thiếu gia sống an nhàn sung sướng đối với bạn học mới "Thân thủ siêu phàm" này, hình như càng cảm thấy hứng thú hơn, nhưng ngại vì hơi thở lạnh thấu xương trên người cô, cũng có chút khiếp đảm.

"Wey wey wey! Bóng của tôi đâu!"

Từ phía sau phát ra một hồi ồn ào, Tần Mặc thản nhiên đi về phía trước, nhưng trước mắt đột nhiên thoáng một cái, ánh mặt trời đỉnh đầu bị một bóng dáng cao lớn che khuất, chỉ để lại bóng râm.

Lan lập tức đi ra từ phía sau Tần Mặc, lại bị Tần Mặc ngăn cản, ý bảo hắn cứ đứng ở phía sau.

"Mới vừa rồi có phải là cô đá bóng của tôi đi!"

Hắn đứng ở chỗ xa nhìn rất rõ ràng, cô bé trước mặt này đầu không đến bả vai hắn, đơn giản liền đem quả bóng đang bay rất nhanh về phía cô đá bay dễ dàng.

"Bùi thiếu, này, quả bóng này hình như không dùng được nữa."

Người bạn chạy tới đem quả bóng đã thành một miếng da đưa đến trước mặt Bùi thiếu, mắt thiếu niên kia vừa chạm đến xác của quả bóng rổ trong tay anh ta, ánh mắt ngay lập tức giống như mây đen kéo đến trước khi mưa xối xả, cuồn cuộn không dứt.

"Cô dám làm hỏng bóng của tôi!"

"Bùi Thiểu Y, một ngày cậu không gây chuyện thì thì không hài lòng có phải không!"

Giáo viên chủ nhiệm nhức đầu nhìn người học sinh nam trước mắt, mặc dù nói có tiền thì không ít những công tử tiểu thư giá giàu có thể vào, nhưng trường học bọn họ vẫn rất nghiêm khác với học sinh.

"Hôm nay không phải là em muốn gây rối. Là cô ta làm hỏng đồ của em!"

Bùi Thiểu Y trừng hai mắt, cô nữ sinh này còn nhỏ hơn mình hai nắm tay này lại chẳng thèm ngó tới, hết sức tức giận. Đây chính là quả bóng số lượng có hạn trên toàn thế giới, nếu như hôm nay không mang ra kheo khoang một phen, cũng sẽ không bị cô nữ sinh này đá hư. Quan trọng hơn là, đây chính là món quà mà anh trai hắn tặng, hắn còn không nỡ bỏ ra, nhưng hôm nay lại thành ngày giỗ của nó!

Nghĩ tới đây, Bùi Thiểu Y không khỏi càng căm tức, lại thấy cô gái trước mắt, hai mắt điềm tĩnh, thật giống như hắn là một người qua đường đang cố tình gây sự trước mặt cô.

Cô cứ như vậy không đếm xỉa đến sự tồn tại của hắn, khiến lửa giận vốn có của Bùi Thiểu Y càng cháy điên cuồng, không để ý đến sự chênh lệch giữa nam và nữ, một tay liền muốn túm cổ áo của cô, dùng sức lung lay.

Hắn nói lâu như vậy, cô lại một chút phản ứng cũng không có, như một tượng gỗ dường như bất động, cũng không nói chuyện.

Mắt thấy bàn tay to lớn kia sẽ chạm vào Tần Mặc, cô còn chưa động thủ, có một cánh tay thon dài trắng nõn đã ngăn cản Bùi Thiểu Y.

"Thiểu Y, không nên gây chuyện."

Nhìn theo cánh tay kia, chỉ thấy một thiếu niên khuôn mặt trắng nõn, làn da còn nhẵn nhụi hơn cả trẻ con, mắt kính đeo trên mũi phản ánh ra những con sóng, sau khi không đeo kính ánh mắt sẽ như thế nào.

Tần Mặc nhìn thiếu niên kia một cái, kéo ra một nụ cười lạnh.

"Nhưng……"

Bùi Thiểu Y cau mày, hình như rất nghe lời người thiếu niên vừa mới xuất hiện kia, buông lỏng ra quả đấm. Nhưng vẫn trừng mắt lạnh lùng nhìn Tần Mặc, "Cô nhớ đấy cho tôi!"

"Thật xin lỗi."

Thiếu niên cười ôn hòa, đi theo hướng Bùi Thiểu Y vừa mới rời đi. Một cuộc tranh chấp nhỏ cứ trôi qua như vậy, tiếng chuông vào học vang lên, những người ở một bên xem náo nhiệt cũng nhanh chóng đi vào phòng học.

Tần Mặc quay đầu, liếc mắt nhìn cửa sổ của một căn phòng trên lầu, giáo viên chủ nhiệm hơi thở phào nhẹ nhõm, vẫn may không làm cho hai tiểu tổ tông này xung đột.

Mà người đàn ông tựa vào bên cửa sổ, thu hết tất cả vào trong mắt, trong mắt lóe lên tia sáng xấu bụng, "Học sinh kia của lớp nào?"

"A, là Bùi Thiểu Y lớp 11 (3)." (số 3 trong này mình không hiểu lắm, có ai biết thì chỉ cho mình nha)

"Ừ, hãy để Tần Mặc chuẩn bị vào lớp đó đi!"

Lão hiệu trưởng sửng sốt một chút, vừa rồi ông cũng nhìn thấy tranh chấp giữa Bùi Thiểu Y và Tần Mặc, nếu hai người chung một lớp, có thể sẽ xảy ra chuyện gì không?

"Nhưng, Bùi Thiểu Y này……"

"Hả?"

Phong Thần nheo mắt lại, trong mắt lóe lên ánh sáng, màu mực đậm, dường như sương dày vén không ra.

"Dạ dạ dạ, liền theo ý của Phong tổng."

Quay đầu, tâm tình Phong Thần rất tốt nhìn bóng lưng của người nọ, ở nước Mỹ cô là đại tiểu thư, bất luận chơi đùa như thế nào cũng không sao, nhưng ở nơi này, có khổ cực đang chờ cô!

Bụng dạ nhỏ mọn của người nào đó đang cười âm hiểm trong lòng, lão hiệu trưởng bên cạnh chọt rùng mình một cái, một cỗ ớn lạnh không hiểu kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Không phải oan gia không đụng đầu

Phong Thần làm việc rất nhanh, đêm đó đã cho người đóng gói đồ đạc của Tần Mặc, chuẩn bị ngày thứ hai liền đưa đến trường học.

Trường trung học Roland là một ngôi trường ký túc xá, nội thất thiết bị rất đầy đủ, có năm tòa nhà ký túc xá nam nữ, mỗi tòa mười tầng, có chuyên viên (ở bên mình hay gọi là quản sinh đó) trông nom, tầng thấp nhất có các loại thiết bị giải trí và các thiết bị hoạt động thể thao, ngoài ra còn có cung thể thao tổng hợp để cho học sinh sử dụng.

Nhà ăn gồm cả đồ ăn kiểu tây và kiểu Trung Quốc, bởi vì có không ít học sinh nước ngoài, cho nên có đủ loại thức ăn của các quốc gia, đầu bếp đều là mời từ khách sạn năm sao.

Mặc dù trong trường đều là những con cháu gia đình giàu có, nhưng tỷ lệ lên lớp hàng năm đều vững vàng đứng thứ nhất, có thể thấy được, trường trung học Roland cũng không phải chỉ có kiếm tiền, ngôi trường nát làm trễ nãi tương lai của học sinh. Đây cũng là một trong số nguyên nhân người có tiền thích đưa con đến đây.

"Thiếu gia, chuyện này có phải không thỏa đáng hay không?"

Nghe sự sắp đặt của Phong Thần, lão quản gia do dự.

"Có chỗ nào không ổn? Trường trung học Roland còn chưa đủ với thân phận của cô ta?"

"Nhưng lão gia đã nói……"

Lão quản gia nghĩ đến lời nói của lão gia, vừa muốn dặn dò Phong Thần, thì đã bị cắt ngang, "Được rồi được rồi! Ông ta mấy đêm liền giống như trốn nợ tôi còn chưa tính, lại muốn cò kè mặc cả với tôi!"

Nói đến lão gia nhà họ Phong, chân mày Phong Thần liền thắt chặt, xú lão đầu đem một đứa con nít ném cho hắn không nói, còn muốn hắn chăm sóc chu đáo 24 giờ, quả thật muốn hắn làm bảo mẫu tùy ý sai bảo sao, nằm mơ! Chờ hắn trở về, nhất định phải tính sổ thật tốt!

Mà Phong lão gia ở nơi xa xôi nào đó không tự chủ có chút run rẩy, nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, trong đầu đột nhiên có suy nghĩ không tốt, con trai mình nhất định là đang mắng ông.

Hôm sau

Tiếng chuông tan học vang lên, một thiếu niên lập tức nhảy đến trước bàn học của một người khác, "Này, hôm qua cậu làm chi bảo vệ nha đầu thối đó a!"

Trong giọng nói khinh thường của thiếu niên mang theo trách cứ nhàn nhạt, bị thiếu niên hỏi ngẩng đầu lên, ánh sáng trong tròng mắt kính lộ ra ý vị sâu xa, hắn khẽ nhếch miệng, "Mình chỉ không muốn em gây chuyện mà thôi."

Bùi Thiểu Y bĩu môi, lập tức nằm bò trên bàn học số 38, "Cậu có nghe nói gì không, hôm nay có học sinh chuyển trường đến lớp chúng ta."

Anh ta hơi cúi đầu, dùng ngón tay giữa đẩy đẩy mắt kính trên mũi, khóe miệng hơi cong lên, "Cậu rất chờ mong?"

"Hừ, chỉ cần không phải là tiểu nha đầu hôm qua, nếu như là cô ta, em nhất định sẽ tiếp đãi cô ta thật tốt!"

Bùi Thiểu Y khẽ hếch cằm, dường như đã liệt Tần Mặc vào danh sách đen, nhưng mà hắn là lão đại của lớp, muốn chỉnh một người còn không phải là chuyện dễ dàng!

Tuy nói con cháu nhà giàu trong lớp rất nhiều, nhưng lại tiếp xúc rất ít với người có quyền có thế, có không ít người muốn nịnh bợ hắn, khiến hắn đi đến đâu cũng đều ngang ngược.

Thời gian giải lao ngắn ngủi rất nhanh đã trôi qua, khi tiếng chuông vang lên lần nữa, giáo viên chủ nhiệm của bọn họ bước vào lớp, mà theo đi theo phía sau ông, chính là Tần Mặc một ngày trước đã ầm ĩ không vui với Bùi Thiểu Y.

Đầu tiên khi Bùi Thiểu Y nhìn thấy Tần Mặc, ánh mắt hung hăng nhìn Sở Linh Tầm, khó trách khi đang nói đến học sinh mới chuyển đến, vẻ mặt của anh lại cổ quái như thế, thì ra là đã sớm biết nội tình!

Tần Mặc vẫn làm theo tác phong cũ trầm mặc ít nói, khiến cho giáo viên chủ nhiệm lớp có chút xấu hổ, Bùi Thiểu Y câu dẫ ra nụ cười xấu xa, "Này, người mới tới, cô có phải là bị câm không? Ở đây cũng không phải là trường học cho người khuyết tật, cô có phải đã đi nhầm chỗ rồi hay không?"

Bùi Thiểu Y giễu cợt, những học sinh khác đương nhiên cũng sẽ hùa theo, không ít học sinh nữ xem kịch vui ở bên cạnh xì xào bàn tán, các học sinh nam còn lại e là chỉ sợ thiên hạ không loạn, "Này, nói một câu đi!"

"Đúng vậy a, chẳng lẽ thật sự là không biết nói chuyện?"

"Đi nhầm chỗ rồi, có nghe hiểu được lời của chúng tôi nói hay không? Ha ha……"

Bùi Thiểu Y hả hê nhìn Tần Mặc ở trên bục giảng, nếu là học sinh nữ da mặt mỏng một chút, thì đã sớm khóc chạy ra ngoài, đoán chừng cũng không còn mặt mũi nào quay lại lớp nữa,

Chỉ là, nụ cười hả hê của hắn rất nhanh liền sụ xuống, bởi vì hắt phát hiện, vẻ mặt của Tần Mặc vẫn như cũ đứng ở trên bục giảng, dường như đối tượng mà bọn họ công kích không phải là cô.

Không biết tư chất của cô quá cao, hay là ngôn ngữ bọn họ giễu cợt quá mức thấp, chủ nhiệm lớp nghiêm mặt, "Được rồi, yên lặng một chút, Bùi Thiểu Y, có phải là cậu lại muốn mời phụ huynh hay không?"

Nói đến mời phụ huynh, trong đầu hắn chợt hiện lên một khuôn mặt tươi cười, không khỏi rùng mình một cái, mặc dù không cam lòng, nhưng cũng không

thể làm gì khác hơn là tạm thời an phận.

Dù sao vẫn còn nhiều thời gian, chỉ cần Tần Mặc còn ở trong lớp này một ngày, ở trường trung học Roland một ngày, thì hắn có biện pháp chỉnh cô đến nỗi kêu cha gọi mẹ!

Mà Tần Mặc làm như không thấy thái độ thù địch của Bùi Thiểu Y, mà vừa vặn chính là, hai người chỉ cách nhau một lối đi, trở thành hàng xóm.

"Cô ta rốt cuộc là có lai lịch gì a?"

"Nghe nói hình như là người của Phong thị."

"Nhưng cô ta họ Tần a, không phải là vị hôn thê chứ?"

Bên tai là những lwoif nhiều chuyện của những học sinh nữ, không hiểu ra sao cả, cô liền bị chụp lên cái mũ là vị hôn thê của Phong Thần.

Không đến một ngày, tên tuổi vị hôn thê của Phong Thần đã lan truyền đến mắc toàn trường đền biết, nhưng bản thân người có liên quan lại không có phản ứng là bao.

Trên bàn học đột nhiên xuất hiện một bàn tay to lớn,ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Bùi Thiểu Y nhếch nhếch lông mày, hắn vốn là người cao to, bây giờ đứng lên, càng khiến cho Tần Mặc nhỏ nhắn.

Mái tóc đen của thiếu niên rơi cuống lay động trước trán, đôi mắt giống như màn đêm nhìn chằm chằm vào cô, Tần Mặc tựa lưng vào phía sau, dựa vào thành ghế, hình như hoàn toàn không lo lắng về tình cảnh của bản thân.

"Cô rất lợi hại a, vừa đến đây liền trở thành người nổi tiếng."

"Thiểu Y, Tần Mặc là người mới đến, cậu nên đối với cô ấy tốt một chút."

Bùi Thiểu Y cảm giác bả vai của mình bị người kéo, hắn không vui giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Sở Linh Tầm mang theo nụ cười ấm áp, sức lực trên tay cũng rất lớn.

"Linh Tầm, cậu……"

"Ừ, mình biết cậu muốn thể hiện sự thân thiện với bạn học Tần Mặc, nhưng cậu không cần phải nói ra."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5: Đại tiểu thư phát uy

Mặt trời chiều ngả về phía tây, những áng mây bị nhuộm thành màu đỏ da cam, Tần Mặc lẻ loi một mình đi về phía ký túc xá, nét mặt của cô nhàn nhạt, các học sinh nữ đi bên cạnh dùng ánh mắt đánh giá nhìn cô.

"Tiểu thư, cô đã trở lại."

Lan chờ ở dưới lầu nhìn thấy Tần Mặc, lập tức chạy giống như một con chó trung thành chạy qua, Lan là con lai, ngũ quan thâm thúy, thân cao một mét tám lăm, đứng ở dưới lầu đã đủ hấp dẫn các ánh mắt, bây giờ khuôn mặt một mảnh nhu hòa, khiến mắt của nhiều học sinh nữ nổi lên trái tim màu hồng.

"Sao vậy? Cậu không sống ở chỗ đại thúc à?"

"Tôi là hộ vệ của tiểu thư, dĩ nhiên là đi theo tiểu thư."

Lan đem giao cho Tần Mặc một đồ vật, "Nếu tiểu thư có gì phân phó, xin hãy dùng cái này gọi tôi, lúc nào cho gọi tôi sẽ đến ngay."

Thang máy ở trước mặt của Lan đóng lại, vật trong tay còn lưu lại nhiệt độ của Lan, Tần Mặc từ chối cho ý kiến.

"Đinh" một tiếng, thang máy dừng lại ở tầng mười, tầng Tần Mặc ở chỉ có bốn phòng, đều là phòng đơn. Sau khi dùng dấu vân tay xác nhận, cô đem vật trong tay vứt qua một bên, nói cái gì bảo vệ, nhưng chỉ là muốn giám sát mà thôi.

Bên trong căn phòng sắp xếp giống như nhà trọ, thiết bị đầy đủ hết, Tần Mặc mở cửa sổ sát đất, nhìn ra xa, đem toàn bộ khuôn viên trường học thu hết vào trong mắt.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Tần Mặc từ từ đi tới, đầu bên kia của điện thoại, Phong Thần hài lòng nửa nằm ở trên ghế sofa, "Như thế nào, tiểu công

chúa của tôi, hôm nay trôi qua thế nào?"

Buổi chiều hiệu trưởng đã gọi điện thoại đến báo cáo qua, Bùi Thiểu Y ác ý khiêu khích khiến hiệu trưởng mơn nớp lo sợ, e sợ hai người sẽ tranh chấp, nhưng ông làm sao có thể ngờ được, Phong Thần vì một câu "Đại thúc" của Tần Mặc, mà nhỏ mọn muốn trả thù.

Dĩ nhiên, cũng không loại bỏ quà gặp mặt lần đầu tiên Tần Mặc đã ban tặng cho hắn, khiến trong lòng hắn khó chịu rất lâu.

"Rất vui vẻ, cảm ơn sự sắp xếp của anh."

Thông qua âm thanh, Phong Thần không nghe ra được Tần Mặc có gì mất hứng, hắn mím chặt môi, "Đừng khách sáo, tôi tin sau này, cô sẽ càng vui vẻ hơn."

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, "Như mong muốn của anh."

"Ba" một cái cúp điện thoại, Phong Thần sững sờ nhìn điện thoại, âm thanh "Đô đô" nói cho hắn biết, đối phương đã nhanh trước một bước cúp điện thoại.

Chết tiệt, đây là lần đầu tiên hắn bị người ta ngắt điện thoại!

Nghe giọng nói tràn đầy sức sống của cô, cái tên Bùi Thiểu Y đó rốt cuộc có làm cho cô nếm được mùi vị đau khổ hay không?

Nếu Phong Thần biết, sau này Tần Mặc gặp phải chuyện khiến hắn giậm chân, có thể sẽ hối hận về quyết định bây giờ hay không?

Tần Mặc vừa mới tắm xong thì nghe thấy tiếng gõ cửa, cô nhíu mày một cái, "Cô là ai?"

Mở cửa ra, một người vóc dáng cao gầy, vẻ mặt cô gái lạnh lùng đứng trước cửa, nếu như nói sự lạnh lùng của Tần Mặc là loại xuất phát từ sâu thẳm trong nội tâm, ngay cả ánh mặt trời cũng sẽ bị hút vào, làm cho người ta khó có thể tiếp cận. Vậy thì cô gái trước mắt này, chính là sự lạnh lùng cao ngạo, loại khinh thường cùng với thân phận không bì kịp của mình làm cho người tiếp xúc cảm thấy lạnh.

Vẻ mặt lạnh lùng của Tần Mặc giống như nước tù Cửu U, một đôi mắt đẹp không có cảm xúc, làm cho đáy lòng đối phương phát lạnh.

"Cô chính là Tần Mặc?"

Thiệu Tư Thanh lấy can đảm hỏi dò, bộ dáng cao cao tại thượng đó, thấy thế nào cũng đều như có xu hướng lung lay sắp đổ. Nhưng cô ta vẫn luôn là công chúa được nuông chiều, làm sao sẽ ở một nơi không có tiếng tăm gì, lại không nhìn ra người trước mặt là thân phận gì.

"Tôi là Thiệu Tư Thanh, Thiệu Niệm Vinh là ba tôi, cô hẳn là đã nghe qua……"

Thiệu Tư Thanh thấy Tần Mặc không để ý đến cô, trong lòng nén giận, ngay cả lão hiệu trưởng cũng phải nể mặt ba cô, chớ nói chi là người học sinh mới đột nhiên xuất hiện này.

Vốn muốn báo cho biết danh tiếng của cha cô, để nha đầu này cung kính một chút với mình, nhưng không ngờ phía sau cô ta còn chưa nói ra, Tần Mặc liền đóng sập cửa lại.

Vốn một phen khoe khoang cộng thêm lời ra oai phủ đầu cứ như vậy bị cắt đứt, sắc mặt Thiệu Tư Thanh xanh mét, ngược lại trở nên đen giống như than đá.

Tần Mặc hung hăng đóng cửa lại, trong lòng oán thầm, ba của Thiệu Tư Thanh này cô làm sao biết được? Thật là bệnh thần kinh!

Thiệu Tư Thanh vẫn chưa từng bị người ta coi thường như vậy, nhất thời tức giận, dùng sức đập cửa phòng Tần Mặc, "Tần Mặc cô mở cửa cho tôi! Cô có biết tôi là ai không!"

Cửa phòng vẫn không nhúc nhích, người ở bên trong một chút phản ứng cũng không có, ngược lại hấp dẫn chủ nhân của hai phòng khác mở cửa ra xem náo nhiệt.

"Ô, là Thiệu Tư Thanh a, đang làm gì ở đây?"

Một người dựa vào cạnh cửa, đuôi tóc hơi xoăn, đôi mắt phượng hếch lên, móng tay cắt sửa gọn gàng cẩn thận sơn màu hồng đỏ, bộ dạng lười biếng giống như chưa tỉnh ngủ.

"Thiệu Tư Thanh, cô có thể yên tĩnh một chút mà!"

Người còn lại đeo một mắt kính gọng đen, dường như là bị Thiệu Tư Thanh quấy rầy, đôi môi mím lại không vui, mặc dù bất mãn hành động của cô ta, nhưng vẫn như cũ bày tỏ sự lịch sự ảo não của mình.

Thiệu Tư Thanh cắn răng, khuôn mặt lạnh tanh xuất hiện vết nứt, đúng là không được chết tử tế bị Kim Na Na nhìn thấy bộ dáng của mình, vừa rồi bị Tần Mặc không cho cô vào nhà, cô nhất định sẽ không bỏ qua.

Kim Na Na, cũng chính là cô gái lười biếng kia, híp mắt nhìn sắc mặt xanh mét của Thiệu Tư Thanh, lại gặp cô ta gõ cửa, bộ dạng đó như hận không thể phá cửa, ít nhiều cũng đoán ra chút nguyên nhân.

Trong lòng cô cười vui thích, trong sự lười biếng lộ ra sự vui vẻ, cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người không tôn trọng Thiệu Tư Thanh, còn chọc cô ta tức giận đến nỗi mất đi vẻ thanh cao thường ngày. Bởi vậy, cô ngược lại rất hứng thú với Tần Mặc mới đến.

"Liên quan gì tới cô, nếu ngại ầm ỹ thì hãy đến thư viện a!"

Mặc dù Thiệu Tư Thanh không cam lòng, nhưng cũng không dám nổi giận với Kim Na Na, đành phải đem miệng pháo hướng về phía Tưởng Viện Viện.

"Thiệu Tư Thanh, cô thật là quá đáng! Rõ ràng là cô quấy rầy đến tôi, cô vẫn còn ngang ngược như vậy!"

Tưởng Viện Viện bị quấy rầy vẻ mặt bực tức, ngay cả kính đeo trên sống mũi cũng run nhè nhẹ, mơ hồ có xu hướng rơi xuống. Hiện nhiên, gia thế Tưởng Viện Viện không bằng Kim Na Na cùng Thiệu Tư Thanh, sức mạnh rõ ràng chưa đủ.

Kim Na Na cũng không để ý nhìn màn kịch vui, Thiệu Tư Thanh dựa vào cha mình quản lý mấy chỗ quyền lợi tốt liền làm mưa làm gió, diễu võ giương oai, sớm đã nhìn không vừa mắt.

Đầu tiên không nói đến gia sản nhà họ Thiệu không bằng sự giàu có của nhà họ Kim, trước mắt mấy chú và anh cả đều lớn hơn Thiệu Niệm Vinh mấy chức, giao thiệp càng rộng hơn so với Thiệu Niệm Vinh, Thiệu Tư Thanh dĩ nhiên là không chọc nổi.

Tuy nói trong nhà Tưởng Viện Viện cũng làm quan, nhưng so sánh với nhà họ Kim và nhà họ Thiệu thì lại khác xa, đều nói quan lớn hơn một cấp đè chết người, Thiệu Tư Thanh thét lên như vậy, cô cũng không dám lên tiếng nhiều.

Kim Na Na không quen Tưởng Viện Viện, cũng không tự nhiên đi giúp cô.

"Tần Mặc, cô chờ đó cho tôi, tôi sẽ khiến cô không ở lại được Roland!"

Cô ta kêu như thế, khuôn mặt Tần Mặc liền xuất hiện, Thiệu Tư Thanh hơi sửng sốt, rất nhanh khéo miệng liền nâng lên, nha đầu này cuối cùng cũng biết sợ!

Nhưng cô ta còn chưa giễu cợt được mấy câu, liền trợn to hai mắt, Tần Mặc hung hăng nhằm vào phần cổ của cô ta.

Thiệu Tư Thanh một chút sức lực phản kháng cũng không có, ngay cả đau đớn cũng không cảm giác được, người cũng đã té xuống nhũn như con chi chi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đại thiếu kiêu ngạo

Xe thể thao màu đen gào thét chạy đi, bụi bậm phía đuôi xe cuồn cuộn nổi lên không ít, "Két" một tiếng, dừng lại ở cửa đồn cảnh sát. Cửa xe mở ra, một chiếc giày da được đánh bóng đen đến phát sáng rơi xuống, ngay sau đó quần tây được là ủi không có một nếp gấp nào, nút áo sơ mi của người đàn ông mở ra hai nút, âu phục thoải mái, một bộ dạng không chịu gò bó.

Trên miệng Phong Thần ngậm điếu thuốc, sợi tóc xốc xếch dưới màn đem khiến hắn càng tăng thêm một chút phong cách thần bí của người đàn ông hư hỏng, hắn sải bước đi vào đồn cảnh sát, đi nhanh thẳng vào phòng làm việc của cục trưởng, nhìn thấy vẻ mặt hờ hững của Tần Mặc ngồi ở một bên, còn lại là Lan bất đắc dĩ đứng ở bên cạnh.

"Ngày đầu tiên liền cho tôi đến cục cảnh sát, tôi nên khen cô sao?"

Nhìn cô gái trước mặt, gân xanh trên trán Phong Thần mơ hồ bạo phát, khi nhận được điện thoại, hắn còn tưởng là trò đùa dai của ai đó, không ngờ, cô thật sự là ra tay đánh người.

Từ trong miệng lão quản gia biết được, cha của Tần Mặc xuất thân là xã hội đen, trước kia có chút quan hệ với lão già nhà mình, nhưng kể từ khi đến nước Mỹ thì không sao liên lạc được, nghe nói vẫn là lần thứ hai đem ra giao dịch Tần Thọ Diệp vô cùng cưng chiều đứa con này, có thể nói là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa. Chỉ là đứa con gái này lại cố tình đối nghịch với cha, khiến ông nhức đầu không thôi.

Tiểu phiền phức này không biết tại sao Tần lão gia lại tiếp nhận nổi, còn chẳng biết tại sao lại ném cho hắn, trở thành người giám hộ của cô!

"Phong tiên sinh, làm phiền anh rồi."

Lan hình như tập mãi thành thói quen, cười cười xin lỗi Phong Thần.

Khẽ nheo mắt, Phong Thần cũng không phải là lần đầu tiên tới đây, hình như là nhớ ra cái gì đó, hắn lại không nói gì.

"Phong tổng, người Tần Mặc tiểu thư đánh là thiên kim của cục trưởng Thiệu, bây giờ người vẫn đang ở trong bệnh viện……"

Vẻ mặt Cục trưởng cục cảnh sát có chút xấu hổ, chuyện đánh lộn giữa các cô gái này rất bình thường, nhưng chỉ cần dính đến quan hệ lợi hại…… Khó tránh khỏi làm cho người ta cảm thấy khó xử.

"Người đang ở bệnh viện chính là vẫn còn chưa chết!"

Phong Thần ngậm điếu thuốc, không nhịn được phất tay, tối nay chính là hắn cùng vài người bạn tốt tụ tập, bây giờ đều bị nha đầu này làm hỏng rồi.

"Ách, đúng đúng, vậy ngài xem chuyện này……"

"Không chết thì không phải là chuyện lớn, chuyển lời tới cục trưởng Thiệu, có vấn đề gì thì trực tiếp tìm tôi."

Tùy ý đem điếu thuốc trên tay ném vào cái gạt tàn, đứng dậy liền đi về phía Tần Mặc, "Đi thôi! Quá phiền phức!"

Đưa Tần Mặc về trường học, Phong Thần thở ra một hơi, thay đổi phương hướng đi về nơi tụ tập.

Ở trung tâm thành phố náo nhiệt có một của hàng yên tĩnh, tĩnh lặng, nơi đây tập trung những mặt hàng xa xỉ lớn nhất thế giới, giữa ngã tư đường yên tĩnh tràn ngập hương thơm của tiền bạc, tạo nên một loại không khí đặc biệt.

Phong Thần đem chìa khóa ném cho người phục vụ, đi vào câu lạc bộ, người bối bàn vừa nhìn thấy anh liền dẫn đường.

Câu lạc bộ K, phòng tắm hơi, uống rượu, chỗ ăn chơi vui chơi giải trí cao cấp đều được trọn gói, cũng không phải có tiền là có thể trở thành hội viên, người là hội viên là người ho khan liền có thể khiến cho chủ nhân của giới chính chỉ hoặc giới kinh doanh lung lay. Cho nên ở nơi này, bảo an đa số là quân nhân xuất ngũ hoặc là những huấn luyện quân sự ưu tú.

Cũng chính vì khách hàng đều là những nhân vật nổi tiếng giàu có, các cách tiến hành bảo mật và hệ thống an toàn của câu lạc bộ cũng tuyệt đối là hạng nhất, có thể có số lượng lớn như vậy, thế lực của ông chủ đứng sau cũng không thể khinh thường.

"Phong Thần, mặt mũi của cậu cũng đủ lớn đấy, để cho chúng tôi đợi lâu!"

Cửa gỗ gụ chạm khắc bị bồi bàn đẩy ra, ngay sau đó là một tiếng nhạo báng, Phong Thần cởi tây trang đưa cho người bồi bàn, ngồi trước bàn ăn vàng của Malaysia.

"Hừ!'

Hắn hừ lạnh một tiếng, không đáp lời, ngồi hai bên là bạn tốt của hắn, ba nhà người ta vốn là thế giao, xen lẫn với nhau từ khi còn nhỏ, quen thuộc đến ngay cả trao dổi bạn gái cũng đã từng có.

"Sở Linh Tề, cậu vừa mới trở về nước còn không biết chứ? Hiện tại Phong đại thiếu gia của chúng ta thế nhưng đã trở thành một người giám hộ rồi, là một người đàn ông có trách nhiệm! Tự nhiên phải theo sau thời thời khắc khắc."

Một giọng điệu tán gẫu khác nhanh chóng tiếp lời, trong câu nói cợt nhả của người đàn ông, cất dấu sự hả hê.

"À? Phong Thần, đây chính là sai lầm của cậu! Khi nào thì có đứa bé, em gái sao không mang đến cho hai anh em tôi nhìn qua?"

Sở Linh Tầm bộ dáng "Bừng tỉnh hiểu ra", nhìn Phong Thần chỉ muốn đem canh ở trước mặt đổ lên đầu mình, mặt hắn đen lại, buồn bực hút thuốc.

"Các cậu câm miệng lại cho tôi!"

"Nhìn vẻ mặt ấm ức của cậu, em gái chẳng lẽ chưa thỏa mãn cậu?"

Người ở phía sau dùng ngón trỏ xoa cằm, cặp mắt mang theo nụ cười xấu bụng, Phong Thần cười lạnh một tiếng, "Chẳng lẽ người nào đó muốn đi Nam Phi?"

Người nào đó sờ lỗ mũi một cái, không nói nữa, Sở Linh Tề cười ha ha, "Tư Đồ Kiều, mình sớm đã bảo cậu đừng đi theo hắn, cậu không nghe, bây giờ phải chạy tới Nam Phi rồi!"

"Sở Linh Tề, tôi nhớ cậu xin tôi một khoản tài trợ, thế nào? Bây giờ tìm được người lợi hại hơn, không cần tôi, đúng không?"

"Thần, ai không biết hàng năm cậu đều tài trợ cho chính phủ rất nhiều hạng mục, mình đã trình báo khen thưởng cậu là thương nhân công ích tốt nhất rồi, chúng ta không phải là sẽ thương lượng về vấn đề các hạng mục của sáu tháng cuối năm sao?"

Phong Thần thấy bạn tốt rốt cuộc cũng bỏ gian tà theo chính nghĩa, nhếch miệng lên cười xấu xa không nói.

“Chỉ là lại nói, vị Tần Mặc kia hình như là cùng một lớp với em trai của cậu a.”

Tư Đồ Kiều vỗ vỗ bả vai Sở Linh Tề, Tần Mặc đó giống như lão nhân không nhỏ, lại có thể phái Phong Thần làm người giám hộ của cô, nhưng nhìn sắc mặt của hắn, đại tiểu thư Tần Mặc này hình như lại gây phiền toái.

“Ngày đầu tiên đi học liền đánh thiên kim của cục trưởng Thiệu.”

Hai người nghe vậy nhất thời cười nở hoa, phiền toái này ở trong mắt Phong Thần, căn bản cũng không coi như là vấn đề có được hay không!

“Yên tâm đi, có Linh Tầm ở đó, không xảy ra chuyện lớn gì.”

Phong Thần cầm ly rượu không lên tiếng, khi hắn ở tuổi giống như Tần Mặc, cũng gây chuyện thị phi, hôm nay tần Mặc vào trong cục cảnh sát, ngược lại thật sự khiến hắn nhớ tới hành vi phóng đãng nhiều năm trước của mình.

“Không nói những thứ này, tối nay không say không về!”

Tiểu nha đầu Tần Mặc kia chỉ cần không phải là giết người phóng hỏa, hắn liền tùy cô, dù sao cũng không phải con gái của hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bạn học Tiểu Mặc, cùng nhau ăn một bữa cơm

Chuyện Tần Mặc đánh Thiệu Tư Thanh đánh vào bệnh viện, lập tức được truyền ra khắp trường trung học Roland, giống như mặt nước yên tĩnh bị lập tức thiêu chín, sôi trào lên.

Thiệu Tư Thanh là ai?

Cha của Thiệu Tư Thanh nói muốn phá hủy trường học của bọn họ, trường trung học Roland cũng chỉ có thể đóng cửa, hiện tại Tần Mặc đánh Thiệu Tư Thanh, vẫn không biết sẽ xử phạt cái gì!

Ở giữa hàng loạt loại suy đoán, người trong cuộc Tần Mặc ngược lại giống như người không liên quan, vẫn đứng ở trong phòng học, cũng không bị gọi đi giáo huấn hoặc là tiếp nhận trừng phạt gì.

Tất cả dường như đều rất yên bình, yên bình khiến người ta cảm thấy có chút kỳ quái, sau lưng Tần Mặc là Phong Thần, bề ngoài, Phong Thần chẳng qua là người làm ăn, cũng chưa chắc có quyền có thế hơn Thiệu Niệm Vinh. Nhưng chính là một người làm ăn như thế, có thể bảo vệ được Tần Mặc?

“Cậu không cảm thấy rất kỳ quái?”

Bùi Thiểu Y một bộ dạng trăm tư khó giải, đôi mắt giống như là quét qua vật phẩm nguy hiểm, thẳng hướng bắn càn quét trên người Tần Mặc. Nói thật ra, dáng vẻ lạnh lẽo của Tần Mặc, hắn nhìn cũng không thoải mái.

Sáng sớm nghe nói cô đem Thiệu Tư Thanh đánh cho vào bệnh viện, trong lòng vô cùng cao hứng, vốn tưởng rằng nhà trường sẽ cho cô nghỉ học, hoặc là có laoij hình phạt khác. Nhưng không ngờ, cư nhiên một chút động tĩnh cũng không có, theo tính khí của Tiệu Tư Thanh đó, sẽ lại bỏ qua như vậy sao?

Nghĩ đến nát óc, hắn cũng khong nghĩ ra đại khái, cũng chỉ có thể đến lãnh giáo Sở Linh Tầm.

“Ở trường học này, ai không có chút bối cảnh? Nếu Tần Mặc không có bối cảnh, cậu cảm thấy cô ấy còn đánh Thiệu Tư Thanh sao?”

Những lời của Sở Linh Tầm, Bùi Thiểu Y nghe rồi vẫn thật sự không ủng hộ, nếu như người đứng phía sau Tần Mặc đủ mạnh, vậy cô làm gì không đến đánh hắn?

Logic này khiến Sở Linh Tầm im lặng, cậu cho rằng người ta cũng giống như cậu, có người đứng sau lưng liền chỉ sợ thiên hạ không loạn, khoe khoang khắp nơi, sớm muộn gì cũng bị người chặn ở trong ngõ tối chỉnh một trận!

“Bạn học Tiểu Mặc, cùng nhau ăn một bữa cơm?”

Buổi trưa, Kim Na Na đến tìm Tần Mặc, thân thiện khác thường, khiến những người liên quan rớt vỡ mắt kính.

Kim Na Na này từ trước đến giờ đều là ánh mắt cao hơn người thường, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, trước mặt mọi người cười ha ha với bạn, sau lưng lại không biết có đâm bạn một đao hay không, cô ấy chính là nhân vật nguy hiểm như vậy.

Tần Mặc mí mắt cũng không chớp, "Không biết."

Mọi người hít sâu một hơi, nhà Kim Na Na thế nhưng có quyền có thế, vị hôn phu Phong Thần của cô cho dù có tiền đi nữa, có thể cùng quan gia người ta liều mạng? Chết tiệt!

Chỉ là Kim Na Na ngược lại nhiệt tình không giảm, tựa hồ Tần Mặc càng lạnh nhạt với cô, thì cô càng nhiệt tình với Tần Mặc. Cô cũng không giống Thiệu Tư Thanh đần như vậy, mặc dù cũng có tin đồn Tần Mặc là vợ chưa cưới của Phong Thần, nhưng cô lại cảm thấy không đơn giản như vậy.

Phong Thần là ai? Người khác có lẽ không biết, nhưng cô lại biết sơ một hai điều, có thể trở thành vợ chưa cưới của Phong Thần, thân phận của cô gái đó nhất định sẽ không thấp hơn.

Nhưng quan trọng nhất không phải là thân phận của cô, hôm qua sau khi Tần Mặc trực tiếp cho Thiệu Tư Thanh một đao, thì cô quyết định, nhận định người bạn Tần Mặc này!

Quyết đoán, dứt khoát, trực tiếp, không thích chính là không thích, tính cách của Tần Mặc như vậy, ngược lại rất hợp với khẩu vị của Kim Na Na.

So sánh với những người kia chỉ bết xoay quanh bên cạnh cô, nịnh nọt tâng bốc cô, cô thích Tần Mặc lạnh nhạt hơn.

"Kim Na Na, cô hãy cẩn thận một chút, coi chừng cũng bị cô ta cho vào bệnh viện!"

Bùi Thiểu Y xấu miệng nhạo báng, Kim Na Na trừng mắt liếc hắn một cái, tiếp tục thế tiến công nhiệt tình của mình.

"Bạn học Tần tiểu Mặc, cậu thích ăn món Nhật Bản hay là món Italy? Hay là cậu thích ẩm thực Thái Lan hoặc cơm trộn Hàn Quốc?"

Tần Mặc chỉ cảm thấy bên tai có con chim nhỏ, líu ríu không ngừng, cô rất muốn làm cho người trước mặt câm miệng, nhưng quả đấm lại không vung ra. Có lẽ là ánh mắt nhìn cô của Kim Na Na, bên trong không có sự tìm tòi nghiên cứu, không có đại lượng, chỉ có sự nhiệt tình muốn kết bạn.

Cô quét mắt, thấy bóng dáng Lan xuất hiện trong tầm mắt, giờ khắc này, cô quá may mắn có sự tồn tại của Lan.

"Tiểu thư, bửa trưa của cô."

Lan lễ độ cung kính đem bữa trưa đặt ở trức mặt Tần Mặc, Kim Na Na "Chậc chậc" hai tiếng, món ăn trước mắt hình như là được tùy chỉnh, bất luận là thịt hay rau, đều là nguyên liệu tươi mới trong ngày.

"Lão gia sợ tiểu thư ăn không quen đồ ăn ở đây, cho nên đặc biệt đưa đầu bếp tới, để thỏa mãn nhu cầu của tiểu thư."

Kim Na Na nhìn đồ ăn ở trước mặt màu sắc hương vị đều đủ cả, không nhịn được rất động lòng, nhưng cô lại trong lúc vô tình nhìn thấy sự bất đắc dĩ trong mắt của Tần Mặc, dường như những đồ ăn trước mắt là bắt buộc cho cô.

Tần Mặc cầm lấy bộ đồ ăn, động tác ăn cơm chậm chạp mà ưu nhã, trên mặt của cô không nhìn ra được là thích hay ghét, chỉ yên lặng đưa đò ăn vào trong miệng, mà mùi vị của nó căn bản là không quan trọng.

Không thể giải thích, Kim Na Na lần đầu tiên cảm thấy, cao lương mỹ vị cũng là một thứ khiến cho người ta cảm thấy khổ sở.

"Thôi đi, Linh Tầm, chúng ta đi!"

Bùi Thiểu Y cảm thấy cả người có cái gì không đúng, Tần Mặc rõ ràng là ăn thức ăn, lại làm cho hắn…… Khó chịu không nói ra được…… Cho nên hắn vẫn là sớm rời đi.

"Lan mỗi ngày đều sẽ đưa bữa trưa tới đây cho tôi, cô có thể đi rồi."

Tần Mặc lau miệng, mặt không chút tay đổi nhìn Kim Na Na, nhưng ma xui quỷ khiến, Kim Na Na lại hỏi, ăn ngon không?

Dường như không ngờ tới cô ấy sẽ hỏi vấn đề như vậy, cô nhếch miệng, đến gần bên tai Kim Na Na, "Đối với tôi mà nói, đồ ăn chỉ là thứ dùng để no bụng, ngoài ra không có tác dụng nào khác."

Đây là câu một câu dài nhất Tần Mặc nói với cô, Kim Na Na không dám tin nhìn Tần Mặc, lời nói này không nên xuất phát từ miệng của một cô gái mười bảy tuổi.

Ngoài khiếp sợ, cô cũng không có xoá bỏ suy nghĩ kết bạn cùng Tần Mặc, ngược lại, cô càng phát hiện cảm thấy hứng thú với Tần Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8: Kéo bè kéo lũ đánh nhau

Tần Mặc vốn tưởng rằng nhắc nhở Kim Na Na một phen, thì đại tiểu thư này cũng sẽ không đến gần mình thêm nữa, ai ngờ ngày hôm sau, Kim Na Na liền mang theo bữa trưa tự mình làm cùng nhau ăn với cô.

Cô rất muốn cạy đầu óc của Kim Na Na ra nhìn một chút, bên trong là bột nhão sao? Hay là, da mặt của cô ấy đã dày đến mức, có thể sánh ngang với bánh xe rồi đó?

Cùng nhau ăn cơm còn chưa tính, cô ấy lại còn đem bữa trưa đổi chỗ, đánh giá cái này, phê bình cái kia, mở miệng liến thoắng không ngừng, Tần Mặc liền nghi ngờ, Kim Na Na không nuốt sao?

Ngày thứ nhất cũng coi như xong, ai biết ngày thứ hai ngày thứ ba ngày thứ tư…… Suốt một tuần lễ, Kim Na Na đều làm da mạt dày chiếm cứ nửa bàn ăn của cô.

Tần Mặc mỗi một lần cho cô sắc mặt tốt, nhưng Kim Na Na chính là không nhìn ra, vẫn như cũ làm theo ý của mình.

Hầu như là lén lén lút lút chạy đến bên dưới tòa nà ký túc xá, Tần Mặc vẫn chưa bao giờ thảm hại như vậy, từ trước đến giờ chỉ có cô đuổi người ta chạy, làm sao nghĩ đến, có một ngày đối mặt với một người bình thường không có công phu quyền cước lại phải chạy trốn?

"Này! Tần tiểu Mặc! Cậu lại dám chạy trốn tôi!"

Ngay lúc Tần Mặc may mắn mình không cần nghe Kim Na Na lảm nhảm nữa, thì ma âm này lại xuất hiện, ngay lập tức cô chạy trốn không quay đầu lại. Hướng cửa trường học chạy là không thể nào, cô cũng không muốn bị bám theo đến nhà của Phong Thần.

Kim Na Na vừa thấy Tần Mặc bung chân chạy, cũng nhanh chóng chạy theo, nhưng lại bị Lan ngăn lại. Cô chỉ nhìn thấy bóng dáng của Tần Mặc càng ngày càng nhỏ, cho đến khi trở thành một điểm đen nhỏ, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Cảnh vật chung quanh của trường trung học Roland có thể cùng so sánh với công viên, nếu tăng thêm một vài cơ sở vui chơi giải trí nữa, nhất định sẽ khiến mọi người cho rằng là khu vui chơi. Chạy qua một cái cầu nhỏ trên hồ nước, Tần Mặc không thấy có người đuổi theo, mới từ từ dừng bước chân lại.

Gió nhẹ thổi qua, cây Dương Liễu bên hồ nhỏ đung đưa theo gió, đã gần đến chiều, gió nhẹ, tiếng chim hót líu lo vui vẻ truyền vào tai, một khung cảnh an bình.

Phía trước có một khu rừng nhỏ, Tần Mặc nghĩ, Kim Na Na nhất định đang ở trong trường học tìm cô, tìm không ra cũng sẽ ở cổng chận cô, không bằng ở trong khu rừng nhỏ này nán lại một lát.

Những cây cỏ nhỏ phát ra âm thanh "sột soạt", ở trong hoàn cảnh yên tĩnh lộ ra càng rõ ràng, ánh mặt trời buổi chiều xuyên qua những kẽ lá lưu loát trải ra mặt đất, khó có thể có giây phút yên tĩnh.

Tần Mặc dựa vào một gốc cây nhỏ ngồi xuống, ôm lấy mái tóc ngắn, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Chỉ chốc lát sau, một hồi tiếng bước chân nhốn nháo truyền vào tai, cô mở mắt ra, trong lòng đoán chừng có khoảng mười người. Đứng lên, trước mặt đã đi tới một đám thiếu niên, cười đùa mắng chửi, mỗi người đều không phải là người lương thiện.

Ở sau lưng bọn họ, còn áp giải một người, bị đám người ngăn trở, không thấy rõ tướng mạo.

"Chưa từng nhìn thấy cô, là người mới đến?"

Một ánh mắt của thiếu niên cầm đầu, mấy người ở sau lưng liền đem Tần Mặc vây lại, tóc trên trán rơi xuống chặn lại ánh mắt lạnh như băng của cô, bên trên vành tai lóe lên điểm sáng khiêm tốn mà lạnh lẽo.

Cô gái cơ thể gầy yếu, dường như chỉ cần chạm nhẹ một cái liền sẽ ngã xuống, sự trầm mặc của cô khiến một đám nam sinh cảm thấy là cô đang sợ.

"Cô mới chuyển đến sao? Sau này cô liền đi theo tôi là tốt rồi, học trưởng sẽ bảo kê cô……"

Mộ cánh tay khoác lên vai của Tần Mặc, thân thể cô cứng đờ, gần như là phản xạ có điều kiện, một tay bóp chặt cổ tay của đối phương, một tay nắm cổ áo của hắn, chân thon dài chọt đảo qua, liền đem người đàn ông thân hình cao hơn mìn hai cái đầu đá văng ra ngoài.

Toàn bộ hành trình không tốn động tác dư thừa, chỉ có cho đối phương một kích trí mạng tàn nhẫn và và quyết đoán, nam sinh kia bị Tần Mặc đá ra cách xa hơn một mét, nằm trên mặt đất nửa này mới giật giật.

Thật may khoảng không gian này là cỏ xanh, phía dưới cũng là lớp đất trồng xốp, nếu không cú ngã này, cằm của nam sinh này chỉ sợ cũng phải trật khớp.

"Cô, cô dám đánh tôi! Hôm nay tôi nếu không dạy dỗ cô, thì tôi không gọi là Thiệu Tư Liễm!"

Mấy nam sinh vây quanh Tần Mặc trong khi Thiệu Tư Liễm gầm rống tức giận phản ứng kịp, cũng chẳng quan tâm đến nam sinh bị bắt, vừa có ý thức liền hướng về phía Tần Mặc đánh tới.

Thiếu niên bị quăng xuống mở trừng hai mắt, cũng không vội chạy thoát thân, ngược lại dựa vào một thân cây, hào hứng bừng bừng nhìn Tần Mặc một mình đấu với một đám nam sinh. Vừa nhìn vừa ở một bên trầm trồ khen ngợi, trong tay còn kém có môt túi hạt dưa để cắn.

Tần Mặc một quyền đem một nam sinh xông lên đánh nổ đom đóm mắt, nhấc chân đạp một cái liền đem người ta đá gục xuống, mỗi chiêu đều không lưu tình, qua lại hai cái, một đám nam sinh đều nhũn như con chi chi té xuống đất, kêu rên không dứt.

"Không ngờ cô có thể đánh như vậy! Tôi tên là Thiệu Tư Mộ, kết bạn, như thế nào?"

Tần Mặc nhìn lướt qua tay đưa ra của Thiệu Tư Mộ, ngẩng đầu nhìn một chút, thời gian không còn sớm. Cô đối với Thiệu Tư Thanh có mắt không tròng, trực tiếp lướt qua hắn, đi ra ngoài.

Thiệu Tư Mộ cũng không để ý, cười ha ha với Thiệu Tư Liễm ngã xuống đất không dậy nổi nói, "Anh trai tốt của em, hôm nay anh thế nhưng bị té nhào rồi."

"Mày, mày đồ con hoang này! Bớt đắc ý đi!"

Mặt của Thiệu Tư Mộ bị đánh hoàn toàn thay đổi, nơi bị Tần Mặc đá trúng cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, tạm thời hồi lâu thật đúng là hết cách với Thiệu Tư Mộ, chỉ có thể căm hận mắng.

Trong mắt Thiệu Tư Mộ lóe lên sự hung ác nham hiểm, nhưng rất nhanh liền biến mất, vẻ mặt của hắn đột nhiên biến đổi, "Anh trai, em dẫn anh đi tìm bác sĩ trường học, anh chịu đựng a!"

Nói xong, liền đem Thiệu Tư Liễm ở trên mặt đất kéo lên, cố ý đụng phải chỗ bị thương của hắn ta, sức lực lớn khiến Thiệu Tư Liễm gần như đau muốn ngất đi. Mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu từ trên trán rơi xuống, trong miệng lại không mắng ra được một câu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Gây đại họa

Chuông điện thoại giống như đòi mạng vang lên không ngừng, lão quản gia vội vàng nhận điện thoại, sau đó mặt liền biến sắc, cuống quýt bảo nữ giúp việc gọi Phong Thần đến nhận điện thoại.

Bên trog bệnh viện, mùi nước sát trùng gay mũi tràn ngập một phòng, sắc mặt Thiệu Niệm Vinh khó coi ngồi trong phòng bệnh. Trên giường bệnh màu trắng, Thiệu Tư Liễm hai mắt nhắm nghiền, băng gạc màu trắng vòng quanh đầu của hắn quấn một vòng rồi lại một vòng. Những thiết bị cạnh giường chạy có quy luật, phát ra âm thanh "Tích tích" chói tai.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, phá vỡ một phòng yên tĩnh, Thiệu Niệm Vinh vừa thấy người đến, lập tức kích động đứng lên.

"Phong Thần, lần này bất kể như thế nào,cậu đều phải cho tôi một lời giải thích!"

Thiệu Niệm Vinh cực kỳ tức giận bước đến trước mặt Phong Thần, trái lại Phong Thần cũng là một bộ dạng bình chân như vại, hắn nhìn Thiệu Tư Liễm nằm trên giường bệnh, khóe miệng vẫn như cũ hơi nhếch lên, nhưng trong mắt lại không nhìn ra bất cứ ý cười nào.

Hắn ngậm điếu thuốc không có châm lửa, vẫn như cũ là bộ dạng cà lơ phất phơ đó, hắn ngồi trên ghế sa lon, thoải mái bắt chéo hai chân, "Cục trưởng Thiệu bình tĩnh chớ nóng, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào, ông ở trong điện thoại cũng không nói rõ, chẳng lẽ là lệnh công tử đã xảy ra chuyện gì?"

Hắn hỏi hợt hỏi thăm khiến Thiệu Niệm Vinh muốn chửi ầm lên tại chỗ, con ông đã nằm trên giường bệnh, chẳng lẽ cậu không thấy?

"Sự thật xảy ra trước mắt, cậu chẳng lẽ còn muốn dung túng cho việc hành hung của vị hôn thê!"

Sự chỉ trích của Thiệu Niệm Vinh khiến Phong Thần hơi sửng sốt, vị hôn thê? Hắn làm sao lại không biết từ lúc nào mình nhiều hơn một vị hôn thê? Giữa lúc hắn đầu óc mơ hồ, Thiệu Niệm Vinh đã kéo một người thiếu niên đến trước mặt của mình, thiếu niên kia thân thể run rẩy, ánh mắt lại rất trấn tĩnh.

Phong Thần lấy ngón trỏ và ngón giữa cầm điếu thuốc trong miệng, his mắt sắc bén nhìn thiếu niên trước mặt, từ đầu đến cuối, thiếu niên đều biểu hiện ra một bộ dạng nhát gan, , ánh mắt cũng không dám nhìn Phong Thần một chút.

"Cậu thành thật nói một chút, đã xảy ra chuyện gì."

Khẽ nheo mắt lại, hai tay Phong Thần đan vào nhau, đặt ở phần bụng. lúc này, tầm mắt của mọi người đều đặt trên người của thiếu niên này.

“Tôi, tôi và anh trai đi đến rừng cây nhỏ của trường học, sau đó…… Gặp mặt bạn học Tần Mặc, hai người bọn họ một lời không hợp liền đánh nhau……”

Thiệu Tư Mộ lánh nặng tìm nhẹ, không nói bọn họ vì sao lại đánh nhau, nói thẳng ra là một lời không hợp, có thể là bất kỳ một bên trong hai bên bọn họ lên tiếng khiêu khích, mới dẫn đến cục diện bây giờ.

Tiểu tử này nhìn giống như đã đem những chuyện tải qua đều nói hết ra, nhưng chưa hề nói rõ ràng ai là người lầm sai, suy nghĩ giấu rất sâu.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó…… Sau đó anh trai nói rất không thoải mái, tôi liền đỡ hắn đi tìm bác sĩ trường học, nhưng còn chưa đến phòng y tế, anh trai anh ấy…… Anh ấy đã……”

“Phong Thần, cậu nghe rõ rồi chứ! Tần Mặc đánh con trai của tôi trở thành người thực vật, cả đời sẽ phải nằm trên giường bệnh!”

Thiệu Niệm Vinh hùng hổ dọa người, hai mắt hung tợn nhìn chằm chằm Phong Thần, tựa hồ Phong Thần nếu như dám bao che cho Tần Mặc, thì sẽ trở mặt không lưu tình chút nào.

“Không vội, đợi người đến rồi hãy nói.”

“Được, tôi sẽ chờ cậu cho tôi một lời giải thích!”

Thiệu Tư Mộ vẫn như cũ không nói một lời, mặc dù chuyện này vẫn như lọt vào trong sương mù, nhưng Thiệu Tư Liễm thật sự nằm trên giường bệnh, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không tỉnh lại.

Tần Mặc đi học ngày đầu tiên thì đánh cho Thiệu Tư Thanh phải vào bệnh viện, mặc dù chỉ là ngoại thương, không có gì đáng ngại, nhưng cũng khiến Thiệu Niệm Vinh có chút bực bội. Phong Thần quanh năm tài tợ các hạng mục của chính phủ, quan hệ với những người cấp trên là không thể nghi ngờ, nhưng hiện giờ thương tổn tới thánh mạng con trai ông, làm sao có thể khiến ông cam tâm?

Cho dù không thể động được Tần Mặc, Phong Thần cũng rất khó đem chuyện này đè xuống, cũng chỉ là một người làm ăn mà thôi, có thể quan đấu sao?

Bên trong phòng bệnh, mấy người đều có tâm tư của mình, bầu không khí quỷ dị vây lượn quanh căn phòng, cho đến khi cửa phòng bệnh bị gõ vang lên, mới phá vỡ sự quỷ dị kỳ quái này.

“Hi, chú Thiệu, đã lâu không gặp.”

Ngoài dự đoán, ngoài Tần Mặc là người trong cuộc xuất hiện ra, còn có một học sinh nữ khác đi cùng.

“Gây họa rồi biết tìm người cùng đến?”

Phong Thần vẫn nhạo báng như cũ, nhưng trong câu nói không thấy có lo lắng, Kim Na Na hắn biết, người nhà họ Kim không có người nào là đèn đã cạn dầu, mỗi người đều là hồ ly chuyển thế.

Chỉ là, hắn nên nói Tần Mặc thông minh, hay là vận khí tốt đây?

“Ha ha, hai người gây họa, dĩ nhiên phải đi cùng nhau tới.”

Kim Na Na nhàn nhã kéo Tần Mặc tới trước mặt Thiệu Niệm Vinh, “Chú Thiệu, bởi vì mối quan hện của cháu và Tần Mặc tạo thành thương tổn cho Thiệu Tư Liễm, thật sự rất xin lỗi. Bây giờ anh ấy vẫn tốt chứ?”

Những lời này nhìn giống như hỏi thăm khiến sắc mặt Thiệu Niệm Vinh càng xanh mét hơn, cô tự mình có mắt, không biết tự nhìn sao!

Từ lúc Kim Na Na xuất hiện, trong lòng ông liền hơi hồi hộp một chút, dường như có dự cảm không tốt, nhưng lúc này Thiệu Tư Liễm đích thực là não bộ bị tổn thương, mới có thể dẫn đến hôn mê bất tỉnh, ông cũng không tin bọn họ có thể đổi trắng thay đen!

“Bác sĩ nói Tư Liễm có thể sẽ trở thành người thực vật, vĩnh viễn cũng sẽ không tỉnh.”

Kim Na Na che miệng “Kinh ngạc”, “Sao lại có thể như thế nhỉ? Tuy nói tiểu Mặc Mặc ra tay nặng một chút, nhưng cũng không đến nỗi sẽ biến thành người thực vật chứ? Cháu cũng không nhớ, tiểu Mặc Mặc có cầm vũ khí, nếu như nói tay không liền có thể đem người ta đánh thành người thực vật, vậy thì tay của tiểu Mặc Mặc chẳng phải là làm bằng sắt rồi sao?”

Thiệu Niệm Vinh quay đầu nhìn về phía Thiệu Tư Mộ, đối với biến số đột nhiên xuất hiện này, Thiệu Tư Mộ dường như không ngờ tới, nhất thời cũng không biết phải trả lời như thế nào.

“Có lẽ, Thiệu Tư Liễm là tự mình đụng vào chỗ nào rồi?”

Kim Na Na đi tới bên người Thiệu Tư Mộ, cười ha ha nói nhỏ, "Cậu đã làm cái gì, tôi chính là cái gì cũng biết nha."

Thiệu Tư Mộ nheo mắt lại, thần sắc trong mắt nhiều lần thay đổi, Kim Na Na trở lại bên cạnh Tần Mặc, hướng về phía Thiệu Niệm Vinh nói, "Vốn ba cháu cũng muốn tới nói xin lỗi, nhưng cháu cảm thấy ai làm người đó chịu, nếu nguyên nhân chuyện này là do cháu gây ra, vậy thì chú Thiệu cũng không cần nể mặt ba cháu, nên phạt thế nào, thì cứ phạt thế đó."

Kim Na Na nói một hồi rất thỏa đáng, gây họa cô cũng có một phần trách nhiệm, ông muốn phạt thế nào thì phạt như vậy, cô tuyệt đối không có ý kiến.

Nhưng cũng là ẩn giấu sự uy hiếp, tôi không có ý kiến, nhưng ba của tôi thì không biết sẽ có ý kiến hay không.

"Kim tiểu thư có thể nói một chút hay không, tai họa này tại sao cô cũng có trách nhiệm?"

Phong Thần ở một bên xem kịch rất lâu rốt cuộc cũng lên tiếng, hai mắt nhàn nhạt nhìn Kim Na Na, có nhều hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ra tay tương trợ

Câu hỏi của Phong Thần, đã hỏi tới trọng điểm, Kim Na Na khó xử Thiệu Niệm Vinh, lại nhìn Tần Mặc một chút, dường như khó có thể mở miệng.

"Chuyện này…… Cháu nói, chú Thiệu chú cũng không nên tức giận nha!"

Thiệu Niệm Vinh mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng dáng vẻ phải làm đối với thế hệ sau vẫn phải làm, ông hắng giọng, "Nói đi, nếu như là ồn áo giữa những đứa trẻ, chú tự nhiên sẽ không để ở trong lòng."

Kim Na Na đợi chính là câu nói này, liền nói hôm nay cùng Tần Mặc đến rừng cây nhỏ giải sầu, nhưng lại gặp mấy người Thiệu Tư Liễm đang hướng quyền cước về phía Thiệu Tư Mộ, vốn định làm như không thấy rời đi, nhưng lại bị mấy người Thiệu Tư Liễm ngăn lại.

"Thiệu Tư Liễm uy hiếp bọn cháu không được đem chuyện nhìn thấy ngày hôm nay nói ra ngoài, cháu vốn nghĩ, Thiệu Tư Mộ là con trai của chú Thiệu, Thiệu Tư Liễm là anh trai lại muốn động tay động chân, không khỏi mở miệng nói vài câu khuyên giải. Không ngờ, không ngờ anh ấy liền nói năng lỗ mãng, nếu như là không tôn trọng cháu thì cũng coi như xong, nhưng anh ấy cố tình…… Hết lần này đến lần khác nói cha cháu, trong tay có chút quyền thế liền mắt chó nhìn người thấp…… Nếu chú Thiệu muốn cùng cháu nói hơn thua, còn không biết ai sẽ chịu thiệt."

Những lời này nói mặc dù kín kẽ, nhưng khắp nơi đều tiết lộ ra là Thiệu Tư Liễm không đúng trước, mà theo như lời nói phía sau, mặc dù là lời nói của một thiếu niên, nhưng cũng sẽ có người suy đoán Thiệu Niệm Vinh mang dã tâm muốn lôi nhà họ Kim xuống.

Thiệu Tư Liễm đã hôn mê bất tỉnh, cho nên tất cả những lời Kim Na Na nói cho dù là giả thì cũng không có người đi kiểm chứng, đừng nói đến những người hầu theo sau Thiệu Tư Liễm, bọn họ ai có can đảm đứng ra chất vấn những lời nói của cô?

Trong câu nói thật giả nửa nọ nửa kia, Kim Na Na lại đem Thiệu Tư Mộ kéo vào, như vậy rõ ràng, hai người các cô vì hắn mà xung đột với Thiệu Tư Liễm, mà Thiệu Tư Liễm lại không tôn trọng cha của Kim Na Na, lại làm cho người ta cảm thấy, ở trong nhà Thiệu Niệm Vinh nhất định cũng có điều bất mãn với nhà họ Kim.

"Hả? Thì ra là đều bởi vì tam công tử, Kim tiểu thư và Tần Mặc mới ra tay."

Ánh mắt Phong Thần sáng quắc nhìn Thiệu Niệm Vinh, Thiệu Niệm Vinh quay đầu nhìn về phía Thiệu Tư Mộ, "Tại sao con không nói đoạn này!"

Thiệu Tư Mộ thông minh, trong lòng đã sớm chẩn bị tốt lí do thoái thác, "Cha, đây là chuyện trong nhà của chúng ta, huống chi, con cũng không biết mọi chuyện sẽ ầm ỹ lớn như vậy……"

Hắn thật sự không nghĩ tới, Kim Na Na cũng sẽ xen vào, mà cô cũng cho mình câu cảnh cáo kia, cũng nói cho hắn biết, muốn bo bo giữ mình cũng chỉ có thể đứng về phía bọn họ.

Lần này không muốn dính nước đục vào người mà đạt được lợi ích, là chuyện không thể nào, đi ở ven sông, nào có đạo lý chân không bị ướt!

"Vậy Thiệu tam công tử có phải cũng nên suy nghĩ thật kỹ hay không, lúc cậu đỡ Thiệu Tư Liễm đi đến phòng y tế, còn xảy ra cái gì chứ?"

Câu nói đầu tiên của Kim Na Na liền đem toàn bộ trách nhiệm đẩy cho hắn, Thiệu Tư Mộ cười khổ, hắn vốn muốn mượn sự kiện lần này giải quyết xong Thiệu Tư Liễm, Tần Mặc có Phong Thần hậu thuẫn, mực dù quá trình sẽ phiền phức một chút, nhưng cũng không đốt tới mình. Nhưng không ngờ bây giờ trái lại làm cho mình rước lấy một khối phiền phức, Kim Na Na này quả nhiên không phải nhân vật đơn giản.

"Sau khi tôi bị anh trai đánh, tự nhiên cũng không đỡ nổi anh trai bị thương giống vậy, anh trai hình như vấp ngã, đầu đập vào cây khô, có lẽ…… Có lẽ

đó là nguyên nhân……”

Hắn nhắm mắt che lấp, sự kiện Tần Mặc đánh người dần dần chuyển biến thành, vấn đề của chính bản thân Thiệu Tư Liễm, bởi vì bị thương, cho nên chân đứng không vững, té một cái đụng vào đầu, liền thành người sống đời sống thực vật.

“Thì ra ầm ỹ cả nửa ngày, Tần Mặc nhà tôi cũng không phải là hung thủ trực tiếp a!”

Phong Thần đứng dậy, dường như thở phào nhẹ nhõm, “Cô cuối cùng cũng không gây đại họa cho tôi, đi, về nhà!”

“Đợi đã! Phong Thần, cậu cảm thấy chuyện này đã giải quyết rồi?”

Thiệu Niệm Vinh dĩ nhiên cũng không phải là dễ lừa gạt, nhưng ông ta cũng hiểu, chuyện đã đến nước này, tiếp tục ầm ỹ, ông cũng không chiếm được lợi ích.

Phong Tần vỗ vỗ đầu, “Xem xem trí nhớ của tôi, mặc dù Tần Mặc không đánh cho lệnh công tử trở thành người thực vật, nhưng cũng bởi vì cô ấy, lệnh công tử mới không cẩn thận đụng vào đầu. Tôi cũng nên chịu một chút trách nhiệm, như vậy đi, tôi biết cục trưởng Thiệu muốn hoạch định một mảnh đất, nhưng vẫn không có cách nào nắm được, hôm nào hai ta hẹn thời gian, nói chuyện một chút về hạng mục này.”

Cục trưởng Thiệu hai mắt tỏa sáng, mảnh đất kia mấy năm nay vẫn không có cách nào thu hồi, bên trên chi khoản tiền xuống cũng không đủ những cư dân kia dời đi, cho nên vẫn kéo dài đến bây giờ.

Nếu Phong Thần bằng lòng bỏ tiền, đem mảnh đất kia giữ lại, vậy không những có lợi đối với tiền đồ của ông, càng có thêm một phần béo bở có thể bỏ túi.

Dưới sự cân nhắc, Thiệu Niệm Vinh quyết định chủ ý, không có một đứa con trai, không phải là còn có đứa khác sao!

“Tần Mặc tiểu thư là vị hôn thê của Phong tổng, về sau nhất định phải quản giáo thật tốt, Phong tổng vẫn luôn đối với việc xây dựng của chính phủ bỏ ra khá nhiều công sức, không thể bỏ ra công lao, nếu có cơ hội hợp tác, tôi đương nhiên rất vui mừng.”

Một cuộc sóng gió cứ như vậy giải quyết không đánh mà thắng, Phong Thần cười ha hả với Kim Na Na nói, “Lần này tôi chính là thiếu ân huệ của cô.”

“Tần Mặc là bạn của tôi, tôi dĩ nhiên phải giúp.”

Phong Thần nhíu mày, Kim Na Na xoay người về phía Tần Mặc ôm một cái thật lớn, cơ thể Tần Mặc chấn động thật mạnh, hai tay để bên người nắm chặt thành quyền, giống như đang hết sức áp chế cái gì.

Lan ở mọt bên âm thầm vì Kim Na Na lau mồ hôi lạnh, kể từ sau khi sự kiện kia, tiểu thư liền không để cho người khác thân thiết như vậy, cho ù là lão gia cũng giống như vậy.

“Hẹn gặp lại vào tuần sau.”

Đang lúc sự nhẫn nại của Tần Mặc đã đến cực hạn, Kim Na na cuối cùng cũng buông lỏng tay, ngồi lên xe của mình nhênh ngang rời đi.

“Đợi chút nữa lại tính sổ với cô!”

Phong Thần tháo xuống mặt nạ trên mặt, sắc mặt tái xanh hướng về phía Tần Mặc mặt không chút thay đổi nói nhỏ, Tần Mặc hàn nhạt “Ồ” một tiếng, ngồi lên xe.

“Cô…… Cô……”

Một tên con trai im lặng trợn to hai mắt, cô rốt cuộc có ý thức được họa mình đã gây ra hay không? Còn yên tâm thoải mái ngồi lên xe như vậy, để cho hắn làm tài xế!

“Muốn để tôi lái xe sao?”

Cô mặt không thay đổi hỏi khiến Phong Thần bị sặc nước miếng của chính mình, hắn ho khan hai tiếng, tự giác ngồi lên ghế lái, hắn vẫn còn muốn sống đến ngày sông cạn đá mòn!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đằng đằng sát khí

“Cho cô đến trường không phải là để cho cô gây chuyện thị phi!”

Tần Mặc ngồi nghiêm chỉnh, những lời như vậy, cô ở Mỹ cũng nghe qua không dưới 100 lần, vốn tưởng rằng sẽ nghe được một chút mới mẻ, nhưng vẫn khiến cô phải thất vọng.

Phong Thần thấy cô không mảy may có ý sám hối, còn là bộ dạng trời sập cũng không để ý, dù là Thánh nhân cũng muốn nổi giận.

Hắn buồn bực đốt một điếu thuốc, Tần Mặc thấy hắn hồi lâu không nói lời nào, đứng dậy đi lên lầu.

“Tại sao cô lại đi!”

“Ngủ!”

Hóa ra hắn vừa mới một hồi đả thông, cô một chút cũng không nghe vào? Mặt Phong Thần tối đi hơn nửa, nhớ năm đó thế nhưng hắn bị lão đầu nhà mình đánh sưng mặt sưng mũi, hiện tại cuối cùng mới cảm nhận được cõi lòng của lão nhân năm đó.

Chỉ tiếc, Tần Mặc là một cô gái nhỏ, ngộ nhỡ hắn xuống tay nặng, tới đâu để đi tìm một búp bê lạnh lùng bồi thường cho người ta?! Mắt thấy bóng dáng của cô biến mất ở chỗ rẽ, Phong Thần tức mắt nổ đom đóm mới nghĩ tới, hướng cô vừa mới đi là phòng của hắn a!

Hắn đến chậm một bước, Tần Mặc đã đóng cửa sớm một bước, Phong Thần chuyển đến tay nắm cửa, phát hiện cô đã khóa cửa rồi!

“Tần Mặc, cô mở cửa ra cho tôi, đây là phòng của tôi!”

Bên trong không trả lời, Phong Thần không thể làm gì khác hơn là đến thư phòng tìm chìa khóa, vừa vặn đụng phải Lan ở hành lang, nói là hộ vệ của Tần Mặc, còn không bằng nói là bảo mẫu tư nhân của cô.

Ngay cả đầu bếp cũng là từ nhà mình dẫn đến, cha Tần Mặc thật đúng là thương yêu đứa con gái bảo bối này a!

“Phong tiên sinh, tiểu thư gây thêm phiền phức cho ngài rồi.”

Lan nho nhã lễ phép cúi đầu, giống như thân sĩ Anh Quốc, hai người so ra, mỗi người một vẻ.

“Biết tiểu thư nhà cậu thích gây phiền toái, thì giám sát chặt chẽ một chút, đừng lúc nào cũng tùy theo tính tình của cô ấy.”

Được rồi được rồi, hắn hiểu được, giống như ở cái tuổi này của Tần Mặc luôn luôn sẽ phản nghịch và ngang ngạnh, đây là quá trình mỗi người cần phải trải qua, năm tháng ngắn ngủi hết sức lông bông của tuổi trẻ, hắn hi vọng chuyện như vậy xảy ra một lần là đủ rồi.

Cũng không phải Phong Thần sợ phiền toái, nếu thật sự phải cùng Thiệu Niệm Vinh đánh nhau, hắn cũng không sợ. chỉ là hắn vốn là người lười biếng, nhiều chuyện hơn một chút cũng không nguyện ý trông nom, đột niên ném cho hắn một đứa trẻ, còn là một trái bom gây chuyện khắp nơi, khó tránh khỏi khiến hắn nóng nảy.

Không chỉ điều này, một tuần liền gây ra hai chuyện, còn không biết sẽ xảy ra cái gì tiếp theo!

“Tính tình của tiểu thư vốn không phải như vậy, có một số việc cô ấy cũng có chút bất đắc dĩ, mong Phong tiên sinh đại nhân có đại lượng.”

Lan đem sự bất mãn của Phong Thần để ở trong mắt, nhiều lời không thể nói, chỉ có thể dừng ở một điểm.

Phong Thần không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Lan nói chuyện là vì chủ tử của mình, cầm chìa khóa huýt sáo liền đi tới phòng của mình. Hắn là một người quen giường, muốn hắn đi phòng khách ngủ, thì ngày mai nhà bọn họ sẽ xuất hiện một bảo vật quốc gia.

“Rắc rắc” một tiếng, hắn đẩy cửa phòng ra, trong lòng hả hê hồi lâu, nhưng rất nhanh hắn sẽ cười không nổi, khóe miệng bắt đầu co quắp.

Nửa người trên của Tần Mặc vẫn chưa mặc xong áo ngủ, da thịt trắng noãn cứ như vậy đụng vào tầm mắt hắn, tóc hình như còn chưa lau khô, giọt nước theo lọn tóc chảy xuôi xuống, ở trên da thịt trắng nõn mà tinh tế vẽ xuống một vệt nước.

Phong Thần giống như mê muội dường như không dời mắt được, ngay sau đó vội vàng đóng cửa lại, nếu bị người khác nhìn thấy, còn không chừng sẽ nói cái gì.

Sau ót đột niên có gió lạnh đánh tới, hắn theo bản năng nhảy ra, trên ván cửa bỗng chốc xuất hiện một đội thuốc gây mê nhỏ.

Quần áo của Tần Mặc đã mặc xong, nhưng trên tay trên tay không biết từ lúc nào đã nhiều hơn một khẩu súng nhỏ, mà họng súng lia đối diện với Phong Thần, “Bang bang bang” ba tiếng súng vang lên, nhưng đều được Phong Thần tránh thoát.

Nghe tiếng súng tất cả mọi người kinh hãi khiếp sợ, nhưng không một người nào có lá gan đi gõ cửa.

“Lưu manh!”

Tần Mặc bị áp đảo ở trên giường, súng trong tay đã bị Phong Thần lấy đi, ném sang một bên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, giống như muốn nhỏ ra máu, hai người một trên một dưới, mặc dù không phải chặt chẽ dán vào nhau, nhưng Tần Mặc vẫn không bất mãn nhíu mày.

Hai tay nhỏ bé bị cố định ở đỉnh đầu, hai chân cũng bị ngăn chặn, mặc dù là bị nhốt rồi, nhưng đôi mắt đằng đằng sát khí kia vẫn khiến Phong Thần không dám khinh thường. Cô giống như con vật nhỏ bị mắc kẹt trong lồng, mặc dù nanh vuốt còn chưa đủ dài, nhưng nếu dùng hết sức bổ nhào về phía trước, vẫn sẽ làm hắn chịu không ít đau khổ.

Một cô gái nhà lành, làm chi biến mình thành hung hãn như vậy? ngoan ngoãn ở trong nhà là tốt rồi!

Chỉ có điều Phong Thần cũng hiểu, thân là con cái đời sau của xã hội đen, hoàn cảnh dĩ nhiên cũng không thể an bình so với người bình thường, có lẽ tính cách của cô chính là như vậy dưỡng thành?

"Cô cho rằng tôi sẽ có hứng thú với một tiểu nha đầu sao! Yên lặng một chút!"

Nhìn cô gái dưới người vẫn cố chấp muốn nhào lên, hắn hung hãn nói, "Cô cử động nữa tôi sẽ không khách khí! Mặc dù không có gì đáng xem, nhưng tôi vẫn rất vui lòng để cô thoát khỏi thân phận cô gái."

Hắn cười tà ác, càng thêm ác ý khẽ cúi đầu, khoảng cách của hai người từ từ gần hơn, mùi hương thơm của cô gái sau khi tắm phả vào mặt, làn da trắng giống như vì hắn thở ra khí nóng mà từ từ đỏ bừng.

Sắc mặt Tần Mặc đột niên trắng xanh, con ngươi hai mắt co rúc lại, cơ thể không ngừng run rẩy.

"Cô làm sao vậy? Này!"

Phong Thần phát hiện không thích hợp, mặc dù cô ngấm ngầm chịu đựng, nhưng ý thức của cô dường như thoát khỏi thân thể, không nghe được tiếng kêu bên tai.

Hắn chỉ uy hiếp cô một chút, cô sẽ không bị bệnh gì chứ? Buông lỏng tay giam cầm cô, hắn vội vã đứng dậy, để cho cô có thể hô hấp được nhiều không khí hơn.

Bỗng dưng, màu mắt Tần Mặc thay đổi, đôi tay vung về phía Phong Thần, hung hăng vừa dùng lực liền đem Phong Thần áp đảo.

"A……"

Một tiếng hét thảm thiết bật thốt ra, vai của hắn…… Bị Tần Mặc hung hăng cắn, cô nằm ở trong ngực Phong Thần, mức độ run rẩy của cơ thể cực kì bé nhỏ.

Phong Thần không khỏi mắng chửi, cô rốt cuộc là chó hay là người!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Bị ép nha

Vai Phong Thần bị dán lên một miếng băng gạc màu trắng, hắn khỏa thân để cho lão quản gia bôi thuốc, căn bản không bận tâm còn có một học sinh cấp 3 chưa đủ mười tám tuổi ngồi bên cạnh.

Hắn ngậm một điếu thuốc, ánh mắt âm u nhìn người kia, nháy mắt cũng không nháy.

Sống 25 năm, hắn lần đầu tiên bị một người phụ nữ…… Không, bị một cô gái nhỏ đè ép! Mặc dù không phải là Bá Vương ngạnh thượng cung, cũng gọi là không nể mặt hắn rồi!

Vết cắn trên vai rất sâu, từ buổi sáng thức dậy, một vầng máu nhỏ đã khô khốc thì biết, hắn không mất máu quá nhiều mà chết, thật đúng là cám ơn trời đất!

Tần Mặc lần đầu tránh ánh mắt của Phong Thần, trên mặt cũng nhiều hơn mọt chút biểu cảm, lộ ra có chút lúng túng cùng bất bình.

Nhưng một vài vết thương trên người Phong Thần lại hấp dẫn lực chú ý của cô, những vết thương đó lớn nhỏ, nông nông sâu sâu, đan xen trên người hắn.

Hắn không phải là anh công tử nhà giàu sao? Trên người tại sao cũng có những vết thương như vậy?

Một dấu chấn hỏi xuất hiện trong đầu, sinh ra nghi vấn.

"Quản gia, thịt của tôi có bị cắn xuống hay không!"

Giọng điệu giễu cợt của Phong Thần bay vào trong tai Tần Mặc, lão quản gia làm xong cố định cuối cùng, "Dáng dấp vẫn rất cường tráng, thiếu gia yên tâm đi."

"Hừ, thì ra Tần tiểu thư còn thích như vậy, thật sự là lĩnh giáo rồi!"

Sự khác thường tối hôm qua của cô quả thực là làm cho hắn sợ hết hồn, nhưng sau khi bị cắn, hắn cũng từng hoài nghi, cô gái ít nói này thật sự đặc biệt, còn có loại thủ đoạn lừa gạt người?

Nhưng mặc kệ là loại nào, hắn đều bị tập kích thành công!

Vết thương trên bả vai nhất định sẽ trở thành một sự sỉ nhục danh tiếng của hắn!

Tần Mặc hình như muốn nói gì, nhưng hé miệng rồi lại đóng lại, vẻ mặt thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn rời khỏi phòng dưới cái nhìn chằm chằm vào cô của Phong Thần.

"Tiểu thư……"

Lan nhìn thấu tâm tư của cô, đi ra khỏi phòng mới mở miệng, "Người lại mất khống chế sao?"

Cô trầm mặc trong chốc lát, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, "Nhưng tôi lại ôm hắn ngủ thiếp đi……"

Hai mắt cô gái hiện ra vẻ mặt mê mang, nhưng chỉ một chút, lại khôi phục trong suốt, có lẽ là nguyên nhân quá mệt mỏi đi, cô cũng không có giống như trước kia trắng trợn phá hư như vậy.

"Vậy chứng toe tiểu thư có chuyển biến tốt!"

Lan sau khi nghe, nhiều nụ cười trên mặt, Tần Mặc ngược lại không có nhiều cảm xúc lắm.

"Tần tiểu thư, ngoài cửa có một vị Kim tiểu thư muốn gặp người."

Nữ giúp việc vừa nói xong, trên mặt của Tần Mặc liền giống như Palette đổ, năm màu(vàng, xanh, đỏ, trắng, đen) rực rỡ, trông rất đẹp mắt.

"Tần tiểu Mặc, mình đên làm khách, cậu rất hoan nghênh đi!"

Sau lưng nữ giúp việc liền lộ ra một cái đầu, chính là Kim Na Na da mặt dày, cô ấy đổi đi một thân đồng phục học sinh ngột ngạt, thay bằng một bộ quần áo hưn nhàn nhẹ nhàng tiện lợi, làm cô nổi bật lên càng dịu dàng động lòng người.

Cô to gan kéo tay Tần Mặc, Tần Mặc thở một hơi, mới nhịn xuống kích động vung ra quả đấm.

Kim Na Na cứ như vậy đột nhiên xông vào thế giới của cô, một chút dấu hiệu cũng không có, hơn nữa khiến cô càng nghi ngờ là, cô ấy tại sao lại cố chấp muốn đối với cô như vậy?

Chẳng lẽ cô ấy biết thân phận của mình, muốn dựa vào đó tới lôi kéo tình cảm?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Tần Mặc càng thêm lạnh lẽo, cô lạnh lùng rút tay ra, "Cô muốn gì?"

Hỏi ra những lời này, đối phương có thể sẽ cảm thấy cô rất lễ độ, càng có thể sẽ giận dữ bỏ đi, từ đó đoạn tuyệt lui tới.

"Hả?"

Kim Na Na bị hỏi câu này, giống như các cô là những đứa trẻ sinh ra và lớn lên trong đại gia tộc, bạn bè có thể nói là từ ngữ xa xôi. Những người kia tới lấy lòng cô, không phải muốn trèo cao, thì chính là muốn lấy được lợi ích gì đó, không coa một ai thật lòng với cô.

Từ khi cô có trí nhớ, dường như muốn cái gì liền có thể có cái đó, không cần tốn công sức gì cũng sẽ được rất nhiều người cưng chiều nâng niu trong lòng bàn tay, bốn phía đều là những lời xu nịnh giả dối, mà cô cũng quen mang theo mặt nạ với người ta.

Có lẽ…… Có lẽ là Tần Mặc thẳng thắn, tính cách dám giận dám nói thu hút cô, không thích sẽ không để ý, quá ồn ào liền đánh một quyền!

"Mình thích dáng vẻ lạnh lùng của cậu!"

Gương mặt này không biểu lộ tình cảm, so với những khuôn mặt mang theo giả dối cười lấy lòng thì tốt hơn rất nhiều.

Tần Mặc nhíu mày, cô cao hơn Kim Na Na một chút, lúc này, cô khẽ hạ tầm mắt, nhìn thần sắc trong mắt Kim Na Na, không giống lời nói dối.

Tâm bắt đầu dao động, lần đầu tiên có người nói thích dáng vẻ lạnh lùng của cô, hơi thở xa cách từ từ bình tĩnh lại.

Người đến gần cô, không phải sợ cô, thì chính là tới khiêu khích, giống như Kim Na Na thế này, thật sự vẫn là lần đầu. Tần Mặc trong khoảng thời gian ngắn này, không biết nên cư xử như thế nào với người như vậy.

"Ơ, khách đến rồi, sao không mời vào nhà hàn huyên một chút?"

Phong đại thiếu gia vẫn như mang theo hơi thở vô lại lưu manh như cũ, cằm lộ ra chòm râu xanh, có vẻ có chút lôi thôi, hai bóng mờ dưới mí mắt dường như đang tố cáo sự man rợ của Tần Mặc tối qua!

Cả đêm bị đè ép, huống chi là cơ thể cô gái thơm mát mềm mại, hắn cũng là người đàn ông bình thường huyết khí sôi trào có được hay không! Ngủ cũng không ngủ được, còn phải lo lắng nửa đêm Tần Mặc sẽ té xuống hay không, khiến hắn cả đêm không thể chợp mắt!

"Phong tổng giám đốc là người bận rộn, sao có thể lãng phí thời gian ở trên người của tôi, tôi là đến tìm Tần Mặc chơi, Phong tổng giám đốc để ý cho tôi mượn tiểu Mặc sao?

"Tiểu Mặc có thể có bạn, tôi cũng rất vui, hiếm khi kim tiểu thư có nhã hứng, tôi sao có thể phá hư dây!"

Phong Thần thấy Kim Na Na nắm tay Tần Mặc, đáy mắt thoáng một vầng sáng, ngay sau đó liền phai nhạt đi, "Chơi vui vẻ một chút, nhớ ký nợ của tôi!"

"Vậy tôi cũng không khách khí!"

Hai người một đáp một xướng, Tần Mặc đã sớm đầu đầy hắc tuyến, cô hình như cũng không lên tiếng, cô hình như cũng không tỏ thái độ muốn cùng Kim Na Na ra ngoài hay không, cô hình như ngay cả đồng ý cũng không có…… Hai người kia, thật là đủ rồi!

Đôi môi Tần Mặc vừa mới mở, Phong Thần liền xoa xoa bả vai của mình, "Ai nha, tối hôm qua hình như là bị sái cổ rồi, xem ra còn phải đi ngủ bù."

Hai mắt hắn hằm chứa tin tức chỉ có hai người bọn họ mới có thể hiểu, mà chỗ hắn đụng vừa khéo là, nơi tối qua Tần Mặc độc miệng cắn.

"Đi!"

Giọng của Tần Mặc rốt cuộc không còn bình tĩnh nữa, sau lưng Phong Thần cười giống như một con hồ ly, nha đầu này vẫn rất hiểu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nghênh chiến

Đường phố nhộn nhịp, xe một chiếc lại một chiếc chạy qua, người đi hai bên đường trồng cây ngô đồng, lá cây đu đưa, nhìn người đến người đi.

Chiếc xe Benz màu đen dừng ở bên đường, từ bên trong chui ra hai cô gái trẻ, một người điềm đạm động lòng người, một người vẻ mặt lạnh như băng, khó gần.

Hai người đều là toàn thân quý khí, nhìn từ quần áo ăn mặc, cũng biết các cô nhất định là tiên kim nhà giàu nào đó.

Tần Mặc rút tay của mình về lần thứ N, Kim Na Na vẫn như cũ quấn lấy nhất quyết không bỏ, dường như không để cho cô ấy kéo cánh tay thì không buông xuôi.

"Đây không phải là Tần Mặc và Kim Na Na sao?"

Gần đó, hai chàng trai đang thoải mái uống trà chiều, hưởng thụ thời gian thanh nhàn buổi chiều khó có được, bỗng dưng, một thiếu niên trong đó giống như là phát hiện ra vùng đất mới, hai mắt không dám tin nhìn bên đường đối diện.

Hắn chọt lung lay người bạn nên cạnh, chỉ vào đường đối diện, "Họ lúc nào thì có quan hệ tốt như vậy!"

"Rất kỳ lạ sao? Thiệu Tư Liễm có thể cả đời không tỉnh lại, Tần Mặc có thể không sao, cũng đều nhờ Kim Na Na giúp một tay, chuyện giải quyết cũng đơn giản hơn rất nhiều."

Thiếu niên bên cạnh không có bao nhiêu kinh ngạc, cái thế giới này rất điên khùng, mỗi thời mỗi khắc đều xảy ra những chuyện khiến người ta khiếp sợ.

"Tần mặc này quá ngông cuồng đi! Đầu tiên là Thiệu Tư Thanh, tiếp nữa là Thiệu Tư Liễm, cố ta có phải đến gây sự hay không!"

Bùi Thiểu Y một đầu tóc ngắn màu nâu dưới ánh mặt trời có vẻ đặc biệt rực rỡ, hai mắt hắn nhìn chằm chằm Tần Mặc, mặc dù Thiệu Tư Liễm không

đáng để hắn thông cảm, nhưng những chuyện tổn thương liên tiếp xảy ra, làm thành kiến của hắn với Tần Mặc rất sâu.

Ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, khiến Bùi Thiểu Y không có thiện cảm với Tần Mặc, kèm thêm chuyện xảy ta trong một tuần này, càng khiến hình tượng của Tần Mặc trong mắt Bùi Thiểu Y chuyển biến xấu.

Tần Mặc đã thành công gây chuyện thị phi, cũng giống như lòng dạ độc ác.

"Cậu muốn làm gì?"

Sở Linh Tầm thấy Bùi Thiểu Y đứng lên, cảnh giác cũng đứng dậy theo.

Tần Mặc là hạng người gì, anh cũng không phải rất rõ ràng, nhưng mà giao tình của anh trai anh với Phong Thần rất tốt. Sở Linh Tề bảo anh ở trường giúp đỡ Tần Mặc nhiều một chút, coi như nể mặt Phong Thần, nhưng theo ý kiến của anh, Tần Mặc đọt nhiên xuất hiện, căn bản cũng không cần sự giúp đỡ của anh.

Cô lạnh lùng phóng khoáng ở cái tuổi này, đôi mắt kia, lại càng sâu không thấy đáy.

Căn cứ theo quan sát của anh, Tần Mặc là một người dựa vào sở thích làm việc, đúng và sai, đen hay trắng, chỉ ở trong tâm niệm của cô. Cô với bọn họ, thuộc hai thế giới, không can dự tới nhau.

Chỉ là Bùi Thiểu Y hình như khơi lên tranh luận với Tần Mặc, đại thiếu gia này cũng là dựa vào ưa thích của bản thân, chỉ cần nhìn thuận mắt, cho dù bạn nói người đó tội ác tày trời, hắn vẫn như thường có thể nói bừa ra một trăm, một nghìn lý do vì người kia bào chữa.

"Làm gì? Đương nhiên là muốn tính sổ thật tốt á! Chuyện cô ta đá tung quả bóng của mình, vẫn chưa xong đâu!"

"Này Bùi Thiểu Y!"

Sở Linh Tầm thấy Bùi Thiểu Y chạy tới, vội vàng đi theo phía sau hắn, thiếu gia không biết trời cao đất rộng này, thật đúng là không biết sống chết.

"Tôi tưởng là ai, hóa ra là người nổi tiếng Tần Mặc ở lớp chúng ta, thế nào? Anh em nhà họ Thiệu cũng dạy dỗ qua, hôm nay ra đường tìm bao cát mới luyện tay?"

Bùi Thiểu Y vừa đi lên liền sẵng giọng, Kim Na Na hơi cau mày, vị Bùi thiếu gia này cũng là một người khó đối phó, bản lĩnh đánh nhau gây chuyện cũng không nhỏ.

"Thế nào? Bùi thiếu gia cũng có hứng thú giống như những cô gái đi đạo phố?"

Ngẩng đầu, bản lĩnh đấu võ mồm của Kim Na Na cũng không kém, Tần Mặc trầm mặc ít nói, cũng không đại biểu cô sẽ không đánh trả.

"Thiểu Y, đừng gây chuyện!"

Sở Linh Tầm theo tới vỗ vỗ vai Bùi Thiểu Y, quay đầu cười cười với anh, thế nhưng nụ cười chưa tới đáy mắt, dừng ở khóe miệng của hắn.

"Làm sao lại là gây chuyện đây? Gặp bạn học đến chào hỏi, nhân tiện hỏi một chút, bạn học Tần Mặc, cô có còn nhớ rõ chuyện cũ đá tung quả bóng rổ của tôi hay không!"

Tần Mặc gật đầu một cái, cô nhớ mình đã đá bay quả bóng rổ kia, "Bao nhiêu tiền? Tôi đền."

"Cô nói đền liền đền a! Nếu như nói nhẹ nhàng như vậy, tôi còn phải tự mình đến tìm cô!"

Bùi Thiểu Y chính là không muốn nhìn bộ dạng lạnh như băng của Tần Mặc, dáng vẻ của ai cũng không để ở trong mắt mình, giống như cao cao tại thượng, ai cũng không thể chạm vào được.

"Vậy cậu muốn giải quyết thế nào?"

Loại trường hợp này, Tần Mặc gặp quá nhiều rồi, giây tiếp theo liền hiểu rõ Bùi Thiểu Y cũng không phải là thật lòng tới tìm cô bồi thường, mà là cố ý đến tìm cô tính sổ.

"Đừng nói tôi ức hiếp con gái, cô đã làm hư bóng rổ của tôi, vậy chúng ta sẽ so bóng rổ!"

Chẳng bao lâu, bốn người liền tới khu vui chơi giải trí lớn nhất của trung tâm thành phố, đúng vào ngày nghỉ, người trong khu vui chơi giải trí theo phong trào bắt đầu khởi động, nam nữ trẻ tuổi chiếm đa số. Lúc này, bốn người thanh thế lồng lộng hùng dũng, đã rước lấy không ít người chú ý.

Bốn người phong cách không giống nhau, còn có chút mâu thuẫn với nhau, nhưng vẫn khiến người ta suy đoán không ngừng, rốt cuộc ai mới là một đôi.

Đứng lại trước máy ném rổ, Bùi Thiểu Y hừ lạnh một tiếng, "Nếu như cô có thể phá vỡ kỷ lục của tôi, vậy thì món nợ này liền xóa bỏ, nếu như không…… thì cô phải ở trước mặt toàn trường nói xin lỗi tôi."

"Ừ, tốt."

Trong mắt Tần Mặc lóe lên một tia thú vị, thấy bộ dáng tràn đầy tự tin của Bùi Thiểu Y, cô cũng không đành lòng cắt đứt sự thỏa mãn của bản thân hắn.

Bùi Thiểu Y đắc ý là có vốn liếng, chỉ thấy tư thế của hắn cực kỳ tiêu chuẩn, thuận tay ném một cái liền có thể vào một quả, rất nhanh liền phá vỡ kỷ lục ban đầu.

"Tới phiên cô!"

Tần Mặc liếc mắt nhìn kỷ lục mới, 325, cô hơi nhếch miệng, xấu xa cười lạnh với Bùi Thiểu Y một chút, đối phương ngay lập tức rùng mình một cái.

Cô gái thân thể mảnh khảnh đứng trước máy ném rổ, ngón tay ngọc như xanh thẳm, tay ngọc trắng nõn chạm vào quả bóng màu đen kia, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, có vẻ không hợp nhau.

Bùi Thiểu Y nhàn nhã đứng ở một bên, hắn dám khẳng định, Tần Mặc nhất định sẽ không thể phá vỡ kỷ lục của hắn! Cho dù có thể phá vỡ, cũng không thấy rõ kỹ thuật ném bóng sẽ rất tuyệt đi!

Theo thời gian trôi qua từng giây từng phút, sắc mặt của hắn từ tự phụ, dần dần trở nên kinh ngạc cùng không dám tin, khi điểm số của hai người gần kề thì tốc độ của Tần Mặc rõ ràng chậm lại. Nhưng chỉ chỉ cần ném một quả, bóng sẽ ngoan ngoãn chui vào vòng rổ, hết sức nghe lời.

324, 325, 326……

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lật thuyền trong mương

Tần mặc cố ý chỉ nhiều hơn một điểm, sắc mặt Bùi Thiểu Y mơ hồ biến thành màu đen, Sở Linh Tầm ở một bên, âm thầm thở dài.

Cậu cho rằng Tần Mặc không nói nhiều, thì sẽ ngoan ngoãn để cho cậu định đoạt? Đến cuối cùng vẫn đem cậu một quân, chỉ hơn cậu một điểm, một điểm này thế nhưng lại đem mặt mũi của Bùi Thiểu Y trực tiếp ném trên mặt đất.

Nói vận khí tốt? Hay là kỹ thuật tốt?

Hình như bên nào cũng có thể tức chết Bùi Thiểu Y, Tần Mặc bình thường không không dùng tâm tư, dùng một chút liền chọc giận gần chết Bùi đại thiếu gia.

"Mặc dù tôi thắng cậu, nhưng tôi vẫn muốn nói một câu xin lỗi."

Kim Na Na ở một bên cười trộm, xem ra Tần Mặc ngoài bạo lực, còn hiểu được như thế nào để đâm trúng chỗ đau của người khác.

"Cô……"

Bùi Thiểu Y tức mà không thốt nên lời, "Tôi…… Tôi vừa rồi là không hết toàn bộ sức, thấy cô là con gái tôi mới để cô thắng, cô thật sự cho rằng chính mình thắng!"

"Dạ dạ dạ, ai không biết Bùi Thiếu gia là người khoan dung độ lượng nhất."

Kim Na Na nhíu mày, Bùi thiếu gia nghe ra ý châm chọc trong miệng cô, không tránh được tâm lý tức giận, mặt cũng tái đi.

"Sở Linh Tầm và tôi đúng là nghe rất rõ ràng, bây giờ tiểu Mặc thắng cậu…cậu cũng không thể tìm cô ấy làm phiền nữa!"

"Tôi……"

Tần Mặc không tự chủ cũng nhếch miệng, đáy mắt chứa đầy nụ cười, Tần Mặc cười lên cởi ra sự lạnh lùng trên người, vốn gương mặt như búp bê xinh đẹp động lòng người, cũng giống như thổi vào sức sống, trở nên càng kiều diễm ướt át hơn.

Bùi Thiểu Y thấy Tần Mặc cũng cười yếu ớt theo, mặc dù nụ cười kia rất nhạt, nhưng vẫn khiến tim hắn đập lỡ một nhịp. Ánh mắt hắn thay đổi một chút, ngay sau đó lại không nhịn được, "Tốt tốt tốt, lần này coi như cô thắng, chúng ta chơi lại!"

Hai người hình như chơi nghiện rồi, máy ném bóng đổi một máy rồi lại một máy, không sai biệt lắm toàn bộ máy vui chơi giải trí cỡ lớn của phòng giải trí đều chơi cả. Tần Mặc hình như chơi rất vui vẻ, sự lạnh lẽo trên người dần dần rút đi, trong mắt cũng mang theo hưng phấn khác thường.

"Cô rốt cuộc có cái gì ghê ghớm!"

Bùi Thiểu Y rốt cuộc không nhịn được chửi ầm lên, chẳng lẽ Tần Mặc lúc ở Mỹ rất rảnh rỗi, mỗi ngày đều giết thời gian trong phòng vui chơi giải trí, đem tất cả máy ném bóng đều chơi một lần?

Bất luận là đua xe hay xạ kích, cô đều rất tài năng, nếu như không phải là chỉ số IQ của cô quá cao, như vậy thì nhất định là cô đều chơi thông thạo.

"Tìm không ra thứ muốn so sao?"

Tần Mặc tâm tình vui vẻ, rất lâu chưa cùng người chơi sảng khoái như vậy rồi, tuy nói kỹ thuật của Bùi Thiểu Y cũng tạm được, nhưng cô đều cảm thấy không có tính khiêu chiến.

Lúc này, Kim Na Na thoải mái ôm gấu bông to lớn dùng tiền giấy đổi tới, đi về phía bọn họ. Con gấu bông kia thấp hơn Kim Na Na một chút, nhưng lúc ôm, vẫn có chút khó khăn.

"May mắn cho hai người, nhìn xem mình đã đổi được cái này!"

Ánh mắt của Tần Mặc khi nhìn thấy con gấu bông to léo lên một cái, ngay sau đó quay đầu, phất phất tay, bày tỏ mình không cảm thấy hứng thú. Nhưng đôi mắt kia lại, thỉnh thoảng liếc qua, quan sát con gấu bông to lớn.

"Dù sao Bùi đại thiếu là nam sinh, cũng không muốn dùng, hay là cho tiểu Mặc đi!"

Kim Na Na không nói hai lời, trực tiếp đem con gấu bông lớn giao cho Tần Mặc, cô theo bản năng ôm lấy, hai cánh tay không khỏi chậm rãi buộc chặt. Đôi mắt chôn ở trên đầu của con gấu bông lớn dịu dàng xuống, Sở Linh Tầm đẩy mắt kính một cái, rất bình tĩnh kéo ống tay áo của Bùi Thiểu Y.

"Chơi đủ rồi?"

Bùi Thiểu Y đẩy tay của anh ra, thở phì phò chạy tới trước mặt Tần Mặc, "Tôi cũng không tin cô chơi cái gì cũng có thể thắng! Cô có dám cùng tôi chơi một cuộc nữa hay không?!"

"Thiểu Y!"

Sở Linh Tầm thấy Bùi Thiểu Y muốn chơi thật, vội vàng kéo hắn.

"Cậu chớ xía vào! Nếu như cậu nói cho anh mình biết, hai chúng ta liền tuyệt giao!"

Lời nói tuyệt giao cũng đã nói ra khỏi miệng, xem ra đầu óc Bùi Thiểu Y nhất định là lên cơn sốt, Tần Mặc nhún nhún vai, "Cậu nói chơi cái gì, tôi tiếp đến cùng."

"Motorcycles!"

Về đến nhà, đã là chuyện hơn tám giờ rồi.

Tần Mặc ôm con gấu bông to trở về phòng, đem gấu bông đặt ở trên giường, đem nó bày thành tư thế ngồi, bỗng dưng, cô chợt bổ nhào về phía trước, ôm gấu bông vào trong ngực.

Hai chân đang kẹp thân mình của gấu bông, khóe miệng nở rộ nụ cười yêu thích, đột nhiên, tai cô khẽ động, lập tức ngồi dậy.

Phong Thần chẳng biết đã đứng ở bên giường từ lúc nào, hai tay ôm ngực, không nhìn rõ tâm tư trong mắt, thấy Tần Mặc phát hiện ra mình, khóe miệng thoáng cười còn chưa kịp thu hồi, kinh ngạc hồi lâu.

Hắn thật sự muốn đem bộ dáng này của cô chụp lại, thì ra tiểu nha đầu cũng có vẻ mặt khác, không biết Kim Na Na mang cô đi làm gì, có thể khiến cho cô lộ ra loại vẻ mặt thứ hai.

Nhìn thấy gấu bông bị áp đảo, khóe miệng giật giật, cô hình như rất thích con gấu này.

Tần mặc ngơ ngác nhìn Phong Thần, hình như hắn vừa mới tắm rửa xong, áo choàng tắm màu đen chỉ thắt lỏng lẻo, da thịt màu đồng cổ hiện ra rõ ràng khí chất kiên cường của hắn, hắn nghiêng đầu, lông mày khẽ nhếch lên.

"Đây là tỳ nữ đưa tới làm ấm giường cho tôi sao? Thật là đẹp đẽ, Bổn vương rất là thích!"

Trên trán xuất hiện ba vạch đen, "Đáng tiếc tôi không có hứng thú với chú."

Dường như chọi trúng xương sườn mềm của Phong Thần, hắn cắn răng nhìn Tần Mặc như vậy y hệt như chấm nhỏ của hai mắt, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, "Vậy cô leo lên giường của tôi, muốn làm cái gì? Mặc dù dung mạo của cô cũng tạm được, nhưng tôi không thích trẻ con!"

Tần Mặc nhặt cái gối lên liền ném về phía đầu Phong Thần, đứng dậy hướng về phía bụng của hắn liền quét chân một cái, đạp Phong Thần đụng phải tủ quần áo.

Một tiếng vang thật lớn, Phong Thần nhe răng trợn mắt đau kêu ra tiếng, hắn không ngờ Tần Mặc lại bất ngờ đánh lén, ngược lại rất phù hợp với tính tình của cô, làm thế nào gọn gàng nhanh nhẹn làm sao đánh.

Phong Thần bình thường sẽ không động thủ với phụ nữ, nhưng lần này đúng là thật sự chọc tới hắn!

Đêm tối yên tĩnh, trong một gian phòng vẫn sáng đèn như cũ, chỉ nhìn thấy hai bóng người, anh tới tôi chạy, nhảy lên nhảy xuống, thỉnh thoảng phát ra tiếng vang.

Tần mặc dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, hơn nữa thể lực cũng không bằng Phong Thần, dần dần có khuynh hướng thua trận. Phong Thần bắt lấy cơ hội chính xác, vốn định giữ chặt cô lại, nhưng không ngờ tới tiểu nha đầu này tính tình nóng nảy, bay thẳng đến trước ngực hắn cào.

Phong Thần không có phòng bị liền bị cào rách da, rỉ ra một chút máu, hai đem này đều nhìn thấy máu, khiến hắn không nổi giận cũng khó.

"Ưmh....."

Đôi tay gắt gao bị giữ chặt, đặt ở sau mình, cả người đều dán vào trên người của Phong Thần. Ánh mắt của hắn hình như muốn ăn thịt người, con ngươi màu hổ phách dần dần tối tăm.

"Không cho cô chút dạy dỗ, cô thật đúng là..... Cô....."

Bỗng nhiên, đôi mắt kia không thể tập trung tinh thần, dần dần tan ra, lời còn chưa nói, cơ thể cao lớn cứ như vậy té xuống.

Đợi ngày thứ hai Phong Thần tỉnh lại, Tần mặc đã sớm chạy trốn không thấy bóng dáng, nghe quản gia nói, là trở về trường học.

Trong miệng Phong Thần ngậm lấy điếu thuốc, vết cào trên ngực vẫn còn rất rõ ràng, nếu bị người khác nhìn thấy, nhất định sẽ cho rằng, tối qua hắn phong lưu cả đêm như thế nào.

"Nha đầu này thế nhưng cả người đều độc a!"

Soi gương, hắn kiểm tra vết thương, nếu như không đoán sai, bên trên móng tay của nha đầu kia cũng bôi đồ. Hai lần đều thua ở trên tay của cô, khiến cho gương mặt này của hắn để ở đâu?"

Đầu sỏ gây nên tất cả đã chạy, cũng không thể xông đến trường học đánh cho một trận chứ? Như vậy có vẻ hắn ít nhiều cũng độ lượng a!

Cũng may Tần Mặc đã đến trường học, hắn có thể hưởng thụ giường lớn của mình thật tốt rồi, nhưng không hưởng thụ được mấy ngày, Tần Mặc lại xảy ra chuyện.

Hết phần 1.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đua xe

Phần 2

Mặt trời chiều ngả về phía tây, trời chiều màu cam nhiễm đỏ đám mây chân trời, một ngày trôi qua thuận lợi, không ít học sinh đi về phía ký túc xá, dự định nghỉ ngơi.

Nhưng cũng có không ít người đi đến cổng trường, trên mặt đề là vẻ hào hứng bừng bừng, hình như sắp sửa xảy ra chuyện thú vị gì.

Màn đêm dần dần buông xuống, chấm nhỏ ở trong đem tốt đặc biệt lóe sáng, tựa như đang tôn lên màn đêm, tô điểm trân châu màu trắng, lóe ra ánh sáng kín đáo.

"Thiểu Y, có thể đừng chơi quá lớn hay không!"

Sở Linh Tầm khép lại quần áo, gió mát ban đêm rũ xuống trên mặt, lạnh lẽo khác thường.

Bùi Thiểu Y mặc áo da màu đen, đem thân thể cao lớn nổi bật càng thẳng tắp hơn, hắn vốn là mặt mũi tuấn dật, hiện tại một thân quần da áo da, càng làm cho hắn tăng thêm tà khí.

Gió nhẹ thổi rối mái tóc đen của hắn , múa theo gió, trong ánh mắt mang theo xu thế bắt buộc phải làm.

“Cậu không tố cáo với anh trai mình chứ!”

Hắn nhíu mày, Sở Linh Tầm là học sinh ngoan, là lớp trưởng, cùng với hắn học sinh có vấn đề ở chung một chỗ như vậy, khiến rất nhiều người đều hết sức khó hiểu. Ngay cả chính bản thân hắn cũng rất không hiểu rõ, thư sinh và cường đạo, cũng có thể trở thành bạn bè?

“Bây giờ cậu đổi ý vẫn còn kịp!”

“Nếu Tần Mặc không đến, thì mình sẽ ngoan ngoãn trở về!”

Bùi Thiểu Y cười xấu xa, Sở Linh Tầm thở dài nặng nề, Tần Mặc không tới sao? Xem bộ dáng là không thể nào, bởi vì anh hình như nhìn thấy nơi xa cso ánh đén lóe lên.

Một chiếc xe đua màu lửa đỏ gào thét tới, tốc độ cực nhanh, nháy mắt một cái đã vững vàng dừng ở trước mặt hai người.

Tháo xuống chiếc mũ bảo hiểm màu đỏ, khuôn mặt lạnh lùng của Tần Mặc liền xuất hiện ở trước mặt hai người, cô hất tóc, bông tai màu xanh dương lóe lên trong đêm tối.

“Oẹ……”

Một bóng người nhảy ra từ sau lưng cô, ngồi xổm ở một bên nôn khan, Kim Na Na sắc mặt trắng bệch nôn đến mệt lả, mới yếu ớt đứng lên.

“Không được…… Thật sự là…… Oẹ……”

Lời còn chưa nói hết, dạ dày lại một trận dời sông lấp biển, đại tiểu thư yểu điệu đã khi nào ngồi qua loại xe đua này? Huống chi…… Tần mặc lái xe cực kỳ dọa người, so với làm Yun-night Speed(tàu lượn siêu tốc) còn nguy hiểm hơn.

“Sớm nói cậu không cần theo tới!”

Tần mặc hơi nhíu mày, giống như không kiên nhẫn với biểu hiện của Kim Na Na, nhưng vẫn cầm khăn giấy đưa cho cô.

“Mình…… Mình tới để cho cậu cố gắng hơn chứ sao……”

Sở Linh Tầm tốt bụng đưa cho Kim Na Na một chai nước, mắt tràn đầy đồng tình, Bùi Thiểu Y ở một bên lại nhìn chiếc xe đó, mắt chớp cũng không chớp.

“Đây chính là Hỏa Phượng a!”

Hắn giống như là gặp được trân bảo hiếm thấy, dáng điệu vẻ mặt mong đợi, chỉ thiếu chút nữa chảy nước miếng!

Toàn thế giới cũng chỉ có 100 chiếc mà thôi, người này là lấy được từ đâu? Xem xét ại xe đua của hắn, mặc dù tính năng và tốc độ cũng là hạng nhất, nhưng so sánh với Hỏa Phượng, quả thật chính là một trời một vực.

Chơi xe lâu như vậy, hắn thật sự vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Hỏa Phượng, làm sao có thể khiến hắn không kích động a!

“Nếu như cậu thắng, tôi liền tặng cho cậu!”

Tần Mặc hào phóng nói, Bùi Thiểu Y này buồn cười chết đi được, “Đây chính là cô nói!”

Hắn mặt mày hớn hở, ấn tượng với Tần Mặc cũng tốt không ít, cách thời gian hai người quy định vẫn còn khoảng cách ngắn, sau khi đem xe dừng lại, trọng tài đưa bản đồ cho bọn họ, để bọn họ hiểu rõ đường xá.

“Đều đã bố trí xong rồi?”

Bùi Thiểu Y hướng về phía một người nói, hai năm qua chơi đua xe, dĩ nhiên là biết một số người trong vòng.

“Yên tâm đi, tối nay bảo đảm không ai tới quấy rầy.”

Thanh niên vỗ ngực một cái nói, giơ cổ tay lên nhìn đòng hồ, “Thời gian sắp tới, hai người mau chuẩn bị một chút!”

Xunh quanh phần nhiều là người chơi xe, một số ít là học sinh của Roland, đều đến xem trận thi đấu giữa Bùi Thiểu Y và Tần Mặc. Nói đến Tần Mặc này, thời gian ngắn ngủi một tuần, tiếng tăm lại vang ầm ầm.

Đầu tiên là đánh Thuộc Tư Thanh phải vào bệnh viện, tiếp theo là đánh Thiệu Tư Liễm thành người sống đời thực vật, nhưng cô lại không xảy ra chuyện gì, khiến cho những học sinh này nhao nhao suy đoán, cô rốt cuộc có bối cảnh lớn thế nào, mới có thể bình yên vô sự?

Mặt trăng treo cao trên bầu trời, Thiệu Tư Niệm nhìn thấy Tần Mặc cả người lạnh lùng ngồi một bên, vốn định đi tới chào hỏi, nhưng khóe mắt lại thoáng thấy mặt Thiệu Tư Thanh phẫn hận đứng ở một bên, ánh mắt kia tựa như muốn đem Tần Mặc phá tan thành từng mảnh.

Một người lén lút đi tới ben cạnh cô ta, nói nhỏ ở bên tai cô ta một hồi, Thiệu Tư Thanh nhếch miệng lên cười độc ác, bước chân chuyển một cái rồi rời khỏi đám người.

Thiệu Tư Niệm do dự chốc lát, ngay sau đó đi tới bên cạnh Tần Mặc, "Bạn học Tần Mặc, chúng ta lại gặp mặt."

Tần mặc ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Thiệu Tư Niệm một cái, thiếu niên đôi mắt xinh đẹp như tơ, giữa hai hàng lông mày lộ ra một cố hơi thở mê người, ngũ quan xinh đẹp, làn da trắng muốt, so với con gái còn xinh đẹp hơn mấy phần.

"Lần trước cám ơn cô, giải vây giúp tôi."

Thấy Tần Mặc không trả lời, Thiệu Tư Niệm tự nhiên mở lời, người con gái trước mặt này luôn luôn là dáng vẻ lạnh lùng, giống như trăng rằm trên trời, trong veo mà lạnh lùng, làm cho người ta không thể nào đến gần.

"Thật sự nên cám ơn tôi, nếu không cậu đâu có cơ hội xuống tay."

Lắc lắc tay trong nước, ánh mắt Tần Mặc lạnh lùng, lời của cô làm cho Thiệu Tư Niệm hơi sửng sốt, ngay sau đó khóe miệng khẽ mở, ánh mắt cảnh giác nhiều hơn một chút.

"Cuộc sống luôn có thời điểm bất đắc dĩ, tôi nợ cô một ân huệ, tối nay cô vẫn nên cẩn thật một chút."

Thiệu Tư Niệm nói xong cũng tránh ra, chỉ có hắn mới biết, vì sao Thiệu Tư Liễm phải biến thành người sống đời thực vật, hắn cười nhạo một tiếng, cho rằng Tần mặc sẽ không nghĩ tới điều này, không ngờ……

Sự kiện lần đó, là vừa cho hắn một cơ hội, vừa khiến Thiệu Tư Liễm vĩnh viễn sẽ không có cơ hội giẫm ở trên đầu của hắn nữa!

Hắn chỉ là con hoang được sinh ra bởi người phụ nữ bên ngoài, sao cso thể tranh được với con trai của vợ cả, khi chịu hết sự lăng nhục của hai anh em bọn họ thì hắn thề, nhất định sẽ đòi lại từ bọn họ!

Bây giờ Thiệu Tư Liễm ngã xuống, Thiệu Niệm Vinh lại là người trọng nam khinh nữ, Thiệu Tư Thanh muốn có địa vị ở trong nhà, còn phải xem hắn có đồng ý hay không!

Mặc dù gây phiền toái cho Tần Mặc, nhưng mục đích của hắn đã đạt được, vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đua xe trí mạng

Phần 2

Phong Thần vừa nghe sẽ không để lại di chứng, lúc này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy cái trán trầy da của Tần Mặc, một cỗ cảm giác vô lực tự nhiên sinh ra. Kiếp trước hắn nhất định là thiếu cô, coi như không tình nguyện, hắn cũng phải ở lại bảo đảm Tần Mặc thật sự không có việc gì.

Vầng trăng lạnh lùng như cái móc câu, âm thanh ồn áo náo động vang dội một góc, Bùi Thiểu Y một thân áo da màu đen, dáng người thẳng tắp, con Hắc Báo dưới người nằm rạp xuống, mơ hồ lộ ra nanh vuốt dày đặc màu trắng.

Hỏa Phượng đỏ rực sừng sững kiên cường ở một bên, Tần Mặc một thân quần áo màu đỏ nổi bật bắt mắt, giống như cùng với Hỏa Phượng hòa vào làm một, chỉ đợi giương cánh bay lượn trong trời đất, nhìn xuống núi sông.

Đội mũ của mình lên, âm thanh "Xình xịch xình xịch xịch", khiến mọi người ở toàn trường đều yên tĩnh lại, không khí dường như đông lại, tất cả mọi người đều nín thở, nhìn một đen một đỏ, gương mặt lạnh lẽo của hai người.

Kim Na Na cầm khăn lụa, ưu nhã dạo bước đến trước mặt hai người, cô giơ lên nụ cười, nhẹ nhàng đem khăn lụa cầm trong tay ném lên trên không, đợi khăn lụa chậm rãi rơi xuống đất một khắc kia, hai chiếc Motorcycles phát ra tiếng gầm như sấm nổ, "Oanh" một tiếng liền vọt ra ngoài.

Đường xe chạy quanh co không ngừng, Tần Mặc vui sướng chạy nhanh như bay ở trên đường, Bùi Thiểu Y ở phía sau theo sát không nghỉ, cùng một thời gian khi hai người lao ra khỏi điểm xuất phát, chạy song song với nhau ngay từ đầu, nhưng Hỏa Phượng cải tạo dù sao cũng khác biệt lớn với ban đầu, không lâu sau, đã kéo ra khoảng cách với Bùi Thiểu Y.

Nhìn Hỏa Phượng phía trước thật giống như phượng hoàng giương cánh, Bùi Thiểu Y chân tăng thêm sức muốn xông về phía trước, nhưng Tần Mặc có kỹ xảo ngăn trở lại làm cho hắn không tìm được khe hở xông lên.

Trong bộ đàm, nhân viên ở các điểm của tuyến đường báo cáo tình hình, Kim Na Na khẩn trương đứng ở bên cạnh Sở Linh Tầm, nghe bên trong truyền ra báo cáo.

"Tiểu Mặc, cậu cố gắng lên cho mình a!"

Cô đoạt lấy bộ đàm, kêu loạn một mạch vào bên trong, Sở Linh Tầm thở dài. Trước mắt vì Tần Mặc vững vàng đứng ở vị trí thứ nhất, Bùi Thiểu Y theo sát không nghỉ, tình huống không có gì khác thường.

Nhưng đợi đến khúc cua thứ nhất, Bùi Thiểu Y tìm đúng cơ hội, trước tiên áp đảo phía trong, lập tức bỏ lại Tần mặc ở đằng sau.

Bùi Thiểu Y cảm thấy khác thường, hắn bóp phanh xe, phát hiện căn bản là vô dụng, tốc độ xe tăng cao một cách mù quáng, có vẻ như ngoài tầm kiểm soát.

"Đáng chết!"

Tần Mặc hình như phát hiện ra sự khác thường của hắn, lái xe đến bên cạnh hắn, thực hiện một vài cử chỉ với hắn.

"Xe máy của Bùi Thiểu Y hình như có vấn đề, phía trước có liên tiếp ba khúc cua chữ S, nếu không phanh lại kịp thời, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện!"

"Cái gì! Lập tức liên lạc với bệnh viện, nhân viên phía trước chuẩn bị ngăn trở!

Sở Linh Tầm vừa nghe thấy, liền lập ra lệnh, Kim Na Na và anh cùng nhau ngồi ô-tô chạy tới phía trước.

"Tiểu Mặc sẽ không có chuyện gì à?"

Cho đến bây giờ mới chỉ nghe được xe của Bùi Thiểu Y có vấn đề, vẫn chưa có tin tức của Tần Mặc, trong lòng hai người lo cho bạn của mình, nhất thời lo âu không dứt.

"Xe của Tần Mặc đem Bùi Thiểu Y đẩy đến tường đá!"

Bên trong bộ đàm lại truyền ra tin tức mới, "Sở Linh Tầm tức giận hô, "Cô ấy muốn tự bốc cháy sao! Lái nhanh lên một chút nữa!"

"Này! Cô ấy là muốn cứu Bùi Thiểu Y, nếu như cô ấy có chuyện, các người cứ đợi lương tâm cắn rứt đi!"

Xe máy và tường đá ma sát, kích thích tia lửa sáng, Tần Mặc đem sức nặng đều đặt ở trên xe Bùi Thiểu Y, cố gắng dùng loại phương thức này để tốc độ của xe máy chậm lại.

Lượng mùi khét lớn chui vào chóp mũi, tường đá và sườn xe va chạm làm nhiệt độ không ngừng lên cao, Tần mặc đột nhiên giẫm phanh xe, bị xe máy của Bùi Thiểu Y cứng rắn mang theo xông về phía trước.

"Khốn kiếp! Cô làm gì đấy! Không muốn sống!"

Bùi Thiểu Y bị sự điên cuồng của Tần Mặc làm cho bối rối, cô nếu không khống chế thăng bằng tốt, đâm đầu vào tường đá bên cạnh, không chết cũng phải nửa người tàn phế.

Nhưng Tần mặc lại không nghe thấy hắn rống giận, sau mấy cái liên tục, xe của bùi Thiểu Y vậy mà thật sự chậm lại rất nhiều, "Nhảy!"

Tần mặc phi người bổ nhào về phía Bùi Thiểu Y, thân thể hai người cùng nhau bỏ lại phía sau, một đen một đỏ chọt lăn hai vòng trên mặt đất, hai chiếc xe máy "oanh" một cái ngã xuống, bay ra ngoài cách rất xa, ngay sau đó một trận tia lửa bắn ra, bắt đầu cháy rừng rực.

Khi Sở Linh Tầm và Kim Na Na chạy đến, xe cứu thương vừa đúng lúc cũng gào thét tới, đem hai người bệnh hoạn đặt lên xe cứu thương.

Tin tức không nhỏ kinh động không ít truyền thông ùn ùn kéo tới, Phong Thần bị điện thoại lúc nửa đem gọi tới đánh thức, vừa nhận điện thoại, liền bị dọa sợ đến sâu ngủ cũng chạy hết.

Hắn dọc đường chạy xe như gió bão đến bệnh viện, chỉ nhìn thấy không ít ký giả ngăn ở cửa, hắn rủa thầm một tiếng, gọi mấy cuộc điện thoại ra ngoài, lập tức có người tới đón hắn đi vào.

"Tình hình bây giờ như thế nào?"

Phong Thần bước đến thật nhanh, trên mặt mây đen che kín, yên lặng đi vào trong, chỉ nghe thấy tiếng bước chân nhốn nháo, còn có âm thanh tim mình đập.

"Tình hình của bệnh nhân tạm ổn, hiện nay đang cấp cứu."

Đi tới trước của phòng phẫu thuật, thấy đèn màu đỏ kia vẫn sáng, chân mày Phong Thần nhíu chặt.

"Phong tiên sinh……"

Lan nhìn thấy Phong Thần, áy náy cúi đầu, "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Cô ấy làm sao có thể chạy đi đua xe?"

'Đều tại tôi không tốt, tiểu thư bảo tôi đem xe vận chuyển bằng máy bay tới đây, thì tôi nên biết…… Nếu như bị lão gia biết, vậy phải làm thế nào a……"

Lan buồn rười rượi, dựa vào kỹ thuật của tiểu thư, bất kể như thế nào cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, hắn cũng rất tin tưởng kỹ thuật của tiểu thư, mới dám lén lút mang xe tới cho cô.

Nếu như bị lão gia biết, tiểu thư lại bắt đầu chơi xe, không chừng có thể bay tới đây mắng cho hắn không còn mặt mũi nào.

"Sớm biết thì không để cho cô ấy đua xe cùng Bùi Thiểu Y rồi, Tiểu Mặc là vì cứu Bùi Thiểu Y mới như vậy."

Kim Na Na cũng buồn rười rượi, Bùi Thiểu Y đáng chết này, xe gì lúc không thể hư lại hư! Cố tình hư mất ở thời điểm tranh tài!

Mà Phong Thần làm người giám hộ, trong lòng càng rối loạn, nếu như bị lão già nhà hắn biết, hắn không chăm sóc tốt Tần mặc, còn để cho cô nằm viện, không chừng cũng sẽ bay về đem hắn hung hăng dạy dỗ một trận!

Tiểu phiền toái này không thể an phận mấy ngày sao!

Sau hai giờ, cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở ra, bác sĩ từ bên trong đi ra, Phong Thần lập tức bắt lấy tay ông, "Tình hình như thế nào!"

Bác sĩ chậm rãi kéo khẩu trang xuống, "Não bộ bị va chạm, có một chút chấn thương sọ não, những thứ khác không có gì đáng ngại, nằm viện quan sát mấy ngày là được."

Mấy người nghe lời của bác sĩ, cũng rối rít thở phào nhẹ nhõm, Tần Mặc được y tá đẩy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không có chút huyết sắc nào, lạnh lùng nằm ở bên trên.

"Sẽ không có khác di chứng khác về sau chứ?"

"Cánh tay gãy xương, bất quá cố định tốt sau này sẽ không sao hết."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ân nhân cứu mạng

Phần 2

Phong Thần trông coi cả đêm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này ngay cả ngủ cũng cảm thấy lạnh lẽo, một cỗ thương tiếc không tự chủ tự nhiên sinh ra.

Hắn vươn tay, vuốt mặt của cô, Tần Mặc khẽ nhúc nhích, trong miệng lẩm bẩm nói nhỏ. Phong Thần đến gần nghe, Tần Mặc lại không lên tiếng.

"Cô phải mau mau khỏe lại cho tôi, nếu không tôi thế nào cũng bị lột da!"

Hắn vốn muốn, đưa Tần Mặc đến trường học nội trú, thì sẽ không xảy ra chuyện gì lớn, nhiều lắm cũng chỉ là đánh nhau thôi! Thật không nghĩ đến, cô lại náo loạn một màn kịch lớn như vậy cho hắn nhìn!

Lần này, trên báo chí cũng đăng tin, mặc dù không có chỉ mặt gọi tên, tiêu đề thật to này lại mười phần bắt mắt.

"Vấn đề giáo dục thanh thiếu niên, làm hay không làm?"

Lỗ mũi của những ký giả kia có thể sánh ngang cùng chó, không ít thiếu gia tiểu thư nhà quan trong trường trung học Roland, tuy nói không sai được, nhưng đã tuôn ra là học sinh trường trung học Roland, tin tức này cũng có thể khiến Roland sứt đầu mẻ trán rồi.

Hơn nữa, không biết là người nào tung ra tin đồn, Bùi Thiểu Y và Tần Mặc vừa mới xảy ra chuyện, ký giả liền ùn ùn kéo tới, một mạch đuổi theo đến bệnh viện mới bị ngăn ở cửa.

Phụ huynh trong trường sẽ kiên quyết muốn khai trừ hai người học sinh gây chuyện này, nhưng có Phong Thần ở đây, hắn làm sao có thể để cho Tần Mặc nghỉ học? Tất cả thiết bị trong trường học phần lớn là hắn tài trợ, hắn vừa lên tiếng, những đám người phụ nữ lải nhải kia mặc dù không cam lòng, cũng chỉ có thể im lặng.

Tần Mặc không thể trả lại, như vậy một người khác Bùi Thiểu Y tự nhiên cũng thơm lây theo, tiếp tục lưu lại.

Hiệu trưởng nể mặt của Phong Thần, cho Tần Mặc một sự trừng phạt làm kết cục của sự việc, mà tội trạng của Bùi Thiểu Y thật mệt mỏi, lại thêm một trừng phạt cũng không có tác dụng gì.

Phong Thần dùng quan hệ đem sự kiện này áp chế xuống, cho nên tin tức không được mấy ngày liền chuyển sang chỗ khác, Tần Mặc và Bùi Thiểu Y cũng tránh thoát quấy rầy.

Chỉ là, anh trai của Bùi Thiểu Y, Bùi Thiểu Hiên, cũng sẽ không cứ như vậy bỏ qua cho Bùi Thiểu Y.

"Cái tên tiểu tử chết toi này, là chê anh không đủ rắc rối, có phải hay không!"

Một quả đấm nện vào trên đầu Bùi Thiểu Y, nhưng hắn cũng không dám phản kháng, chỉ có thể uất ức ngồi ở trên giường bệnh, nhỏ giọng nói, "Anh, em hiện tại chính là bệnh nhân, nếu như bị anh đánh ngất xỉu thì làm thế nào!"

"Em còn dám mạnh miệng với anh!"

Bùi Thiểu Hiên cười âm u , rõ ràng mặt trời chiếu cao rực rỡ , Bùi Thiểu Y lại cảm thấy rét lạnh thấu xương, hắn vội vã khoát tay, "Không không không, anh, không dám. . . . . ."

"Hừ, lần này chỉ là gãy xương đùi, lần sau em còn dám đụng đến xe của anh, anh liền tự mình đánh gãy chân của em, để cho em ngồi xe lăn trải qua nửa đời còn lại!"

Bùi Thiểu Hiên cười xấu xa, ngay sau đó giống như nhớ ra cái gì đó, nói, "Em nói cứu em, là một học sinh nữ?"

"Ừ, đúng a! Cô ấy hiện tại như thế nào? Đến bây giờ, em còn chưa đi thăm cô ấy, cũng không biết tình hình của cô ấy như thế nào."

Bùi Thiểu Y nhớ tới cảnh tượng Tần Mặc cứu hắn, phút chốc hai người nhảy ra ngoài kia, cô ôm hắn thật chặt, cô bị lực đánh vào nên so với hắn còn nghiêm trọng hơn.

"Ân nhân cứu mạng, phải đi xem một chút."

Bùi Thiểu Hiên tự lẩm bẩm, một tia nghi ngờ chợt lóe lên trong đôi mắt hắn.

Bên trong phòng bệnh tư nhân hào hoa, Tần Mặc đang hưởng thụ sự `chăm sóc giống như Thái Hoàng thái hậu, nhưng bản nhân cũng đã chán chường rồi.

"Hai người xong chưa?"

Tần Mặc lạnh lùng nhìn Lan và Kim Na Na, cô cũng chỉ là một tay gảy xương mà thôi, cũng không phải là hai tay đều gãy, phải dùng tới từng muỗng từng muỗng cho cô ăn cơm sao? Coi cô như đứa bé sao!

"Tiểu thư, thương thế của cô còn chưa khỏe, nằm vẫn tốt hơn."

"Bác sĩ nói cậu chấn thương sọ não nhẹ, vẫn là không cần vận động nhiều, là tốt hơn!"

Kim Na Na vừa gọt trái cây, vừa nghiêm túc nói, chống không lại tài ăn nói của hai người này, Tần Mặc chỉ có thể mặt lạnh, dứt khoát nhắm mắt lại, nhắm mắt làm ngơ.

"Thế nào? Đại tiểu thư lại lên cơn?"

Đẩy cửa vào Phong Thần thấy Tần Mặc giận dỗi giống như nhắm hai mắt lại, khóe miệng mang theo nụ cười, những ngày qua cuối cùng hắn cũng thấy được một mặt tính trẻ con của Tần Mặc rồi.

Đấu võ miệng không bằng hắn, liền dứt khoát nhắm mắt lại, nửa ngày không để ý tới người. Đồng thời, hắn phát hiện, búp bê lạnh lẽo này cư nhiên thích ăn đồ ngọt. Nếu đem đồ ngọt đưa tới trước mặt cô, cô sẽ dùng ánh mắt không được tự nhiên nhìn món điểm tâm ngọt, tựa như một đứa bé phạm sai lầm, không được tự nhiên không biết nên nói xin lỗi như thế nào, lấy được đồ ngọt.

"Hôm nay tôi mang đến bánh ngọt việt quất!"

Phong Thần đem cái hộp đặt trên bàn, cô gái trên giường khép chặt hai mắt liền mở mắt ra, ánh mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm bánh ngọt, chép miệng, nhưng không biết nên nói cái gì.

"Tiểu thư chỉ là không muốn chúng ta coi cô ấy là phế nhân, tiểu thư từ nhỏ đã rất háo thắng, dĩ nhiên là sẽ không dễ dàng tha thứ người khác đồng cảm với cô ấy."

Phong Thần lấy bánh ngọt ra, múc một muỗng, đưa tới trong miệng Tần Mặc, cô rất tự nhiên hé miệng, cảm giác tan trong miệng khiến Tần Mặc nheo mắt lại. Bánh ngọt mềm xốp, khẽ cắn xuống liền giống như kẹo đường, mặt của Tần Mặc lập tức chậm lại.

"Cô ấy như người sắt , làm sao có thể biến thành phế nhân? Cậu nói với tôi, cô ấy đánh cho người khác thành phế nhân, ta còn cảm thấy rất có khả năng."

"Anh cảm thấy tôi là người phiền toái sao?"

Tần Mặc nhíu mày, mỗi lần gây họa, đều không phải là cô cố ý thêu gây sự, hơn phân nửa đều là người khác chủ động tới trêu chọc cô. Mà tác phong làm việc của cô chính là đánh ngã người đến khiêu khích, nhưng sau đó sinh ra hậu quả, nhưng đều do cha cô đến giải quyết.

Cô cũng rất muốn vượt qua một ngày yên bình ở trong trường học, nhưng không biết là vấn đề của bản thân cô, hay là những người ở không đi gây sự kia, luôn là thích tìm cô tra.

Không đánh trả, cô chỉ có thể bị người khác khi dễ, thân là thiên kim xã hội đen, sao có đạo lý bị người chà đạp trong lòng bàn chân?

Đánh trả đi. . . . . .

Cha cuối cùng liền đem cô đưa tới nơi này. . . . . .

"Nếu như ngươi làm chuyện dịu dàng một chút, cũng sẽ không có nhiều phiền toái như vậy."

Phong Thần dự định cùng cô gái đang ở thời kỳ phản nghịch này nói chuyện thật tốt, lấy tu cách người từng trải, lấy tư cách người giám hộ của cô, hắn cảm thấy, cần phải nói chuyện với cô một chút về cuộc đời của cô, cuộc sống của cô. . . . . .

Lan và Kim Na Na biết điều ra khỏi căn phòng, trong lòng Tần Mặc che giấu quá nhiều chuyện, đúng lúc tìm người tới lắng nghe một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đồng bệnh tương liên

"Tôi có thể tự mình lấy!"

Nhìn phong thần lại đào một muỗng bánh ngọt đưa tới trong miệng của cô, Tần Mặc hơi xoay đầu đi, làm như kháng nghị muốn cầm lấy cái muỗng trong tay hắn, lại bị tránh được.

"Cô gái nhỏ hơi biểu hiện yếu đuối chút, nam sinh mới có thể cam nguyện giúp cô làm việc, tính tình cường ngạnh giống như cô vậy, làm sao không rước lấy phiền toái?"

Đem bánh ngọt đưa vào trong miệng của cô, Phong Thần lão nói từng trải, "Thu lại tài năng của mình đi, phiền toái tự nhiên sẽ giảm rất nhiều."

Cô bé trước mắt không hiểu làm sao che giấu mình, muốn làm cái gì thì làm cái đó, loại tính tình này tất nhiên là làm người ta hướng tới, nhưng ở trên thực tế, chỉ biết nhận lấy chèn ép, cùng rắc rối không ngừng.

"Chẳng lẽ người khác chọc tôi...tôi cũng không thể lên tiếng sao?"

Cô hơi nhíu mày, Tần Mặc không hiểu lời nói của Phong Thần, muốn cô yếu thế, vậy căn bản là không thể làm được.

"Vậy sẽ phải dùng đầu óc của cô, có lúc, đánh nhau cũng không phải phương pháp duy nhất giải quyết sự việc."

Phong Thần lần đầu cảm thấy, mình có bộ dạng của người giám hộ, mà Tần Mặc cũng không giống trong tưởng tượng của hắn dã man không hiểu chuyện như vậy. Từ nhỏ tư tưởng của cô bị giáo huấn, hình như chính là thắng làm vua, thua làm giặc, tất cả đều lấy sức mạnh mà nói chuyện.

Cũng khó trách, được sinh ra trong giới hắc đạo máu me bão bùng, tính tình Tần Mặc sẽ biến thành như vậy, cũng không thể tránh khỏi.

"Cho nên ba tôi đưa tôi tới đây. . . . . ."

Tần Mặc tự giễu một câu, khóe miệng khẽ giương lên, đây là lần đầu tiên Phong Thần nhìn thấy cô cười thật lòng, trước kia, cô không phải cười lạnh lùng, thì chính là cười châm chọc, tỏ ra xa cách.

Không ngờ cô phát ra nụ cười từ đấy lòng, làm cho người ta như tắm gió xuân vậy, Phong Thần thầm nghĩ, nếu Tần Mặc thay đổi tính tình, nhất định sẽ dẫn đến một trận ong bướm.

"Tiểu thư, Bùi thiếu gia và anh trai của cậu ta tới thăm cô."

Lan lễ phép gõ cửa, Tần Mặc gật đầu một cái, lúm đồng tiền vừa rồi giống như phù dung sớm nở tối tàn, biến mất ở khóe miệng. Phong Thần không khỏi có chút thất vọng, nụ cười này nếu như duy trì lâu một chút, tốt biết bao nhiêu a.

Chỉ là trải qua lần nói chuyện này, hắn hi vọng, Tần Mặc không nên gây chuyện nữa, vượt qua học kỳ này thật tốt, đừng đánh nhau nữa.

"Này, cô sao rồi?"

Bùi Thiểu Y ngồi xe lăn, chân trái bị thạch cao cố định, như bánh chưng lớn. Hắn không được tự nhiên thăm hỏi Tần Mặc, trong giọng nói mang theo không kiên nhẫn, nào có thể đoán được mới vừa nói xong, trên đầu liền bị người nặng nề đánh xuống.

"Tiểu tử thúi, đối với ân nhân cứu mạng chính là thái độ này!"

Lông mày Bùi Thiểu Hiên nhướng lên, hướng về phía đầu của Bùi Thiểu Y chính là một cái tát, ngẩng đầu lên, lại khôi phục thành nụ cười ưu nhã giống như thân sĩ .

"Tôi là anh trai của người này, Bùi Thiểu Hiên."

Tầm mắt của anh ta chuyển sang Tần Mặc ở trên giường, khóe miệng nâng lên nụ cười, "Cô chính là Tần Mặc sao? Rất cảm tạ ngươi đã cứu người em trai này của tôi, lỗ mãng lại bốc đồng."

Tần Mặc khẽ gật đầu, thái độ không thân thiện lắm, Bùi Thiểu Yhướng về phía cô làm mặt quỷ, "Anh trai tôi cũng tự mình đến nói cám ơn rồi, cô đây là thái độ gì. . . . . ."

"Tiểu Mặc nhà chúng tôi tính tình vốn lạnh lùng, không tốt ah...!"

Kim Na Na vừa thấy Bùi Thiểu Y sắp tức giận, nếu không phải là hắn, Tần Mặc làm sao sẽ vào bệnh viện!

Bùi Thiểu Y bĩu môi, không đáp lời.

"Ha ha, người trẻ tuổi có tính cách, là chuyện tốt a, tiểu tử thúi, em tốt nhất học tập người ta một chút, nghe không!"

Bùi Thiểu Y mặt rối rắm, muốn hắn học tập Tần Mặc? Học cô đem người ta đánh vào bệnh viện? Vậy anh trai có thể trực tiếp chém tứ chi của hắn hay không?

"Bùi tiên sinh khách sáo rồi, nói cho cùng vẫn là đứa bé không hiểu chuyện, may mắn không có tạo thành tổn thương lớn hơn."

Tần Mặc nhìn hai người lá mặt lá trái, anh tới tôi lùi, không biết lúc nào mới kết thúc. Cô thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, vốn chỉ là một chuyện rất nhỏ, nhưng bây giờ diễn biến thành kết cục hai người đều nằm viện.

Cái này có phải nên nói, một quả bóng rổ dẫn tới huyết án?

Cuối cùng lúc bác sĩ tuyên bố, Tần Mặc có thể xuất viện, cô hận không được bay thẳng ra bệnh viện, hít thở một chút không khí mới mẻ bên ngoài.

Nằm viện nửa tháng, cũng sắp làm cho cô ngột ngạt ngu rồi, Lan tựa như một người bảo mẫu, một ngày hai mươi bốn giờ ở bên người cô, hận không thể phục vụ cô giống như Hoàng thái hậu.

Cũng may Phong Thần không có tiết lộ tin tức cô nằm viện, nếu không, cha cô nhất định sẽ không quản ngàn dặm xa xôi tới mắng chết cô, coi như không phải oanh tạc mệt nhọc, cũng đủ khiến cho cô không được sống yên ổn rồi.

Tục ngữ nói, thương tổn gân cốt một trăm ngày, cái cánh tay gãy xương kia của Tần Mặc còn quấn thạch cao, dùng băng vải đeo trên cổ. Vốn là một người lạnh lùng, hiện tại thành bệnh nhân bị thương mười đủ mười, ngược lại khiến người cảm thấy nhu nhược không ít.

Bùi Thiểu Y lại không may mắn như vậy, bởi vì trên đùi bó thạch cao, tính tình ngày thường hiếu động lập tức liền bị đè nén, nhìn người khác chạy đi, thế nhưng hắn lại chỉ có thể chống gậy, khập khà khập khiễng, từ từ từng bước.

"Tôi thấy hai người một bị thương ở chân, một bị thương ở tay, trái lại rất có tư vị người cùng cảnh ngộ."

Kim Na Na trêu ghẹo nói, vừa nhìn Bùi Thiểu Y bó thạch cao, có chút nhạo báng, lại có chút hả hê.

"Ai với cô ta người cùng cảnh ngộ . . . . . ."

Bùi Thiểu Y không được tự nhiên dời tầm mắt hướng đi nơi khác, trên mặt có chút không tự nhiên đỏ ửng, cặp mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Tần Mặc ở sát vách , thấy nàng không có phản ứng gì, ngay sau đó tức giận trực tiếp quay đầu.

Sở Linh Tầm thấy bộ dáng khác thường của hắn, nghi ngờ hỏi thăm, "Cậu làm sao vậy? Mặt sao lại hồng như vậy?"

"Hắn là bị tư thế oai hùng của Tiểu Mặc làm cho thắt chặt! Mỹ nữ cứu anh hùng, tiếp theo mấy cái đoạn hay chiếu đi chiếu lại trong phim chính là lấy thân báo đáp, báo đáp ân nhân cứu mạng!"

Lời nói của Kim Na Na khiến mặt của Bùi Thiểu Y càng đỏ, "Cô nói bậy bạ gì đó! Tôi không khiến cô ấy cứu! Cái gì mỹ nữ cứu anh hùng, Kim Na Na cô có thể khôi hài một chút nữa."

"Tôi có thể không cần hắn báo đáp không?"

"Tần Mặc! Cô. . . . . ."

Lời nói của Tần Mặc khiến Bùi Thiểu Y nhảy lên cao ba thước, đây không phải là tuyên bố ghét bỏ hắn sao!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Dùng trí làm đầu

Phần 2

Bùi Thiểu Y khập khễnh ở cửa cầu thang, không biết từ đâu lần ra một điếu thuốc, nhưng sờ soạng ở trên người một lượt, lại không sờ thấy bật lửa. Hắn mắng một tiếng, tâm tình càng buồn bực hơn.

Không phải là cứu hắn một mạng sao? Phải chảnh tới như vậy sao!

Hắn nhớ tới vẻ mặt lạnh lùng của Tần Mặc, còn có câu kia"Tôi có thể không cần hắn báo đáp không" , trong lòng liền bực tức. Kim Na Na cười ngất ngửa, ngay cả Sở Linh Tầm khóe miệng cũng co giật, là cảm thấy hắn kém cỏi hay là thế nào?

Nhớ Bùi Thiểu Y hắn mặc dù tính tình nóng nảy một chút, nhưng dầu gì cũng là nhân vật quan trọng của Roland a! Trước tiên không nói một đám tiểu đệ dưới tay hắn, chỉ nói những quà tặng các nữ sinh kia đưa hắn, thư tình, cộng lại cũng có thể làm cho Tần Mặc chết chìm! Cô lại còn dám ghét bỏ hắn! Quả thật chính là không có mắt!

Càng nghĩ càng giận, điếu thuốc nắm trong tay của Bùi Thiểu Y từ từ buộc chặt, điếu thuốc trong tay bị đứt gãy, hắn bực mình ném ra ngoài.

"Là người nào không mở to mắt đấy!"

Điếu thuốc bị ném đi kia, nện vào đúng học sinh đang đi lên, học sinh kia hùng hùng hổ hổ đi lên, vừa thấy là Bùi Thiểu Y, trên mặt lập tức xuất hiện nụ cười xấu bụng.

"Tôi đã nói, ai ăn gan hùm mật gấu, thì ra là Bùi Thiểu Y! Thế nào? Một chân què rồi, muốn tôi đem một cái chân khác của cậu cũng đánh què!"

Bùi Thiểu Y khinh thường nhổ một ngụm, tròng mắt bắn ra tia sắc bén liên tiếp đè ép đối phương, "Tôi tưởng là con chó điên nào dám hướng về phía đại gia kêu loạn, thì ra là không phải điên, là mắt bị mù!"

"Miệng trái lại rất lanh lẹ! Tôi ngược lại muốn nhìn xem, xương của cậu, có cứng rắn bằng miệng của cậu hay không!"

Đối phương rõ ràng bị chọc giận rồi, gầm nhẹ một tiếng, sau lưng liền thoát ra 5, 6 tên nam sinh, vung quả đấm liền hướng về phía trên người của Bùi Thiểu Y giáng xuống!

Bùi Thiểu Y ở Roland xông pha hai năm, không có một chút bản lĩnh, sớm đã bị người ta đánh cho thành thịt nát rồi, nhưng bây giờ hắn gãy một chân, độ nhanh nhẹn của động tác liền không có phần thắng.

Không tốn nhiều thời gian, hắn liền bị bao vây, đối phương cười âm hiểm nói, "Chỉ cần mày quỳ xuống dập đầu tao, tao liền bỏ qua cho mày!"

Bùi Thiểu Y "Phi" một tiếng, "Mày hôm nay dám đụng đến tao, ngày sau hãy cẩn thận một chút cho tao!"

Đối phương một quyền vung vào mặt của Bùi Thiểu Y, đợi đến khi còn muốn đánh quyền thứ hai, đột nhiên nghe nơi xa có âm thanh của nữ sinh, "Lão sư, em mới vừa rồi nghe có động tĩnh, giống như có người đánh nhau."

"Hôm nay coi như số mày gặp may!"

Cơ thể Bùi Thiểu Y dựa vào tường chậm rãi mềm xuống, địa phương trên người bị đánh mơ hồ cảm thấy đau nhức, hắn chờ giây lát sau, ánh mặt trời trên đỉnh đầu bị một bóng râm bao phủ.

"Tại sao lại là cô!"

Hắn kinh ngạc mở miệng hỏi, nhìn phía sau của cô một chút, lại không thấy bóng dáng của lão sư.

"Cậu cảm thấy bộ dạng này của tôi có thể đánh nhau sao?"

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, mới vừa rồi nếu không phải cô lên tiếng, lừa đám người kia, đau khổ tiểu tử này chịu còn nhiều hơn một chút đấy! Cô nhìn cánh tay bó thạch cao của mình, lại nghĩ tới lời nói của Phong Thần, có lúc, bạo lực quả thực không thể hoàn toàn giải quyết sự việc, thậm chí còn có thể làm cho mình mắc vào.

Tựa như mới vừa rồi, nếu như cô xông thẳng ra ngoài, nói không chừng ngay cả mình cũng sẽ bị hung hăng sửa chữa một hồi. Nghĩ tới đây, cô không tự giác tán thành cách nói của Phong Thần, dùng đầu óc giải quyết vấn đề, đích xác là không phí sức.

"Này, cô không đỡ tôi một tay!"

Bùi Thiểu Y thấy Tần Mặc muốn rời đi, vội vàng gọi cô lại, hiện tại hắn thực là một chút hơi sức cũng không có, cô giúp hắn, thì không thể duỗi tay kéo hắn sao?

Tần Mặc nhíu mày một cái, hình như có chút khó xử, nhưng thấy chân Bùi Thiểu Y bó thạch cao, còn có máu ứ đọng trên mặt hắn, có chút không tình nguyện đi tới, đỡ hắn lên.

Tay thiếu nữ thơm mềm đụng vào cánh tay của hắn, Bùi Thiểu Y mượn lực đứng lên, nhưng chân lập tức không có dùng sức, hắn vội vàng ôm người bên cạnh. Tần Mặc không ngờ tới hắn sẽ đột nhiên ôm mình, thân thể bỗng chốc cứng ngắc không ít, "Cậu có thể buông tay!"

"Này, các người đang làm gì đấy!"

Sở Linh Tầm và Kim Na Na tìm đến, thấy bên dưới bậc thang, một tay Bùi Thiểu Y thân mật ôm cổ của Tần Mặc, cả hai trợn to hai mắt.

Cơ thể Tần Mặc cứng ngắc tránh ra, ngực Bùi Thiểu Y đột nhiên chợt lạnh, nhìn cô cúi đầu bước nhanh rời đi, cho là Tần Mặc xấu hổ, trong lòng thoáng vui vẻ một chút.

"Cậu làm cái gì với Tiểu Mặc! Cô ấy chính là không chủ động đụng vào người khác!"

Kim Na Na ghen tỵ nói, Tần Mặc cũng sẽ không chủ động để cho cô ôm cổ, chỉ có thời điểm cô sống chết quấn lấy cô ấy, Tần Mặc mới có thể chịu đựng kích động vung quyền, để cho cô vừa kéo vừa ôm.

Nghe cô vừa nói như thế, hai mắt Bùi Thiểu Y tỏa sáng, hắn chống gậy lanh lẹ lên lầu, nhìn phương hướng Tần Mặc biến mất, có chút xuất thần.

Chỉ chớp mắt lại đến thời gian cuối tuần, Tần Mặc về đến nhà liền trông thấy Phong thần ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, ít thấy hắn sẽ ở nhà sớm như vậy.

Kể từ sau lần nói chuyện ở bệnh viện đó, giữa hai người không hề giương cung bạt kiếm giống như trước nữa, ôn hòa rất nhiều, nhưng chỉ có một vấn đề, cho đến bây giờ vẫn chưa giải quyết.

"Đây là phòng của tôi!"

Phong Thần kiên quyết không lui bước, Tần Mặc mở trừng hai mắt, "Mà tôi bây giờ là bệnh nhân, anh không biết xấu hổ khi để cho tôi ở phòng khách?"

Hắn không thể bị nghẹt, lấy cớ này. . . . . Thật sự chính là để cho hắn không cách nào cãi lại.

"Anh là người giám hộ của tôi, người giám hộ chính là cha mẹ, anh có từng thấy cha mẹ nào đem con của mình tới phòng khách ngủ?"

Phong thần khẽ nheo mắt lại, phát hiện Tần Mặc hình như thay đổi không ít, biết được làm thế nào để tìm kiếm một món hời trong lời nói. Hắn cười, "Ơ, hiện tại biết tôi là cha mẹ của cô rồi, trước đó mấy lần không nể mặt, ghi nợ ám toán tôi, có phải nên tính toán thật tốt hay không?"

"Nếu như anh vẫn muốn khi dễ tôi người nhân sĩ thương tàn này, vậy thì Phong đại tổng giám đốc cứ động thủ đi!"

Cô ngoan ngoãn tự động nằm sấp, cánh tay bó thạch cao kia đặt ở bên người, bắt mắt nhắc nhở Phong Thần, đó là bằng chứng đánh dấu việc chăm sóc không thích đáng của hắn.

Nặng nề thở dài, đại tiểu thư biết rõ làm sao vì mình tìm cách mang lại lợi ích, hắn nên vui mừng, bởi vì hắn không cần lo lắng sẽ có người bị thương xuất hiện ở trường học nữa. Nhưng hắn cũng âu sầu, Tần Mặc đầu óc không ngu ngốc, sau này có hắn phải chịu thôi!

Kết quả không cần nói cũng biết, Tần Mặc lần nữa đem gian phòng làm của riêng, mà Phong đại tổng giám đốc chỉ có thể đi ngủ ở phòng khách nhỏ kia.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Khiêu khích gây chuyện

Phần 2

Tần Mặc và Bùi Thiểu Y cùng một ngày ở trong bệnh viện tháo đi thạch cao, Bùi Thiểu Y có vẻ hơi mất tự nhiên, Tần Mặc vẫn là dáng vẻ lạnh lùng, không có đặc biệt nhiệt tình.

Phong Thần cùng đi với Tần Mặc lên tiếng chào hỏi, Bùi Thiểu Y không có cảm giác nhìn chằm chằm bóng lưng của Phong Thần, nhìn một cao một thấp biến mất ở trước mắt, bộ ngực hắn có chút chua sót.

"Linh Tầm, cậu nói Tần Mặc tại sao muốn cứu tôi?"

Thiếu niên vô cùng buồn chán nói ra nghi ngờ trong lòng mình, hắn rõ ràng vừa bắt đầu tìm cô tính sổ, rõ ràng cùng cô không hợp nhau, còn cố ý khiêu khích cô, muốn nhìn cô trở thành trò cười. Nhưng cô, cô lại liên tục cứu hắn hai lần.

Sở Linh Tầm liếc hắn một cái, "Tôi làm sao biết! Cậu còn không bằng tự mình đi hỏi cô ấy."

Bùi Thiểu Y suy nghĩ một chút, ngay sau đó đứng dậy đi ra ngoài phòng học, Sở Linh Tầm gật gù hả hê một phen, hình như nghĩ tới điều gì, trong mắt lóe lên một nụ cười.

Hắn trước tiên đi đến lớp của Kim Na Na, hỏi nơi ở của cô, bây giờ là lúc nghỉ trưa , Kim Na Na vẫn luôn quấn lấy Tần Mặc, hai người nhất định là ở cùng nhau.

Lúc này, Kim Na Na và Tần Mặc đang thoải mái nghỉ trưa bên trong cung thể thao, cung thể thao cách giảng đường khoảng cách nhất định, thời điểm hai người ăn trưa liền chiếm cứ chỗ này, sau bữa ăn liền ngủ trưa.

Roland có sân bóng rổ ngoài trời, gần giảng đường, không ít học sinh thích ở nơi đó chơi bóng rổ, trái lại cung thể thao này, lại có chút quạnh quẽ. Cho nên, nơi này trở thành địa phương tốt để hai người nghỉ ngơi.

Chỉ là, giấc ngủ của Tần Mặc luôn luôn nông, vào lúc này, tiếng bước chân huyên náo quấy nhiễu đến cô.Kim Na Na ở bên cạnh hình như cũng bị đánh thức, ngồi dậy mắt ngủ lim dim, mơ mơ màng màng, chỉ thấy được một nữ sinh khí thế hung hăng mang theo những người liên can, xông đến phía của hai người.

"Đụng" một tiếng, cửa cung thể thao bị người từ bên ngoài đóng lại, không khí trong nháy mắt khẩn trương lên.

Tần Mặc híp híp mắt, đứng dậy, thấy Thiệu Tư Thanh dẫn một đám người, trên mặt đều là ác độc.

"Thiệu Tư Thanh, cô ăn no không có việc gì làm, tìm đến gây chuyện, đúng không!"

Kim Na Na "Vọt" một cái đứng lên, nhìn tình thế này, chỉ sợ không phải nói chuyện phiếm đơn giản như vậy. Cô lặng lẽ đưa tay mò về túi áo, lại bị Thiệu Tư Thanh (trong bản raw viết là Thiệu Tư Liễm nhưng mình cảm thấy không phù hợp nên đổi thành Thiệu Tư Thanh) bắt được, đem điện thoại của cô hung hăng vứt qua một bên.

Âm thanh của kim loại đập trên sàn nhà, chói tai lại nặng nề, "Kim Na Na, nói cho cùng, cô cũng là đồng lõa a! Cô chỉ vừa mở miệng, liền đem tất cả tội trạng trên người Tần Mặc đều hủy bỏ, cô cho rằng hôm nay tôi sẽ bỏ qua cho cô!"

Kim Na Na cười lạnh một tiếng, "Thiệu Tư Thanh, có gan thì hôm nay đem hai chúng tôi đề chôn đi, nếu không, cả nhà cô sẽ vì việc làm ngu xuẩn hôm nay của cô mà trả giá thật lớn! Còn có các người!" Ánh mắt cô sáng quắc nhìn mấy người sau lưng Thiệu Tư Thanh, "Người phụ nữ ngu xuẩn này làm chuyện điên rồ còn chưa tính, còn muốn liên lụy tới cơ nghiệp nhà các người, cô ta có phải có thù oán với các người hay không!"

"Cô ít khiêu khích đi, hôm nay tôi muốn thay anh trai tôi đòi công đạo!"

Thiệu Tư Thanh giống như nhịn thật lâu, Kim Na Na ỷ vào quan hệ trong nà, khắp nơi đều chèn ép cô một đoạn, hôm nay coi như cô xui xẻo, đụng phải một chỗ.

"Cô muốn làm gì!"

Thiệu Tư Thanh dùng ánh mắt hướng về phía mấy nam sinh ở sau lưng, đám nam sinh kia lập tức xông về phía họ đánh tới, Tần Mặc bản lĩnh lưu loát, một mình đối phó với những người này căn bản dư dả.dienanlequydon.com✿ ✪ ✣ Nhưng hiện tại nhiều hơn một người Kim Na Na, cô ấy căn bản một chút năng lực chống cự cũng không có, trong lúc nhất thời, Tần Mặc vừa phải đề phòng địch thủ, vừa phải chăm sóc Kim Na Na, trong khoảng thời gian ngắn không thoải mái chân tay được.

Kim Na Na ở ngay bên người Tần Mặc, bực tức gầm nhẹ với Thiệu Tư Thanh, "Thiệu Tư Thanh, cô điên rồi!"

"Tôi chính là điên rồi! Tôi ngược lại muốn nhìn xem, đại tiểu thư cao cao tại thượng sau khi bị chụp hình khiêu dâm, còn có thể ngẩng đầu lên làm người

hay không!"

"Cô dám!"

Kim Na Na thét chói tai, cô không ngờ Thiệu Tư Thanh lại có thể ác độc như vậy, muốn chụp cái loại hình đó tới nhục nhã cô!

Khung cảnh âm thanh đánh lộn bên trong cung thể thao, những nam sinh kia thấy Tần Mặc khó chơi như vậy, không chút nghĩ ngợi,lấy ra một con dao nhỏ từ thắt lưng của mình.

Tần Mặc thấy thế, trong mắt lóe lên màu máu, tay hướng về phía dưới chân tìm kiếm, một khẩu súng lạnh lùng đã được nắm ở trong tay.

Mọi người vừa thấy, cũng ngây ngẩn cả người, bọn họ không ngờ trên tay Tần Mặc còn có sẽ máy móc, Thiệu Tư Thanh thấy đám người kia bất động, lập tức lạnh lùng nói, "Các người sợ cái gì! Không chừng là súng đồ chơi!"

Vừa nói xong, chỉ nghe một tiếng"Bùm" ngắn ngủi mà có lực, Tần Mặc đã bóp cò súng nhẹ nhàng linh hoạt .

Mục tiêu chính xác, ngay giữa ngực ThiệuTư Thanh, Thiệu Tư Thanh trừng tròng mắt, nhìn Tần Mặc không dám tin. Trong mắt của cô chỉ có lạnh lẽo, hình như đối với cô mà nói, một vết thương này cũng không tính cái gì.

Tất cả mọi người sợ ngây người, Kim Na Na nắm vạt áo Tần Mặc , "Cô ta. . . . . Cô ta sẽ không chết thật đấy chứ?"diendanlequydon.com

Đại tiểu thư này từ nhỏ đã được trong nhà cưng chiều, đâu có nhìn qua cảnh tượng giết người, nhiều nhất cũng chỉ là xem một chút trong phim điện ảnh truyền hình. Dưới mắt, Thiệu Tư Thanh cứ như vậy ngã xuống thẳng tắp, trái tim cô gái đập bang bang, có chút sợ hãi.

Thời gian dường như ngừng lại, căng thẳng dừng lại, có người móc ra điện thoại di động, nhanh chóng báo cảnh sát.

Cửa đột nhiên truyền đến tiếng ầm ĩ, cửa bị người dùng sức đá văng, hai người giữ cửa bị đánh nằm trên mặt đất, kêu rên không dứt.

"Tần Mặc, Tần Mặc, tôi tới cứu cô. . . . ."

Bùi Thiểu Y đột nhiên ngây ngẩn cả người, chỉ thấy một đám nam sinh vây quanh hai nữ sinh yếu đuối, một người nữ sinh trong đó tay cầm một khẩu súng, sát khí rất nặng. Thiệu Tư Thanh nằm trên mặt đất kia đã ngủ mê mang. . . . . Trường hợp có vẻ có chút tức cười.

"Để cậu đi đến cứu, gái trinh nữ đã thành đàn bà rồi!"

Kim Na Na cắn răng, hướng về phía Thiệu Tư Thanh hung hăng đạp một cước, dám đối sử dụng ám chiêu với cô, xem cô đạp chết cô ta!

Nơi xa, tiếng còi cảnh sát gào thét tới. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Mùi vị của mẹ ?

Phần 2

Phong thần lại một lần nữa được mời đến trong cục cảnh sát uống trà nói chuyện phiếm, khẩu súng Tần Mặc hành hung bị tịch thu, Bùi Thiểu Y và Kim Na Na cũng cùng nhau bị đưa đến cục cảnh sát.

Thiệu Tư Thanh được kiểm tra, chỉ là trúng thuốc gây mê, cũng không đáng ngại.

Sự kiện lần này sai không phải ở Tần Mặc, Phong thần không nói bất cứ điều gì, trực tiếp ký tên người bảo lãnh, về phần phát triển tiếp theo cũng không cần hắn động thủ.

Nhưng Kim Na Na cũng không phải là ngồi không, khi bị mang lên xe trước tiên liền gọi điện thoại đến phòng làm việc của ba mình, âm thanh mang theo nghẹn ngào, nghe ra giọng mũi rất nặng, điềm đạm đáng yêu.

Sau lại nghe nói Thiệu Niệm Vinh bị giáng chức, ngay cả mẹ của Thiệu Tư Thanh, chức vụ trong hội phụ nữ cũng bị kéo xuống, trùng hợp mẹ của Kim Na Na là chủ tịch hội phụ nữ, nhân tiện cũng tiếp nhận chức chủ tịch hội phụ huynh của trường trung học Roland.

Mà những nam sinh đi theo Thiệu Tư Thanh, cũng ngồi chồm hổm bên trong cục cảnh sát, nhốt rất nhiều ngày. diendanlequydon.com☢ ☤ ☨Ngày thứ hai lập tức thì có một nhóm quan chức bị tra ra tham ô **, có cách chức điều tra, có giáng chức, có tiếp nhận điều tra.

Thiệu Tư Thanh vốn phải bị đưa đến trại cải tạo dành cho thiếu niên, nhưng Kim Na Na cảm thấy cứ như vậy thì lợi cho cô ta quá rồi, hiệu trưởng thông báo phê bình cho toàn trường, cũng lấy cô ta làm vết xe đổ, khuyên răn những học sinh khác không nên quá kích động.

Mà về phần Thiệu Tư Thanh kia tâm không cam tình không nguyện nói tiếng xin lỗi, cũng bị dán vào cột thông cáo hoa lệ, phía trên còn dán hình chụp bản thân Thiệu Tư Thanh. Trong lúc nhất thời, trên phố lớn ngõ nhỏ, tràn đầy tin tức nhà họ Thiệu, bên trong bên ngoài đều tiêu rồi.diendanlequydon.com

Thiệu Tư Thanh biết mình gây họa không nhỏ, cũng an phận mấy ngày, cộng thêm Kim Na Na sỉ nhục và chèn ép cô ta, trên dưới Roland nhất thời cũng không dám dựa vào cô ta quá gần, e sợ cho chọc giận Kim Na Na, trong nhà cũng bị dính líu vào trong đó.

"Người nhà họ Kim làm việc thật đúng là mạnh mẽ vang dội, chỉ là, tại sao trong súng của cô, lại đựng thuốc mê?"

Phong thần thu hồi tờ báo, nhìn Tần Mặc lau chùi khẩu súng bạc nhỏ kia, nhưng hắn bị thua thiệt ở đây. Tần Mặc quay đầu, cười gằn, "Chẳng lẽ anh hi vọng, bên trong đựng là đạn?"

Thời tiết ngoài phòng dần dần tối xuống, cách đó không xa có mây đen đang kéo lại gần, cuồn cuộn lao về phía ngôi nhà, tiếng sấm vang dội, Tần Mặc thay đổi sắc mặt, mơ hồ trắng bệch.

Lan nhìn thấy sắc mặt của Tần Mặc khẽ biến đổi, có chút lo lắng đắn đo từ ngữ, "Tiểu thư,cô có phải mệt mỏi hay không?"

Tần Mặc khẽ gật đầu, cố gắng bình tĩnh đi đến cầu thang, phong thần lách mình ngăn cản đường đi của cô,diendanlequydon.com "Thương thế của tốt lên rồi, cũng không thể giành phòng với tôi."

Tiếng sấm "Oanh" một cái nặng nề, giống như một trái bom to lớn bị bỏ xuống, thân thể Tần Mặc run lên, suýt nữa chân đứng không vững.

Phong thần theo bản năng muốn đỡ bả vai của cô, thấy thân thể cô xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, trong mắt hắn đột nhiên thoáng qua cái gì, lần trước vết thương trên bả vai để lại cho hắn vết sẹo, lần này. . . . . .

"Cô lại muốn diễn trò gạt tôi, tôi sẽ không bị lừa. . . . ."

Một tiếng gầm rú kịch liệt, tia chớp bổ ra màu xám tro phía chân trời, giống như một thanh kiếm sắc lấy ra khỏi vỏ kiếm, sắc bén lại mang theo nguy hiểm vô cùng.

Tần Mặc rên lên một tiếng, khi tia chớp thứ nhất xẹt qua phía chân trời, sắc mặt của cô không biết là nguyên nhân do bản thân mình, hay là nguyên nhân điểm sáng màu trắng kia, lại làm cho sắc mặt của cô hoàn toàn không có huyết sắc.

Cô chợt ngồi chồm hổm xuống, đôi tay toàn ôm lấy mình, cơ thể không ngừng run rẩy, giống như đang ngấm ngầm chịu đựng khổ sở gì đó.

"Không. . . . . Không cần. . . . . ."

Cô che lỗ tai, cố gắng thoát khỏi kích thích tia chớp và sấm sét mang tới, , cô gái gầy nhỏ run lẩy bẩy, giống như lá rụng mùa thu, bị gió thổi lung lay sắp đổ.

"Bình tĩnh một chút!"

Phong Thần một tay ôm ngang Tần Mặc đang ngồi chồm hổm trên mặt đất lên, trong tròng mắt đen sắc bén lóe ra tia kinh ngạc, cô đang không ngừng phát run trong sự hoài nghi của hắn, giống như con mèo nhỏ đáng thương bị ném bỏ ở trên đường, bị mưa rơi ướt.

Tần Mặc nắm chặt chẽ cổ áo của Phong Thần, đó chính là cây cỏ cứu mạng của cô.

Lan ở một bên sửng sốt một chút, tiểu thư lại có thể để Phong Thần ôm cô. . . . . Hắn nửa mừng nửa lo, nhìn Phong Thần ôm tiểu thư nhà mình lên lầu, theo sát phía sau.

"Ô ô. . . . . ."

Tần Mặc bất lực ôm lấy Phong Thần, cúi đầu khóc nức nở, tiếng khóc như có như không, làm cho người ta càng thêm cảm thấy đau lòng.

Mặc dù có vô số nghi vấn, nhưng trước mắt là quan trọng nhất, hay là muốn trấn an được cô gái nhỏ trong ngực. Phong thần lần đầu tiên có cảm giác của người làm cha, thật giống như Tần Mặc chính là con gái của hắn, đối với nàng có ôm ấp tình cảm thương yêu cùng quan tâm.

Hắn vỗ nhẹ sau lưng của Tần Mặc, giống như là dỗ đứa bé ngủ, không ngừng nói nhỏ ở bên tai cô.

"Mẹ. . . . . .Em gái. . . . . ."

Cô mơ hồ thì thầm, đem Phong Thần làm mẹ của mình, khiến cho hắn dở khóc dở cười. Thật vất vả dỗ được cô ngủ, Phong Thần lúc này mới rời khỏi phòng, Lan ở bên ngoài phòng chờ đợi hồi lâu, nhìn thấy hắn ra ngoài, hình như thở phào nhẹ nhõm.

Thấy hắn hình như có lời muốn nói, Phong Thần cũng đúng lúc muốn hỏi hắn một vài vấn đề, hai người rất ăn ý đi vào thư phòng.

"Làm người giám hộ của Tần Mặc , tôi nghĩ, tôi nên hỏi cậu một vài vấn đề."

"Lúc tiểu thư 7 tuổi bị người ta bắt cóc, phu nhân cũng trong loại thời tiết này. . . . . ."

Lan thở dài, sau khi hắn được lão gia cứu giúp, mới bắt đầu bảo vệ tiểu thư, những chuyện kia cũng là nghe người khác nói, khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy Tần Mặc, hắn liền chấn kinh bởi sự lạnh lùng của cô, đôi mắt kia chính là ao tù nước đọng, sóng lớn không sợ hãi.

Tần Mặc đối với ai cũng không thân mật, ngay cả cha của mình, cũng hình như không quá thân thiện.

"Cô ấy còn có em gái?"

"Đúng vậy. . . . . ." Ánh mắt của Lan lóe lóe, không hề nhiều lời nữa.

Phong thần trầm mặc một chút, hắn cũng đã nghe nói qua Tần lão gia năm đó ở bên ngoài gây thù chuốc oán quá nhiều, một lần kia phu nhân của ông và con gái cũng bỏ mạng. Chỉ để lại Tần Mặc đứa bé này, đứa bé kia từ nhỏ tim không được tốt, chính là ghép tim của em gái, mới có thể giữ được cái mạng này.

Nghĩ tới đây, con ngươi của Phong Thần lóe lóe, giống như nhớ lại cái gì, chỉ là hình ảnh kia chợt lóe rồi biến mất, làm hắn không thể xác định.

"Còn có chuyện khác?"

Thấy Lan không hề có ý rời đi, hắn ý bảo hắn ta có thể nói.

"Tiểu thư hình như rất lệ thuộc vào ngài, nếu trước kia có người đụng cô ấy, sớm đã bị bẻ gãy tay."

"Ngươi nói là tôi có mùi vị của mẹ cô ấy?"

Phong thần không biết Lan là ca ngợi hắn, hay là có ý tứ gì khác, hắn rút ra một điếu thuốc, hút thuốc, suy nghĩ cũng ẩn dấu đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 22: Mùa hè đến

Phần 2

Bầu trời được nước mưa rửa sạch, trong xanh gần như muốn chảy ra nước, rửa đi một tầng âm u mù mịt, nghênh đón khởi đầu mới.

Tần Mặc rất là kỳ quái, Phong Thần cũng không giành phòng với nàng, ngược lại khiến cô có chút ngoài ý muốn, chỉ là cô rất nhanh sẽ phát hiện, Phong Phần người này căn bản là không có dự định toàn bộ đều tặng cho cô.

"Ưmh. . . . . ."

Sáng sớm vừa tỉnh lại, cô bỗng nhiên phát hiện mình lại có thể đem Phong Thần trở thành cục cưng gấu bông,đồng thời sử dụng cả chân tay cuốn lấy hắn. Mà cục cưng gấu bông của cô, sớm đã bị đạp đến trên mặt đất, đáng thương tội nghiệp ngủ cả một đêm trên mặt đất.

Cô tức giận hé miệng liền hướng về phía cánh tay của Phong Thần mà cắn, Phong Thần kêu đau "A" một tiếng, lập tức liền tỉnh táo.

"Sáng sớm cô nổi điên cái gì!"

Hắn xoa cánh tay đau bị cắn, mặt tức giận nhìn đầu sỏ gây nên, chỉ thấy cô nhẹ nhàng linh hoạt nhảy xuống giường, hai chân trực tiếp đong đưa hai cái, liền đến bên cạnh cục cưng gấu bông.diendanlequydon.com

"Anh ném nó xuống đất? !"

"A. . . . . Đây là giường của tôi, nó chiếm vị trí của tôi, theo lẽ thương phải nhường chỗ cho tôi!"

Hắn dùng khuỷu tay chống cơ thể, áo ngủ hơi mở rộng, lộ ra lồng ngực cường tráng. Phong Thần vẫy vẫy tay, giống như bậc đế vương thời cổ đại, đang triệu hồi phi tử sủng ái của mình.

Tần Mặc ôm gấu bông, ngồi ở mép giường, Phong Thần vươn tay ra, cô tránh né, cau mày, "Anh làm gì thế a!"

"Tôi tưởng là, cô đã xem tôi như mè rồi, chẳng lẽ không đúng sao, con gái?"

Hắn cười lưu manh, mặt của Tần Mặc lập tức liền đỏ hết, không phải xấu hổ, mà là tức giận.

Từ lần trước hắn dụ dỗ cô ngủ, Phong Thần thỉnh thoảng lấy chuyện này ra để trêu chọc cô, tựa như cô thật sự là con gái của hắn.

"Ngài tám tuổi liền sinh ra tôi, thật đúng là hiếm a, cũng không biết tôi ra ngoài từ bộ phận nào của ngài."

Sắc mặt của Phong Thần lập tức đen lại, ánh mắt của Tần Mặc quét qua trên người hắn, gấp rút làm tim hắn phiền muộn. diendanlequydon.com✿ ♂♀ ∞Tiểu nha đầu này đi theo bên cạnh Kim Na Na, học xấu! Tài ăn nói càng ngày càng lợi hại hơn, nói cũng càng ngày càng không có giới hạn, làm cho hắn cực kỳ buồn bực.

Chỉ là, Tần Mặc hình như cởi mở không ít, từ trong miệng của Lan biết được, người thiếu niên tên Bùi Thiểu Y, thái độ đối với Tần Mặc có chút kỳ quái.

"Đứa bé nói lung tung, cẩn thận mông nở hoa!"

Hắn hung tợn cảnh cáo, chỉ là Tần Mặc cũng không coi là quan trọng, đem cục cưng gấu bông đặt lên giường, sau đó đi rửa mặt.

Phong Thần nhìn con gấu bông ngây thơ ngốc nghếch kia, dùng ngón tay hung hăng đâm vào mặt của nó, trong lòng thầm mắng, "Tao chính là người giám hộ a, lại có thể thua kém mày món đồ chơi bằng lông nhung này! Mày có thể ôm cô ấy sao, có thể sao có thể sao!"

Hắn đang hăng hái đâm, thì Tần Mặc ra tới, làm hại hắn không biết để tay ở đâu, cư nhiên ăn dấm chua với một món đồ chơi, diendanlequydon.comcó thể tưởng tượng, con gấu này không thể làm, hắn đều làm được, con gấu này có thể làm, hắn cũng có thể làm, tại sao vì một con gấu mà cắn hắn!

Cô ôm gấu bông, nói với Phong Thần, đến trường học, liền đi cũng không quay đầu lại.

Phong Thần thầm mắng, cô gái nhỏ này không có lương tâm! Lần nữa ngã xuống ngủ, nhưng trong đầu vẫn nghĩ, tiểu tử Bùi Thiểu Y kia có phải muốn theo đuổi tiểu nha đầu Tần Mặc hay không?

Bùi Thiểu Y vừa mới bước ra khỏi xe , liền nhìn thấy một chiếc xe màu đen dừng ở phía sau, Lan bước xuống từ chỗ điều khiển, mở cửa xe phía sau ra.

Hắn nhìn thấy một cái chân thon dài từ trên xe bước xuống, ngay sau đó là cái thứ hai, thời tiết nóng dần lên, các nữ sinh cũng đều mặc váy và giày xăng-đan.

Tần Mặc mặc áo đầm ngắn, ở trong mắt Bùi Thiểu Y, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh sảo cô càng động lòng người, cho đến khi cô đi qua trước mặt của mình, hắn mới lấy lại tinh thần, vội vàng đuổi theo.

"Này, Tần Mặc cô cũng tới trường học sớm như vậy a!"

Hắn cứng ngắc tìm kiếm đề tài, Tần Mặc bước đi thong thả, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

"Sớm như vậy, cô có sắp xếp gì không? Không bằng chúng ta lại đi chơi game đi!"

Tần Mặc dừng bước lại, cặp mắt lóe lên, "Tốt!"

Bùi Thiểu Y không ngờ dễ dàng như vậy là có thể hẹn được Tần Mặc, trong lúc nhất thời ngây ngốc ngay tại chỗ, trong lòng tự nhiên cũng mừng thầm, xem ra cô đối với hắn, cũng không phải là hoàn toàn có địch ý.

Tần Mặc đổi một bộ quần áo, Lan đi theo phía sau cô, dự định cùng đi, lại bị Tần Mặc giao phó không được phép đi theo. Trong lòng Lan có chút khó chịu, tiểu thư trưởng thành, ngày càng trổ mã xinh đẹp rồi . Hắn bảo vệ tiểu thư mấy năm. . . . . Hiện tại phải đi vào trong ngực của người khác rồi sao?

Hắn hiện tại chỉ muốn đứng ở một góc xó xỉnh, cắn khăn, rất có mùi vị của con gái.

Lại là trung tâm thành phố náo nhiệt, nơi hai người lần đầu tiên tuyên chiến, cảnh tượng kia dường như xảy ra ngày hôm qua, trong lúc xảy ra tất cả sự kiện, giống như là một giấc mơ.

Vậy bây giờ hắn, có phải cũng là đang nằm mơ hay không?

Hắn véo mình một cái, có chút đau, Tần Mặc không hiểu nhìn hắn, nhận thấy được ánh mắt nghi ngờ của cô, hắn ho nhẹ một tiếng, "Hôm nay tất cả đã có tôi thanh toán, coi như là cảm ơn cô đã cứu tôi!"

Chỉ là bất kể như thế nào, hắn cũng là một người khoan dung, hơn nữa hắn còn chưa xác định thái độ của Tần Mặc, nếu cô căn bản không có ý kia, vậy hắn chẳng phải là rất lúng túng!

Hôm nay là một cuộc thăm dò, chỉ là, lần thăm dò này làm hắn rất mừng rỡ, hai người chơi thỏa thích mới quay lại trường học.

Bùi Thiểu Y vẫn đưa Tần Mặc đến dưới lầu ký túc xá, nhìn Tần Mặc vào ký túc xá, lúc này mới lưu luyến trở về.

Mùa hè từ từ tới, giữa các cô gái và chàng trai, hình như cũng dần dần nhiều hơn một chút nhiệt tình của mùa hè.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tin đồn bay đầy trời

Thời tiết càng ngày càng nóng lên, dù là Tần Mặc tính tình lạnh nhạt, cũng không chịu được sự xâm nhập của mùa hè, cây quạt nhỏ không rời tay đã trở thành vật phẩm cần thiết hàng ngày .

Mà người hàng xóm Bùi Thiểu Y, tự nhiên mỗi ngày sẽ ân cần đưa lên một cây kem, coi như biểu hiện tình yêu của mình.Hai người chung sống không tốt cũng chẳng xấu, thế nhưng chút dư luận này cũng đã bay đầy trời, học sinh trong trường học chính là không bao giờ thiếu tin đồn.

Mà tổ hợp một đôi này, ngược lại khiến người rớt vỡ mắt kiếng, ngay cả Sở Linh Tầm cũng có chút không ngờ.

"Hai người các cậu ở cùng một chỗ?"

"Không có, cậu nghe ai nói lung tung!"

Bùi Thiểu Y vội vàng nhìn Tần Mặc một cái, chỉ thấy cô một mực quạt quạt, căn bản không có chú ý tới bên này, lôi kéo Sở Linh Tầm ra khỏi phòng học.

Trên miệng hắn phủ nhận rất nhanh, nhưng Sở Linh Tầm nhìn ra được, những tin đồn này, nhưng mà hắn nghe được lại rất hưởng thụ. Trước kia, thấy hắn hình như có nói qua, trong lòng không khỏi nhiều hơn mấy phần nghi hoặc.

Sau khi xác định không có ai, Bùi Thiểu Y mới lên tiếng, "Mình còn chưa nói chuyện này với cô ấy! Cậu tạm thời cho mình thêm chút thời gian!"

"Hả? Vậy bây giờ cậu có chủ ý gì? Chẳng lẽ, cô ấy cứu cậu...cậu lại thật sự muốn lấy thân báo đáp sao?"

Sở Linh Tầm trêu ghẹo nói, Bùi Thiểu Y đỏ mặt lên, thẹn quá hóa giận khoác cổ Sở Linh Tầm, "Cái gì lấy thân báo đáp? Lão tử không thể cưới cô ấy sao! Hiện tại người khác cũng biết cô ấy đang kết giao với mình, sẽ không có ai dám cướp người với mình, cậu có hiểu hay không!"

"Được được được, cậu mau buông mình ra, bị người nhìn thấy không tốt lắm!"

Sắc mặt của Sở Linh Tầm bị kéo ửng hồng, cộng thêm với thời tiết lại nóng ran như vậy, trên mặt càng thêm đỏ hồng.

Lúc này, Kim Na Na đang đi về phía bên này, vừa thấy được hai đại nam sinh lôi lôi kéo kéo, mắt lập tức trừng lớn. Cô vốn nghe những tin đồn kia, trong lòng có chút kỳ cục, lúc này mới tới đây muốn hỏi rõ ràng , nhưng mà bây giờ xem ra. . . . . .

"Bùi Thiểu Y! Cậu khốn kiếp!"

Cô hào sảng dừng lại ở trước mặt hai người, hai tay chống nạnh, vẻ mặt tràn đầy căm phẫn nhìn hai đại nam sinh.

"Tôi đã nói, cậu làm sao có thể cùng Tiểu Mặc lui tới! Thì ra là cậu muốn che giấu sự mờ ám của hai người, thật là quá đáng!"

Bùi Thiểu Y và Sở Linh Tầm lập tức liền sững sờ, Sở Linh Tầm chợt đẩy Bùi Thiểu Y ra, lắc lắc tay, "Không không không, không phải như vậy, tôi. . . . . Tôi thích con gái!"

"Làm trò! Tôi cảm thấy có cái gì không đúng, hai người đại nam sinh các cậu cùng ra cùng vào, tôi sớm nên nghĩ tới! Bùi Thiểu Y, cái tên tiểu tử vong ân bội nghĩa này, Tiểu Mặc cứu cậu...cậu còn muốn trêu chọc cô ấy như vậy! Quả thật chính là đáng ghét!"

"Đừng a. . . . . Tôi...tôi thật sự cùng với Linh Tầm không có gì! Chúng tôi chỉ là anh em!"

Bùi Thiểu Y cũng hoảng hồn, lời này không thể nói lung tung, nếu để cho Tần Mặc nghe thấy, duy trì không được sẽ cùng hắn đoạn giao, hắn cũng không muốn trái cây mình khổ cực tranh thủ được bị người ta đạp nát.

Kim Na Na cũng không quản nhiều như vậy, giẫm chân liền đi về phía lớp của bọn họ, Bùi Thiểu Y nháy mắt với Sở Linh Tầm, Sở Linh Tầm vội vã đuổi theo, kéo tay của Kim Na Na.

"Chuyện không phải giống như cô thấy. . . . . Tôi...tôi. . . . . "

"Tôi cái gì mà tôi! Cậu tránh ra cho tôi. . . . . Cậu. . . . . Ưmh. . . . . "

Một giây kế tiếp, môi của Kim Na Na bị dùng sức chận lại, Sở Linh Tầm đỏ bừng cả khuôn mặt nhìn Kim Na Na cũng đỏ mặt, hắn nhanh chóng, thẹn

thùng. . . . . Mà đối phương thì tức giận đến mặt đỏ lên.

"Các cậu đang làm gì vậy?"

Một giọng nói lạnh tanh phá vỡ sựu ngột ngạt, ba người vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Tần Mặc đứng đầu tiên trước một đám người, những người đó cũng không biết nhìn vở kịch hay bao nhiêu.

Kim Na Na đẩy Sở Linh Tầm ra, quay người bỏ chạy, Sở Linh Tầm kêu lên một tiếng, cũng vội vã đuổi theo.

"Nhìn cái gì vậy! Cẩn thận bị đánh a!"

Mắt Bùi Thiểu Y lộ ra ánh sáng hung ác, đám người trong lớp lập tức trở về.

"Cô cô. . . . . Cô thấy được bao nhiêu?"

Hắn thận trọng hỏi thăm, ngàn vạn lần không thể để cho biết Kim Na Na nói những thứ ngổn ngang kia , nếu không. . . . . Nếu không hắn thật sự muốn đập đầu vô tường tự vẫn!

"Sở Linh Tầm thích Na Na?"

Tần Mặc nhìn phương hướng hai người biến mất, có vẻ đăm chiêu, lúc cô đi ra, trùng hợp nhìn thấy một màn Sở Linh Tầm hôn Kim Na Na, mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng chỉ trong nháy mắt.

Cô hình như không nghe thấy đoạn trước, khiến Bùi Thiểu Y hơi yên tâm một chút, "Chờ cậu ấy trở về thì biết, chúng ta mau trở về, phải vào lớp rồi!"

Hắn đưa tay kéo Tần Mặc trở về phòng học, ở trong mắt người khác, giống như một đôi tình nhân nhỏ tay trong tay. Tần Mặc rụt tay, đến bây giờ, cô vẫn chưa quen cùng người khác quá mức thân cận, trừ. . . . . .

Hai người vào phòng học, từ khúc quanh, một nam sinh đi ra, giữa hai lông mày có cỗ hơi thở mê người, đôi mắt quyến rũ như tơ, so với nữ sinh còn muốn đẹp hơn mấy phần.

"Bùi Thiểu Y, cậu tính toán đánh thật là vang, đáng tiếc, không bằng anh trai của cậu, ha ha. . . . . ."

Trong tròng mắt của thiếu niên, bắn ra tinh quang tỏa sáng lấp lánh, khóe miệng chứa đựng nụ cười miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cuộc thi học bổ túc

Mùa hè tới gần, nghỉ hè mong đợi nhất cũng sắp đến, nhưng trước khi hưởng thụ, cũng phải trải qua quá trình khổ sở, đó chính là thứ các học sinh căm ghét nhất. . . . . Cuộc thi!

Mặc dù còn chưa chính thức bước vào mùa hè, nhưng nhiệt độ tăng lên mỗi ngày lại chân thật đáng tin, nghỉ hè đang vẫy chào bọn họ.

Trên bục giảng, giáo viên giảng đề toán học buồn tẻ vô vị, Sở Linh Tầm chăm chú nhìn đề trên bảng đen, thỉnh thoảng viết chút gì ở trên bản ghi chép.

Bùi ít ấy nằm ở trên bàn học ngủ gà ngủ gật, dùng quyển sách cản trở, đầu tựa vào trên cánh tay, trên trán khẽ toát ra mồ hôi hột. Quạt điện trên đỉnh đầu lắc lư, lại không giải quyết được hơi nóng của mọi người.diendanlequydon.com

Tần Mặc nhìn ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì, đa số học sinh cũng nằm sấp ở trên bàn học, không muốn nghe giảng.

Giáo viên môn toán học là một người tuổi gần 50, ông nâng kính mắt trên mũi, nhìn phía dưới không có nhiều người nghe giảng, trong lòng không khỏi toát ra một đốm lửa. Ông vất vả giảng bài, lại không có ai nghe.

"Em, nói cho thầy nghe một chút đi, này đề giải như thế nào!"

Ông tiện tay chỉ một cái phương hướng, cứ như vậy thẳng tắp chỉ đến Tần Mặc ngẩn người, thấy Tần Mặc không có phản ứng, ông nặng nề ho khan một tiếng.

Sở Linh Tầm ngồi ở sau lưng Bùi Thiểu Y kêu Tần Mặc một tiếng, lúc này cô mới quay đầu lại, nhìn đề toán học trên bảng đen, cô cau mày, không chút suy nghĩ, "Không biết."

Ông lập tức đỏ mặt tía tai, nặng nề thở dốc một hơi, hình như rất không hài lòng với đáp án của Tần Mặc, xoay người, dùng phấn viết nặng nề ở trên bảng đen.

"Tất cả các em xốc lại tinh thần cho tôi! Phiếu điểm sẽ gửi về đến trong nhà, muốn qua kỳ nghỉ thoải mái, diendanlequydon.com ♣ ☂ ☃ ❄ thì nghe giảng thật tốt cho tôi, sang năm cũng lên lớp mười hai rồi, làm sao thi tốt nghiệp trung học. . . . . ."

Ông thầy dài dòng thao thao bất tuyệt, nhưng trong phòng học vẫn như cũ là không khí trầm lặng, ngủ rồi lại ngủ, ngẩn người rồi lại ngẩn người.

Toán học. . . . . Một môn học đau đầu nhất, cô cau mày, bút trong tay vô thức xẹt qua xẹt lại ở trên sách giáo khoa.

Tiếng chuông tan học rốt cuộc vang lên, Bùi Thiểu Y tỉnh ngủ tinh thần sảng khoái, nhưng cả người chậm chạp, không có chút thoải mái nào.

"Trở về rồi. . . . . ."

"Nghĩ tốt lắm!"

Sở Linh Tầm kéo cổ áo của hắn, đem hắn an tọa ở chỗ ngồi, "Sắp thi rồi, trường học buổi tối có tự học buổi tối, cậu học tập thật tốt đi cho mình!"

Bùi Thiểu Y kêu rên một tiếng, thời gian trôi qua nhanh như vậy sao? Mặc dù trong một năm, cuộc thi quan trọng không có mấy đợt, thế nhưng mấy đợt cũng muốn lấy mạng của hắn .

Hắn vô lực nằm ở trên bàn, đừng nhìn Sở Linh Tầm ngày thường lịch sự, nếu thật cùng anh ta so sánh hăng say, hắn cũng không chịu nổi.

"Cuộc thi đáng chết!"

Hắn mắng một tiếng, nhìn sang Tần Mặc bên cạnh, "Mặc Nhi, cậu có môn học gì không hiểu hay sao?"

Bùi Thiểu Y tự nhận đã cùng Tần Mặc quen thuộc, mở miệng ngậm miệng đều gọi "Mặc Nhi Mặc Nhi" , Kim Na Na nghe cả người cũng nổi da gà lên.

"Cô ấy cũng là bản thân khó bảo toàn, hai người các cậu cũng phải học thêm cho mình!"

Sở Linh Tầm đẩy mắt kiếng một cái, thấu kính phản chiếu ra hai khuôn mặt biểu tình rõ ràng khác biệt, Tần Mặc khẽ cau mày, coi như bình tĩnh, Bùi Thiểu Y thì vẻ mặt đau khổ, giống như ăn khổ qua – quả mướp đắng.

Hắn vốn còn nghĩ, nếu bài tập của Tần Mặc khá hơn một chút, là có thể thoát khỏi bàn tay quỷ dữ của Sở Linh Tầm, không ngờ. . . . .diendanlequydon.com ≡ ✌ ♋ ☠ Bỗng dưng, ý tưởng của hắn lóe lên, cứ như vậy, hắn không phải có thể cùng Tần Mặc cùng nhau học bổ túc rồi hả?

"Vậy lúc nào thì học bổ túc? Tối nay có được hay không? Mình biết có một chỗ rất yên tĩnh!"

"Các cậu muốn đi đâu?"

Kim Na Na vừa tới, chỉ nghe thấy nửa câu sau Bùi Thiểu Y nói, cô nhìn Sở Linh Tầm một cái, có chút không được tự nhiên ngồi ở bên người Tần Mặc.

"Học bổ túc a! Không phải muốn thi sao!"

Bùi Thiểu Y cười như tên trộm, ảo tưởng trong đầu cùng Tần Mặc thân mật học bổ túc, hắn còn chưa có mở miệng thổ lộ với Tần Mặc, chắc hẳn đây là một cơ hội tốt.

Kim Na Na vừa nghe, lập tức nhíu mày, "Tiểu Mặc, mình tới giúp cậu học bổ túc!"

"Tôi hình như nhớ, khoa học tự nhiên của Kim tiểu thư không giỏi, hả?"

Mắt thấy cơ hội tốt sắp tan thành mây khói, Bùi Thiểu Y lập tức mở miệng ngăn cản, mặt Kim Na Na đỏ lên, trợn mắt nhìn Bùi Thiểu Y một cái, không nói lời nào.

"Khụ khụ, tôi thấy. . . . . Hay là cùng nhau đi!"

Trên mặt Sở Linh Tầm cũng có chút đỏ ửng, kể từ sau cái hôn đó, giữa anh và Kim Na Na, luôn tồn tại không khí quái lạ nào đó. Anh có cảm tình Kim Na Na, là bắt đầu từ khi nào đây?

Suy nghĩ thông minh lanh lợi trước kia, trong chuyện này ngược lại rơi vào mơ hồ rồi, lúc đó đầu óc anh nóng lên, liền đi hôn. Cũng may Kim Na Na không có truy cứu. . . . . .

"Vậy thì tối nay bắt đầu, nhưng không thể ra khỏi trường học, cứ đi đến thư viện là được!"

Kim Na Na biết Bùi Thiểu Y có lòng dạ xấu xa với Tần Mặc, sao có thể đem Tần Mặc đưa đi đây?

Bùi Thiểu Y bĩu môi, Kim Na Na này rốt cuộc có thù gì với hắn?

Tần Mặc không có ý kiến gì, cô chỉ là nghĩ đến Phong Thần nói với cô, phiếu điểm của cô, sẽ gởi cho cha cách xa biển cả nghìn trùng. Đây rõ ràng là gây áp lực cho cô, biết cô đều không đọc sách, cho nên vào lúc cuối cùng đưa xuống thông điệp cho cô.

Cô cũng không phải sợ cha của mình, cô chưa từng nghiêm túc đi học, trừ tiếng Anh có bản lĩnh, ngữ văn có thể đạt tiêu chuẩn, những thứ khác đều là rối tinh rối mù.

Chỉ sợ cha một khi tức giận, đem trói cô trực tiếp trở về. . . . . Trong khoảng thời gian này, cô cảm thấy cuộc sống của mình vẫn còn rất thú vị, có thể hoàn toàn buông lỏng, quên tất cả trên người mình. Muốn cô lập tức rời đi, thật đúng là có chút không bỏ được.

Đêm đó, sau khi kết thúc tự học buổi tối, bốn người trước tiên về phòng ngủ một lần, rửa mặt một phen, sau đó Kim Na Na và Tần Mặc liền đi về phía thư viện.

Vì có thể tiết kiệm thời gian, hai người đi tắt đường gần, khi đi ngang qua một con đường nhỏ thì chợt truyền đến một hồi tiếng khóc lóc "Ríu rít" của nữ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tưởng viện viện

Kim Na Na kéo Tần Mặc, buổi tối, tiếng khóc này cũng quá kinh hãi đi!

Ánh trăng treo trên ngọn cây, vì khắp nơi đều yên tĩnh phủ thêm một tầng sương mù, âm thanh "Ríu rít" này có vẻ rất là quỷ quyệt.

Kim Na Na không tự chủ siết chặt vạt áo Tần Mặc, trong lòng có chút sợ, "Tiểu, Tiểu Mặc. . . . . Chúng ta, hay là đổi đường, có được hay không?"

Tần Mặc lắng nghe cẩn thận trong một thời gian, không để ý đến sự ngăn trở của Kim Na Na, cố ý đi về nơi bắt đầu của tiếng khóc kia, làm hại Kim Na Na đi đứng cũng phát run, lại không dám tự mình đi.

Cô theo sát sau lưng Tần Mặc, thận trọng đi, một chiếc đèn đường vụt sáng, gió mát lạnh lùng đưa tới sự lạnh lẽo, vì đêm hè nóng bức mang đến một trận nhẹ nhàng khoan khoái.

Nhưng nhẹ nhàng khoan khoái như vậy, lại làm cho Kim Na Na sau lưng vọt lên một luồng ớn lạnh, sớm biết thì không ham dễ dàng, đi con đường nhỏ này.

"A. . . . . ."

Đèn đường vào thời khắc này chợt vụt tắt, Kim Na Na kêu khẽ một tiếng, nắm chặt cánh tay Tần Mặc. Cô vừa kêu như vậy, tiếng khóc kia hình như cũng ngưng, hai người nín thở, mơ hồ, Tần Mặc lại nhìn thấy một bóng người ngồi ở góc tường.

"Người ở đâu?"

"Hai cậu sao lại tới đây?"

Đối phương hình như rất kinh ngạc, khóc thút thít, Kim Na Na nghe âm thanh này rất quen thuộc, lập tức lấy điện thoại di động ra, mở chức năng đèn pin, chiếu vào chỗ đó.

Chỉ thấy nữ sinh kia ngồi dựa vào góc tường, sợi tóc đen dài xõa ở hai vai, ánh đèn chiếu lên trên người của cô ấy, cực kỳ mỏng manh.

Bùi Thiếu Y và Sở Linh Tầm ở thư viện đợi nửa giờ, sau khi nhận được tin nhắn nói không đến của Kim Na Na, hai người đều rất sững sờ, không thể làm gì khác hơn là trở về ký túc xá của mình.

*******Truyện được đăng tải độc quyền tại Diễn đàn Lê Quý Đôn *******

Bên trong ký túc xá của Tần Mặc, Kim Na Na thu xếp cho Tưởng Viện Viện vừa mang về ở trên ghế sofa, sắc mặt của cô ấy trắng bệch, đôi mắt hồng hồng, giống như mắt thỏ.

Mắt kiếng vừa dầy vừa nặng đeo trên sống mũi, thỉnh thoảng trượt xuống, điểm đạm đáng yêu.

"Làm sao một mình cô lại ngồi ở chỗ ấy khóc? Rất dọa người a!"

Kim Na Na tức giận trách mắng, cô thiếu chút nữa bị hù chết a!

Tưởng Viện Viện hít mũi một cái, làm bộ đáng thương nói, "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, lần sau sẽ không như vậy. . . . . ."

Mang theo nồng đậm giọng mũi, ánh mắt của Tưởng Viện Viện lại trở nên ẩm ướt, hình như một giây sau sẽ rơi xuống một giọt lệ.

"Không cho khóc!"

Giọng của Tần Mặc có chút hung dữ, một giọt nước mắt Tưởng Viện Viện liền đọng lại ở hốc mắt, bị ánh mắt lạnh lẽo của Tần Mặc, rõ ràng bị bức cho trở về.

Tưởng Viện Viện cắn môi, có vẻ băn khoăn lo lắng, ánh mắt của Tần Mặc khiến cho cả người cô không được tự nhiên, dần dần quên khóc thút thít.

"Thật xin lỗi. . . . . Chỉ là. . . . . Chỉ là ba của tôi. . . . . ."

Cô xoắn ngón tay của mình, đứng ngồi không yên, Kim Na Na bừng tỉnh hiểu ra, "Oh. . . . . Tôi nhớ ra rồi, gần đây phía trên tra đặc biệt nghiêm khắc, bắt không ít người, ba cô cũng bị dính dấp vào trong đó, phải không?"

Tần Mặc ngồi ở một bên, trong khoảng thời gian này, toàn thành phố cũng bị các tin tức chống tham nhũng quậy đến trời đen kịt, bắt được không ít người, thật không nghĩ đến, ba của Tưởng Viện Viện cũng bị liên lụy trong đó.

Đôi mắt cô tối xuống, tự nhiên rất rõ ràng, ba của Tưởng Viện Viện tham ô nhận hối lộ, cảnh tượng trong nhà sẽ như thế nào. Nói không chừng, cô ấy ngay cả ở lại Roland cũng không được, chỉ có thể nghỉ học.

"Tôi không biết, ba tôi ông ấy sẽ. . . . . ." Cô dừng lại, hình như còn chưa tin chuyện này là thật.

Sắc mặt của Kim Na Na có chút không tự nhiên, cô nhìn Tần Mặc, sắc mặt cô ấy như thường, không nhìn ra vui mừng hay tức giận.

Hai người bọn họ cũng biết, chuyện này là xảy ra thế nào, nếu không phải hành vi ngày đó của Thiệu Tư Thanh, nếu không phải nhà họ Kim mạnh mẽ vang dội. . . . . Cũng sẽ không đánh bậy đánh bạ liền đem cha của cô ấy dính vào.

Hiển nhiên, cô gái ngoan ngoãn này thường ngày chỉ biết đi học, căn bản không biết chuyện xảy ra trong trường, cũng không biết tính chất phức tạp trong đó.

Kim Na Na an ủi tượng trưng cô ấy mấy câu, liền để cho cô ấy đi về nghỉ ngơi, xoay người, chỉ thấy Tần Mặc rơi vào trầm tư, không nhìn ra cảm xúc phập phồng.

"Chuyện này làm sao lại trùng hợp như thế?"

"Không liên quan gì tới tôi và cậu, đi về nghỉ ngơi đi!"

Suốt đêm không nói chuyện, ngày thứ hai, Bùi Thiểu Y hỏi nguyên do, Tần Mặc chỉ nói là tạm thời có chuyện.

Tiếng Anh của Tần Mặc không là vấn đề, nhưng khoa học tự nhiên lại rối tinh rối mù, Sở Linh Tầm giảng giải mấy lần, cô vẫn như rơi vào trong sương mù, không khỏi cảm thấy so với luyện súng còn phiền toái hơn, vẫn còn khó khăn.

Cô lấy cớ đau dầu đi nhà vệ sinh, cửa nhà vệ sinh lại bị khóa lại, bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng thét chói tai của nữ sinh, cô nhăn mày, lui về phía sau mấy bước, đạp mạnh một cước, cánh cửa yếu ớt theo tiếng bị đá văng .

"Tần Mặc?"

Thiệu Tư Thanh không gây gổ được mấy ngày trong tay đang cầm thùng nước, trong khi hai nữ sinh khác đang nắm một nữ sinh, nữ sinh kia cả người đều ướt đẫm, chật vật không chịu nổi.

Thiệu Tư Thanh hừ lạnh một tiếng, ném thùng nước trong tay, "Không ngờ máu lạnh như cô, cũng sẽ xen vào việc của người khác."

"Cút!"

Đôi môi lạnh lẽo truyền đạt mệnh lệnh ngắn gọn, sắc mặt của Thiệu Tư Thanh hết xanh rồi lại trắng, trắng rồi lại đen.

"Cô muốn làm chuyện ầm ĩ lớn hơn?"

Tần Mặc cười lạnh lùng giễu cợt, hai nữ sinh kia chưa từng gặp qua Tần Mặc, nhưng tên tuổi của Tần Mặc cũng đã nghe qua, hai người lập tức đi tới bên người Thiệu Tư Thanh.

"Chúng ta đi thôi!"

Thuộc Tư Thanh mắng một câu, liền hậm hực hờn dỗi rời đi.

Mà nữ sinh ngồi trên đất, cúi đầu khóc sụt sùi, giọt nước theo tóc của cô, một giọt rồi lại một giọt rơi trên mặt đất, giống như lòng của ấy, từng chút từng chút đang tách rời khỏi thân thể của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chiến tranh lạnh

Tưởng Viện Viện đổi một bộ quần áo, ngồi co quắp ở phòng ngủ của Tần Mặc, tiếng gõ cửa vang lên, Kim Na Na vừa thấy Tưởng Viện Viện, chân mày liền nhíu lại.

"Cậu đột nhiên biến mất, có biết làm cho người ta rất lo lắng hay không!"

Tần Mặc "Ừ" một tiếng, âm thanh thật thấp, hình như biết mình sai, có chút không được tự nhiên.

"Thật xin lỗi, đều bởi vì tôi. . . . . Tôi nên rời đi trước!"

Sau khi Tưởng Viện Viện đi, Kim Na Na lúc này mới lên tiếng, "Cậu không phải đã nói, chuyện của cô ấy không liên quan tới chúng ta sao? Tại sao còn phải dính dấp với cô ấy?"

"Tôi không có nghĩa vụ giải thích với cậu!"

Giọng điệu của Kim Na Na khiến Tần Mặc không kiên nhẫn, cô làm việc từ trước đến giờ sẽ không quản quá nhiều, cô cũng cảm thấy mình không có nghĩa vụ làm cái gì cũng phải báo cho Kim Na Na biết. Nói cho cùng, cô là một người có thói quen.

Không khí có chút lạnh, Kim Na Na một đại tiểu thư được nuông chiều, khắp nơi đều là người ta nhường nhịn cô, lấy lòng cô. Tần Mặc là người đầu tiên khiến cô bỏ xuống tư thái, quấn quít làm phiền, cô cảm thấy Tần Mặc đủ chân thật, cũng biết cô ấy từ trước đến giờ muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn nói cái gì thì nói cái gì.

Chỉ là bây giờ, cô không chịu nổi dáng vẻ lạnh nhạt Tần Mặc, hai người là bạn bè, không phải sao?

Nhưng hiển nhiên, Tần Mặc không giống như coi cô là bạn bè, ngược lại có cũng được mà không có cũng không sao. Kim Na Na đột nhiên không có lòng tin, Tần Mặc có phải thật sự máu lạnh hay không?

Kim Na Na rời đi, mang theo sự chán nản cùng khổ sở.

Tần Mặc thở dài một hơi, bông tai trên vành tai lóe ra ánh sáng màu xanh ảm đạm, cô không giỏi nói chuyện, cũng không biết biểu đạt tâm tình của mình như thế nào.

Hai người chiến tranh lạnh rồi!

******* Truyện được đăng tải độc quyền tại Diễn đàn Lê Quý Đôn *******

Kim Na Na không hề tới lớp của cô nữa, sau khi tan học, cũng không có tham gia học bổ túc cùng bọn họ.

Sở Linh Tầm đã hỏi Tần Mặc, cô im lặng không đáp, sau một ngày, Sở Linh Tầm không tiếp tục giúp bọn họ học bổ túc nữa, mà bồi ở bên cạnh Kim Na Na.

Bùi Thiểu Y mắng anh trọng sắc khinh bạn, Tần Mặc lại cảm thấy lúc này, Sở Linh Tầm bồi ở bên cạnh Kim Na Na có thể tốt hơn một chút. Dù sao, cô ấy không có bạn bè thực sự ở Roland.

Nghĩ tới đây, trong lòng cô thế nhưng cũng ê ẩm.

Hai người ở cùng tầng lầu, thế nhưng không gặp nhau một lần nào, không biết là cố ý hay là vô ý. Cô thở dài, tầm mắt lại kéo trở về sách bài tập trước mặt, lông mày thanh tú nhíu lại.

Kim đồng hồ báo thức đã chỉ mười hai giờ, nhưng bài tập của cô vẫn chưa làm xong, những con số đáng ghét luôn có thể làm cho cô dễ dàng phát điên.

Vô lực nằm ở trên bàn, không tự chủ kêu rên một tiếng, có chút nóng nảy.

"Hiếm thấy cô thức đêm. . . . ."

Cửa thư phòng bị đẩy ra, một bóng dáng thon dài đứng ở cạnh cửa, hai chân bắt chéo, trên miệng ngậm điếu thuốc. Đôi mắt kia như ẩn như hiện trong

mây mù, tràn ngập sự hài hước.

Tần Mặc "Hừ" một tiếng, tiếp tục vùi đầu vào quyển sách trước mắt , nhưng càng tính càng loạn, càng loạn đầu của cô lại càng đau. . . . . Hận không thể xé tờ giấy trước mặt.

Bỗng dưng, một bàn tay to cầm lấy bút trong tay của cô, ở mấy chỗ mấu chốt khoanh tròn lại, đồng thời kèm theo giải thích ở bên cạnh. Một đề toán phức tạp cứ như vậy được giải ra vừa xem hiểu ngay, Tần Mặc chớp chớp mắt, dường như không thể tin vào hai mắt của mình.

Tại sao cô tốn mấy giờ, nhưng càng ngày càng loạn, mà hắn mới mấy phút, thì giải ra đề này?

"Sùng bái tôi sao! Tiểu nha đầu!"

Phong Thần hả hê đặt bút về trong tay cô, nhìn sách của cô, đều vẽ đến ngổn ngang.

"Có gì đặc biệt hơn người. . . . . "

Tần Mặc nói thầm một tiếng, tiếp tục nghiên cứu đề bài khác, nhưng luôn luôn hoa cả mắt. . . . . Phong Thần rốt cuộc nhìn không vừa mắt, cô bị đẩy sang một bên, cầm bút ở bên cạnh lên bắt đầu viết.

Đốt ngón tay của hắn nắm thật chặt cây bút, mạnh mẽ viết từng công thức một trên sách của cô, ánh đèn màu vàng chiếu sáng gò má của hắn, khiến cho cả người hắn tản mát ra một cỗ phong cách kỳ diệu.

Dáng vẻ tập trung tinh thần của Phong Thần rất mê người, Tần Mặc không thể không suy nghĩ, hơi mất hồn.

Đầu bị người ta nhẹ nhàng gõ một cái, cô lấy lại tinh thần, chỉ thấy khóe môi Phong Thần nhếch lên một nụ cười không rõ chân tướng, vì vậy khiến Tần Mặc cảm giác điểm yếu của mình bị bắt được rồi.

"Tiểu nha đầu, chăm chỉ học tập là chuyện tốt, nhưng mà bây giờ nên ngủ thôi."

Thuốc lá trên tay đã sớm tắt, Phong Thần cảm thấy Tần Mặc hình như có tâm sự, nhưng tuyệt đối không phải là chuyện đối mặt với cuộc thi đơn giản như vậy.

"Tôi ở lại một lát nữa."

Cô cúi đầu, nhìn dấu vết Phong Thần lưu lại ở trong sách, công thức hắn viết đơn giản hơn trên sách giáo khoa nhiều, mỗi một bước đều là chỗ quan trọng, móc nối với nhau, từ từ phá giải.

Tần Mặc không thể không nghĩ rằng, phong cách làm việc người đàn ông này, phải chăng cũng giống như giải đề?

"Đừng quá muộn."

Phong Thần hơi nhíu mày, quay trở lại phòng, cục cưng gấu bông được Tần Mặc mang đến trường học, hắn không khỏi nghĩ, phải chăng không có hắn, Tần Mặc cũng sẽ dùng cục cưng gấu bông thay thế?

Hắn khá thích cái ý nghĩ này, một giờ sau, không thấy tiểu nha đầu trở lại, liền đến thư phòng xem.

Tần Mặc đã gục xuống bàn ngủ thiếp đi, hắn bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng rất cam tâm tình nguyện bồng cô lên, động tác của hắn rất nhẹ, nhưng giấc ngủ của Tần Mặc luôn nông nên tỉnh lại, vừa nhìn thấy là Phong thần thì lại nhắm hai mắt lại.

Cô thuận theo làm Phong Thần có chút kiêu ngạo, bây giờ hắn cảm thấy, làm người giám hộ của tiểu nha đầu này, cảm giác cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 27: Sự lo lắng của Na Na

Tần Mặc đau đầu nhìn đề bài trước mắt, lật đi lật lại công thức trước mặt, lại càng mê mang. Bùi Thiểu Y ở bên cạnh cũng không khá hơn chút nào, cũng đã nằm ở trên bàn, bắt đầu ngủ.

Trong thư viện truyền đến âm thanh lật sách "Rất thưa thớt", nghe vào trong tai của Tần Mặc, càng có công hiệu thôi miên.

Cô dứt khoát ném bút đi, cúi gằm đầu nằm ở trên bàn học, cả người cũng chán chường.

"Tần. . . . . Tần Mặc?"

Âm thanh rất nhỏ truyền vào lỗ tai, Tần Mặc ngẩng đầu lên theo bản năng, nhìn thấy một gương mặt nhút nhát, đối phương mang mắt kính gọng đen, tròng kính dày dọa người.

"Hả?"

Thư viện quá mức yên tĩnh, thế cho nên âm thanh rất nhỏ phát ra, cũng sẽ cảm thấy rất chói tai.

Tưởng Viện Viện ngồi đối diện với cô, nhìn thấy trên sách của cô viết ngổn ngang, vừa nhìn chính là không hiểu viết linh tinh một lượt, sau đó sẽ vung lên tuyệt bút, toàn bộ vẽ loạn sạch sẽ.

Quyển sách vô cùng thê thảm kia, ngay cả cô nhìn, cũng nhất thời cảm thấy không nói nên lời.

"Tôi tới nói lời cảm ơn."

Cô nâng nâng mắt kiếng, Tần Mặc nhìn cô một lát, sau đó đem quyển sách vứt xuống trước mặt cô, "Làm như thế nào?"

"Hả?"

Tưởng Viện Viện ngây người trong chốc lát, sau đó lập tức phản ứng, nhìn đề bài trên sách, ngay sau đó cầm bút lên liền viết. Cô hiểu rất nhanh, cùng Phong Thần không sai biệt lắm, nhưng quá trình sẽ không ngắn gọn bằng Phong Thần.

Tần Mặc nhìn hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu đại khái, "Cám ơn."

Cô nói nhỏ, Tưởng Viện Viện lắc đầu, thấy Tần Mặc đối với toán học cực kỳ đau đầu, vì vậy mở miệng nói, "Nếu không, về sau cậu đến phòng ngủ của tôi đi, tôi giúp cậu học thêm."

"Tưởng Viện Viện, tài nữ** của lớp chúng ta, tôi tìm cậu đã lâu!"

(** người con gái tài ba, giỏi giang)

Thiệu Tư Mộ đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tưởng Viện Viện, vẻ mặt "Tìm cậu hồi lâu", ngay sau đó hình như nhận ra còn có người khác, lúc này mới lướt sang, dáng vẻ rất là kinh ngạc.

"Tần Mặc? Thật đúng lúc a!"

"Thật ồn ào!"

Bùi Thiểu Y bị đánh thức, hắn dụi dụi con mắt, lim dim nhìn một nam một nữ đột nhiên xuất hiện phía trước.

"Viện Viện, dạy học thêm cho tôi đi, nếu không ba tôi thế nào cũng đánh chết tôi."

Tưởng Viện Viện kinh ngạc nhìnThiệu Tư Mộ, cô và Thiệu Tư Mộ không có giao thiệp, mặc dù hai người cùng một lớp, nhưng chưa bao giờ tiếp xúc qua. Nàng khổ sở nhìn Tần Mặc một chút, cắn môi, "Nhưng. . . . . Nhưng tôi đã nói muốn giúp Tần Mặc học thêm."

"Vậy thì thật là tốt, cùng học đi."

Thiệu Tư Mộ híp mắt nhìn về phía Tần Mặc, Tần Mặc nhìn sách, những con số giống như ác ma kia, hành hạ thần kinh của cô. Sở Linh Tầm không có ở đây, cô không biết nên tìm ai, cô cũng không thể dựa vào Phong Thần mãi.

Bùi Thiểu Y lúc này mới suy nghĩ rõ ràng, "Mặc nhi, thành tích của Tưởng Viện Viện không tệ, Linh Tầm không có ở đây, vừa đúng lúc cậu ấy có thể giúp chúng ta."

Sau đó ánh mắt mang theo địch ý của hắn nhìn về phía Thiệu Tư Mộ,đối phương không e dè ánh mắt của hắn, ánh mắt của hai người đều nóng hừng hực, cố gắng thiêu cháy đối phương.

"Ừ."

Tần Mặc gật gật đầu, chỉ cần để cho cô thi lần này thông qua là tốt rồi, về phần chuyện của Kim Na Na. . . . . Hay là chờ thi xong rồi hãy nói.

[Truyện được đăng tải độc quyền tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

Cùng lúc đó, trong một góc nhỏ khác của thư viện, Kim Na Na cắn răng nhìn Tưởng Viện Viện vì Tần Mặc giảng giải đề bài, Sở Linh Tầm ở bên cạnh xoa xoa mồ hôi trán, chuyện này. . . . . Đây thật là không đúng dịp.

Kim Na Na trừng mắt liếc anh một cái, không nói một câu, quay đầu rời đi.

"Na Na. . . . . ."

Sở Linh Tầm đuổi theo, Kim Na Na quay đầu liền dùng đôi mắt cáu giận nhìn anh, "Đều tại cậu không tốt!"

"À? Tôi. . . . . Tôi thì thế nào?"

Kính trên sống mũi Sở Linh Tầm thiếu chút nữa rớt xuống, đối với ngôn luận của Kim Na Na, anh tỏ ý rất khiếp sợ. Tần Mặc lạnh như băng không nói một lời, còn Kim Na Na lại thở phì phò không chịu nhiều lời, anh thật vất vả khuyên cô, không ngờ lại thấy bộ dạng Tưởng Viện Viện và Tần Mặc vui vẻ hòa thuận.

Anh sơ bộ đoán chừng, nguyên nhân hẳn là ở trên người của Tưởng Viện Viện.

"Nếu như cậu một mực bên cạnh Tần Mặc, giúp cậu ấy học thêm, cậu ấy cũng sẽ không thân thiết cùng Tưởng Viện Viện như vậy! Đều tại cậu!"

Kim Na Na với Tần Mặc chiến tranh lạnh mấy ngày nay, cô vẫn chịu đựng không đi tìm Tần Mặc, rõ ràng chính là Tần Mặc không đúng, tại sao cô ấy không tới nói xin lỗi với mình!

Chỉ là cô cũng biết, muốn Tần Mặc từ trước đến giờ không chủ động đi làm quen, muốn cô chủ động tới tìm mình, vậy căn bản là không có khả năng. Bình tĩnh vài ngày, cô lúc này mới mượn lời khuyên của Sở Linh Tầm, đến tìm Tần Mặc.

Cô cũng là người có sĩ diện, kéo dài mấy ngày mới đến, hoàn toàn là muốn Tần Mặc có chút áy náy, nhưng không ngờ, cô ấy lại cùng Tưởng Viện Viện càng đi càng gần, khiến cho cô khó tránh khỏi có chút ghen tỵ.

Nhớ ngày đó, cô mặt dày mày dạn quấn lấy Tần Mặc, bây giờ mới có thể kết giao bạn bè với cô ấy, lần này. . . . .Cô ấy chính là đầu óc không bình thường!

"Tôi cũng không biết, Tưởng Viện Viện và Tần Mặc có giao tình a!"

Sở Linh Tầm khổ mà không nói được, anh là lo lắng cho cô, nên mới bỏ lại Bùi Thiếu Y và Tần Mặc, bồi ở bên cạnh cô. Hiện tại đối mặt với sự chỉ trích của cô, anh cảm thấy trong lòng có chút khổ sở, nhưng cũng hiểu, cô đang nổi nóng, nói chuyện hung dữ cũng có thể hiểu.

[Truyện được đăng tải độc quyền tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

"Cậu. . . . . Thôi!"

Cô không biết nên nói gì, hiện tại nổi giận với Sở Linh Tầm cũng không giải quyết được vấn đề, cũng không phải cô hẹp hòi, cô chỉ là lo lắng. . . . .

Sở Linh Tầm thấy vẻ mặt nặng nề của cô, lông mày nhíu thật chặt, không tự chủ muốn giúp cô giải quyết vấn đề, "Cậu đang lo lắng cái gì? Là lo lắng việc cha của Tưởng Viện Viện, sẽ bất lợi cho Tần Mặc sao?"

Anh đoán không sai, Kim Na Na chính là lo lắng chuyện này, Tần Mặc mặc dù ngoài mặt lạnh nhạt, nhưng tuyệt đối không phải là vô tâm.

Cô lo lắng chính là, Tần Mặc Tưởng Viện Viện càng thân thiết, tương lai Tưởng Viện Viện tạo nên tổn thương cho cô ấy, sẽ càng lớn.

"Tần Mặc có chừng mực , hơn nữa, Tưởng Viện Viện sau học kỳ này, sẽ chuyển trường, sẽ không có sóng gió ."

Kim Na Na thở dài một hơi, nhìn Sở Linh Tầm một cái, "Thật xin lỗi, mới vừa rồi tôi quá kích động, có thể tôi nghĩ sự tình quá tệ."

Thiếu niên khẽ cười cười, gương mặt lịch sự dưới ánh trăng có vẻ rất là nho nhã, một thân phong độ của người trí thức đó, khiến Kim Na Na cảm thấy, Sở Linh Tầm giống như thư sinh thanh tú thời cổ đại.

Mặt của cô bỗng dưng đỏ lên, "Tôi đi trước, cậu đừng nói cho Tiểu Mặc, tôi đã tới."

Nói xong, Kim Na Na nhanh chóng chạy đi, chỉ cảm thấy tim đập rộn lên.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Tiểu công chúa của tôi

Editor: chenqiucao

Nháy mắt, lại sắp đến hai ngày nghỉ, Tần Mặc dưới sự hướng dẫn của Tưởng Viện Viện, đối với đề toán học đã không phải quá bị cảm. Tạm thời có thể

đạt tiêu chuẩn, nhưng vẫn rất là nguy hiểm.

Thấy ngày thi mỗi ngày một tới gần, trong lòng Tần Mặc cũng gấp a, vì vậy liền đề nghị để Tưởng Viện Viện ở lại chỗ của Phong Thần trong hai ngày nghỉ, thuận tiện giúp cô học thêm.

Nhưng không ngờ là, Bùi Thiểu Y và Thiệu Tư Mộ cũng trông chừng mà hành động, sáng ngày thứ hai liền chạy tới chỗ ở của Phong Thần.

Người giúp việc sáng sớm cho cô biết, dưới lầu có hai bạn học, cùng lúc đến tìm cô.

Trùng hợp hôm nay Phong Thần cũng không có chuyện để làm, đối với hai người buổi sáng tinh mơ tới "Làm khách", tỏ ra rất có hứng thú.

"Hai người là bạn học của Tiểu Mặc? Khó được hai ngày nghỉ, hai người không ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, chạy đến nhà chúng tôi tìm Tiểu Mặc, là có chuyện gì quan trọng sao?"

Hắn bắt chéo hai chân, hai tay người giúp việc bưng trà đưa tới, ngón tay thon dài cầm lấy cái ly, nhìn giống như lơ đãng hỏi thăm, lại mang theo dò xét.

Bùi Thiểu Y nghe tin đồn từng nói về Phong Thần trong trường học, cậu và Tần Mặc đua xe xảy ra tai nạn xe cộ, chuyện này chính là Phong Thần giải quyết. Cũng có người nói, Phong Thần là vị hôn phu của Tần Mặc, nhưng cụ thể có phải hay không, cũng không thể biết được.

Xuất phát từ lập trường là tình địch, Bùi Thiểu Y cũng âm thầm quan sát Phong Thần, nghe anh trai cậu nói, ở đây thế lực của Phong Thần lớn đến nỗi gần như có thể một tay che trời.

"Chúng tôi chỉ đến để học thêm cùng với Tiểu Mặc, sắp thi rồi, nên muốn đạt được thành tích tốt." [Bà xã trẻ xã hội đen ở DiễễnđàànLêêQuýýĐôôn]

Thiệu Tư Mộ suy nghĩ cẩn mật, lời nói cẩn thận từng li từng tí, người đàn ông ở trước mắt sâu không lường được, chút tâm tư nhỏ bé của mình, dường như lập tức liền bị hắn nhìn thấu.

So sánh với Thiệu Tư Mộ, Bùi Thiểu Y có vẻ có chút nóng nảy, "Mặc nhi đâu? Anh và cô ấy rốt cuộc có quan hệ gì?"

Dù sao cũng chỉ là tiểu tử, tính khí một chút cũng không giấu được, Phong Thần âm thầm lắc đầu, nhưng đối với từ "Mặc nhi" trong miệng cậu ta sinh ra có chút mâu thuẫn.

Làm người giám hộ của Tần Mặc, Phong Thần đã dần dần đi vào nhân vật này, Tần Mặc đã trở thành trách nhiệm của hắn, hình như trong tiềm thức, hắn cũng đem Tần Mặc trở thành con gái của mình.

Làm một người cha, Phong Thần nghĩ, hắn có quyền đề phòng người con trai đến gần "Con gái" của mình.

Người con trai trước mắt, một người dã tâm bừng bừng, một không giấu được tâm tư, đều không phải là lựa chọn tốt, hắn đang định ra lời bình ở trong lòng.

"Bùi Thiểu Y hình như quên mất, nơi này là địa bàn của ai."

Khóe miệng Phong Thần mỉm cười, trong mắt lại là một mảnh lạnh lẽo, ngay cả Bùi Thiểu Hiên cũng không dám nói chuyện như vậy với hắn, tiểu tử này cảm thấy, mình có tư cách gì kêu gào với hắn?

Bùi Thiểu Y mơ hồ cảm thấy không khí quanh người mình bắt đầu thay đổi, Phong Thần nhiều năm dốc sức làm việc ở trên thương trường, tạo cho hắn khí thế đặc biệt, hơi áp bức, liền khiến người cảm thấy áp lực, tay chân đổ mồ hôi. Bùi Thiểu Y chỉ là một cậu bé miệng còn hơi sữa, đương nhiên cũng không chịu được uy hiếp của hắn, lập tức trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

Ánh mắt của hắn lộ ra cảm xúc không nói rõ được, Bùi Thiểu Y biết mình đụng tới giới hạn của hắn, trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi.

"Hai người muốn tới, sao không báo trước cho tôi ?"

Tần Mặc cau mày xuống lầu, mặc quần áo ở nhà đơn giản, có chút tức giận.

Nơi này dù sau không phải là nhà của cô, Tưởng Viện Viện là bất đắc dĩ, hai người kia cũng. . . . . Trong ánh mắt của cô lộ ra có chút không vui.

"Quản gia, mang tiểu thư và khách đến thư phòng ôn tập đi!"

Phong Thần đứng ở bên người Tần Mặc, vừa phân phó cho quản gia ở bên cạnh, vừa xoa tóc của cô, giống như thân mật, "Không sao, nơi này cũng là nhà cô, hơn nữa cô có thể chuyên tâm học tập, tôi rất vui mừng."

Bùi Thiểu Y vẫn nhìn chằm chằm tay Phong Thần, trong lòng không ngừng kêu to, "Wey wey wey! Tay của anh để chỗ nào đấy!"

"Mặc nhi, anh ta và cậu đến tột cùng là quan hệ thế nào?"

Bên trong thư phòng, cách xa tầm mắt của Phong Thần, Bùi Thiểu Y không kìm nén được tính tò mò, mở miệng hỏi cái vấn đề quấn lấy hắn rất lâu.

Tần Mặc cho tới bây giờ đều không chủ động nói về gia thế của mình, cho nên mọi người chỉ biết là Tần Mặc và Phong Thần sống chung, nhưng không biết gia thế thực sự của Tần Mặc.

"Cậu tới nhiều chuyện hay là tới học thêm?"

Nhẹ nhàng liếc hắn một cái, Tần Mặc tiếp tục phấn đấu với đề toán học, Bùi Thiểu Y đụng phải cây đinh mềm (sự việc khó giải quyết), xoa xoa mũi, mắt nhìn vào sách, suy nghĩ lại dính vào trên người của Tần Mặc.

Buổi chiều, bốn người cuối cùng cũng thoát khỏi bài tập phiền não, Phong Thần cười xấu xa từ từ đi tới, nhìn mấy người trước mặt đã dọn lên trà bánh, khẽ mỉm cười.

"Tiểu Mặc, chúng ta đi thôi."

Tần Mặc nghi ngờ nhìn hắn, "Đi chỗ nào?"

"Đi thử lễ phục, tiểu công chúa tôi."

Khuôn mặt tươi cười côn đồ như cũ, tóc đen nhìn như xốc xếch, lại đem cá tính của hắn nói toạc ra hiện rõ không thể nghi ngờ, một cái áo sơ mi hoa hòe khoa trương được hắn mặc, lại khó che đậy phong thái quý tộc trời sinh trên người hắn. Thân hình Phong Thần cao to, hơi thở quý tộc và côn đồ hòa hợp cùng một chỗ, gương mặt càng tăng thêm dáng vẻ lưu manh, lại không làm cho người ta chán ghét.

Khuôn mặt hắn hời hợt, Tần Mặc yên lặng nghĩ, đứng ở trước gương, một bộ lễ phục nhỏ kiểu hở vai đơn giản đem Tần Mặc tô đậm giống như công chúa được nuông chiều, vật liệu may mặc màu xanh thẫm cùng với kim cương xanh trên tai cô phối hợp chặt chẽ với nhau..

Da thịt trắng noãn càng lộ ra vẻ non mềm, giống như một búp bê sứ, xinh đẹp mà lạnh lùng.

Roland cuối mỗi học kỳ, đều sẽ tổ chức một cuộc họp phụ huynh, nói hay một chút là trao đổi với nhau những tâm đắc trong việc giáo dục con cái, kì thực chỉ là một cuộc tụ họp thương vụ biến tướng lôi kéo quan hệ, cũng có thể gọi là. . . . . .Tụ tập gặp gỡ.

"Tôi ghét loại bữa tiệc này."

Tần Mặc kéo kéo y phục, cô đã rất lâu không có mặc váy rồi, có chút khó chịu.

Phong thần tỉ mỉ quan sát cô gái bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh sảo không phấn trang điểm, dung mạo đẹp lạnh lùng để lộ ra sự lạnh nhạt cự tuyệt người từ khoảng cách ngàn dặm, eo nhỏ nhắn không đầy nắm tay, phong thái đẹp lộng lẫy, một vài năm nữa, có lẽ sẽ càng làm cho người ta kinh ngạc.

"Phong tiên sinh, giày lấy ra rồi."

Người có vẻ là quản lý cúi người gật đầu đem một đôi giày cao gót đưa tới trước mặt hai người, Tần Mặc nhíu mày một cái, đôi giày kia rất đẹp, phối hợp với lễ phục trên người lại càng tăng thêm sức mạnh, nhìn ra được là xuất từ người có tiếng tăm.

Nhưng là. . . . . .

Núi thắt lạnh lẽo cột lên mắt cá chân, cô cứng ngắc đứng lên, hai chân cứng còng đứng tại chỗ.

"Tới đây."

Phong Thần ngoắc ngoắc tay về phía cô, Tần Mặc trừng mắt liếc hắn một cái, chân cứng ngắc chậm rãi đi về phía trước một bước, cơ thể lung lay không ổn định, bước đi giống như con chim cánh cụt, lệch trái lệch phải, trọng tâm không vững.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tôi có lời muốn nói với cậu

Editor: chenqiucao

"Rắc rắc" một tiếng, Tần Mặc nghe được âm thanh ngẩng đầu lên, thấy Phong Thần cầm điện thoại di động, nhìn về phía màn hình điện thoại di động, khóe miệng co giật.

"Hiếm khi được nhìn dáng vẻ thất thố của cô, tôi sẽ bảo quản thật tốt."

Hắn tốt bụng đưa điện thoại di động cho cô nhìn, chỉ thấy bên trong cô gái cơ thể cứng ngắc, động tác bước đi giống như người máy, đâu ra đấy. Vẻ mặt

mặc dù lạnh nhạt, nhưng nhìn kỹ lại, cũng có thể phát hiện gương mặt cứng ngắc của Tần Mặc.

Tần Mặc sao có thể tha thứ Phong Thần đã chụp được trò hề của cô!

Bước đi liền đánh về phía hắn cướp đcủa iện thoại, thân hình Phong Thần trong chớp mắt, dễ dàng tránh thoát động tác vụng về Tần Mặc, nhe răng cười với cô, trong mắt chính là sự hả hê.

Đi giày cao gót cao mười cm, Tần Mặc giống như đi cà kheo, thật vất vả đứng thẳng người, hai mắt tức giận nhìn người đàn ông tác quái.

"Phong Thần!"

" Uh`m hừ?"

Người trong cuộc rất nhàn nhã bình tĩnh hai chân bắt chéo, thoải mái dựa vào một bên, giơ giơ điện thoại ở trong tay lên, giống như đang thị uy.

Tần Mặc nổi giận, cũng không để ý cộng thêm giày cao gót, giơ chân xông tới, nhưng dây giày trên mắt cá chân lại làm cho cô bị thua thiệt. Sức cản nơi mắt cá chân khiến cho chân của Tần Mặc hung hăng trật ra bên ngoài một cái, vốn đẹp vật trang trí tuyệt lại trở thành hung khí cản trở cô, sức hút của trái đất hấp dẫn cơ thể của cô cùng với mặt đất đến tiếp xúc thân mật.

"Bùm" một tiếng, Tần Mặc ngã quỵ, nơi mắt cá chân truyền đến một hồi đau nhói, Tần Mặc rên lên một tiếng, nằm ở trên một vật thể ấm áp .

"Không nhìn ra còn rất nặng. . . . . "

Phía dưới truyền đến một tiếng ho nhẹ, Phong Thần nhếch nhác té ở phía dưới, làm đệm thịt cho cô. Vét sẹo trong sơ mi bị Tần Mặc kéo toạc, lộ ra một mảng lớn cảnh xuân trước ngực, mà tay của cô cũng trùng hợp đặt lên trên da thịt mang theo vết sẹo này.

Chóp mũi tràn ngập mùi vị thuộc về Phong Thần, hòa lẫn với mùi vị của nước cạo râu, duy nhất đơn giản, hình như không phù hợp với con người hắn.

Tần Mặc đè lên ngực Phong Thần, nơi mắt cá chân không làm được gì, tư thế của hai người có chút mập mờ, cô giạng chân ở bên eo Phong Thần, bộ lễ phục nhỏ bé bởi vì động tác lôi kéo, mà khẽ lật lên trên.

Trái tim Phong Thần đột nhiên đập không theo quy tắc, tầm mắt dính thật chặt vào trên người của Tần Mặc, Tần Mặc vội vàng ngăn chận làn váy, sắc mặt ửng hồng. Hắn ho nhẹ một tiếng, eo ếch khẽ dùng sức, Tần Mặc thở nhẹ một hơi, rước lấy sự chú ý của hắn.

"Lấy hòm thuốc tới đây!"

Phong thần ôm cô lên ghế sa lon, sau đó nhỏ giọng phân phó, trên mảnh da thịt trắng như tuyết, ngọn núi nhỏ màu đỏ nổi lên cao cao, hắn âm thầm cau mày, đùa quá mức rồi.

Tần Mặc chỉ có cảm giác đầu mình co rút, mới có thể đi đôi giày này, mới có thể cùng tên lưu manh Phong Thần này tới đây thử lễ phục! Mặt của cô khẽ ửng hồng, hai tay nắm làn váy thật chặt, quần lót dâu tây của cô. . . . . Bị tên lưu manh này thấy hết trơn rồi !

Thay quần áo xong, Tần Mặc được Phong Thần tự tay ôm vào cửa chính trong nhà, tự biết Phong đại tổng giám đốc nghiệp chướng nặng nề, hạ thấp trở thành tôi tớ sai bảo của Tần Mặc, chịu mệt nhọc hầu hạ nữ chủ nhân của mình.

Cuộc thi cuối cùng cũng đến, được Tưởng Viện Viện phụ đạo , thành tích của Tần Mặc coi như vượt qua, tối thiểu cha ở nơi xa xôi bên kia nhìn thấy thiếu chút nữa khóc lóc nức nở.

Ông như thế nào cũng không ngờ tới, con gái của mình đến một ngôi trường khác, học tập tự nhiên tiến triển cực nhanh, quả nhiên không có ủy thác lầm người a!

"Không mặc! Lấy đi!"

Nhìn đôi giày cao gót làm hại mình trở thành người què, cô hận không thể trực tiếp ném nó ra ngoài cửa sổ, bây giờ còn muốn để cho đi, quả thật chính là nằm mơ!

Còn có bộ lễ phục này, làm cho cả người cô có cái gì đó không đúng, giống như một người không mặc quần áo, bị mọi người xem xét, cảm giác kia thật quá tệ.

Phong Thần đã thay Tuxedo thân sĩ, làm hắn nổi bật cao lớn ưu tú hơn, tóc được chải cẩn thận tỉ mỉ ở sau ót, lộ ra cái trán sáng bóng, ngũ quan thâm thúy, khí khái hào hùng bức người.

"Ngoan, nghe lời!"

Trán Phong thần mơ hồ nổi gân xanh, đến bây giờ, bọn họ đã hao phí một giờ hai mươi lăm phút ba mươi bảy giây, chính là vì muốn đeo đôi giày kia!

"Không!"

Phong thần nhức đầu nhìn cô gái quật cường, thật muốn ấn cô ở trên giường, hung hăng đánh cái mông nhỏ của cô! Nhưng hắn phải diễn giảng, hao phí không ít thời gian!

"Thiếu gia, có vị Kim tiểu thư muốn gặp tiểu thư."

Lão quản gia xuất hiện đúng lúc ở cửa, khói thuốc súng giữa hai người thuyên giảm một chút, ánh mắt của Tần Mặc lóe lóe, giống như rất kinh ngạc.

"Cho cô ấy vào."

Trong tay Kim Na Na mang theo một cái túi, tối nay cô một thân lễ phục màu hồng, đáng yêu lại không ưu nhã, phù hợp với phong cách trước sau như một của cô.

"Cho cậu!"

Cô không được tự nhiên đem túi đưa cho Tần Mặc, từ trong miệng Sở Linh Tầm biết được, Tần Mặc mang giày cao gót bị sái chân, cô đặc biệt chọn một đôi giày thục nữ ba cm .

Phù hợp với lễ phục của cô, cũng sẽ không làm cô khó có thể đi lại, Kim Na Na đoán theo tính tình của Tần Mặc, đánh chết cũng sẽ không đeo giày do phong thần chuẩn bị nữa.

Mượn việc đưa giày, cô muốn, giữa hai người bọn họ, cũng có thể giải hòa rồi.

"Mình muốn nói chuyện với cậu một chút."

Kim Na Na mở miệng, Phong Thần ngồi ở vị trí kế bên tài xế, để hai cô gái nói chuyện thân thiết một chút. Khoảng thời gian trước, hắn nhận ra sự xa cách của Tần Mặc và Kim Na Na, hắn chỉ nghĩ là sự không thông suốt giữa những đứa trẻ, không ngoài dự đoán, Kim Na Na rốt cuộc chủ động tới.

Hai người bàn luận xôn xao thật lâu, đến trường học, trên mặt Kim Na Na có thể nói là ngày nắng.

"Vậy chúng ta đợi lát nữa gặp lại!"

Kim Na Na cười chạy đi, Tần Mặc khoác cánh tay Phong Thần, chậm rãi đi vào hội trường.

Phòng tiệc được bố trí giống như tòa thành mộng ảo, âm nhạc du dương vang lên, không ít nam nữ ăn mặc chói mắt trò chuyện với nhau, một khắc kia khi hai người Phong Thần bắt đầu đi vào hội trường, liền có vô số ánh mắt bị hấp dẫn.

Đây là Phong Thần chính là mang theo Tần Mặc xuất hiện, ánh mắt suy đoán vây quanh hai người, mang theo tìm kiếm.

"Phong tổng, đã lâu không gặp!"

Bùi Thiểu Y đã sớm chú ý tới Phong Thần, em trai ở bên cạnh vô tâm xã giao qua loa, hắn đành phải mang theo cậu đi tới trước mặt hai người.

"Bùi Tổng. . . . . ."

Lợi dụng khe hở hai người hàn huyên, Bùi Thiểu Y nháy mắt ra hiệu với Tần Mặc, hai người lập tức biến mất ở bên trong hội trường.

"Mặc nhi, cậu. . . . . Hôm nay thật là xinh đẹp."

Bùi Thiểu Y hơi đỏ mặt, Tần Mặc hôm nay hơi trang điểm đồ trang sức trang nhã, vốn ngũ quan xinh đẹp dưới sự chuẩn bị của thợ trang điểm, có vẻ càng thêm rực rỡ.

Trái tim của thiếu niên không nghe lời đập "Bang bang", hai mắt nhìn chằm chằm mặt của Tần Mặc thật lâu, hô hấp khẽ hỗn loạn.

"Mặc nhi, tôi có lời muốn nói với cậu. . . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mặt khác của Tần Mặc

Editor: chenqiucao

"Mặc nhi, tôi. . . . . Tôi có lời muốn nói với cậu. . . . . ."

Bùi Thiểu Y gãi gãi đầu, có vẻ xấu hổ, Tần Mặc nhìn thiếu niên luôn luôn ngang ngược càn rỡ trước mắt, lại có thể lộ ra nét mặt băn khoăn lo lắng, không khỏi sinh lòng nghi ngờ.

Ánh trăng mê người, hai người đứng ở bên cạnh ban công không người, gió nhẹ nhàng thổi qua, nâng lên lụa mỏng bên cửa sổ, giống như tâm tình của người thiếu niên, nhấp nhô bất định.

Hắn hít sâu một hơi, dường như là lấy hết dũng khí, quay đầu, hai mắt chăm chú nhìn Tần Mặc.

"Mặc nhi, tôi. . . . . Tôi thích. . . . . ."

Bùi Thiểu Y đặt hai tay ở bên người, nắm thật chặt, thái độ căng thẳng, nhưng lúc hắn quyết định muốn nói ra những lời giấu ở trong lòng thật lâu thì một âm thanh trong trẻo đã cắt ngang lời của hắn.

Hắn ảo não nhìn bên trong phòng tiệc, chỉ thấy một chiếc ly đế cao bị ném vỡ trên mặt đất, chất lỏng bên trong chảy đầy đất.

Tưởng Viện Viện nhìn trên đất mặt không biết làm sao, y phục mặc trên người cô có chút nhăn, làn váy có một ấn ký màu đỏ, hình như là rượu đỏ rớt lên.

"Tưởng Viện Viện, tôi với cô có thù oán, phải không?"

Thuộc Tư Thanh trừng mắt nhìn người trước mặt, trong mắt lại thoáng qua vẻ mỉa mai, mấy nữ sinh bên cạnh Thiệu Tư Thanh, không phải chính là đồng lõa ở toilet lần trước sao.

[Truyện được đăng tải chính thức tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

Thấy càng ngày càng nhiều người nhìn về bên này, Tưởng Viện Viện khẩn trương nắm chặt đôi tay, có chút bối rối.

"Tôi không cẩn thận, thật xin lỗi. . . . . ."

Tần Mặc đứng ở đàng xa, nhìn thấy rất nhiều ánh mắt đều tập trung vào trên người của Tưởng Viện Viện và Thiệu Tư Thanh, ánh mắt cô lạnh băng, đang muốn đi về phía trước, lại bị người kéo cổ tay.

Quay đầu nhìn lại, đúng là Bùi Thiểu Y, hắn đỏ bừng mặt, hình như là ở ảo não.

"Tôi đi!"

Buồn bực thật lâu, Bùi mới nói ra những lời này, mặt hắn đen lại đi về phía bọn người ThiệuTư Thanh, trên người mang theo hơi thở tàn ác.

Chỉ thấy Bùi Thiểu Y nói hai ba câu liền khiến trên mặt Thiệu Tư Thanh không nén được giận, cuối cùng tiêu sái dắt tay Tưởng Viện Viện rời khỏi, đẹp trai bá đạo và mạnh mẽ vang dội không nói lên lời.

"Đừng chạm vào tôi!"

Tần Mặc quát lớn một tiếng, khiến người tới lúng túng buông tay, chỉ là trên mặt vẫn như cũ mang theo nụ cười.

"Có thể vui lòng cùng tôi nhảy một bản không?"

Thiệu Tư Mộ thân sĩ khẽ khom người, một tay chìa tới trước người của Tần Mặc, vẻ mặt chờ mong.

Tần Mặc nhìn quanh một vòng, phát hiện đã không thấy tung tích của Phong Thần, sau khi hắn lên sân khấu diễn giảng, tiếng nhạc bên trong bữa tiệc vang lên, hình như cũng làm giảm bớt đi một màn không vui vẻ vừa rồi.

[Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen được đăng chính thức tại diendanlequydon.com]

Thiếu nam thiếu nữ rối rít cùng nhau khiêu vũ, đèn rực rỡ rượu ngon, ca múa mừng cảnh thái bình, mùi rượu nhàn nhạt phiêu tán trong bữa tiệc, kèm theo âm nhạc, trong lúc không để ý sẽ khiến người cảm thấy đang say.

"Không!"

Không lấy cớ quá nhiều, câu nói đầu tiên của Tần Mặc chính là từ chối, cô không thích có tiếp xúc với người xa lạ.

"Tiểu Mặc, tôi thích cậu!"

Tần Mặc nheo mắt, đối mặt với lời tỏ tình thình lình xảy ra, không hoảng hốt lo sợ, cũng không có thụ sủng nhược kinh, cô chỉ bình thản "A" một tiếng, không bày tỏ quá nhiều.

Tuy nói cô lạnh nhạt, Thiệu Tư Mộ đã đoán được, nhưng đối mặt với câu trả lời đơn giản lưu loát như vậy của cô, hắn vẫn cảm thấy mất mặt.

"Này, cậu ở đây làm chi!"

Bùi Thiếu Y tới trễ, vừa thấy Thiệu Tư Mộ ở đây, lập tức đứng ở trước mặt Tần Mặc, Thiệu Tư Mộ cười nhạo một tiếng, "Làm chuyện vừa rồi cậu chưa làm xong?"

"Cậu. . . . . ."

"Hai vị thiếu gia giống như đang tranh giành vì Tiểu Mặc nhà tôi, nhưng vẫn nên do tôi tự mình nhận về!"

Một tiếng nhạo báng thình lình xuất hiện, kéo Tần Mặc cách xa hai người, cô chỉ cảm thấy phần eo của mình căng thẳng, chóp mũi liền truyền đến một cỗ mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Bàn tay dày rộng đầy vết chai kia, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, duy trì một khoảng cách với cô, nhưng cường hãn đem nàng cố định ở trước ngực mình.

Người đàn ông khẽ cúi đầu, lộ ra nụ cười giảo hoạt, mang theo tiểu công chúa nhà mình bắt đầu nhẹ nhàng nhảy múa.

Âm nhạc bắt đầu biến chuyển, âm nhạc mạnh mẽ đầy sức sống vang lên bên tai, cánh tay của người đàn ông đối diện hơi dùng lực một chút, hai người liền trượt vào sàn nhảy.

"Biết nhảy điệu waltz không?"

PhongThần cười xấu xa, nụ cười này tuyệt nhiên không hợp với âm nhạc, lại không ngờ tràn đầy sự dụ hoặc. Tần Mặc gật đầu một cái, hai mắt chuyên chú nhìn Phong Thần, bước nhảy có chút cứng ngắc.

[Truyện được đăng tải tại diendanlequydon.com~~> Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ]

"Buông lỏng, tiểu công chúa của tôi, cô nghe, bài hát này có nhiều sức cuốn hút, nghĩ đến khoảng thời gian vui vẻ của cô."

Hắn nói nhỏ bên tai cô, giọng điệu trầm thấp có thể xâm nhập vào trái tim của cô, hợp chất đơn giản từ từ biến thành hợp chất phức tạp, cho đến khi chiếm cứ trái tim của cô.

Cô đã thật lâu không có khiêu vũ rồi, diễn tấu của bản nhạc bên tai quen thuộc như vậy, trước mắt ánh sáng rực rỡ kỳ dị, âm thanh của người đàn ông vang vọng bên tai, thời gian giống như đang lần lượt thay đổi trước mắt, khiến cô không tự chủ buông lỏng bản thân.

Phong thần mang cô xoay tròn trong sàn nhảy, đung đưa, động tác giống như nước chảy thông thuận, giống như mây ngũ sắc chói lọi, tiêu sái tự nhiên, thanh lịch hào phóng. Mọi người rối rít thối lui ra khỏi sàn nhảy, đem không gian để lại cho hai người đang đắm chìm trong đó.

Tần Mặc chỉ có cảm giác tâm tình của mình tung bay, giống như suej nhiệt tình của bản nhạc này, cô đi theo động tác của Phong Thần, mỗi một bước mỗi một động tác đều phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Khi nốt nhạc cuối cùng dừng lại, trên mặt Tần Mặc nở ra nụ cười nhiệt tình, Phong Thần ôm eo của cô, cúi người nhìn thần thái tràn đầy nhiệt tình trong mắt cô. Đôi mắt kia không còn sự lạnh lẽo thâm trầm, ngược lại sức sống được khơi dậy, mang theo sức sống nồng liệt.

Giống như mặt trời mới mọc, tràn đầy bừng bừng sức sống, hai mắt Phong Thần hơi trầm xuống, mất hồn cúi đầu chậm rãi đến gần cô gái trong ngực Nhưng ngay sau đó hắn nghiêng đầu, chỉ hôn vào gương mặt của cô.

Bốn phía bỗng truyền đến tiếng vỗ tay như sấm, giống như đem Tần Mặc đang đắm chìm trong trong đó thức tỉnh, cô cảm thấy đôi môi nóng bỏng của Phong Thần rơi vào trên gương mặt của mình, đầu óc lại là một mảnh trống rỗng.

"Em thật giỏi."

Giọng nói hơi khàn của Phong Thần vang lên, Tần Mặc chợt cảm thấy bất an mãnh liệt, đẩy người bên cạnh ra, liền chạy ra bên ngoài hội trường.

Thời gian vui vẻ của những ngày qua không ngừng ùa về, kể cả việc nói mớ buồn nôn đáng sợ kia cũng bị đánh thức, khuôn mặt của Phong Thần, đèn rực rỡ nguy nga của tiệc rượu, quá khứ, hiện tại, xen lẫn cùng một chỗ, giống như đoạn phim đen trắng, phát hình không tiếng động.

"Mày không thể, không thể!"

Nắm chặt tay nện vào trên cột đá lạnh lẽo, Tần Mặc lại không cảm thấy đau, cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi, gió lạnh thổi qua "vù vù", đám mây che mất ánh trăng, trên mặt của cô một mảnh lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Nơi đại nhân đến

Editor: chenqiucao

Kể từ sau buổi vũ hội lần trước, Roland bước vào thời gian nghỉ hè hai tháng, vốn là sân trường náo nhiệt, đột nhiên một đêm chỉ thấy yên tĩnh lại. Tựa như bữa tiệc đêm đó, một thời gian dài Phong Thần thậm chí đã hoài nghi, đó có phải là một giấc mơ hay không?

Đêm đó Tần Mặc giống như là một tiểu tinh linh khoái hoạt, nhẹ nhàng tung bay theo bản nhạc, kỹ thuật nhảy của cô ưu nhã mà mê người, nụ cười nơi khóe miệng đầy ắp sự thích thú đối với khiêu vũ.

Mỗi khi hắn nhớ lại, khóe miệng trong lúc không để ý, nâng lên nụ cười sủng ái. Nhưng. . . . . Gần đây, Tần Mặc lại quay lại dáng vẻ lạnh lẽo vốn có. . . . . Ưmh, nê nói là. . . . . Tthái độ của cô đối với hắn hình như có chút thay đổi.

"Tổng giám đốc, tổng giám đốc?"

Thư ký nhỏ giọng nhắc nhở Phong Thần mất hồn lợi hại, hắn thu hồi ánh mắt, đem tầm mắt đặt trên người vị quản lý nào đó đã báo cáo xong. Quản lý kia đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, nhìn gương mặt Phong Thần như có điều suy nghĩ, không biết tâm tư của hắn.

"Ừ, hôm nay chỉ tới đây thôi!"

Phong Thần dẫn đầu đi ra khỏi phòng họp, mấy quản lý đưa mắt nhìn nhau, Phong Thần từ trước đến giờ sẽ không mất tập trung trong lúc họp, cơ hội như thế cực kỳ bé nhỏ, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Thư ký vừa mới mở ra PDA định báo cáo lịch trình tối nay, phong thần phất phất tay, lời nói ngừng lại phát ra ở phía sau cô.

"Tối nay tất cả các cuộc hẹn đều hủy bỏ."

"Dạ."

Phong thần day day huyệt thái dương, liếc mắt nhìn thư ký hơn ba mươi tuổi, cô đi theo bên cạnh hắn đã lâu rồi, bây giờ đã kết hôn sinh con, ngày ngày trôi qua bình thản lại rất hạnh phúc.

"Đứa nhỏ của thư ký Vương là con gái à? Năm nay chắc học tiểu học rồi hả ?"

"Ách? Đúng vậy, năm nay là năm nhất rồi."

Thư ký Vương không hiểu ra sao, người lãnh đạo trực tiếp của cô khi nào thì quan tâm tới chuyện nhà của cô rồi hả ? Chỉ là ông chủ dù sao cũng là ông chủ, là cha mẹ cơm áo của cô, cô đương nhiên là hễ hỏi thì đáp.

"Con gái đều thích những cái gì? Tôi nói, khi cô mười sáu mười bảy tuổi, có yêu thích cái gì?"

Thư ký Vương suy nghĩ một chút, cười nói, "Con gái đĩ nhiên là thích đồ vật đáng yêu, lúc tôi mười sáu mười bảy tuổi. . . . . Chỉ thích cùng bạn bè đi dạo phố, mua quần áo, ăn quán ăn ven đường. . . . . Chỉ là, ở cái đó tuổi, con gái cũng nên mong đợi một tình yêu ngọt ngào."

Khi nói đến tình yêu, con ngươi Phong Thần chợt lóe, mặc dù Tần Mặc lạnh lẽo, nhưng thật sự vẫn là con gái, cũng là sẽ có suy nghĩ mơ mộng chuyện tình yêu.

"Tổng giám đốc có phải đang lo lắng chuyện của tiểu thư?"

Thư ký Vương biết, trong nhà Phong Thần có một vị khách quý, vị khách quý kia cũng không phải là người an phận, ông chủ của cô mà cũng có lúc phiền não a.

Phong thần bảo thư ký Vương lui ra ngoài, nhớ tới Tần Mặc vẫn luôn yêu thương cục cưng gấu bông, Tần Mặc nghỉ hè, cục cưng gấu bông tự nhiên cũng trở lại phòng ngủ hai người, chiếm hơn nửa giường ngủ.

Hắn bấm điện thoại nhà, quản gia báo Tần Mặc bị Bùi Thiểu Y hẹn đi chơi rồi, cúp điện thoại, ngón trỏ của hắn gõ có tiết tấu ở trên bàn, chẳng lẽ Tần Mặc động lòng với Bùi Thiểu Y?

Tần Mặc vốn là không muốn ra ngoài, nhưng không chịu nổi Bùi Thiểu Y đeo bám dai dẳng, còn có Kim Na Na mệt nhọc oanh tạc, vẫn cứ bị kéo ra ngoài.

Mấy người ngồi ở tiệm kem, máy điều hòa không khí thổi tới gió lạnh sảng khoái, trong tiệm có mấy bàn người ngồi túm năm tụm ba, hình như đều là tình nhân.

"BùiThiểu Y, nghe nói anh trai cậu mở khu Giải Trí , có lợi hại bằng hội quán K không?"

Kim Na Na hào hứng bừng bừng hỏi thăm, cô vẫn rất muốn biết một chút, ông anh cả bất đắc trong nhà không đồng ý cho cha dẫn cô đi, vẫn luôn nói,

cái loại địa phương đó không phải là nơi một con nhóc có thể đi .

"Tuy nói Vũ Dạ của anh trai tôi không có người đứng sau cứng rắn như hội quán K, nhưng cũng chỉ đứng sau hội quán K, không phải là tôi nói khoác, ngay cả Diêu Tinh cũng thường xuyên đến Vũ Dạ!"

"Cậu nói là Diêu Tinh danh tiếng lớn mạnh gần đây?"

Diêu Tinh là ngôi sao mới gần đây mới nổi, với bề ngoài thanh thuần, giọng nói linh động mê đảo hàng loạt trạch nam, được phong làm nữ thần trạch nam mới nhất. Không chỉ là vẻ đẹp về con người, vóc người cũng yểu điệu, mà nụ cười kia càng thêm động lòng người.

"Cậu rất quen thuộc với cô ấy a!"

Kim Na Na nheo mắt, ánh mắt giống như tia X quang, quét Sở Linh Tầm một lượt từ trên xuống dưới.

"Tôi...tôi chỉ là thỉnh thoảng xem tin tức. . . . . ."

"Thỉnh thoảng xem tin tức mà nhớ rõ ràng như thế! Đàn ông các cậu quả thật là có mới nới cũ!"

Kim Na Na cắn răng nghiến lợi nói, Sở Linh Tầm vội vàng khoát tay, "Không phải rồi! Na Na. . . . . ."

" Diêu Tinh người ta danh tiếng lớn mạnh, không ai không biết, cậu làm sao có thể so sánh với người ta a!"

Bùi Thiểu Y dường như vẫn sợ chưa đủ loạn, thêm dầu vào lửa, sắc mặt Kim Na Na tối sầm lại, vỗ bàn một cái, "Tốt! Bà cô này hôm nay sẽ phải đi xem một chút, Diêu Tinh kia rốt cuộc có bản lãnh gì!"

Màn đêm buông xuống, Tần Mặc bị lôi kéo cùng nhau tới câu lạc bộ, ráng chiều vừa mới kéo xuống, bên trong Vũ Dạ lại đã huyên náo.

Tiêu phí quần thể của Vũ Dạ tương đối rộng rãi, nếu như nói hội quán K là nơi tụ tập người, đều là những nhân vật nổi tiếng có máu mặt, vậy thì nơi này có thể nói là vẩng thau lẫn lộn, loại người gì cũng có.

"Nhị công tử, sao cậu lại tới đây!"

Thuộc hạ của Bùi Thiểu Hiên kinh ngạc nhìn Bùi Thiểu Y, thấy ba thiếu niên tuổi tác giống nhau đi theo phía sau hắn, vẻ mặt không ngừng thay đổi.

"Thế nào? Tôi không thể tới a! Mau chuẩn bị phòng cho chúng tôi, còn nữa, hôm nay Diêu Tinh có tới không?"

"Chuyện này. . . . . Nhị công tử, nơi này không thể để cho học sinh tiến vào, như vậy không phải làm khó chúng tôi sao. . . . . Bị ông chủ biết, chúng tôi có thể chịu không nổi a!"

"Đất nhà mình, mà tôi không thể tới chơi? Nếu cậu dám tố cáo với anh trai tôi, hiện tại tôi sẽ khiến cho cậu chịu không nổi!"

Tới hội quán K là những người cao quý xa hoa, mà Vũ Dạ lại là quan lại quyền quý nào đó đặc biệt háo sắc, tìm kiếm kích thích, mỗi đêm đều sẽ có diễn xuất "Đặc sắc", mà những diễn xuất đó cũng là hợp ý, khai thác một mặt bản chất khác trong tính cách con người.

Tần Mặc và Kim Na Na từ khi bước vào Vũ Dạ thì liền bị mấy ánh mắt bắt lấy, Tần Mặc nhạy cảm cảm giác được, chân mày không tự chủ nhíu lại.

"Hai cô em kia có vẻ lạ mặt, sợ là lần đầu tiên tới?"

Nơi xa, đôi mắt đào hoa tràn đầy sự hứng thú, khóe miệng khẽ nâng lên.

"Nếu Tư Đồ tiên sinh có hứng thú, tôi có thể mời các cô ấy tới đây, cùng nhau chơi đùa."

Người đàn ông bí ổi bên cạnh nghe Tư Đồ Kiều lên tiếng, lập tức dời tầm mắt hướng về bên Tần Mặc, hai mắt lập tức sáng lên, không hổ là công tử trong vạn bụi hoa, ánh mắt thật sắc bén.

Hai cô gái kia vừa nhìn liền có thể thấy kinh nghiệm sống chưa nhiều, cơ thể trẻ trung, mùi vị nhất định rất đặc sắc.

"Hả? Vậy hãy để cho họ tới chơi một chút đi!"

Chuyển động ly cao cổ, chất lỏng màu hổ phách dọc theo ly rượu trợt xuống như giọt nước mắt, người đàn khẽ nhấp một cái, không rõ thần sắc trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Bật nhỏ phát huy

Phần 3Editor: chenqiucao

Kim Na Na hưng phấn nhìn đông nhìn tây, bên trong phòng có thiết kế quầy rượu và hát karaoke, ánh đèn mờ mờ, chẳng bao lâu, người phục vụ bưng rượu ngon tới.

Dưới sự uy hiếp của Bùi Thiểu Y, mấy tên tiểu đệ kia dĩ nhiên là phải giấu giếm, hiện tại không muốn để cho hắn đi vào, cũng phải để. Cũng không dám nói Nhị công tử ở trong phòng này, chỉ biết bảo người hầu hạ mấy người bọn hắn thoải mái, sớm rời đi, để tránh bị ông chủ lột da.

"Thì ra là chính là như vậy. . . . . ."

Kim Na Na có chút hăng hái rã rời, nhưng Bùi Thiểu Y lại có vẻ hào hứng bừng bừng, cầm dụng cụ mở chai liền mở ra một bình rượu.

"Đợi lát nữa dẫn các cậu đến một nơi, nhất định sẽ vui vẻ."

Rõ ràng, Bùi Thiểu Y hình như cũng là lần đầu tiên tới đây, chất lỏng đổ vào trong ly, uống một ngụm liền bị sặc, trên mặt đỏ bừng.

"Khụ khụ, cái gì đây! Khó uống!"

Bùi Thiểu Y đem chai rượu để sang bên cạnh, cầm lên một chai khác thử uống, Sở Linh Tầm cầm ly rượu lên, đầu tiên là đặt ở dưới mũi ngửi một cái, "Rượu Lafite, xem ra anh trai cậu thật là lỗ vốn."

Hắn nếm thử một hớp, cảm giác mùi vị có cái gì đó không đúng, "Không đúng. . . . . ."

Cửa phòng bị người đẩy ra, người dẫn đầu chính là người vừa rồi nịnh nọt Tư Đồ Kiều, trên mặt của hắn ta lộ ra tia quan sát rõ ràng, ánh mắt đắm đuối nhìn chằm chằm vào Tần Mặc và Kim Na Na.

"Các người là ai!"

Bùi Thiểu Y thấy có người tùy tiện xông vào, ánh mắt của người đàn ông kia hướng về phía Tần Mặc, giống như muốn ăn cô. Hắn ngăn ở trước người của Tần Mặc, tư thế của một Hộ Hoa Sứ Giả.

"Tiểu tử, chúng tôi muốn mời hai vị tiểu thư qua vui đùa một chút, thức thời thì tránh ra!"

"Mày nói mời là mời!" Bùi Thiểu Y trừng hai mắt, trước mắt đột nhiên có chút lắc lư, hắn vuốt đầu, "Chuyện gì xảy ra. . . . . ."

"Các người. . . . . ."

Sở Linh Tầm vừa định đứng lên, rồi lại nhũn như con chi chi té ở trên ghế sofa, Kim Na Na vừa nhìn tấy, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra. Tần Mặc liếc mắt nhìn người đàn ông tiến vào, đứng lên, "Ông chủ của các người là ai ?"

"Tóm lại sẽ không bạc đãi các cô, chỉ cần hai vị có thể để cho ông chủ chúng tôi chơi tận hứng."

Bộ mặt thô bỉ kia, Tần Mặc suy nghĩ một chút cũng biết, dù sao cũng là tiểu thư xuất thân từ xã hội đen, ứng đối với loại trường hợp như vậy, tuyệt không luống cuống.

"Vậy còn chờ gì, đi thôi!"

Tần Mặc giật giật khóe miệng, đôi mắt lại không có ý cười, Kim Na Na kéo vạt áo Tần Mặc, "Tiểu Mặc. . . . . ."

"Mời đi theo tôi!"

Người đàn ông bỉ ổi kia cười cực kỳ vui vẻ, thấy hai khối thịt béo sắp đưa vào miệng, tự nhiên cười đến vui vẻ.

"Mặc nhi. . . . . ."

"Na Na. . . . . ."

Sở Linh Tầm và Bùi Thiểu Y ở bên trong phòng muốn nhanh chóng đuổi theo, một đấm vung lên mặt của người đàn ông kia, nhưng bất đắc dĩ hai người uống hết đi hết đồ uống có bỏ thuốc, đầu choáng váng là không chịu được, cả người vô lực.

Tần Mặc và Kim Na Na bị mang vào một phòng khác, cái này phòng so sánh với phòng của bọn họ, không khí gần như thối nát, một đám cả trai lẫn gái ở bên trong phòng huyên náo, cụng rượu, chơi con súc sắc, ca hát. . . . . Rất náo nhiệt.

Chỉ là, những nam nữ kia hình như cũng hưng phấn quá mức, mọi người sắc mặt ửng hồng, lắc lắc thân thể của mình theo âm nhạc, nhìn qua thần chí mơ hồ.

Một người đàn ông ngồi trên sofa, người đàn ông kia đùa bỡn chiếc nhẫn trên ngón trỏ, thấy hai người Tần Mặc bị mang đến, trên mặt lộ ra nụ cười đùa giỡn.

Hắn vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, Tần Mặc sảng khoái không chút ngại ngùng ngồi xuống bên cạnh Tư Đồ Kiều, khí thế của thiên kim tiểu thư được bộc lộ ra ngoài.

Kim Na Na cau mày, không cam lòng ngồi xuống.

"Uống một ly?"

Tư Đồ Kiều rõ ràng có hứng thú với Tần Mặc hơn, một tay khoác lên chỗ tựa sau lưng Tần Mặc, vây cả người cô trong vòm ngực của mình, trên tay cầm ly rượu màu hổ phách.

Tần Mặc khóe miệng nhếch lên, cầm lấy cái ly đặt ở bên môi, ngửi ngửi, "Anh trẻ tuổi như vậy, mà cũng phải dùng thuốc?"

"Thì ra là cũng là dân chơi."

Tư Đồ Kiều khẽ nhích tới gần cô, nhìn kỹ gương mặt của cô, Tần Mặc vẻ mặt lạnh lẽo, nhưng luôn có một cỗ kích thích làm cho người ta không nhịn được giam cầm ở bên người.

"Anh để bạn của tôi trở về, tôi bồi anh một đêm, chắc chắn anh sẽ tận hứng."

Nâng khóe miệng ngoài cười nhưng trong không cười, Kim Na Na vừa nghe liền nóng nảy, "Tiểu Mặc, cậu điên rồi!"

Tư Đồ Kiều vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một tiểu nha đầu dám nhìn thẳng hắn như vậy, lập tức kêu người đưa Kim Na Na đi, hiện tại hắn hắn cảm thấy rất hứng thú với cô gái trước mắt này.

Kim Na Na đầu tiên không muốn, nhưng trong thời gian chốc lát, cô hiểu dụng ý của Tần Mặc lập tức liền chạy thẳng tới chỗ Phong Thần.

Vũ Dạ có một gian phòng phòng dành cho khách nghỉ lại dùng, thiết bị bên trong chẳng hề kém so với khách sạn năm sao, tự nhiên, ở nơi như thế này, bên trong phòng còn chuẩn bị một số đạo cụ, dùng cái này thỏa mãn yêu cầu của khách hàng.

"Chuẩn bị xong chưa, bảo bối?"

Tư Đồ Kiều đi về phía Tần Mặc, bên trong phòng một trăm mét vuông che lên một tầng trò chơi nguy hiểm mập mờ, Tần Mặc không ngừng lùi lại, hai mắt quan sát hoàn cảnh chung quanh.

"Tôi đã chuẩn bị xong, cũng không biết, anh đã chuẩn bị xong chưa?"

Tần Mặc chủ động lôi kéo cà vạt của Tư Đồ Kiều, thô lỗ kéo xuống, chợt quét chân một cái liền đánh ngã Tư Đồ Kiều trên mặt đất. Buổi tối Tư Đồ Kiều uống không ít, hơn nữa không ngờ tới cô gái gầy yếu trước mắt, lại cũng là cao thủ.

Lập tức cơ thể bị quăng ngã lợi hại, thất điên bát đảo, nhưng hắn cũng rất nhanh phản ứng kịp, nhanh chóng rút người ra tránh được một cước của Tần Mặc .

Một con cá chép bị đánh từ trên đất nhảy lên, rượu cồn chưa hoàn toàn làm thần kinh của hắn tê dại, nhiều năm sống trong mưa bom lửa đạn luyện thành bản lĩnh phản ứng nhạy cảm, để cho hắn lập tức liền lấy lại sức.

Hắn khẽ nheo mắt lại, lần nữa quan sát cô gái trước mắt, mái tóc ngắn dài đến cổ lanh lẹ, ít đi một phần mềm mại, nhiều hơn một phần anh khí bức người.

Cặp mắt kia giống như băng lạnh vạn năm không thay đổi, không chứa một tia tình cảm, dáng điệu không giống lính mới, thì ngược lại là người từng trải có kinh nghiệm.

"Tiểu nha đầu, thật sự có tài, tôi thích như vậy!"

Tư Đồ Kiều đối với sự thiệt thòi vừa rồi, không để ở trong lòng, ngược lại là khơi dậy kích thích đấu chí trong lòng muốn thuần phục con thú nhỏ này.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Dạy dỗ một trận

Phần 3

Editor: chenqiucao

Lúc này Bùi Thiểu Y tỉnh táo hơn phân nửa, Sở Linh Tầm cũng bị anh trai mình khiển trách nửa ngày, nhưng cũng không quên bảo Sở Linh Tề đi tìm Tần Mặc và Kim Na Na. Bùi Thiểu Hiên mặt lạnh, nhìn hai tiểu tử trong phòng làm việc hai tiểu tử này, thầm măng không biết trời cao đất rộng.

"Anh, anh mau đi tìm Mặc Nhi, nếu không sẽ tới không kịp!"

Bùi Thiểu Y lo lắng cực độ, kéo Bùi Thiểu Hiên để cho hắn ta ra lệnh, Bùi Thiểu Hiên mặt lạnh không lên tiếng, hừ lạnh một tiếng.

"Người nào tới đây không phải là nhân vật có máu mặt, em muốn anh không tiếp tục buôn bán nữa!"

"Em. . . . . Anh không phải trông nom, tự em sẽ đi tìm từng phòng một!"

Bùi Thiểu Y tính tình bướng bỉnh vừa đến, cũng không quan tâm, lập tức liền giận đùng đùng đi tới cạnh cửa.

"Em đứng lại đó cho anh!"

Bùi Thiểu Hiên vừa thấy Bùi Thiểu Y sắp xông ra, vung tay lên, thủ hạ liền ngăn cản Bùi Thiểu Y, "Anh, anh thấy chết mà không cứu! Quá máu lạnh rồi, em sẽ không tha thứ cho anh!"

Bùi Thiểu Y giận đến mặt đỏ rần, Bùi Thiểu Hiên tát một cái trên mặt cậu, mặt cũng tái đi.Cái tát này làm cho Bùi Thiểu Y buồn bực, nhìn anh trai đang tức giận đùng đùng ở trước mặt, tức thì không biết nên nói cái gì cho phải.

"Tốt! Cậu thật là em trai tốt của tôi! Tôi vất vả mở Vũ Dạ là vì cái gì! Còn không phải là vì tạo điều kiện cho cậu đi học, trên người cậu mặc, trong miệng cậu ăn, cái gì không phải là của tôi đưa cho cậu! Cậu lại còn nói tôi máu lạnh! Nếu ông đây máu lạnh, hôm nay cậu sẽ không đứng ở nơi này rồi !"

BùiThiểu Hiên nhìn em trai cúi đầu, trong lòng ngũ vị tạp trần, đúng lúc này cửa bị đẩy ra, "Ông chủ, Phong tổng giám đốc tới."

"Tần Mặc ở đâu?"

Phong Thần đi thẳng vào vấn đề, vừa thấy Sở linh Tề cũng ở đây, Sở Linh Tầm ở một bên không có lên tiếng, thấy Kim Na Na đi theo sau Phong Thần, vẻ mặt kinh ngạc.

"Na Na, cậu không sao chứ? !"

Sở Linh Tề trừng hai mắt, thấy Phong Thần cũng long đong mệt mỏi chạy đến, không khỏi có chút kỳ quái.

"Phòng số 1203!"

Bùi Thiểu Hiên bị Bùi Thiểu Y làm cho tức giận không nhẹ, tiểu tử chết tiệt này thật là đầu heo, Tần Mặc người ta mặc dù về mặt danh nghĩa là vợ chưa cưới của Phong Thần, nhưng nếu như thực sự xảy ra chuyện ở chỗ của mình, thì hắn ta cũng cần phải gánh trách nhiệm . Huống chi còn có quan hệ của Sở Linh Tề và Phong Thần cực tốt, chỉ cần hắn lấy một cái cớ, Vũ Dạ sẽ có phiền toái.

Mình làm ăn thật sự không phải là hoàn toàn nghiêm chỉnh, bên ngoài sớm đã có người nhìn chằm chằm, chỉ chờ hơi có biến động nhỏ thì sẽ khiến hắn đến ứng phó không kịp! Nếu hắn không an bài thỏa đáng, còn có thể an an ổn ổn ngồi ở chỗ này?

Bùi Thiểu Y sững sờ nhìn Phong Thần như gió đến rồi đi, ngơ ngác nhìn Bùi Thiểu Hiên, giống như hơi hiểu ra, "Anh,em. . . . . ."

"Em cái gì mà em! Còn không tới tìm người yêu của em!"

Khi Bùi Thiểu Hiên nói những lời này, trong lòng có chút ê ẩm, Bùi Thiểu Y do mình nuôi lớn, kết quả lại vì một con nhóc mà khiêu chiến với hắn!

Phong Thần không dùng bước chạy tới phòng số 1203, đoạt lấy vụ thẻ ra vào của nhân viên phục ở đằng sau,xông cửa mà vào.

Tần Mặc nghe tiếng động theo bản năng nhìn rà cửa, lực đạo trên tay lại tuyệt không buông lỏng, Phong Thần sững sờ nhìn căn phòng hỗn độn, có thể rơi vỡ có thể đập vỡ hỏng nát tất cả, chỉ có một cái giường vẫn hoàn hảo.

Roi da màu đen vùi ở trong tay Tần Mặc, người đàn trên giường bị rút chỉ còn lại một cái quần lót, toàn thân ướt nhẹp, hình như bị dội nước. Đôi tay bị ở sau lưng, trong miệng khẽ hô tiêu điều lạnh lẽo.

Hắn ta hình như cũng nhận thấy được có người đến, vừa quay đầu, liền nhìn thấy từng gương mặt quen thuộc.

"A. . . . . Phong Thần! Sở Linh Tề!"

Phong Thần cười đến nghẹn, từng bước từng bước đi về phía giường lớn, "Kiều, không ngờ, không ngờ cậu lại có thể như vậy, thế nào? Tư vị rất tốt?"

"Cậu. . . . .Cậu và cô ấy. . . . ."

"Vừa vặn, ta là người giám hộ của cô ấy."

Tư Đồ Kiều kêu rên một tiếng, thật muốn cứ như vậy mà bất tỉnh, đáng tiếc không có theo nguyện vọng của hắn.

"Cái đó. . . . . Tôi. . . . . Cô làm gì đấy!"

Tư Đồ Kiều thấy Tần Mặc dùng di động hướng về phía hắn, vội vàng xoay đầu qua chỗ khác, đáng tiếc, Tần Mặc dùng là camera hình thức, đem tất cả động tác của hắn đều thu vào bên trong.

Phong Thần ho nhẹ một tiếng, kéo Tần Mặc rời khỏi nơi này, trái tim một cỗ lửa giận không tên nhanh chóng vọt lên, may mắn nàng không có ngoài ý muốn gì, một cỗ sợ hãi khác cũng theo đó mà đến.

Hai người vừa đến phòng ngủ, Phong Thần liền nghiêm mặt lại, "Nói thử xem, sao lại đi tới đó!"

"Đi chơi."

Tần Mặc ngồi ở mép giường, một chút áy náy cũng không có, chọc cho Phong Thần không thể tiếp tục đè nén ngọn lửa nơi lồng ngực, "Chơi? Loại địa phương đó là cô có thể đến! Hôm nay nếu như đã xảy ra chuyện gì, cô phải làm thế nào!"

"Anh hãy nói với ba tôi, tôi không nghe lời, để cho ông ấy đón tôi về nước Mỹ đi! Đỡ phải làm anh chăm lo mù quáng!"

"Làm việc sai còn không biết nhận lỗi, hôm nay tôi sẽ phải dạy dỗ cô thật tốt, để cho cô biết cái gì là gia giáo!"

Nói xong, Phong Thần liền bắt lấy Tần Mặc, hắn tránh móng tay của Tần Mặc , trên người nha đầu này nơi nào cũng có thể làm vũ khí cho mình, không thể không khiến hắn đề phòng.

Hắn giữ chặt hai tay Tần Mặc , ấn cô ở trên giường, hướng về phía mông của cô "Bốp bốp" hai cái, Tần Mặc sửng sốt không lên tiếng, nén một hơi chính là không nói lời nào.

"Nói, có biết sai rồi hay không!"

Tần Mặc không lên tiếng, Phong Thần hận hận lại đánh mấy cái, thấy bả cô vai khẽ run, trái tim cũng mềm nhũn mấy phần.

"Đứng lên!"

Nhưng hắn vẫn không có dịu giọng, nghiêm nghị hướng về phía Tần Mặc nằm lỳ ở trên giường nói, Tần Mặc vẫn nằm lỳ ở trên giường, hai tay nắm ga giường, bướng bỉnh không ngẩng đầu lên.

Phong Thần đến cạnh giường, thấy đôi mắt cô đỏ lên, nước mắt lại càng giống như chuỗi trân châu bị đứt, một viên lại một viên, không ngừng rơi xuống.

Tần Mặc xoay đầu qua một bên, không để cho Phong Thần nhìn thấy dáng vẻ cô khóc, trong lòng uất ức vô cùng, ba cô còn chưa từng đánh mông cô!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chú mèo nhỏ bốc đồng

Phần 3

Editor: chenqiucao

Mùa hè nhiều mưa, thời tiết cũng nóng bức không chịu nổi, Tần Mặc bị nhốt ở nhà đã hai tuần lễ rồi.

Phong Thần hình như quyết tâm phải thuần phục cô, lại còn dám chơi trò rời nhà trốn đi với hắn! Nếu không phải là hắn kịp thời phát hiện, tiểu nha đầu này thật đúng là bỏ chạy!

Nghĩ tới đây, Phong Thần liền bực mình, không phải đánh là đánh vài cái vào mông thôi sao, muốn khiêu chiến với hắn sao!

Tần Mặc đã thật lâu không nói chuyện với hắn, ngay cả ngủ cũng không ngủ cùng nhau,cô ôm gấu bông chạy đến phòng khách ngủ. Nhất thời, lại khiến Phong Thần không quen cho lắm, trong đầu trống rỗng.

Nhưng đây không phải là chủ yếu nhất, trọng điểm là, hai ngày trước trời mưa sét đánh, hắn nghĩ tiểu nha đầu kia sẽ đến tìm kiếm sự che chở từ hắn! Không ngờ, không ngờ tiểu nha đầu kia cư nhiên tự giam mình ở trong tủ quần áo, chết cũng không chịu đi tìm hắn.

Vẫn là hắn cứng rắn kéo ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, giống như là quét một lớp sơn, trắng xanh trắng xanh.

Hai người cứ giằng co như vậy, Tần Mặc bướng bỉnh, hơn nữa cố ý xa lánh Phong Thần, khiến trong lòng hắn rất không thoải mái.

Dù là sủng vật, nuôi vài ngày cũng có tình cảm, huống chi là con người! Từ lúc mới bắt đầu nhìn đối phương không vừa mắt, càng về sau "Tình cảm của cha và con gái" được xây dựng. . . . . Được rồi, tình cảm của cha và con gái là chính bản thân hắn nghĩ như vậy, Tần đại tiểu thư người ta cũng chưa từng thừa nhận, mặc dù cô đã từng lệ thuộc vào hắn.

Trong nhà buồn bực một đoạn thời gian, mỗi người làm việc đều rất cẩn thận , chỉ sợ chạm đến dây thần kinh phát nổ.

Tần Mặc ngồi ở trong sân, Phong Thần nhìn từ cửa sổ xuống, đúng lúc nhìn thấy cô khép hờ mắt, dáng vẻ rầu rĩ không vui. Mặc dù vẫn là vẻ mặt kia, nhưng Phong Thần cảm giác được, trong lòng cô không vui.

"Phong tiên sinh, thuận tiện nói chuyện vài câu được không?"

Lan xuất hiện cửa thư phòng, Phong Thần dời tầm mắt, gật đầu một cái, hắn cũng nhức đầu nên phá vỡ cái cục diện bế tắc này như thế nào. Cái tiểu nha đầu này tính khí thật xấu, hư hỏng hơn cả khi hắn còn trẻ tuổi.

"Phong tiên sinh định nhốt tiểu thư đến khi nào?"

"Đến ngày nào cô ấy chịu nói xin lỗi nhận sai!"

Lan khẽ cười, "Phong tiên sinh, mặc dù ngài là người giám hộ của tiểu thư, nhưng không có quyền giam cầm tự do của cô ấy."

"Chính bởi vì tôi là người giám hộ cô ấy, cho nên tôi có trách nhiệm giáo dục cô ấy thật tốt, cậu không nên nhúng tay vào thì tốt hơn."

Phong Thần biết Lan vẫn luôn bảo vệ Tần Mặc, đến nông nỗi không hề có nguyên tắc, cho nên trên chuyện này, hắn là không thể nào nhượng bộ.

"Phong tiên sinh, anh có biết, tiểu thư thật ra là đang sợ không?"

Tròng mắt Lan thâm trầm, Phong Thần không rõ chân tướng nhìn anh ta, "Kể từ sau khi phu nhân mất, tiểu thư cũng không thân cận với bất luận kẻ nào, cố ý xa lánh mọi người, mấy năm qua, tôi gần như chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy cười. Thứ cho tôi nói thẳng, chỉ có dùng trái tim thổ lộ tình cảm, tiểu thư mới có thể chân chính tiếp nhận anh."

Trái tim Tần Mặc rất nhạy cảm, Phong Thần chăm sóc cô, khiến cô nảy sinh tình cảm với hắn, thứ tình cảm này, giống như là sự ỷ lại vào cha, nhưng cũng không hoàn toàn đúng.

Thứ tình cảm này khiến Tần Mặc mê muội, nhưng càng về sau, càng làm cô cảm thấy lo lắng.

Bụng đau ngâm ngẩm, cô đứng dậy, lại thấy Phong Thần đi về phía bên này, mặt liền biến sắc, lập tức quay đầu rời đi.

"Thế nào thấy tôi lại rời đi?"

Phong Thần nhanh chóng ngăn ở trước mặt Tần Mặc, cô cúi đầu, không thấy rõ nét mặt của cô, cho rằng nàng vẫn còn đang giận mình, giọng điệu dịu lại.

"Dáng dấp diện mạo của tôi đáng ghét, hay là dữ tợn không chịu nổi? Làm cô chán ghét như vậy?"

Tần Mặc cảm thấy bụng càng ngày càng đau, căn bản là không có ý định chào hỏi hắn, chỉ muốn trở về phòng nằm.

Nhưng Phong Thần làm thế nào cũng không thả cô, phát huy trọn vẹn tinh hoa mặt dày mày dạn, quấn cô không thả, "Náo loạn lâu như vậy rất kỳ cục, cô cũng nên bớt giận, nếu chưa hả giận, cô dứt khoát đánh tôi mấy cái là được!"

Hắn nắm lấy tay của cô, lại phát hiện tay của cô lạnh lẽo, đang trong tháng nóng nhất của mùa hè, mà nhiệt độ của thấp dọa người.

"Sao vậy?"

Phong Thần nắm bả vai của cô, ép buộc cô ngẩng đầu lên, trên gương mặt tinh xảo kia, tràn đầy đau đớn, ngay cả môi cũng tái đi.

"Đau bụng. . . . . ."

Nghe lời nói ân cần của hắn, Tần Mặc đột nhiên cảm thấy mây đen đè nén trong trái tim rất lâu rốt cuộc tản đi, Phong Thần liền bế cô lên, "Làm sao cô không nói sớm!"

"Chuyện này sao có thể nói cho anh!"

Tần Mặc chịu đựng đau đớn, vẫn mạnh miệng với Phong Thần, chỉ là lần này Phong Thần không so đo với cô, đoán chừng là biết là biết tiểu cô nương mỗi tháng đều đặn đến thăm cô, bảo mấy nữ giúp việc chuẩn bị cho cô nước đường đỏ.

Con người lúc yếu ớt, sẽ đặc biệt lệ thuộc vào người khác, huống chi là nha đầu còn chưa trưởng thành?

Phong Thần xoa bụng cho cô, Tần Mặc cũng không phản kháng, người chóng mặt, liền muốn ngủ.

Thấy dáng vẻ mơ mơ màng màng của cô, Phong Thần liên tưởng đến con mèo nhỏ bốc đồng, mặc kệ chủ nhân quản giáo thế nào, mèo nhỏ vẫn như cũ làm theo ý mình, cho đến lúc ở bên ngoài bị thương, chịu uất ức, mới để chủ nhân gãi đầu, tìm kiếm một chút an ủi.

Lúc Tần Mặc mơ mơ màng màng, cảm giác tay trên bụng dời đi, cô bất mãn đưa tay ra bắt, "Chớ đi. . . . . ."

"Ở lại với cô, ngủ đi!"

Tay nhỏ bé dạ mềm mại mang theo vết chai mỏng, là kết quả của việc nhiều năm cầm súng, hắn đau lòng đảo qua mấy vết chai kia, vẻ mặt không tự chủ buông lỏng.

Sau khi lấy được đáp án, Tần Mặc còn không chịu buông hắn ra tay, lẩm bẩm trong miệng, "Ba tôi. . . . . Cũng không đánh qua cái mông tôi đấy. . . . . ."

Phong thần bật cười, lặng lẽ ở nằm xuống bên cạnh cô, xoa bụng cho cô.

Mùi hương quen thuộc vừa tựa vào gần, Tần Mặc xuất phát từ bản năng nhích đến gần, Phong Thần tự giác để cho cô nằm ở trên cánh tay mình, mặc dù vậy sẽ làm cho cánh tay hắn tê dại.

"Tiểu nha đầu, cô cũng thật biết giày vò người a!"

Chỉ có khi cô ngủ, mới có thể đặt xuống sự lạnh lẽo, Phong Thần vẫn cảm thấy, Tần Mặc ở cái tuổi này không nên như vậy, nhưng có một người cha xã hội đen, sao lại có thể dễ dàng đi tin tưởng người khác chứ? Chớ nói chi là thật lòng!

Lần đầu tiên, hắn có suy nghĩ muốn chiếu cố suy nghĩ của cô, chỉ cần cô ở bên cạnh hắn một ngày, hắn sẽ để tâm chăm sóc cô.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Hành trình nghỉ phép

Phần 3

Editor: chenqiucao

Bên trong phòng không có mở điều hòa, cánh cửa mở ra thật to, hơi nóng đốt người lập tức tràn vào trong phòng, trên người hai người cũng toát ra một tầng mồ hôi nóng, độ nóng của ánh mắt cũng liên tiếp thăng cấp.

Phong Thần tưởng là Tần Mặc lại đang bộc phát tính khí của đại tiểu thư, nén tính khí nói, "Cô còn nhỏ, không thích hợp ăn mặc như vậy, ngoan, đổi lại, có được hay không?"

Vừa gặp phải cô, hắn dùng tất cả những lời nói để dỗ ngọt phụ nữ đều không có hiệu quả, những lời nói dối trá kia ở trước mặt Tần Mặc, căn bản là sự sỉ nhục đối với cô.

Tần Mặc mím môi, "Tôi không nhỏ, anh không cần mãi dùng lời nói dỗ trẻ con đi đối phó tôi...tôi cũng không phải là những người phụ nữ kia, anh khỏi cần dồn hết tâm trí để lấy lòng."

Cô không hy vọng thái độ của Phong Thần đối với mình vĩnh viễn là lừa gạt, trong miệng của hắn có thể nói ra rất nhiều lời ca ngợi phụ nữ, có thể khiến cho họ tươi cười rạng rỡ, có thể khiến cho họ ngoan ngoãn nghe lời hắn nói.

Thế nhưng đều không phải là lời xuất phát từ đáy lòng hắn, chỉ là một tầng hư hoa biểu hiện ra ngoài, mà giọng nói qua loa đó, càng làm cho Tần Mặc khó chịu trong lòng.

Hắn có thể hay không, không nên dùng thái độ dỗ trẻ con mà đối đãi với cô?

"Tùy cô vậy!"

Phong Thần không muốn vật lộn với cô. trực tiếp lướt qua cô, đi ra khỏi phòng nhỏ.

Trên mặt Tần Mặc dù là sóng lớn chẳng xao, trong lòng lại là sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, thở ra một hơi, cô trực tiếp đi ra bên ngoài. Thấy Phong Thần lại bị mỹ nữ vòng quanh, sắc mặt trầm xuống, ngay cả làm nóng người cũng không hoàn thành, liền trực tiếp nhảy vào trong biển.

Nước biển lạnh như băng lập tức bao phủ lấy cô, cô giống như con cá ở trong biển bơi lội thỏa thích, tự do tự tại, thò đầu lên, cô đã bơi ra thật là xa, căn bản là không thấy được bóng người của Phong Thần.

Trên bờ biển Phong Thần thấy Tần Mặc lập tức liền nhảy vào trong biển, trong lòng căng thẳng, đứa bé này đang làm gì? Không sợ chuột rút sao! Lo lắng của hắn chưa được bao lâu, trong nước biển xanh thẳm một mảnh sôi trào, hắn mơ hồ nghe thấy, "Cá mập. . . . . ." !

Vốn đám người đang bơi lội chơi đùa trong biển, không ngừng lên bờ, Phong Thần bước nhanh về phía bờ biển, lại bị nhân viên cấp cứu ngăn cản , tên nhân viên cấp cứu tóc vàng mắt xanh kia, dùng tiếng Anh nước Mỹ chính gốc nói, "Tiên sinh anh tạm thời không thể đi qua đó, chúng tôi đã phái người đi cứu người rồi!"

Nhân viên cấp cứu sơ tán đám người qua một bên, không để cho bất luận kẻ nào đến gần bờ biển, Phong Thần chỉ có thể lo âu đợi ở một bên, trong lòng không ngừng cầu nguyện, cô nhóc kia bình an vô sự.

Chỉ nhìn thấy trong biển khơi rộng lớn, mấy chiếc xuồng nhẹ ở trong biển không ngừng chạy nước rút, bọt sóng vạch ra ở phía sau giống như màu bạc của sao băng bắn tung tóe ra.

Không biết qua bao lâu, trong lúc Phong Thần đang lo âu, xuồng nhẹ rốt cuộc trở lại. Hắn lướt qua đám người, chạy thẳng tới chỗ xuồng đậu.

Từ khoảng cách rất xa, hắn liền nhìn thấy một cái cánh tay dính máu, trong lòng lộp bộp một cái, có loại cảm xúc trong lúc không để ý lại theo dòng nước chảy ra, khi hắn đến gần, nhìn thấy không phải Tần Mặc, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Thần?"

Cô gái nằm ở kia trạng thái hôn mê lại lẩm bẩm gọi ra tên của hắn, trong đầu của hắn chấn động, tiến lên cẩn thận kiểm tra mặt của cô gái. Vừa thấy, lại làm cho tim của hắn đột nhiên căng lên, vẻ mặt phức tạp liếc cô ta.

Mà trên một cái xuồng khác, bóng người màu trắng dưới sự giúp đỡ của nhân viên cấp cứu, nằm lên băng ca đã sớm ở đợi lệnh. Khóe mắt Phong Thần liếc thấy, chần chờ chốc lát, liền tiến lên.

"Tiểu Mặc? Xảy ra chuyện gì vậy?"

Mặt Tần Mặc lộ vẻ đau đớn, trên bắp chân chảy máu, vừa đỏ vừa sưng.

"Chân của cô ấy bị sứa ngủ đông tập kích, không có gì đáng ngại. . . . . ."

Phong Thần thở phào nhẹ nhõm, đi theo băng ca vài bước, lại chần chờ một chút, "Tiểu Mặc, đợi lát nữa tôi sẽ đến."

Nói xong, hắn lập tức quay đầu liền đi, Tần Mặc nhìn hắn lên một chiếc xe cứu thương khác, trong lòng phức tạp cực kỳ.

Bên trong bệnh viện, tràn ngập mùi vị nước sát trùng, Tần Mặc tái nhợt nằm ở trên giường bệnh, miệng vết thương trên đùi đã xử lý hoàn tất, còn đang chờ đợi thêm một bước quan sát.

Phong Thần vẫn không có xuất hiện, Tần Mặc nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ đen như mực, trái tim cũng trở nên tịch mịch. Lần này ra ngoài, Lan cũng không theo bên người, bởi vì Phong Thần nói hắn sẽ chăm sóc cô thật tốt, khiến cô chơi đùa một lần thỏa thích.

Bên trong phòng bệnh trống rỗng, chỉ có tiếng hít thở của một mình Tần Mặc, người đang đơn độc một mình, suy nghĩ lại bất giác phiêu đãng, nhất là trong đêm đen, cô đơn điên cuồng đột kích, làm cho người ta không thở nổi.

Bên kia, Phong Thần canh giữ ở trước giường bệnh, nhìn cô gái ngủ trước mắt, trong lòng không khỏi thổn thức.

Tám năm rồi, không ngờ còn có thể gặp lại được cô, hình như nhớ lại cái gì, trong mắt hiện ra một chút nhu tình.

"Anh là. . . . . Anh là Phong đại ca!"

Tiếng cửa mở cùng tiếng bước chân truyền đến từ sau lưng, Phong Thần xoay người, liền gọi một người quen khác đã xa cách tám năm.

"Tử Dương, đã lâu không gặp!"

Phong Thần đứng dậy, Lâm Tử Dương vui mừng tiến lên, hai người ôm một cái.

"Chị gái em thế nào rồi?"

Sau đó Lâm Tử Dương quan tâm hỏi thăm, Phong Thần đơn giản giải thích một chút, bày tỏ Lâm Tử Khanh không có gì đáng ngại, Lâm Tử Dương lúc này mới để xuống trái tim đang treo lên.

Phong Thần thấy có người chăm sóc Lâm Tử Khanh rồi, cũng không lưu lại lâu, đứng dậy phải đi tìm cô nhóc làm hắn lo lắng kia.

Trong phòng đen như mực, chỉ chừa một ngọn đèn nhỏ trên tủ, ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng vào cơ thể gầy nhỏ, khiến cho hắn không khỏi đau lòng.

Tần Mặc chậm rãi mở mắt ra, thấy Phong Thần ngồi ở trước mặt mình, tâm tư không ngừng cuồn cuộn.

"Tôi đánh thức cô?"

Phong Thần đau lòng nói, để cho cô ở một mình lâu như vậy, hắn chột dạ chốc lát, ngay sau đó lộ ra nụ cười xin lỗi, "Tôi gặp người quen, thật xin lỗi, để cho cô ở một mình."

Trong ánh mắt của hắn mang theo áy náy, Tần Mặc lắc đầu một cái, "Tôi quen rồi." (đọc chỗ này ta thấy thương TM quá, TM thật đáng thương)

Những lời này khiến lòng Phong Thần chua xót một chút, "Lần sau sẽ không như vậy, tôi ở cùng với cô, ngủ đi."

"Anh sẽ không để tôi lại một mình nữa ?"

Phong Thần gật đầu, nhìn Tần Mặc nhắm mắt lại, trái tim lại vẫn đặt lo lắng trên người của Lâm Tử Khanh, hắn thở dài một tiếng. Tai Tần Mặc giật giật, chưa hề bị hắn phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Bắt cóc (6)

Editor: chenqiucao

Ngày hôm sau, Tần Mặc có thể xuất viện, tinh thần của cô không được tốt lắm, cúi gằm đầu, có vẻ phờ phạc.

Hai người còn chưa ra khỏi bệnh viện, Lâm Tử Dương bèn kêu hắn, "Phong đại ca, vị này là. . . . . ."

Lâm Tử Dương thấy một cô gái mười sáu mười bảy tuổi đi bên cạnh Phong Thần, không khỏi kinh ngạc, cô gái này sắc mặt lạnh lùng, về mặt không được tốt lắm, cơ thể nhỏ nhắn yếu ớt, giống như gió khẽ thổi cũng sẽ bị mang đi.

Thế nhưng đôi mắt có hồn kia lại khác hẳn, khi hắn ta vừa xuất hiện liền lộ ra vẻ phòng bị không chút nào che giấu, giống như gặp phải đại địch.

"Đây là con gái của bác anh, anh thay bác chăm sóc một khoảngthời gian, tình hình Tử Khanh sao rồi?"

"Không sao rồi, sáng sớm hôm nay đã tỉnh, ba mẹ em mới vừa qua thăm chị ấy, chắc là, vừa mới đi."

Lâm Tử Dương hết sức bất đắc dĩ, bởi vì ba bị cử đi làm đại sứ, hắn và chị gái mười bảy tuổi phải rời khỏi quê hương, bắt đầu cuộc sống ở nước ngoài. Công việc của cha mẹ lại bận rộn, thường không chăm sóc được hai chị em bọn họ, mỗi lần đều tới vội vội vàng vàng.

Phong Thần cười thấu hiểu, mang theo Tần Mặc muốn rời khỏi, Lâm Tử Dương giữ lại nói: " Phong đại ca, anh. . . . . Anh không đi xem chị em một chút sao?"

Hắn cười gượng, "Không cần. . . . . ."

"Chị ấy rất nhớ anh, coi như thăm một người bạn, được không?"

Tần Mặc mặt lạnh, trực giác chị của Lâm Tử Dương này và phong thần có đoạn quá khứ, quan sát của cô rất bén nhạy, mặc dù Phong Thần chần chờ chỉ trong nháy mắt, nhưng cô vẫn nhận ra.

"Anh đưa cô ấy trở về trước."

Phong Thần cuối cùng vẫn thỏa hiệp, đợi sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Tần Mặc xong, hắn liền chạy một mạch tới bệnh viện.

Tần Mặc cắn môi, nhìn bóng lưng hắn rời đi, rũ mắt, "Anh lừa tôi. . . . . ."

Lâm Tử Khanh chưa bao giờ nghĩ tới còn có thể gặp Phong Thần, khi hắn xuất hiện ở phòng bệnh, cô ta cơ hồ cho là mình đang nằm mơ, không kiềm

chế được kích động trong lòng, hai mắt khẽ ướt át.

"Em. . . . . Em làm lúc còn tưởng rằng là ảo giác, không ngờ, thật sự là anh. . . . . ."

Lúc ấy cho là ảo giác, Lâm Tử Khanh từ lúc vừa mở mắt, liền một mực suy đoán. Cho đến khi Lâm Tử Dương nói cho cô ta biết, tối hôm qua là Phong Thần vẫn luôn ở bên cạnh cô ta, cho đến lúc Lâm Tử Dương đến.

"Em không sao chứ?"

Phong Thần như không có chuyện gì xảy ra ngồi ở trên ghế phía trước cửa sổ, thấy mặt trái xoan của cô vốn đã gầy, hiện tại càng gầy hơn, trong lòng không khỏi lộ ra quan tâm.

Lúc Nhã nhặn lịch sự như kiều hoa chiếu nguyệt, từng cử chỉ điệu bộ mảnh mai như liễu yếu đu đưa trong gió, Tâm giảo Tỷ Can đa nhất khiếu, Bệnh như Tây Tử thắng tam phân(*).

(*)Đây là hai câu thơ trong bài Tán Lâm Đại Ngọc (Hồng Lâu Mộng)

Hán việt: Tâm giảo Tỷ Can** đa nhất khiếu,

Bệnh như Tây Tử** thắng tam phân.

Dịch Thơ: Tim đọ Tỉ Can hơn một trăm khiếu,

Bệnh so Tây Tứ trội vài phân.

**Tỷ Can: Chú vua Trụ đời Ân, đời đồn tim ông có chín khiếu

**Tây Tử: Tây Thi, một cô gái nước Việt. Vua Việt Câu Tiễn dâng lên làm vợ vua Ngô.

Thời còn là học sinh Lâm Tử Khanh chính là nữ thần trong lòng các học sinh nam, cô ta không chỉ học tập ưu tú, gia thế càng làm cho người ta ao ước đố kị, mà dáng người mảnh mai như nhành liễu đung đưa trong gió kia, lại càng làm cô ta thêm yếu đuối mỏng manh.

Cô ta giống như Lâm Đại Ngọc trong《 Hồng Lâu Mộng 》, bề ngoài giống như tiên nữ, Tây Thi ôm ngực nhíu mày, càng làm cho người ta sinh lòng thương tiếc.

Hôm nay cô ta, mặc dù cởi bỏ sự ngây ngô của thời học sinh, nhưng lại tăng thêm vẻ kiều mỵ động lòng người đặc biệt của phụ nữ.

"Tốt hơn nhiều rồi, nghe Tử Dương nói, anh ở bên cạnh em rất lâu."

Hai mắt Lâm Tử khanh hiện ra sự mừng rỡ, trong lòng lại càng hết sức phức tạp, năm đó người nói chia tay. . . . . Chính là cô ta, bây giờ nếu như muốn thu lại lời đã nói, có khiến Phong Thần chán ghét không?

Cô ta lo lắng cắn môi, Phong Thần đem thu hết động tác của cô ta vào mắt, lúc ấy khi thấy cô ta, tiếng lòng của hắn vẫn bị xúc động, ưu thương nhàn nhạt trong lòng vẫn không tự chủ được chảy ra.

Năm đó hắn và cô, một nhã nhặn lịch sự một liều lĩnh, ban đầu ai cũng không coi trọng bọn họ, chỉ ngại vì gia thế hai nhà, không dám thể hiện xúi giục, chỉ chờ xem bọn hắn khi nào chia tay.

Mà kết cục đúng như những người đó dự liệu, hai người cuối cùng vẫn chia tay, mà người nói ra lời chia tay, lại là Lâm Tử Khanh vẫn luôn an tĩnh. Cho dù nguyên nhân phải đi nước ngoài chiếm một phần , nhưng phần lớn nguyên nhân, có lẽ là vì trong nhà cha mẹ phản đối, còn có lúc đó Phong Thần không đủ tiêu chuẩn đánh nhau gây tai họa khắp nơi.

"Dù sao cũng quen biết, là việc anh nên làm."

Thái độ của PhongThần nhàn nhạt, không nhìn ra thái độ thật sự, làm Lâm Tử Khanh không hiểu, thấp thỏm trong lòng.

Lâm Tử khanh mở miệng vừa định nói chút gì đó, lại nghe thấy điện thoại Phong Thần vang lên, hắn nhận điện thoại, vẻ mặt lập tức thay đổi, "Anh có việc đi trước, em nghỉ ngơi đi!"

Cô ta còn chưa kịp giữ lại, Phong Thần đã lưu loát đứng dậy, rời khỏi phòng bệnh. Lâm Tử Thanh chưa từng thấy hắn như vậy, dù là trước kia đối với cô ta, cũng không có để lộ cảm xúc như vậy, tim cô đập mạnh và loạn nhịp, có chút mất mát, có chút luống cuống.

Lâm Tử Dương từ ngoài cửa đi vào, thấy mặt Lâm Tử Khanh không được như ý, lại đem tình huống vừa rồi Phong Thần vội vàng rời đi kết hợp lại, trong lòng dĩ nhiên là hiểu ra một chút.

"Chị, qua vài ngày thì trở về đi, ba mẹ lo lắng đấy."

Lâm Tử Khanh hình như còn đang suy nghĩ cái gì, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Lâm Tử Dương, "Tử Dương, giúp chị. . . . . ."

Khi Phong Thần chạy về quán rượu, cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, hắn chỉ có thể nhìn thấy bên trong phòng ngổn ngang, còn có một một vũng máu đỏ tươi, từ trong miệng người bồi bàn biết được, Tần Mặc mất tích.

Trong lúc nhất thời, máu của hắn đột nhiên đông lại.

Hắn lập tức lấy điện thoại di động ra, ấn phím quen thuộc, nhanh chóng nói rõ mấy câu liền cúp điện thoại.

Tần Mặc có thể bị bắt cóc, có thể đã gặp phải bất trắc, hắn đã bảo đảm với Lan, sẽ chăm sóc Tần Mặc thật tốt, nhưng mà bây giờ lại. . . . . Trong mắt hiện lên rét lạnh thấu xương, trong bóng tối, điện thoại di động lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay, phản chiếu ra tia sáng lạnh lẽo.

Hắn lo sợ bất an đi qua đi lại, hiện tại tin tức nói không chừng đã truyền đến tai lão già, nhưng lại vẫn sóng nước chẳng xao, gió thổi báo giông tố sắp đến, loại yên tĩnh trước cơn bão táp này, làm cho người ta càng thêm lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Không được tự nhiên (7)

Editor: chenqiucao

Lúc rạng sáng điện thoại vang lên, phong thần chạy một mạch tới bệnh viện, mùi nước khử trùng quen thuộc, lúc này giống như là độc dược mãn tính xâm nhập vào da thịt.

Bệnh viện lạnh lẽo, dường như ngay cả nhiệt độ của mặt trời cũng có thể làm lạnh, âm âm u u, sợ hãi khác thường.

Cánh tay Tần Mặc hơi trầy da, nhân viên cảnh sát đang ghi chép, nhìn thấy cô bình an vô sự, lòng của Phong Thần mới thả xuống. Trên băng gạc màu trắng, dính vết máu lấm tấm, lòe loẹt chói mắt.

"Tiểu Mặc. . . . . ."

Phong Thần nhắm mắt lại, ôm cơ thể lạnh lẽo của Tần Mặc vào trong ngực, cô hình như đã khôi phục lại trạng thái của búp bê sứ, ánh mắt trống rỗng đáng sợ.

Hắn không thể nào tưởng tượng nổi, một đứa bé mười bảy tuổi khi gặp phải sự kiện đấu súng kịch liệt thì tâm tình sẽ như thế nào, mà lúc đó, hắn thế nhưng lại không có ở đây bên cạnh cô bảo vệ cô.

"Tôi không sao!"

Cô lạnh lùng đẩy hắn ra, tự nhiên lùi vào trong chăn, nằm xuống đưa lưng về phía Phong Thần. Những người đó tập kích cô, cô có thể đủ tỉnh táo đối phó, cho dù là phải giết người, cô cũng sẽ không chút do dự.

Nhưng bây giờ đối mặt hắn, cô lại mất đi sự tỉnh táo vốn có, trong lúc vô tình, cái tên Phong Thần này đã khắc sâu vào trong đầu, từ từ thấm vào trong sinh mệnh của cô, giống như sự tồn tại của người trong nhà.

Không thể phủ nhận là, cô đã bắt đầu từ từ lệ thuộc vào hắn, không giống với tình cảm tình hữu nghị với đám người Kim Na Na, càng giống như sự sủng ái của trưởng bối, giống như là mẹ và em gái khi còn sống, mang đến cho cô cảm giác ấm áp và vui vẻ.

Mà thực tế lại nói cho cô biết, mẹ và em gái đã không có ở đây, Phong Thần có thể cho cô vui vẻ chỉ dừng lại ở thời điểm hắn muốn cho, có ai sẽ giống như người thân mang lại vui vẻ cho cô đây?

Phong Thần cảm giác Tần Mặc hình như thay đổi, cô vẫn lạnh lùng như xưa, nhưng khoảng cách giữa hai người, dường như thoáng cái đã trở nên rất xa cách, giống như lần đầu tiên hai người gặp mặt, trở lại điểm ban đầu.

Ngày thứ hai Lan liền tới bệnh viện hai người ở, ánh mắt hắn giống như thanh kiếm sắc bén, đem Phong Thần từ trên xuống dưới đâm một lượt, còn không kịp nghỉ ngơi, liền chạy thẳng tới bên giường Tần Mặc.

"Tiểu thư, cô không sao chứ? Sớm biết nên để tôi đi cùng, nếu không, cũng sẽ không xảy ra chuyện tình như vậy rồi."

Lan giống như là một kỵ sĩ bảo vệ công chúa, đối mặt với Tần Mặc trung thành, chỉ thiếu chút nữa đi hôn mu bàn chân của cô, tạm thời biểu lộ lòng trung thành của mình.

"Ừ, không có gì đáng ngại, anh không phải cần phải lo lắng."

Ngay sau đó Lan lại hỏi thăm một vài vấn đề, phần nhiều là vấn đề thân thể của Tần Mặc, Phong Thần thấy cơn giận còn sót lại của Lan chưa tiêu, cũng biết hai người bọn họ hình như có lời gì cần nói, liền một mình rời khỏi phòng bệnh, trong lòng tính toán làm sao nói xin lỗi với Tần Mặc.

Xem ra lần hành trình nghỉ phép này hỏng rồi, vốn muốn cho cô trải qua một kỳ nghỉ hè vui vẻ, lại không nghĩ rằng, để cho cô bị thương, quan hệ của hai người cũng bắt đầu căng thẳng.

Tim của hắn không khỏi co rút một cái, co rút lại có chút đau, loại cảm giác quái dị này từ bắt đầu tim, từ từ lan tràn tới toàn thân, thậm chí còn đến từng tế bào cơ thể. Cảm giác như vậy quái dị, làm hắn mờ mịt một hồi.

Phong Thần thở dài một hơi, hiện tại làm người giám hộ của Tần Mặc , hắn đang sắm vai nhân vật là "Cha" của cô, hiện tại"Con gái" bị thương, hắn cảm thấy khổ sở cũng là việc nên làm!

Vì bản thân tìm được một lý do giải thích, hắn cảm thấy không khỏi an lòng, ở một chỗ ngoặt, liền đụng phải Lâm Tử Khanh ngồi trên xe lăn.

"Thần? Em nghe Tử Dương nói, con gái của bác anh cũng bị thương, thương thế của cô ấy chuyển biến xấu rồi sao?"

"Không có, chỉ là ngày hôm qua xảy ra chút chuyện."

Phong Thần khẽ cười cười, Lâm Tử Khanh thận trọng nói, "Em lập tức phải trở về Newyork rồi, nếu không anh liền mang theo cô ấy tới Newyork chơi sẽ tốt hơn, dù sao ba em là đại sứ Lãnh Sự Quán, hai người sẽ rất an toàn."

Đôi mắt Phong Thần chợt lóe, không có lập tức đồng ý, "Sợ rằng sẽ làm phiền em."

"Sẽ không, cô bé kia hiện tại không có sao chứ? Em muốn đi xem cô bé một chút, có thể không?"

Dẫn bọn họ đến trước phòng bệnh, Lan vừa lúc ra ngoài, sắc mặt có chút không được tốt, nhìn thấy có hai người xa lạ, lập tức đề phòng.

"Bọn họ là bạn của tôi, đến thăm Tiểu Mặc, cô ấy hiện tại như thế nào?"

" Tình hình của tiểu thư không có gì đáng ngại, buổi chiều có thể xuất viện. . . . . ."

Lan muốn nói lại thôi, hình như có cái gì khó nói nên lời, hướng về phía hai người xa lạ, lại không muốn nói cho Phong Thần nghe, chỉ có thể nhìn hắn đi theo hai người kia vào phòng bệnh.

Lão gia bên kia tuyệt đối không thể trở về đi, nhưng phải làm như thế nào mới có thể bảo đảm an toàn của tiểu thư đây? Phong Thần có phải là người có thể tin được không? Tại sao lão gia lại chắc chắn như vậy, anh ta mới có thể bảo vệ được tiểu thư đây?

Ngày hôm qua nếu không phải là người của lão gia kịp thời chạy tới, tiểu thư nói không chừng đã bị. . . . . Hắn lại không dám nghĩ, cũng không dám tùy tiện đem tiểu thư tự ý dời đi, trước mắt chỉ có thể dựa vào Phong Thần.

Tần Mặc ngồi một mình ở trên giường bệnh, không biết đang suy nghĩ gì, mất hồn lợi hại, ngay cả có người đi vào cũng không hề phát hiện.

Cho đến khi Phong Thần lên tiếng, cô mới kéo về suy nghĩ, lúc nhìn thấy Lâm Tử Dương và Lâm Tử Khanh thì vẻ mặt lạnh lẽo. Lâm Tử Dương, cô đã gặp, nhưng người phụ nữ ngồi xe lăn . . . . . Cô có thể đoán được, là nguyên nhân khiến Phong Thần bỏ rơi mình hôm qua.

Phong Thần giới thiệu mấy người một chút, lại không thấy Tần Mặc có phản ứng, trường hợp hình như lạnh xuống, không khỏi cảm thấy lúng túng. Cô nhóc này muốn giở trò lạnh lùng hà khắc, cũng phải chọn thời gian chứ!

"Tiểu Mặc, nghe nói em gặp rắc rối, không bằng theo bọn chị trở về Newyork đi, ở nơi đó em sẽ rất an toàn."

Lâm Tử Khanh ôn hòa nói, cả khuôn mặt là nụ cười chân thành , nhưng đáp lại cô chỉ có gương mặt lạnh nhạt của Tần Mặc, cặp mắt hờ hững, trầm mặc không nói một câu.

Nụ cười trên mặt dần dần không nhịn được, không khí ngột ngạt dần dần lan tràn ra, đúng lúc Lâm Tử Khanh không chịu nổi phản ứng lạnh nhạt của Tần Mặc, định bắt đầu một lần nữ, thì Tần Mặc phá vỡ cục diện bế tắc.

"Cô có ích lợi gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tình địch (8)

Editor: chenqiucao

"Cô có ích lợi gì?"

Những lời này khiến Lâm Tử Khanh càng thêm lúng túng, cô bé trước mắt mặc dù tuổi còn nhỏ, thế nhưng hai mắt lạnh nhạt lại có thể nhìn thấy một tầng bí mật ẩn núp khác.

"Tiểu Mặc!"

Giọng của Phong Thần nghiêm túc, Lâm Tử Khanh lôi kéo ống tay áo của hắn, "Thần, không quan trọng, cô vẫn còn con nít."

"Tùy anh vậy!"

Tần Mặc nhàn nhạt nhìn Phong Thần một cái, ngay sau đó dùng chăn đắp lên mình, lần nữa nằm xuống.

Nếu cũng đã quyết định, vậy còn tới hỏi cô làm cái gì! Tâm tình Tần Mặc bắt đầu phập phồng, tâm tư vốn lạnh nhạt dường như không trở về được như lúc ban đầu rồi.(Bà xã trẻ xã hội hội đen – Minh Khê được đăng độc quyền tại DĐLQĐ)

Phong Thần nhìn Tần Mặc che kín đầu, sắp chết ngạt, vốn là vẫn còn tốt, hiện tại làm sao lại buồn bực rồi !

Hắn cười cười xin lỗi Lâm Tử Dương và Lâm Tử Khanh, không thể làm gì khác hơn là để cho bọn họ trở về trước, dù sao Lâm Tử Khanh cũng là bệnh nhân, không thích hợp quá mệt nhọc.

Lâm Tử Khanh kể từ khi ra khỏi phòng bệnh, sắc mặt vẫn không được tốt, giống như là đang lo lắng, lại giống như là bị Tần Mặc chọc giận. Phong Thần khi nào thì quyết định, muốn một cô bé tới can dự?

Cái nhận thức này khiến trong lòng cô rất không thoải mái, mặc dù ban đầu là cô nói chia tay trước, nhưng cũng là hoàn toàn bất đắc dĩ, thực tế luôn làm người không thể không như vậy, sau đó lại quyết định sẽ hối hận.

"Chị, chị vẫn ổn chứ? Nên làm trị liệu phục hồi chức năng."

Sự cố lần này mặc dù không thương tổn tới bộ phận quan trọng của cô, nhưng chân bị thương nặng, cần thông qua vật lý trì liệu để khôi phục. Lâm Tử Khanh tâm tình buồn bực, tự nhiên cũng không còn tâm tình làm trị liệu phục hồi chức năng.

Tần Mặc núp trong chăn, nghe thấy không có động tĩnh gì, mới chậm rãi thò đầu ra.

"Không làm đà điểu nữa hả ?"

Thanh âm giễu cợt của Phong Thần xuất hiện bên tai, Tần Mặc trừng mắt liếc hắn một cái, liền dứt khoát ngồi thẳng người, cùng hắn mắt to trừng mắt nhỏ.

"Đừng đùa giỡn tính khí của trẻ con nữa, chuyện này tôi biết rõ không đơn giản, cùng Tử Khanh trở về, có thể bảo đảm an toàn của cô."

Mặc dù nhân viên cảnh sát kết luận là vụ án bắt cóc bình thường, nhưng Phong Thần biết, mặc dù là bắt cóc, nhưng mục đích cũng không phải vì tiền bạc. Chỉ là, nếu bọn họ không nói, hắn cũng sẽ không chủ động xuyên phá tầng cửa sổ này.

"Anh đã đưa ra quyết định, không cần tới hỏi ý kiến của tôi, đến lúc đó trực tiếp đưa tôi lên máy bay, không phải càng thêm bớt phiền!"

Tần Mặc không lạnh không nóng đáp lại, trong giọng nói có tích tụ nhàn nhạt không dễ dàng phát giác, mây ngoài cửa sổ che ánh sáng mặt trời chói chang, bóng râm chiếu vào che lại mặt của cô.(Các bạn đang đọc truyện Bà xã trẻ xã hội đen tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

"Cô cũng không phải là sủng vật, tôi đương nhiên phải hỏi cô có nguyện ý hay không, huống chi, có Lâm gia bảo vệ, những người đó cũng sẽ không làm loạn. Nếu như cô không đồng ý, bây giờ chúng ta liền về nước, tôi bảo vệ ngươi."

Đôi tay có lực của hắn nắm bả vai Tần Mặc, Tần Mặc theo bản năng ngẩng đầu, có chút kinh ngạc, "Anh không đồng ý với cô ấy sao?"

"Nếu như mà tôi đồng ý, còn mang cô ấy tới hỏi ý của cô là làm cái gì?"

Hắn xoa sợi tóc mềm mại của cô, mặc cho từng sợi tóc của cô xuyên qua đầu ngón tay hắn, lưu lại dư hương nhàn nhạt.

"Nếu như mà tôi không muốn đi, anh cũng sẽ không ép tôi?"

"Dĩ nhiên, chuyện cô không đồng ý, tôi sẽ không ép cô, nhiều nhất là tôi mệt thêm một chút, ngày đêm bảo vệ ngươi."

Phong Thần nhếch miệng, nhìn dáng vẻ ngơ ngác của đứa nhỏ đối diện, một cỗ cảm xúc khác thường từ từ dâng lên từ trong đáy lòng, ánh mắt không khỏi rơi vào trên môi anh đào thiếu huyết sắc của cô, tim đập rộn lên.

Hơi thở cực nóng đập vào mặt, chẳng biết từ lúc nào, gió thổi tản mây trắng ngoài cửa sổ, ánh mặt trời màu vàng trút xuống mặt đất, ánh sáng thình lình chiếu xuống làm Tần Mặc nheo mắt lại, quay đầu đi nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Cô vừa cử động, Phong Thần hình như cũng tìm lại hồn phách, vẻ mặt trở nên không được tự nhiên.

"Vậy tôi đi sắp xếp, Lan đã đi làm thủ tục xuất viện rồi."

Hắn gần như là tông cửa xông ra, lạnh lẽo đặc biệt của bệnh viện lập tức chui vào thân thể hắn, làm hắn rùng mình một cái.

"Mình làm sao có thể đột nhiên cảm thấy cô ấy thật đáng yêu. . . . ." Cảm thấy đáng yêu cũng không sao cả, chỗ chết người nhất chính là, hắn mới vừa rồi lại muốn hôn cô! Thật là váng đầu! Cô còn là một đứa bé choai choai, nhất định là hắn quá lâu không có phụ nữ!(Truyện được đăng chính thức tại diendanlequydon,com)

Lâm Tử Khanh khi nghe Phong Thần đồng ý cùng cô cùng nhau đến Newyork thì tâm tình tốt hơn phân nửa, vẻ ấm ức trên mặt lập tức liền tiêu tán không ít, mặc kệ là ý nguyện của đứa bé kia, hay là của Phong Thần, chỉ cần anh cùng mình trở lại Newyork, cô sẽ có đầy đủ thời gian bù đắp cho anh.

"Vết thương ở chân của em tốt lên chút nào chưa?"

Phong Thần lễ độ, hỏi thăm mang tính tượng trưng, tròng mắt Lâm Tử Khanh thoáng qua ánh sáng nhu hòa, "Vẫn còn ở làm trị liệu khôi phục chức năng, chỉ là bệnh viện bên Newyork, Tử Dương cũng đã liên lạc được, sẽ không làm trễ nãi hành trình ."

"Vậy trước hết em hãy nghỉ ngơi thật tốt đi!"

"Thần, nói chuyện cùng em một lát đi!"

"Không được, lát nữa anh còn muốn đưa Tiểu Mặc về khách sạn, đứa bé kia chỉ có thể nuông chiều, dụ dỗ, nhưng khó hầu hạ!"

Trên miệng hắn tuy là oán trách, nhưng thái độ lại không như vậy, hình như còn thích thú. Nhìn trên mặt hắn để lộ ra vui vẻ gánh vác gian khổ, tim Lâm Tử Khanh, hung hăng co rút đau đớn.

Nhưng cô như cũ tự nhủ, đó vẫn là đứa bé, Phong Thần chắc là sẽ không thích cô bé, đối với cô bé anh chỉ có tình cảm anh em mà thôi!

"Được, đến lúc đó sẽ liên lạc lại."

Trên mặt cô không biến sắc, trong lòng có chút phiền muộn, nếu như đứa bé kia thật sự hầu hạ khó khăn như vậy, anh tại sao gấp gáp chạy về như vậy? Một đứa bé, để cho người làm chăm sóc không phải tốt hơn sao?

Đáp án này cô không dám đi sâu vào phỏng đoán, việc bây giờ cô có thể làm, chỉ có thể đem hết toàn lực đi giữ lại trái tim của Phong Thần, trong lòng của anh còn chưa hoàn toàn đặt trên người đứa bé đó, phải liều mạng đi tranh thủ!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 39: Ở nhờ Lâm Gia (9)

Editor: chenqiucao

Newyork là thành phố lớn nhất và là thương cảng lớn nhất nước Mĩ, nó không chỉ là trung tâm tài chính của Mỹ, mà còn là một trong những trung tâm tài chính của toàn thế giới. Nơi này bốn mùa rõ ràng, mùa hè cũng thường xuất hiện thời tiết 30 độ, hơn phân nửa ẩm thấp nóng bức.

"Tiểu thư, lão gia mới vừa truyền tin tức đến, bảo ngài mọi sự cẩn thận."

Vừa xuống máy bay, Lan đã nhận được tin tức của Tần lão gia, Tần Mặc gật đầu một cái, ở đây cũng là địa phương thuộc quyền của ba, nhưng cô như cũ không dám phớt lờ.

Phong Thần thấy Lan thì thì thầm thầm bên tai Tần Mặc, hình như cũng đoán được mấy phần, cầm bàn tay nhỏ bé của cô, bàn tay nhỏ bé này hơi lạnh, mùa hè nóng bức có vẻ đặc biệt không hài hòa.

Ra khỏi sân bay, sớm đã có mấy chiếc xe chờ, Lâm Tử Khanh Lâm Tử Dương đi theo phía sau đám người Phong Thần, thấy Phong Thần chẳng kiêng dè dắt tay Tần Mặc, cô không ngồi yên.(Các bạn đang đọc truyện Bà xã trẻ xã hội đen tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

"Tử Dương. . . . ."

Cô khẽ gọi Lâm Tử Dương một tiếng,cậu ta gật đầu một cái, đẩy Lâm Tử Khanh sang bên người Phong Thần, "Phong đại ca, anh có thể ôm chị em lên trước được không? Em hình như có đồ quên cầm."

"Ừ, tốt."

Phong Thần cười trả lời, để Lan che chở Tần Mặc lên xe trước, sau đó tùy tiện bế Lâm Tử Khanh lên, nhẹ nhàng ôm vào bên trong xe.

"Thần, bác sĩ nói, chân của em có thể sẽ không tốt lắm."

Sắc mặt Lâm Tử Khanh ảm đạm, kể từ sau khi chia tay với Phong Thần, cô phát hiện mình không cách nào quên được anh, lui tới với những con cháu nhà giàu kia, không phải quần áo lụa là, thì chính là hai đời tổ tông, hoàn toàn không thể so sánh với Phong Thần.

Lần này trong nhà có tính để cho cô trở về nước kết thân với gia đình có quyền thế trong nước, lần đầu tiên cô làm trái ý nguyện của cha mẹ, một mình đi Hawai, cố gắng buông lỏng, không ngờ lại đụng phải Phong Thần.

Có lẽ đây chính là ông trời cho cô thêm một cơ hội nữa, tám năm trước, cô vứt bỏ Phong Thần, tám năm sau, cô nhất định phải nắm chặt cơ hội lần này!

"Đừng như vậy, Tử Khanh, hiện tại y học phát triển, chỉ cần em phối hợp thật tốt, nhất định sẽ có cơ hội phục hồi như cũ."

Phong Thần có một chút đau lòng, dù sao bọn họ đã từng là người yêu, Lâm Tử Khanh vẫn luôn là người kiêu ngạo, nay nói cho cô biết, cả đời phải ngồi lên xe lăn, hẳn là tổn thương tự ái của cô a! (Truyện được đăng chính thức tại diendanlequydon.com)

Lâm Tử Khanh vốn thuộc kiểu mỹ nhân yếu đuối, nhiều năm như vậy , Phong Thần bên cạnh luôn là vô tình hay cố ý đi theo kiểu người phụ nữ này, hình như là lựa chọn trong tiềm thức, những thứ thùy mị như nước kia, người phụ nữ như chim nhỏ nép vào người, là người mà hắn thích nhất.

Hiện tại, đối mặt đôi mắt đẫm lệ yêu kiều của cô, Phong Thần không hạ được quyết tâm ném cô một mình ở trên xe.

"Phong đại ca, anh an ủi chị ấy một chút đi, những năm này chị ấy. . . . . Thậm chí không quên được anh. . . . . ."

Lâm Tử Dương chẳng biết lúc nào đã tới bên ngoài xe, cậu cũng muốn chị gái được vui vẻ, hôm nay khi gặp lại Phong Thần, có thể nói giúp đỡ chị đúng lúc.

"Tử Dương, đừng nói ahhh... chị có thể sẽ trở thành phế nhân. . . . . ."

"Đi về trước rồi hãy nói!"

Phong Thần vẫn còn nhớ tình xưa với Lâm Tử Khanh, thấy cô mất tinh thần như thế, một tia thương tiếc tự nhiên sinh ra.

Tần Mặc thấy Phong Thần chậm chạp không lên xe, vừa định xuống xe xem xét, cửa xe liền mở ra, người tới cũng không phải Phong Thần. Cô bắt đầu lo lắng, trên mặt không biến sắc, tròng mắt sâu tựa như vực sâu không nhìn thấy đáy.

"Xin lỗi, em gái nhỏ, Phong đại ca và chị gái anh có lời muốn nói, dù sao bọn họ cũng đã từng là một đôi tình nhân người người hâm mộ. . . . . ."

"Anh cũng nói là đã từng, chuyện quá khứ nếu như đã qua, cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Nói nhiều lời vô ích, tiết kiệm nước miếng đi!"(#chen: ta thích câu này của TM

Lâm Tử Khanh nín khóc mà cười, ngoan ngoãn vùi đầu vào trong ngực Phong Thần, vui vẻ nghĩ tới, trong lòng của hắn vẫn là cô, nếu không làm sao sẽ đồng ý cùng cô làm trị liệu phục hồi chức năng đây?

Chỉ cần thời gian hai người bọn họ ở chung nhiều hơn, để Phong Thần tìm về ký ức vui vẻ ban đầu khi ở cùng cô, bọn họ nhất định sẽ gương vỡ lại lành.

Mà Phong Thần thì có chút bất đắc dĩ, nghĩ tới, nên giải thích như thế nào với Tần Mặc, tiểu nha đầu kia có lẽ lại muốn lên cơn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Vị hôn phu thanh mai trúc mã

Editor: chenqiucao

Tiết tấu cuộc sống ở Newyork rất nhanh, mỗi người đi trên đường, luôn là dáng vẻ vội vã, hình như lúc nào cũng có chuyện làm không xong đang đợi bọn họ.

Lâm gia rất vắng vẻ, bởi vì cha mẹ Lâm đều có công vụ, cho nên có chỗ ở khác, cho nên ngày thường, chỉ có hai chị em nhà họ Lâm ở đây. Hiện tại có thêm Phong Thần, Tần Mặc và Lan, nhưng không náo nhiệt cho lắm.

Tần Mặc trời sinh tính tình lạnh nhạt, Lan nói cũng không nhiều, bình thường Tần Mặc không nói, Lan cũng sẽ không chủ động nói chuyện.

Lâm Tử Khanh bởi vì phải làm trị liệu phục hồi chức năng, cho nên thường xuyên chạy tới bệnh viện, Phong Thần và Lâm Tử Dương cũng sẽ cùng đi, cứ như vậy, nhà họ Lâm chỉ còn lại hai người Tần Mặc và Lan, còn có hai người giúp việc.

"Tiểu thư, không bằng chúng ta trở về đi!"

Tần Mặc mặc dù không có biểu lộ mất hứng, nhưng Lan dù sao cũng là người đi theo bên cô đã lâu, hỉ nộ ái ố của cô, hắn có thể nhạy bén nhận thấy được.

Lan không khỏi oán giận Phong Thần, rõ ràng là anh ta chủ động muốn dẫn tiểu thư tới, nhưng bây giờ cả ngày cùng với Lâm Tử Khanh kia chạy tới bệnh viện, đem tiểu thư của hắn ném qua một bên, coi là cái gì!

Căn phòng trống trải, không có một chút hơi thở của con người, cô giống như là một vật trang trí, một đứa con nít có thể tùy ý trưng bày, thay cô an bài tất cả, cô chỉ có thể chạy theo. (Bà xã trẻ xã hội hội đen – Minh Khê được đăng độc quyền tại DĐLQĐ)

"Trở về đâu? Còn có nơi nào, là tôi có thể ở lại?"

Sớm biết là đi nghỉ như vậy, còn không bằng không đến, ít nhất cô còn có bọn Kim Na Na, mà ở đây, thứ gì đó cô để lưu luyến cũng không có.

Ngoài phòng truyền đến tiếng động cơ xe, chỉ thấy Phong Thần thân mật ôm Lâm Tử Khanh xuống xe, Lâm Tử Khanh nói cái gì ở bên tai Phong Thần, Phong Thần nở nụ cười lưu manh, mặt cưng chiều.

Mà chiếc xe lăn kia được bài biện, do Lâm Tử Dương đẩy, ba người cười cười nói nói, thật là vui vẻ.

Giống như bọn họ là người cùng một thế giới, mà cô, bất kể như thế nào, cũng không dung nhập vào được. Ở thời còn học sinh Lâm Tử Khanh và Phong Thần chính là người yêu, mặc dù xa nhau ước chừng tám năm, giữa bọn họ hình như cũng không có bất kỳ ngăn cách nào, vẫn như cũ chung sống hòa hợp như vậy.

"Tiểu Mặc, thì ra là cô ở đây!"

Phong Thần nhìn thấy Tần Mặc ở đây, nụ cười trên mặt càng lớn hơn, Tần Mặc hít sâu một cái, đứng lên, trực tiếp đi ra ngoài.

"Thần, cô bé làm sao vậy?"

Hai tay Lâm Tử Khanh vẫn còn ôm cổ của Phong Thần, mặt ân cần hỏi thăm, Lan đi ngang qua bên cạnh bọn họ, hừ lạnh một tiếng, đuổi theo đi ra ngoài.

"Tử Dương, trước hết để cho Tử Khanh đi nghỉ ngơi đi!"

Phong Thần giao Lâm Tử Khanh ở trong ngực cho Lâm Tử Dương, lập tức liền đuổi theo, Lâm Tử Khanh há miệng, ngực khổ sở.

"Chị, không có chuyện gì, em dẫn chị đi nghỉ ngơi trước."

Lâm Tử Khanh gật đầu, ánh mắt lại chuyển sang cửa, bóng lưng Phong Thần có vẻ nôn nóng như thế, là thuộc trách nhiệm của người giám hộ, hay là xuất từ thật lòng thật dạ của anh? (Truyện được đăng chính thức tại diendanlequydon.com)

Trên phố Newyork sầm uất, nhưng bước chân của mọi người cũng là không hẹn mà cùng vội vội vàng vàng, vào lúc này, hình như ngay cả thành phố này cũng sống động. Loại nhịp điệu này, trở thành huyết mạch của Newyork, ban ngày sức sống bừng bừng, giống như người đẹp đô thị chăm chỉ làm việc.

Thời tiết nóng bức vẫn kéo dài, Tần Mặc đi bộ rất lâu, cái trán đã toát ra mồ hôi dầy đặc, nhưng cô hình như không có cảm thấy mệt mỏi, bông tai màu xanh trên vành tai hình như cũng có chút ảm đạm.

Cô nhìn trên nhộn nhịp, mỗi người dường như đều nỗ lự đạt được mục tiêu của mình, sự phấn đấu của bọn họ là vì bản thân, vì gia đình, bọn họ đều có mục tiêu cố gắng của mình.

Mà cô. . . . . .

Sắc mặt Tần Mặc trầm xuống, đôi tay nắm lại thật chặt, bỗng dưng, con ngươi cô co rút lại một chút, trong đám người, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Lan ở phía sau hình như cũng nhìn thấy, "Tiểu thư, đi mau. . . . . ."

Hai người còn chưa kịp đi, người của đối phương đã cản bọn họ lại, "Tần tiểu thư!"

Lan ngăn ở trước người của Tần Mặc, đôi mắt cảnh giác nhìn đối phương, cô xoay người, thấy kia người chậm rãi đi về phía cô. (Các bạn đang đọc truyện Bà xã trẻ xã hội đen tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

"Mặc Mặc, đã lâu không gặp!"

Người tới trên mặt tươi cười, đôi mắt không che giấu chút nào sự ái mộ của mình đối với Tần Mặc, nóng bỏng mà tràn đầy tham muốn giữ lấy. Ngũ quan của hắn ta thâm thúy, so với đàn ông lại nhiều hơn một phần nhu hòa phái nữ, da tái nhợt, đôi môi đỏ tươi, giống như quỷ khát máu săn mồi trong đêm tối.

"Lam thiếu gia chủ thật hăng hái, cũng có thời gian đi dạo phố."

Tần Mặc nhếch miệng lên cười giễu cợt, trong mắt bắn ra tia sáng lạnh lùng, có thể nói là ngạo mạn vô lễ. Mà người đàn ông được cô gọi là Lam thiếu chủ lại không để tâm sự vô lễ của cô, ngược lại càng vui vẻ, "Mặc Mặc, trước kia em đều gọi ta anh Lam, thế nào hiện tại lại lạnh nhạt rồi hả ?"

Nói xong, hắn ta vươn tay, muốn đụng vào gò má Tần Mặc, Tần Mặc vung tay đẩy tay của hắn ra, lại bị hắn một tay bắt được, một cái kéo, liền bị kéo vào trong ngực.

"Tiểu thư!"

Lan muốn tiến lên, lại bị thủ hạ của Lam thiếu chủ ngăn cản, bắt đầu có người vây xem, Tần Mặc nheo mắt , "Buông ra! Nếu không, anh có thể sẽ gặp phiền toái!"

Lam thiếu gia chủ nghe lời của cô..., nhe răng cười một tiếng, ưu nhã mà khát máu, giống như đang ẩn nhẫn cái gì, "Em là vợ chưa cưới của anh, có nhớ không?" Hắn càng càn rỡ hơn đem tay đặt ở bên eo của Tần Mặc, ôm cô chặt hơn.

Dưới ánh mặt trời cực nóng, Tần Mặc chỉ cảm thấy một cỗ ớn lạnh bao phủ cả người, chỉ nghe hắn lớn tiếng nói, "Chớ tùy hứng, tính nhẫn nại của ba không tốt như vậy, nếu chọc giận ông ấy, khó tránh khỏi một trận trừng phạt!"

tư thái lớn tiếng dọa người của hắn, đã để người khác biết, đây là việc nhà của hai người bọn họ, sẽ không có người ý tới.

Đáy lòng cô một hồi lạnh lẽo, "Tôi sẽ không trở về với anh! Nơi này cũng không phải là Washington, muốn mang tôi đi, còn phải xem anh có bản lãnh này hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Có tư cách gì (11)

Editor: chenqiucao Phong

Thần cúp điện thoại di động, mặt lo âu chạy tới đích đến, đi ô-tô chạy tới địa điểm, đôi mắt sắc bén nhìn thấy Tần Mặc bị một người đàn ông giam cầm vào trong ngực. Lập tức, một đốm lửa trong lòng anh liền rục rịch chộn rộn.

"Anh có biết hay không, chỉ cần anh dám động đến tôi một cái, người của tôi ở chỗ bí mật sẽ làm như thế nào?"

Môi anh đào xinh đẹp khẽ mở, tròng mắt đối phương lóe lên một cái, nghi kỵ trong lòng hắn ta luôn rất nặng, thái độ chắc chắn của Tần Mặc, càng làm cho hắn do dự.

"Buông tay của cậu ra cho tôi!"

Hắn chỉ cảm thấy luồng gió mạnh mẽ đánh tới bên tai, tiếng gió mạnh mẽ gào thét mà tới, hắn theo bản năng buông sự giam cầm với Tần Mặc ra, trong ngực không còn, Tần Mặc liền bị người mang đi.

Phong Thần hung tợn trừng mắt nhìn người đối diện, Lan vừa thấy được Phong Thần, hai mắt lập tức tràn đầy ánh sáng, "Mau dẫn tiểu thư đi!"

Ánh mắt trầm xuống, nhìn Phong Thần nắm tay Tần Mặc, trong mắt lóe lên âm lãnh, nhếch miệng nói: "Anh chính là người giám hộ của Mặc Mặc? Tôi là vị hôn phu của cô ấy, Lam Vụ Vũ."

"A, tôi không có nghe nói, không ngờ cô nhóc còn có vị hôn phu! Nếu cha cô ấy giao cô ấy cho tôi, tôi liền không thể nhìn người xa lạ dẫn cô ấy đi, cô ấy bây giờ là của tôi!" (Các bạn đang đọc truyện Bà xã trẻ xã hội đen tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Một tay ôm cô vào trong ngực, Phong Thần ngẩng đầu lên, khóe miệng nâng lên đường cong, nhưng trong mắt lại là một mảnh lạnh lẽo, dám động đến "con gái" anh, thật là chán sống rồi !

"Ai là của anh!"

Tần Mặc hất tay của anh ra, cố tình tới gần bên cạnh Lam Vụ Vũ, thân thiết kéo cánh tay của hắn ta, "Vị hôn phu của tôi ở chỗ này, anh có tư cách gì nói tôi là của anh!"

Lam Vụ Vũ thấy Tần Mặc thay đổi thái độ lúc trước, lập tức ôm eo nhỏ của cô, khiêu khích nhìn Phong Thần, "Nghe Mặc Mặc nói rồi hả ? Cô ấy chính là của tôi!"

"Tần Mặc, cô tới đây cho tôi!"

Tần Mặc quay đầu, không nhìn tới mặt của anh, "Anh đã quên rồi sao? Quên tại sao muốn dẫn tôi tới nơi này, quên đã đồng ý với Lan, anh sẽ bảo vệ tôi, quên anh đã nói, anh sẽ ở bên cạnh tôi."

Giọng nói của cô rất bình thản, nhưng mỗi một câu đều là thất vọng đối với cam kết của anh, Phong Thần không thể nào cãi lại, những ngày này đều cùng với Lâm Tử Khanh đi làm trị liệu phục hồi chức năng, thời gian chung đụng với Tần Mặc đã ít lại càng thêm ít.

Anh đối với Lâm Tử Khanh là tình cảm thương tiếc, mặc dù trong quá khứ anh đã từng lưu tâm, nhưng anh biết, Lâm Tử Khanh đối với anh vẫn có ý tưởng. Nhưng bây giờ, cũng không phải thời điểm làm rõ, anh không thể ở thời điểm cô đối mặt với hoàn cảnh túng quẫn, bỏ rơi cô một mình.

Cho nên, Tần Mặc tạm thời bị đặt qua một bên, anh tưởng rằng Tần Mặc sẽ không vì cái này mà lưu tâm, không ngờ. . . . . Bây giờ nghe thấy cô tố cáo, tim của anh bỗng một hồi hốt hoảng. ? (Truyện được đăng chính thức tại diendanlequydon.com)

Ánh mắt của Tần Mặc càng thêm lạnh nhạt, bên trong là khổ sở đối với sự thất tín của anh, sự tín nhiệm của cô với anh, đang chậm rãi trôi qua.

"Tên lường gạt!"

Âm thanh của cô chợt giảm xuống, ánh mắt càng thêm lạnh có thể đóng băng người khác, lòng của Phong Thần chấn động, đột nhiên sợ cô cứ như vậy rời đi.

Tiếng thắng xe chói tai phá vỡ giằng co của ba người, trong xe hơi màu đen ba tên vệ sĩ bước xuống, Tần Mặc thu hồi suy nghĩ, đẩy Lam Vụ Vũ bên cạnh ra. Ánh mắt của hắn ảm đạm xuống, nhưng không có ngăn cản cô rời đi.

Lam Vụ Vũ cầm lấy tay cô trước khi cô lên xe, "Mặc kệ cha của hai chúng ta như thế nào, Mặc Mặc, anh đều sẽ không buông tha em!"

Tần Mặc thu tay lại mặt không chút thay đổi, trong mắt xẹt qua do dự nhàn nhạt, đến bên cạnh xe, cô vẫn không có đợi đến người kia giữ lại, cắn môi, kiên quyết ngồi lên xe.

Lan đi theo sau lưng Tần Mặc, đi qua bên người Phong Thần thì oán hận nhìn anh một cái.

Phong Thần không cách nào di động bước chân, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô lên xe, âm thanh nghẹn ngào ở cổ họng, không phát ra được một tiếng.

Trở lại nhà họ Lâm, đã là thời gian cơm tối, hai người Lâm Tử Khanh và Lâm Tử Dương chờ Phong Thần, nhìn thấy một mình anh vào cửa, tròng mắt Lâm Tử Khanh lóe lóe.

"Thần, Tiểu Mặc đâu? Làm sao anh không mang cô bé trở lại?"

"Không có việc gì. . . . . ."

Sắc mặt của Phong Thần khó coi, trái tim Tần Mặc nhạy cảm hơn so với sự tưởng tượng của anh, chỉ cần nhớ tới ánh mắt cô nhìn anh lần cuối, anh liền không khỏi tâm thần không yên. (Bà xã trẻ xã hội hội đen – Minh Khê được đăng độc quyền tại DĐLQĐ)

Lâm Tử Khanh thấy anh không nói lời nào, l trực tiếp lên lầu, ý định đã sớm bay xa rồi. Đứa bé kia đi rồi? Cô phỏng đoán, nếu không, với Phong tính khí Thần , làm sao có thể một mình tay không ra về?

Ban đêm, thời tiết Newyork bắt đầu thay đổi thất thường, đám mây màu đen chiếm hơn nửa là bầu trời, đem trăng và sao tất cả đều nuốt vào trong bụng.

Buổi tối Phong Thần thật sự cái gì cũng không ăn, trong đầu đều là Tần Mặc, cô trong lúc vô hình, đã đưa cho anh một vấn đề khó khăn. Nếu anh khăng khăng vẫn muốn làm trị liệu phục hồi chức năng với Lâm Tử Khanh, vậy thì Tần Mặc sẽ không tha thứ cho anh nữa, anh một lần lại một lần đánh vỡ cam kết của mình với cô, khiến cô đối với anh thất vọng cực độ.

Nhưng, nếu như bây giờ anh rời đi, Lâm Tử Khanh có thể mất lòng tin với trị iệu phục hồi chức năng không?

Anh trông về phía bầu trời ngoài cửa sổ tối om, lông mày của anhkhông tự chủ nhíu lên, không tự chủ đứng dậy.

Anh bước nhanh đi về phía cửa, mở cửa, nhìn thấy Lâm Tử Khanh đang ở cửa, hình như là muốn gõ cửa, nhìn thấy anh ra ngoài, Lâm Tử Khanh sửng sốt chốc lát.

"Thần, anh phải đi ra ngoài?"

"Có chút việc, em nghỉ ngơi chút đi!"

Phong Thần vội vã đi ra cửa, Lâm Tử Khanh vội vàng đuổi theo, hai tay đẩy xe lăn có vẻ cố hết sức, phòng của cô ở lầu hai, mà phòng của Phong Thần nối liền sát vách phòng cô.

Giờ phút này, cô chỉ có thể dừng ở cầu thang, lại không thể kéo anh, chỉ có thể nhìn hắn biến mất ở phía sau cửa.

"Thần. . . . . ."

Lâm Tử Khanh phức tạp liếc mắt nhìn cửa đóng lại, đôi tay khẽ dùng sức, lại có thể từ xe lăn đứng lên, thẳng tắp đi vào phòng của Phong Thần.

Điện thoại di động nằm trơ trọi ở trên giường, cô cầm lên, lật xem tin nhắn của anh, sắc mặt khẽ biến đổi, tròng mắt thoáng qua vô số cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Người ta đáng quý a (12)

Editor: chenqiucao

Tần Mặc đứng lẳng lặng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn mưa từng giọt từng giọt gõ vào thủy tinh, những giọt mưa kia theo thủy tinh chảy xuống, lưu lại vết nước một đường lại một đường, chẳng bao lâu sau, mưa to mơ hồ cọ rửa thủy tinh không chịu nổi, mơ hồ ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Ngón tay của cô xoa thủy tinh, xúc cảm lạnh như băng làm cô giật thót mình, bỗng dưng, mắt cô híp lại, nhìn chằm chằm một điểm nào đó bên ngoài.

Bỗng nhiên, một đường kiếm sắc bén màu trắng, đâm rách bầu trời, thân thể của cô cứng đờ.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?"

Lan vẫn canh giữ ở cửa, đương nhiên hắn cũng nhìn thấy cảnh tượng ngoài phòng, Tần Mặc hô hấp dồn dập, bỗng dưng buông xuống rèm, "Không cho phép cho anh ta đi vào!" (Bà xã trẻ xã hội hội đen – Minh Khê được đăng độc quyền tại DĐLQĐ)

Chuông cửa vang lên không biết bao nhiêu lần, người tới hình như không có ý định dễ dàng buông tha, anh đội mưa, ngón tay cố chấp nhấn chuông cửa. Nhưng người bên trong mắt điếc tai ngơ, tỏ rõ không muốn để ý anh.

Phong Thần cắn răng, nước mưa đánh vào người, hạt mưa lớn chừng hạt đậu làm ướt mái tóc đen anh, quần áo dán chặt vào người, cũng không thể khiến anh dừng tay.

Nha đầu đáng ghét này, một tay thò vào túi, phát hiện điện thoại di động không có mang bên người, mắng một tiếng, một đốm lửa bỗng chốc vọt lên trong ngực. Thật muốn dùng thuốc nổ cho nổ tung cái cửa này!

"Phong tiên sinh, anh hãy đi đi, tiểu thư không muốn gặp anh."

Mấy tên đàn ông mặc áo đen đi theo phía sau Lan, nơi này là một chi nhánh của nhà họ Tần, Phong Thần muốn phá cửa mà vào, hình như có chút khó khăn.

"Cô ấy không muốn gặp tôi?" Phong Thần không tự chủ đề cao âm điệu, "Cậu để cho cô ấy chính miệng nói với tôi! Cô ấy đâu? Không phải lại trốn vào trong tủ, không dám ra ra đây!"

Nói xong, một tia chớp vừa mạnh mẽ xẹt qua phía chân trời, tiếng sấm cuồn cuộn, giống như mấy vạn người đang xúc động phẫn nộ đánh trống.

Trên lầu đột nhiên truyền đến "Đoàng" một tiếng, sắc mặt của Lan hơi đổi, Phong Thần lập tức liền xông vào trong, không để ý đến sự ngăn trở của Lan, ra tay liền cùng hắn đánh nhau.

Vệ sĩ ở phía sau thấy Phong Thần xông vào, tự nhiên cũng tiến lên trước muốn giúp Lan, hai người anh tới tôi lui, công phu quyền cước không phân biệt được cao thấp. Vệ sĩ gia nhập làm tình cảnh bắt đầu hỗn loạn, động tác của Phong Thần lưu loát, mỗi một quyền đều đánh vào chỗ hiểm của đối thủ, khiến bọn họ tạm thời không thể động đậy.

"Sao anh lại ngoan cố như thế!"

Tia chớp chiếu sáng mặt của hai người, tiếng sấm như tiếng trống nổ vang không dứt, Lan mím môi, buông lỏng Phong Thần ra.

"Để cho anh ta đi lên!"

Lan phức tạp nhìn Phong Thần một cái, ra lệnh cho mọi người nhường đường, Phong Thần không chút do dự, lập tức hai ba bước vọt lên lầu.

"Tiểu Mặc!"

Bên trong phòng một mảnh hỗn loạn, cái gì có thể đập đều hủy ở trên sàn nhà, không ít mảnh vụn sắc bén rơi xuống đất, anh cẩn thận tránh ra, chỉ thấy Tần Mặc ở một góc, kéo chăn từ trên giường xuống, bao bọc lấy cô.

Sự đau lòng trong ngực không nói nên lời, tay Phong Thần chạm được vào Tần Mặc, cảm thấy thân thể cô cứng lại, anh chậm rãi kéo cái chăn trên đầu cô xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch liền xuất hiện ở trước mắt anh.

"Anh tới làm gì! Đi ra ngoài!"

Cơ thể Tần Mặc run rẩy, không biết sợ, vẫn tức giận khi nhìn thấy Phong Thần.

‘Đến lúc này rồi, cô còn giở tính trẻ con, không sợ tôi thật sự đi à!"

"Anh đi, tôi không cần anh thương hại!"

Tần Mặc đẩy Phong Thần ra, cố chấp đứng lên, hai chân cứng ngắc bước đi, thời gian ngồi chồm hổm trên mặt đất quá lâu, đi mỗi một bước, chân liền giống bị vô số kim châm. (Truyện được đăng chính thức tại diendanlequydon.com)

Phong Thần kéo cô, vì cô quật cường mà tức giận, rõ ràng là rất cần dựa vào, tại sao lại cứ ngoan cố như thế?

"Oanh" một tiếng, huyết sắc của Tần Mặc trong nháy mắt từ trên mặt rút đi, màu nước trong mắt lóe lên, cố sức nắm chặt cánh tay Phong Thần, giống như muốn kéo xuống một miếng thịt .

"Tôi không phải thương hại cô, là lo lắng cho cô, có hiểu hay không!"

"Anh lo lắng không có chăm sóc tốt tôi, ba anh sẽ trách cứ anh, ngày mai tôi sẽ trở về, anh cũng không cần lo lắng nữa!"

Lời nói của Tần Mặc khiến Phong Thần lâm vào chán nản, cô bé này sao lại cực đoan như thế? Nhưng mà bây giờ không phải là thời điểm giảng đạo lý với cô, anh hung hăng đè cô ở trên giường, "Cô nghe kỹ cho tôi, chuyện ngày mai ngày mai hãy nói, hiện tại, cô nằm yên đây cho tôi!"

Anh không nói lời nào ôm cô vào trong ngực, hành động vô lại như vậy rước lấy tay chân đấm đá của Tần Mặc, Phong Thần dùng cả tay lẫn chân, một tay cố định cái tay mềm của cô ở phía sau, hai chân quấn lấy cô, làm cô không cách nào phản kháng nữa. (Các bạn đang đọc truyện Bà xã trẻ xã hội đen tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

"Ưmh. . . . . ."

Phong Thần nhíu mày, nha đầu này thật là cầm tinh con chó, thích cắn người như vậy!

Tần Mặc dựa vào Phong Thần, nóng nảy dần dần êm dịu lại, tâm tình lại hết sức phức tạp, vừa cảm thấy tức giận và bất mãn với sự vô lại cùng bá đạo của anh, vừa cảm thấy một chút vui vẻ vì anh đến.

Anh không phải nhạo báng, trêu chọc, trách mắng cô, chính là động thủ với mông của cô! Cô dám cam đoan, anh nhất định sẽ không đối với Lâm Tử Khanh đó như vậy, đó là cô gái hiền thục dịu dàng biết bao, anh sao có thể thô lỗ với cô ấy chứ? !

Lúc này Tần Mặc không có phát hiện, ở trong lòng của cô, lại quan tâm đến thái độ của Phong Thần như vậy.

Sau cơn mưa trời lại sáng, mưa cả đêm rốt cục cũng ngừng lại, đọng lại giọt nước mưa ở trên nhánh cây theo chạc cây nhỏ xuống đất, chồi non xanh tươi đang dự trữ năng lượng, chờ cơ hội mình nở rộ sức sống bừng bừng.

Con chim ở trên cành cây kêu to, giống như đang vui mừng hát, không khí trong lành làm người ta vì đó mà rung động, mang theo hơi lạnh khó có được trong mùa hè nóng bức, thấm vào ruột gan.

"Ắt-xì!"

"Ắt-xì!"

Phong Thần ăn mặc chỉnh tề, nhìn Tần Mặc không hẹn mà cùng hắt xì hơi, nội tâm bỗng dưng dấy lên vui vẻ kỳ quái.

"Có hài lòng với biểu hiện tối hôm qua của tôi không?"

Tần Mặc nhìn bằng ánh mắt sắc như dao, Phong Thần đáp lại bằng một nụ cười hời hợt, "Trước khi cô về nước, có phải nên thanh toán tiền tôi ngủ cùng hay không? Người ta thực ra rất đáng quý đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chúng ta về nhà (13)

Editor: chenqiucao

Anh liếc đôi mắt quyến rũ qua, bộ dạng lưu manh vô lại, khiến Tần Mặc muốn hung hăng đánh anh một trận!

"Là anh tự mình leo lên giường của tôi!"

Mặt Tần Mặc đen lại, mới vừa nói xong, liền cảm thấy câu này có vấn đề, tim không khỏi đập mạnh và loạn nhịp trong chốc lát.

"Vậy hay là cô muốn chịu trách nhiệm với tôi, không thì tôi với cô cùng nhau trở về, để cho cha cô phân xử giúp?"

"Anh đừng có quá đáng!"

Tần Mặc vỗ bàn một cái, giận dữ nhìn anh, tức giận trong mắt giống như bão táp, cuồng liệt và có tính hủy diệt. Cô rời khỏi bàn, Phong Thần thấy cô giận thật, liền vội vàng đuổi theo.

Người trong phòng nhìn thấy, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, chưa từng thấy tiểu thư tức giận lớn như vậy, người đàn ông này thật có bản lãnh!

"Tiểu Mặc, đứng lại!"

Anh lạnh lùng quát, thân thể Tần Mặc cứng ngắc, lại nghĩ đến, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không còn quan hệ, tại sao phải nghe lời anh nói! Lập tức bước đi quyết định không nghe anh!

Án mặt trời buổi sớm ấm áp, tuyệt đối không đốt người, không khí sau cơn mưa tràn ngập hương thơm cỏ xanh, mùi vị đặc biệt của mùa hè phiêu tán, luôn làm cho người ta cảm thấy lười biếng.

Hai cánh tay sắt của người đàn ông đem cô giam cầm vào trong ngực, mùi sữa tắm nhàn nhạt, hòa lẫn với hương thơm cỏ xan trong sáng sớm, làm Tần Mặc choáng váng một hồi.

"Anh làm gì đấy!"

"Thật xin lỗi!"

Tần Mặc im lặng, Phong Thần quay cô lại, cặp mắt chăm chú nhìn cô, "Thật xin lỗi, tôi chưa từng nghĩ bỏ lại cô, chưa từng nghĩ vứt bỏ cô, càng không nghĩ tới muốn làm cô khổ sở như vậy. Tử khanh là mối tình đầu của tôi, nhưng bây giờ tôi chỉ coi cô ấy là bạn, giống như cô và Kim Na Na, Bùi Thiều Y còn có Sở Linh Tầm vậy. Mặc dù thời gian trước bởi vì cô ấy làm trị liệu phục hồi chức năng, lạnh nhạt với cô, nhưng. . . . . ."

Phong Thần thấy ánh mắt của Tần Mặc mê mang, buồn cười vuốt vuốt tóc của cô, "Vốn muốn cho cô sự ngạc nhiên này chậm một chút, nhưng bây giờ, vì để vui lòng, tôi quyết định nói trước cho cô!"

Lan không biết xông ra từ chỗ nào, trong tay đang cầm một cái hộp, Phong Thần đưa nó vào trong tay Tần Mặc, sử dụng ánh mắt ra hiệu để cho cô mở ra.

"Nhà có con gái mới lớn?"

Đầu Tần Mặc đầy vạch đen, cái này nhìn như thế nào cũng không giống quà tặng, "Đây chính là ngàn vàng khó kiếm, toàn thế giới chỉ có một quyển!"

Mang theo lòng tràn đầy nghi ngờ, Tần Mặc lật ra tờ thứ nhất, bỗng chốc mắt liền tỏa sáng, nhưng mà vẫn tràn đầy nghi ngờ, đây dường như là một câu chuyện xưa, cốt truyện nói về một cô gái lãnh khốc trưởng thành trong nhà một người đàn ông xa lạ.

Mà đứa bé bên trong bức tranh tất cả đều là tranh khắc bản Q** đáng yêu nhất, cô gái tóc ngắn, bên tai mang bông tai hột xoàn màu xanh dương, đôi đen nhánh mắt đáng yêu lại cảm thấy cứng nhắc, tương đối sinh động.

Mà nam chủ bên trong có vẻ đẹp trai lại phúc hắc, đến trang cuối cùng, Tần Mặc trợn to hai mắt, lập tức gập lại, hai gò má đỏ bừng.

Phong Thần cười xấu xa, "Thế nào, thích không?"

"Ai muốn anh lấy thân báo đáp! Hạ lưu!"

Cô đỏ mặt chạy đi, hận không tìm được cái lỗ để chui xuống, nhìn bộ dạng cô chạy trối chết, Phong Thần ôm bụng cười lăn lộn.

"Anh rốt cuộc cho tiểu thư xem cái gì?"

Lan không khỏi cũng tò mò, Phong Thần chỉ nói rằng, không thể nói!

Mặt của Tần Mặc nóng bừng, tập tranh trên tay nghiễm nhiên thành củ khoai nóng bỏng tay, cô hốt hoảng ném nó lên giường, trùng hợp lật đến trang cuối cùng.

Ánh mặt trời chiếu thẳng lên trang giấy, cô bé phía trên đó tỏ ra còn muốn nghỉ ngơi, hai mắt lóe ra ánh sáng giảo hoạt, đem vẻ mặt khô khan của cô gái nhỏ đè ở phía dưới, "Em phải chịu trách nhiệm với anh, nếu không anh sẽ cùng em về nhà, gặp mặt nhạc phụ đại nhân."

Hàng chữ kia trần trụi uy hiếp, cô ngã xuống giường, ngón tay vô ý thức đặt lên cô bé trên trang sách, anh có ý gì? Tim "Bang bang" nhảy loạn, tình cảm yên lặng đã lâu, vào thời khắc này rục rịch ngóc đầu dậy. Hình như có cái gì muốn chui từ đất lên, dẫn cô vào một khu vực không biết.

"Chịu trách nhiệm với tôi đi, tiểu nha đầu, hả?"

Âm thanh lười biếng mà không nghiêm chỉnh vọng tới, kèm theo một cơ thể ấm áp bao trùm cô dưới thân, hơi thở trong miệng anh khiêu khích sợi tóc bên tai cô, trêu chọc, hơi nhột.

"Ừ. . . . . ."

Đầu cô vùi sâu vào trong cái gối mềm mại, phát ra âm thanh khó chịu, Phong Thần thỏa mãn ôm cô vào trong ngực, khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm, thật là sợ cô bé này này cứ như vậy mà đi.

Phong Thần không hiểu tảng đá lớn trong lòng mình để xuống đại biểu cái gì, mà phụ trách trong miệng anh, cũng chỉ là để lại bậc thang cho Tần Mặc, nhưng anh vẫn không biết, đối với Tần Mặc mà nói, loại tình cảm nào đó ở sâu trong lòng, đang lặng lẽ nảy mầm.

Vì bồi thường khoảng thời gian buồn bực này của Tần Mặc, Phong Thần mang cô dạo chơi khắp nơi, một tấm vé tàu điện ngầm một ngày liền giải quyết vấn đề lên đường, ở đường lớn 71, nơi giao nhau của đường thứ 4 và thứ 5, một nhà hàng thức ăn chay kiểu Thái gọi là Pukk, hai người chỉ tốn 6 Dollar là ăn no nê. Nếu như không biết nó là quán đồ ăn chay, hoàn toàn có thể cho rằng mình đang ăn một miếng thịt lớn.

Tần Mặc dẫn Phong Thần đi ăn Gy¬ros (nhưng thật ra là món ăn Hy Lạp) mình thích nhất, một ổ bánh mì bên trong kẹp một chút rau dưa cùng thịt nướng, bên ngoài dội lên một tầng nước thịt ~ mỹ vị a, một phần Gy¬ros thêm một ly cola mới hết 5 đồng.

Một tuần, hai người đi rất nhiều địa điểm, mặc dù đều không phải là lần đầu tiên du lịch, nhưng lần này lại cảm thấy không giống với cảm giác lần đầu tiên, có lẽ là bởi vì người bên cạnh khác nhau, cho nên tâm tình liền cũng khác nhau.

Chỗ đi tốt nhất ban đêm chính là quầy rượu, nhưng bởi vì nguyên nhân tuổi của Tần Mặc, nên hai người bỏ qua mục tiêu này, cùng nhau đi tới quảng trường, ngắm pháo hoa trong đêm.

Pháo hoa rực rỡ nở rộ ở trên bầu trời, vì màn che màu đen tăng thêm hoa lệ lộng lẫy, hai người lẳng lặng ngồi chung một chỗ, hưởng thụ khoảnh khắc yên tĩnh này.

"Ngày mai sẽ trở về dọn dẹp, chúng ta về nhà."

"Ừ. . . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Cuộc sống tốt đẹp chấm dứt (14)

Editor: chenqiucao

Trọn vẹn một tuần, Lâm Tử Khanh đều trôi qua trong thấp thỏm, sau khi Phong Thần rời đi, một chút tăm hơi cũng không có, nếu không phải là hộ chiếu và hành của lý anh vẫn còn ở Lâm gia, cô cơ hồ cho rằng, anh đã cùng Tần Mặc trở về nước.

Tim buồn bực vẫn không yên ổn được, cô vẫn luôn phỏng đoán hai người bọn họ làm cái gì, nói cái gì trong một tuần, sống trong dày vò bất an, Phong Thần rốt cuộc dẫn theo Tần Mặc xuất hiện lần nữa.

Mà sự xuất hiện lần này cũng tỏ rõ, giữa cô và anh đã đánh dấu chấm hết.

"Thật sự phải đi à?"

Ghen tỵ trong lòng dốc toàn bộ lực lượng, cô nhìn cô gái xinh đẹp mà lạnh như băng, dưới vẻ bề ngoài lạnh lẽo giống như búp bê sứ kia , cất dấu tham muốn giữ lấy mãnh liệt với Phong Thần.

Cô nắm thật chặt tay Phong Thần, rất sợ lại Phong Thần đổi ý lần nữa, mà nếu như lần này Phong Thần lại không tuân thủ cam kết, vậy cô sẽ không chút do dự liền rời khỏi anh.

Mặc dù nói không biết trong lòng bận tâm cô là tình cảm gì, nhưng anh vẫn quyết định nghe theo trái tim của mình, làm chuyện mình nên làm.

"Ừ, Tiểu Mặc, chờ tôi thu thập xong đã."

Phong Thần không nói thêm cái gì với Lâm Tử Khanh, rất nhiều chuyện, trong lòng mọi người đều biết, không nói, chỉ là giữ lại những hồi ức tốt đẹp về nhau.

Tần Mặc đứng ở một bên bình tĩnh chờ Phong Thần, Lâm Tử Khanh cũng là đứng ngồi không yên, cô nhìn Tần Mặc, đó chính là cô gái xinh đẹp đang ở độ tuổ sắp nở rộ, cũng là độ tuổi làm cho người ta thèm muốn nhất.

Cô và Phong Thần, chính là gặp nhau trong độ tuổi tốt đẹp đó, mến nhau, nhưng bây giờ. . . . . Cô gái này đang đứng ở vào năm tháng tốt đẹp, lại hưởng thụ sự đẹp đẽ mà cô đã không hưởng thụ được.

Lâm Tử Khanh ma xui quỷ khiến đẩy xe lăn đi tới bên người Tần Mặc, nhìn đôi tay trắng nõn như ngọc kia, chậm rãi vươn tay.

Tần Mặc nhận thấy được Lâm Tử Khanh đến gần, thân thể tự động lui về phía sau, đối với sự đụng chạm của người xa lạ, cô luôn luôn ở vào trạng thái phòng bị.

Lâm Tử Khanh khẽ mỉm cười, "Tôi và Thần, cũng gặp nhau ở độ tuổi của em, 16, 17 tuổi, là sự bắt đầu tốt đẹp của đời người, cũng là năm tháng ký ức tràn đầy tốt đẹp của đời người. Đoạn ký ức kia, là thứ không có khả năng xóa đi nhất, cũng làm cho người ta nhớ nhung nhất."

"Chẳng lẽ không ai nói cho chị biết, trí nhớ là bất lực nất sao? Coi như xóa không đi, coi như còn nhớ, cuối cùng cũng không thể quay về ."

Lời của cô làm mặt Lâm Tử Khanh trắng bạch, Tần Mặc không nhìn tới cô, tiếp tục nói, "Coi như hồi ức khắc sâu nhất, cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà dần dần mơ hồ, những người đó, những chuyện đó, cũng sẽ không bởi vì sự nhớ nhung mà gặp nhau lần nữa, xảy ra."

Tần Mặc nói trúng đạo lý Lâm Tử Khanh không muốn hiểu nhất, có một số việc biết rõ đã không thể làm gì, nhưng vẫn lựa chọn phải bể đầu chảy máu mới bằng lòng quay đầu lại.

Hai tay của Lâm Tử Khanh nắm chặt, hai mắt sâu thẳm không nhìn rõ màu sắc vốn có, cô đặt tay lên tay vịn, thân thể nghiêng về phía trước, dùng sức đánh về phía Tần Mặc!

"A. . . . . ."

Lâm Tử Khanh ngây ngẩn cả người, đôi tay lạnh như băng đỡ lấy thân thể cô, bên gương mặt lạnh lẽo như búp bê không nhìn ra hỉ nộ. Xe lăn ngã ngửa trên mặt đất, Tần Mặc vững vàng tiếp được Lâm Tử Khanh, không nói một câu.

"Tiểu Mặc!"

Phong Thần cau mày nghe thấy âm thanh chạy đến, Lâm Tử Khanh vô hồn nhìn gần trong gang tấc Tần Mặc, Tần Mặc cau mày, buông tay của mình ra, cơ thể cô lập tức liền mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

"Em không sao chứ?"

Tiếng Phong Thần xuất hiện bên tai, cô ngẩng đầu, thấy anh ân cần nhìn Tần Mặc.

Cô há miệng, lại không biết nên nói cái gì, Tần Mặc tại sao phải tiếp cô? Là cô ấy biết ý xấu của mình sao?

"Không chết được. . . . . ."

Sau lưng Tần Mặc, là lò sưởi trong tường dùng để trang trí, lúc Lâm Tử Khanh nặng nề va chạm, sau lưng của Tần Mặc đụng phải chỗ lồi ra kia, mà vị trí nhô ra kia, nếu Tần Mặc né tránh, Lâm Tử Khanh sợ rằng đụng đến xuất huyết bên trong.

Phong Thần nhìn về phía Lâm Tử Khanh ngã ngồi trên đất, sự thất vọng trong mắt nói không ra lời, "Tử khanh, thật ra thì hai chân của em, sớm đã bình phục, có phải hay không!"

Giọng điệu của anh khẳng định, Lâm Tử Khanh trong khoảng thời gian ngắn giống như ngã vào hầm băng, anh vẫn luôn biết?

"Em không nên gạt anh, Tử Khanh, anh muốn để lại đường sống cho nhau, nhưng bây giờ em muốn thương tổn Tiểu Mặc, nếu cô ấy kịp thời trốn ra, em

cảm thấy tình huống của em sẽ tốt sao?"

Anh đem Tần Mặc kéo lên, nơi nguy hiểm kia nhất thời liền bại lộ ngay trước mắt, trên mặt Lâm Tử Khanh tức thì tràn đầy kinh ngạc và xấu hổ. Không phải Tần Mặc biết tỏng quỷ kế của cô, mà là. . . . . Mà là cô ấy dùng thân thể chặn lại nguy hiểm giúp mình.

Trong lúc nhất thời, cơn sóng trong lòng Lâm Tử Khanh cuồn cuộn, rất nhiều cảm xúc tràn ra từ đáy lòng, cô tốn sức đứng dậy, nhìn Tần Mặc và Phong Thần một chút, đáy mắt lại không nói rõ được tâm tình.

"Thật xin lỗi. . . . . Quá khứ đều đã trôi qua, em không nên hy vọng xa vời. . . . . ."

Phong Thần thấy cô lảo đảo muốn ngã, dáng vẻ giống như một giây kế tiếp sẽ sụp đổ, tay để bên người nắm chặt một chút, sau đó buông ra.

"Hạnh phúc là có thể yêu cầu xa vời, nhưng cô đã lầm đối tượng, anh ta là một kẻ lưu manh vô lại không đáng để cô theo đuổi,cô hãy lựa chọn đối tượng tốt hơn đi!"

Không khí buồn bực lập tức liền bị lời nói của Tần Mặc phá vỡ, Phong Thần nheo mắt lại, tin tức nguy hiểm truyền đến mỗi một tế bào trên cơ thể.

"Em nói cái gì?"

"Vô lại! Hạ lưu từ trong trứng nước!"

"Em. . . . . ."

Lâm Tử Khanh kinh ngạc nhìn Phong Thần, ở trong ấn tượng của cô, Phong Thần vẫn luôn bá đạo, nói một không hai, mọi việc đều dựa vào quả đấm để giải quyết vấn đề. Chưa bao giờ thấy một mặt trẻ con của anh như thế, vì một vấn đề nhỏ mà tranh luận không ngừng, đối tượng còn là một cô bé.

"Ha ha. . . . . ."

Cô cười khẽ một tiếng, Phong Thần dừng lại cãi vả, Lâm Tử Khanh sẵng giọng, "Bây giờ nhìn lại, anh thật sự là tên vô lại, em sẽ nghe theo lời Tiểu Mặc nói, lựa chọn một người đàn ông mạnh hơn anh gấp trăm lần!"

"Tử khanh, anh có bết bát như thế sao?"

Lâm Tử Khanh nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm không ít, cô nhìn Tần Mặc, "Cám ơn em đã thu phục tên vô lại này, để cho anh ấy không thể đi khắp nơi gieo họa cho phụ nữ."

Nhất thời trên mặt Phong Thần cứng đờ, vẻ mặt kỳ quái không nói ra được, nhìn sang Tần Mặc, lại phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng, nhất thời cảm thấy không ổn.

Hết phần 3.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Đón tiếp

Máy bay vạch ra một đường cong trên không trung, vững vàng đáp xuống đương băng, giữa tháng tám, thời tiết vẫn khô nóng như cũ.

Bên trong sân bay, một thiếu niên ánh mắt sáng quắc nhìn lối ra của sân bay, không bỏ qua bất kỳ một người đi ra nào.

Khi một bóng người xuất hiện trong tầm mắt thì hai mắt của cậu ta nhất thời sáng lên, liều mạng vẫy hai cánh tay, "Mặc Nhi, Mặc Nhi. . . . . ."

Lần này Tần Mặc rám đen không ít, nhưng lại lộ ra tinh thần phấn chấn, cô nhìn về phía thiếu niên, trong mắt vụt sáng hạ xuống, đi tới.

"Bùi Thiểu Y?"

"Mặc Nhi, tôi nhớ cậu muốn chết!"

Bùi Thiểu Y nói xong liền nhào về phía Tần Mặc, ôm cô một cái tràn đầy tình cảm, chóp mũi là hơi thở quen thuộc, làm tâm tình cậu cực tốt.

"Buông tay!"

Tần Mặc nói lạnh lùng như cũ, Bùi Thiểu Y không nỡ buông tay ra, nhưng vẫn rất vui vẻ. Mặc dù biết Tần Mặc không thích người khác tùy tiện đụng vào

cô, nhưng cô không tay đấm chân đá với anh, có phải chứng minh cô đã coi cậu là người một nhà rồi không? (Các bạn đang đọc truyện Bà xã trẻ xã hội đen tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Cậu lên tiếng, khóe miệng có thể kéo rộng đến mang tai, da thịt màu lúa mạch khỏe mạnh của thiếu niên tăng thêm mấy phần cường tráng, Tần Mặc nhận ra thân thể Bùi Thiểu Y so với trước kia bền chắc hơn nhiều.

"Trước mặt mọi người, ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì!"

Phong Thần ho nhẹ một tiếng, tay Bùi Thiểu Y đặt trên bả vai Tần Mặc, có vẻ cực kỳ chướng mắt.

"Mặc Nhi, tôi cùng Linh Tầm còn có Kim Na Na đón tiếp chào mừng cậu trở về, bảy giờ tối!"

Bùi Thiểu Y tự động coi thường ánh mắt của Phong Thần, tự nhiên lôi kéo Tần Mặc vừa đi vừa nói, mặc dù Phong Thần tỏ thái độ là chồng chưa cưới của Tần Mặc, hơn nữa còn. . . . . Còn ngủ cùng nhau, nhưng chỉ cần hai người chưa kết hôn, vậy cậu vẫn còn có cơ hội!

Cậu nghĩ rất nhiều, cậu thích Tần Mặc, dĩ nhiên cũng có thể tiếp nhận tất cả ưu khuyết điểm trên người cô, bao dung tất cả quá khứ của cô.

Tần Mặc vừa đi vừa nghe, Phong Thần ở sau lưng sắc mặt trầm xuống, Lan nhìn ra vẻ ấm ức của anh, tốt bụng nói, "Anh và tiểu thư rốt cuộc làm sao vậy?"

Lúc hai người đó ở Newyork còn rất tốt, thế nào mới qua vài ngày lại đã khó chịu rồi, Lan nhớ lại, kể từ ngày quay lại Lâm gia trở đi, Phong Thần liền thay đổi là lạ.

Không chỉ giữ khoảng cách với Tần Mặc, hơn nữa còn không thân thiện như ngày xưa, mặc dù chỉ là thay đổi nho nhỏ, nhưng Tần Mặc tâm tư cẩn thận làm sao có thể không phát hiện được đây

Đối mặt với câu hỏi của Lan, Phong Thần lựa chọn im lặng, Tần Mặc đối với anh, hình như sinh ra tình cảm không nên có. Mà anh đối với cô, hình như cũng tồn tại cảm giác không nói rõ được, loại cảm giác xa lạ và kỳ quái này, làm anh cảm thấy vô cùng mờ mịt. ? (Truyện được đăn chính thức tại diendanlequydon.com)

Cho nên, anh bắt đầu giữ một khoảng cách cô, dần dần lạnh nhạt với cô, cố gắng làm giảm bớt loại tình cảm xa lạ đó.

Tần Mặc đối với sự đột nhiên biến chuyển của anh đầu tiên là cảm thấy không hiểu, càng về sau cũng dần dần xa cách anh.

Đoàn người đi tới ngoài sân bay, Tần Mặc đứng lại ở giữa hai chiếc xe, quay đầu nhìn Phong Thần.

"Mặc Nhi, tôi đặc biệt tới đón cậu, đi chung xe với tôi đi, tôi có rất nhiều lời muốn nói với cậu."

Nụ cười trên mặt thiếu niên không giảm, Phong Thần đem hành lý giao cho tài xế, xem nhẹ ánh mắt của Tần Mặc, chui thẳng vào trong xe. Nhìn một màn này, mặt của Tần Mặc ảm đạm, lên xe cùng Bùi Thiểu Y.

"Mặc Nhi, tôi đã nghĩ rồi, tôi muốn cạnh tranh cùng Phong Thần, cậu tiếp nhận sự theo đuổi tôi chứ!"

Bùi Thiểu Y thân thiện nắm bàn tay mềm mại của Tần Mặc, hai mắt sáng quắc nhìn cô, Tần Mặc lạnh nhạt quay đầu, rút tay của mình về. Con ngươi thiếu niên ảm đạm, sự quái dị vừa rồi của Phong Thần, cậu cũng cảm giác được, nếu là trước kia, Phong Thần nhất định là sẽ bá đạo kéo Tần Mặc đến bên cạnh mình.

"Tôi chỉ xem cậu là bạn bè."

Lòng của Bùi Thiểu Y lạnh xuống phân nửa, trong lúc vô tình, đã tới đích đến, Tần Mặc đẩy cửa xe ra, đang định xuống xe, lại bị Bùi Thiểu Y kéo lại.

Trọng tâm của cô không vững té ở trong ngực Bùi Thiểu Y, đầu thiếu niên tựa vào cổ của cô, thật lâu không muốn buông tay, "Bảy giờ tối, gặp ở Vũ Dạ."

Cậu nhìn thoáng qua một nơi nào đó, buông lỏng Tần Mặc ra, vẻ mặt phức tạp nhìn cô đi vào trong nhà.

Phong Thần đứng trước cửa sổ sát đất phòng ngủ, thấy xe của Bùi Thiểu Y rời đi, con ngươi màu hổ phách dần dần chyển sang thẫm, đè nén tức giận xa lạ ở ngực.

Tiếng bước chân sau lưng chậm rãi tới gần, dừng ở cửa, anh xoay người, nhìn thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tần Mặc. Tần Mặc cũng không kiêng dè, từng bước từng bước đi về phía Phong Thần, mỗi một bước cô đến gần anh, tìm tòi nghiên cứu trong mắt cũng sâu thêm một phần.

"Tại sao?"

Anh biết cô hỏi cái gì, nhưng mà lại tránh né không nói, anh cho rằng xa cách tự nhiên, đối với bọn họ đều tốt. (Bà xã trẻ xã hội hội đen – Minh Khê được đăng độc quyền tại DĐLQĐ)

"Tôi còn có việc bận, buổi tối nhớ trở về sớm một chút."

Anh hốt hoảng mà đi, bóng lưng anh để lộ ra sự rối loạn không che giấu được, Tần Mặc cau mày, đối với sự đột nhiên thay đổi của anh cảm thấy không hiểu, cũng cảm thấy rất phiền não.

Màn đêm buông xuống, bên trong Vũ Dạ khách quý đông nghịt, lần này mấy người Bùi Thiểu Y được Bùi Thiểu Hiên sắp xếp trong phòng được bao, bố trí phục vụ đều là thủ hạ của Bùi Thiểu Hiên, không sợ sẽ xảy ra sự cố lần trước.

Tần Mặc uống rượu một ly rồi lại một ly vào trong miệng, Kim Na Na nhìn thấy kinh hãi không thôi, cô ấy chẳng lẽ bỏ lỡ cái gì sao? Đoạt lấy ly rượu trong tay của cô, thấy cô mặt co mày cáu, hai gò má ửng đỏ.

"Cậu làm sao vậy? Chơi không vui à? Nếu không, lần sau chúng ta đi Venice**?"

(Venice thành phố nổi tiếng ở vùng đông bắc nước Ý, ven biển Adriatic, dân số hơn 275,000 người)

Kim Na Na tưởng rằng Tần Mặc chơi không vui, liền đề nghị lần sau đi chỗ khác dạo chơi, lại thấy Tần Mặc không có một chút bộ dạng vui vẻ, nghi hoặc không thôi.

"Tại sao anh nhiều hay thay đổi như vậy? Nói sẽ không vứt bỏ tôi. . . . . Tên lường gạt. . . . . ."

Tần Mặc trong trạng thái say chuếch choáng, trong miệng nói nhỏ, thần chí không rõ.

Đột nhiên bên ngoài huyên náo, Tần Mặc nhíu mày, Sở Linh Tầm đứng lên đi thăm dò nhìn một phen, lại gặp người không tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 46: Vô tình gặp được người quen(2)

Editor: chenqiucao

Ngoài cửa vẫn còn đang ồn ào, Sở Linh Tầm cau mày, người núp ở sau lưng cậu run lẩy bẩy, nắm thật chặt góc áo của cậu.

"Tiểu tử thúi, chớ trổ tài anh hùng, đem cô bé kia giao ra đây!"

Đối phương khí thế hung hăng, mỗi người đều đỏ mặt, hình như đều uống quá nhiều, mắt tia đầy máu, trực tiếp nhìn chằm chằm cô gái sau lưng Sở Linh Tầm.

Sở Linh Tầm đẩy kính trên mũi, "Cô ấy là bạn học của tôi, có chỗ nào đắc tội với các người, tôi thay cô ấy nói lời xin lỗi."

"Hừ, mày là cái thứ gì chứ!"

"Có vấn đề gì thì hãy đến nhà họ Sở tìm người, Sở Linh Tề sẽ rất vui lòng giải quyết!"

Sở Linh Tầm vốn cũng không muốn mang anh trai mình ra, nhưng thấy đối phương cực kì hung dữ, có vẻ như không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua, nên chỉ có thể mang Đại Phật ra dọa áp tiểu quỷ.

Những người kia mặc dù là uống nhiều quá, nhưng vừa nghe đến tên tuổi của Sở Linh Tề, liếc mắt nhìn nhau, do dự trong chốc lát. Sở Linh Tầm nói chắc nịch, để cho bọn họ nhất thời cũng mịt mờ không rõ, cậu ta nói thật hay giả.

Cuối cùng, bọn họ người thì trở về, người thì ở lại chỗ này, chỉ sợ cậu mang người đến.

Sở Linh Tầm hừ lạnh một tiếng, mang cô gái phía sau vào trong phòng.

"Hey? Sao cậu lại dẫn cô ta tới đây?"

Bùi Thiểu Y nhíu mày, Kim Na Na cũng kinh ngạc trong chốc lát, mà Tần Mặc say bí tỉ lại giương mắt, mơ mơ màng màng chỉ nhìn thấy một dáng người, "Kia. . . . . Người kia là . . . . . ."

"Thật xin lỗi, tôi có phải đã gây ra phiền toái cho mọi người rồi hay không?"

Người được Sở Linh Tầm cứu không phải là ai khác, chính là Tưởng Viện Viện đã lâu không gặp, cô ấy mặc bộ đồng phục phục vụ của Vũ Dạ, hình như là làm việc trong Vũ Dạ.

"Cô...cô làm việc ở đây?"

Kim Na Na không xác định hỏi, trước kia trong nhà Tưởng Viện Viện không thất bại, dù sao cũng không tồi, cha cũng là quan, đĩ nhiên là không biết nỗi khổ của nhân gian, nhưng bây giờ lại trở thành phục vụ giải trí, hầu hạ người khác.

Thiên đường địa ngục, chỉ trong nháy mắt, làm người ta thổn thức không dứt.

"Xảy ra chuyện gì? Cô trêu chọc ai à?"

Bùi Thiểu Y cau mày, cậu đã sớm biết chuyện Tưởng Viện Viện làm việc ở đay rồi, nhưng không ngờ sẽ gặp cô dưới tình huống này.

"Người nọ đột nhiên liền muốn tôi. . . . . Tôi trực tiếp chạy ra, tôi thật sự là không biết những người kia làm cái gì. . . . . ."

Tưởng Viện Viện nhớ tới mới vừa rồi suýt nữa bị tóm lại, trong lòng nghĩ lại mà sợ.

Tần Mặc ợ ra hơi rượu, rượu cồn trong thân thể phát huy công hiệu, sắc mặt đỏ hồng, cả người nóng ran. Cô khẽ thở dốc, chống người lên, "Nóng quá. . . . . Tôi muốn đi ra ngoài. . . . . ."

Cô hình như không tham gia vào trong tình hình này, mới vừa đứng dậy, Bùi Thiểu Y liền đỡ thân thể xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ của cô, "Cậu không sao chớ? Tôi đưa cậu trở về trước?"

"Không cần. . . . . Tôi không về. . . . . Không về. . . . . ."

Tần Mặc say rượu mất đi sự lạnh lùng của ngày thường, giống như là một đứa bé giận dỗi, có hỉ nộ ái ố của người bình thường, la lối om sòm tùy thích.

"Được được được, không trở về, cậu cẩn thận kẻo ngã. . . . . ."

Bùi Thiểu Y khẩn trương ôm thân thể Tần Mặc, nhìn cô đung đưa trái phải, tim của cậu cũng bất ổn, chỉ sợ cô sẽ té ngã.

"Hai cậu đi trước đi!"

Sở Linh Tầm tỉnh táo nói, cậu dù sao cũng có nhà họ Sở làm chỗ dựa vững chắc, coi như thế lực của đối phương có lớn hơn nữa, cũng phải cố kỵ mấy phần. Cậu sợ lại xảy ra chuyện như lần trước, hay là cứ đem con gái đi trước là tốt nhất.

"Bây giờ muốn đi, sợ rằng quá muộn rồi!"

Cửa phòng bị đẩy ra, trong chớp mắt, một nhóm người nối đuôi nhau đi vào, trong mắt phượng của người đàn ông dẫn đầu mang theo hài hước, anh ta nhìn Sở Linh Tầm, từ từ dạo bước đến trước mặt cậu.

"Thì ra là em trai nhỏ cua Sở gia, chuyện lần trước vẫn chưa nhận được dạy dỗ? Còn dám tới nơi này chơi?"

"Tư Đồ đại ca, cô ấy là bạn học của em, nể mặt của anh trai em, có phải hay không. . . . . ."

Sở Linh Tầm thở phào nhẹ nhõm, thì ra là người quen biết, Sở linh Tề và Tư Đồ Kiều có chút giao tình, cậu cũng đã gặp mấy lần, nhưng cậu cũng không chắc chắn có thể khiến Tư Đồ Kiều buông tha Tưởng Viện Viện.

"Nể mặt của anh trai cậu? Một tiểu thư nhà quan đã rớt đài, đáng để cậu dùng mặt mũi của anh trai cậu đến đòi giao tình?"

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tư Đồ Kiều mang theo nhàn nhạt khinh thường, Tưởng Viện Viện núp ở sau lưng Kim Na Na, run lẩy bẩy, đôi mắt đỏ lên, điểm đạm đáng yêu.

"Anh rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!"

Bỗng dưng, một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng vang lên, Tư Đồ Kiều trong nháy mắt nhìn lên, trong lòng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

"Anh muốn người, hay là muốn mặt mũi?"

Tần Mặc ngồi phịch ở trong ngực Bùi Thiểu Y, khóe miệng treo lên nụ cười lạnh, trong giọng nói là uy hiếp, là bức hiếp.

"A, Thần biết cô ở đây không?"

Tư Đồ Kiều đĩ nhiên biết video trong tay cô, nhất định sẽ làm cho anh ta vỡ tung trong một đem, nhưng anh ta vẫn không cam lòng a! Bị một cô bé uy hiếp, nói ra sẽ bị thủ hạ của anh ta cười nhạo có được hay không!

"Anh ta biết thì thế nào! Không biết thì thế nào! Anh cảm thấy có thể uy hiếp tôi? Nói cho anh biết! Tôi mới không sợ anh ta, xem tốc độ của anh nhanh hơn, hay tốc độ phát tán của tôi nhanh hơn!"

Một giọt mồ hôi lạnh Tư Đồ Kiều vương trên trán, tiểu nha đầu này hỏa khí hình như rất lớn, chẳng lẽ là Phong Thần chọc tới cô? Nhìn bộ dạng bất cứ

giá nào của cô, kiêu ngạo cũng không nhỏ.

Anh ta phất phất tay, để cho thủ hạ người trước tiên lui ra ngoài, anh ta thua trong tay cô gái này, đồng hồ trên cổ tay đã chỉ mười hai giờ, lại nhìn Bùi Thiểu Y ôm Tần Mặc, anh không phải nên thông báo một chút cho Phong Thần chứ?

"Vậy tôi đưa cô về trước nha? Đã trễ thế này, Thần sẽ lo lắng."

Những lời này khiến Tần Mặc phản ứng càng lớn, "Lo lắng cá quỷ a! Ai cần anh lo!"

Cô tránh thoát khỏi cánh tay Bùi Thiểu Y, bước chân không ổn định đi về phía Tư Đồ Kiều, rượu cồn bắt đầu gây tê thần kinh của cô, dưới chân mềm nhũn, thân thể nghiêng hẳn về một bên.

Tất cả mọi người có mặt lên tiếng kinh hô, đầu Tần Mặc đụng phải tay vịn ghế sa lon, đau đớn kêu lên một tiếng rồi không có phản ứng!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Giam cầm

Phần 4

Editor: chenqiucao

Bên trong phòng truyền đến tiếng "đoàng đoàng đoàng đoàng", Phong Thần còn chưa tới, cũng đã nghe được tiếng động, giữa lông mày anh tỏa ra áp bức hung ác nham hiểm.

"Đi lấy chìa khóa dự phòng cầm đến đây!"

"Thiếu gia, chìa khóa bị tiểu thư cầm đi. . . . . ."

Lão quản gia vẻ mặt như đưa đám, Tần Mặc đoạt lấy chìa khóa liền đi, ông xương cốt đã già này chạy làm sao bằng cô? Một cái chớp mắt, người đã bỏ chạy không thấy bóng dáng.[Truyện được edit bởi chenqiucao Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

"Tần Mặc, cô mở cửa ra cho tôi!"

Anh đè nén lửa giận, bên trong lại truyền đến tiếng võ vụn đối kháng với anh, đám người hầu cũng tụ tập tại đại sảnh, nhìn thiếu gia nhà mình sôi gan với cửa phòng.

Cuộc chiến tranh này cuối cùng vẫn bùng nổ, nhanh hơn so với bọn họ dự trù.

Bên trong phòng lập tức không có động tĩnh, Phong Thần cắn răng nghiến lợi, không đợi anh nghĩ phải xử trí vật nhỏ này như thế nào, một cỗ mùi khét từ trong khe cửa truyền ra.

Mặt Phong Thần liền biến sắc, đạp mạnh mấy đá về phía cửa phòng, cửa phòng lại vẫn như cũ không nhúc nhích, anh mắng một tiếng, bảo quản gia lấy búa ra, hung hăng bổ xuống khóa cửa.

"Tần Mặc, cô chết chắc rồi!"

Anh tức giận phá vỡ cửa, bên trong phòng một mảnh bừa bãi, mà bên trong chậu đặt ở bên cạnh, đang bốc lên sương mù màu trắng.

"Lan?"

Không thấy tung tích Tần Mặc, chỉ có một mình Lan ở bên trong phòng, cửa sổ mở rộng ra, dùng ga giường kết thành dây thừng buộc cố định ở một chỗ, một đầu khác ở ngoài cửa sổ.

Phong Thần mặt liền biến sắc, "Hai người các cậu giỏi lắm!"

Lan khẽ mỉm cười, tỏ vẻ thân sĩ phong độ, "Tôi cũng chỉ là nghe lệnh làm việc!"

"Tư Đồ Kiều, cho cậu một ngày, tìm cô ấy trở lại cho mình!"

Âm thanh âm u của Phong Thần truyền đến, cả người Tư Đồ Kiều run lên, khóe miệng co giật, một ngày? Trời ơi, anh ta nhìn Lan một cái, nét mặt có chút cổ quái, lại nhanh chóng rời đi, đi tìm người.[Truyện được đăng chính thức tại DĐLQĐ]

Những ngày này Bùi Thiểu Y đều bị Phong Thần làm cho tức điên lên, không chỉ không để cho Tần Mặc gặp cậu, còn không nhận điện thoại của cậu! Nhưng cậu vẫn có ý định đi thử vận khí một chút, nói không chừng sẽ có cơ hội, mà cơ hội lại gặp trên nửa đường!

"Mặc Nhi!"

Đang đi trên đường, cậu gặp được Tần Mặc trốn nhà thành công.

"Dẫn tôi đi!"

Hai mắt Tần Mặc trong veo như nước chống lại mắt của cậu, Bùi Thiểu Y liền không cách nào cự tuyệt yêu cầu của cô, nghe những lời này, thế nào cũng cảm thấy có ý tứ bỏ trốn. Ngực cậu đột nhiên trào ra một cỗ lý tưởng hào hùng, nhất định là Tần Mặc không chịu được sự áp bức Phong Thần, quyết định tiếp nhận cậu!

Cậu cầm chặt tay Tần Mặc, vô cùng kiên định gật đầu, "Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ dẫn cậu đi!"

Bùi Thiểu Y suy nghĩ chỉ chốc lát, kéo Tần Mặc đi về một phương hướng khác, hiện tại chỗ của Bùi Thiểu Y không thể đi, bên kia Sở Linh Tầm càng không thể đi, Kim Na Na cũng không giúp được cô.

Cậu vừa đi vừa bấm điện thoại, Tần Mặc mơ hồ nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói của phụ nữ, không đến hai câu, Bùi Thiểu Y liền cúp điện thoại.

"Cậu ra ngoài như thế nào?"

Phong Thần nhốt cô vô cùng chặt, lại một tấc cũng không rời cô, Tần nói sơ qua một lần, mặt không chút thay đổi.

Buổi trưa mặt trời hết sức gay gắt, trên trán hai người, cũng rịn ra một tầng mồ hôi, trái đất hoàn toàn bị ánh mặt trời chói chang nướng, trên đường nhựa bốc lên khí nóng, người đi ở bên trên nóng hầm hập giống như bánh màn thầu hấp.

Nửa giờ sau, người Bùi Thiểu Y hẹn đến trễ, "Xin lỗi, tôi tới chậm. . . . . ."

Âm thanh mừng rỡ ở sau lưng vang lên, nhưng âm cuối lại có chút kinh ngạc, mơ hồ có chút trầm thấp. Tần Mặc xoay người, gật đầu một cái, lên tiếng chào.

"Thiểu Y?"

Người tới chính là Tưởng Viện Viện một tuần trước được đám người Sở Linh Tầm cứu, giờ phút này, vẻ mặt của cô nghi hoặc nhìn Bùi Thiểu Y, anh vội vội vàng vàng gọi cô ra ngoài, là vì cái gì?[Edit by chenqiucao Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn]

Còn tưởng rằng chỉ có hai người bọn họ, nhưng không nghĩ, còn có Tần Mặc.

"Mặc Nhi gần đây cần ở lại chỗ của cô, không thành vấn đề chứ!"

Bùi Thiểu Y cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng ra mục đích hẹn gặp mặt cô, ánh mắt Tưởng Viện Viện run lên, theo bản năng nhìn về phía Tần Mặc. Trái tim có chút cô đơn, nhưng vẫn mở miệng, "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Chính là ở nhờ mấy ngày, hỏi nhiều như vậy làm gì!"

Mặt Tưởng Viện Viện cứng ngắc, khóe miệng cứng đờ, Tần Mặc nhàn nhạt nhìn cô một cái, "Nếu như không tiện, tôi cũng không miễn cưỡng, ."

"Không, chỉ sợ cô không quen."

Mặc dù hai người bọn họ không tính là quen thuộc, nhưng Tần Mặc ở trường học cũng từng giúp cô giải vây, hiện tại muốn cô giúp một tay, đĩ nhiên là không thể từ chối. Hơn nữa. . . . . Tưởng Viện Viện giương mắt nhìn Bùi Thiểu Y một cái, trong mắt ẩn giấu chút tình cảm nào đó.

Tư Đồ Kiều tìm ba ngày, vẫn không tìm được chỗ Tần Mặc ẩn náu, lo lắng vây quanh, Phong Thần cau mày, trong lòng cũng lo âu không dứt.

"Hiệu suất làm việc của cậu, khi nào thì kém như vậy!"

"Chỗ nào cô ấy có thể đi, mình đều tìm khắp rồi. . . . . ."

Tư Đồ Kiều cũng rất uất ức, biển người mênh mông, tìm một người cũng phải cần thêm mấy ngày chứ! Hắn cũng không phải là chó, mũi cũng ngửi không ra mùi của cô a!

Tròng mắt Phong Thần sâu kín, giống như biển rộng sâu thẳm, nhìn không thấu, anh nắm ngón trỏ lại đặt ở dưới cằm, trầm mặc không nói lời nào. Gió lạnh trong phòng ngăn cách nóng bức bên ngoài phòng, một bức tường, hai thế giới.

Anh hơi cúi đầu, không nói lời nào, mi mắt rủ xuống, che giấu giảo hoạt bên trong.

Rất lâu sau đó, khi Tư Đồ Kiều cho là Phong Thần đã ngủ, anh rốt cuộc lên tiếng, "Hừ, xem ra phải xuống tay với cậu ta!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Bỏ nhà trốn đi

Editor: chenqiucao

Bên trong phòng truyền đến tiếng "đoàng đoàng đoàng đoàng", Phong Thần còn chưa tới, cũng đã nghe được tiếng động, giữa lông mày anh tỏa ra áp bức hung ác nham hiểm.

"Đi lấy chìa khóa dự phòng cầm đến đây!"

"Thiếu gia, chìa khóa bị tiểu thư cầm đi. . . . . ."

Lão quản gia vẻ mặt như đưa đám, Tần Mặc đoạt lấy chìa khóa liền đi, ông xương cốt đã già này chạy làm sao bằng cô? Một cái chớp mắt, người đã bỏ chạy không thấy bóng dáng.[Truyện được edit bởi chenqiucao Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

"Tần Mặc, cô mở cửa ra cho tôi!"

Anh đè nén lửa giận, bên trong lại truyền đến tiếng vỡ vụn đối kháng với anh, đám người hầu cũng tụ tập tại đại sảnh, nhìn thiếu gia nhà mình sôi gan với cửa phòng.

Cuộc chiến tranh này cuối cùng vẫn bùng nổ, nhanh hơn so với bọn họ dự trù.

Bên trong phòng lập tức không có động tĩnh, Phong Thần cắn răng nghiến lợi, không đợi anh nghĩ phải xử trí vật nhỏ này như thế nào, một cỗ mùi khét từ trong khe cửa truyền ra.

Mặt Phong Thần liền biến sắc, đạp mạnh mấy đá về phía cửa phòng, cửa phòng lại vẫn như cũ không nhúc nhích, anh mắng một tiếng, bảo quản gia lấy búa ra, hung hăng bổ xuống khóa cửa.

"Tần Mặc, cô chết chắc rồi!"

Anh tức giận phá vỡ cửa, bên trong phòng một mảnh bừa bãi, mà bên trong chậu đặt ở bên cạnh, đang bốc lên sương mù màu trắng.

"Lan?"

Không thấy tung tích Tần Mặc, chỉ có một mình Lan ở bên trong phòng, cửa sổ mở rộng ra, dùng ga giường kết thành dây thừng buộc cố định ở một chỗ, một đầu khác ở ngoài cửa sổ.

Phong Thần mặt liền biến sắc, "Hai người các cậu giỏi lắm!"

Lan khẽ mỉm cười, tỏ vẻ thân sĩ phong độ, "Tôi cũng chỉ là nghe lệnh làm việc!"

"Tư Đồ Kiều, cho cậu một ngày, tìm cô ấy trở lại cho mình!"

Âm thanh âm u của Phong Thần truyền đến, cả người Tư Đồ Kiều run lên, khóe miệng co giật, một ngày? Trời ơi, anh ta nhìn Lan một cái, nét mặt có chút cổ quái, lại nhanh chóng rời đi, đi tìm người.[Truyện được đăng chính thức tại DĐLQĐ]

Những ngày này Bùi Thiếu Y đều bị Phong Thần làm cho tức điên lên, không chỉ không để cho Tần Mặc gặp cậu, còn không nhận điện thoại của cậu! Nhưng cậu vẫn có ý định đi thử vận khí một chút, nói không chừng sẽ có cơ hội, mà cơ hội lại gặp trên nửa đường!

"Mặc Nhi!"

Đang đi trên đường, cậu gặp được Tần Mặc trốn nhà thành công.

"Dẫn tôi đi!"

Hai mắt Tần Mặc trong veo như nước chống lại mắt của cậu, Bùi Thiếu Y liền không cách nào cự tuyệt yêu cầu của cô, nghe những lời này, thế nào cũng cảm thấy có ý tứ bỏ trốn. Ngực cậu đột nhiên trào ra một cỗ lý tưởng hào hùng, nhất định là Tần Mặc không chịu được sự áp bức Phong Thần, quyết định tiếp nhận cậu!

Cậu cầm chặt tay Tần Mặc, vô cùng kiên định gật đầu, "Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ dẫn cậu đi!"

Bùi Thiểu Y suy nghĩ chỉ chốc lát, kéo Tần Mặc đi về một phương hướng khác, hiện tại chỗ của Bùi Thiểu Y không thể đi, bên kia Sở Linh Tầm càng không thể đi, Kim Na Na cũng không giúp được cô.

Cậu vừa đi vừa bấm điện thoại, Tần Mặc mơ hồ nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói của phụ nữ, không đến hai câu, Bùi Thiểu Y liền cúp điện thoại.

"Cậu ra ngoài như thế nào?"

Phong Thần nhốt cô vô cùng chặt, lại một tấc cũng không rời cô, Tần nói sơ qua một lần, mặt không chút thay đổi.

Buổi trưa mặt trời hết sức gay gắt, trên trán hai người, cũng rịn ra một tầng mồ hôi, trái đất hoàn toàn bị ánh mặt trời chói chang nướng, trên đường nhựa bốc lên khí nóng, người đi ở bên trên nóng hầm hập giống như bánh màn thầu hấp.

Nửa giờ sau, người Bùi Thiểu Y hẹn đến trễ, "Xin lỗi, tôi tới chậm. . . . . ."

Âm thanh mừng rỡ ở sau lưng vang lên, nhưng âm cuối lại có chút kinh ngạc, mơ hồ có chút trầm thấp. Tần Mặc xoay người, gật đầu một cái, lên tiếng chào.

"Thiểu Y?"

Người tới chính là Tưởng Viện Viện một tuần trước được đám người Sở Linh Tầm cứu, giờ phút này, vẻ mặt của cô nghi hoặc nhìn Bùi Thiểu Y, anh vội vội vàng vàng gọi cô ra ngoài, là vì cái gì?[Edit by chenqiucao Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn]

Còn tưởng rằng chỉ có hai người bọn họ, nhưng không nghĩ, còn có Tần Mặc.

"Mặc Nhi gần đây cần ở lại chỗ của cô, không thành vấn đề chứ!"

Bùi Thiểu Y cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng ra mục đích hẹn gặp mặt cô, ánh mắt Tưởng Viện Viện run lên, theo bản năng nhìn về phía Tần Mặc. Trái tim có chút cô đơn, nhưng vẫn mở miệng, "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Chính là ở nhờ mấy ngày, hỏi nhiều như vậy làm gì!"

Mặt Tưởng Viện Viện cứng ngắc, khóe miệng cứng đờ, Tần Mặc nhàn nhạt nhìn cô một cái, "Nếu như không tiện, tôi cũng không miễn cưỡng, ."

"Không, chỉ sợ cô không quen."

Mặc dù hai người bọn họ không tính là quen thuộc, nhưng Tần Mặc ở trường học cũng từng giúp cô giải vây, hiện tại muốn cô giúp một tay, đĩ nhiên là không thể từ chối. Hơn nữa. . . . . Tưởng Viện Viện giương mắt nhìn Bùi Thiểu Y một cái, trong mắt ẩn giấu chút tình cảm nào đó.

Tư Đồ Kiều tìm ba ngày, vẫn không tìm được chỗ Tần Mặc ẩn náu, lo lắng vây quanh, Phong Thần cau mày, trong lòng cũng lo âu không dứt.

"Hiệu suất làm việc của cậu, khi nào thì kém như vậy!"

"Chỗ nào cô ấy có thể đi, mình đều tìm khắp rồi. . . . . ."

Tư Đồ Kiều cũng rất uất ức, biển người mênh mông, tìm một người cũng phải cần thêm mấy ngày chứ! Hắn cũng không phải là chó, mũi cũng ngửi không ra mùi của cô a!

Tròng mắt Phong Thần sâu kín, giống như biển rộng sâu thẳm, nhìn không thấu, anh nắm ngón trỏ lại đặt ở dưới cằm, trầm mặc không nói lời nào. Gió lạnh trong phòng ngăn cách nóng bức bên ngoài phòng, một bức tường, hai thế giới.

Anh hơi cúi đầu, không nói lời nào, mi mắt rủ xuống, che giấu giảo hoạt bên trong.

Rất lâu sau đó, khi Tư Đồ Kiều cho là Phong Thần đã ngủ, anh rốt cuộc lên tiếng, "Hừ, xem ra phải xuống tay với cậu ta!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tôi không cần người giám hộ như anh

Editor: chenqiucao

Tưởng Viện Viện và Tần Mặc trở lại chỗ ở hiện tại của cô, đó là một cái ngõ kiểu xưa, hoàn cảnh đĩ nhiên là không thể như trước kia. Ở nơi này nhiều người là dân chúng tầm thường, cũng không phải là nguy hiểm, rất nhiều người già lớn tuổi thấy Tưởng Viện Viện, còn nhiệt tình chào hỏi cô.

Thỉnh thoảng còn có thể truyền đến tiếng rao của người bán hàng rong , chuông kêu "leng keng leng keng" rêu rao khắp nơi, khiến Tần Mặc cảm thấy rất mới lạ.

Căn nhà là bà ngoại Tưởng Viện Viện để lại, mặc dù nhỏ, nhưng dầu gì cũng là một chỗ để dung thân, đối với Tưởng Viện Viện bây giờ mà nói, đã quá tốt rồi.

Bùi Thiểu Y rảnh rỗi sẽ đến thăm Tần Mặc, cậu cũng sợ Phong Thần sẽ phái người theo dõi mình, cho nên cũng không dám quá thường xuyên đến chỗ Tưởng Viện Viện được .

Tần Mặc kéo ngọc xanh bên tai, cái đó nhìn chỉ giống như là bông tai, trên thực tế, lại là máy truyền tin của cô và Lan. Bên trong đồ trang sức nho nhỏ kia, trang bị thiết bị truyền thông tin bí ẩn nhất, thông qua cái bông tai hột xoàn nho nhỏ này, cô có thể biết được tất cả tình hình bên kia của Phong Thần.

Cô thở dài một cái, không biết tiếp theo nên làm gì.

Ba đưa cô tới chỗ Phong Thần, là không hi vọng cô cuốn vào cuộc đấu tranh trong bang, nhưng cô và Lam Vụ Vũ đã có hôn ước từ nhỏ, nhưng trong lúc vô hình, đem cô và Lam Bang gắn liền không thể tách rời.

Nếu như không có sự kiện kia xảy ra, có lẽ, cô thật sự sẽ nguyện ý gả cho hắn.

Đáng tiếc, không có nếu như, thời gian trôi qua không thể tìm về, cho nên, cô chỉ có thể nhìn về phía trước, tuyệt đối không thể nhớ lại quá khứ.

"Bụp bụp" hai tiếng, tiếng gõ cửa vang lên, Tưởng Viện Viện chạy đi mở cửa, nhưng thân thể lập tức liền cứng lại, cô luống cuống nhìn Tần Mặc một chút, không biết nên làm thế nào.

Nhận thấy được sự khác thường của cô, Tần Mặc quay đầu, lúc này, Tưởng Viện Viện đã nghiêng người sang, người ngoài cửa đĩnh đạc đi vào.

"Đại tiểu thư của tôi, để tôi tìm thật dễ!"

Người tới đuôi mắt hơi nhếch lên, tròng mắt hình hoa đào mơ hồ mang theo nhạo báng, nếu không phải Phong Thần nhắc nhở, chỉ sợ bọn họ vẫn chẳng hay biết gì.

"Trễ hơn so với dự liệu của tôi!"

Khóe môi Tần Mặc nhếch lên nụ cười châm chọc, Tư Đồ Kiều lặng lẽ nói bên tai cô, "Cô có thể đem đoạn ghi hình kia trả lại cho tôi không? Tôi thật sự bất chấp nguy hiểm bị Thần giết chết. . . . . ."

"Tôi dĩ nhiên sẽ cho anh, chỉ là, anh cảm thấy sẽ dễ dàng như vậy sao?"

Mặt của Tư Đồ Kiều khẽ co quắp, nha đầu này thật sự là khắc tinh của Phong Thần á..., lại còn không chịu xử lý sạch cái video mất mặt kia! Lần trước xuất hiện tại nhà Phong Thần, cũng là bất đắc dĩ bị cô ép buộc, dẫn dụ Phong Thần, để cho cô thừa dịp loạn mà chạy trốn, hắn. . . . . Cũng là có phần tham dự. . . . . .

"Vậy cô. . . . . Cô còn muốn như thế nào?"

Tần Mặc nhếch miệng, môi anh đào ghé vào lỗ tai hắn, "Tôi muốn anh làm người giám hộ của tôi!"

Mặt của Tư Đồ Kiều lập tức cứng ngắc, hơi trắng bệch, lắc đầu liên tục.

"Không được không được, Thần thật sự sẽ giết của tôi đấy, tôi. . . . . ."

"Anh cũng không cần mặt mũi? Tôi đem chuyện anh giúp tôi nói với Phong Thần, anh ta sẽ không làm thịt anh? Anh muốn chết sớm hay là chết muộn?"

Tư Đồ Kiều hít sâu một hơi, hình như có thể nhìn thấy cái đuôi nhỏ màu đen vểnh lên sau lưng Tần Mặc, mang theo móc câu sắc bén, kiên quyết quyến rũ lòng hắn.

Hắn trái lo phải nghĩ, kẹp ở giữa hai cái người này, dù sao đều là cái chết! Hắn quan sát nét mặt Tần Mặc, lại suy nghĩ sự quỷ quyệt giữa hai người này, cảm giác được chút gì đó.

To gan suy đoán một chút, bản thân từng trải qua trong vạn bụi hoa, công tử mảnh lá chẳng dính vào người, cho dù Tần Mặc che giấu khá hơn nữa, hắn vẫn có thể nhìn ra một ít.

"Cô không phải là muốn chọc tức Thần sao? Tôi giúp cô, nhưng mà lần này, cô nên tuân thủ cam kết!"

"Anh lại biết tôi nghĩ cái gì?"

Lông mày cô nhướng lên, Tư Đồ Kiều lập tức lấy lòng nói, "Tôi nào dám biết cô nghĩ cái gì, chỉ là đàn ông nghĩ cái gì, tôi rất rõ ràng."

Tần Mặc suy tư chốc lát, thay vì để cho cô vẫn bị Phong Thần dắt mũi dẫn đi, chi bằng đổi bị động thành chủ động, giáo huấn anh một trận! Từ khi bắt đầu nghỉ phép cùng anh, anh để cô bị ức hiếp không ít, cô đại nhân có đại lượng không đi so đo, nhưng là lần này!

Trong mắt lóe lên sự tàn khốc, "Tốt!"

Phong Thần ở trong nhà chờ đợi tin tức của Tư Đồ Kiều, vẻ mặt của anh âm tình bất định, đang lúc anh suy tư, chờ Tần Mặc trở lại sẽ dạy dỗ như thế nào, cửa chính truyền đến giọng oang oang của Tư Đồ Kiều.

"Thần, mình mang đứa nhỏ của cậu trở về rồi."

Anh lập tức từ trên ghế salon đứng lên, nhưng vừa nghĩ, lại ngồi xuống, bày ra tư thái bình tĩnh.

"Tôi đã trở về."

Tần Mặc nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi, liền từ trước mặt anh nhẹ nhàng lên lầu, Phong Thần sững sờ. Cô mất tích mấy ngày, bây giờ lại cứ như vậy rời đi từ trước mặt anh? !

Giống như cô vừa đi chơi xong trở lại, căn bản không xảy ra chuyện trốn chạy, như không có chuyện gì xảy ra.

Anh đứng lên vừa định nổi đóa, lại bị Tư Đồ Kiều đè bả vai xuống, Phong Thần quay đầu, nét mặt đầy vẻ giận dữ nhìn hắn. Trong lòng Tư Đồ Kiều rùng mình một cái, nhưng trên mặt vẫn giữ vững bình tĩnh như cũ, "Thần, mình muốn nói cho cậu biết một chuyện. . . . . ."

"Cái gì?"

"Từ hôm nay trở đi, tôi không ở lại chỗ này!"

Tần Mặc xuất hiện tại đầu cầu thang, Lan đi theo phía sau cô, trên tay xách theo hành lý thu thập xong, cùng đi theo, đương nhiên còn có gấu bông cô thích nhất.

Nhìn thấy con gấu bông kia, cơn giận của Phong Thần liền lập tức xông ra, "Buổi tối cô không sợ sấm đánh!"

"Tôi có gấu bông của Thiểu Y, anh khỏi cần bận tâm!"

Phong Thần vốn cho là, Tần Mặc nói thích Bùi Thiểu Y, chỉ là nói lẫy, không ngờ, cô cư nhiên bây giờ muốn mang theo gấu bông đại biểu cho Bùi Thiểu Y "bỏ trốn" theo hắn!

Anh đã nói, con gấu bông kia có cái gì đặc biệt , thì ra là, thì ra là quà tặng của Bùi Thiểu Y!

"Tôi là người giám hộ của cô. . . . . ."

"Tôi mới không cần người giám hộ như anh!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Gặp lại người giám hộ

Tần Mặc ngẩng cao đầu, từng bước từng bước xuống lầu, "Tôi đã đã nói với ba, từ hôm nay trở đi, anh và tôi không có bất cứ quan hệ gì, trường học anh sắp xếp cho tôi tôi cũng không thể tới nữa!"

"Cô. . . . . ."

Phong Thần không ngờ, động tác của Tần Mặc lại nhanh như vậy, anh cực khổ chặn tin tức từ Lan, thật vất vả phá giải từng con đường trở ngại, tìm được cô! Bây giờ cô lại đạp cho anh một cước!

Trái tim co quắp kịch liệt, thái độ biến hóa thất thường, anh xanh mặt, sau đó bật cười.

"Được, thật tốt quá! Dù sao tôi cũng vậy không muốn trông nom một tiểu quỷ, đi, đi càng xa càng tốt!"

Tần Mặc không có nói thêm nửa câu, trực tiếp đi về phía của chính, Phong Thần nắm chặt hai quả đấm, hai mắt liều mạng nhìn chằm chằm bóng lưng Tần Mặc. Cô. . . . . Cô cư nhiên lại thật sự bỏ đi!

Tư Đồ Kiều lén lút quan sát nét mặt Phong Thần, người đứng xem sáng suốt, anh âm thầm cười cười, bị Phong Thần lấn áp nhiều năm như vậy, hôm nay rốt cuộc có cơ hội báo thù!

Vì vậy, hắn tiến lên, "Thần, quên nói cho cậu, Tần Mặc hiện tại, muốn ở cùng chỗ với mình."

Những lời này mới vừa nói xong, một ánh mắt như dao bổ về phía hắn, nếu như ánh mắt của Phong Thần có thể hóa thành vật thật, Tư Đồ Kiều có thể đã bị chém thành hai khúc rồi.

"Cậu đây là đang ghen tỵ?"

"Mình ghen tỵ với cậu?" Anh hừ lạnh một tiếng, "Mình nên cầu phúc thay cậu, hi vọng cậu không bị cô ấy cho giày vò đến chết! Cô gái phiền toái này đi, tôi cũng không cần phải để ý đến cục diện rối rắm cô ấy rồi, tôi đốt pháo pháo ăn mừng còn không kịp, làm sao có thể ghen tỵ với cậu!"

Nghe vậy, Tư Đồ Kiều cười xấu xa một tiếng, "Thật ra thì tiểu nha đầu kia dáng dấp không tệ á..., gia thế không tồi, nếu như có thể thuận lợi, thế lực ở hải ngoại của bọn mình cũng có thể nâng cao một bước!"

Hai mắt Phong Thần nheo lại, giọng nói lạnh như băng vang lên, "Nếu như cậu không sợ biến thành tổ ong vò vẽ, mình ngược lại thật sự vui mừng khi việc thành công!"

Lời nói không hề có nhiệt độ kích thích cả người Tư Đồ Kiều nổi da gà, nhìn nét mặt Phong Thần tựa tiếu phi tiếu(#chen: cười như không cười), còn có giọng điệu nghiến răng nghiến lợi nghĩ một đằng nói một nẻo, thật sự sợ nói thêm gì nữa, hắn thật sự muốn hộc máu tại chỗ!

Xác định đã chuyển biến tốt, Tư Đồ Kiều cười một tiếng, cũng không nói rốt cuộc muốn hay không muốn ra tay, cứ đi như thế.

Ngoài phòng truyền đến tiếng gầm rú của xe hơi, Phong Thần nắm chặt thành nắm đấm, hai chân nhanh chóng di chuyển, vừa tới cửa, chỉ thấy chiếc xe thể thao màu đỏ phong cách giống như mũi tên cách dây cung, "Vèo" một cái liền lao vùn vụt.

Căn phòng lập tức yên tĩnh lại, Phong Thần cảm giác một chỗ nào đó trong lòng trống rỗng, dường như Tần Mặc rời đi, tim của anh cũng bị lấy đi rồi.

Phong Thần trở lại phòng ngủ của mình, kéo tủ treo quần áo ra, bên trong chỉ còn lại quần áo thuộc về anh, vốn không gian có chút chật chội, lập tức trống rỗng không ít. Nhìn lại một chút, trên giường to như vậy, chỉ còn lại chăn đệm.

Trên bàn sách để một quyển sách, anh nhìn chăm chú, là tập tranh anh đưa cho cô. Cô lại không mang đi? !

Hôm sau, Phong Thần trực tiếp điều nhiệm(điều đi nhận chức vụ khác) Tư Đồ Kiều đi Nam Phi phát triển nghiệp vụ, Tư Đồ Kiều dĩ nhiên là không muốn, không quan tâm sự cản trở của thư ký, lập tức liền vọt vào phòng làm việc tổng giám đốc.

"Thần, cậu không thể lợi dụng việc công để trả thù cá nhân!"

Tư Đồ Kiều thở hổn hển, đem văn kiện thuyên chuyển công tác trực tiếp ném lên bàn công tác của Phong Thần, Phong Thần thản nhiên nhìn hắn một cái, cái nhìn kia quả quyết mang theo sát khí và uy hiếp.

Mối hận đoạt "con gái" cộng thêm ý đồ bất chính của hắn i với Tần Mặc, hai lý do này, đủ để Phong Thần đem hắn lưu đày ở vùng biên giới, vĩnh viễn không phải hoàn triều.

"Chúng ta có thù riêng gì? Đợi cậu đem Tần Mặc thu vào tay, bên Nam Phi kia căn bản không phải vấn đề!"

Anh nói kỳ quái, giọng nói ngữ điệu cũng lộ ra đối với giễu cợt Tư Đồ Kiều, trên mặt vẫn bày ra nụ cười, nhưng núp ở sau nụ cười, lại đằng đằng sát khí với Tư Đồ Kiều.

Khóe miệng Tư Đồ Kiều co giật, hai tay hắn chống ở bên bàn, lấy lòng nói với Phong Thần, "Thần, mình lúc đó là nói bậy, cô ấy ở lại chỗ mình, dù sao cũng hơn trở về nước Mĩ, khiến cậu sớm tối lo lắng rồi?"

"Hả?"

Phong Thần nhíu mày, chờ đoạn sau của Tư Đồ Kiều .

"Mình cam đoan với cậu, hành tung mỗi ngày của cô ấy, mình đều sẽ 24h, toàn bộ phương vị (phương hướng và vị trí) báo cáo cho cậu! Cậu nóng lòng lo lắng cho 'con gái', có cái máy theo dõi này của mình, bảo đảm cậu thời thời khắc khắc cũng có thể nắm giữ xu hướng của cô ấy!"

Tư Đồ Kiều cũng không hy vọng kế hoạch của mình thất bại, hứ. . . . . Hắn còn hi vọng nhìn thấy dáng vẻ Phong Thần khốn khổ vì tình!

"Xem biểu hiện sau này của cậu!"

Tư Đồ Kiều chưa bao giờ cảm thấy Phong Thần nói chuyện giống như tiếng trời, nhưng bây giờ, hắn lại kích động muốn hôn giày da của Phong Thần

một cái, chỉ thiếu chút nữa tạ chủ long ân rồi!

"Đó là đương nhiên, đương nhiên!"

Phong Thần hừ lạnh một tiếng, cô nhóc này lại dám rời đi đường hoàng như vậy, còn nói không cần anh người giám hộ này! Nhưng anh là vì tốt cho cô!

Trẻ con yêu sớm cũng không phải là chuyện tốt lành gì, huống chi còn là Bùi Thiểu Y bối cảnh không sạch sẽ, cô vậy mà lại không nhìn ra được người có lòng tốt, càng muốn thoát khỏi khống chế của anh!

Tư Đồ Kiều thận trọng quan sát Phong Thần, sau đó nói, "Thần, cậu không cảm thấy, cậu đối với đứa bé kia có chút đặc biệt sao?"

"Cô ấy là 'con gái ' của mình chứ sao. . . . . ."

"Nào có con gái ngủ chung giường với cha, cậu xác định cô cũng chỉ xem cậu là 'cha'? Nhưng cô ấy đến tuổi mới biết yêu rồi a!"

Sắc mặt của Phong Thần biến đổi, chưa từng suy nghĩ tỉ mỉ tình cảm anh đối với Tần Mặc đến tột cùng là cái gì, anh chỉ là muốn cưng chiều cô, từ khi vừa mới bắt đầu muốn phá vỡ vẻ mặt lạnh lẽo của cô, càng về sau càng muốn nhìn thấy nụ cười thật lòng của cô. . . . . .

Hàng loạt thay đổi này, hình như cũng là tiến hành theo chất lượng, trái tim của anh, thay đổi một cách vô tri vô giác, từng bước từng bước hướng về phía Tần Mặc. Tim của anh. . . . . Dường như đã lưu lại trên người đứa bé bị anh gọi là con gái.

Anh chợt cả kinh, nhìn thấy nét mặt tựa tiếu phi tiếu của Tư Đồ Kiều, Phong Thần không biết như thế nào, có chút buồn bực, hắng giọng một cái, "Còn không đi? !"

"Dạ dạ dạ, tiểu nhân lui xuống trước."

Phong Thần vỗ trán, chiếc giường lớn trong nhà, vốn cảm thấy rất thoải mái, nhưng tối hôm qua, khiến anh cảm thấy vắng vẻ trống trải khác thường. Chẳng lẽ thật sự giống như Tư Đồ Kiều đã nói, anh. . . . . Anh đối với Tần Mặc. . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cứng rắn

Editor: chenqiucao

Màn đêm buông xuống, núp ở trong hình người tham lam và tìm kiếm kích thích **, dần dần bao phủ tối om, từ từ tránh thoát gông xiềng trong lòng, chiếm đoạt thân thể loài người.

Âm nhạc huyên náo chiếm lĩnh màng nhĩ, trước mắt ánh đèn màu lóe lên đan dệt tạo ra một thế giới ồn ào náo động và xa hoa lãng phí, đèn màu chiếu sáng vào mặt mọi người trong sàn nhảy, những người kia vẻ mặt hoặc là hưng phấn hoặc là mê say, đan ra một cảnh tượng mê loạn.

"Thần, gần đây ở trong vùng, không hề có hàng thuộc về chúng ta."

Tư Đồ Kiều và Phong Thần ngồi ở một góc tầm thường, ngón tay thon dài nắm chiếc ly chứa chất ỏng màu hổ phách, đặt bên môi khẽ nhấp một cái, trên mặt không chút để ý, đôi mắt lại bắn ra tàn khốc làm người ta sợ hãi.

"Tra ra là ai chưa?"

"Là từ bên Bùi Thiểu Hiên chảy ra, nhưng còn không biết, có phải là anh ta chỉ điểm hay không."

Anh không lên tiếng, rời khỏi chỗ ngồi, Tư Đồ Kiều theo sát sau lưng anh, hai người tới phòng quan sát. Ngón trỏ của Phong Thần thuần thục di chuyển trên bàn phím, trên màn hình lập tức chiếu ra tất cả vị trí góc chết, anh khẽ nheo mắt lại, chỉ chú ý tới một người trong màn hình.

"Đi, đem người. . . . . ."

Còn chưa có nói xong, ánh mắt của anh đột nhiên trừng lớn, hình như không tin vào mắt mình, kéo cảnh lại gần hơn, mục tiêu được phóng đại, Phong Thần oán hận nhìn về phía Tư Đồ Kiều.

"Đây chính là kết quả theo dõi cậu cho tôi!"

Nói xong, không đợi Tư Đồ Kiều nói chuyện, liền giống như gió lốc xông ra ngoài, Tư Đồ Kiều không hề cử động một hồi lâu, đợi đến lúc mục tiêu bắt đầu di chuyển, anh ta mới tỉnh lại.

"Các người còn không đi theo!"

Nha đầu này sao lại không xuất bài theo lẽ thường? Anh còn chưa có hành động, cô đã thực hiện kế hoạch trước một bước, thật không biết cô nghĩ như thế nào, cùng cô hợp tác, mình thật sự an toàn sao?

Sau lưng Tư Đồ Kiều một hồi âm lãnh, đổ mồ hôi hột.

Tần Mặc nhận lấy gói hàng đối phương đưa tới, bên trong chứa chất bột màu trắng, còn chưa kết thúc giao dịch, cổ tay trắng noãn của cô liền bị người bắt lại. Bột màu trắng trên tay, làm người tới tức trực tiếp tăng lên, sức lực nắm cổ tay cô, cũng không tự giác tăng lên.

"Cô dám chơi cái này!"

"Này, tiền trao cháo múc, đồ tôi đưa rồi, mau đưa tiền cho tôi!"

Người đàn ông giao dịch kia thấy có người phát hiện, ánh mắt không tự chủ rõ ràng lộ ra hốt hoảng, Phong Thần hướng về phía hắn ta cười lạnh, "Muốn tiền, xem mày có còn có cái mạng đó không!"

Vừa nói, bốn phía liền xông ra một nhóm người, vay người đàn ông ở giữa.

"Tôi...tôi chỉ là buôn bán nhỏ. . . . . ."

"Mang đi!"

Ra lệnh một tiếng, người đàn ông không có cơ hội phản kháng, lập tức liền bị đánh ngất, bị dẫn xuống.

Tư Đồ Kiều đến chậm thấy Tần Mặc bị Phong Thần nắm, không biết nên tiến hay là nên lui, ngược lại Phong Thần phát hiện ra hắn trước, một cái ánh mắt bắn tới , hắn lập tức cười ha hả nói, "Hai người cứ tự nhiên, cứ tự nhiên. . . . . ."

Sau khi những người không liên quan bị đuổi đi, lúc này Phong Thần mới nhìn về phía bị vật nhỏ mình bắt được, "Chơi cái gì không được, lại đụng tới thứ này, làm sao cô lại đắm mình trong trụy lạc như vậy!"

"Vậy cũng không cần anh quan tâm! Anh đã không còn là người giám hộ của tôi rồi !"

Âm nhạc huyên náo, Phong Thần kéo Tần Mặc đi tới phòng làm việc của mình, dùng sức đóng sầm cửa lại, xoay người, từng bước từng bước tới gần đứa nhỏ.

"Coi như tôi không phải là người giám hộ của cô, nhưng nhìn giao tình của cha tôi và cha cô, tôi không thể tùy cô!"

Tần Mặc không tự chủ lui về phía sau, sự tức giận trên người Phong Thần phát tán ra ngoài, kịch liệt hơn bất kỳ lần nào trong quá khứ, có lẽ đây mới là bộ mặt thật của Phong Thần!

Anh tiến một bước, thì cô lùi một bước, khi hông của cô đụng phải bàn làm việc làm từ gỗ lim, ống đựng bút trên bàn hơi lúc lắc một cái, bên trong không gian yên tĩnh, phát ra tiếng vang nho nhỏ.

Hai tay Phong Thần thuận thế chống ở mép bàn, anh giống như một con cự thú, đem con mồi nhốt lại dưới thân thể của mình, cúi nhìn cô cố gắng ngụy trang trấn định.

"Thiểu Y vẫn chờ tôi. . . . . ."

Tần Mặc nhìn thấy cuồng phong mãnh liệt từ trong tròng mắt tối đen như mặc của Phong Thần, sức mạnh đó dường như có thể cuốn sạch tất cả, vòng xoáy cuồng liệt hình như muốn hút cô vào, đem hy vọng nhỏ bé của cô chèn ép không trở mình được.

Vừa nghe thấy tên Bùi Thiểu Y, lửa giận trong lòng Phong Thần lại một lần nữa cuồng phong, anh đã nói! Tần Mặc làm sao có thể vô duyên vô cớ tới nơi này, thì ra là tên tiểu tử kia giật dây!

"Tôi nói cô cách xa cậu ta một chút, rốt cuộc cô có từng nghe vào không!"

Anh nhẹ giọng hỏi, không có một chút tức giận, thế nhưng con ngươi băng lãnh lại nói cho cô biết, hiện tại anh rất tức giận! Phong Thần chậm rãi cúi người xuống, cho đến chóp mũi hai người sắp chạm vào nhau, mới ngừng lại.

Tròng mắt từ từ di chuyển xuống, nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng mê người kia, trong đầu Phong Thần lướt qua câu hỏi của Tư Đồ Kiều, anh đối với cô có chút đặc biệt. Màu mắt càng tối tăm hơn, hô hấp có chút gấp gấp, chóp mũi là mùi hương thoang thoảng của thiếu nữ, quyến rũ giác quan của anh.

"Tôi không có ý định nghe lời anh!"

"Cô có biết đàn ông đều muốn gì không?"

Âm cuối của Phong Thần hơi trầm xuống, giọng nói khàn khàn vang vọng trong mật thất, âm thanh của anh vốn thuần chất lúc này trở nên vẩn đục, giống như ly rượu mạnh tác dụng chậm, làm người nghe buồn ngủ.

Tròng mắt của anh tản ra sức hấp dẫn như satan, dụ dỗ người ta tình nguyện rơi vào địa ngục, cùng ma cùng múa.

Tần Mặc dần dần bị lạc ở trong tròng mắt đó, hơi thở của Phong Thần dần dần tiến tới gần, một tay xoa gò má mỹ lệ của cô, "Bọn họ sẽ thừa dịp cô không chuẩn bị, đối cô như vậy. . . . . ."

Câu nói kế tiếp, tiêu tán ở giữa răng môi hai người, đôi môi cực nóng đặt lên mềm mại của cô, thân thể Tần Mặc lập tức cứng ngắc, một cái tay khác của Phong Thần giữ phần lưng của cô, không cho phép cô lui bước.

Tư thái cường hãn và bá đạo của anh, làm Tần Mặc khẽ run, nụ hôn này đối với cô tràn tức giận và đoạt lấy, có chứa mùi vị trừng phạt.

Cô đỏ mặt, đầu óc dần dần ngừng vận hành, đôi mắt lạnh lùng che lên một tầng hơi nước, bàn tay Phong Thần đảo qua, toàn bộ đồ sau lưng Tần Mặc bị quét xuống mặt đất.

"Ưmh. . . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ghen

Editor: chenqiucao

Tần Mặc bị đẩy ngã ở trên bàn, cô khẽ rên một tiếng, sắc mặt đỏ hồng, trông rất đẹp mắt. Hai tay Phong Thần chống bên người cô, nhìn đứa nhỏ dưới thân từ trên cao xuống, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Anh...anh muốn thế nào. . . . . ."

Phong Thần giữ chặt cái cằm xinh xắn của cô, hơi thở lan tỏa rõ ràng không giống trước đây, phòng làm việc mờ tối chính là thuộc về địa ngục của anh, mà giờ khắc này, anh đã hóa thân thành tên ác ma chiếm đoạt.

"Cô muốn biết tiếp theo sẽ xảy ra cái gì không?" Anh vừa nói, ngón tay thon dài vừa vén vạt áo của cô lên, nguy hiểm vuốt ve làn da non mềm trên eo nhỏ của cô.

Giọng điệu của anh lạnh nhạt như vậy, giống như đang thảo luận hôm nay sẽ đi chơi ở đâu, Tần Mặc bắt được cái tay không tốt kia, sau khi hô hấp bình tĩnh lại, mới chậm rãi mở miệng, "Chuyện như vậy không cần anh dạy!"

"Vậy cô muốn tìm ai? Tiểu tử Bùi Thiếu Y kia?"

Tần Mặc nheo mắt lại, vung tay tát một cái về phía Phong Thần, tiếng vang lanh lảnh vang vọng trong phòng làm việc, không chờ Phong Thần có phản ứng, cô khom gối hướng về phía bụng của anh hung hăng một đạp.

Phong Thần rên lên một tiếng, Tần Mặc thuận thế đẩy cơ thể anh ra, lấy lại tự do.

"Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!"

Tiện tay nhặt tất cả những thứ có thể lợi dụng ở bên cạnh lên, trực tiếp ném về phía Phong Thần, tất cả mọi thứ trong nháy mắt đều tới thăm hỏi trên người anh.

"Cô dừng tay cho tôi. . . . . ."

Anh xoa bụng dưới, tránh trái tránh phải, một cước của Tần Mặc làm anh kêu khổ liên tiếp, còn chưa xoa dịu được, một oanh tạc lại theo nhau mà tới, gần như khiến anh chạy trối chết, chật vật không chịu nổi.

Tần Mặc hung dữ đạp cửa đi ra, Tư Đồ Kiều núp ở một góc ghé đầu nhìn vào bên trong, cừ thật! Phòng làm việc này hoàn toàn thay đổi, mặt đất bừa bãi, hình như đã trải qua một cuộc càn quét.

Nhìn lại ông chủ của hắn một chút, Phong Thần hình như nghiêng người dựa vào bên tường, dáng vẻ cắn răng chịu đựng, nha đầu kia xuống tay thật đúng là không nể mặt.

"Xem ra tình hình chiến đấu vô cùng oanh liệt a!"

Tư Đồ Kiều lảo đảo đi vào, Phong Thần vịn vào tường, ngồi trên ghế sa lon không bị tai họa giáng xuống, "Người đâu!"

"Người kia không biết cấp trên là ai. . . . . ."

"Ai bảo cậu nói cái này !"

Tư Đồ Kiều nhún vai một cái, "Người ta đĩ nhiên là đi cùng bạn trai rồi!"

"Cái gì!"

Anh mới vừa rồi cũng tự thể nghiệm cảnh cáo cô, đàn ông đều là động vật nguy hiểm, cô lại còn dám đi ra ngoài cùng Bùi Thiểu Y, thật là không biết sống chết!

Sau khi Tần Mặc và Bùi Thiểu Y ra ngoài, vẫn trầm mặc không nói, mục đích tối nay của bọn họ là tìm ra người lén lút để lộ hàng ra ngoài nếu không phải là người của Phong Thần nửa đường ngáng chân, thì người đàn ông kia hẳn là bị bọn họ bắt được.

"Hôm nay thật đúng là lãng phí thời gian!"

Bùi Thiểu Y ảo não nói, nếu không phải là bị chặn lại, cậu nhất định sẽ không để cho Phong Thần mang Tần Mặc đi . Trong mười phút ngắn ngủn này, anh có thể nói là lòng như lửa đốt.

"Cậu hai. . . . . Ông chủ sẽ không đồng ý cậu nhúng tay vào chuyện này, kế tiếp hãy giao cho tôi đi!"

Tên thủ hạ kia vẻ mặt cầu xin, cũng không biết Bùi Thiểu Y nghe được tin đồn từ đâu, cậu ta muốn theo chuyện này, hắn vẫn gạt ông chủ nhà mình!

"Cậu vội cái gì! Có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm! Cầm đi!"

Đem vật mua được ném cho người kia, cậu cáu không phải là tại người kia, mà là. . . . . Từ sau khi Tần Mặc trở về, có cái gì đó không đúng.

Tần Mặc thấy không có chuyện của mình, liền phất phất tay, định đi về, nhưng Bùi Thiểu Y lại kéo tay của cô, "Mặc Nhi, cậu có để ý bối cảnh của mình không?"

"Cái thế giới này vốn không hoàn mỹ, tôi cũng chưa chắc đã thanh cao hơn, có tư cách gì mà xem thường cậu."

Sự tàn khốc của thế giới này, khi còn bé cô đã từng trải qua, không phải vì từ nhỏ cô đã sống trong xã hội đen, ngược lại, cha vẫn luôn dành cho cô ánh sáng của cuộc sống hạnh phúc, nhưng. . . . . Ánh sáng và hạnh phúc của cô,từ sau khi mẹ và em gái qua đời, cũng cùng nhau vỡ nát sụp đổ rồi.

Mới đầu cô căn bản không biết hôm nay sẽ gặp phải Phong Thần, cũng không biết, chỗ hôm nay đi là địa bàn của Phong Thần, cô vốn cảm thấy, Phong Thần chỉ là một thương nhân, nhưng nhận thức này, ngay từ khi mới bắt đầu đã sai rồi.

Có lẽ, đây cũng là một trong những nguyên nhân cha giao cô cho Phong Thần.

"Vậy, vậy chúng tai. . . . . Kết giao đi!"

Bùi Thiểu Y lấy dũng khí, bật thốt ra, cả khuôn mặt đỏ bừng, nếu Tần Mặc đã không còn bị Phong Thần quản nữa, vậy có phải là đại biểu, cô có thể tiếp nhận cậu hay không?

Thiếu niên xấu hổ cúi đầu, lòng bàn tay nắm tay thiếu nữ hơi đỏ mồ hôi, tia sáng ánh vàng của đèn đường kéo bóng dáng hai người cao dài ra, nhìn qua duy mỹ mà lại lãng mạn.

Vẻ mặt của hai người đàn ông núp trong bóng tối khác xa, mặt Tư Đồ Kiều hào hứng bừng bừng nhìn sự tình phát triển, mà mặt Phong Thần lại âm trầm, chẳng bao lâu sau, anh cũng lén lén lút lút rình coi người khác cầu ái như vậy? !

Chỉ thấy Tần Mặc chậm rãi đến gần Bùi Thiểu Y, trực tiếp liền ôm lấycậu ta, nếu không phải Tư Đồ Kiều liều mạng đè Phong Thần lại, anh đã sớm nhảy ra ngoài kéo hai người ra.

Nhìn từ góc độ của hai người, hai người trẻ dường như đang hôn môi triền miên, hồi lâu mới tách ra.

Nhìn hai người bọn họ rời khỏi đối phương, vẻ mặt Phong Thần âm trầm hận không thể rút gân lột da Bùi Thiểu Y, Tư Đồ Kiều thốn thức, không ngờ lúc sinh thời, hắn lại có thể nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Phong Thần.

"Bắt đầu từ hôm nay, cậu giám sát cô ấy thật kỹ cho mình, nếu không cậu hãy đến Nam Phi cho mình!"

Tư Đồ Kiều nhìn Phong Thần bực tức rời đi, cảm khái thứ cảm tình này thật sự làm cho người ta bị lạc mất bản tính, hắn cũng rất bội phục Tần Mặc, lại có sức ảnh hưởng với Phong Thần lớn như vậy.

Nếu hắn và Tần Mặc hai người đứng chung trên một chiến tuyến, như vậy hắn nên báo cho Tần Mặc, không chừng còn có thể có biện pháp chỉnh Phong

Thần!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Sóng gió ở trường học mới

Editor: chenqiucao

Thời gian giống như nước chảy, trong lúc vô tình lướt qua giữa các ngón tay, chờ đến khi hồi hồn, trong tay chỉ còn lại sự lạnh lẽo, nhưng không để lại dấu vết nào khác.

Trường học hiện tại của Tần Mặc mặc dù danh tiếng không bằng Roland, nhưng cũng nơi con cháu gia đình giàu có tụ tập, chẳng qua là Roland là dựa vào tỉ lệ lên lớp để thu hút học sinh, mà trường này chỉ cần có tiền là có thể vào, nổi tiếng là trường học của con nhà giàu.

Mà mà một trong những điểm làm cho trường học này nổi tiếng nhất, chính là trong đó không thiếu học sinh có bối cảnh đặc biệt, ví dụ như. . . . . .

"Học sinh mới phải đóng phí bảo vệ, có hiểu quy củ hay không a!"

Ngày thứ nhất nhập học, Tần Mặc đã đụng phải tngười tự xưng là muốn thu phí bảo vệ, nhìn cách ăn mặc của đối phương như một nữ lưu manh, cô nhíu mày, chậm rãi đứng dậy, trong tròng mắt lạnh lùng là nói không nên lời .

"Nếu như cô có bản lãnh!"

Đối phương dường như không ngờ cô sẽ phản kháng, lại nhìn Tần Mặc dáng vẻ gầy yếu, cậy vào mình nhiều người, lá gan tự nhiên cũng lớn lên. [Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen-edit by chenqiucao Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

Cô gái thủ lĩnh kia khinh miệt nhìn Tần Mặc, ánh mắt ghen tỵ dừng lại trên mặt mỹ lệ của Tần Mặc, làn da đó nõn nà, da trắng nõn như tuyết, thân hình lung linh hấp dẫn. Cô vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn tất cả ánh mắt của nam sinh trong lớp.

Hơn nữa trên người cô phát ra hơi lạnh, xen lẫn với tu dưỡng tốt đẹp, tạo thành phong cách vốn có của danh môn khuê tú, trong lạnh nhạt mang theo lạnh lùng kiêu ngạo, dường như ai cũng không lọt nổi vào mắt xanh của cô.

"Cô cho rằng tôi không dám động tới cô! Đừng tưởng rằng mình có phần mấy phần sắc đẹp thì ngon, nếu như cô không muốn gương mặt xinh đẹp của mình, tôi rất vui lòng giúp cô phá hủy nó!"

Cô ta nói xong liền vươn tay ra, bấm về phía gương mặt của Tần Mặc, tròng mắt Tần Mặc lạnh lẽo, tay còn chưa hoạt động, một cánh tay có lực khác cản lại tay của nữ sinh kia.

Khớp xương của đôi tay kia lộ rõ, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh thể hiện sự cường tráng của chủ nhân, vẻ mặt của nữ sinh kia hơi thay đổi, thể hiện ra sự đau đớn.

"Cô dám đụng đến cô ấy!"

Nam sinh không chút thương tiếc ai hất tay của nữ sinh ra, cô ta lảo đảo một bước, chỗ cổ tay bị nắm xuất hiện một vòng đỏ ửng.

"Anh. . . . . Hai người chờ đó cho tôi!"

Nhìn thấy một vài người khác dùng ánh mắt xem kịch vui nhìn về phía bên này, mặt nữ sinh lập tức đỏ lên, mang theo mấy nữ sinh phía sau rời khỏi phòng học.

Tần Mặc hơi kinh ngạc nhìn về phía người kia, "Làm sao cậu biết. . . . . ."

"Cậu có thể tới, thì tôi không thể tới a!"

Vẫn là bộ dạng không ai bì nổi kia, khóe miệng cười không khép nổi, căn bản là không đem sự uy hiếp của nữ sinh kia để vào trong mắt, có thể thấy được cậu ta có bao nhiêu phách lối.

"Dù sao ở nơi đó mình cũng không học được, ở đâu cũng giống nhau, huống chi, chỉ cần tôi không gây họa, anh mình cũng thuận theo mình."

Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt rạng rỡ như ánh mặt trời của thiếu niên, giống như trước đây lần đầu tiên hai người gặp mặt, nam sinh phách lối bá đạo, khoe khoang cá tính chói mắt như ánh mặt trời.

"Vậy Sở Linh Tầm đâu? Cậu ấy sẽ không đi theo cậu đến đây chứ?"

Tần Mặc nhìn sau lưng cậu ta, nhưng không thấy người như hình với bóng đi cùng cậu, Bùi Thiểu Y gãi gãi đầu, "Nhà họ đặt kỳ vọng cao vào cậu ấy, hơn nữa hai nhà chúng tôi lập trường cũng không giống nhau, cuối cùng có một ngày vẫn phải đối địch." [Truyện được đăng chính thức tại DĐLQĐ]

Khi cậu nói những lời này, Tần Mặc cảm thấy, thiếu niên trước mắt hình như trong nháy mắt trưởng thành không ít, bề ngoài vẫn cái vẻ ngây ngô đó, một thiếu niên tùy tùy tiện tiện, nhưng trong lòng cậu, lại trưởng thành không ít.

Ở khoảng thời gian đó, Bùi Thiểu Y đã xảy ra chuyện gì sao? Ngày trước, cậu ấy sẽ không quan tâm những thứ này, chỉ để ý đến bản thân mình thôi, cũng giống tình bạn giữa cậu và Sở Linh Tầm. Khi đó, giữa bọn họ chỉ có tình anh em thuần túy, nhưng bây giờ, giữa hai người lại xen lẫn quá nhiều quan niệm thế tục.

Ví dụ như, sứ mạng đeo trên lưng của hai bên, như bối cảnh của gia đình hai bên, như tất cả những thứ hai bên phải đối mặt sau này. . . . . .

Tần Mặc không chọn ký túc, mà mỗi ngày Tư Đồ Kiều phái người đưa đón, ở chỗ này, chỉ có hai người Bùi Thiểu Y và Tần Mặc, nghiễm nhiên trở thành một đôi ngọc bích trong trường.

Hai người vai kề vai đi ra ngoài, mới vừa bước ra khỏi cửa một bước, một tiếng gió thổi phá vỡ không khí, hình như có vật gì đó từ trên trời rơi xuống, mang theo một hồi âm thanh buồn bực, hôn lên mặt đất.

Chỉ bước thêm một bước, vậy thể khó hiểu này sẽ nện vào đầu Tần Mặc, hai người sợ hết hồn, Bùi Thiểu Y theo bản năng đưa cánh tay ra che chở Tần Mặc.

Hai người theo bản năng ngẩng đầu, không thấy có điểm khác thường, Tần Mặc ngồi xổm người xuống, nhặt quyển sách rơi xuống đất lên, phía trên chữ viết xinh đẹp, viết ba chữ "Tưởng Viện Viện".

"Chúng ta rất có duyên với cậu ấy!"

Bùi Thiểu Y hơi nâng chân mày, từ lần trước sau khi cứu cô ở Vũ Dạ, giữa bọn họ hình như liền dây dưa không rõ. Không tự chủ, cậu cảm thấy hơi lo lắng, theo bản năng không muốn có chỗ dính líu tới cô.

"Cậu ấy cũng ở trường học này?"

"Ừ, nghe nói trường này danh tiếng không tốt, nhưng học bổng lại rất phong phú, mình nghĩ, lấy tình hình gia cảnh của cậu ấy bây giờ, những học bổng này có thể giúp cậu ấy không ít."

Một tiểu thư nhà quan bị suy sụp, vì học bổng, lại có thể nguyện ý đến trường học tốt xấu lẫn lộn này,thật là làm khó cho cô rồi.

Mặt trời chỉ lưu lại ánh chiều tà, nửa gương mặt của nó núp ở dưới đường chân trời, tựa như lưu luyến vùng đất sắp rơi vào đêm tối này.

"A. . . . . ."

Âm thanh đâu đớn, trên gương mặt nữ sinh nhiều hơn một vết tích, mắt kính gọng đen trên sống mũi đã sớm rơi vào một góc của sân thượng, hai mắt mông lung mê mang không thấy rõ cảnh vật chung quanh, chỉ biết mấy nữ sinh trước mặt mình đang hung thần ác sát nhìn mình. [Edit by chenqiucao Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

Đầu tóc Tưởng Viện Viện xốc xếch, mái tóc giống như tơ lụa lúc này xốc xếch xõa ở hai vai, ánh mắt sưng đỏ ngập nước, mặt mang theo sự sợ hãi.

"Các người rốt cuộc muốn thế nào?"

Cô ngã trên mặt đất, đầu gối bị sượt rách da, dòng máu màu đỏ theo bắp chân lưu lại, giống như một dòng suối nhỏ.

"Muốn thế nào? Cô và Tần Mặc kia đều là mới tới hả? Nghe nói các người cùng trường, nhất định rất quen đi!"

Nữ sinh dẫn đầu túm tóc cô lên, trên mặt mang theo nụ cười độc ác, Tưởng Viện Viện tránh né không được, bị buộc ngước đầu lên, "Tôi biết cậu ấy. . . . . ."

"Vậy cô gọi điện thoại bảo cô ta tới đây! Bảo cô ta tới một mình, cô ta tới, cô sẽ không sao!"

Tưởng Viện Viện không rõ chân tướng nhìn đối phương, "Tôi và cô không quen. . . . . A. . . . . ."

Mặt của cô bị đánh lệch sang một bên, mơ hồ có tia máu từ khóe miệng chảy xuống.

"Mày có gọi hay không!"

"Tôi. . . . . ."

Tưởng Viện Viện trên mặt do dự, mặc dù cô không biết vì sao sao đối phương biết cô và Tần Mặc có giao tình, tại sao muốn Tần Mặc tới, nhưng cô rõ

ràng, chỉ cần Tần Mặc tới, họ nhất định sẽ không để cho cô toàn thân mà rút lui.

Cô gọi, hay là không gọi?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nhớ kỹ lần dạy dỗ này

Editor: chenqiucao

Cửa sắt của sân thượng đột nhiên bị người đẩy ra, cửa sắt làm bằng inox va vào tường, phát ra tiếng kêu lớn, va chạm qua lại mấy cái, cuối cùng dừng lại.

Một bóng người chậm rãi xuất hiện phía sau cửa, gương mặt lạnh nhạt, khi thấy được vết thương trên mặt Tưởng Viện Viện thì con ngươi lóe lóe, cuối cùng tối tăm.

Tần Mặc từng bước từng bước đi về phía đám thiếu nữ kia, mỗi khi bước đến gần một bước, họ lại cảm thấy lạnh lẽo một phần, rõ ràng vẫn chưa tới mùa thu, lại làm cho bọn họ cảm thấy đã vào đông rồi.

Chậm rãi tiến tới gần các thiếu nữ, trên người tản ra sát khí nồng nặc, mặc dù trên mặt không nhìn ra một chút cảm xúc dao động, con ngươi đen nhánh, lại làm cho người nhìn không khỏi sợ hãi. Ngay cả người dẫn đầu quái đản, cũng không tự giác buông lỏng sự giam cầm Tưởng Viện Viện ra.

Tần Mặc không đi đỡ Tưởng Viện Viện, chỉ đứng ở trước người cô, Tưởng Viện Viện ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bóng lưng gầy gò của thiếu nữ, kiên định bảo bệ cô ở phía sau. Nhất thời, cô cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

"La Khiết. . . . . ."

Vài thiếu nữ kia lo lắng ở sau lưng La Khiết, cô ta không kiên nhẫn phất phất tay, trấn tĩnh nhìn về phía Tần Mặc. [Edit by chenqiucao Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

"Nếu cô tự mình tới, chúng tôi cũng không cần mất công!"

"Có lời cứ nói!"

Thái độ cao ngạo của Tần Mặc làm La Khiết tức giận, cô căn bản không đặt mình vào trong mắt, "Đợi lát nữa xem cô còn phách lối nổi không!"

La Khiết xấu bụng nháy mắt với mấy người phía sau, nữ sinh kia chạy tới đóng cửa lại, hoàn toàn cắt đứt đường lui của Tần Mặc, nhưng như vậy lại không hề ảnh hưởng tới tâm tình của cô.

Mấy người vây Tần Mặc cùng Tưởng Viện Viện vào giữa, Tần Mặc mặt không biến sắc tim không đập mạnh, tay phải khẽ run lên, một khẩu súng loại nhỏ liền xuất hiện ở trên tay.

Sắc mặt mấy người biến đổi, không tự chủ lui về phía sau mấy bước, sắc mặt La Khiết đen lại, "Một đám ngu xuẩn! Đó là món đồ chơi, các người không nhìn ra sao!"

"Hả?"

Đơn âm tiết theo Tần Mặc phát ra, họng súng có trang bị hủy diệt hướng về phía ngực một nữ sinh trong đó, sau đó không khí chấn động rất nhỏ, nữ sinh kia ngã xuống đất không dậy nổi.

"A. . . . . ."

Thét lên một tiếng, các nữ sinh khí thế vốn đang hung hăng lập tức liền sợ mất mật, nhìn đồng bọn ngã xuống đất không dậy nổi, đầu óc của các cô trống rỗng, cuối cùng hóa thành hoảng sợ thét chói tai, rối rít chạy thoát khỏi hiện trường.

"Các người trở lại cho tôi!"

La Khiết sắc mặt trắng bệch nhìn thiếu nữ giơ súng về phía mình, trên mặt của cô mang theo chút mỉm cười, ưu nhã mà lạnh lùng, ngón trỏ dài nhỏ thủ sẵn ở cò súng, vận sức chờ phát động.

Vô luận tránh né như thế nào, họng súng kia vẫn hướng về phía cô, lần này, cô mới ý thức được, mình đắc tội với dạng người gì. Lúc này, cô thật tự trách mình dễ dàng đồng ý yêu cầu của người khác, không điều tra cẩn thận bối cảnh của Tần Mặc.

"Họ có thể đi, cô không được!"

Âm điệu nhẹ nhàng không nghe ra hỉ nộ, thế nhưng giọng ra lệnh lại mang theo bá đạo không cho phép cãi lại, trong con ngươi cô có nụ cười thản nhiên, lại thấy La Khiết kinh hãi không thôi.

Giống như thoáng cười, vậy mà lại là một đóa hoa đẹp lạ thường khát máu tượng trưng cho tử cái chết, mỹ lệ tràn đầy mùi máu tanh, ưu nhã nở rộ nơi địa ngục, chờ hồn của cô ta về.

"Không. . . . . "

Cô ta lập tức ngất xỉu, cảm giác mặt đất đều đang chuyển động, hai chân như nhũn ra, giống như bãi bùn nhão co quắp trên mặt đất.

Tần Mặc không nhìn vẻ sợ hãi trên mặt cô ta, nhìn Tưởng Viện Viện ở bên cạnh, "Cô ta đánh cậu mấy lần? Đánh trả lại!" [Truyện được đăng chính thức tại DĐLQĐ]

"Tôi. . . . . "

Tưởng Viện Viện híp mắt, không thấy rõ nét mặt của La Khiết, Tần Mặc thấy mắt kiếng trên mặt cô không biết tung tích, lôi cô đến trước mặt của La Khiết, kéo tay của cô, tát một cái về phía La Khiết.

Một cái tát này sức lực không nặng, nhưng lại làm cho thân thể Tưởng Viện Viện chấn động, Tần Mặc ở một bên, nhìn cô gò má, hình như biết trong lòng cô do dự, lãnh khốc nói, "Ở trong thế giới người ăn thịt người này, người yếu vĩnh viễn chỉ có thể bị ức hiếp, muốn không bị khi dễ, cậu sẽ phải học được lòng dạ ác độc, trở nên lớn mạnh! Người khác đánh cậu một cái tát, cậu phải đánh mười cái để đòi lại! Nếu không, vĩnh viễn chỉ có thể bị đánh, chỉ có thể bị người ta bắt nạt!"

Thân thể Tưởng Viện Viện cứng ngắc căng thẳng, La Khiết ngã trên mặt đất, nghe Tần Mặc nói như vậy, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy thân thể lạnh lẽo.

"Cô dám!"

Âm thanh La Khiết run rẩy, Tưởng Viện Viện vung tay lên, nhắm mắt lại hướng về phía cô ta cho một cái tát, tiếng vang lanh lảnh vọng về bên tai, thật lâu không tiêu tan. Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen-edit by chenqiucao Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

"Đánh lại!"

Âm thanh lạnh lùng vang lên, Tưởng Viện Viện lại vung tay lên, chỉ cảm thấy trong lòng hả giận, không tự chủ lại vung tay lên tát mấy cái về phía La Khiết.

Tần Mặc ở một bên nhìn, nhìn vẻ mặt Tưởng Viện Viện bắt đầu thay đổi, tựa hồ đang thổ lộ cảm xúc nào đó, trải qua thời gian dài bị áp bức tức giận lập tức liền bộc phát ra, không chế được lý trí của cô.

Cô kéo tay Tưởng Viện Viện, "Đủ rồi" , lại nhìn hai má sưng đỏ của La Khiết, lạnh lùng nói, " Hiện tại La Bang loạn trong giặc ngoài, nếu cô còn muốn làm tiểu thư, thì an phận một chút cho tôi!"

La Khiết vội vàng gật đầu, trong lòng cảm thấy kinh ngạc vì cô hiểu được tình trạng của La Bang, cũng chẳng quan tâm tới sự đau rát trên mặt, vừa lăn vừa bò trốn đi.

Mặc dù cô có sĩ diện, nhưng mấy câu nói ngắn ngủn của Tần Mặc, khiến cô kinh hồn bạt vía, trong nội bộ La Bang chia năm xẻ bảy, người ngoài đều nhìn chằm chằm, cô vẫn không muốn bị người ta cả ngày đuổi giết!

Sân thượng trong nháy mắt yên tĩnh lại, Tưởng Viện Viện lấy lại tinh thần lúc này mới ý thức được, mới vừa rồi mình làm cái gì, cảm giác không thể tin được.

"Giải quyết rồi hả?"

Bùi Thiểu Y thò đầu ra, huýt sáo, mới vừa rồi cậu nhìn tình cảnh La Khiết bị đánh, trong lòng kêu gào đã quá.

"Ừ, cậu đỡ cậu ấy trở về đi!"

Bùi Thiểu Y lầm bầm một tiếng, mặc dù không nguyện ý, nhưng vẫn dắt Tưởng Viện Viện, "Vậy cậu cẩn thận một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 55: Cùng ăn cùng ở

Editor: chenqiucao

Hắc ám phủ xuống nhân gian, bên trong một căn nhà, ngọn đèn trong một gian phòng vẫn sáng, một bóng người đung đưa bên giường, trong tay cầm điện thoại di động, đi qua đi lại.

"Ngu xuẩn! Chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong!"

Bên đầu điện thoại kia không biết nói cái gì, làm trên mặt ta cô hiện ra vẻ tức giận, ngón tay nắm điện thoại di động trắng bệch, mơ hồ có kích động bóp vỡ điện thoại di động.

"Phế vật!"

Thiệu Tư Thanh giận đến nỗi hung hăng ném điện thoại trên tay vào góc tường, điện thoại di động lên tiếng trả lời vỡ vụn, chia năm xẻ bảy, bi thảm nằm ở trên sàn nhà. Trong con ngươi cô ra, lóe ra ánh sáng lạnh giận dữ, La Khiết chết tiệt, thật là vô tích sự! Để cho cô ta uổng phí vui mừng một phen!

Cô ta tức giận muốn được chặt Tần Mặc làm trăm mảnh!

"Tôi ngược lại muốn xem thử, là ai không có mặt mũi gặp người trước!"

Thiệu Tư Thanh liếc mắt nhìn điện thoại di động vỡ vụn lẻ tẻ, đi tới bên cạnh bàn cầm điện thoại lên bấm một cái dãy số, khóe miệng của cô ta nâng lên một đường cong quỷ quyệt, đợi đối phương nhận điện thoại, ở trong mắt cô ta thoáng qua ánh sáng ác độc. [Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen-edit by chenqiucao Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

Tần Mặc và Bùi Thiểu Y biểu hiện thân mật khăng khít, những tin tức này hóa thành những tấm hình sinh động, bị đưa đến trong tay Phong Thần. Nhìn nụ cười nhàn nhạt cô, anh chỉ cảm thấy trái tim bị người ta hung hăng nhéo đau.

Ở bên người cô, không còn là anh, mà là một người khác. Vị trí của anh đã không tồn tại trong lòng của cô, cái nhận thức này làm anh hốt hoảng, hai người xa lạ đến quen thuộc, lại từ quen thuộc biến thành người xa lạ.

Nếu như bây giờ bọn họ gặp nhau, cô có lẽ sẽ mắt nhìn thẳng, trực tiếp lướt qua người anh!

Hung hăng đem hình ném xuống đất, anh hận hận dẫm lên mấy cái, giống như như vậy, Bùi Thiểu Y sẽ biến mất khỏi bên cạnh Tần Mặc. Nhưng là, còn sau khi biến mất?

Nhìn tin tức Tư Đồ Kiều đưa tới, chân mày anh nhíu lên, trường học này không thiếu gia tộc nổi tiếng, mà với mặt mũi xinh đẹp của Tần Mặc, tự nhiên sẽ dẫn tới không ít ong bướm.

Bùi Thiểu Y rời đi, vẫn sẽ có người thứ hai, thứ ba, thứ tư. . . . . Vô số người thay thế bổ sung.

Cho nên, anh phải ngăn chặn tình huống xảy ra như vậy!

Tròng mắt Phong Thần thỉnh thoảng hiện lên ánh sáng, chỉ trong nháy mắt, liền biến mất nơi đáy mắt của anh, giống như lưu hành lướt qua chân trời, trong màn đêm đen Phương Hoa nhất thời lấp lánh, chỉ lưu lại cho nhân gian mỹ lệ chốc lát, liền rơi xuống cùng cả vùng đất, trở thành một khối đá bình thường.

Anh khẽ gõ mặt bàn, mắt nhìn chằm chằm điện thoại thật lâu, một giây sau, anh bấm phím trên bàn phím, dặn dò mấy câu, không đợi đối phương nói chuyện liền cúp điện thoại, thái độ làm việc sấm rền gió cuốn người khác không được phép cự tuyệt.

Nhếch miệng lên tư thái tự tin, tròng mắt tỏa sáng lấp lánh.

Đêm đó, Tần Mặc vừa về tới chỗ ở của Tư Đồ Kiều, thì nhìn thấy bên trong nhà xuất hiện không ít hành lý, mà ở trong phòng của Tư Đồ Kiều, hai người đàn ông này đang bận đóng gói hành lý còn lại.

Tư Đồ Kiều oán hận nhìn Phong Thần bận rộn, lại muốn chủ nhân là hắn nhường chỗ, để cho anh theo đuổi Tần Mặc! Đây không phải là tu hú chiếm tổ chim khách sao! Cường đạo! Thổ phỉ!

"Được rồi, cậu đi đi!"

Phong Thần đem đã hành lý thu thập xong giao cho Tư Đồ Kiều đang đứng ở một bên, vô cùng oán niệm, hắn thở dài một hơi, vừa định nhạo báng anh mấy câu, khóe mắt lại thoáng thấy Tần Mặc đứng ở cạnh cửa.

Chuyển ngay đề tài, "Cậu định dụ dỗ người ta trở về như thế nào?"

"Dụ dỗ?"

Phong Thần đương nhiên sẽ không nói cho Tư Đồ Kiều, để cho hắn có cơ hội cười nhạo mình , "Mình muốn cô ấy tự mình ngoan ngoãn trở lại, cậu hãy

chờ xem, cô ấy nhất định sẽ không còn dám dễ dàng rời khỏi mình!"

Tư Đồ Kiều thu lại biểu cảm trên mặt, tiếp tục nói, "Cậu muốn dùng mỹ nam kế?"

"Cô ấy là một tiểu nha đầu, phải dùng tới mỹ nam kế của tôi? Cho cô ấy một chút kẹo, cô sẽ mang ơn tôi. . . . . ."

Lời của anh im bặt ngừng hẳn, ánh mắt lạnh lẽo thẳng tắp liền bắn về phía anh, ánh mắt kia hình như có thể đóng băng máu của anh, làm thân thể anh cứng ngắc.

Tư Đồ Kiều xốc hành lý lên, chạy như bay ra ngoài, vì mình phạm vào tội nghiệt nên phải sám hối ba giây, sau đó lái cô vợ bé nhỏ của mình đi tiêu dao.

Tần Mặc đang tức giận, Phong Thần có thể cảm giác được hơi thở tức giận hát ra từ người cô, ngoài mặt sóng nước chẳng xao, nhưng nội tâm lại là sóng triều mãnh liệt.

Cô "Hừ" một tiếng, giận dữ trở lại phòng mình, "Đùng" một tiếng đóng sầm cửa lại.

Hôm sau, Phong Thần mới vừa tỉnh ngủ, liền nghe thấy âm thanh đóng cửa, anh lập tức từ trong mộng tỉnh lại, kéo màn cửa sổ ra, chỉ thấy Bùi Thiểu Y đã chờ ở lầu dưới thật sớm, Tần Mặc đi theo lên xe của cậu ta.

Tay Phong Thần đặt ở bệ cửa sổ thoáng nắm chặt, mắt thấy chiếc xe kia lao đi, để lại bụi bậm đầy đất .

Một ngày này, trong đầu anh đều là dáng vẻ thân mật của Tần Mặc và Bùi Thiểu Y không có lòng dạ nào làm việc, lại đem lỗi nhỏ của quản lý ra hung hăng mắng chp một trận.

Sau khi mắng vẫn chưa hết giận, nhìn dáng vẻ vâng vâng dạ dạ của quản lý kia, trong lòng buồn bực, dứt khoát để cho ông ta rời phòng làm việc, nhắm mắt làm ngơ.

Trở lại chỗ ở, là lúc hơn bảy giờ, theo lý thuyết, Tần Mặc đã sớm tan học trở về nhà, nhưng phòng của cô lại trống không. Trong lòng có loại mùi vị không nói nên lời, trước kia cô luôn chờ ở chỗ này, bởi vì anh sẽ trở về tìm cô.

Nhưng, cô đã không muốn đợi thêm nữa, bởi vì anh hiểu biết rõ, cô sẽ chờ ở một chỗ, cho nên không có sợ hãi.

"Trở về đi thôi, khuya lắm rồi."

Bùi Thiểu Y nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã mười hai giờ khuya rồi, Tần Mặc lại còn không có ý muốn trở về. Cô đang cầm ly rượu, một ly lại một ly, trên mặt ửng đỏ quyến rũ.

Đây là cô lần thứ hai uống nhiều rượu như vậy, cậu nghĩ, cô nhất định lại vì người đàn ông kia.

Tần Mặc lắc đầu một cái, choáng đầu, vô lực tựa vào trên ghế sa lon, mắt mênh mông , giống như mệt mỏi.

Bùi Thiểu Y thấy cô chậm rãi nhắm mắt, trong nội tâm khẽ động, đẩy bả vai của cô, thấy cô không phản ứng, anh chậm rãi đứng ở trước mặt cô, giống như lông mi rậm giống như búp bê, mí mắt hạ xuống.

Hai gò má trắng nõn bị ửng đỏ bao trùm, môi anh đào tron bóng, làm cho người ta không nhịn được muốn vuốt ve.

Thiếu niên nhìn thiếu nữ ngủ say trước mặt không chớp mắt, giống như là công chúa ngủ say, chờ đợi hoàng tử đế hôn cô tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Đàn ông ghen

Bùi Thiểu Y ma xui quỷ khiến chậm rãi cúi đầu, ánh mắt càng khẩn trương hơn, từ từ đến gần Tần Mặc đang ngủ say. Hô hấp của hai người càng ngày càng gần, hai hai tay nắm chặt đang đổ mồ hôi, cảm giác tim đập nhanh càng ngày càng mãnh liệt, cho đến khi hai cánh môi chạm vào nhau, cậu phát ra tiếng ngâm thỏa mãn.

Nhưng chuyện tốt của cậu còn chưa kéo dài được bao lâu, cổ áo sau lưng bị người nào đó đột nhiên xốc lên, hung hăng ném qua một bên.

Tần Mặc vẫn ngủ say không có chút cảm giác nào, phát ra tiếng hít thở đều đều, người tới tức giận đằng đằng nhìn về phía Bùi Thiểu Y té ở một bên, hai mắt nhìn cậu ta bộc phát ra tức giận xưa nay chưa từng có.

"Anh làm gì đấy!"

Bùi Thiểu Y nổi giận gầm lên một tiếng, hai mắt cũng giống như ai đó tức giận đằng đằng nhìn chằm chằm đối phương, vung một đấm về phía anh ta, phát ra tiếng hừ lạnh, thân hình linh hoạt tránh thoát khỏi một quyền kia. Tay của anh ta nắm thành quyền, không chút do dự đánh lên bụng của Bùi Thiểu Y.

Thiếu niên rên lên một tiếng, thân thể mềm xuống, giống như con thú nhỏ bị thương, phát ra từng trận gào thét.

"Thiểu Y!"

Bùi Thiểu Hiên chạy theo sau thấy em trai mình bị đánh nằm trên mặt đất, sắc mặt khó coi không nói nên lời, kêu thủ hạ đỡ cậu ra ngoài, u ám nhìn Phong Thần.

"Phong tổng, đánh người cũng phải có lý do, huống chi là ở trên địa bàn của người khác, quá càn rỡ luôn không chiếm được lợi ích!"

Phong Thần tỉnh táo nhìn anh ta một cái, ôm lấy Tần Mặc bất tỉnh nhân sự đi ra ngoài, "Bùi Tổng trước tiên nên quản tốt thủ hạ của mình đi, đến lúc đó đừng trách tôi không nể mặt, chỗ như này lại một xuất hiện học sinh cấp 3 mười bảy tuổi, tôi nghĩ, cơ quan nào đó sẽ hết sức vui vẻ phối hợp với tôi."

Tâm tình của Bùi Thiểu Hiên rất kín kẽ, phất phất tay, những thủ hạ ngăn ở của nhường ra một lối đi, anh ta tự nhận không có thủ đoạn của Phong Thần, nhưng vẫn nói, "Phong tổng, chuyện này tôi sẽ điều tra thật tốt, cũng xin anh không nên quan lợi dụng việc công để trả thù riêng, dù sao chuyện trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, tôi và anh vẫn không nên làm thì tốt hơn."

Sống lưng người đàn ông thẳng tắp, không hưởng ứng với lời nói của anh ta, ôm người trong ngực, trực tiếp đi ra khỏi Vũ Dạ.

Sáng sớm, chim chóc vui sướng hát ca ở đầu cành, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người ngủ say trên giường, da thịt ở ngoài chăn lộ ra bị ánh mặt trời hôn, nổi lên vầng sáng dịu dàng.

Không khí hơi di động, chăn đội lên kịch liệt phập phồng, "Bốp" một tiếng, tiếng vang lúc sáng sớm phá vỡ yên tĩnh.

"Lưu manh!"

Tần Mặc đỏ mặt, vẻ mặt bực tức, luống cuống tay chân đem chăn vche lại trên người, còn không quên sử dụng ánh mắt giết chết người đàn ông trần truồng ** bên cạnh.

"Cái nha đầu này!"

Phong Thần còn đang trong giấc mộng chỉ cảm thấy gương mặt đau nhói, ngay sau đó là giọng nói xúc động phẫn nộ giống như lửa cháy bừng bừng của Tần Mặc, toàn thân anh chỉ một cái quần lót, chăn mền trên người đều bị Tần Mặc lôi đi, cơ thể nhìn không sót thứ gì.

Buổi sáng đang ngủ ngon giấc, lại bị người ta cho một cái tát đánh tỉnh, kết hợp với thái độ không đề phòng của cô tối hôm qua, lửa giận để Bùi Thiểu Y chiếm tiện nghi, lập tức liền bị kích thích.

Anh bỗng đứng dậy, trực tiếp liền đụng ngã cô, Tần Mặc quấn chăn quanh người thành cái bánh chưng đương nhiên không phản kháng được Phong Thần tay chân thoải mái, bị buộc nặng nề ngã xuống giường.

Tối hôm qua say rượu mà giờ còn đang lên men, váng đầu nặng nề, giống như có người không ngừng dùng cây châm nhỏ đâm vào đầu cô.

Sắc mặt của cô trong nháy mắt tái nhợt, cau mày, khó chịu buồn nôn.

"Tôi phục vụ cô đến hai giờ sáng, cô lại lấy oán trả ơn, thích ăn đòn, có phải hay không!"

Anh hung ác đè ép cô, hai chân chặt kẹp cô, làm cô không cách nào nhúc nhích.

"Tôi cũng không muốn anh phục vụ! Anh còn không buông tôi ra, tôi sẽ giết chết anh!"

Đầu dường như muốn nổ tung, Tần Mặc lần đầu tiên hướng về phía Phong Thần kêu to, thân thể khó chịu không chịu nổi, tâm tình càng thêm buồn bực tới cực điểm.

Phong Thần vừa nghe thấy, sắc mặt càng đen hơn, hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, anh dùng lực mút vào, khiến Tần Mặc cảm thấy đau đớn. Anh giống như một con dã thú bị kích thương, vô cùng điên cuồng cùng nguy hiểm, hướng về phía con mồi chỉ có cắn xé **!

Mùi máu tanh kích thích bản tính nguyên thủy của con người, tình cảm sai khiến anh muốn chinh phục thiếu nữ dưới người, nhưng lý trí đã kéo thần kinh của anh trở lại, kêu anh dừng động tác lại.

Anh theo cổ của cô, một đường lưu lại mùi thuộc về mình, anh đang tức giận, tức giận Tần Mặc đối với Bùi Thiểu Y giống như đối với anh trước kia, không hề phòng bị!

Cô bây giờ, đối với anh là đầy gai nhọn, chỉ cần anh đến gần một chút xíu, cũng sẽ bị đâm đến máu tươi đầm đìa.

Anh muốn nhổ hết gai trên người cô, dù là bị đâm máu thịt be bét, dù là cô sẽ trầy da tróc thịt!

"Oe. . . . . ."

Tần Mặc rốt cuộc không nhịn được khó chịu, bắt đầu nôn ra một trận, dạ dày co quắp từng cơn, dời sông lấp biển, hận không thể nôn cả dạ dày ra ngoài.

Sắc mặt Phong Thần đen lại, ôm cô đến toilet, để cho cô ghé vào bồn cầu ói, vừa vỗ lưng của cô, động tác cứng ngắc.

Ga giường bị Tần Mặc nôn ra những thứ dơ bẩn làm dơ, lần đầu tiên anh đổi ga giường cho người khác giới, ôm Tần Mặc toàn thân vô lực ra khỏi toilet, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khổ sở.

"Xem cô còn dám uống nhiều rượu như vậy!"

Cô không biết tửu lượng không tốt, ngay cả loại rượu cũng không ra làm sao, điên khùng đề nghị uống rượu, lúc đó kêu một loại kinh thiên động địa, gào khóc thảm thiết! Vừa nhảy vừa khiêu vũ, hơn nữa còn kêu to không dứt, khác xa hình tượng lạnh lùng ngày thường, Phong Thần không khỏi hoài nghi, Tần Mặc có tồn tại tính cách thứ hai không.

Tần Mặc trầm mặc không nói, trốn vào trong chăn, Phong Thần theo vào nằm cùng, làm Tần Mặc phải dịch sang một bên giường.

Thắt lưng đột nhiên bị nhốt chặt, kéo cô dựa vào, sau lưng lạnh lẽo chống đỡ lồng ngực lửa nóng, trong nháy mắt ấm áp chạy tới toàn thân.

"Đừng động, cho tôi nằm!"

"Anh cũng không phải là người giám hộ của tôi. . . . . ."

"Câm miệng! Không ngủ nữa thì đừng ngủ!"

Bàn tay nguy hiểm hướng về phía trên ngao du, Tần Mặc lập tức im miệng, lập tức ngất xỉu, mang theo cô lâm vào cõi mộng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Lại có thể té xỉu

Phong Thần xin nghỉ cho Tần Mặc, hai người ở trong căn hộ của Tư Đồ Kiều ngủ cả ngày, cho đến khi mặt trời xuống núi, chim bay về tổ, hai người mới từ từ tỉnh lại.

Bàn tay to của anh vẫn giam cầm cô, Tần Mặc giật giật, cánh tay rắn chắc kia giống như cái xích sắt buộc chặt theo bản năng, để cho cô càng thêm dán chặt vào người đàn ông phía sau.

Trời chiều màu cam ngoài cửa sổ nhuộm đỏ cả căn phòng, màu sắc ấm áp làm bên trong căn phòng cũng tràn đầy tình cảm ấm áp, không khí yên tĩnh lại hài hòa bao quanh hai người. Không biết bắt đầu từ khi nào, tối tăm cùng đè nén xoay quanh bên người, yên tĩnh giống như bây giờ, cô không dám nghĩ tới.

"Muốn ăn chút gì không?"

Giọng nói trầm thấp ở phía sau vang lên, tiếng người đàn ông lười biếng mang theo giọng mũi lộ ra một chút mơ hồ, âm cuối mơ hồ, lại làm cho người ta mơ màng. Hình như trời sinh anh đã có bản lãnh mê hoặc phụ nữ, cho dù là ánh mắt của anh, thân thể, hay là vẻ mặt. . . . . .

Cũng chính điểm này, khiến Phong Thần trở nên ghét, cũng làm cho Tần Mặc ý thức được, anh không phải là người thuộc về một mình cô, anh cũng không phải một người đàn ông tình nguyện vì một lý do mà dừng lại.

Tần Mặc trầm mặc, Phong Thần thấy cô không lên tiếng, đứng dậy, "Chúng ta nên giải quyết một vấn đề!"

Phong Thần vẫn xem Tần Mặc là một đứa trẻ chưa trưởng thành, mà tính tình đùa bỡn của một đứa bé, luôn là có một kỳ hạn, nhưng kỳ hạn của Tần Mặc, lại làm cho anh cảm thấy là vô độ .

Một đứa bé phản nghịch, luôn luôn đối nghịch với cha mẹ, nhưng Tần Mặc lại không thuộc về kiểu này.

Hai người ngồi ở bên cạnh bàn, mỗi người chiếm một góc, Tần Mặc đặt ly nước trước mặt xuống, cô cụp mắt, đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ ly nước, hoạt động qua lại.

"Duy trì khoảng cách với Bùi Thiểu Y, sau đó cùng tôi trở về."

Tần Mặc nhăn mày, đây chính là vấn đề anh đã nói?

"Anh đây là đang ra lệnh cho tôi?"

"Tôi chỉ vì muốn tốt cho cô!"

Lý do quang minh chính đại biết bao, viện cớ tốt biết bao! Cùng anh trở về, sau đó lại để cho anh đối xử lúc nóng lúc lạnh à?

Đúng, cô thích anh, nhưng cô tuyệt đối không khoan nhượng, sự yêu thích của cô lại bị anh trêu đùa! Anh lại nhiều lần xa lánh cô, đã làm cô có cảm giác bị đùa bỡn, nếu như anh cảm thấy cô sẽ dung túng anh hết lần này tới lần khác, như vậy anh đã sai lầm rồi!

Anh muốn cách xa cô, có thể, cô liền thoát khỏi quan hệ giám hộ với anh, dời xa nơi ở của anh, cắt đứt hoàn toàn triệt để.

Nhưng, tại sao anh lại muốn đuổi theo không buông tha cô, can thiệp vào quan hệ của cô và Bùi Thiểu Y!

"Lý do!"

Cô ngay cả mắt cũng không chớp, vẫn nhìn cốc nước, Phong Thần nhìn cô, nghĩ đến tối hôm qua cô say khướt ở Vũ Dạ, bị Bùi Thiểu Y nhân cơ hội chiếm tiện nghi, trong lòng liền xao động không dứt.

"Cô có biết tên Bùi Thiểu Y kia có ý đồ không tốt với cô không!" Thấy cô vẫn không có phản ứng, Phong Thần đập bàn, "Chẳng lẽ cô quên, đàn ông đều là động vật nguy hiểm!"

"Tôi hiểu rõ, anh đã để tôi lĩnh giáo rồi."

Tần Mặc lạnh lùng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt của cô lộ ra chỉ trích, làm trong bụng Phong Thần run lên, nhưng anh vẫn cường thế sải bước lớn đến trước mặt cô.

"Vậy cô còn dám, còn dám uống rượu say trước mặt cậu ta! Cô có biết hay không, nếu như mà tôi trễ một bước, tiểu tử kia sẽ làm ra chuyện không bằng cầm thú với cô!"

"Cậu ấy sẽ không! Cậu ấy không giống như anh!"

Hai câu ngắn ngủn, khiến ngực Phong Thần giống như bị chặn một tảng đá, ý của cô là, anh không bằng một tên tiểu tử? ! Hay là, ở trong lòng của cô, đĩa cân kia, đã từ từ nghiêng về phía Bùi Thiểu Y rồi hả ?

Như vậy còn anh?

"Tôi đã chịu đủ anh lúc nóng lúc lạnh với tôi rồi, tôi không phải là sủng vật của anh, anh cao hứng thì vui đùa một chút, mất hứng liền đem tôi gạt sang một bên! Tôi cho phép anh đi vào thế giới của tôi, nhưng tuyệt đối không cho phép anh ra ra vào vào ở thế giới của tôi, anh đã quyết định đi ra, vậy cũng không cần trở lại nữa!"

Lời nói lạnh lùng, tuyệt tình này, ngay cả một chút tình cảm cuối cùng giữa hai người cũng không lưu lại, sắc mặt của Phong Thần thay đổi hết trắng lại xanh, nhìn thấy gương mặt cô bởi vì xúc động phẫn nộ mà nhuộm đỏ, anh chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Anh vịn vào bàn, miệng lớn thở hổn hển, rủ mắt xuống, bỏ lỡ sự hối hận lo lắng và lạnh nhạt chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt Tần Mặc.

"Tôi, rốt cuộc không thể đi vào lòng của cô nữa sao?"

Trong mắt Phong Thần tràn ngập đau lòng, nghe cô nói, cô sẽ không để anh ở trong lòng nữa, nhất thời, một loại chua xót từ chỗ trái tim khó có thể dùng lời diễn tả được, từ từ thấm vào tay chân xương cốt của anh.

Một cỗ lạnh lẽo tự lòng bàn chân dâng lên, sống lưng lạnh ngắt, cô đang từ từ biến mất khỏi thế giới của anh.

"Anh đã từng lựa chọn, tôi từng cho anh rất nhiều cơ hội, nhưng anh đều không quý trọng!"

Tần Mặc mở to mắt, rõ ràng suy nghĩ trong lòng không phải như vậy, nhưng từ trong miệng nói ra, lại là lời làm cho lòng người lạnh lẽo. Trong lòng là thiên sứ, trong miệng lên tiếng lại là ác ma, nhìn thân thể Phong Thần lảo đảo muốn ngã, cô nắm chặt tay, ép buộc mình không đi đỡ anh. Edit by chenqiucao Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Đây là anh tự chuốc phiền phức, cô muốn cho anh hiểu được tư vị bị vứt bỏ, để cho anh cũng cảm nhận được cảm giác khó chịu!

Trước mặt Phong Thần bỗng tối sầm, một trận hoa mắt chóng mặt đánh úp về phía anh, anh chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân đang lay động, dưới chân lảo đảo một cái, té xuống trước mặt của Tần Mặc.

"Này, Phong Thần, Phong Thần!"

Tần Mặc vội vàng đỡ Phong Thần đang ngã xuống đất, nhưng cô làm sao có thể tiếp nhận được sức nặng của một người đàn ông trưởng thành, chỉ có thể cắn răng nhẹ nhàng linh hoạt để anh xuống mặt đất, không để cho anh bị va chạm.

Chẳng lẽ lời của cô quá lạnh lùng, thế cho nên anh bị kích thích, làm cho anh ngất xỉu?

Cô bấm điện thoại của Tư Đồ Kiều, không lâu về, Tư Đồ Kiều xuất hiện, trên mặt xuất hiện sững sờ kinh hãi. Mới vừa rồi anh ta còn chưa tin lời Tần Mặc nói, Phong Thần giống như một người đàn ông được đúc bằng sắt, lại cũng sẽ té xỉu? Chẳng lẽ trời thật sự sắp mưa bão, Ngày Tận Thế sắp tới?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tai nạn đột nhiên tới

Tần Mặc chờ ở ngoài phòng, Tư Đồ Kiều gọi bác sĩ của gia đình Phong Thần ở nhà họ Phong gần ba mươi năm tới.

Ngoài mặt không lộ vẻ gì, nhưng nội tâm của cô lại cực kỳ phức tạp, anh không phải là có bệnh gì chứ?

Giờ phút này, cô gái nhỏ đang phát huy trí tưởng tượng vô cùng vô tận, ngồi trên ghế sa lon suy nghĩ ngổn ngang, biểu tình trên mặt cũng từ từ sinh động lên, hoàn toàn không có phát hiện, Tư Đồ Kiều và bác sĩ đã đi ra từ bên trong.

"Lần này cô hại cậu ấy thảm rồi!"

Âm thanh của Tư Đồ Kiều truyền đến, Tần Mặc điều chỉnh cảm xúc, "Anh ấy như thế nào?"

Mặc dù muốn biểu hiện ra thái độ thờ ơ, nhưng trong mắt lo âu cô lại bán đứng suy nghĩ chân thật của cô, Tư Đồ Kiều ho nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn bác sĩ.

Người bác sĩ hơn năm mươi tuổi kia hình như có lời khó nói, nhìn Tư Đồ Kiều một cái, muốn nói lại thôi, dường như không biết nên nói từ đâu.

Cử động của ông như vậy ở trong mắt Tần Mặc, không thể nghi ngờ là Phong Thần có cái gì đó bất trắc, "Anh ấy rốt cuộc có chuyện gì!"

Tần Mặc không khỏi đề cao giọng điệu, bác sĩ già lộ ra vẻ khó xử, "Chuyện này. . . . . Mấy năm gần đây trái tim của Tiểu Phong xảy ra chút vấn đề, lại bị cô hung hăng kích thích như vậy, tình hình có thể đáng lo!"

"Tim có vấn đề? Tại sao tôi không nghe anh ấy đề cập tới?"

"Đó là vấn đề xảy ra gần đây! Gần đây trong vùng xuất hiện một đường dây khác, Thần ngày đêm không ngừng làm việc, cô lại cùng Bùi Thiểu Y tiến triển như vậy, khó tránh khỏi sẽ làm trái tim của cậu ấy xảy ra vấn đề!"

Tư Đồ Kiều giành lời nói, "Tóm lại, cậu ấy hiện tại cần nghỉ ngơi thật tốt, cô cũng đừng kích thích cậu ấy nữa, nếu không lần sau, cậu ấy có thể sẽ không chờ kịp tôi tới đâu!"

Lời của anh ta làm nét mặt Tần Mặc lập tức nặng nề, cô theo bản năng nắm cổ áo trước ngực, hình như nhớ lại cái gì, đau đớn lập tức đầy tràn trong đối mắt, không cách nào thổ lộ.

"Tôi biết rồi."

Bác sĩ lau mồ hôi không để lại dấu vết, cầm hộp cấp cứu để Tư Đồ Kiều tiễn, anh ta cũng không muốn ở lại chỗ này thêm chút nào nữa.

Tần Mặc để Lan chăm sóc Phong Thần trước, cuộc trò chuyện lúc nãy đã kết thúc thất bại, cô nghĩ, bây giờ nên tạm thời không gặp anh, tránh cho trái tim của anh lại xảy ra vấn đề.

Cửa phòng lặng lẽ bị đẩy ra, Phong Thần nằm ở trên giường vội vàng nhắm mắt lại, nhưng anh không thấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tần Mặc, sau khi đối phương vào phòng, lại ung dung thản nhiên.

Phong Thần nghi ngờ mở mắt ra, chỉ thấy Lan hai tay ôm ngực, ánh mắt nhìn anh mang theo khinh bỉ.

"Anh đừng giả bộ nữa, tiểu thư bị anh lừa, nhưng tôi thì không!"

Phong Thần âm thầm thở dài, xem ra phải từ từ kéo về lòng của Tần Mặc, đầu tiên phải giải quyết Lan ở trước mặt trước.

Tần Mặc cả ngày cũng không lòng dạ nào học hành, cô nâng cằm lên, nhìn bãi tập bên ngoài cửa sổ, cô có chút nhớ Kim Na Na! Mới nghĩ tới, điện thoại di động trên người liền vang lên, điện thoại gọi tới chính là Kim Na Na.

Cô không tự chủ nhếch miệng, sau khi nối được, một trận cuồng oanh loạn tạc đánh úp về phía màng nhĩ của cô, mặc dù hơi ồn ào, nhưng lại làm cho cô cảm thấy rất thân thiết.

Thật vất vả trấn an tâm tình của cô ấy, hai người nói xong thời gian, địa điểm ước định tụ họp.

Buổi chiều nhàn nhã, hai cô gái xinh đẹp ngồi ở trong một quán cà phê, lọn tóc cô gái hơi vểnh oán hận nhìn người đối diện, "Cậu khỏe không, không nói một tiếng liền chuyển trường, làm hại mình ở trường buồn chán chết đi được! Còn nữa, con nhóc Thiệu Tư Thanh thật đáng ghét, ngoài mặt khách khí với mình , nhưng có người nói với mình, cô ta ngấm ngầm kết giao với một số tên côn đồ."

Tần Mặc khẽ nheo mắt, nhớ tới La Khiết vô duyên vô cớ tìm cô và Tưởng Viện Viện gây phiền toái, thì ra là bị người chỉ điểm, hơn nữa người này còn là "bạn cũ" của cô!

Cô nở nụ cười máu lạnh, "Nếu cô ta dám ra tay, mình sẽ làm cho cô ta cả đời cũng không ra khỏi cửa nổi!"

Kim Na Na biết nét cười trên mặt của cô, nụ cười này làm người ta cảm thấy âm u lạnh lẽo, nếu như Thiệu Tư Thanh có chủ ý xấu gì, vậy thì xui xẻo nhất định là Thiệu Tư Thanh!

"Gần đây cậu sống thế nào?"

Kim Na Na hỏi khiến Tần Mặc sửng sốt một chút, cô có thể như thế nào đây? Vốn tưởng rằng rời khỏi tên khốn Phong Thần kia, cuộc sống sẽ khá hơn một chút, không ngờ tên vô lại này lại dám chạy tới đây ở!

Nhưng cô còn chưa cho anh biết thế nào là lễ độ, thì anh đã "phát bệnh" rồi, làm cô không dám tùy tiện trêu chọc anh, chỉ sợ anh lại hôn mê một lần nữa, sau đó sẽ không tỉnh lại!

Cái suy nghĩ màu đen đó lập tức đem cô bao phủ trong sương mù, cô nghĩ tới rất nhiều việc, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

"Thật sự không tốt. . . . . ."

Cô lười nhát ngã vào ghế dựa, ánh mắt dưới ánh mặt trời nhuộm thành màu vàng, mấy ngày nay, cô một mực suy nghĩ, nếu như từ đầu đến cuối cô đều giữ thái độ xa lánh với Phong Thần, như vậy, bây giờ bọn họ có thể phức tạp như vậy không?

Rất đáng tiếc, dường như có lẽ đã không còn kịp rồi.

"Thế nào? Ông chủ Phong không tốt với cậu?"

Kim Na Na lắp bắp kinh hãi, cô vẫn luôn cho là, Phong Thần đối với Tần Mặc đó là cưng chiều, nhưng không ngờ hôm nay Tần Mặc lại nói với cô đáp án ngoài dự đoán.

Tần Mặc nói đại khái chuyện bọn họ ở Hawai và Newyork, còn có chuyện sau khi trở về với Kim Na Na. Cô mắt trợn tròn, không ngờ trong hai tháng này, giữa hai người xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Đột nhiên lòi ra bạn gái trước của Phong Thần, hình như là tất cả ngọn nguồn xảy ra sau này, Kim Na Na suy tư chốc lát, nói, "Tiểu Mặc, có phải cậu thích anh ta không?"

Cô do dự chốc lát, cuối cùng vẫn gật đầu một cái, "Nhưng, mình sẽ không tin tưởng anh ta nữa. . . . . ."

Đang khi nói chuyện, điện thoại Tần Mặc vang lên, cô nhận, sắc mặt lập tức thay đổi.

"Na Na, cha của Tưởng Viện Viện, ở trong tù. . . . . Chết rồi. . . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Xúi giục

Mây đen dày đặc, tầng mây màu đen nhuộm bầu trời thành màu đen thâm trầm, một trận mưa lớn dường như sắp đổ xuống, không khí ngột ngạt đè ép làm người ta không thở nổi, ngực căng căng, hình như có đồ vật gì đó ngăn ở đó.

Mặt trời bị tầng mây thật dầy che kín, trong gió mát mang theo âm u quỷ dị, một bóng người gầy gò chạy trên đường lớn, người đi đường bên cạnh vội vã đi qua. Mà cô lại giống như mất hồn, không nhìn thấy thời tiết chợt thay đổi này, vẫn đi trên đường chẳng có mục đích.

Một trận mưa lớn đột nhiên tập kích, người đi đường dùng vật có trên tay che kín đầu, chạy một mạch như đi trên đường.

Tưởng Viện Viện bị người chạy băng qua đụng ngã xuống đất, nhưng cô giống như mất đi cảm giác đau đớn, không khóc, nhưng cũng không lập tức đứng lên. Dường như, cô là đi quá mệt rồi, không muốn đứng lên nữa.

Rất nhanh, trên đường ngoài những chiếc xe chạy băng qua, không còn ai ở lại, nước mưa giội rửa trên cơ thể cô, nhưng lại không rửa được những bi thương tràn ngập ra khỏi người cô.

Toàn thế giới giống như chỉ còn lại một mình cô, cô ngơ ngác nhìn phía trước, kính trên sống mũi cũng đã mơ hồ không rõ, giống như trong lòng của cô bây giờ, cô đối với tương lai tràn đầy mê mang. Tương lai, cô nhìn không thấy, vì ngọn đèn chỉ dẫn cô, đã tắt rồi.

Giật mình, mưa hình như đã dừng lại, cô theo bản năng ngẩng đầu lên, chỉ thấy được một thiếu niên che dù, vì cô ngăn lại nước mưa rửa tội. Ở trong trời đất nhỏ bé, chỉ có hai người bọn họ.

"Này, cô không sao chứ! Tôi...tôi đưa cô trở về!"

Bùi Thiểu Y gãi gãi cái ót, cậu ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào Tưởng Viện Viện.

Tưởng Viện Viện được Bùi Thiểu Y đưa về nhà, chỉ là sau khi về đến nhà, cô lại gặp được hai người nằm ngoài sức tưởng tượng, Tần Mặc và Kim Na Na đang chờ ở cửa nhà cô.

Đột nhiên có cái gì đó chảy trong trái tim, nơi đáy lòng, giống như một vết thương rách ra, một tia thương xót từ nơi nào đó len lén lẻn ra ngoài.

Sau khi rửa mặt một hồi, ba cô gái ngồi vây chung một chỗ, Bùi Thiểu Y có vẻ như hạc đứng giữa đàn gà, không ăn khớp.

"Muốn khóc thì khóc đi, kìm nén không khó chịu sao?"

Ánh mắt của Tần Mặc mềm đi, nhưng mà trên mặt lại lạnh lẽo như cũ, trong lòng Tưởng Viện Viện khẽ động, hai cái cánh tay vây quanh mình, hi vọng có thể hấp thu được một chút ấm áp.

Cô nhớ lại cha của mình, người đó mặc dù ở trong mắt người ngoài là tội ác tày trời, nhưng lại là người yêu mình nhất ở trên thế giới này. Mà người này, về sau, cô cũng không nhìn thấy nữa.

Cảm giác chua xót lan tràn tới chóp mũi, nước mắt không cẩn thận, liền chảy xuống hốc mắt, cô lấy kính xuống, chôn đầu mình vào trong gối, bả vai khẽ co quắp.

Âm thanh lúc bắt đầu sụt sùi, dần dần biến thành gào khóc, cô cần một chỗ để phát tiết, trải qua thời gian dài, biến cố trong nhà, áp lực kinh tế, người thân trốn tránh không gặp, thấy chết mà không cứu. . . . . Đến bây giờ, người thân duy nhất qua đời. . . . . .

Trong thời gian ngắn ngủi, cô đã trải qua quá nhiều chuyện, nhiều đến gần như đè cô suy sụp.

Hồi lâu sau, tâm tình của cô mới dịu xuống, Kim Na Na đưa cho cô một cái khăn giấy, chột dạ không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

"Khóc đủ chưa?"

Tưởng Viện Viện gật đầu một cái, theo bản năng, cô có chút sợ Tần Mặc, nhưng cũng hết sức hâm mộ cô ấy. Cô vẫn luôn cảm thấy, mình chỉ có thể ngẩng nhìn cô ấy, cô ấy chính là một công chúa chân chính. Mà mình, nchỉ là một người bình thường mặc quần áo công chúa, bình thường mà không có tiếng tăm gì.

"Nếu thu thập xong nước mắt, vậy sau này cũng đừng rơi lệ nữa, trên thế giới này, đã không có chuyện đáng giá để rơi lệ cậu nữa, từ nay về sau, cậu chính là thế giới của bản thân mình."

Mây đen tản đi, ánh mặt trời lại lần nữa xuất hiện, trận mưa vừa rồi chỉ là rửa sạch quá trình của thế giới, đối mặt với ánh mặt trời, người ta nở khuôn mặt tươi cười lần nữa, phải chiến thắng khó khăn, dũng cảm đối mặt với cuộc sống.

Tưởng Viện Viện lo xong hậu sự của cha, cuối cùng vẫn đứng lên, trên bia mộ, người đàn ông yêu đang nhìn cô yêu thương, cô đáp lại bằng một nụ cười, "Ba, con sẽ kiên cường , giống như Tần Mặc nói, con chính là thế giới của mình."

Đi từ từ ra khỏi nghĩa trang, cô như trút được gánh nặng, giống như tất cả đã bắt đầu lần nữa, tất cả đều là mới tinh.

"Tưởng Viện Viện!"

Tiếng gọi làm cô dừng bước, cô xoay người, nhìn thấy người không nên nhất xuất hiện ở nơi này, mắt cô mang theo nghi ngờ, nhưng vẫn đi tới.

"Tại sao cô lại ở đây?"

"Nói thế nào, cha cô và cha tôi cũng từng là đồng nghiệp, tôi thay thế ông ấy tới đưa bó hoa, biểu lộ tâm ý."

Thiệu Tư Thanh ăn mặc giản dị, ở trong ký ức của Tưởng Viện Viện, chưa từng thấy cô ta mặc quần áo màu trắng đơn thuần như vậy, yên lặng gật đầu một cái, "Cám ơn."

Cô không thấy trong mắt đối phương thoáng qua một tia giảo hoạt cùng khinh thường, trên mặt lại tiếc nuối nói, "Không ngờ cha cô đi sớm như vậy, Tưởng Viện Viện, có chuyện này, tôi không biết có nên hay không. Chuyện cha của cô. . . . . ."

Cô ta muốn nói lại thôi, thành công gợi lên chú ý của Tưởng Viện Viện, "Chuyện của cha tôi?"

"Ừ. . . . . Chuyện của cha cô, về sau cũng chưa kết thúc, có vài người vẫn dính líu trong đó, cho nên cha cô. . . . . Tôi cũng chỉ là ngoài ý muốn nghe thấy ba tôi nó với người khác, cô ngàn vạn đừng nói là tôi nói."

Thiệu Tư Thanh hình như rất sợ hãi bị người khác biết chuyện này, Tưởng Viện Viện mặc dù đơn thuần, tự nhiên cũng biết, cha của mình sẽ vì cô, mà không thể không chịu oan ức thay người khác.

Cô cắn môi, "Cô nói là, cha tôi rất có thể là bị oan uổng sao?"

"Ai. . . . . Chuyện này nói ra có chút liên quan tới Tần Mặc. . . . . A, không phải vậy, cái đó. . . . . ."

"Cô nói cái gì? Tần Mặc? Chuyện này của cha tôi, có liên quan tới Tần Mặc?"

"Tôi. . . . . Là như vậy. . . . . Cô cũng biết, tôi từng bị trường học xử phạt. . . . . ."

Thiệu Tư Thanh đem sự việc đổi trắng thay đen, ngày đó cô ta và các cô một lời không hợp, Tần Mặc động thủ trước, Kim Na Na không vui vẻ, liền lợi dụng thế lực nhà mình đem người thân của những người kia xử lý, cho nên. . . . .

"Cho nên cô nói là, bởi vì các cô sảng khoái nhất thời, cho nên cha tôi thành kẻ chết thay?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chẳng lẽ sai lầm rồi

Tần Mặc nhìn cửa chính trước mắt, hít sâu một hơi, cô còn chưa lấy chìa khóa từ trong túi ra, cánh cửa kia liền mình động mở ra. Cô lui về phía sau mấy bước, chỉ thấy đầu Phong Thần từ bên trong thò ra ngoài, nụ cười mê hoặc phụ nữ như cũ, lại hơi không giống nhau.

"Tiểu Mặc, mau vào!"

Anh thân thiện kéo tay Tần Mặc, vừa vào nhà, cô đã ngửi thấy mùi thơm, trên bàn ăn đã bày sẵn thức ăn. Tần Mặc nhìn qua loa một chút, hầu như tất cả đều là món cô thích.

Cô rút tay của mình về, "Anh không cần phải như vậy, chờ anh khỏe lại, thì trở về đi!"

Phong Thần vô lại kéo tay của cô lần nữa, "Tiểu Mặc Mặc, nhà anh đang sửa chữa, cho nên chỉ có thể ở nhờ chỗ này, em sẽ không nhẫn tâm, để cho anh không nhà để về chứ?"

Tần Mặc buồn cười nhìn anh, anh không nhà để về? Hồng nhan tri kỷ của anh không biết có bao nhiêu, anh sẽ để mình chịu uất ức?

"Vậy anh cút về công ty mà ngủ!"

Phong Thần nắm ngực, cặp mắt tràn đầy đau lòng, anh vô cùng đau đớn nhìn cô gái bé nhỏ trước mắt, trước kia làm sao lại không phát hiện, cô tàn nhẫn lên, thì chính là một chỗ trống để quay về cũng không có!

Anh thở mạnh, Tần Mặc có thể cảm nhận được lòng bàn tay anh nắm lấy mình, đang toát ra mồ hôi, "Anh bình tĩnh một chút, đừng kích động!"

Tần Mặc chỉ sợ tim của anh lại xảy ra vấn đề, không thể làm gì khác hơn là để vấn đề này lại, Phong Thần thấy cô dịu giọng, trong lòng âm thầm cười trộm, mặc dù là lợi dụng sự đồng tình của cô, nhưng cũng là vì cô!

Anh nửa lôi nửa kéo đem Tần Mặc ấn ngồi ở bên cạnh bàn, tiếp đó liền ngồi ở bên cạnh cô, thân mật vì cô gắp thức ăn, giống như giữa bọn họ thật sự chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhưng Tần Mặc lại không cho là, anh lấy lòng như vậy, mình sẽ dễ dàng tha thứ cho anh.

"Tiểu Mặc, trước kia là anh không đúng, anh đã nghiêm túc tự kiểm điểm lại mình."

"Vậy anh kiểm điểm ra kết luận gì?"

Tần Mặc ung dung ăn món ăn, nhìn không ra cảm xúc trên mặt, Phong Thần lấy lòng cười nói, "Anh không nên ngăn cản em kết giao bạn bè, không nên không giữ lời hứa với em, không nên quát tới quát lui với em. . . . . Dĩ nhiên, điểm quan trọng nhất là . . . . ."

Anh nhìn gò má cô, Tần Mặc cảm nhận được tầm mắt nóng rực của anh, tay đặt trên đầu gối khẽ nắm chặt, trên mặt lại tỉnh bơ, chờ anh nói tiếp.

"Anh không nên luôn tránh né tình cảm của mình, anh. . . . . ."

Giữa lúc anh nổi lên tình cảm tốt đẹp, hai mắt đắm đuối đưa tình nhìn Tần Mặc, định thổ lộ tiếng lòng với cô thì điện thoại trong túi xách của Tần Mặc vang lên, cắt đứt lời thoại anh đã chuẩn bị xong.

Anh rủa thầm một tiếng, lại treo nụ cười như cũ, "Em nghe điện thoại trước đi!"

Tần Mặc nhận điện thoại nói hai tiếng, quay đầu len lén nhìn sắc mặt của Phong Thần một chút, trong lòng không khỏi cười trộm, "Được, lát nữa tôi đến."

Anh để cho mình khổ sở như vậy nhiều lần, để cho anh cũng nếm thử mùi vị mất mác đi!

Thấy cô lại định ra ngoài, Phong Thần kéo vạt áo của cô, "Em đi đâu vậy? Anh...anh còn chưa nói hết !"

"Vậy thì chờ tôi trở lại rồi nói!"

Tần Mặc hình như tâm tình rất tốt, không khỏi làm Phong Thần cảm thấy, cú điện thoại vừa rồi là Bùi Thiểu Y gọi tới, chẳng lẽ bọn họ không phải diễn trò, mà là thật sự đang kết giao?

Sau khi nhìn Tần Mặc ra ngoài anh không bình tĩnh nổi, lập tức theo sát ra ngoài, anh muốn xem một chút, đã trễ thế này, là người nào không muốn sống hẹn Tần Mặc ra ngoài.

Tần Mặc đúng hẹn tới phòng nhỏ của Tưởng Viện Viện, thấy cô chuẩn bị một cái bánh ngọt, còn là bánh phô mai cô thích nhất.

"Thật ra thì cô không cần như vậy."

Tần Mặc ngồi ở một bên, Tưởng Viện Viện cười cười, "Cần chứ, cô giúp tôi nhiều như thế, tôi nên cám ơn cô thật tốt."

Cô lấy bánh ngọt cắt ra, mắt rủ xuống hiện ra tối tăm cực kỳ nhỏ bé, lấy bánh ngọt đưa tới tay cô, tay có chút run.

"Cô rất lạnh sao?"

Tưởng Viện Viện lắc đầu một cái, cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt của cô. Cô đã giúp mình rất nhiều, nhưng. . . . . Tay nắm dao thoáng dùng sức, cô cố gắng bình phục tâm tình của mình, nâng lên má lúm đồng tiền cười ôn hòa.

"Nhanh ăn đi!"

Tần Mặc nhìn cô một lát, ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu, rũ mắt nhìn bánh ngọt trên tay, đặt ở chóp mũi ngửi một cái.

"Cô thật sự hi vọng tôi ăn nó?"

Tưởng Viện Viện do dự chốc lát, sau đó gật đầu một cái, "Đây là tôi muốn đáp tạ cô, ăn đi!"

Cô khẩn trương nhìn bánh ngọt trong tay Tần Mặc, Tần Mặc nhếch miệng, xúc một miếng đặt vào trong miệng, pho mát lạnh như băng hòa tan ở trong miệng, mang theo một chút chua xót.

Thời gian hình như trôi qua rất chậm chạp, Tưởng Viện Viện nhìn Tần Mặc ăn vài miếng, liền buông bánh ngọt xuống, "Tôi muốn hỏi cô, chuyện của ba tôi, có liên quan tới cô và Kim Na Na không?"

Tần Mặc bật cười "Hì hì", "Tưởng Viện Viện, cô rốt cuộc cũng nói ra mục đích của cô rồi ! Là Thiệu Tư Thanh nói cho cô, có đúng hay không? Cô ta cũng ở chỗ này đi!"

Trong lòng Tưởng Viện Viện run lên, sắc mặt lập tức liền trắng xanh, "Cô thừa nhận sao? Cũng bởi vì tranh hơn thua của các cô, cho nên, ba tôi thành kẻ chết thay cho người khác!"

Thiệu Tư Thanh đi ra từ một phòng khác, trên mặt mang theo khinh miệt, trong mắt dương dương tự đắc, "Không ngờ cô vẫn rất thông minh, biết tôi ở nơi này!"

Tần Mặc hừ lạnh một tiếng, "Vốn là cũng chỉ là suy đoán, tôi không ngờ, Thiệu Tư Thanh cô lại có thể tự chui đầu vào rọ!"

"Ha ha! Cô hãy lo lắng cho chính cô đi! Tôi muốn cô, không có mặt mũi ở lại!"

Một trận cảm giác hoa mắt chóng mặt quen thuộc đánh tới phía cô, khóe miệng Tần Mặc nhếch lên đường cong, ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên người của

Tưởng Viện Viện, đó là ánh mắt cực kỳ thất vọng với cô ta, làm cô ta một hồi áy náy.

Nhưng cô ta nghĩ đến, Tần Mặc giúp đỡ cô ta, xuất phát đều từ chuyện của cha. . . . . Đây chẳng qua là cô ấy có sai lầm với mình mà sám hối, cũng không phải thật lòng giúp đỡ cô ta!

Tưởng Viện Viện nhìn thấy Tần Mặc chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng một hồi sợ hãi, "Thiệu Tư Thanh, có thể gặp chuyện không may không?"

"Thế nào? Cô sợ? Nói cho cô biết, chúng ta bây giờ chính là châu chấu trên cùng một sợi dây, muốn chết cùng chết! Cô cho rằng, cô ta còn có thể mềm lòng với cô sao?"

Ánh mắt Thiệu Tư Thanh tàn nhẫn, một trận rùng mình từ sống lưng bắt đầu dọc theo chạy tán loạn, làm Tưởng Viện Viện tê dại da đầu, Thiệu Tư Thanh đã không kịp chờ đợi tát hai cái về phía Tần Mặc đang hôn mê.

"Trò chơi vừa mới bắt đầu !"

Cô ta lấy điện thoại di động ra, trong mắt mang theo cảnh cáo nhìn Tưởng Viện Viện, "Lo lắng làm gì! Còn không đi trói cô ta lại!"

Tưởng Viện Viện run lên, bây giờ đã đâm lao phải theo lao, cô không khỏi bắt đầu hoài nghi, cô tin tưởng Thiệu Tư Thanh, cùng làm chuyện này với cô ta, rốt cuộc là đúng, hay là sai?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Anh hùng cứu mỹ nhân

Sau khi Tần Mặc tỉnh lại, phát hiện mình bị trói ở trên giường, cô khẽ cử động cổ tay, cửa phát ra âm thanh rất nhỏ, cô lập tức nhắm mắt lại.

"Tần Mặc, cô tỉnh dậy đi!"

Tưởng Viện Viện cô đẩy một cái, Tần Mặc mở mắt ra, bên trong thanh tỉnh không chút mê mang.

"Cô...cô đi mau đi!"

Tần Mặc nhìn cô cởi trói giúp mình, nét mặt kia không giống như đang diễn trò, "Tại sao cô muốn thả tôi? Không phải cô rất hận tôi sao?"

Lời của cô làm Tưởng Viện Viện dừng động tác trên tay lại, vẻ mặt phức tạp nhìn Tần Mặc, cô đang trách Tần Mặc, cho tới nay, cô đều tưởng rằng, Tần Mặc giúp cô không có mục đích. Nhưng bây giờ nói cho cô biết, ba của mình là bởi vì cô mà qua đời , cô cảm thấy tất cả đều là một âm mưu.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, Tần Mặc lừa cô cái gì chứ ? Coi như cô ấy mang tâm tư có lỗi đến giúp cô, nhưng cũng chưa từng hại mình! Huống chi, việc Thiệu Tư Thanh muốn làm kế tiếp. . . . . .

"Tôi không hận cô, tôi chỉ là . . . . . Thôi, nhất thời cũng không nói rõ, Thiệu Tư Thanh sẽ lập tức quay lại, cô đi nhanh đi!"

Cô ném dây thừng qua một bên, Tần Mặc lắc đầu, đợi cơn chóng mặt qua đi, mới xuống khỏi giường.

Tưởng Viện Viện vừa mới mở cửa ra, thì Thiệu Tư Thanh đã trở lại, phía sau cô ta còn mang theo năm sáu người đàn ông, vừa thấy Tưởng Viện Viện kéo tay Tần Mặc, xem chừng muốn mang cô ra ngoài.

Thiệu Tư Thanh nheo mắt, dùng sức đóng sầm cửa lại, "Bùm" một tiếng, đinh tai nhức óc. Tưởng Viện Viện run cầm cập, theo bản năng nắm chặt tay Tần Mặc.

"Thế nào? Tưởng Viện Viện, cô muốn giúp cô ta trốn đi? Cô quên, ba cô vì sao mà vào tù rồi hả? Nếu không phải là cô ta, ba cô cũng sẽ không chết ở trong tù!"

Những câu của cô ta chọc trúng tâm sự của Tưởng Viện Viện, "Ba tôi đã làm gì, trong lòng tôi hiểu, ông ấy thật sự là từng làm chuyện không tốt, mặc dù không phải bởi vì liên quan tới Tần Mặc, một ngày nào đó, sự việc cũng sẽ đã bại lộ. Là tôi nhất thời hồ đồ, mắc bẫy của cô, làm sao cô lại có lòng tốt nói cho tôi biết tất cả như vậy? Chỉ trách lúc ấy, tôi vì chuyện của ba mà rối loạn tinh thần, mới sai lầm đi tin cô!"

Thiệu Tư Thanh hừ lạnh, hai tay ôm ngực, "Chỉ tiếc, bây giờ cô hiểu thì đã quá muộn rồi!"

"Tôi đã gọi điện thoại cho Bùi Thiểu Y rồi,cậu ấy sẽ lập tức đến, cô đừng làm càn!"

"Nha đầu thối, cô dám làm hỏng chuyện tốt của tôi!"

Sắc mặt cô ta tối sầm lại, ngay sau đó trên mặt lại lộ ra nụ cười dữ tợn, "Tốt, dù thế nào đi nữa thì lúc cậu ta tới, Tần Mặc cũng bị chơi rồi, để cho cậu ta nhìn thật kỹ một chút, người mà cậu ta thích, là giày rách người khác đã chơi qua!"

Thiệu Tư Thanh hướng về phía mấy người đàn ông ở sau lưng nói, "Đem hai cô gái xinh đẹp này đi chụp hình!"

"Thiệu Tư Thanh, cô điên rồi!"

Mặt Tưởng Viện Viện lập tức trắng bệch, Tần Mặc lôi cô tới sau lưng, hai mắt hung ác nhìn mấy người đàn ông muốn đi tới, mấy tên kia thấy ánh mắt của Tần Mặc lộ ra sát khí lạnh lùng, đồng thời dừng bước lại.

Theo bản năng nhìn về phía Thiệu Tư Thanh, "Các người nhìn cái gì vậy! Nhận được tiền lại có phụ nữ chơi, các người còn do dự cái gì!"

Những người kia lại nghĩ, cái chuyện tốt đúng là khó có được, ngay sau đó xông về hai người Tần Mặc.

Ánh mắt Tần Mặc lạnh lẽo, bản lĩnh nhanh nhẹn hướng về phía điểm yếu của đối phương công kích, chẳng mấy chốc đã đánh gục mấy người, cô lui về bên người Tưởng Viện Viện, há miệng thở hổn hển,

Hiệu quả của thuốc mê trong cơ thể vẫn chư loại bỏ hoàn toàn, thể lực theo không kịp, những người kia hình như nhìn ra cô lực bất tòng tâm, lửa giận bị đánh đầy một bụng, tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Thay phiên ra trận, định dùng chiến thuật đánh luân phiên, quật ngã cô.

Tưởng Viện Viện lùi đến bên cạnh bàn, một tên thấy thế, thay đổi phương hướng, hướng về phía cô bắt đi. Tưởng Viện Viện hét lên một tiếng, hồi hồn, tránh thoát tay của hắn ta.

Tần Mặc xoay người, thuận tay chộp lấy con dao trên bàn, Tưởng Viện Viện vừa mới cắt bánh ngọt, cổ tay khẽ đảo chuyển, cắt làm bị thương cánh tay người kia.

Cô giống như một con dã thú bị thương mà chiến đấu, hướng về phía kẻ địch nhe răng trợn mắt lộ ra móng vuốt non nớt lại sắc bén của mình, cô nghĩ, cô không chống cự được đã bao lâu, thời gian hình như trôi qua cực kỳ chậm.

Tần Mặc cũng không tin thần, nếu như trên cái thế giới này có hồn lời nói, vậy tại sao sẽ mang đi như vậy hòa ái mẹ, cùng ngoan ngoãn nghe lời muội muội đây?

Hiện tại cô lâm vào hoàn cảnh khó khăn, như vậy, nếu quả như thật có thần linh, có phải sẽ phái một thiên sứ đến cứu vớt cô không?

"Rầm rầm" hai tiếng, cửa gỗ yếu ớt bị người từ bên ngoài phá tan, người nọ vẻ mặt kinh ngạc, gương mặt tức giận muốn giết người.

"Phong Thần. . . . . ."

Cô sững sờ gọi tên của anh, mà người đàn ông trước mặt kia lại không thèm nhìn cô, trực tiếp hướng về phía mấy tên đàn ông kia vung quyền, mỗi một chiêu đều đánh đối phương trực tiếp hộc máu. Vẻ mặt đằng đằng sát khí, đâu còn chút xíu nào bộ dạng không đứng đắn ngày thường, anh bây giờ, hận không thể giết chết tất cả những người ở đây, mới có thể hả giận.

Thiệu Tư Thanh khiếp sợ nhìn Phong Thần đột nhiên xuất hiện, bước chân của cô ta không tự chủ lui về phía sau, mới vừa kề đến cửa, liền bị Tần Mặc bắt tại trận!

"Muốn chạy?"

Tần Mặc nheo mắt lại, trong giọng nói lộ ra một luồng rét lạnh, nắm bả vai Thiệu Tư Thanh cũng không khỏi dùng sức, hận không thể bóp vỡ xương cốt của cô ta!

"Thần?"

Tư Đồ Kiều chạy theo sau vẻ mặt kinh ngạc nhìn căn phòng xốc xếch, chỉ thấy Phong Thần thần sắc hung ác nhìn anh ta, hai mắt còn tràn đầy tia máu, điều này làm cho anh ta không khỏi nghĩ đến, thời thiếu niên không kiềm chế được của Phong Thần. Khi đó anh, chỉ cần đánh nhau, thì cái gì cũng không bận tâm, lúc vung nắm đấm thì làm người ta ngã gục không dậy nổi.

Đã bao nhiêu năm, kể từ sau khi anh "Cải tà quy chính", chưa từng thấy anh liều mạng như vậy nữa

"Mặc Nhi!"

Bùi Thiểu Y chạy đến cuối cùng, vẻ mặt cũng kinh ngạc, những người liên can mang theo sau lưng cũng không hiểu, không khí có chút ngưng kết. Một căn phòng nhỏ, lập tức bị nhiều người bao vây như vậy, không ít người bị tình hình này quấy nhiễu, rối rít thò đầu ra xem rõ ngọn ngành.

Tần Mặc đem Thiệu Tư Thanh ném cho Tư Đồ Kiều, "Tìm mấy tên đàn ông phục vụ cô thật tốt, nhớ chụp cô ta đẹp một chút!"

Thiệu Tư Thanh hét lớn, "Tần Mặc, cô dám! Cô dám đối xử với tôi như vậy, ba tôi sẽ không bỏ qua cô!"

"Còn không dẫn cô ta xuống! Còn có mấy người này, tất cả đều phế cho tôi!" Lại dám động vào người của anh, chán sống rồi!

Phong Thần căm hận nhìn về phía Thiệu Tư Thanh, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Tư Đồ Kiều, anh ta cơ trí, lập tức đánh ngất Thiệu Tư Thanh, đi thi hành nhiệm vụ!

"Em!"

Ánh mắt lạnh lùng anh quét tới, Tần Mặc rất tự giác nhắm mắt lại, thân thể liền mềm nhũn, Phong Thần vội vàng xoải bước qua, đỡ kẻ dối trá đang nhắm chặt hai mắt. Hai người bọn họ còn có nợ, phải từ từ tính!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Ăn đậu hũ

Tần Mặc thật sự ngất đi, mặc dù cô có kháng thể với các loại thuốc tương tự, nhưng số lượng Thiệu Tư Thanh cho hình như quá nhiều, hoặc là, cô đã quá tiêu hao thể lực, làm cô đến giữa trưa ngày thứ hai mới tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, cô bắt đầu hoài nghi, tại sao Phong Thần lại chạy tới kịp lúc như vậy? Cô cũng không tin, trên cái thế giới này thật sự tồn tại thần thánh.

"Tần Tiểu Mặc, lá gan của em cũng lớn lắm, trước kia cảm thấy em thật cơ trí, hiện tại anh mới phát hiện, em là đứa ngốc đần độn nhất!"

Lúc Phong Thần đẩy cửa đi vào thì thấy Tần Mặc tỉnh lại, lập tức giáo huấn, trải qua một đêm, cơn tức của anh cũng tiêu tán không ít, nhưng nghĩ đến cô thiếu chút nữa thì. . . . . Anh hạ cơn giận xuống, lập tức có dấu vết tro tàn lại cháy.

"Anh theo dõi tôi!"

Cô nói rất khẳng định, Phong Thần ho nhẹ một tiếng, "Chớ chuyển đề, anh không theo dõi em... Hôm nay em chính là nhân vật tiêu điểm của toàn thành phố!"

"Anh không sao chớ?"

Tần Mặc ngồi dậy, thấy sắc mặt thối thúi của Phong Thần ngồi ở bên giường, "Hôm qua anh tức giận như vậy, nơi đó không có chuyện gì sao?"

Lúc này Phong Thần mới nhớ ra, hiện tại anh được coi như là một bệnh nhân "Yếu ớt", "Sao có thể không có việc gì! Hôm qua tim đau vô cùng, thiếu chút nữa phải vào bệnh viện!"

"Tôi. . . . . Vậy, vậy bây giờ không chứ?"

Thấy mặt cô lo lắng, anh làm bộ vuốt ngực, "Còn có chút khó chịu, nếu người khác chịu nguyện ý hôn anh một cái, anh nhất định không cần thuốc mà khỏe."

"Anh nghĩ hay quá ha!"

Tần Mặc nhướng lông mày, đừng tưởng rằng cứu cô, giữa bọn họ liền có thể xóa bỏ tất cả, cô còn chưa có hả giận!

Cho nên nói, dù sao cũng không được dễ dàng chọc giận một người phụ nữ, có đôi khi, trái tim của bọn họ, thật sự giống như một lỗ kim nhỏ, không chấp nhận dù chỉ là một hạt cát! Nếu để cho họ tìm được cơ hội chỉnh bạn, vậy thì bạn muôn đời muôn kiếp không trở lại được, đau đớn đến mức muốn chết mà không được!

"Hôm qua anh còn cứu em đấy! Em không phải là nên lấy thân báo đáp à!"

Phong Thần nói xong, vươn tay ra muốn ôm cô, Tần Mặc đẩy tay đang tác oai tác quái của anh ra, vẻ mặt làm như chuyện đương nhiên."Tôi không bảo anh đến cứu, chính anh chạy tới, trách được ai? Theo anh nói như vậy, nếu như Bùi Thiếu Y tới trước, vậy tôi không phải là nên gả cho cậu ấy!"

Phong đại thiếu gia bắt đầu chơi xỏ lá, chọc ghẹo không thành, hai tay anh chống bên cạnh người Tần Mặc, gương mặt từ từ tiến tới gần cô, "Anh biết em thích anh, vậy em sẽ gả cho anh à!"

Tần Mặc vừa nghe thấy liền không vui, tại sao anh biết mình thích anh, thì mình phải gả cho anh! Ngay sau đó quay đầu, "Ai nói tôi thích anh! Hơn nữa, tôi thích thì phải lấy anh? Người nào quy định!"

Bộ dạng hả hê của cô, Phong Thần nhìn mà lòng ngứa ngáy, cúi người liền hôn lên gò má của cô, trên mặt Tần Mặc lập tức ửng đỏ, tức giận vừa đánh vừa cắn Phong Thần.

Phong Thần lập tức chặn miệng nhỏ của cô lại, trực tiếp đè cô xuống giường, anh ma sát tới lui trên môi cô, giống như trên trọc lại giống như thăm dò.

Tần Mặc bị anh hôn hỗn loạn, cả người bay bổng, thậm chí không khống chế được đáp lại nụ hôn của anh, hai người càng hôn càng sâu, hô hấp rối loạn, sắp đạt tới điểm cháy.

Lúc hai người quên hết tất cả, chuông cửa vang lên không đúng lúc, Phong Thần hít sâu một hơi, ánh mắt thâm thúy nhìn cô gái nhỏ dưới người, mặt mơ hồ, đáng yêu cực kỳ!

"Chờ anh!"

Đầu óc Tần Mặc lập tức tỉnh táo lại, chờ? Chờ cái gì? Cô nhanh chóng đứng dậy, mặc chỉnh tề, vỗ vỗ mặt, người đàn ông này quả nhiên có bản lãnh quyến rũ phụ nữ.

"Tiểu Mặc, cậu không sao chớ!"

Cô còn chưa suy nghĩ xong,thì Kim Na Na đã chạy vào như bay, ôm Tần Mặc còn đang đỏ mặt .

"Mình. . . . . Mình không sao. . . . . ."

Tần Mặc hơi đẩy Kim Na Na nhiệt tình quá độ ra, nhìn về phía Phong Thần theo vào, lập tức dắt Kim Na Na ra ngoài cửa.

Phong Thần ung dung thản nhiên, nhìn hai tiểu nha đầu chạy đi, cầm điện thoại lên, "Giám sát chặt chẽ cho tôi!"

"Cậu chạy cái gì a!"

Kim Na Na thở không ra hơi, không hiểu nhìn Tần Mặc, cô mới từ trường học chạy tới, hiện tại cậu ấy lại muốn mang mình đi đâu!

Tần Mặc đương nhiên phải chạy, với loại cấp độ củ cải bắp chuối này của cô, sao có thể so bì được với người đã luyện thành tinh kia! Sớm muộn gì cũng bị ăn sạch sẽ, cô phải nghĩ ra cách!

Hai người đi được một đoạn đường, Tần Mặc phát hiện có người đi theo đằng sau hai người, đang định bỏ rơi bọn họ, trước mặt liền có một chiếc xe con ngăn cản đường đi của các cô.

"Tiểu thư, xin theo chúng tôi trở về!"

Xuống là một tên đàn ông tóc vàng mắt xanh, nói qua một loạt tiếng Trung lưu loát, tây trang màu đen làm nổi bật lên sự lão luyện của hắn, đi theo phía sau là hai tùy tùng.

"Lam Vụ Vũ bảo các người đến sao?"

Đối phương không trả lời, chỉ dùng động tác tay mời cô lên xe, Tần Mặc cười nhạo một tiếng, "Tôi sẽ không đi cùng anh, nói với Lam Vụ Vũ, tôi sẽ không lấy anh ta!"

"Tiểu thư, xin mời!"

Đối phương tự động gạt bỏ lời cô nói, làm Tần Mặc tức giận không thôi, đang lúc cô chuẩn bị chạy trốn, thì người phía sau bám theo hai cô cũng lộ mặt.

"Tiểu thư, có phiền toái gì sao?"

Người hai phe đứng song song, người đàn ông mắt xanh kia hình như không ngờ sẽ xuất hiện thêm một đội ngũ nữa, muốn cướp người, hình như có chút khó khăn. Nhưng hắn nghĩ đến mệnh lệnh của thiếu gia nhà mình, không thể làm gì khác hơn là đánh đòn phủ đầu, ra tay trước cướp người!

Tần Mặc nhìn ra ý đồ của hắn ta, cùng lúc khi hắn vươn tay liền kéo Kim Na Na chạy về một hướng khác, người đàn ông mắt xanh bị người của Phong Thần ngăn lại, tình cảnh hỗn loạn, đành phải nhìn Tần Mặc biến mất ở góc đường đối diện.

La to một tiếng "Rút" , liền lái xe tăng tốc rời đi.

"Mau nói cho ông chủ!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Nguy cơ tiềm ẩn

Chạy liên tục qua hai con phố, Tần Mặc và Kim Na Na đã trốn vào một cái hẻm nhỏ, hai người dựa vào tường há miệng thở dốc.

"Trời ạ. . . . . Mới vừa rồi là ai vậy a! Giống như, giống như xã hội đên ấy!"

Kim Na Na nghĩ lại còn rùng mình, kể từ sau khi biết Tần Mặc, cô hình như luôn trải qua những chuyện mà trước chưa từng có, hơi vượt quá tưởng tượng của cô.

Hai người ở trong hẻm nhỏ thở dốc trong chốc lát, Kim Na Na đem đầu tựa vào bả vai Tần Mặc, một tay thân mật khoác lên eo nhỏ của cô, Tần Mặc nghiêng đầu, che mặt của cô.

"Mình chính là xã hội đen! Cậu có sợ không?"

"Cậu? Mình nhìn cũng giống, trong tay còn có súng, bản lĩnh còn giỏi hơn cả con trai, còn có những người vừa rồi đó. . . . . Thật là kích thích a!"

Tần Mặc trợn trừng mắt, kích thích? Nếu để cậu ấy ở lại chỗ đó, không chừng sẽ khóc thành bộ dạng gì, cô giương mắt, ánh mắt vừa nhìn lên, đè Kim Na Na về phía bả vai của mình.

"Làm sao vậy?"

"Không có gì, đi, đi đến nhà cậu trước!"

Suốt đêm Tần Mặc không trở về nhà, Phong Thần vì chuyện Lam Vụ Vũ phái người mà phiền não không dứt, sáng nay thuộc hạ đưa hình tới, lại làm anh càng thêm phiền não.

Đó là chủ bút biên của một tòa soạn báo nhỏ gửi tới, biết hai người trong hình cũng không thể đắc tội, cho nên liền đưa hình đến tay anh.

"Tiểu nha đầu đáng chết, chỉ biết gây tai họa cho anh!"

"Tôi đã trở về."

Lúc này, đại danh từ phiền toái, tiểu thư Tần Mặc rốt cuộc cũng hiện thân. Cô vừa vào nhà đã cảm thấy không khí có cái gì không đúng, tự ý ngồi trên ghế sa lon.

"Em nói cho anh nghe một chút đi, đây là chuyện gì!"

Tần Mặc thản nhiên liếc mắt, thong thả ung dung nhìn móng tay của mình, "Còn có thể như thế nào, chính là như vậy!"

Phong Thần chỉ có cảm giác mình bị chơi xỏ, trong hình hai người thân mật khăng khít, hai cái đầu tới gần như thế, góc độ chụp hình này thật đúng là ác độc!

"Em cảm thấy không thành vấn đề?"

"Vấn đề? Ở nước Mĩ rất thường gặp, mặc dù không được luật pháp bảo vệ, nhưng tôi cho là không có vấn đề gì."

"Em. . . . . ."

Thái độ thờ ơ của cô làm huyết áp Phong Thần tăng vọt, trực tiếp kéo cô đi vào phòng, hung hăng ném cô lên giường! Thân thể cao to phủ lên cơ thể thơm mềm kia, từ trên cao nhìn xuống cô gái nhỏ không biết sống chết.

"Xem ra, chúng ta phải nghiên cứu thảo luận thật tốt, vấn đề khuynh hướng của em!"

"Thế nào? Tim không đâu rồi? Không thành vấn đề?"

Mặt của Phong Thần không được tự nhiên, Tần Mặc hất tay của anh ra, hai mắt lóe ra tín hiệu nguy hiểm, "Anh cảm thấy, Lan sẽ giúp anh giữ bí mật bao lâu? Phong Thần, anh thật sự là tốt đó, nói cho tôi nghe một chút đi, anh làm thế nào mà mua chuộc được Lan!"

Cô lạnh lùng nhìn anh, nếu không phải Lan cảm thấy kìm nén quá khổ sở, thì cô vẫn bị lừa chẳng biết gì!

"Nói mua chuộc, chính là em đang vũ nhục cậu ta, anh chỉ nói cho cậu ta biết, anh là người có thể mang lại hạnh phúc cho em!"

Anh ôm cơ thể thơm mềm của Tần Mặc, thở ra khí nóng làm rối loạn lý trí của cô, "Anh cảm thấy tôi sẽ tin lời anh nói?"

Cơn tức giận của Tần Mặc bắt đầu ngưng tụ, dùng lời nói dối là tim không tốt để lừa cô, còn nói có thể mang lại hạnh phúc cho cô, cô thật sự muốn bắt anh hành hung một trận!

"Em không cần phải tin lời của anh, chỉ cần nhìn tận mắt, tất cả những thứ anh làm vì em là tốt rồi."

"Thứ tôi nhìn thấy chính là anh dùng lời nói dối vô sỉ để lừa gạt lấy được sự đồng tình của tôi!"

"Vậy anh vẫn đơn độc hăng hái xông lên, cứu em trong nước sôi lửa bỏng!"

Tần Mặc lập tức không trả lời được, nắm chặt quả đấm, đợi Phong Thần chọc giận cô nữa, cô sẽ không chút do dự tặng anh một đấm!

"Hơn nữa a, khi đó em đã hủy bỏ trách nhiệm người giám hộ của anh với em, nhưng anh vẫn dũng cảm quên mình xông lên cứu em, điểm này sao em lại không nhìn thấy? Em không thể bởi vì một lỗi nhỏ của anh mà phủ nhận tất cả của anh!"

Nếu như muốn so da mặt dày, Phong Thần thật sự là việc nhân đức không nhường ai, Tần Mặc đột nhiên giận quá hóa cười, làm trong lòng Phong Thần sợ hãi, "Anh nói có lý, như vậy, một chút điểm tốt của anh, cũng không thể khiến tôi lập tức tha thứ cho sai lầm anh đã mắc với tôi!"

Cái gì gọi là tự mình tát vào mặt mình? Lần này Phong Thần đã học được, Tần Mặc tránh thoát cánh tay của anh, "Nể tình anh có công cứu tôi, tôi đặc biệt cho phép anh ở lại đây, nhưng thứ nhất anh không thể động tay động chân với tôi, thứ hai không thể tùy tiện tức giận với tôi, thứ ba không thể can thiệp vào cuộc sống của tôi, thứ tư không thể. . . . . ."

"Ngừng!" Phong Thần rốt cuộc không chịu đựng nổi nữa, sao trước đó anh không phát hiện ra, cô như vậy là đang đàm phán điều kiện !"Em không nhìn ra là anh muốn theo đuổi em sao?"

"Thật sự không nhìn ra!"

Giọng điệu lạnh nhạt của Tần Mặc làm Phong Thần nổi đóa, nhưng nhìn đuôi mắt của cô cũng không giấu được nụ cười, anh cũng tùy cô, dù sao cô nói là việc của cô, còn anh. . . . . Muốn làm hay không là chuyện của bản thân anh.

"Cẩn thận!"

Theo tiếng kinh hô của Phong Thần, Tần Mặc thấy Phong Thần nhào về phía mình, giây tiếp theo "Pằng" một tiếng, cửa sổ thủy tinh vỡ vụn.

"Phong Thần!"

Mặt Tần Mặc kinh hoảng, một tay sờ thấy ẩm ướt phía sau lưng của anh, cô hiểu đứng dậy tra xét, sau lưng của Phong Thần bị bắn trúng, máu đỏ đang không ngừng chảy ra từ miệng vết thương.

Tia sáng lóe lên rồi biến mất, Tần Mặc oán hận cắn răng hướng về phía đối phương, rốt cuộc muốn động thủ rồi hả!

Vết thương đạn bắn của Phong Thần không thể đưa đi bệnh viện, cho nên sau khi Tần Mặc đã làm xử lý đơn giản, chờ Tư Đồ Kiều dẫn người tới.

"Mặc, đây chỉ là vết thương nhỏ!"

Phong Thần thấy chân mày cô nhíu chặt, không đành lòng nhìn cô tự trách, Tần Mặc cắn môi, "Bọn họ là nhằm vào tôi, nếu anh . . . . . Có điều bất trắc, thì làm thế nào?"

"Chỉ cần em rời khỏi anh ta, anh ta sẽ không gặp chuyện ngoài ý muốn này nữa!"

Một âm thanh lành lạnh xuyên qua cửa đi vào, người đàn ông một thân âu phục hưu nhàn, bao đôi chân thoi dài ở trong đó, mặt hơi tái nhợt có chút tiều tụy của bệnh trạng.

Hai mắt hắn ta lấp lánh có hồn, nhìn thẳng vào Tần Mặc, "Em theo anh trở về, anh ta sẽ không có chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Là địch không phải bạn

"Là anh!"

Tần Mặc đứng dậy "chát" một tiếng, khí thế hung hăng tát vào mặt anh ta, trên gương mặt trắng nõn xuất hiện năm ngón tay, Lam Vụ Vũ bị đánh nghiêng đầu, nhưng không thấy có bất kỳ tức giận nào.

Đôi mắt kia chỉ lộ ra yêu thương với cô, còn đối với cô u mê không tỉnh, "Em không trở về cùng anh, như vậy chuyện không hay vẫn sẽ xảy ra!"

Lam Vụ Vũ chưa từng cãi lại một câu, chỉ là thừa nhận tức giận từ Tần Mặc trên người, nhiều năm qua, cô vẫn luôn lạnh lẽo, lần này nổi giận, lại là vì một người đàn ông! Anh vui mừng vì tim của cô thì ra không phải là khối băng, than thở chính là, cảm xúc của cô phập phồng là vì một người khác.

Tư Đồ Kiều dẫn bác sĩ vào, cũng mời Tần Mặc và Lam Vụ Vũ ra ngoài phòng.

"Mặc Mặc, em không thể ở lại chỗ này nữa! Khụ khụ. . . . . ."

Lam Vụ Vũ ho nhẹ hai tiếng, khớp xương trắng bệch, anh ta là một người đàn ông ưu nhã, bất cứ lúc nào cũng biểu hiện giống như thân sĩ, làm cho người ta không tìm được một chút kẽ hở.

Có thể nói anh ta là một người đàn ông hoàn mỹ, không có quan hệ với bất kỳ người phụ nữ nào, cuộc sống riêng tư sạch sẽ, giữ mình trong sạch như trang giấy trắng. Quần áo vĩn viễn đều không có nếp nhăn, ủi đâu vào đấy, tạo cho người khác ấn tượng tao nhã.

"Đi theo anh sẽ an toàn ư? Lam Vụ Vũ, nếu như anh thật sự quan tâm tôi, vậy tại sao anh lại phải hại ba tôi!"

Lam Vụ Vũ khổ sở nhìn cô, có rất nhiều chuyện, anh ta không thể nắm trong tay . Mà một năm kia, phán đoán của anh sai lầm, suýt nữa hại chết cha Tần Mặc, cũng làm cho Tần Mặc không còn tin tưởng anh.

"Lần này anh sẽ bảo vệ em!"

"Vậy còn ba tôi? Anh muốn dùng mạng của ông ấy đổi lấy mạng của tôi, vậy không bằng anh giết hết chúng tôi đi!"

Lời của cô làm ngực Lam Vụ Vũ khó chịu, tại sao hai người phải liên lụy đến ân oán của đời trước? Cha của hai người bọn họ, không phải là anh em tốt à? Tại sao phải biến thành nông nỗi như ngày hôm nay?

Là cha của Tần Mặc hám lợi, muốn nuốt một mình, hay là cha của anh ta, thật sự làm ra chuyện có lỗi với cha con bọn họ?

Đấu nhiều năm như vậy, hiểu rõ quan hệ giữa hai người, cũng đại biểu giữa anh và Tần Mặc sẽ chấm dứt!

Lam Vụ Vũ cười khổ, "Mặc Mặc, em thật sự rất độc ác. . . . . Thật sự không nhớ đến tình cảm nhiều năm của chúng ta, muốn đoạn tuyệt sạch sẽ với anh?"

"Anh không tuân thủ hứa hẹn ban đầu, giữa chúng ta cũng không có tình cảm, nếu như muốn tôi lựa chọn, tôi nhất định đứng về phía ba tôi! Lần sau, tôi sẽ không lưu tình, nếu như anh còn dám tổn thương người tôi để ý, tôi nhất định giết chết anh! Nhất định!"

Trong con ngươi lạnh lùng của Tần Mặc lộ ra kiên định, cô giống như đang tuyên thệ, hoàn toàn chặt đứt đường lui của hai người, dưới tình cảnh như vậy , vì mục đích của mỗi người, bọn họ chỉ có thể là địch.

Lam Vụ Vũ đối với cô như thế nào, cô tất nhiên biết rõ, nhưng tình cảm như vậy giữa hai người, không cắt đứt rõ ràng vẫn rất loạn! Không bằng để cho cô giải quyết dứt khoát, chấm dứt sạch sẽ, làm anh ta không rảnh mà suy nghĩ nữa.

"Mặc Mặc. . . . . ."

Anh gọi tên cô, bên trong mắt tràn ngập đau lòng, con ngươi đen như ngọc đen chợt lóe lên các loại suy nghĩ, lúc sáng lúc tối.

"Cô ấy sẽ không đi cùng anh, coi như cô ấy chịu, tôi cũng sẽ không thả người!"

Phong Thần mở cửa phòng, vết thương trên người đã được băng bó kỹ, bởi vì tthời gian dài luyện tập mà đường cong hình dáng của cơ bắp rắn chắc, tản ra khí thế bức người.

Anh kéo tay Tần Mặc, ưỡn thẳng sống lưng, trong mắt đối với Tần Mặc là sự chiếm giữ, còn đối với Lam Vụ Vũ lại là thái độ thù địch.

Lam Vụ Vũ vừa thấy Phong Thần, thù mới thêm hận cũ, trên mặt nho nhã ôn hòa ẩn nhẫn sát ý với anh, mạch máu rõ rệt trên da thịt trắng nõn có vẻ vô cùng dữ tợn.

"Sự tồn tại của anh, sẽ làm cho cô ấy càng nguy hiểm thêm!"

"Lời này của anh là có ý gì!"

Phong Thần nghĩ lại, sắc mặt không khỏi âm u, nơi đó cũng không giữ được sao?

Lam Vụ Vũ "Hừ" một tiếng, xoay người liền rời đi, bóng lưng anh ta nhìn qua cô đơn và gầy yếu. Anh ta kiên quyết đi, không quay đầu nhìn Tần Mặc một cái, có lẽ thật sự đã hết hy vọng với cô, có lẽ. . . . . Cô thật sự đã làm tổn thương trái tim anh ta.

Nhưng mặc kệ là loại nào, giữa hai người bọn họ, một chút tình cảm kia, cũng sẽ không có nữa.

"Tiểu Mặc, chúng ta không thể ngồi đợi chết."

Tần Mặc gật đầu, cô không thể nghe lời của ba nữa, đặt mình vào góc độ khác, ông là người thân duy nhất của cô, cô cũng phải bảo vệ ông!

Thuộc hạ của Lam Vụ Vũ ở dưới lầu thấy anh ta xuống, lập tức kéo cửa ra, cả người anh ta lạnh như băng, gương mặt tràn đầy tức giận.

"Thiếu gia, lão gia đã gọi điện. . . . . ."

Lam Nhãn Tinh nói như vậy để ngăn Tần Mặc, Lam Vụ Vũ thấy hắn ta nói chuyện ấp úng, cũng biết cha mình nhất định lại gây áp lực cho mình rồi. Anh phất phất tay, hình như rất mệt mỏi, nghĩ đến lúc ở trên lầu, lời tuyệt tình của Tần Mặc, anh liền cảm thấy trái tim đau nhói.

Tần Mặc của lúc trước dính anh như vậy, tin tưởng anh, căn bản không phải là như bây giờ, mặc dù tim không tốt, cũng hoạt bát cởi mở. Ngược lại, Tần Ngôn lạnh lùng hơn nhiều, ngoài Tần Mặc ra còn có người nhà, thậm chí cô ấy sẽ không chủ động đi lấy lòng người nào.

Lam Vụ Vũ vuốt trán, trái tim Tần Mặc là từ cấy ghép từ trên người Tần Ngôn, chẳng lẽ cơ quan di rời, thật sự sẽ thay đổi tích cánh của một người sao?

"Nói cho ông ấy biết, nếu như ông ấy lại làm ra chuyện tổn thương Mặc Mặc, tôi sẽ không tha thứ cho ông ta!"

"Lão gia ông ấy, ông ấy sẽ không đồng ý chuyện của ngài và Tần Mặc tiểu thư . . . . . ."

Lam Vụ Vũ nhìn hắn, Lam Nhãn Tinh lập tức ngậm miệng lại, những năm này, lão gia vẫn một mực coi phụ nữ nhà họ Tần như cái đinh trong mắt như gai trong thịt, làm sao có thể đồng ý hôn sự của anh với Tần mặc?

Nói cho cùng, chuyện này, chỉ có một mình Lam Vụ Vũ đau đầu mà thôi, cho dù biết rõ sẽ không có kết quả, cho dù biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, cho dù. . . . . Cho dù cô gái dễ thương đã biến thành núi băng, anh cũng u mê không tỉnh, ắt phải đi tranh thủ!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đính hôn (1)

Tư Đồ Kiều không thể ở lại đây, Phong Thần lại bị thương, cần phải có người chăm sóc. Sau khi Tần Mặc và Lam Vụ Vũ ngả bài, với tính cách của anh ta nhất định sẽ tranh chấp một phen với cha mình, tạm thời sẽ không có phiền toái.

Nhưng việc khẩn cấp trước mắt là Phong Thần và Tư Đồ Kiều phải xốc lại tinh thần, nghênh đón một cuộc khiêu chiến gian nan khác.

Mười ngón tay Phong Thần điều khiển máy vi tính, liên tiếp truyền chỉ thị ra ngoài, tin tức nhận được lại làm anh nhíu mày, trong lòng càng cảm thấy nghi ngờ không hiểu.

Anh và Tư Đồ Kiều hai người bận rộn suốt một đêm, mặt mũi mệt mỏi, nhất là Phong Thần, vết thương trên người còn chưa khỏi hẳn, lại phải vì chuyện kế tiếp mà phiền não.

"Tư Đồ Kiều, cậu thấy chuyện này là thật hay giả?"

Tư Đồ Kiều suy tư trong chốc lát, đáp, "Nếu như là thật, tin tức kia nên sớm đến chỗ chúng ta, nếu là giả, thì tại sao bọn họ lại phải giấu diếm tốt như vậy? Nếu như không phải trong nội bộ của chúng ta có quỷ, thì chính là bên bọn họ. . . . . Sớm đã có dự tính trước!"

"Nếu so về kiên nhẫn, tôi sẽ không thất bại."

Phong Thần cười lạnh, cặp mắt đầy tơ máu, Tư Đồ Kiều cảm thấy khó khăn nghiêm mặt nói,. "Cậu không định quay về nghỉ ngơi một chút sao?"

"Tôi nên về?"

Câu hỏi ngược lại của anh làm Tư Đồ Kiều không lên tiếng, "Còn tin tức của cha tôi?"

"Không biết đã bay đi đâu rồi. . . . . ."

Nghe đáp án này, Phong Thần không biết nên bội phục bảo đao không cũ của ông cụ, hay là nên trách cứ Tư Đồ Kiều vô dụng! Cái lão già chết tiệt này không biết đang chơi cái gì, làm sao cũng không tra được tin tức của ông, xem ra thật sự có chuyện đen tối!

"Hai người các anh xong chưa!"

Tần Mặc không gõ cửa cũng chẳng khách sáo tiến vào phòng, Phong Thần cười với cô, Tư Đồ Kiều tự giác lui ra ngoài, suốt một đêm, thật đúng là mệt chết anh rồi!

"Xong rồi, á. . . . . ."

Một giây trước anh còn cười đùa cợt nhã, sau đó đã bị Tần Mặc ấn đến kêu đau ra tiếng, hít sâu một hơi. Nha đầu này xuống tay thật ác độc, ấn vào chỗ đau của anh!

Phong Thần không dám nói thẳng ra, không thể làm gì khác hơn là oán thầm trong lòng, Tần Mặc đưa tay cởi quần áo của anh, anh cười xấu xa nói: "Thể lực của anh cạn kiệt, xem ra không thể thỏa mãn em. . . . . ."

"Nói tiếng người!"

Tần Mặc cởi quần áo của anh, cởi băng xuống, trên tay bận rộn bôi thuốc cho anh, động tác êm ái. Phong Thần không nhìn thấy mặt của cô, nhưng anh biết, tiểu nha đầu của anh, bây giờ vẻ mặt nhất định rất nghiêm túc, chuyên tâm chỉ nghĩ tới anh.

"Nếu không, chúng tôi kết hôn đi?"

Tay Tần Mặc run lên, Phong Thần "Ai u" một tiếng, "Em đang mưu sát chồng à!"

"Ai muốn kết hôn với anh! Tôi còn chưa đầy 18 tuổi. . . . . ."

"Tháng sau là được! Đến lúc đó, chúng ta sẽ mừng sinh nhật, cũng kết hôn. . . . . ."

"Nghĩ hay lắm!"

Sức lực trên tay Tần Mặc cũng lớn hơn một chút, Phong Thần không dám lỗ mãng nữa, "Muốn tôi giúp anh thì cứ nói, cần phải vòng vo làm gì!"

Cô thu dọn đồ đạc xong, xoay người rời đi, nhưng lại bị người đàn ông phía sau giữ lại, hơi dùng lực một chút, liền bị nhốt vào trong ngực của anh.

"Mặc kệ là thật hay giả, em đều phải phối hợp thật tốt cho anh, nếu không, xem anh làm sao trừng phạt em!"

Giọng điệu của anh bá đạo lại không thể làm gì, đóng kịch là thật, nhưng anh cũng thật lòng với cô! Tại sao cô cứ thích vạch trần anh, vặn vẹo ý tứ của anh chứ?

"Anh không sợ người khác nói anh thích trẻ con à?"

Phong Thần hơi đẩy người trong ngực cách xa mình, nghiêm túc nhìn một chút, lắc đầu, "Thấy thế nào, em cũng trổ mã không tệ, anh còn từng được thử nghiệm, hàng thật giá thật. . . . . ."

Anh còn chưa nói hết, Tần Mặc đã véo cánh tay của anh, những lời hạ lưu này, sao anh lại không biết xấu hổ mà nói ra!

Sau một trận đùa giỡn, Phong Thần nhìn thẳng vào Tần Mặc, "Anh coi như em đã đồng ý rồi!"

"Vậy đính hôn trước, xem biểu hiện sau này của anh."

Cô ngồi trên đùi anh, nhìn gương mặt mong đợi của anh, trong lòng có chút hài lòng cùng thoải mái. Nhưng nhìn thấy màu đen nhàn nhạt dưới mắt anh, trong lòng lại có chút đau xót,diễn-ɘđàn-lê-quý-ɘđôn "Anh đã không ngủ cả đêm rồi, đi ngủ một lát đi!"

Phong Thần đáp ứng lời của cô, đi nghỉ trước, Tần Mặc ngồi ngơ ngác trên ghế, một vài suy nghĩ thoáng qua trong đầu, làm cô có chút mờ mịt.

Những chiếc lá của mùa thù thực sự lặng lẽ rơi, trong cái thời tiết này làm cho người ta không hiểu, tin tức có tính bứt phá cũng theo nhau mà đến.

Thiệu Niệm Vinh liên quan đến tham ô công quỹ, cách chức ngồi tù, con gái Thiệu Tư Thanh của ông ta bị truyền những bức ảnh không đứng đắn, còn có các loại video tán loạn trên mạng, hơn một triệu lượt xem, tất cả đều là màn kích tình do Thiệu đại tiểu thư diễn xuất.

Thiệu Tư Thanh cả ngày tinh thần hoảng hốt, cuối cùng không chịu được áp lực, nhảy lầu tự sát, cũng may cấp cứu kịp thời, nhặt về được cái mạng, nhưng từ phần eo trở xuống bị liệt cả dời.Tinh thần cũng trở nên vô cùng không bình thường.

Nhất thời, nhà họ Thiệu tan đàn xẻ nghé, không ai còn dám dính líu quan hệ với bọn họ.

Mà huyết mạch duy nhất của nhà họ Thiệu – Thiệu Tư Mộ đến giờ vẫn chưa rõ tung tích, không ai biết anh ta đi đâu, làm cái gì.

Một tin tức lớn khác đó là, rùa vàng số một số hai trong nội thành, lại tuyên bố sắp đính hôn! Mà người đính hôn với anh ta, lại chỉ là một học sinh cấp ba chưa đầy mười tám tuổi, cũng không rõ gia thế.

"Thật không thể tưởng tượng được, cậu lại sắp đính hôn!"

Thợ trang điểm đang cố định đồ trang sức cuối cùng cho Tần Mặc, sau khi thợ trang điểm cố định đồ trang sức cho Tần Mặc xong, nhìn người trong gương tán thưởng không dứt, trải qua trang điểm tinh tế, cả người Tần Mặc tràn đầy phong vận cao quý lại kín kẽ. Giống như là công chúa nhỏ bước ra từ trong thế giới truyện cổ tích, xứng đôi với Phong Thần như vậy.

"Việc đời khó liệu!"

Tần Mặc vẫn lạnh nhạt như cũ, giống như bữa tiệc đính hôn này không phải vì cô, nhưng quan sát cẩn thận, là có thể phát hiện lấp lánh có hồn trong mắt cô, một loại thần sắc có tên là mong đợi núp ở trong đó. Chỉ có điều, chút lo lắng kia, là từ đâu mà đến?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đính hôn (2)

Bữa tiệc đính hôn được diễn ra bên trong khách sạn xa xỉ nhất nội thành, xung quanh phòng khách bố trí ấm áp mà mộng ảo, tay mọi người cầm rượu sâm banh, nhộn nhịp dưới đèn lưu ly hoa lệ, hương thơm lan tỏa bốn phía.

Những nhân vật nổi tiếng của toàn thành phố hầu như đều được mời đến đây, trên mặt Phong Thần và Tư Đồ Kiều mang theo nụ cười ứng phó với mọi người, nhưng hai mắt lại đánh giá xung quanh không để lại dấu vết.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, kèm theo bài diễn thuyết sinh động mà khôi hài của người điều khiển chương trình, lúc nói xong, ánh đèn trong phòng khách lập tức đều tối sầm.

Ngọn đèn chùm chiếu vào trên người Phong Thần đang đứng trên đài cao, phong thái lịch sự nhã nhặn càng làm nổi bật lên thân hình cao ngất của anh , tóc được chải chuốt chỉnh tề cẩn thận từng li từng tí,d khóe miệng mỉm cười, hoàn toàn không giống phong cách đùa giỡn thường ngày.

Vẻ mặt của anh mang theo một loại gọi là trang trọng và mong đợi, âm nhạc xen lẫn với hương thơm của rượu và thức ăn ngon phiêu bạt ra cả phòng khách, nhưng thần kinh của anh lại không dám buông lỏng.

Cửa màu trắng từ từ mở ra, Tần Mặc mặc lễ phục màu trắng, tay cầm hoa cô dâu, mặt Kim Na Na mỉm cười đi theo phía sau, đi từng bước về phía đài cao.

Bùi Thiểu Y đứng ở một bên nhìn thấy Tần Mặc xinh đẹp như vậy, trong lòng mặc dù có chút chua xót, .nhưng nhìn vẻ mặt hạnh phúc của cô, cũng không khỏi muốn chúc phúc cho cô. Có lẽ, giữa hai người chỉ thích hợp làm bạn bè, cũng chỉ có làm bạn bè, cậu mới không mất đi cô.

Bùi Thiểu Hiên ở bên cạnh thấy trong mắt em trai tỏ ra thoải mái, bản thân cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nếu Bùi Thiểu Y không muốn buông tay, như vậy với tính khí của Phong Thần, chuyện kia cũng không dễ giải quyết.

"Chắc chắn em sẽ gặp được cô gái tốt, đừng nản lòng."

Khóe miệng Bùi Thiểu Y nhếch lên, hai mắt tham luyến nhìn Tần Mặc đi qua trước mặt mình, cô đặt tay vào trong bàn tay to lớn của Phong Thần, hai người xứng đôi vừa lứa, tiếng vỗ tay dưới đài vang lên mãnh liệt, xứng đôi như vậy.

"Lát nữa có thể sẽ gặp nguy hiểm, em cẩn thận một chút."

Mặt Phong Thần mỉm cười, dùng âm thanh chỉ có hai người bọn họ nghe thấy nói, Tần Mặc gật đầu, hai mắt đen như mực hiện ra lo lắng.

Tất cả đều có vẻ thuận lợi, không có chút ngoài ý muốn. Nhưng càng về sau, lòng của hai người càng căng thẳng.

Trong nháy mắt khi chiếc nhẫn được đeo lên tay, Phong Thần đột nhiên cảm thấy rất thoải mái, nhưng anh còn chưa kịp đeo nhẫn vào ngón tay của Tần Mặc, thì cửa lớn đóng chặt đột nhiên bị người đẩy ra.

"Chờ một chút!"

Người tới quát to một tiếng, sự chú ý của tất cả mọi người lập tức bị hấp dẫn bởi người đó, chỉ thấy người nọ ngạo mạn nhìn về phía hai người trên đài, hai mắt mang theo bất mãn vô cùng.

Đó là một người phụ nữ rất khoe khoang, mặc một bộ đồ đỏ, mạnh mẽ lại không bị cản trở, nhưng mang theo cái nhìn đánh giá và tìm tòi nghiên cứu làm cho người ta không thoải mái. Cặp mắt kia dường như luôn luôn mang theo suy xét, bắt bẻ, ngông cuồng tự cao tự đại.

"Phong Thần, hình như anh đã quên mất vị hôn thê là em đây!"

Lời vừa nói ra, dưới đài liền truyền đến tiếng thì thầm rất nhỏ, đều biết Phong Thần có thể dụ dỗ chọc ghẹo rất nhiều phụ nữ, nhưng không biết, anh đã sớm có vị hôn thê. Như vậy,còn người đứng bên cạnh anh, sẽ xảy ra chuyện gì?

"Tư Nhược, tôi chưa bao giờ thừa nhận cô là vị hôn thê của tôi, tất cả đều chỉ là các người khư khư cố chấp."

Phong Thần lạnh lùng nói, cuối cùng cũng không nhịn được rồi sao?

Tư Nhược không bị câu trả lời này đả kích, sau đó nói, "Anh không lấy em, không sợ không thể thừa kế..."

"Tôi hoàn toàn không có hứng thú, nếu như cô thích, tôi đề nghị cô tìm thêm một người đàn ông đi!"

"Anh... Anh, anh sẽ phải hối hận!"

Tư Nhược giận dữ nhìn về phía Tần Mặc, hừ lạnh một tiếng, bỏ đi. Màn kịch hình như kết thúc, khi Tư Đồ Kiều đẩy bánh ngọt khổng lồ đi ra, trong hội trường đã khôi phục bình thường.

Phong Thần nắm tay Tần Mặc, cùng nhau cầm dao lên cắt bánh ngọt.

Động tác của hai người cứng đờ, còn không kịp phản ứng gì, một bóng người đã bổ nhào về phía Tần Mặc, cô đưa tay ngăn cản theo bản năng, người nọ lại cương quyết ôm cô vào lòng.

"Bùm" một tiếng, mùi khét tràn ngập ra, tiếng thét chói tai liên tục không ngừng, không khí kinh khủng bao phủ trong không khí, thắt chặt cổ của mỗi người, làm cho người ta không dám hít thở hoặc có động tác lớn.

Uy lực của bom không đủ để nổ tung cả phòng lễ, nhưng đủ để khiến người lân cận chảy máu bị thương, mùi máu tươi tràn ngập chóp mũi, sau một trận chấn động nhẹ, ý thức của Tần Mặc chậm rãi ngưng kết lại.

Người đàn ông khẽ cử động, con ngươi mang theo quan tâm vội vàng, làm đáy lòng Tần Mặc chấn động.

"Mặc Mặc... Em không sao..."

Còn không kịp nói xong từ còn lại, anh ta đã ngất đi, Tần Mặc nhìn người đàn ông ngất đi mà phức tạp, cô đã đối xử với anh tuyệt tình như vậy, tại sao anh còn phải cứu cô?

"Tiểu Mặc..."

Phong Thần được Tư Đồ Kiều kéo tới một bên, nên kịp thời tránh thoát uy lực của bom, lúc đầu tiên bị đột kích, trong phòng khách hỗn loạn, xen lẫn với tiếng bước chân rối loạn và tiếng thét chói tai Còi báo động vang lên, mọi người giống như trải qua một cuộc kiếp nạn lớn, kéo dài hơi tàn.

"Lam Vụ Vũ..."

Tư Đồ Kiều đỡ Lam Vụ Vũ dậy, sau đó nhân viên cảnh sát vội vàng áp chế, còn nhân viên y tế nhao nhao nối đuôi nhau đi vào, thấy mặt của anh ta không chút huyết sắc, Tần Mặc ngã vào trong ngực Phong Thần.

"Tại sao anh phải cứu tôi? Rõ ràng... Chúng ta nên đối địch..."

Phong Thần ôm cô lên xe, đi theo xe cứu thương tới bệnh viện, nếu như Lam Vụ Vũ có chuyện gì, trong lòng Tần Mặc nhất định sẽ không dễ chịu. Thậm chí còn có thể vì chuyện này mà cảm thấy áy náy.

Khoảnh khắc đó, cái chết cách cô gần như vậy, chỉ cần chậm vài giây, cô sẽ bị mất mạng. Cả người cô không khỏi run rẩy, cô rất sợ, rất sợ Lam Vụ Vũ cứ ngủ mãi như vậy.

"Tôi muốn trở về, muốn trở về ở bên cạnh ba tôi."

Ngồi trong bệnh viện lạnh lẽo, khí lạnh từ bốn phía xâm nhập vào cơ thể của cô, tim của cô cũng cảm thấy lạnh thấu xương, nếu như trái tim này có thể cứng rắn thêm chút nữa thì tốt biết bao.

"Không có chuyện gì, có anh ở đây."

Phong Thần ôm cô vào trong ngực, nhìn cô cau mày mà đau lòng, ánh đèn màu đỏ kia chói mắt như vậy, anh vô cùng hi vọng Lam Vụ Vũ có thể được cứu. Nếu như anh ta chết, vậy anh ta sẽ mãi tồn tại trong trái tim Tần Mặc, anh phải tranh như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Anh ấy là người đàn ông của tôi

Ở bên kia của địa cầu, mặt trời vừa mới nhô lên khỏi đường chân trời, bên trong không gian tĩnh mịch, tiếng bước chân náo loạn đã quấy rầy đến sự yên tĩnh của buổi sớm.

"Lão gia, có tin tức truyền đến..."

Người tới cung kính đứng trước cửa phòng, chờ đợi lệnh của người bên trong, không lâu sau, trong phòng đáp lại một tiếng.

"Thiếu gia bị thương, là vì bảo vệ Tần Mặc..."

Bên trong căn phòng mờ tối, ông cụ kéo rèm cửa sổ ra hai bên, ánh mặt trời lập tức chiếu vào phòng, ông cụ kia gần 60 tuổi, ánh sáng màu vàng xẹt qua tròng mắt, giống như thanh kiếm sắc bén lấy ra khỏi vỏ bao.

Đôi mắt kia đã trải qua thời gian tôi luyện, vô cùng sắc bén, nếp nhăn trên mặt giống như dùng dao khắc lên, mỗi một vết đều nói rõ ông đã trải qua cuộc sống tàn khốc cỡ nào.

Ông xoay người, ánh mắt dừng ở tờ giấy trên tay người đàn ông, người đàn ông lập tức giao tờ giấy đến tay ông.

Ông cụ không nói cười tùy tiện, ánh sáng phản chiếu mơ hồ không thấy rõ vẻ mặt của ông, "Đưa thiếu gia về, trông nom thật kỹ."

Đem tờ giấy đặt lên bàn, trên mặt ông cụ không tỏ thái độ gì nhiều, giống như người bị thương không phải con trai của ông ta, mà là một người xa lạ bình thường .

Cả đêm mệt mỏi, sau khi bác sĩ báo Lam Vụ Vũ đã thoát khỏi nguy hiểm, cuối cùng Tần Mặc và Phong Thần cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chuyện vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, khi hai người trở về chỗ ở của Phong Thần, lại nhìn thấy người phụ nữ náo loạn có ý đồ ngăn cản bữa tiệc đính hôn hôm trước.

Tư Dung đã đổi trang phục, lớp trang điểm đậm trên mặt đã được tẩy đi, cô ta cũng là một cô gái xinh đẹp, cả người tản ra mùi nước hoa nồng nặc làm người ta không thể xem nhẹ.

Hai người hơi nhíu lông mày, Phong Thần để Tần Mặc lên lầu nghỉ ngơi trước, quản gia cho người thu dọn quần áo đưa qua, bên trong phòng khách chỉ còn lại anh và Tư Dung.

"Em nói rồi, anh sẽ phải hối hận."

Cô ta chầm chậm đi về phía anh, mùi nước hoa nồng nặc phả vào mặt, Phong Thần lui về phía sau mấy bước, "Là các người làm!"

Tư Dung cười nhạt, đưa tay kéo cà vạt của anh, nghiêng người về phía trước, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, "Đó là quà chuẩn bị tặng cho lễ đính hôn của hai người, thích không?"

"Vậy tôi có nên đáp lễ không?"

Phong Thần cười tàn nhẫn nói, Tư Dung giống như suy nghĩ trong chốc lát, hơi ngẩng đầu lên, "Nếu như bây giờ anh nghĩ thông suốt, vậy... Em không ngại..."

Đôi mắt mị hoặc của Tư Dung đang nhìn vào mắt Phong Thần, cô ta chậm rãi đến gần anh, thấy anh không tránh né, lập tức to gan kéo cà vạt của anh xuống, khi tới gần anh trên mặt hiện lên sự thỏa mãn.

Nhưng cô ta còn chưa chạm được vào môi Phong Thần, thì đã xuất hiện một bàn tay nhỏ giữa hai người, Tư Dung nhíu mày, bàn tay nhỏ bé kia đẩy cô ta ra xa môi Phong Thần, đem đầu của cô ta chuyển đến trước mặt chủ nhân.

Chỉ thấy khóe miệng Tần Mặc khẽ nhếch lên, nhưng trong mắt lại không có ý cười, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn chằm chằm vào mặt của Tử Dung.

"Em gái nhỏ, không nhìn thấy chúng tôi đang thân mật à?"

"Nhìn thấy, nhưng chỗ và người đều không đúng!"

Tần Mặc tách bàn tay chướng mắt kia ra, cởi cà vạt ném xuống đất, giống như lơ đãng đạp một phát, ngăn ở giữa hai người.

"Anh tình tôi nguyện, không liên quan đến địa điểm và người, tôi có thể cho anh ấy, cô có thể không?"

Tư Dung ưỡn ngực ngẩng đầu kiêu ngạo, đôi mắt khinh thường nhìn về phía Tần Mặc, trong lời nói mập mờ và khiêu khích, cũng không để cho Tần Mặc trở mặt.

"Tôi lại không biết cô có thể cho anh ấy cái gì, tôi thấy cô bám dính đi theo anh ấy, hẳn là anh ấy có thể cho cô gì đó!"

Tần Mặc đảo mắt nhìn Phong Thần, "Anh rất mong cô ta hôn anh, hả?"

"Đâu có... Rõ ràng là cô ta ép buộc anh, cũng may em kịp thời đến cứu anh."

Phong Thần nói dối trắng trợn, anh đã nhìn thấy Tần Mặc đứng ở cầu thang, cho nên cố ý không tránh nụ hôn của Tư Dung, muốn xem thử Tần Mặc sẽ phản ứng như thế nào.

Kết quả không làm anh thất vọng, xem ra tham muốn giữ lấy của vị hôn thê nhỏ này vẫn rất mạnh, trong lòng không khỏi vui mừng, nhưng vẫn giả bộ uất ức, giương mắt nhìn Tần Mặc.

"Phong Thần, anh có thể hiểu rõ! Mất đi ủng hộ của bọn em, anh không thể nào..."

"Tôi nhớ tối hôm qua tôi đã nói, cô nghe không hiểu lời tôi nói..., cô ấy mới chính là vị hôn thê của tôi."

Một tay anh ôm bả vai Tần Mặc, giễu cợt nhìn về phía Tư Dung, "Nếu như các người muốn sử dụng thủ đoạn gì, vậy tôi chỉ có thể theo đến cùng!"

"A, vậy thì tốt, ngược lại em muốn nhìn xem, anh có thể bảo vệ cô ta đến khi nào!"

Tư Dung giận quá hóa cười, dáng vẻ thân mật của hai người làm cô ta chán nản, Phong Thần là người xuất sắc nhất trong số những người bạn đồng trang lứa, cũng được lựa chọn là người có tư cách nhất để thừa kế gia tộc.

Nhưng chỉ có năng lực thì không đủ, quan hệ trong nội bộ gia tộc phức tạp, giống như rễ cây cổ thụ trăm năm, vòng vèo rắc rối, phải tiếp quản cả gia tộc, ắt phải lôi kéo bên có thế lực tương đối lớn.

Mà nhà Tư Dung lại là một trong những gia tộc chiếm ưu thế, là người nối nghiệp kế tiếp, Tư Dung đương nhiên muốn dùng hết thủ đọa để đến gần gia chủ tương lai. Nhưng bây giờ Phong Thần lại cố tình chọn người khác, làm tất cả tính toán của cô ta đều vô ích.

Nhìn Tư Dung tức giận đùng đùng rời đi, lúc này Tần Mặc mới lấy tay Phong Thần đặt trên vai mình ra, "Đã đi rồi, còn diễn trò gì nữa!"

"Vừa rồi anh cũng không diễn trò, dường như anh ngửi thấy mùi chua, ban nãy em ăn dấm chua hả?"

"Anh chưa tỉnh ngủ sao?"

"Hình như là có chút buồn ngủ, không bằng cùng nhau đi ngủ a!"

Phong Thần nghĩ đến là làm luôn, bế Tần Mặc vui mừng đi lên lầu, cặp mắt lóe ra tia hưng phấn.

"Trên người anh có mùi."

Thấy Phong Thần sắp hóa thân thành sói, Tần Mặc kịp thời điểm trúng môi của anh, nheo mắt lại, lười biếng nằm trên giường lớn mềm mại, bày ra dáng vẻ kiều mị.

Hầu kết Phong Thần giật giật, hình như là đang giãy dụa, Tần Mặc giơ chân lên, đụng một cái vào bên sườn anh, "Còn không nhanh lên, muốn em chờ sốt ruột à!"

Hiếm khi cô lộ ra vẻ mặt hờn dỗi làm lòng Phong Thần ngứa ngáy chó chịu, nhưng nhìn bộ dáng ghét bỏ của cô, lại không muốn để lại ấn tượng xấu cho cô, nên chỉ chạm khẽ vào môi cô rồi nhổm người dậy rời đi.

"Chờ anh!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Hàn trạch

Đợi đến khi Phong Thần cả người thơm ngát ra khỏi phòng tắm thì Tần Mặc đã nhắm mắt lại đi gặp Chu Công rồi, Phong Thần không đành lòng quấy rầy cô nghỉ ngơi, dù sao tương lai còn dài còn rất nhiều thời gian.

Anh rón rén nằm bên cạnh Tần Mặc, hai cánh tay ôm cô theo thói quen để cô ngủ ngon trong ngực mình.

Sau lưng truyền đến tiếng hít thở đều đều, Tần Mặc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra đồ đã chuẩn bị xong cũng không có đất dụng võ.

Mặt trời ngả về phía tây, hai người trên giường bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, Phong Thần đưa tay nhận điện thoại, một tay vẫn ôm Tần Mặc.

Trong mơ màng Tần Mặc chỉ nghe được Phong Thần nói: "Đặt vé máy bay ngày mai." Cô nỉ non một tiếng, lười biếng đứng dậy lại bị Phong Thần ôm vào trong ngực, không thể động đậy.

"Ngày mai theo anh trở về một chuyến."

"Trở về?"

Tần Mặc có chút mơ hồ, mặc dù cô biết thân phận va bối cảnh của Phong Thần không đơn giản, nhưng cũng chưa từng nghĩ anh còn có nơi ở thứ hai.

"Ừ, gặp trưởng bối một chút cũng không sao cả, nhân tiện đi gặp cả nhạc phụ đại nhân của anh nữa."

Phong Thần không vội vàng giải thích ngược lại còn có hứng thú trêu chọc cô gái nhỏ trong ngực, anh hôn cổ của cô, bàn tay tiện thế thăm dò vào trog áo ngủ của cô.

"Anh... Lấy tay ra... Em còn phải đi thăm Lam Vụ Vũ..."

"Anh ta không có chuyện gì, anh đã cho người của anh trông chừng rồi..."

Tần Mặc kéo cái đầu đang tác quái ở cổ của mình ra, Phong Thần buồn bực ngẩng đầu nhìn cô, thấy cô ngượng ngùng nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh.

"Em chỉ đính hôn với anh, không cho phép... Cái đó..."

"A... Thì ra là tiểu nha đầu của anh muốn gả cho anh, không thành vấn đề, sẽ đi đăng ký ngay bây giờ!"

Phong Thần cười hề hề, vẻ mặt giống như mèo trộm được thịt, trong đối mắt lóe lên ánh sáng gấp rút, cố ý vặn vẹo hoàn toàn ý của cô.

Tần Mặc véo một cái ở thắt lưng anh, Phong Thần kêu gào bi thống buông Tần Mặc ra, cô như chú mèo con nhanh nhẹn trốn khỏi lòng bàn tay của anh.

"Rốt cuộc anh có đi không? !"

Phong Thần miễn cưỡng ngồi thẳng lên "Đương nhiên phải đi, anh phải trông nom em cẩn thận tránh để cho em bị người ta trộm đi mất."

Hai người cùng nhau tới bệnh viện, nhưng trên giường bệnh lại trống không, người đã bị cha Lam Vụ Vũ phái thuộc hạ tới đưa đi rồi.

"Nhanh như vậy đã đón người đi rồi..."

Phong Thần vuốt cằm, trong mắt không ngừng lóe lên đủ loại suy nghĩ, sáng sớm hôm sau hai người ngồi chuyến bay đi đến gia tộc không hay biết gì cả.

Thân máy bay màu bạc xẹt qua tầng mây lưu lại đường cong màu trắng trên bầu trời xanh thẳm, trải qua chuyến bay hơn mười giờ Tần Mặc cùng Phong Thần rốt cuộc cũng tới nơi.

Hành lý đã gửi vận chuyển, hai người vừa ra khỏi sân bay liền có một chiếc xe Limousine(1) hết sức quý phái dừng lại trước mặt hai người, "Tôn thiếu gia, mời lên xe."

Dường như đãn sớm ngờ tới, Phong Thần cũng không tỏ vẻ kinh ngạc chỉ ôm bả vai Tần Mặc, che chở cô ngồi lên xe người nào đó đã đã sắp xếp.

Dọc đường đi rất ít khi nói chuyện với nhau, Tần Mặc nhìn hai bên đường phố quen thuộc lại khiến cô cảm thấy xa lạ. Ba nhất định đã nhận được tin cô trở về, chỉ là cô muốn đi đến xem thử gia tộc của Phong Thần trước, người đàn ông bên cạnh nắm bàn tay nhỏ nhắn lạnh lẽo của cô trong lòng bàn tay, truyền ấm áp trên người cô.

"Mệt thì nghỉ ngơi một lát đi!"

Tần Mặc lắc đầu, ở trên máy bay đã ngủ quá nhiều rồi, thấy mặt trời sắp xuống núi, hiện tại cô cảm thấy đang có sự chênh lệch múi giờ.

Xe vững vàng chạy trên đường quốc lộ, lần này Phong Thần dẫn Tần Mặc đi đánh tiên phong, Tư Đồ Kiều phải muộn một chút mới có thể tụ họp với bọn họ.

Cảnh hai bên đường càng lúc càng hoang vu, con đường càng ngày càng trở nên rộng rãi, giống như tiến vào khu vực thống lĩnh của người nào đó.

Không lâu sau bọn họ dừng lại trước một cánh cổng sắt màu đen, cổng sắt chậm rãi mở ra, phát ra tiếng vang "Kẽo kẹt kẽo kẹt", dường như đã từ rất lâu rồi.

Trụ sở của gia tộc này có diện tích rất rộng rãi, gần như có thể gọi là một công viên tư nhân với hòn non bộ thác nước và suối chảy quanh vườn(2). Nếu như có thể có vài người ghé thăm, Tần Mặc nghĩ nơi này có lẽ vô cùng thích hợp để làm nơi nghỉ mát.

"Thích nơi này sao?"

"Anh không ở chỗ này thì em sẽ không thích."

Phong Thần bị lời của cô lấy lòng, trong nháy mắt lòng tự tin cũng tăng mạnh,sức hấp dẫn của phái nam cũng được tăng thêm dào dạt hôn một cái trên

mặt cô, hai người tay trong tay cùng nhau bước vào nhà lớn.

Tòa nhà giàu có với cấu tứ hướng nội của Phương Đông, cũng bao gồm cả phong tình lãng mạn của Phương Tây, hai người vừa bước vào cửa lớn lập tức có người tiếp đón.

"Em họ Phong Thần, gặp em anh thật sự rất vui mừng."

Một bóng dáng cao lớn che kín cả Phong Thần, một con gấu tự dưng xông đến ôm làm Phong Thần trợn trừng mắt, đẩy phiền toái trên người ra, tức giận oán trách, "Em không có hứng thú với đàn ông, hơn nữa em là hoa đã có chủ rồi!"

Nói xong hả hê ôm Tần Mặc vào trong ngực, đối phương vừa nhìn thấy lập tức hô to, "Em lại có thể... Trời ạ, búp bê Phương Đông này quá đẹp."

Anh ta không nhịn được đưa tay ra muốn chạm vào da thịt trắng nõn trong suốt giống như sứ trắng, nhưng cổ tay lại bị một làn gió lạnh thấu xương ngăn cản, một vết máu xuất hiện trên xương tay.

"Thần, búp bê Phương Đông của em đáng yêu quá..."

Anh ta lắc lắc cánh bàn tay bị đánh đỏ, khuôn mặt có mấy phần giống với Phong Thần hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn dáng vẻ cô yếu đuối mỏng manh, không ngờ sức lực lại rất đỉnh.

"Anh cũng không nhìn thử xem là bà xã của ai!"

Trên mặt Phong Thần đều là vẻ đắc ý, đột nhiên thắt lưng đau nhói làm da mặt của anh co quắp lại.

"Hi, búp bê Phương Đông, anh là anh họ của Phong Thần, Hàn Ninh."

"Tần Mặc!"

"Anh dẫn hai người đến xem phòng trước, sau đó chúng ta lại trò chuyện ôn chuyện cũ một chút!"

Hàn Trữ không có khí chất cợt nhả như trên người Phong Thần, cũng không có hơi thở xảo trá trên người Tư Đồ Kiều, cả người sạch sẽ mà sảng khoái, ám hiệu trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất làm Phong Thần ăn ý gật đầu.

Anh em hai người đã đạt được ước định, bên trong nhà lớn bình yên là sóng ngầm mãnh liệt.

(1) Limousine

(2) Hòn non bộ thác nước và suối chảy quanh vườn

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Con người hỗn loạn

Hàn Trữ sinh ra là con trai trưởng của nhà họ Hàn, nhưng lại là con trai lớn ngoài giá thú của nhà họ Hàn cho nên nói đến địa vị ở nhà họ Hàn, hết sức tế nhị.

Tôn chánh thất không thể sinh con, cho nên không thể làm gì khác hơn là khoan dung với đứa con hoang này, ở trong loại nhà giàu sang quyền thế này, những chuyện tương tự thường hay xảy ra, mọi người đã sớm biết rõ trong lòng. Cho dù là có một chút máu mủ, nhưng đứng trước lợi ích khổng lồ của gia tộc, cũng bé nhỏ không đáng kể.

Một thiếu gia chính thống khác của nhà họ Hàn, sau khi nhận được tin Phong Thần trở lại Hàn Trạch lập tức không ngừng nghỉ vội về nhà họ Hàn. Người có liên quan, là cậu và mợ của Phong Thần, còn có một đống người có quan hệ và không có quan hệ, cũng đều chen đến nhà họ Hàn.

Phong Thần và Tần Mặc xuống lầu dưới, liền nhìn thấy cục diện như vậy, hình như Phong Thần trở về đối với bọn họ mà nói, cũng đại biểu cho cái gì.

Năm xưa nhà họ Hàn trà trộn vào xã hội đen, ông cụ dựa vào sự lãnh khốc và mạnh mẽ vang dội của mình, gây dựng được giang sơn cho mình rất tốt, nhưng tuổi càng lúc càng lớn, có một số việc cũng đành phải giao cho hai đứa con trai của mình.

Nhưng sự thật lại là, hai người con này đều không có phong độ như ông năm đó, chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ địa bàn không bị đánh hạ. Theo thời gian trôi đi, buôn bán mặc dù không thể nói là tốt, nhưng không như ý muốn.

Ông cụ nhà họ Hàn đương nhiên sẽ không đặt gia tộc trong tay bọn họ, việc làm ăn của nhà họ Hàn cũng chiếm trọng lượng nhất định trong hai giới hắc

bạch, thế lực càng thêm không thể so sánh nổi. Nhưng gia sản càng lúc càng lớn, không bỏ được cũng càng nhiều.

Đến thế hệ của Phong Thần, mặc dù thân thể của ông cụ Hàn khỏe mạnh, nhưng cuối cùng có lòng mà không có sức, hai đứa con trai làm trợ thủ cũng tạm được, nhưng nếu nâng một trong hai người bọn họ lên vị trí chủ nhà, ông tuyệt đối không yên lòng.

Cho nên Hàn Trữ, Hàn Thu và Phong Thần, liền thành người được đề cử trong lòng ông.

"Phong Thần, nhiều năm như vậy không trở lại, sao lần này lại về?"

Trên mặt mợ hai nang theo nụ cười thân thiện, trong lòng lại không ngừng oán thầm, lúc này trở lại không phải tranh gia sản thì còn có thể là cái gì? Bà biết, trong lòng ông cụ Hàn thiên vị nó. Nếu không, làm sao có thể giao một phần thế lực cho cháu ngoại?

Tục ngữ nói không sai, con gái đã gả ra ngoài thì chính là bát nước đã hắt đi, nói như thế nào Phong Thần cũng coi như một người ngoài của nhà họ Hàn.

"Lần này là mang vị hôn thê về cho trong nhà làm quen, chớ đến lúc đó, có người không biết lại làm cho cô ấy bị uất ức."

Tần Mặc bị Phong Thần lôi kéo xuống lầu, một gia đình lớn như vậy, ngoại trừ Hàn Trữ ở bên ngoài ra còn lại cô cũng không có ấn tượng tốt gì. Nhưng lúc này Hàn Trữ cũng không ở đây.

Trong tròng mắt kia mang theo quan sát cùng tò mò về cô, vẻ mặt khác nhau, mỗi người đều có tâm tư.

"Không biết là tiểu thư nhà nào thế?"

Giọng nam lạnh lùng từ cửa truyền đến, mợ hai vừa nhìn thấy bóng người ngoài cửa liền nói, "Hàn Thu, sao con trở về trễ vậy? Con xem em họ của con cũng mang cả vị hôn thê tới, con thì ngay cả một chút tin tức cũng không có!"

"Tiểu thư này nhìn mặt quen quen, Thần, sao không giới thiệu một chút?"

Hàn Thu cười như không cười nhìn Tần Mặc, vẻ mặt không chút thay đổi, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh, chờ Phong Thần giới thiệu.

"Giới thiệu thì không cần, chỉ cần mọi người biết được cô ấy, đừng để cho cô ấy xảy ra chuyện gì."

Phong Thần nở nụ cười không cần thiết, hào phóng giới thiệu với mọi người vị hôn thê của anh, Tần Mặc bị nhìn mà tức giận, trên gương mặt lạnh tanh thoáng qua một tia không kiên nhẫn.

"Vậy Tư Dung thì làm thế nào? Nó chính là cháu dâu mà ông cụ đã thừa nhận..."

Không biết người nào lắm mồm nói một câu, tất cả mọi người trong phòng nhìn về phía Phong Thần và Tần Mặc, Tư Dung được ông cụ Hàn thừa nhận, như vậy Tần Mặc...

Phong Thần tự ý dẫn vị hôn thê này về, vậy thì đặt Tư Dung ở chỗ nào?

Quan hệ của nhà họ Tư và nhà họ Hàn rất mật thiết, nhà họ Tư và nhà họ Hàn vẫn nâng đỡ lẫn nhau, hai nhà không chỉ có qua lại trên phương diện làm ăn, năm đó ông cụ Hàn lại từng được người nhà họ Tư cứu giúp, nếu như Tư Dung có thể gả vào, vậy người hai nhà sẽ thân càng thêm thân hơn cả trước kia.

"Đói bụng không? Chúng ta đi ăn!"

Phong Thần không nhìn những ánh mắt đang xem kịch vui kia, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên dẫn Tần Mặc với sắc mặt khó coi ra khỏi đến nhà lớn của nhà họ Hàn, lúc đến cửa anh quay đầu nói: " Ở trên địa bàn nhà mình, hẳn là sẽ rất an toàn phải không? Anh Thư?"

Hàn Thu nhếch miệng, tròng mắt như chim ưng nhìn về phía người đàn ông đối diện, anh ta nghiêng người dựa vào ghế sa lon, giống như lười biếng, "Đó là đương nhiên."

Nhận được câu trả lời chắc chắn của anh ta, lúc này Phong Thần mới hài lòng dắt tay của vị hôn thê đi ra ngoài cửa.

Ánh trăng màu trắng bạc tỏa ra vầng sáng mông lung, xe của Phong Thần chạy tới một khách sạn, giao chìa khóa cho em trai nhỏ của nơi đỗ xe, sắc mặt anh vẫn mang theo nụ cười xấu xa như cũ.

Bên trong phòng khách nguy nga lộng lẫy, hai người được nhân viên phục dẫn đầu đi tới một căn phòng bao tư nhân bí mật.

Có lẽ Hàn Trữ đã đợi rất lâu, nhìn thấy hai người xuất hiện, anh nhoẻn miệng cười, "Cuối cùng cũng tới, để anh đợi lâu lắm rồi đấy!"

"Anh cũng không phải không biết những người đó, lôi kéo em hỏi lung tung này kia, thật là phiền phức!"

Anh tự mình kéo ghế ra cho Tần Mặc, thân sĩ đỡ cô ngồi vào, Hàn Trữ nhìn thấy trong miệng "Chậc chậc" hai tiếng, trêu chọc nói, "Ngọt ngào ghê, thật là ngán muốn chết rồi!"

Phong Thần chỉ cười không nói, nhân viên phục vụ lục tục bưng thức ăn lên bàn, hai người đàn ông này hình như cũng không vội nói chuyện với nhau, chờ đồ ăn được mang lên đủ hết, Hàn Trữ nâng chén mời hai người.

"Định khi nào thì đi thăm ông cụ?"

"Tin tức là thật hay giả?"

Phong Thần gắp thức ăn cho Tần Mặc, tránh nặng tìm nhẹ, Tần Mặc ở bên cạnh không nói lời nào, lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện với nhau.

"Nửa thật nửa giả."

Đáp án lập lờ nước đôi này khiến Phong Thần nhíu mày , "Tiểu Mặc, ngày mai chúng ta dọn đến chỗ cha vợ nhé..."

"Đợi đã nào...!" Hàn Trữ vội vàng kêu ngừng, thằng nhóc này luôn uy hiếp anh, nhưng dù cho bị uy hiếp, anh cũng đành phải nhịn, "Té xỉu là thật, đe dọa tính mạng là giả."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Trong đầu đựng gì thế

Ánh đèn bảy màu, âm nhạc rock and roll, dẫn dắt mọi người tận tình lắc lư cơ thể, đổ mồ hôi đầm đìa. Cơ thể của nam và nữ đụng vào nhau, đã không đè nén được khát vọng bên trong thân thể.

Trong góc tối, tình cảm mãnh liệt của từng đôi nam nữ bắn ra tứ phía, cổ kề nhau, lắc lư thân thể hư không, trút hết khao khát nguyên thủy nhất trong lòng.

Một cánh cửa ngăn cách tất cả âm thanh bên ngoài, mùi rượu tràn ngập cả căn phòng, không gian có thể chứa được mười mấy người lại bị một người chiếm giữ.

Cửa phòng bị người đẩy ra, bóng dáng cao lớn đứng ở cửa, giao tiền boa cho nhân viên phục vụ ở bên cạnh, vẻ mặt bất đắc dĩ đi vào.

Một người phụ nữ trong trạng thái say chếch choáng đang nằm trên ghế sa lon, trong căn phòng mờ tối, chai rượu tán lạc chung quanh, chắc hẳn cô ta đã uống không ít.

"Dung Dung, tỉnh lại đi."

Người đàn ông vỗ vào người phụ nữ say rượu, thần chí cô ta đã không rõ, cơ thể giống như không có xương mà thành động vật thân mềm. Cô ta ngồi phịch trên ghế sa lon, vô thức nỉ non.

"Tôi có chỗ nào không tốt... Tại sao... Không quan tâm tới tôi..."

Giọng nói uất ức của cô ta làm cho cơ thể người đàn ông cứng còng, trên mặt không ngừng thoáng qua các loại cảm xúc, cuối cùng cũng bị áp chế sau mặt nạ tỉnh táo, anh ta đỡ Tư Dung say như chết dậy, dự định đưa cô ta về nhà.

"Ưmh... Ai đó... Hàn... Thu?"

Tư Dung từ trong cơn mê man tỉnh lại, cố gắng mở to hai mắt nhìn người đàn ông đang ôm mình, cô cười khúc khích, đâu còn dáng vẻ kiêu căng phách lối, chỉ còn lại sự ngây thơ của một cô gái nhỏ.

"Ừ, anh đưa em về."

Người tới chính là Hàn Thu, Tư Dung lắc đầu, hai tay vịn vào cổ anh ta, "Không về, không trở về... Không muốn về, em vẫn chưa chơi đủ !"

"Em uống say rồi !"

Anh vẫn trầm ổn như cũ ôm cô đi về phía chiếc xe đã đỗ sẵn, thận trọng đặt cô vào bên trong xe, "Nhưng em vẫn cảm thấy rất tỉnh táo, Thu, tại sao anh ấy có thể chà đạp tôn nghiêm của em không còn chút nào thế chứ? Em không xứng với anh ấy sao?"

Hàn Thu im lặng, hai mắt chỉ thấy phía trước, tay cầm tay lái chỉ thoáng nắm chặt, đốt ngón tay trắng bệch.

"Anh nói đi! Em không tốt sao!"

Tư Dung mượn rượu vịn vào cánh tay Hàn Thu, cơ thể dán tới, "Con nhóc kia có chỗ nào tốt, hả?"

"Ngồi đàng hoàng cho anh!"

Hàn Thu kéo tay của cô ta ra, Tư Dung cũng không quan tâm, mất mặt trước Phong Thần như vậy, cô ta sao có thể chịu phục?

Ngay cả ông cụ Hàn cũng thừa nhận cô, nhưng Phong Thần lại chỉ biết nhìn sắc mặt của cô, cô cho rằng Phong Thần sẽ không vì bất kỳ một người phụ nữ nào mà dừng lại, cô cho là cơ hội của mình hơn bất kỳ một người phụ nữ nào, nhưng...

Đột nhiên nhảy ra một con nhóc không hề báo động trước, cứ như vạy mà cướp Phong Thần của cô đi!

"Em không cam tâm, không cam tâm!"

Tư Dung càn quấy, Hàn Thu đành phải dừng xe lại bên đường, "Em đừng cố chấp như vậy nữa, có được không!"

"Em muốn anh ấy, anh cũng cảm thấy em không lấy được anh ấy phải không?"

Tư Dung nổi giận lên là ai cũng đều không chịu đựng nổi, nhị thiếu gia nhà họ Hàn – Hàn Thu vẫn luôn lạnh lùng, nghiêm túc lại chịu được.

"Hàn Thu, anh giúp em đi, có được không?"

Cô lôi kéo cánh tay của anh, mắt say lờ đờ mông lung nhìn trước người đàn ông trước mặt, anh giống với Phong Thần đến mấy phần, nhưng về mặt tính cách thì kém xa.

"Được, anh giúp em, em đừng náo loạn, anh đưa em về."

Đáy mắt Hàn Thu thoáng qua cảm xúc phức tạp, thấy Tư Dung rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, lúc này anh mới tiếp tục lái xe. Chẳng mấy chốc đã thấy Tư Dung nhắm mắt, trong mắt của anh thoáng qua tia ẩn nhẫn.

Đưa Tư Dung về nhà, nhìn người giúp việc đỡ cô đi vào, anh mới ngồi trở lại trong xe, trăng sáng sao thưa, Hàn Thu không chần chờ nữa, lái ô tô rời khỏi nhà họ Tư, anh muốn lấy lại tất cả những thứ thuộc về anh.

Nói chuyện với Hàn Trữ cả đêm Phong Thần biết được mọi chuyện từ đầu đến cuối, tình trạng sức khỏe của ông cụ Hàn ngày càng suy yếu, trong nhà cũng càng ngày càng không yên.

Chiến tranh lặng lẽ kéo ra tấm màn che giữa hai anh em, nội bộ gia tộc chia làm hai phái, chia phe chống lại. Cho dù biết ông cụ sẽ không giao vị trí chủ nhà cho một trong hai người đó, nhưng chỉ cần con trai trong nhà thành chủ nhà, còn sợ sẽ không có địa vị ư?

"Em thật sự không muốn làm chủ nhà?"

Hàn Trữ thử hỏi thăm, mặc dù biết chí hướng của Phong Thần không ở chỗ này, nhưng anh vẫn rất tò mò, vị trí quản lý nhà họ Hàn, nó lại thật sự không động lòng chút nào sao?

Hiện tại anh chỉ muốn giải quyết vấn đề, sau đó cùng với Tần Mặc đến chào cha vợ tương lai, mặc dù nội bộ của Lam Bang bây giờ cũng tùm lum tùm la.

"Em chỉ muốn sống thế giới hai người ngọt ngào với cô vợ nhỏ của em thôi!"

Tần Mặc tặng anh một cái liếc mắt, không rảnh để ý, Phong Thần làm không biết mệt, "Hàn Trữ, hôm nay đến đây thôi, chuyện kế tiếp phải nhờ vào anh hỗ trợ?"

"Hỗ trợ lẫn nhau, hợp tác vui vẻ!"

Hai người bắt tay ước hẹn, Phong Thần mang theo Tần Mặc rời đi, sau khi Tần Mặc ngồi lên xe hỏi, "Hàn Trữ muốn làm chủ nhà?"

"Em cảm thấy anh ấy có chí hướng này?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Anh ấy không phải tới lôi kéo anh à?"

Tần Mặc hình như đã đoán sai, Phong Thần điểm vào mũi cô, "Nha đầu ngốc, anh ấy là anh họ của anh, hỗ trợ lẫn nhau theo lời của bọn anh hoàn toàn không phải như em nghĩ."

"Chẳng lẽ anh ấy muốn..."

"Xuỵt, chúng ta trở về từ từ nói."

Trong mắt của anh lóe ra ánh sáng ngắn gấp, Tần Mặc cũng không nhận ra, sau khi trở về anh sẽ nói ẽo ngọn nguồn, như vậy thì không phải là Phong Thần rồi !

Quả nhiên, Tần Mặc bước vào phòng , Phong Thần liền không kịp chờ đợi đè cô trên giường lớn, dự định triền miên thâu đêm.

"Phong đại thiếu gia, trong đầu anh có thể đựng thứ khác được không?"

Cầu hoan của Phong Thần tự nhiên bị Tần Mặc cự tuyệt, nhìn ánh mắt uất ức của anh, dĩ nhiên là Tần Mặc xoay người không để ý tới, mặc cho anh đeo bám dai dẳng cũng chỉ có thể nhìn, không thể ăn, sao có thể khiến anh không nản lòng!

Người con gái vừa mềm vừa thơm trong ngực, cô đứng núi này trông núi nọ không phải ngày một ngày hai rồi, xem ra chỉ có thể lừa cô kết hôn mới có thể giải trừ được nỗi thèm ăn của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Ra mắt cha vợ đại nhân

Hôm sau, Phong Thần đi gặp cha vợ tương lai của mình, Tần Thọ Diệp hơn 50 tuổi, mặt mũi nhã nhặn, không nhìn ra được ông là lão tướng đã trải qua nhiều năm sa trường.

Nhà họ Tần sắp xếp cực kỳ mộc mạc, mấy bức tranh chữ treo ở phòng khách có vẻ trang nhã, có thể thấy được lúc rảnh rỗi Tần Thọ Diệp cũng có thú thanh nhàn là vẽ tranh.

Lúc nhìn thấy Tần Thọ Diệp ông đang cúi đầu múa bút, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc không nhìn thấy chút khó chịu nào. Dường như chuyện trong Lam Bang không liên quan gì đến ông hết.

"Tiểu thư!"

Lan đến sớm hơn hai người vẫn một mực chờ phu quân tới, Tần Thọ Diệp nghe có âm thanh, lanh lẹn hoàn thành chữ trên tay. Cầm khăn ở bên cạnh lên lau tay, lúc này mới xoay người lại nhìn thấy bên cạnh con gái nhà mình còn có một thanh niên anh tuấn, lông mày ông nhíu lại.

Cảm giác mà Tần Thọ Diệp cho Phong Thần giống như là giáo viên dạy học, ngoài ánh mắt sắc bén kia ra, Tần Thọ Diệp cũng có sự hòa nhã, dĩ nhiên đó là ánh mắt khi nhìn con gái mình.

"Ba..."

"Mặc Mặc trở lại, còn dẫn theo khách về."

Tần Mặc kéo Phong Thần ngồi xuống trước mặt cha, đôi mắt Tần Thọ Diệp chưa từng rời khỏi Phong Thần, sau khi quan sát rất lâu mới nói, "Cậu chính là con trai của Lão Phong! Quả nhiên là tuấn tú lịch sự, Mặc Mặc không gây phiền phức gì cho cậu chứ!"

Mặc dù thái độ của ông rất khách khí nhưng Phong Thần nhìn ra được, Tần Thọ Diệp hình như không hài lòng về mình lắm.

Phong Thần thu hồi bộ dáng không đứng đắn, thái độ không kiêu ngạo không tự ti trước sau như một, cười đáp lại, "Không phiền phức chút nào, cháu cảm thấy Tiểu Mặc rất đáng yêu."

Nói xong, anh nắm tay Tần Mặc, ánh sáng bên trong tròng mắt Tần Thọ Diệp chợt lóe lên rồi biến mất, "Nghe nói hôm qua đã quay về rồi, sao không về nhà?"

"Ba..."

Tần Mặc nghe giọng của ông làm như trong lúc không để ý nói tới, nhưng thái độ lại có vẻ hết sức bất mãn, cô vừa định mở miệng nói gì đó thì lại bị Phong Thần ngăn cản. Anh ngắt nhẹ tay Tần Mặc để cô không nói.

"Tiểu thư, lên lầu trước đi!"

Lan kịp thời xuất hiện trước mặt mấy người, Phong Thần gật đầu một cái, lúc này Tần Mặc mới đi lên lầu, trong lúc cô vẫn không yên lòng quay đầu thì nhìn thấy Phong Thần hướng về phía cô mỉm cười, cô mới vừa bước vừa quay đầu, không cam lòng rời đi.

Tần Thọ Diệp nhìn thấy hành động của hai người, nhưng vẫn tỉnh bơ quan sát Phong Thần, "Chuyện của hai đứa tôi có nghe nói một chút, chưa được sự cho phép của bề trên mà đã tự ý đính hôn, chàng trai trẻ, cậu có ý gì thế?"

Đôi mắt bày mưu nghĩ kế nhìn chằm chằm vào đối phương, khí thế chưa giận nhưng đã oai nghiêm cứ như vậy mà đến, hiển nhiên Tần Thọ Diệp rất bất mãn với cách làm của Phong Thần.

"Bác Tần, cháu và Tần Mặc là tình cảm xuất phát từ hai phía, chưa được sự cho phép của bác đã tự quyết định chuyện chung thân đại sự là lỗi của cháu."

Tròng mắt trong suốt của Phong Thần nhìn lại Tần Thọ Diệp, không bởi vì ông ép hỏi mà hốt hoảng, thản nhiên tiếp nhận ánh mắt bắt bẻ của ông.

"Nếu như bác Tần để ý chuyện này, vậy cháu sẽ sắp xếp làm một bữa tiệc đính hôn lần nữa, lúc ấy tất nhiên xin bác Tần tới dự lễ, được không ạ?"

Lời anh nói hết sức thích hợp khiến Tần Thọ Diệp hừ một tiếng, không chỉ không làm anh thấy sợ mà lùi bước, ngược lại làm anh có lý do để được voi đòi tiên.

"Cậu nhóc, nếu như mà tôi nói, tôi không đồng ý chuyện của hai người!"

"Bây giờ là thời kỳ tự mình làm chủ hôn nhân, bác Tần sẽ không chia rẽ đôi uyên ương khiến Tiểu Mặc đau lòng."

Phong Thần không tỏ thái độ, anh hiểu được, đây sự dò xét của Tần Thọ Diệp cũng là một loại bày tỏ sự bất mãn.

Con gái nhà mình trở lại nói có chồng chưa cưới, thằng nhóc xa lạ này lại muốn cướp đi con gái ông đã bảo vệ hơn mười năm, còn không nói một tiếng nào đã tự ý đính hôn! Sao ông có thể vui mừng cho được!

"Mặc dù tương lai cô ấy là bà xã của cháu, nhưng cô ấy vẫn là con gái của bác, như chân với tay, máu mủ tình thân. Cháu tin rằng ở trong lòng của cô ấy bác còn quan trọng hơn cả cháu."

Phong Thần ra sức nịnh nọt cha vợ tương lai, muốn kết hôn với Tần Mặc, nhất định phải qua được cửa ải của người cha vợ này, dù cho ông có gây khó khăn như thế nào cho anh, anh cũng phải nói tốt, làm cho ông cụ vui vẻ.

"Nhưng tôi nghe nói, ông cụ nhà họ Hàn vừa ý là người khác."

"Hôn nhân tự do, cháu sẽ không để cho Tần Mặc vì chuyện này mà tổn thương và buồn."

Ánh mắt sáng quắc của anh nhìn thẳng vào cha vợ tương lai nói chắc như đinh đóng cột, bắt bẻ trong mắt Tần Thọ Diệp dần biến mất, khẽ gật đầu. Đối với ông mà nói, hạnh phúc của Tần Mặc quan trọng hơn tất cả mọi thứ, đối phương lại là con trai của bạn cũ, ông nên yên tâm giao con gái cho cậu ta, nhưng…!

"Tôi nghĩ, chuyện của Lam Bang cậu cũng từng nghe Mặc Mặc nói, hoặc là từng biết rồi. Gần đây có người của nhà họ Hàn cậu liên minh với Lam Thiệu Đường, trong nhà cũng không bình yên, để Mặc Mặc ở nhà làm tôi yên tâm hơn."

Phong Thần suy tư trong chốc lát, chuyện của anh và Tần Mặc ở chỗ của Tần Thọ Diệp sẽ không có vấn đề gì. Anh mỉm cười nói, "Cháu sẽ nhanh chóng sớm xử lý chuyện này, trước khi đi cháu có thể nói lời tạm biệt với Tiểu Mặc không ạ?"

"Đi đi!"

Tần Thọ Diệp gật đầu, Phong Thần lên lầu liền gặp Tần Mặc đứng ở góc tường, anh tiến lên ôm cô vào trong ngực. Vốn hai người như keo như sơn cả ngày lẫn đêm, bây giờ phải xa nhau một khoảng thời gian, sao có thể khiến anh cam lòng đây!

"Tiểu Mặc, em đều nghe thấy rồi hả?"

Tần Mặc gật đầu, trong lòng không nỡ, không có anh ở bên, cô sẽ không ngủ ngon.

"Không nỡ xa anh à?"

"Bớt ba hoa đi!" Tần Mặc gắt giọng, anh luôn không đứng đắn như vậy, ban đầu cô coi trọng điểm nào của anh chứ ?"Em chờ anh, anh đừng để em đợi quá lâu."

Phong Thần nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô, trong lòng cảm động, cúi đầu hôn cô, Tần Mặc hào phóng đáp lại anh, sự buồn khổ giữa hai người yêu nhau sắp phải chia xa mượn nụ hôn ngọt ngào này để giải tỏa, mà càng hôn càng sâu.

"Không lâu quá đâu, anh nhất định sẽ cưới em vào cửa!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Gặp tập kích

Dù không nỡ xa nhau đi nữa thì vẫn đến lúc phải chia lìa, Tần Mặc ở trên sân thượng nhìn xe Phong Thần chậm rãi rời khỏi tầm mắt của mình, thu hồi ánh mắt lưu luyến lại thấy cha mình đang đứng ở cửa, trong mắt là sự cảm khái.

"Ba. . . . . ."

Tần Mặc ngượng ngùng đi vào trong phòng, Tần Thọ Diệp vỗ vỗ đầu của cô, "Con gái đã trưởng thành rồi, thằng nhóc kia không tệ, có thể chăm sóc con cả đời."

Nhưng tuổi Tần Mặc còn quá nhỏ, ông cũng không muốn con gái lấy chồng sớm, nhưng trong lòng con gái nghĩ như thế nào?

Rõ ràng nó vẫn còn ở trước mắt mình nhưng lại cảm thấy nó đã là của người khác mất rồi, phiền muộn từ đáy lòng dâng lên, chẳng lẽ mình thật sự già rồi, gần đây luôn phải buồn rầu về một số việc.

Tần Mặc nhìn tóc trắng hai bên mai của Tần Thọ Diệp, trong lòng phức tạp không nói nên lời, thì ra trong lúc không hề hay biết, ba cũng già rồi. Mà cô mới vừa bắt đầu cuộc sống của mình, đồng thời lúc cha già đi thì mình cũng sắp rời xa ông.

Mũi sụt sùi, hai mắt bị nước mắt thấm ướt mông lung như sương mù.

"Khóc cái gì! Ba sẽ không để con lấy chồng sớm vậy đâu, chỉ sợ con ở nhà sẽ oán giận ba.”

Tần Mặc lắc đầu, luôn miệng nói không, hai cha con cô nói chuyện một hồi rồi Tần Thọ Diệp mới rời đi. Trước khi đi ông nghiêm mặt nói, "Gần đây sắp đổi người lãnh đạo, con cẩn thận một chút."

Phong Thần vừa ra khỏi nhà họ Tần liền nhận được điện thoại của Hàn Trữ, ông cụ truyền anh yết kiến.

Cúp điện thoại, Phong Thần giẫm phanh xe nhưng không có phản ứng, anh thu lại nét mặt, khống chế tay lái, lái xe tới nơi ít người ở.

Phía sau xuất hiện hai chiếc xe theo sát, Phong Thần bày thế trận chờ sẵn quân địch, may là Tần Mặc không ở bên cạnh mình.

Chiếc xe phía sau bắt đầu đụng vào xe của anh khiến cho tốc độ xe bắt đầu dần tăng nhanh, Phong Thần chỉ có thể khống chế phương hướng của xe, chửi mắng một tiếng, đối phương hiển nhiên đã có sự chuẩn bị trước rồi mới đến.

Anh thay đổi tuyến đường, nếu đi về phía nơi không có dân cư thì anh thật sự chết chắc! Anh bấm điện thoại hướng về phía Hàn Trữ phát tín hiệu cầu cứu, rồi sau đó chuyển phương hướng, chiếc xe tránh thoát được nguy hiểm.

Tính năng của chiếc xe anh lái cực tốt rất nhanh đã đi vào nội thành, đường lớn rộng rãi khiến Phong Thần cực kỳ hài lòng, liên tiếp vượt qua mấy đèn đỏ làm cho ô tô ở xung quanh rối rít bấm còi biểu lộ sự phẫn nộ.

Xe phía sau thấy anh chạy như vậy trực tiếp rút súng lục ra bắn vào ô tô của anh.

"Chết tiệt, khốn kiếp!"

Phong Thần dằn lại cơn tức, lốp xe dường như vỡ tung, trên phố lớn, hai chiếc xe màu đen đang đuổi theo chiếc xe thể thao, nguy hiểm liên tiếp đã tạo nên tắc nghẽn giao thông trên diện tích lớn.

Tay cầm tay lái, Phong Thần chuyển qua một khúc cua, cố hết khả năng quẹo một cái thật mạnh theo phía ngược lại, hướng đến đụng vào hai chiếc xe màu đen kia.

Đối phương hình như không ngờ Phong Thần sẽ có cách làm cực đoan như thế nên tránh không kịp, bị đâm mạnh vào ven đường, vọt vào một cửa hàng, tắt máy.

Phong Thần nhân cơ hội nhảy khỏi xe, chui vào trong bãi cỏ bên cạnh, lực chấn động quá lớn làm anh lăn lộn không ngừng, cho đến đụng phải vật gì đó mới dừng lại.

Một chiếc xe khác né được cũng bị ép dừng ở một bên, nhưng không bao lâu đã nghênh ngang rời đi, còi cảnh sát vang lên từ nơi không xa. Cả người Phong Thần đau đớn, đau đớn kịch liệt làm anh hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại lần nữa ánh tà cuối cùng phía chân trời đã bị đường chân trời bao phủ, anh cố gắng ngồi dậy lại phát hiện tay của mình bị người cầm chặt. Quay đầu lại thì thấy bóng dáng nhỏ nhắn trông nom ở bên giường, trong giấc mộng chân mày cô vẫn nhíu chặt như cũ, giống như là bị cái gì đó làm phiền.

Trái tim vô cùng ấm áp, ngay cả cảm xúc phấp phỏng cũng dần bình tĩnh lại, có lẽ là bị ánh mắt của anh quấy rầy, người đang ngủ tỉnh lại từ trong cơn mê.

"Thần, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi!"

Tần Mặc thấy Phong Thần tỉnh lại, nắm chặt tay hơi run của anh, Phong Thần an ủi, "Anh tỉnh rồi, em ở đây bao lâu?"

"Một ngày, em thật sự sợ anh sẽ không tỉnh lại, nếu như anh. . . . . ."

Mới vừa nghe thấy tin tức Phong Thần xảy ra chuyện, Tần Mặc vội vàng rời khỏi nhà, nhìn thấy Phong Thần vốn vui vẻ giờ lại trầm lặng nằm trên giường bệnh như chết tim cô giống như bị người ta bóp chặt.

Người đến thăm anh rất nhiều, phần lớn là đến nghe ngóng tin tức xem anh có tắt thở không, Tần Mặc không chịu được ánh mắt và giọng điệu của bọn họ, cuối cùng nổi giận đuổi hết những người kia về, chỉ còn mỗi mình ở lại bên cạnh anh.

Sau khi Phong Thần biết chỉ cưng chìu vuốt tóc cô, cô nổi giận vì anh chứng minh rằng cô quan tâm anh, làm anh rất vui vẻ.

Nhưng những nhân viên nhàn hạ kia làm cô tức giận, đương nhiên anh cũng không nỡ.

"Cô vợ nhỏ của em bảo vệ em thật chặt, có khí thế!"

Hàn Trữ nghe nói Phong Thần tỉnh lại, cũng bỏ lại công việc trong tay vội vàng chạy tới. Lúc này mặt trời chiều đã ngả về tây, thời khắc màn đêm buông xuống, tin tức Phong Thần tỉnh lại, Tần Mặc chỉ báo cho Hàn Trữ, là Phong Thần bảo cô thông báo.

"Được rồi, trước tiên nói về kết quả điều tra của anh đi!"

Phong Thần cũng không có thời gian ở đây nghe anh nói nhảm, vợ chưa cưới của anh nên dĩ nhiên bản thân anh biết cô rất ghê gớm, nếu chọc giận cô, trực tiếp một mình một súng cũng là chuyện có thể xảy ra!

"Một chết một trọng thương, tên không chết có khả năng biến thành người sống đời sống thực vật, cho nên không điều tra được gì cả."

"Vậy ý của anh là coi như lần này em xui xẻo?"

Mặt của Phong Thần trầm xuống, Hàn Trữ xua tay, "Tạm thời chính xác là như vậy, em hãy nghỉ ngơi cho tốt trước đi, nói không chừng người xuống tay với em sẽ còn làm tiếp đấy."

Lời nói mát của Hàn Trữ rước lấy một cú đá vào gối, anh đưa tay chộp lấy đúng lúc.

"Anh nghĩ, ngày mai sẽ còn rất nhiều người tới thăm em, em hãy nghỉ ngơi đi, anh đi trước."

Phong Thần cắn răng nhìn Hàn Trữ tiêu sái rời đi, Tần Mặc thấy vẻ mặt buồn bực của Phong Thần, "Anh nghĩ là ai hại anh?"

"Nghĩ cũng chỉ có hai khả năng, một là người của Lam Bang, hai chính là mấy người ở nhà họ Hàn . . . . . Xe bị động tay động chân ở nhà em, anh lo rằng. . . . . ."

"Ba em đã điều tra từng người một rồi, nhưng không có chút đầu mối nào hết, nhất định là động tay động chân xong liền rời đi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Hoài nghi

Editor: chenqiucao

Phong Thần ở phòng bệnh cao cấp, tất cả thiết bị cũng cung ứng đầy đủ giống như một phòng trọ nhỏ, bao gồm phòng khách, phòng bếp, ban công.

Ánh sáng được đá cẩm thạch phản chiếu làm nội thất được che phủ trong không khí ấm áp, ánh mặt trời ấm áp làm tỉnh người trên giường, hôn lên da thịt của cô, cơ thể bé nhỏ của cô.

"Ưmh. . . . . ."

Phong Thần cảm thấy người trong ngực hơi cử động, theo bản năng vòng chặt cánh tay của mình, để cô ngoan ngoãn nằm lại trong ngực mình.

"Ngủ tiếp một lát đi."

Anh lầm bầm một tiếng, Tần Mặc lật người, bàn tay bé nhỏ sờ sờ phần râu mới mọc ra của anh, Phong Thần mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt long lanh đen nhánh nhìn chằm chằm vào mình.

Hai người nhìn nhau không nói lời nào, thời gian dần trôi đi trong lúc hai người đang nhìn nhau thâm tình, vậy mà người trong cuộc lại không cảm nhận được, "Cả đêm không về, ba em có giận không?"

Nắm bàn tay quái ác của cô, Phong Thần mới vừa tỉnh ngủ, giọng nói có vẻ trầm thấp mà tràn đầy từ tính, Tần Mặc nhìn anh kỳ quái, "Anh còn biết lo lắng chuyện này hả? Hôm qua sao anh không hỏi?"

Tần Mặc dĩ nhiên không cho rằng lương tâm của Phong Thần đội nhiên thức tỉnh, với sự hiểu biết của cô về Phong Thần mà nói, nếu như không phải hôm qua anh bị thương, nhất định sẽ động tay động chân với cô.

Hai người ôm nhau trong chăn, Phong Thần cười khẽ, dùng chòm râu mới mọc cọ vào gương mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, mặt Tần Mặc mang theo vẻ ghét bỏ né tránh, nhưng không trốn thoát được sự giam cầm của anh.

Phong Thần khóa chặt cô vào trong ngực, chóp mũi đều là mùi thơm trên người cô, anh tham luyến hương thơm ấp áp này, gần như muốn dính đến chết vào trong lòng cô.

Khi hai người đang đắm chìm trong những nụ cười vui sướng, thì cửa phòng bệnh bị người ta đẩy ra, Tư Dung vốn đang cao hứng nhưng lúc trông thấy hai người trên giường bệnh, vẻ mặt lập tức đen lại.

Mà Hàn Thu đi theo sau lưng cô ta cũng sững sờ, sắc mặt Tư Dung chợt lạnh xuống, đồng thời

hai người trên giường cũng sửng sốt.

Phong Thần giấu Tần Mặc ở phía dưới chăn, lạnh lùng nói: "Đi ra ngoài!"

"Anh....Hai người lại dám...."

Tư Dung bị tức đến nỗi nói không ra lời, hận không thể ném hết những thứ cầm trong tay vào mặt Tần Mặc, nhưng cô ta cũng biết, nếu như cô ta thật sự làm vậy, thì Phong Thần nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô ta.

Cô ta đành phải nuốt cơn giận xuống, giậm chân, xoay người đi ra cửa.

Hàn Thu đóng cửa giúp bọn họ, thấy Tư Dung tức giận không nói được câu nào, hắng giọng: "Nó như vậy mà em vẫn khăng khăng muốn lấy nó sao?"

"Em thích anh ấy, Thu anh đã sẽ giúp em, không thể nuốt lời!"

Tư Dung mà tức giận lên thì cũng mặc kệ đây là bệnh viện, Hàn Thu không nói lời nào, Tư Dung cảm thấy hôm nay anh ta không bình thường: "Anh làm sao vậy? Có phải là gặp chuyện phiền lòng không?"

Hàn Thu lắc đầu, hiện tại không thích hợp nói chuyện khác, cửa phòng bệnh lại mở ra lần nữa, Tần Mặc ăn mặc chỉnh tề ra ngoài, Tư Dung vừa thấy cô đi ra, muốn tiến lên nói mấy câu nhưng lại bị Hàn Thu kéo lại.

"Các người vào đi!"

Tần Mặc nhìn Tư Dung, lại nhìn bàn tay đang giữ cánh tay cô ta, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Tư Dung nhìn Tần Mặc đã coi mình là nữ chủ nhân, lửa giận trong lòng đã sớm cháy "sục sôi" vang dội, nhưng cũng đành vậy bởi Hàn Thu đang ở bên cạnh ngăn cô ta lại.

Hàn Thu kéo Tư Dung đang buồn bực vào trong phòng bệnh, Phong Thần tựa vào đầu giường với mái tóc đen xốc xếch, bộ dạng lười biếng nhưng không hề mờ mịt

"Tư Dung, nhìn thấy tôi như vậy, cô rất vui mừng đúng không?"

Phong Thần thờ ơ nói, râu ria ở cằm cũng không làm giảm đi sự anh tuấn của anh, ngược lại phô bày ra một mặt mê người khác của anh.

Tư Dung bình tĩnh lại, mới chậm rãi mở miệng: "Anh cảm thấy là em phái người hại anh ư?"

"Tôi không muốn cưới cô, cô ghi hận trong lòng, tôi cho rằng rất hợp logic."

Lời của anh làm vẻ mặt Tư Dung cứng ngắc, cô ta từng hận Phong Thần lạnh lùng vô tình, nhưng cô ta cũng chưa bao giờ muốn anh phải chết! Tai nạn lần này, suýt nữa làm anh mất mạng, sao cô có thể nhẫn tâm muốn anh chết!

Phong Thần hoài nghi khiến Tư Dung tức giận, Hàn Thu thấy dáng vẻ uất ức của Tư Dung, mở miệng nói, "Thần, trước khi chuyện được điều tra rõ ràng, cậu đừng nghi kỵ lung tung."

"Em chỉ suy đoán mà thôi, anh họ, anh quá kích động rồi đấy?"

Ánh mắt ngụ ý của anh rơi vào trên người Hàn Thu, trong lòng âm thầm tính toán, Hàn Thu cũng được coi là một trong số những người đươc đề cử, có lý do muốn đẩy anh vào chỗ chết. Nói không chừng, chính hắn ta đã liên thủ với Lam Thiệu Đường, mà cũng không chắc lắm.

Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu dao động trên người bọn họ, thấy hai người không được tự nhiên mới miễn cưỡng thu hồi ánh mắt, "Được rồi, anh họ Thu, em chỉ đùa một chút, anh làm mặt lạnh thế sẽ dọa em đấy."

Tư Dung cũng không muốn ở lại đây lâu, mặc dù phải cắn môi nhìn Phong Thần không muốn nói chuyện với cô, oán giận trong lòng lại không thể phát tiết ra ngoài, khó chịu muốn chết.

"Mặc dù trong lễ đính hôn của anh, trái bom kia là em làm, nhưng lần này anh gặp tập kích, em thật sự không biết gì hết!"

"Trái bom kia của cô đúng là làm tôi hưởng thụ không nổi, sức nặng đủ lớn như vậy, chỉ sợ không né kịp giờ tôi và Tiểu Mặc đã thành đống bụi rồi!"

Nói đến trái bom kia, tròng mắt Phong Thần thoáng qua một tia lạnh thấu xương, nếu không phải là cô ta, bữa tiệc đính hôn của bọn họ sẽ rất thuận lợi, có lẽ chính vì đối phương biết cô ta sẽ xuất hiện, cho nên mới đánh tráo trái bom.

Phong Thần biết, mặc dù tính tình của Tư Dung hay nóng nảy, nhưng làm việc có chừng mực. Uy lực của trái bom kia tăng lên nhiều, có lẽ là bị đánh tráo giữa đường, bởi vì có người che giấu, cho nên hoàn toàn không bị Tư Đồ Kiều phát hiện.

"Không thể nào!"

Tư Dung phủ nhận, trái bom kia chỉ làm bánh ngọt nổ tung mà thôi, căn bản không tồn tại bất kỳ nguy hiểm gì đên tính mạng con người.

"Có thể hay không, tại sao cô không đi mà chứng thực! Ngày đó có rất nhiều người có thể làm chứng. Tư Dung, hi vọng cô tự mình giải quyết cho tốt."

Phong Thần lạnh lùng, anh không muốn để Tư Dung can dự vào giữa anh và Tần Mặc, cách làm Tư Dung hết hy vọng, chỉ có thể là tổn thương trái tim cô.

'Em đương nhiên sẽ điều tra rõ!"

Liên quan đến danh dự của cô, Tư Dung đĩ nhiên không dám chậm trễ, bước nhanh đi về phía ngoài cửa, thấy Hàn Thu không đi cùng mình, nghi ngờ quay đầu, "Thu, mau đưa em về, em muốn tra rõ!"

Hàn Thu ý vị sâu xa nhìn Phong Thần ngay sau đó đi ra khỏi phòng bệnh, sóng vai rời đi cùng Tư Dung.

Hai người kia lướt qua Tần Mặc, cô theo bản năng quay đầu lại, nhìn bóng lưng của hai người kia, đăm chiêu suy nghĩ.

Cô gọi một cú điện thoại, "Lan, giúp tôi điều tra một chút....."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Dò hỏi

Phong Thần bị thương, cho nên việc ông cụ nhà họ Hàn triệu kiến bị hoãn lại vô thời hạn, anh chỉ chuyên tâm hưởng thụ sự chăm sóc ấm áp nhất, chu đáo nhất của Tần Mặc.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Phong Thần vẫn chưa đến mức hãm sâu vào ải mỹ nhân không thể khống chế được, chenqiucao. lqd mặc dù anh thật sự từng nghĩ tới những thứ đó, giờ đều bỏ mặc hết. Chỉ là, anh sẽ không nói cho Tần Mặc , bởi vì Tần Mặc nhất định sẽ càng thêm ghét anh.

Tư Dung đã không đến quấy rầy anh rất lâu rồi, làm anh thanh nhàn mấy ngày, nhưng có một chuyện khác lại gợi lên hứng thú của anh. Chuyện này bắt nguồn từ Tần Mặc, ngày đó trời trong nắng ấm, anh và Tần Mặc đi tản bộ trong bệnh viện.

Hình như đã rất lâu rồi không nhàn rỗi như vậy, nhàn rỗi làm anh thiếu chút nữa cho rằng chuyện anh gặp tập kích chỉ là một cơn ác mộng. Bởi vì bên cạnh anh có người trong lòng, cho nên, anh lại cảm thấy, thế giới này tốt đẹp biết bao.

"Anh và Tư Dung quen biết nhau như thế nào? Hình như cô ta rất quen thuộc với nhà họ Hàn.”

Phong Thần thấy hơi ngạc nhiên với câu hỏi bất ngờ của Tần Mặc, sao cô lại đột nhiên hỏi tới Tư Dung? Có phải có ai đó đã nói huyên thuyên với cô không?

"Mẹ anh bị ông cụ Hàn đuổi khỏi nhà họ Hàn, lúc anh hai mươi tuổi thì được triệu hồi về nhà họ Hàn, thật là buồn cười, rõ ràng đã đoạn tuyệt quan hệ với mẹ anh, vậy mà lại ép anh phải đến quản lý sản nghiệp nhà bọn họ.”

Trong con ngươi Phong Thần thoáng qua một tia chán ghét, nhà họ Hàn ở nơi này cũng là danh gia vọng tộc, nhà họ Hàn vốn sắp xếp cho mẹ một đối tượng kết hôn là người cầm đồ, nhưng tính cách của mẹ kiên cường, nên không dễ gì mà để cho người khác định đoạt.

Khi đó, mẹ và ba đã mến nhau, tự nhiên sẽ không kết hôn với người kia, cho nên tiết mục máu chó đào hôn đã được trình diễn.

Cả đời ông lão nhà họ Hàn đều chỉ huy người khác, định đoạt vận mệnh của người khác để lót đường cho bản thân mình, cho nên khi người nhà họ Hàn tìm tới cửa, anh đương nhiên không đồng ý quay về. Nhưng dưới lời khuyên của cha, anh vẫn gắng gượng quay về nhà họ Hàn, biết rằng dù có quan hệ máu mủ, nhưng tình cảm của cả một gia đình lớn lại lạnh bạc. (lạnh nhạt và bạc bẽo)

Lúc đó Phong Thần đã hợp tác với Tư Đồ Kiều, sự nghiệp của mình cũng bắt đầu khởi sắc, anh cũng mượn bối cảnh đặc biệt trong nhà Tư Đồ Kiều, và anh cũng có mạng lưới thế lực thuộc về bản thân mình.

Có lẽ là xem trọng chút thành tựu nhỏ bé kia của anh, nên ông cụ mới chia thế lực xã hội đen bên này giao cho anh, d.d.l.q.d anh đương nhiên là không muốn. Nhưng suy tính đến lợi ích trong tương lai, anh bèn giao cả cho Tư Đồ Kiều, Tư Đồ Kiều từ nhỏ đã trưởng thành trong hoàn cảnh hỗn độn đó, giao cho cậu ta, dù sao cậu ta cũng lo tốt hơn.

Thật ra thì, trong tiềm thức anh vẫn chưa muốn tiếp nhận. Mặc dù những địa bàn kia đã được Tư Đồ Kiều xử lý gọn gàng đâu ra đấy, đổi thành những đồng tiền sạch sẽ làm tiền vốn cho công ty của anh, hai con đường một đen một trắng, đã được anh và Tư Đồ Kiều khuếch đại không có số lượng hạn định, nhưng anh vẫn có mâu thuẫn với nhà họ Hàn như xưa.

"Có phải em cảm thấy anh rất dối trá không? Rõ ràng không muốn, nhưng vẫn đón nhận."

Tần Mặc không ngờ, Phong Thần lại lập tức nói ra nhiều chuyện như thế, cô trầm mặc trong chốc lát, sau đó cô nói, "Anh vẫn rất quan tâm tới Hàn lão gia, lúc ấy nhà họ Hàn đang minh tranh ám đoạt, ông ấy giao cho anh, là sản nghiệp nguyên thủy nhất của nhà họ Hàn, mặc dù ở trong mắt người khác nó không có ý nghĩa, nhưng đó chính là nền móng vững chắc nhất."

(**) Minh tranh ám đoạt: tức là tranh giành đấu đá

Ai cũng không thể ngờ nổi, việc làm ăn ban đầu đang dần dần thua lỗ lại cải tử hoàn sinh trong tay Phong Thần, bề ngoài, gần như đã làm sạch sẽ, nhưng ngầm bên trong lại chuyển thành máy rửa tiền bí mật nhất.

Những đồng tiền được rửa một cách sạch sẽ này, liên tục không ngừng được đưa vào trong nước, dưới danh nghĩa làm tiền vốn của công ty Phong Thần. l.q.d Mà ông chủ hữu danh vô thực Tư Đồ Kiều này, liền thành đối tượng hợp tác của Phong Thần, nhưng khác biệt ở chỗ là tất cả đều do Phong Thần khống chế.

"Không sai, thời đại đang phát triển, xã hội đen dĩ nhiên cũng muốn bắt đầu quản lý hiện đại hóa, khoa học hóa."

Anh nhíu mày, không thể không nói, Tần Mặc hết sức nhạy bén với mấy chuyện này. Từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh phức tạp, tự nhiên sẽ rèn luyện thành một loại bản linh hiểu rõ toàn cục, Tần Thọ Diệp vẫn dạy cô, những truyện bề ngoài, ai cũng thấy rõ ràng, nhưng ẩn dấu ở sau lưng lại rất khó bị phát hiện.

Cô phải học cách nhìn vấn đề thực tế từ bề ngoài, bởi rất nhiều chuyện đều là các mắt xích móc nối với nhau, muốn giữ được mạng, một là phải nhanh hơn người khác, hai là nhìn thấu những thủ đoạn mánh khóe của ngươi khác.

"Sau đó Tư Dung liền yêu anh?"

"Chuyện này. . . . . Chứng minh sức hấp hẫn vô biên của chồng em mà. . . . . ."

Phong Thần lúng túng trốn tránh, Tần Mặc ngược lại không tán thành thái độ của anh, kéo tay áo của anh, tỏ rõ muốn truy hỏi kỹ càng sự việc.

"Cô ta ở nhà họ Tư, không chỉ sắm vai là thân phận tiểu thư phải không? Ông cụ nhà họ Hàn coi trọng cô ta như vậy, cô ta nhất định có chỗ hơn người?"

Phong Thần kéo cô ngồi xuống bên cạnh, không thể phủ nhận, tâm tư của Tần Mặc quá tinh tế. Nhà họ Hàn và nhà họ Tư vẫn tồn tại quan hệ hợp tác vũ khí đạn dược, nhà họ Tư phụ trách nghiên cứu chế tạo, còn nhà họ Hàn lại phụ trách tìm người mua, lợi nhuận được chia đều cho cả hai nhà.

Mà công việc nghiên cứu chế tạo chính là Tư Dung, chenqiucao.d.d.l.q.d mặc dù tính tình của cô ta nóng nảy, nhưng vẫn rất cẩn thận với những việc nghiên cứu chế tạo vũ khí đạn dược, có thể nói đó là thứ cô ta thích nhất.

Cho nên, khi Phong Thần chất vấn cô ta, Tư Dung liền lập tức đi điều tra kỹ chuyện này, bom mini tự tay cô ta làm ra, làm sao lại có sơ suất lớn thế được!

"Tư Dung nắm giữ kỹ năng nghiên cứu chế tạo, cho nên Hàn lão gia muốn thu về dùng cho riêng mình? Đợi thời cơ chín muồi, liền có thể một cước đá bay nhà họ Tư, đến lúc đó nhà họ Hàn sẽ một mình độc chiếm, không có ai ràng buộc nữa."

"Đúng vậy, về mặt lý thuyết chính là như thế, nhưng nói muốn đá văng nhà họ Tư không hề dễ dàng như vậy đâu! Huống chi, nhà họ Tư có ơn cứu mạng với ông ấy, ông ấy sẽ không làm chuyện tuyệt tình như vậy."

Tuy nói chữ lợi đứng đầu, nhưng trên đường có ranh giới, dù là tranh quyền đoạt vị, cũng phải cho người ta một con đường sống, đương nhiên đây chỉ là chuyện ở bên ngoài.

"Vậy cô ta có quan hệ như thế nào với hai anh họ của anh?"

"Cô ta có quan hệ tốt hơn với Hàn Thu, hình như là thanh mai trúc mã. Hàn Trữ là con riêng của cậu, đương nhiên sẽ không được chào đón, nhưng ít nhất cũng có chút thể diện."

Phong Thần tò mò nhìn Tần Mặc, cô nhóc này hôm nay hơi lạ đó nha, một lát hỏi con người Tư Dung ở nhà họ Tư, một lát lại hỏi cô ta có quan hệ với người nhà họ Hàn như thế nào, cảm giác rất cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Không có việc không lên điện Tam Bảo

Phong Thần tò mò nhìn Tần Mặc, cô nhóc này hôm nay hơi lạ đó nha, một lát hỏi con người Tư Dung ở nhà họ Tư, một lát lại hỏi cô ta có quan hệ với người nhà họ Hàn như thế nào, cảm giác rất cổ quái.

"Sao vậy? Em đang lo lắng hả?"

"Em muốn chứng thực một chuyện, có phải Hàn Thu có ý với Tư Dung không? Tư Dung thích anh, mà anh ta lại không chiếm được Tư Dung, nên nổi lên sát ý với anh. Hơn nữa, anh là người khác họ, còn muốn tranh giành vị trí chủ nhà với anh ta, thù mới hận cũ. . . . . ."

"Tiểu Mặc, em không cần phải nghĩ về những chuyện này, những chuyện này nên để anh lo."

Tần Mặc thở dài, tựa vào trong ngực Phong Thần, dĩ nhiên cô biết, Phong Thần không muốn mình tiếp xúc với những việc này, nhưng. . . . . Nhưng cô không muốn lại phải mất đi anh.

Ngoài ba ra, anh là người cô quan tâm nhất, nếu như chuyện tập kích lại xảy ra lần nữa. . . . . Anh không may mắn nhiều như vậy, cô thật sự rất sợ.

"Em không muốn còn chưa bước vào cửa đã thành góa phụ, anh có nghe thấy không!"

Giọng nói của Tần Mặc hiếm khi yếu đuối, Phong Thần hiểu lo lắng trong lòng cô, sau này anh sẽ cẩn thận gấp bội, bởi vì anh không có một mình, anh còn phải tính món nợ với ông lão nhà họ Phong mà ông ấy chưa chịu trách nhiệm, còn phải dùng nửa đời còn lại để bảo vệ một cô gái bướng bỉnh mà kiên cường, nhưng trong lòng lại vô cùng yếu ớt.

Thời gian thảnh thơi hiếm có luôn trôi qua rất nhanh, luôn có người không vừa mắt cảnh người ta ngọt ngọt ngào ngào, ân ân ái ái, nên phải chạy tới phá rối một trận.

"Khụ khụ. . . . . ."

Sau lưng truyền đến âm thanh ho nhẹ hết mức của người tới, Tần Mặc đứng dậy từ trong ngực Phong Thần, nhìn thấy Lan đôi kim đồng ngọc nữ ở trước mặt vẫn rất tự nhiên.

"Tiểu thư, lão gia ra lệnh cho tôi tới đón cô về."

Tần Mặc gật đầu, dầu rằng trong lòng không nỡ, nhưng không muốn khiến Phong Thần vì lo lắng cho mình mà phân tâm, nên cô đành phải nghe theo sự sắp đặt của cha.

Phong Thần quyến luyến nhìn theo cô và Lan cùng nhau biến mất trong tầm mắt, hiếm khi thời tiết tốt, chỉ còn mình anh hưởng thụ, thật sự làm anh thoải mái không muốn đứng lên. Thì ra là trong lòng nhớ thương một người, sẽ bởi vì cô ấy đến mà vui mừng, sẽ vì cô ấy đi mà buồn khổ không vui.

Anh vẫn là Phong Thần, nhưng trong lòng lại thay đổi, bởi vì cô gái luôn gây rắc rối cho anh, luôn mang đến cho anh những phiền phức. . . . . Trong lúc bất giác, đã dẫn anh đến một thế giới mới .

Trở lại phòng bệnh, bên trong đã có người đợi từ lâu, anh cười tỏ ý chào hỏi với hai người.

"Phong Thần à, cậu và cậu hai của con muộn vậy rồi mới tới thăm con, con không giận các cậu chứ?"

Cậu hai của Phong Thần, con trai thứ hai của ông cụ nhà họ Hàn, mặt mày tươi cười hỏi thăm Phong Thần. Vẻ mặt hòa nhã, giống như một vị trưởng bối quan tâm tới hậu bối, nhưng chỉ có ba người bọn họ biết, cậu hai người được gọi là mặt hổ cười (**), nếu như không có lợi ích, thì sẽ không tha thiết như vậy.

(**) Mặt hổ cười: Dùng để ví người có vẻ ngoài lương thiện nhưng tâm địa độc ác

Thủ đoạn của cậu hai quả thực cao siêu, nhưng cũng bởi vì tài nịnh nọt nói như rồng leo, làm như mèo mửa của ông ta, nên ông cụ nhà họ Hàn mới không yên tâm giao cả gia tộc cho ông ta.

"Hai cậu một ngày xử lý trăm công nghìn việc, cho dù không đến thăm cháu, cháu cũng sẽ không lời oán thán, huống chi, đây là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại."

Phong Thần trả lời khách khí, trên mặt cậu cả đang ngồi ở bên cạnh cũng có một nụ cười nhàn nhạt, so sánh với vẻ lấy lòng của cậu hai, thì ông cư xử lạnh nhạt hơn.

Mấy năm nay cậu cả vẫn không có động tác gì lớn, so với việc từng bước ép sát của cậu hai, thì ông ta lại có thể cố thủ đề phòng nghiêm ngặt như cũ, mưu tính trong lòng đương nhiên cũng không giống với vẻ hờ hững trên mặt.

Sau khi hàn huyên, ba người nhìn nhau chẳng nói gì nên không khí hơi lúng túng, cậu hai liếc mắt nhìn cậu cả, thấy ông ta bình tĩnh uống trà, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng, thật đúng là quá bình tĩnh!

Cuối cùng, vẫn là do ông mở miệng, "Là như vậy, cậu với cậu cả của cháu muốn cháu giúp một việc." Thấy Phong Thần không nói gì, ông tiếp tục nói, "Những năm này, chuyện làm ăn mà cháu tiếp nhận càng làm càng tốt, cháu có thể chuyển giúp bọn cậu một khoản tiền được không?"

"Hả? Cậu cả và cậu hai làm ăn buôn bán lớn thế, mà cũng cần cháu giúp ư?"

Phong Thần cười như không cười, vừa không cự tuyệt, vừa không nói giúp, lựa chọn cách ứng phó tránh né mơ hồ.

Mặc cho cậu hai có ba hoa chích chòe thế nào, thì Phong Thần vẫn không bị xúc động, anh che mặt ngáp một cái, "Cậu cả cậu hai, cháu hơi mệt rồi, bác sĩ dặn cháu phải nghỉ ngơi cho tốt. Haiz, tất cả chờ sau khi cháu khôi phục lại rồi bàn tiếp, được không?"

Cậu hai vừa thấy vậy liền nóng nảy, "Phong Thần, cháu chính là cháu trai ruột bên ngoại của cậu, cháu nhất định phải giúp cậu đấy!"

"Cậu hai vẫn nên về trước đi!"

"Phong Thần, thứ mày tiếp quản là của nhà họ Hàn, mẹ mày đã đi lấy chồng, vậy thì cũng chẳng còn quan hệ gì với nhà họ Hàn nữa hết! Đồ trên tay mày, tao không bắt mày giao ra đã rất khách sáo rồi, mày lại còn bày đặt sĩ diện với tao!"

Đoán chừng cậu hai chưa bao giờ phải chịu thiệt như vậy, bị Phong Thần bức ép làm nóng nảy, nên liền chửi ầm lên với Phong Thần.

"Được rồi, nếu Phong Thần cần nghỉ ngơi, vậy chúng ta đi trước đây!"

Cậu cả ở bên cạnh đặt ly trà xuống, trong mắt lóe lên một tia sáng, cậu hai đương nhiên là không chịu bỏ qua như thế, nếu không phải cậu cả có thái độ cứng rắn, thì không biết ông ta còn muốn nói ra những lời khó nghe thế nào nữa.

Đợi hai người rời đi, Phong Thần mới gọi điện thoại cho Tư Đồ Kiều, bọn họ tới tìm anh giúp một tay, nhất định là giấu ông cụ cái gì đó, lai lịch của khoản tiền kia, anh nhất định phải tra rõ.

Cậu cả kéo cậu hai đi, cậu hai vô cùng tức giận, bèn hất tay cậu cả ra, "Anh kéo em làm cái gì! Bây giờ nó không giúp, khoản tiền kia chỉ có thể dừng ở ngân hàng, chờ đến khi bọn họ điều tra, thì em phải làm sao!"

"Bây giờ gấp cũng vô dụng, muốn rửa tiền, biện pháp còn nhiều."

"Nhưng có thể tiêu tan trong thời gian ngắn nhất, chỉ có Phong Thần thôi! Người kia là anh giới thiệu cho em, có phải là anh muốn hãm hại em không!"

"Nếu không phải là em đang vội trả nợ, thì anh cần phải giới thiệu hắn ta cho em biết không? Nói cho cùng, em cũng là anh em của anh, dĩ nhiên anh sẽ không hại em. Khoản tiền kia nếu như đã đen tối, chi bằng hãy để nó đen tối tới cùng!"

"Ý của anh là?"

Trên mặt cậu cả lộ ra nụ cười đa mưu túc trí, nói nhỏ bên tai cậu hai, ông do dự trong chốc lát, "Như vậy, như vậy được không? Thằng nhóc kia thông minh lanh lợi như thế, liệu có gạt nổi nó không?"

"Không thử một chút thì sao biết được?"

Cậu cả giựt dây cậu hai, "Nếu như em còn có cách khác, thì đừng nghe anh."

Quả thực cậu hai không còn cách nào khác, nên đành phải nghe theo cách của cậu cả, Phong Thần ơi, mày đừng trách tao, ai bảo mày không giúp tao cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Mưu tính

Bên kia, Tần Mặc trở về nhà họ Tần được Tần Thọ Diệp gọi vào trong phòng sách, Lan lui ra ngoài, để cho hai cha con cô nói chuyện với nhau một lát.

"Nhà họ Hàn nước sâu, con thật sự dự định cùng cậu ta hả ?"

Tần Thọ Diệp đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn công nhân trong sân tu sửa phần còn lại của nhánh cây bị gãy và lá rụng, thời tiết dần dần lạnh, cũng nên cắt tỉa lại cành cây một chút.

"Ba, anh ấy không phải họ Hàn, hơn nữa, con tin tưởng năng lực của anh ấy."

Tần Thọ Diệp gật đầu một cái, nếu con gái đã quyết định, vậy ông cũng không thể nói thêm cái gì. Năng lực của Phong Thần không thể khinh thường, nếu quả thật có ý muốn cướp đoạt vị trí chủ nhà, vậy sẽ không đối xử tốt với con gái của mình.

"Lam Vụ Vũ bị thương, đang nằm trong bệnh viện chăm sóc, chuyện này con có biết không?"

Tần Mặc gật đầu một cái, anh ta vì cứu cô mà bị thương, nhưng biết anh ta vẫn còn sống, nên cô cũng an tâm.

"Cha, có phải cha biết chuyện gì hay không?"

Tần Thọ Diệp sẽ không vô duyên vô cớ hỏi những thứ này, cô suy đoán, ông đang ám chỉ cái gì? Có người trong nhà họ Hàn trong ngoài phối hợp với Lam Thiệu Đường, theo như dự đoán, mục đích đều hướng về phía bọn họ và Phong Thần.

"Ba già rồi, rất nhiều chuyện cũng lực bất tòng tâm, con muốn làm, có thể làm, thừa dịp lúc này đi đi!"

Ông tỏ ra vẻ người già không có sức lực, Tần Mặc giật mình, ba đây là đang nhắn nhủ cái gì? Cô vòng qua cái bàn, đi tới bên cạnh ông: "Ba, người có phải hay không. . . . ."

"Không có gì ba không bỏ xuống được, vướng bận duy nhất chính là con, hiện tại biết có người có thể bảo vệ được con, ba cũng an tâm hơn. Nhưng ba biết, con cũng muốn có năng lực để bảo vệ Phong Thần, chuyện này ba có thể giúp con, cũng chỉ có những thứ này!"

Ông ấn xuống nút trên bàn, Lan lập tức xuất hiện bên trong phòng sách : "Ông chủ."

"Từ nay về sau, cậu phải bảo vệ tốt Mặc Mặc, con bé muốn làm cái gì, cậu cũng phải hết sức giúp đỡ nó!"

"Ba! Người nói chuyện này là?"

" Quyền lợi của ba đều giao cho con, ba hiểu rõ, những năm nay, con luôn nghĩ đến việc báo thù, nhưng bất đắc dĩ chính là, ba vẫn ngăn cản con. Mẹ con giao đồ lại cho con, con phải bảo vệ cẩn thận, nó có thể cứu con một mạng."

Tần Mặc có dự cảm không tốt, vừa định mở miệng, lại bị Tần Thọ Diệp ngăn lại : "Con ra ngoài trước đi, ba nghỉ ngơi một lát."

"Lan, thế nào ba lại đột nhiên giao cho tôi mọi chuyện, ông đã xảy ra chuyện gì?"

Vừa ra khỏi phòng sách, Tần Mặc lôi kéo Lan, ép hỏi hắn về việc của ba mình. Gương mặt của Lan ngượng nghịu, quanh co nửa ngày không nói, dưới tình thế cấp bách, Tần Mặc mới uy hiếp nói : "Ngươi không nói ta cũng có thể tra ra được! Về sau, ngươi không cần phải đi theo ta!"

"Tiểu thư! Ta nói!"

Lan vừa nghe Tần Mặc giống như làm thật, quýnh lên, liền nói ra toàn bộ mọi chuyện.

Năm xưa trong thời gian kiểm tra thân thể của Tần Thọ Diệp, khám ra là bị ung thư dạ dày, bây giờ đã là giai đoạn cuối, nhưng ông vẫn như cũ muốn Lan lừa gạt Tần Mặc. Lúc ấy đang trong giai đoạn giằng co với Lam Thiệu Đường, ông vẫn cứ chống đỡ, để tránh lộ ra sơ hở, khiến cho Lam Thiệu Đường tạo bất lợi với Tần Mặc.

Hôm nay, bên cạnh Tần Mặc đã có Phong Thần bảo vệ, thế lực của Lam Thiệu Đường cũng không lớn như lúc trước, dứt khoát giao lại chức vụ cho Tần Mặc, khiến cho cô phải suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện một chút.

"Tại sao có thể như vậy? Tại sao ba không trị bệnh?"

"Lúc đó đang là giai đoạn rối loạn, luôn dùng thuốc để khống chế, nhưng. . . . . Vẫn không thể nào ngăn cản. . . . . ."

Tần Mặc hiểu, Tần Thọ Diệp vì bảo vệ cô, cũng vì không để cho Lam Thiệu Đường lợi dụng cơ hội đoạt quyền của ông, tuy nói hai người tranh đấu gay gắt, nhưng Lam Thiệu Đường vẫn là gia chủ của Lam bang.

Những năm này, người của Tần Thọ Diệp mở rộng nhanh chóng, Lam Thiệu Đường đã không thể dễ dàng động đến ông, cho nên nếu như không có thiếu sót lớn gì, ông ta cũng không thể làm gì với Tần Thọ Diệp.

Hiện tại quyền lợi ông do Tần Mặc thừa hưởng, như vậy, ông ta càng không có quyền can thiệp. Nhưng dù sao tuổi Tần Mặc còn nhỏ, Tần Thọ Diệp sợ có người không phục cô, nên ở bên ngoài, ông vẫn còn là người đứng thứ hai trong Lam bang, nhưng quyền lực thực sự đều là của cô.

Tần Mặc trở về phòng, nước mắt không tự chủ mà trào ra, tại sao vào giờ phút như thế này, lại cho cô biết sự thực tàn khốc như vậy?

Cô thật nhớ an ủi của Phong Thần, thật nhớ lúc trong ngực anh thoải mái khóc to, nhưng mà, cô biết, bây giờ không phải là thời điểm cô bốc đồng, Phong Thần khó khăn cần phải giải quyết, không thể phân tâm giúp cô được.

Trong lòng lời nói âm thầm lại một lần nữa vang lên, cô ngồi một mình bên bàn trang điểm, người trong gương bộ mặt đầy nước mắt : "Mình sẽ kiên cường, thù của mẹ và ba, mình nhất định phải báo!"

Cuối cùng Phong Thần cũng được bác sĩ duyệt đơn, có thể xuất viện, nhưng anh vẫn vô cùng nhớ nhung những ngày ở bệnh viện, có Tần Mặc chăm sóc, còn có cơ thể thơm tho mềm mại của cô.

Hàn Trữ đưa anh trở về nhà họ Hàn, đối với bộ mặt giả dối, anh đương nhiên cũng phải mang theo bộ mặt khác để trả lời. Giống như vấn đề cậu hai đã được giải quyết, thấy ông ta cười vui vẻ, một chút cũng không nhìn ra lo lắng và băn khoăn ít ngày trước.

"Cậu hai, vấn đề của cậu đã giải quyết rồi sao?"

Anh cố làm ra vẻ quan tâm hỏi thăm, cậu hai khua khua tay, tỏ vẻ đã được dàn xếp: "Lần trước thái độ của cậu hai không tốt, cháu cũng đừng nên trách móc cậu."

Phong Thần gật đầu một cái, liền lên phòng nghỉ ngơi, Hàn Trữ đi theo lên phòng, "Thần, gần đây chú út có hành động, em nên cẩn thận một chút."

"Ừ, Hàn Trữ, chuyện này anh đừng trông nom vào, giao cho em là được!"

Hàn Trữ biết anh quan tâm đến mình, gật đầu một cái liền rời đi, Phong Thần biết chuyện này không thoát khỏi liên quan với cậu cả, nếu để Hàn Trữ tham dự vào, chỉ sợ sẽ gây khó khăn cho anh.

Nên dứt khoát không cho anh biết chuyện gì, dĩ nhiên cậu cả cậu hai lo lắng ông cụ nhà họ Hàn để cho Phong Thần làm chủ nhà, nên tất cả hòn đá làm trở ngại đường đi của họ, toàn bộ phải bị loại bỏ ngay trong thời kỳ mới phát sinh.

Phong Thần là tính toán sai sót ngoài ý muốn của họ, thế nào bọn họ cũng không nghĩ đến, năm đó em gái cắt đứt quan hệ với bọn họ sinh ra con trai, lại trở thành việc ngoài ý muốn lớn nhất.

Mặc dù không vừa lòng, nhưng thấy anh tiếp nhận buôn bán đang dần bị thua lỗ từ nhiều năm qua, cũng không có suy nghĩ nhiều, không ngờ, anh lại biến những thứ này thành công cụ kiếm tiền, hàng năm thu vào vô cùng lớn.

Sự xuất hiện của anh, làm thế lực vốn đang cân bằng, lập tức bị liên lụy, có lẽ đây chính là mưu tính thật sự của ông cụ nhà họ Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 77: Muốn báo thù

Vừa mới xuất viện, Tư Đồ Kiều đưa tin tức tới cho anh, anh mắt lạnh nhìn tin tức được gởi tới, khóe miệng nâng lên một độ cong quỷ quyệt. Khoản tiền kia, quả nhiên là củ khoai lang phỏng tay.

Anh nhanh chóng chỉ điểm cho Tư Đồ Kiều nên làm thế nào, Tư Đồ Kiều cần phải làm điêu luyện, nếu để cho Tư Đồ Kiều biết ý tưởng Phong Thần, nhất định anh ta sẽ oa oa kêu to!

Sau khi xử lý xong chuyện này, anh sẽ đợi xem kịch vui, anh nhìn bên ngoài cửa sổ, thời tiết dần dần lạnh, mùa thu đã bước tới gần, trong lúc vắng vẻ này, chỉ muốn ôm cô bé nhỏ kia, cùng nhau nhìn lá cây Phong chuyển dần thành màu đỏ.

Trong lòng vừa nghĩ đến, ngón tay anh lập tức hiệu suất bấm số điện thoại của cô bé kia, thời gian qua rất lâu mới được bắt máy, giọng nói đối phương vang lên, Phong Thần nghe ra giọng nói mệt mỏi của Tần Mặc, không khỏi lo lắng hỏi : "Em làm sao vậy? Lại lo lắng chuyện gì có phải hay không?"

Tần Mặc cười cười : "Không có việc gì, chỉ là rất lâu không thấy anh, ngủ không được tốt."

Trên bàn đều là tài liệu Lan đưa tới, cô sợ tiếng lật giấy bị Thần nghe, liền dừng lại động tác trong tay, đi tới bên cửa sổ. Cô có đầy bụng tâm sự, lại nhận được điện thoại của anh thì không biết nên mở miệng diễn tả như thế nào.

Cô có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của đối phương, mặc dù không nói lời nào, nhưng chỉ cần như vậy, cô vẫn cảm nhận được sự tồn tại của anh như cũ.

"Ngủ được không được tốt? Vậy tối nay anh tới tìm em, để cho em ngủ ngon một chút, thế nào?"

Phong Thần buồn cười, bởi vì lời nói của cô mà vui mừng nửa ngày, cô gái nhỏ này, cũng biết nói chút lời ngon tiếng ngọt để đùa cho anh vui rồi.

"Em không nghĩ sẽ dẫn sói vào nhà, anh kia bên như thế nào? Có gặp phải phiền toái hay không?"

Cô mới vừa nhìn qua đồ Lan đưa tới, trái cây của nhà họ Hàn thật sự sâu, hơn nữa còn bị trộn lẫn. Trong thời gian ngắn, cô cũng không có cách nào xác định, rốt cuộc là người nào cấu kết với Lam Thiệu Đường.

Hình như ai cũng có thể, bởi vì cùng chung mục tiêu, đều hướng về Phong Thần.

"Mặc dù có phiền toái anh vẫn dễ dàng hóa giải được, em sẽ chờ anh đến cưới em, được không?"

Anh dịu dàng nói, nhìn thoáng qua laptop, Tư Đồ Kiều đã hoàn thành nhiệm vụ, chỉ cần đợi cá mắc câu.

"Nếu như, nếu như em lừa anh...anh có thể tha thứ em không?"

Tần Mặc siết chặt lòng bàn tay, chậm rãi cúi người, cô thật hy vọng có một cái ôm đến ôm lấy cô, trước kia cô kiên định nếu muốn báo thù, cho rằng có thể bỏ ra bất kỳ cái giá nào, nhưng mà. . . . . nhưng mà bây giờ cô thật sự sợ.

"Gạt anh? Anh suy nghĩ. . . . ."

Cô nín thở chờ đợi câu trả lời của anh, có thể anh giống như cảm thấy, mình đang cùng anh nói giỡn, sau đó không lâu, tiếng nói Phong Thần đầy truyền cảm vang lên bên tai của cô: "Nếu như em lừa anh, hoặc giấu giếm anh chuyện gì, anh sẽ chờ em chủ động nói cho anh biết, sau đó anh liền hung hăng, hung hăng, để cho em ba ngày không xuống được giường."

Anh nói nửa thật nửa giả, lại khiến cho Tần Mặc nín khóc mà cười, thay vì tương lai không biết nên mở miệng như thế nào để nói cho anh biết, không bằng, để cho anh và cô cùng nhau gánh chịu.

"Vậy bây giờ em liền thẳng thắn để được khoan hồng, anh đi ra. . . . ."

Tần Mặc nói một địa chỉ, Phong Thần lập tức đồng ý, hai người hẹn gặp mặt ở một quán cà phê.

Ánh mặt trời mùa thu mang theo ấm áp tràn ngập cả vùng đất, khiến cho lá cây trên cành lảo đảo muốn rụng, cố gắng giữ lại bản thân mình, nhưng cuối cùng vì gió tàn sát bừa bãi, mà rơi xuống đất, quay về bùn đất, cung cấp chất dinh dưỡngcho cây to, năm sau càng thêm tươi tốt.

Thế gian vạn vật, đều ở trong vòng luân hồi, là xiềng xích không thể thoát được, giống như Phong Thần và Tần Mặc, một người vốn là không muốn tiếp quản, người còn lại là không sao cả, nhưng sâu xa bên trong, luôn có những sự việc trói bọn họ ở chung một chỗ.

"Em lừa anh chuyện gì?"

Phong Thần nhìn cô gái nhỏ trước mắt lo lắng, sinh lòng thương tiếc, đến tột cùng là loại chuyện gì, khiến cho cô bất an và lo lắng như vậy?

"Em. . . . ." Tần Mặc vô ý thức khuấy nước ép hoa quả, không biết vì sao lại nói thế, rốt cuộc, hình như cô đã nghĩ tốt trong đầu, ngẩng đầu : "Thần, em muốn giúp anh, cũng tự giúp em."

Chỉ có trong thời điểm cô sợ hãi và hốt hoảng, cô mới kêu tên của anh, Phong Thần nắm tay của cô, tay của cô bốn mùa đều lạnh, bây giờ vào mùa thu, tay của cô lại càng trở nên lạnh.

Anh gọi phục vụ đưa ra một ly cà phê nóng, Tần Mặc lắc đầu một cái: "Em không thích. . . . ."

"Cầm lấy, sưởi ấm!"

Anh cố chấp nhét chăn vào trong tay của cô, đổ nước trái cây sang một bên, lòng bàn tay truyền đến ấm áp, tay lại được tay của anh nắm lấy, Tần Mặc hiện lên nụ cười cảm động.

"Anh cũng biết, mẹ và em gái của em chết như thế nào, thật ra thì, người bắt cóc bọn em cũng không phải bọn cướp gì, cũng không phải kẻ thù khác của ba em."

Tần Mặc chậm rãi nói tới biến cố nhiều năm trước, giống như nó chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, thật khắc sâu trong đầu của cô, không cho phép cô quên đi.

" Nói ra, anh cũng sẽ không tin, cái người xưng anh gọi em với ba, người mà em vẫn kêu là bác, chính là kẻ chủ mưu giết chết mẹ và em gái của em!"

"Em nói là, Lam Thiệu Đường bắt cóc bọn em?"

Anh đã nghĩ đến rất nhiều loại khả năng, lại thật không ngờ là người đứng đầu Lam Bang, tại sao? Ông ta đã là gia chủ, tại sao còn phải bắt cóc mấy người Tần Mặc?

"Lúc ấy em rất sợ, em nghe thấy những người kia gọi là Lam Bang chủ. . . . . Em không hiểu rõ, tại sao ông ta lại đối với bọn em như vậy? Sau này em mới biết, ông ta sợ ba sẽ đoạt vị trí của ông ta, cho nên dùng bọn em để dẫn ba vào bẫy."

Đến bây giờ Tần Mặc cũng không dám tin tưởng, hai người vào sinh ra tử, trải qua vô số lần tìm đường sống trong chỗ chết, lại vì nghi kỵ nhau mà hạ độc thủ với đối phương.

Đáng tiếc ba cô luôn trung thành với Lam Thiệu Đường, thế nhưng bị xem là tâm sói, dẫn đến họa sát thân.

"Về sau, chắc anh cũng đã nghe nói qua, bởi vì phán đoán sai lầm của ba, cho nên mới khiến mẹ và em gái của em bị chết. Cũng vì chuyện này, nên quan hệ của em và ba trở nên không tốt, nhưng không phải như thế. Ba muốn giúp em, vì vậy, qua nhiều năm như vậy, vẫn giữ một khoảng cách với em, khiến người ngoài cho rằng, em không nghe lời, phản nghịch, thậm chí có ý nghĩ không tốt về ba. Chỉ có cha và con gái bất hòa, Lam Thiệu Đường mới buông lỏng phòng bị với em, nhưng mà, nguy hiểm lại khiến cho ba. . . . . ."

Tần Mặc cúi đầu, Phong Thần đau lòng hôn lên tay cô: "Đều qua rồi, Tiểu Mặc, tất cả rồi sẽ tốt lên."

"Thần, để em giúp anh, em muốn báo thù thay mẹ và em gái!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Phá rối

Ánh trăng mông lung, cả vùng đất như được phủ thêm một tầng lụa mỏng, mùa thu mát mẻ đuổi đi mùa hè nóng bức, làm cho lòng người cũng trở nên ấm áp.

Ký ức không tốt luôn hóa thành ác mộng vào ban đêm yên tĩnh, phá rối khiến người ta không thể an tâm nghỉ ngơi, Tần Mặc mở mắt ra lần nữa, ngồi dậy, hơi hơi thở dốc. Trong bóng tối, chỉ có ánh trăng lờ mờ, xuyên qua màn mỏng cửa sổ, rơi vào bên trong phòng.

Ánh sáng mỏng manh chiếu vào, nghĩ lại làm sắc mặt của cô tái nhợt, vừa quay đầu, đã gặp hình ảnh bản thân trong gương, hai mắt vô hồn đang nhìn chính mình. Rùng mình một cái, giống như cô nhìn xuyên thấu qua gương mà lại gặp được một người khác.

"Làm sao vậy?"

Người nằm bên cạnh vai cô, phát hiện thân thể của cô lạnh lẽo, ôm cô vào trong lồng ngực ấm áp, nhưng thân thể của cô vẫn khẽ run như cũ.

"Lạch cạch" một tiếng, trong phòng sáng lên, Tần Mặc nheo lại mắt, ánh sáng đột ngột hiện lên làm cô chưa kịp thích ứng.

"Em lại nằm mơ."

Giọng nói Tần Mặc khẽ run, giống như gặp lại sự việc ngày đó, cảnh tàn khốc, khiến cô không khỏi há miệng thở dốc.

"Không sợ, có anh ở đây."

Phong Thần hôn nhẹ trên sợi tóc của cô, cảm xúc thoáng lạnh, đả kích năm ấy, đối với cô mà nói, nhất định là rất tàn nhẫn. Một cô gái nhỏ chưa đến mười tuổi, đối mặt với người thân của mình rời đi, trong lòng đau đớn và bi thương cỡ nào.

Nhưng anh không muốn nhìn cô bị thù hận khống chế, muốn báo thù, con đường này đi vô cùng vất vả. Nhiều năm như vậy, cô đã trải qua khổ cực như thế, bao kín chính mình trong một thế giới lạnh lẽo. Cô không tìm thấy lối ra, người khác cũng không đi vào được, chỉ tùy ý cô lớn lên trong hoàn cảnh lạnh lẽo đó, dần dần quên mất đi cuộc sống vui vẻ là như thế nào.

Phong Thần đau lòng Tần Mặc như vậy, nhưng cũng biết, trong lòng cô, thù của mẹ và em gái, chính là một cây gai.

Gốc cây gai đâm thật sâu vào lòng của cô, chỉ có trừ tận gốc, mới có thể làm cho cô một lần nữa nở nụ cười. Nhưng mà, sau khi cô báo thù xong, thật sự cô sẽ lại vui vẻ sao?

"Thần. . . . . Anh thật sự không để cho em giúp anh sao?"

Tần Mặc nhíu mày, không chịu khuất phục tiếp tục truy hỏi, Phong Thần nói dịu dàng cự tuyệt đề nghị của cô trong phòng cà phê hôm nay.

Phong Thần không muốn khiến cho cô đi vào vũng lầy này, mặc dù nàng đã sớm ở trong đó, anh cũng muốn kéo cô ra khỏi.

"Không phải là không để cho em giúp, mà là. . . . . Anh không muốn em chỉ nghĩ đến báo thù, Tiểu Mặc, người nợ em, anh sẽ không nương tay. Anh biết rõ em khổ sở, anh cũng sẽ không ngăn cản em, cho dù con đường này có khó đi hơn nữa, anh vẫn luôn bên cạnh em."

Anh sẽ không làm chủ vì cô, anh tôn trọng quyết định của cô, cũng sẽ ủng hộ quyết định của cô.

Hai mắt Tần Mặc mở to, trước đó, cô chỉ nghĩ tới việc muốn Lam Thiệu Đường nợ máu phải trả bằng máu, cũng không nghĩ đến, có người nâng đỡ cho cô.

"Em sẽ không giết ông ta, em sẽ khiến cho ông ta nhận được quả báo trừng phạt!"

Phong Thần gật đầu một cái, hiểu tâm trạng của cô, chuông điện thoại ở đầu giường vang lên, Tần Mặc đưa tay ra lấy, không biết đối phương nói những gì, sắc mặt của cô có chút kỳ quái, lạnh nhạt nói đã biết, thuận tiện cúp điện thoại.

Cô đứng dậy, Phong Thần hỏi : "Đã trễ thế này, em còn định đi đâu?"

Tần Mặc mấp máy môi : "Lam Vụ Vũ đến nhà em, em phải trở về."

Phong Thần xuống giường đi theo, giọng hơi trầm xuống, nói anh đưa cô đi, không cho cô cự tuyệt rồi khoác áo rời đi.

Đến nhà họ Tần, bên trong nhà đèn điện sáng trưng, mấy chiếc xe màu đen dừng trước cửa nhà, xem ra có nhân vật quan trọng đến chỗ này. Phong Thần và Tần Mặc liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau xuống xe, đi vào.

"Ba. . . . . ."

"Bác Tần, chúng cháu đã trở về."

Hai người vừa vào phòng, lực chú ý của người bên trong, lập tức tập trung vào trên người bọn họ.

"Mặc Mặc, em không thể ở cùng một chỗ với anh ta!"

Lam Vụ Vũ vừa thấy Tần Mặc, vẻ mặt liền trở nên kích động, nhìn thấy Phong Thần thân mật dắt tay của cô, đáy mắt xẹt qua vẻ tức giận.

Lam Vụ Vũ vẫn ăn mặc sạch sẽ như cũ, toàn thân tao nhã, thế nhưng khuôn mặt tuấn tú thâm túy, có vẻ tái nhợt mệt mỏi, giống như đã trải qua một trận bệnh nặng.

Có lẽ là do tâm tình dao động phập phồng quá lớn, anh một tay che ngực, một tay che miệng ho nhẹ, có vẻ hết sức khó chịu.

"Vụ Vũ, ngươi không nên chạy đến như thế này!"

Một tiếng nói đầy uy lực phát ra, Phong Thần vừa vào cửa đã nhìn thấy Lam Thiệu Đường ngồi ở một bên, khuôn mặt trải qua nhiều năm tháng, làm rõ nên nét nghiêm nghị và quyết đoán của ông ta.

Lam Thiệu Đường nhàn nhạt nhìn qua Phong Thần, chỉ là nhẹ nhàng liếc qua, nhưng sâu tận xương tủy cũng là dò xét, mang theo đánh giá sắc bén, thật sâu tìm tòi nghiên cứu.

Giọng ông ta mang theo ý ra lệnh, làm người ta rất không thoải mái, giống như, lời của ông ta nói, là thuộc hạ của mình, mà không phải là con ông ta. Mang theo cảm giác cao cao tại thượng hơn người, cuồng vọng giống như đang quan sát một con kiến.

"Cha, thân thể của con, tự con biết rõ."

Lam Vụ Vũ thở hổn hển, ngực có chút đau, thời điểm khi ánh mắt nhìn về phía Tần Mặc, lại mang theo một tia khẩn cầu.

"Khuya lắm rồi, ba, con lên phòng trước."

Tần Mặc trực tiếp kéo tay Phong Thần đi lên phòng, dưới tình thế cấp bách, Lam Vụ Vũ bước đến trước mặt cô, ngăn đường đi của hai người.

Hành động hiện tại của cô, là muốn nói cho mọi người, cô và Phong Thần, chuyện đã định, lòng đã cho phép, không thể tách ra. Nếu rời nhau một chút, cũng đủ cho cô chết cả trăm lần.

"Thọ Diệp, tôi lại không biết, Tiểu Mặc và người nối nghiệp tương lai của nhà họ Hàn, thân mật với nhau như vậy."

Lam Thiệu Đường mở miệng lần nữa, ánh mắt thâm trầm nhìn về hai người, mang theo áp lực vô hình.

"Chuyện bọn nhỏ, chúng ta dĩ nhiên là không quản được rồi, con gái lớn không dùng được mà!"

Tần Thọ Diệp cười ha hả trả lời, chỉ nói tâm tư của con gái, người làm cha như ông cũng không quản được, chỉ có thể mặc cô vậy.

Hai người đánh thái cực với nhau, một chút cũng không nhìn ra, hai nhân vật hết sức quan trọng này có bất kỳ điều gì không hòa hợp.

"Nếu là lúc trước, đương nhiên tôi cũng vui khi thấy chuyện hai đứa, nhưng gần đây tôi gặp chút chuyện ngoài ý muốn, cũng không thể không nhắc nhở Tiểu Mặc một chút, cẩn thận quen biết với người không hiểu rõ."

Thái độ của ông ta như một trưởng bối, quan tâm đến tương lai hạnh phúc của tiểu bối, nhưng cẩn thận suy nghĩ lời nói của ông ta, không khó để phát hiện, ông ta gặp chuyện ngoài ý muốn, sáng ám chỉ tối ám chỉ, cũng là đang ám chỉ về phía nhà họ Hàn.

Hình như Tần Mặc đã hiểu rõ ràng, tại sao Lam Vụ Vũ đã khuya như vậy còn xuất hiện trong nhà cô, nhất định anh ta đã biết kế hoạch gì đó của Lam Thiệu Đường. óOng ta ngàn tính vạn tính, lại không ngờ người phá rối thế cục là Lam Vụ Vũ, nhưng chính bởi vì Lam Vụ Vũ phá rối, tình thế dường như lại xảy ra biến hóa mới.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Phá rối (2)

Không khí bên trong nhà ngưng đọng, Lam Vụ Vũ nhận ra ý trong mấy lời nói khó hiểu của ba mình, định kéo tay Tần Mặc, lại bị cô tránh thoát.

"Mặc Mặc. . . . . ."

Ngực của anh tràn ra mùi vị khổ sở, cuối cùng Tần Mặc cũng không chấp nhận anh, nhưng anh vẫn cố chấp như cũ muốn cô quay trở lại.

"Lam Bang chủ bị đánh lén?"

Ngay lúc này, Phong Thần nói chuyện, trên mặt anh là vẻ mặt không thể tin được, giống như kinh ngạc, Lam Thiệu Đường lại có thể bị đánh lén. Anh quan tâm đi về phía ông ta, dừng chân cách ba bước: "Nhắc tới cũng khéo, trước đây không lâu, tôi cũng bị đánh lén bởi những người không rõ, mới xuất viện gần đây, chúng ta thật là có duyên."

Lam Thiệu Đường khẽ cười một tiếng, không đáp lời, Phong Thần tiếp tục nói: "Thời đại hiện nay thật không yên ổn, ban ngày ban mặt cũng xảy ra chuyện như vậy, chỉ không biết là trùng hợp, hay là có người cố ý mà thôi."

Anh như có điều suy nghĩ nhìn về phía Lam Thiệu Đường, lời nói ý vị sâu xa: "Lam Bang chủ đang hoài nghi nhà họ Hàn sao?"

"Ha ha, cháu à, những lời này không thể nói lung tung, nếu bị người có ý khác nghe được, cũng không hay."

Phong Thần gật đầu: " Gần đây tôi có nhận được tin tức, trong Lam Bang có khoản tiền không cánh mà bay, không biết có liên quan đến chuyện Lam Bang chủ bị đánh lén hay không đây?"

Lam Thiệu Đường đứng dậy: "Bác sẽ tự điều tra lại thật tốt, Vụ Vũ, đi thôi!"

Xem ra chuyện này không giải quyết được gì, Lam Vụ Vũ biết, hiện tại coi như Lam Thiệu Đường sẽ không làm khó dễ với nhà họ Tần, sau này còn có cơ hội. Anh nhìn thật sâu Tần Mặc một cái, cuối cùng chỉ đành phải nghe theo ba, trở về cùng ông.

" Sau này các người cẩn thận một chút."

Tần Thọ Diệp được người dìu, trở lại phòng của mình, Tần Mặc biết, lần này, là Lam Thiệu Đường đến để cảnh cáo bọn họ.

Phong Thần có nhiều cơ hội ngồi lên vị trí gia chủ nhà họ Hàn, đến lúc đó, nếu nhà họ Tần và nhà họ Hàn có quan hệ, như vậy ông ta đối phó với kẻ thù lại càng thêm khó.

Cho nên, lần Phong Thần bị đánh lén kia, cũng rất có thể là người của Lam Thiệu Đường phái tới, dù sao, đối với người có thể trở thành kẻ thù của mình, ra tay độc ác cho sảng khoái, mới có thể đặt mình vào trong vị trí có lợi

Bỗng nhiên Tần Mặc cảm thấy rất mệt mỏi, phải phòng bị người khác trong mọi lúc, lo lắng đề phòng qua mỗi ngày, đột nhiên cô rất muốn cách xa tranh chấp như vậy, an ổn sống qua.

Nhưng mà thù của mẹ và em gái còn chưa báo, làm sao cô có thể rút lui được đây?!

"Bắt đầu từ bây giờ, có lẽ chúng ta sẽ rất vất vả."

Phong Thần nhìn ra mệt mỏi của cô, ôm lấy bả vai gầy gò của cô, cho cô an ủi: "Chỉ cần là điều em chọn, anh đều đi cùng em, em phải đồng ý với anh, phải đặt mình vào vị đầu tiên."

Phong Thần nghiêm túc nhìn cô gái nhỏ trong ngực, anh thật sợ, sợ cô xem rằng thù của mẹ và em gái, còn quan trọng hơn so với anh. Nếu như báo thù phải trả giá cao là sinh mạng của cô, như thế thì, cho dù anh sẽ bị cô sẽ ghét cả đời, anh cũng ngăn cản.

Đương nhiên Tần Mặc biết anh đang lo lắng cái gì, cô gật đầu: "Em nhất định sẽ đặt mình ở vị trí đầu tiên, anh cũng như vậy."

Đêm, hết sức yên tĩnh, nhưng lòng người xao động, bên trong phòng sách đóng kín, Lam Thiệu Đường trầm mặt nhìn về phía con trai của mình, sắc mặt Lam Vụ Vũ tái nhợt đứng một bên, trên mặt hiện ra thần sắc mệt mỏi.

"Sao mày dám! Tao không ngờ, con trai duy nhất của tao, vì một đứa con gái mà phản bội lại tao!"

Ông nặng nề đánh vào bàn, phát ra tiếng vang ầm ầm, Lam Vụ Vũ uỡn thẳng sống lưng, nghiêm mặt nói: "Ba biết rõ, con để ý Mặc Mặc, nhưng lại muốn lấy tính mạng của cô ấy lần nữa, ba có nghĩ đến cảm nhận của con không?"

"Khốn khiếp!"

Lam Thiệu Đường bị lời nói của anh làm tức giận, sắc mặt đỏ lên: "Cô ta là con gái của Tần Thọ Diệp, mày có biết hay không! Mấy năm gần đây Tần Thọ Diệp có hành động khác lạ, mày cũng không phải không biết, vậy mà vẫn còn muốn tao bỏ qua cho con gái của ông ta!"

Mọi người đều biết, Tần Thọ Diệp quý nhất chính là đứa con gái này, nhưng bởi vì sự kiện khi còn bé kia của Tần Mặc, nên cô ít để ý đến Tần Thọ Diệp. Mất năm trước đây, Lam Thiệu Đường thấy hai cha con này không đồng lòng, cho nên cũng không chú ý nhiều đến Tần Mặc.

Nhưng hai cha con bọn họ lại lừa gạt mọi người, ông ta tận lực bảo vệ bí mật, Tần Thọ Diệp giao lại toàn bộ quyền lợi những thứ trong tay cho Tần Mặc, mặc dù ngoài mặt vẫn là ông ta làm chủ, nhưng kẻ nắm quyền chính thức, lại trở thành Tần Mặc.

Mặc dù Tần Mặc vẫn chưa có thành tựu gì, nhưng thế lực của Tần Thọ Diệp đã sánh ngang cùng với ông, khuynh hướng mơ hồ đã thoát ra khỏi Lam Bang. Nếu con bé đó còn ở chung một chỗ với Phong Thần, Phong Thần đoạt được quyền lợi của chủ nhân nhà họ Hàn, như vậy đến lúc đó. . . . . .

"Ba đã làm gì bọn họ, trong lòng của chính ba rõ ràng! Tại sao muốn liên lụy vào người vô tội là cô ấy, năm đó kế hoạch của con, có phải cũng là do ba cản trở từ trước hay không!"

Một lời nói khẳng định, khiến mâu thuẫn giữa hai cha con hoàn toàn bộc phát, năm đó anh thu xếp hoàn tất đường rút lui cho Tần Thọ Diệp, lại suýt chút nữa khiến ông bỏ mạng, cũng chính vì chuyện này, khiến cho Tần Mặc không tin tưởng anh một lần nữa.

Lam Vụ Vũ che ngực, miệng thở gấp, trên mặt huyết sắc nhanh chóng rút đi, mỗi lần nghĩ đến Tần Mặc nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng, anh liền hận không thể moi tim của mình ra cho cô xem, xem lòng của anh, có phải đen tối như trong tưởng tượng của cô hay không.

"Chẳng lẽ mày muốn nhìn tao chết!"

Lam Vụ Vũ bất đắc dĩ nhắm mắt lại, đúng vậy, cho dù anh lựa chọn như thế nào, Lam Thiệu Đường hay Tần Mặc, cuối cùng anh phải mất đi một người. Một bên là người thân duy nhất của anh, bên kia, cũng là người anh yêu nhất.

Đề ra tàn khốc như vậy, muốn anh chọn thế nào?

Điều duy nhất anh có thể làm, chính là nhảy ra khỏi chuyện đó, thờ ơ lạnh nhạt, không lên tiếng, không làm bất kỳ động tác gì.

"Mày không cần quản nhiều, nghỉ ngơi thật tốt, bồi dưỡng tốt thân thể!"

Lam Thiệu Đường hô một tiếng ra phía bên ngoài, hai người làm chờ trước cửa tiến vào, Lam Vụ Vũ không có cách nào phản kháng, chỉ có thể bất đắc dĩ khó chịu rời đi.

Hôm sau

Trên Tivi đưa tin, cảnh sát phá được vụ án rửa tiền, bởi vì số lượng khá lớn, trước mắt vẫn còn trong công đoạn thống kê, nhưng kẻ tình nghi đã bị bắt lại, chờ xét xử.

Phong Thần và Tần Mặc đang xem ti vi, cô quay đầu: "Là kiệt tác của anh?"

"Chồng em lợi hại chứ?"

Trên ti vi, bóng dáng của một người đàn ông trung niên xuất hiện, đó chính là cậu hai của Phong Thần, bộ dáng của ông ta trông vô cùng suy sút, có thể ông ta không ngờ, chuyện này lại bị bại lộ như vậy.

Tần Mặc điều chỉnh một tư thế thoải mái: "Tự phụ!"

Phong Thần còn chưa kịp đến làm loạn, điện thoại di động đã vang lên, anh đành phải buông tha cho người trong ngực, nhận điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Không thể buông tha

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng, Phong Thần cầm điện thoại ra xa một chút, trên mặt không sao cả cười: "Cháu không giúp đỡ được, mợ, người nhờ vả người khác đi!"

Nói xong, không đợi đối phương phản ứng, trực tiếp cúp điện thoại, tiếp tục lười biếng ôm lấy Tần Mặc, nhìn lên tiết mục nhàm chán trên ti vi.

"Vậy là anh đã biết, ai là người hợp tác cùng Lam Thiệu Đường rồi?"

Tần Mặc kéo vạt áo của anh, Phong Thần thở dài một cái: "Tiểu tổ tông của anh, em không thể yên tĩnh một lát sao?"

"Phong Thần!"

Phong Thần lắc đầu một cái, thấy cô thật sự nóng nảy, không thể làm gì khác hơn đành phải nói: "Bọn họ rất xảo quyệt, mỗi lần liên hệ với nhau đều không để lại đầu mối gì, cho nên anh vẫn chưa biết, cuối cùng là người nào."

"Vậy mà anh còn nhàn nhã như thế!"

Tần Mặc không quen nhìn Phong Thần xem như không sao cả như vậy, cô lo lắng cho anh, nhưng mà lòng cảnh giác của anh một chút cũng không có. Kẻ địch núp trong bóng tối, nếu anh sơ ý một chút, có thể sẽ không còn nhìn thấy cô!

"Tiểu Mặc, anh rất vui mừng, em khẩn trương vì anh như vậy. Nhưng mà, anh cũng không thể nào cứ ở trong trạng thái khẩn trương như thế được? Hơn nữa, em còn không tin anh sao?"

Phong Thần cười hì hì trả lời, chung quy Tần Mặc vẫn cảm thấy bất an, điện thoại di động của anh vang lên lần nữa, liếc mắt nhìn người điện đến, liền trực tiếp ngắt máy.

"Là Tư Dung."

Thấy Tần Mặc nhìn anh, Phong Thần thành thật khai báo, đừng nhìn một bộ dáng lạnh như băng của Tần Mặc, nếu cô mà ghen, thì ba ngày ba đêm cũng không tiêu hết.

Tần Mặc nhẹ nhàng "Hừ" một tiếng, không nói nữa, vốn tưởng rằng có thể an tĩnh qua một ngày, lại không nghĩ rằng, Tư Dung bị cúp điện thoại không biết lấy được địa chỉ nhà họ Tần như thế nào, trực tiếp tới đây.

Hai nữ một nam, có vẻ như tình cảnh có chút cổ quái, Phong Thần đỡ lấy đầu: "Rốt cuộc cô muốn thế nào?"

Đôi tay Tư Dung chống nạnh, trực tiếp vứt một phần báo cáo xuống trước mặt của Phong Thần, hai mắt căm thù nhìn về Tần Mặc.

"Quả bom kia căn bản là do người của Lam Bang đánh tráo, mục tiêu là người bên cạnh anh, cho nên anh bị liên lụy vì cô ta!"

Cô vô cùng lo lắng chạy đến, chính là vì chứng minh cho Phong Thần, cô sẽ không tổn thương đến anh, mà người bên cạnh anh, mặc dù không hề làm gì, nhưng vẫn khiến anh lâm vào nguy hiểm.

"Vậy thì tôi cũng nguyện ý! Cô trở về đi!"

Phong Thần mất kiên nhẫn vẫy tay, thật ra anh đã sớm biết kết quả, lại thuận tiện nhìn tư liệu trên tay khác khá xa, chắc hẳn Tư Dung cũng là người chẳng biết gì.

"Anh. . . . . ."

Tư Dung tức giận nói không ra lời, cảm giác mình bị Phong Thần đùa bỡn, lại nhớ tới tin tức hôm nay: " Thật sự anh không giúp ba của anh Thu sao?"

"Làm sao tôi phải giúp ông ta? Ông ta cố tình đưa khoản tiền này đổ tội cho tôi, tôi cũng chỉ là bảo vệ mình mà thôi, Tư Dung, trong hoàn cảnh của chúng tôi như thế này, hẳn là cô cũng nhìn quen lắm rồi!"

"Nhưng. . . . . Dù sao ông ấy cũng là cậu hai của anh, là ba của anh Thu. . . . . ."

Hình như Tư Dung không tìm được bất kỳ cái cớ tốt nào, nói xong liền nhíu mày, cô và Hàn Thu quan hệ rất tốt, tất cả mọi người đều biết rõ. Khi biết ba của Hàn Thu của bị giam giữ, Hàn Thu bỏ đi không thấy bóng dáng, đến bây giờ cũng không thấy anh.

"Muốn mà chẳng giúp gì được."

Phong Thần vô tình nói, máu cả người Tư Dung đều đông lại, cho dù biết giữa bọn họ tồn tại tranh đấu, nhưng bọn họ cũng là người thân. Cô không ngờ, Phong Thần thật sự sẽ phủi tay mặc kệ, là bởi vì phải lấy được vị trí chủ nhân của nhà họ Hàn sao?

Cô cắn môi, hiểu biết về Phong Thần, hình như lại sâu hơn một tầng.

Đối với Tư Dung kinh ngạc, Tần Mặc lại cảm thấy nghi ngờ: " Thế nào chị ta không hiểu, trong dòng họ như vậy, máu mủ tình thân còn mỏng hơn so với tờ giấy, còn ngây thơ muốn anh đi giúp cậu hai của anh."

" Nhà họ Tư chỉ có một người con gái là cô ta, từ nhỏ đã đi du học nước ngoài, cách xa những âm mưu quỷ kế này, dĩ nhiên là đơn thuần hơn so với chúng ta. . . . . ." Phong Thần nói xong, lại phát hiện hình như mình nói sai cái gì rồi.

Tư Dung và Tần Mặc giống nhau, đều là bảo bối trong nhà, nhưng khác biệt duy nhất là từ nhỏ cô ta được bảo vệ vô cùng tốt. Sau này lại chuyên tâm vào nghiên cứu chế tạo súng đạn, có thể nói là cách trở một tầng lá chắn với bên ngoài, cũng giảm đi cơ hội bị tính kế.

Cô ta nếu so với Tần Mặc thì đơn thuần hơn, Tần Mặc cúi đầu: "Em hiểu, nếu so với em chị ta còn hạnh phúc hơn nhiều."

"Tiểu Mặc. . . . . ."

Trong lúc vô tình anh lại khơi mào ra vướng mắc trong lòng cô : "Cho nên chúng ta mới có thể ở chung một chỗ! Anh hiểu em, mà em cũng hiểu anh, hai chúng ta mới là một đôi."

" An ủi của anh có chút giả đấy!" Tần Mặc sửa lại vẻ mặt, mặc dù Tư Dung được bảo hộ vô cùng tốt, rời xa âm mưu, nhưng cô lại may mắn, may mắn cô được anh bảo vệ .

"Anh làm vậy với cậu hai, nhất định Hàn Thu sẽ không ngồi yên nhìn mà không để ý tới."

Phong Thần gật đầu một cái, thật thích cảm giác lo lắng của cô, bầu trời bên ngoài phòng không có bóng mây, nhiệt độ cũng làm cho con người cảm thấy thích hợp.

Nhưng phiền hà trong cuộc sống luôn liên tiếp không ngừng, khiến cho con người khó có tâm tình hưởng thụ sảng khoái mà thiên nhiên mang lại, vì việc của ba mình, đã hai ngày Hàn Thu chưa chợp mắt, cuối cùng vẫn không giúp được ba.

Tâm tình phiền muộn trái ngược với thời tiết, Tư Dung cũng xin giúp cho nhà mình, nhưng vẫn như cũ không có cách nào giải quyết. Chỗ sâu trong đôi mắt anh lướt qua một tia buồn bực và không cam lòng, vụ án như vậy, bình thường chỉ cần nhờ quan hệ, đưa chút tiền là giải quyết xong, nhưng bây giờ lại không thể thực hiện được.

Hàn Thu không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ đây là Phong Thần cố ý đặt bẫy cha mình, ngoài mặt bày ra thái độ không quan tâm đến vị trí gia chủ, nhưng lại bí mật âm thầm tính toán mỗi người.

Anh rùng mình một cái, tâm tư Phong Thần giấu thật sâu, suy đoán như vậy, làm sống lưng của anh lạnh run.

"Thư?"

Tư Dung thận trọng kêu anh một tiếng, Hàn Thu từ máy vi tính nhìn về phía cô: "Anh không sao chứ? Mặc dù chuyện của bác trai giải quyết rất khó, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng của ông, anh đừng quá lo lắng."

Tim Hàn Thu trở nên ấm áp, anh gật đầu một cái, thái độ không khỏi dịu lại.

"Dung Dung, chuyện này anh cảm thấy không bình thường, nếu như khoản tiền kia giống với lời nói của Lam Bang, vậy tại sao phía trên còn chặt chẽ như vậy?"

Tư Dung nghiêng đầu, trăm mối lo vẫn chưa có cách giải, đối với mấy vấn đề này cô không hiểu biết cho lắm: "Sẽ rất phức tạp sao?"

Hàn Thu bật cười, anh không nên nói chuyện phức tạp này với Tư Dung, cô vẫn nên đơn thuần một chút: "Được rồi, không nói, vì chuyện của ba anh, em cũng bận rộn hết sức rồi, để anh mời em ăn cơm."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Không thể buông tha (2)

Trải qua mấy ngày liên tiếp lo lắng, trên mặt Hàn Thu hiện ra nụ cười thản nhiên, thế cục không thể thay đổi được, chỉ có thể thuận theo ý trời.

Hai người dùng cơm trong một khách sạn, âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, ánh đèn xinh đẹp chiếu sáng khuôn mặt cô gái, tôn lên vẻ đẹp động lòng người của mỹ nhân, vang lên tiếng lanh lảnh đụng vào nhau, chất lỏng màu đỏ trong ly trên vách tường vẽ ra một vệt nước mắt.

Tư Dung nói cười nhẹ nhàng, ở chung một chỗ với Hàn Thu thì mọi lúc cô đều cảm thấy nhẹ nhõm. Từ nhỏ, Hàn Thu đã đem cô thành em gái của mình, bình thường luôn thương yêu, cô cũng hết sức lệ thuộc vào anh.

Nếu như không có Phong Thần xuất hiện, cô nghĩ, hẳn là cô sẽ thích Hàn Thu.

"Nhìn cái gì chứ?"

Hàn Thu thấy cô nhìn mình, vẻ mặt chuyên chú, giống như bị mất hồn, trong lòng anh hiện lên sự vui vẻ. Đây hình như là lần đầu tiên cô nhìn mình mất hồn, anh không khỏi tò mò, trong lòng của cô, đang suy nghĩ gì về anh?

Mặc dù bị phát hiện nhìn lén, nhưng Tư Dung cũng không cảm thấy lúng túng, ngược lại còn nhoẻn miệng cười với anh: "Nhìn anh thật đẹp mắt nha, nếu như anh có thể cười nhiều hơn một chút, như vậy nhất định sẽ càng thêm mê người hơn!"

Nói xong, ánh mắt của cô khẽ run lên, đường cong hiện ra ở khóe miệng vừa mới hiện lên lập tức biến mất, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm vào hai người vừa xuất hiện.

Thấy cô đột nhiên trở nên trì độn, theo ánh mắt của cô nhìn, tâm tình đang tốt của Hàn Thu lập tức biến mất không thấy gì nữa. Đó chính là người đưa cha của anh vào nhà tù, ánh mắt của anh lạnh thấu xương, tay nắm nĩa khẽ siết chặt, gần như uốn cong cái nĩa.

Đột nhiên Phong Thần cảm giác sau lưng như bị lửa thiêu cực nóng, ngoái đầu nhìn quanh một vòng trong phòng ăn, phát hiện một bàn nam nữ cách đó không xa. Người đàn ông dùng một loại ánh mắt lạnh thấu xương nhìn anh, giống như hận không thể bẻ gãy được anh.

Anh đỡ Tần Mặc ngồi xuống, tư thế hai người thân mật, khiến Tư Dung nhìn vào mà ghen ghét dữ dội, cô dùng sức để thìa xuống, vang ra tiếng leng keng. Món ăn trước mặt, mất đi lực hút đối với cô, một chút hưng trí cũng không còn.

"Trở về thôi."

Nhìn thấy sắc mặt của Tư Dung thay đổi, Hàn Thu biết, bữa cơm này đã kết thúc, anh thong thả ung dung lau miệng, khiến cho người khác nhìn không ra tâm tình của mình. Từ trước đến giờ anh luôn khống chế rất tốt, ở trước mặt người khác, biểu hiện của anh gần như là rất hoàn mỹ.

Tư Dung nhìn Tần Mặc và Phong Thần, giữa hai người mặc dù nói chuyện rất ít với nhau, nhưng mỗi một động tác và ánh mắt, không một chút nào mà nhìn không ra tình ý giữa bọn họ.

Không cần lời nói, bọn họ tâm ý tương thông, điều này làm cho cô rất ghen tỵ, cũng rất hâm mộ.

"Không, hôm nay em phải xem cô gái kia rốt cuộc có cái gì mà hấp dẫn được anh ấy!"

Tư Dung dứt khoát buông đồ ăn xuống, theo dõi bọn họ, tròng mắt Hàn Thu tối sầm, bữa cơm khi bắt đầu rất tốt đẹp, kết cục lại không được như ý muốn.

Tần Mặc đứng lên, không biết Phong Thần nói cái gì ở bên tai cô, cô khẽ gật đầu, sau đó đi về hướng toilet. Tư Dung thấy thế, đứng dậy đi theo, Hàn Thu biết không ngăn được cô, chỉ đành phải thuận theo cô.

Nhưng anh cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng Phong Thần nhìn thấy bọn họ, nhưng cứ yên tâm để cho một mình Tần Mặc đi vệ sinh?

Nghĩ đến đây, chân mày Hàn Thu nhíu lại, muốn đi theo nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì, nhưng khi anh vừa mới đứng dậy, đã bị người khác lấy tay đè lại bả vai. Giương mắt vừa nhìn, chỉ thấy Phong Thần đang cười ngồi xuống đối diện với anh, nhìn qua rất nhàn nhã.

Mắt Hàn Thu nheo lại: "Cậu cố ý gọi Tần Mặc rời đi, khiến cho Tư Dung đi theo sao?"

"Đây không phải là điều cô ấy muốn sao? Tôi cũng chỉ là cho cô ấy một cơ hội mà thôi, anh họ, chờ bọn họ một chút đi."

Hàn Thu nhếch miệng, trong mắt một chút nụ cười cũng không thấy: " Quả nhiên cậu là một người đàn ông nhẫn tâm."

"Cũng vậy, anh họ, nhìn người phụ nữ mình thích yêu người khác, còn mình miễn cưỡng cười vui, biết rõ sẽ không có kết quả, còn phải nhìn cô ấy thương tích khắp người. Anh họ, anh nói, là tôi nhẫn tâm, hay là anh nhẫn tâm đây?"

Khóe miệng Phong Thần nhếch lên, giọng nói nhạo báng của anh khiến gân xanh trên trán Hàn Thu hiện ra, chỉ cần nói tới Tư Dung, suy nghĩ của anh liền nhanh chóng bị ảnh hưởng. Hiện tại, bí mật ẩn sâu trong đáy lòng của anh, lại bị Phong Thần vạch trần không một tia lưu tình như vậy, khiến cho tâm tình anh vô cùng phức tạp.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người kia chậm chạp không thấy trở về, Hàn Thu lòng như lửa đốt, Phong Thần cũng có chút không yên lòng.

Một phục vụ đi đến, sau khi xác định người nào là Hàn Thu, liền giao một tờ giấy cho anh, sau khi xem xong nội dung, anh vo tờ giấy lại thành một cục.

"Phong Thần, cậu tốt nhất là nên cầu nguyện người phụ nữ của cậu không làm gì với Dung Dung!"

Anh bỏ lại lời nói tàn nhẫn, không quay đầu lại lập tức chạy ra ngoài, Phong Thần lấy điện thoại di động ra, nhìn tin nhắn trên màn hình, cũng nhanh chóng đứng dậy, vào thang máy.

"Đinh" một tiếng, thang máy đến tầng một, anh đi tới một phòng, cửa phòng mở ra một khe nhỏ, đưa tay đẩy, Hàn Thu lo lắng nhìn Tư Dung hôn mê bất tỉnh trên giường. Tần Mặc thấy Phong Thần đến, liền đứng lên đi về phía anh.

Phong Thần cưng chiều ôm lấy eo cô, khóe môi nhếch lên nụ cười, Hàn Thu mất đi tỉnh táo của ngày thường, đứng dậy xông lên về phía Tần Mặc. Tay của anh còn chưa kịp chạm đến Tần Mặc, Phong Thần đã nhẹ nhàng kéo Tần Mặc vào trong ngực của mình.

"Đừng đụng vào cô ấy!"

Anh hơi nhíu mày, bảo vệ cho Tần Mặc, hai mắt Hàn Thu mang theo lửa giận, hình tượng nho nhã trong quá khứ tan vỡ: "Cô đã làm gì cô ấy vậy!"

Nét mặt của Tần Mặc và Phong Thần giống nhau như đúc: "Chị ta muốn gây bất lợi cho tôi, tôi liền để cho chị ta nếm thử một chút."

Hàn Thu biết rõ tính khí của Tư Dung, Tần Mặc luôn lạnh lùng, cách nói chuyện cũng khó gần, nhất định đã chọc tức cô!

Người trên giường phát ra tiếng ni non, Hàn Thu lập tức tiến tới bên giường, hai người lưu ý đến sự việc trong phòng, trao đổi với nhau bằng ánh mắt sâu xa, sau đó lặng lẽ rời khỏi phòng.

Trong khi anh cảm giác thấy không đúng, nháy mắt Tư Dung đã quấn lấy anh, hơn nữa sắc mặt ửng hồng, nhìn một cái cũng biết là bị người khác bỏ thuốc.

Anh rủa thầm một tiếng, muốn tìm Phong Thần nói rõ ràng, lại phát hiện chỉ còn lại hai người trong phòng là anh và Tư Dung.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Không thể buông tha (3)

Lập tức Hàn Thu hiểu được, hiểu vì sao Phong Thần khiến cho Tần Mặc một mình rời đi, vì sao Tần Mặc gây mê Tư Dung, vì sao. . . . . Anh bị dẫn tới căn phòng này.

Anh tức giận đi ra mở cửa, lại phát hiện, cửa phòng đã khóa trái từ bên ngoài, anh đánh mạnh vào cửa phòng, nhưng không ai đáp lại. Xem ra lúc trước Phong Thần đã sai đưa toàn bộ khách và phục vụ ra ngoài, chỉ để lại hai người bọn họ.

Ngay lúc này, điện thoại bên trong phòng vang lên, anh nhận máy, liền nghe thấy giọng nói không đứng đắn từ trong điện thoại truyền đến: "Anh họ, tôi cho anh cơ hội, anh cần phải nắm chặt. Yên tâm đi, công hiệu của thuốc không mạnh lắm, đại khái là trong một buổi tối, tiếng động lớn một chút cũng không sao, tôi bảo đảm sẽ không có người tới quấy rầy anh." (=3= tiếng động lớn…)

Nói xong, không đợi anh phản ứng lại, đối phương đã dập điện thoại, anh sững sờ nhìn điện thoại một lúc lâu, tiếng thở gấp liên tiếp của Tư Dung kéo anh trở về thực tế.

"Thật khó chịu. . . . . Thu, nóng. . . . . "

Bàn tay nóng hổi của Tư Dung đặt lên anh, Hàn Thu run một cái, để điện thoại xuống, sắc mặt căng cứng lên. Đối mặt với người con gái anh yêu từ rất lâu, anh không biết sau khi đêm này trôi qua, hai người bọn họ sẽ trở nên như thế nào.

Anh cúi đầu, khẽ hôn bờ môi của cô :"Dung Dung, anh yêu em, từ lâu rồi. . . . "

Phong Thần cúp điện thoại, khóe môi nhếch lên nụ cười lưu manh, xem ra một đêm này, chính là trời đất kết hợp, suốt đêm không ngừng nghỉ.

Tần Mặc nhìn nụ cười của anh, cả người nổi lên một tầng da gà, nụ cười kia thật kinh khủng, khiến cô không khỏi sợ hãi.

"Làm sao anh có thể xác định Hàn Thu nhất định sẽ cùng với Tư Dung. . . . . Cái đó. . . . . "

Cô kín đáo nói lên nghi vấn, mà nghi vấn này của cô, khiến người đàn ông bên cạnh cười đểu hơn, hai mắt toả ra màu xanh lá cây, giống như ánh mắt tham lam của sói khi gặp được con mồi.

Tần Mặc chợt ý thức được, hình như cô hỏi một vấn đề rất ngốc, mà vấn đề này, làm chính cô bị vây trong trạng thái bị động.

"Bởi vì đó là cô gái anh ta yêu, là cô gái anh ta ao ước từ lâu, giống như anh đối với em cũng như vậy. . . . . ."

Cái tay kia không an phận lại đưa tới, bị Tần Mặc hung hăng véo, lại lui trở về. Chỉ là, nếu như Tư Dung không đồng ý, anh tin tưởng Hàn Thu cũng sẽ tôn trọng cô.

Nếu như đêm này hai người bọn họ thật sự xảy ra chuyện gì ở đấy, đó cũng là do Tư Dung đồng ý, dù sao thuốc không làm cho cô sinh ra ảo giác, lý trí vẫn còn. Cho nên, anh thật tò mò, trong thời gian Tần Mặc ở nhà vệ sinh, đã nói những gì với Tư Dung.

"Em nói trực tiếp với chị ta, Hàn Thu thích chị ta, mới bạn đầu chị ta không tin, còn nói em nói lung tung. Nhưng em nhìn ra được, thật ra chị ấy cũng có tình cảm với Hàn Thu, nhưng bởi vì anh làm nhiễu loạn tầm mắt của chị ấy, khiến cho chị ấy cảm giác người mình thích là anh."

Lúc Tần Mặc nói chuyện với Tư Dung, gương mặt Tư Dung ửng hồng, tim của cô đập cực nhanh, giống như Hàn Thu đang ở bên cạnh thổ lộ với cô. Nhưng cô lại suy đoán, Tần Mặc muốn cô chết tâm với Phong Thần, nên mới tạo ra lời nói dối.

Tần Mặc bình tĩnh dùng phép khích tướng kích thích cô, hỏi cô có dám đánh cuộc một ván hay không, lấy tính tình của Tư Dung, đương nhiên cô không chịu nổi khiêu khích của Tần Mặc , cam tâm tình nguyện cho Tần Mặc cơ hội xuống tay.

Kế tiếp chính là khiến Hàn Thu đến căn phòng, chuyện sau này thì nước chảy thành sông, nếu Tư Dung mang tình cảm khác với Hàn Thu, bọn họ sẽ không bỏ qua việc tốt tối nay với nhau.

"Vậy chúng ta có phải hay không. . . . . ."

Phong Thần tựa đầu vào vai Tần Mặc, mắt mang theo tia oán hận nhìn Tần Mặc, hoàn toàn quên mất hai người vẫn còn ở trong xe, tài xế còn ngồi đằng trước. Biểu đạt rõ ràng, Tần Mặc đã sớm thành thói quen: "Trước tiên đưa Phong tiên sinh trở về!"

Nghe xong lời này, Phong Thần xụ mặt xuống, nhấn nút xuống, trực tiếp ngăn cách với tài xế ở bên ngoài, ôm Tần Mặc hôn. Anh liếm quanh bờ môi của cô, lực mạnh mút lấy vẻ đẹp của cô, biểu đạt bất mãn của mình.

Lưỡi anh cực nóng, bá đạo chiếm cứ lấy miệng của cô, phác hoạ cái lưỡi của cô, chơi đùa càn quấy, hận không thể một ngụm nuốt xuống người yêu bé nhỏ.

Cho đến khi Tần Mặc sắp ngất đi, Phong Thần mới thở hổn hển rời khỏi, nhưng anh vẫn giam cầm cô như cũ, hô hấp cả hai hòa làm một thể, tần suất giống nhau.

"Em đừng để cho anh có cơ hội, nếu không. . . . . Hừ!"

Anh uy hiếp, cô gái này thật biết ức hiếp anh, biết rõ anh sẽ không ép buộc cô, mỗi lần đều bình tĩnh cự tuyệt, một chút đường sống cũng không lưu lại!

Chỉ có lúc anh hôn cô, hôn cô đến trời đất quay cuồng, quên mất đông tây nam bắc, vẻ mặt cô mới hiện ra thần sắc mê mang và rối loạn, cho anh biết, cô cũng có cảm giác đối với anh.

Trong mắt Tần Mặc phiếm sương mù, cô mở miệng lớn để hô hấp, đôi môi hơi sưng, hai gò má như nhiễm một tầng mây hồng.

Xe chậm rãi dừng lại, trong không gian yên tĩnh, Phong Thần ôm Tần Mặc, giãy giụa lần cuối cùng : "Anh đi rồi, em cũng đừng hối hận!"

Tần Mặc nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, sờ đầu Phong Thần, làm như đang an ủi vật cưng của mình. Anh thở dài thất bại, khẽ hôn cô một cái, xuống xe.

Trong màn đêm, Tần Mặc nhìn qua cửa sổ, thấy Phong Thần vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn cô ngồi trên xe biến mất trong tầm mắt.

Xe vững vàng chạy, Tần Mặc an tĩnh ngồi trong xe, qua hồi lâu, cô mở miệng : "Là Lam Bang chủ phái ông tới?"

"Tần tiểu thư, xin đi theo tôi một chuyến."

Giọng nói tài xế kia bình tĩnh, Tần Mặc cười lạnh một tiếng, trong màn đêm, thành phố dần dần an tĩnh lại, giống như một con cự thú mệt mỏi, nhắm lại mắt, nhưng lỗ tai nó vẫn cảnh giác lắng nghe tiếng vang bốn phía phát ra.

Tần Mặc bị đưa vào trong phòng sách của Lam Thiệu Đường, bên trong phòng sách đèn điện sáng rõ, Tần Mặc nhìn người đàn ông đã sống lâu nhưng không mất đi sự khôn khéo, lạnh nhạt mà chống đỡ.

"Cô không sợ?"

Lam thiệu đường nhìn cô gái trước mắt, nếu như cô không phải con gái của Tần Thọ Diệp, nhất định ông sẽ cho phép Lam Vụ Vũ cưới cô, nhưng thật đáng tiếc, cuối cùng bọn họ cũng không có duyên phận này.

"Lam Bang chủ nói đùa, ngài sẽ làm gì với tôi cơ chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 83: Trúng chiêu

Bên trong thư phòng yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người, sự bình tĩnh của Tần Mặc khiến Lam Thiệu Đường thật tò mò, người con gái trước mắt này, làm sao lại đoán rằng, ông sẽ không đối phó với cô đây?

Mà trên đường đi, cô có đầy đủ thời gian để gọi cứu viện, nhưng cô không làm. Quả thật ông rất tò mò, trong lòng của cô rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, cô đi tới nơi này với tâm tư như thế nào?

"Cô không sợ tôi sẽ bắt cô, uy hiếp ba của cô?"

Ông nheo lại mắt, giọng nói hung ác, Tần Mặc lắc đầu : "Nếu ngài làm như vậy, thì không chỉ đối phó với một mình ba tôi, mà còn có cả Phong Thần, còn có nhà họ Hàn sau lưng Phong Thần. Lam Bang chủ thông minh như vậy, sao có thể ép mình vào ngõ cụt chứ?"

Cô phân tích có trật tự, Lam Thiệu Đường âm thầm gật đầu : " Quả nhiên thông minh, Vụ Vũ thích con bé, cũng đúng." Ông tự lẩm bẩm.

"Bác biết, ba cháu đã giao toàn bộ quyền lợi cho cháu, chỉ là chưa tuyên bố ra bên ngoài thôi. Nếu như cháu tình nguyện giao tất cả quyền lợi ra đây, bác sẽ bỏ qua mọi chuyện cũ với ba cháu, như thế nào?"

Tần Mặc bật cười "Hì hì", giống như nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời, hơn nữa còn rất thật.

"Lam Bang chủ, những quyền lợi này là ba tôi giao cho tôi, mặc dù đã trở thành của tôi, nhưng cũng không thể tự tiện giao lại cho ngài. Không bằng, chờ tôi trở về, thương lượng với ba một chút, ông thấy thế nào?"

Lam Thiệu Đường cười cười : "Hiện giờ đã không còn sớm, không bằng Tiểu Mặc ở lại đây làm khách, Vụ Vũ cũng rất nhớ cháu, vừa đúng lúc hai người các cháu tự ôn chuyện."

Gừng càng già càng cay, câu nói trên danh chính ngôn thuận muốn lưu cô lại, tay Tần Mặc khẽ nắm chặt, nhưng trên mặt lại không nhìn ra bất kỳ vẻ mặt nào.

"Cũng tốt, tôi cũng đã mệt mỏi, lâu rồi tôi chưa đến đây, đúng lúc tưởng niệm một chút."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lời xã giao rất thân cận, ý định lại chôn phía dưới câu nói.

Không phải Lam Thiệu Đường chưa nghĩ đến việc dùng Tần Mặc để khống chế Tần Thọ Diệp, nhưng đúng như cô đã nói, một khi thật sự giữ lại Tần Mặc, ông sẽ bị cô lập bốn phía, không có một chút chỗ tốt nào.

Mặc dù bây giờ lưu lại cô, nhưng ông cũng biểu hiện ra, chỉ cần cô muốn đi, lúc nào cũng có thể rời đi, không cho người khác làm thành tiêu đề câu chuyện.

Tần Mặc ngủ trên chiếc giường xa lạ, trằn trọc trở mình, trong đầu cô thoáng qua vô số lần, năm đó mẹ để lại đồ cho cô, không phải vạn bất đắc dĩ, thì không thể lấy ra. Dứt khoát Lam Thiệu Đường sẽ không làm tổn thương đến cô, nếu để cho ông ta biết,cô là. . . . . .

Cô dùng sức nhắm mắt lại, đợi đến trời sáng, Phong Thần sẽ tìm đến cô, nhưng Lam Thiệu Đường thật sự yên tâm để cô ở lại chỗ này?

Cô không thể truy tìm được chứng cứ phạm tội của ông ta, nhưng tối nay nhất định phải đề phòng cẩn thận, muốn chạy ra khỏi gian phòng này, cũng là một vấn đề. Còn nữa, nếu cả đêm cô rời đi, Lam Thiệu Đường lấy cớ, nói cô cầm tài liệu cơ mật, đến lúc đó, cho là chuyện tình trong bang.

Dù là nhà họ Hàn hay Phong Thần, cũng không thể tùy tiện nhúng tay vào.

Bóng đêm càng đậm, đột nhiên trong nhà bay vào một mùi thơm lạ lùng, Tần Mặc lập tức đứng dậy rời khỏi giường, nhanh chóng đi đến trước cửa sổ, lại phát hiện cửa sổ đã bị người khác đóng đinh.

Lúc này, cô đã hít vào một ít, đầu muốn nổ tung, trong cơ thể hình như có vật gì đó đang kêu gào. Thần trí cô bắt đầu trở nên mơ hồ, ngã trên mặt đất.

Đang lúc mơ màng, giống như cô nghe được tiếng cửa mở, ánh sáng lờ mờ, nàng nhìn thấy một đôi giày đứng trước mặt mình, kèm theo giọng nói quen thuộc, lòng của cô liền chìm vào đáy cốc.

"Mặc Mặc, thật sự là em!"

Lam Vụ Vũ vui mừng nhìn cô, nhưng phát hiện trong nhà kỳ quái, chẳng biết lúc nào cửa phòng đã bị người khác khóa kín, mùi thơm trong phòng tạo nên một loại mập mơ cổ quái.

Ôm lấy cô từ trên sàn nhà, Lam Vụ Vũ chạm vào, khiến Tần Mặc vô ý thức yêu kiều lên tiếng, mùi thơm quỷ dị khiến thân thể cô giống như bị ngàn vạn con kiến nhỏ gặm cắn. Cô giãy dụa thân mình, cố gắng thông qua như vậy để giảm bớt sự khác thường trong người.

"Lam Vụ Vũ, anh đừng chạm vào tôi. . . . . ."

Cô đẩy tay Lam Vụ Vũ ra, trong mắt lóe lên sự tức giận, làm sao cô lại cho rằng Lam Thiệu Đường sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô như thế? Hôm nay cô trúng kế, ở cùng một căn phòng với Lam Vụ Vũ, nhìn vẻ mặt anh ta cũng dần trở nên vô cùng kì quái.

Tần Mặc tự nói với chính mình, cô không thể cứ bị thuốc khống chế như vậy, Lam Vụ Vũ cũng cảm thấy mình thay đổi, từ trong bụng nhanh chóng trở nên xao động, khiến ánh mắt anh nhìn vào Tần Mặc hết sức nóng bỏng.

"Mặc Mặc. . . . . ."

Cô kháng cự, khiến tim Lam Vụ Vũ dâng lên sự không cam lòng, anh thật lòng đối đãi với cô, nhưng cô vẫn luôn lạnh như băng đối xử với anh. Hôm nay, đến mức này, cô vẫn kháng cự anh như vậy.

Anh độc ác, hai tay vững vàng bắt cô lại, mạnh mẽ ép hai thân thể vào nhau, thân hình anh đặt trên cô, hung hăng hôn xuống.

Tần Mặc chỉ có thể phát ra tiếng "ưm ưm", cơ thể mềm nhũn, không sử dụng được chút sức lực nào. Ý thức của cô dần dần bị mất phương hướng, lý trí lôi kéo cô, Lam Vụ Vũ hôn một đường dọc theo cổ đến cổ áo của cô, ngực chợt lạnh, lập tức thức tỉnh cô.

Lam Vụ Vũ si mê quỳ dưới thân người mình yêu, lúc toàn bộ tâm tư của anh đều đặt trên người của Tần Mặc, bỗng nhiên cảm thấy trên bả vai đau nhói, kéo lý trí của anh quay về.

"Anh tỉnh táo một chút, đừng ép tôi. . . . . Thật sự hận anh. . . . . ."

Cô nói chuyện đứt quãng, trong mắt hiện lên một tầng hơi nước mỏng manh, thuốc phát huy tác dụng lần nữa, Lam Vụ Vũ nắm chặt ga giường, mồ hôi nóng rực từ trán chảy xuống, rơi trên người của Tần Mặc.

Tần Mặc cắn môi dưới của mình, nếm được vị ngọt của máu tươi, Lam Vụ Vũ trước mắt chợt biến thành Phong Thần, cô nắm chặt bàn tay, nhắm mắt lại không nhìn vào anh.

Lý trí Lam vụ Vũ dần dần trở lại, anh phút chốc rút người rời đi, đột nhiên chóng mặt khiến dưới chân anh lảo đảo, cơ thể như bị lửa đốt, con dã thú nóng nảy kia sắp phá vỡ mà ra.

Anh vội vàng nhốt mình trong phòng tắm, mở vòi hoa sen, nước lạnh lập tức dội xuống, tiêu tán khô nóng trong người anh.

Gạch men sứ lạnh lẽo chiếu lên bóng dáng của anh, anh miệng to thở dốc, giọt nước theo sợi tóc đen của anh chảy xuống, vừa rồi anh định làm gì? Thiếu chút nữa là anh đã. . . . . .

Quần áo dính vào trên dáng người gầy yếu, vẻ bề ngoài anh không được cường tráng, khỏe mạnh.

Làm lạnh **, anh mới dám bước ra khỏi phòng tắm, Tần Mặc không khá hơn bao nhiêu so với anh, cô cong người, gò má dán trên giường, cọ xát qua lại.

"Thần. . . . . Thần. . . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Trúng chiêu (2)

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào trong phòng, nhưng không dập tắt được lửa nóng trong cơ thể cô, từ trong lời nói khàn khàn của Tần Mặc, anh nghe thấy một cái tên khiến anh chán ghét. Người này, đoạt đi cô, làm cho cô dưới tác dụng của thuốc cũng không quên, Phong Thần.

Nhưng anh không thể, không thể xóa đi cái tên này từ trái tim của cô, coi như chiếm được người cô, cũng chỉ khiến cô càng căm hận anh.

Thân thể nhỏ nhắn nằm trên chiếc giường to như vậy có vẻ yếu ớt, Lam Vụ Vũ ôm lấy cô, Tần Mặc theo bản năng kháng cự, tim Lam Vụ Vũ nhói đau :

"Anh sẽ không đụng vào em ... em yên tâm."

Không biết cô có nghe thấy hay không, Lam Vụ Vũ ôm cô vào phòng tắm, đặt cô vào trong bồn tắm được chuẩn bị đầy đủ nước lạnh, dòng nước lạnh lẽo lập tức vây quanh cô. Tần Mặc mở mắt ra, trên mặt Lam Vụ Vũ tràn đầy không cam lòng và bất đắc dĩ, cho dù anh có khát vọng cô hơn nữa, cũng không nguyện ý để cô hận anh.

Lam Vụ Vũ rời khỏi phòng tắm, gió đêm mùa thu thổi mát, khiến cho toàn thân ướt nhẹp của anh càng thêm lạnh lẽo, anh nhìn vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy trái tim bi thương.

Thời điểm anh đang trong cảm giác bi thương, còi báo động nhà họ Lam vang lên, có người xông vào nhà họ Lam, anh đập cửa : "Mở cửa nhanh, có nghe thấy không! Có người hay không!"

Không lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng đánh "thùng thùng", một va chạm mạnh mẽ, cánh cửa bị lực tác động từ bên ngoài phá vỡ.

Đứng đầu ngọn sóng bóng người vừa thấy quần áo Lam Vụ Vũ xốc xếch, toàn thân còn nhỏ nước, trong cơn giận dữ, vung một đấm lên mặt anh.

"Tiểu Mặc đâu? !"

Phong Thần nắm lấy cổ áo của anh ta, cặp mắt đỏ bừng, tại sao anh có thể sơ ý như thế, ở dưới mắt mình, trơ mắt nhìn cô bị người khác đưa đi!

Giờ phút này, Lam Vụ Vũ xuất hiện bên trong phòng, không khó suy đoán ý đồ của bọn họ, Phong Thần thở hổn hển, thấy mặt Lam Vụ Vũ không biểu cảm chỉ phía phòng tắm. Phong Thần ném Lam Vụ Vũ ra, xông thẳng vào phòng tắm.

Chỉ thấy Tần Mặc ngâm mình trong bồn nước lạnh, nhưng gò má của cô lại ửng hồng khác thường, vết máu dưới môi đã khô đi, chứng tỏ cô đã kháng cự đến mức nào.

"Tiểu Mặc, Tiểu Mặc. . . . . ."

Giọng nói Phong Thần run rẩy, vớt cô ra từ trong nước lạnh, Tần Mặc mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt khẩn trương của Phong Thần, trong đôi mắt anh phản xạ lại bộ dáng nhếch nhác của bản thân. Con ngươi Phong Thần hiện lên ánh sáng đau lòng, tầng hơi nước mỏng manh lấp lánh, khiến Tần Mặc cảm giác như mình đang nằm mơ.

Nhưng nhiệt độ mà anh ôm cô, cứ chân thật như vậy, làm cô không phân biệt được rõ thật giả.

Tần Mặc lắc đầu, hẳn là Phong Thần vẫn chưa biết, anh sẽ không chạy tới đây, nhưng trời vừa sáng, cô lại phải đối mặt với quỷ kế của Lam Thiệu Đường. Trăm miệng cũng không thể tự bào chữa, vây trong tình trạng bị động, khiến cho mọi người vì cô mà bị uy hiếp.

"Không. . . . . Lam Vụ Vũ, đừng chạm vào tôi. . . . . ."

Cô mềm yếu vô lực, giờ phút này, cô thật sự rất hận sự bất lực của mình, một giọt nước mắt từ hốc mắt rơi xuống.

"Là anh, Phong Thần, là Thần của em đây. Tiểu Mặc, em nhìn anh, nhìn anh, có được hay không?"

Phong Thần ôm thân thể ướt nhẹp của cô vào trong ngực, làm áo của anh cũng bị ướt, nhưng anh vẫn không phát hiện chút nào, chỉ để tâm một lòng ở trên người Tần Mặc.

Sắc mặt của cô giống như bình ổn lại, làm tim Phong Thần đau nhói, Tần Mặc chậm rãi mở mắt ra, ôm lấy cô là ấm áp như thế, bên tai vang dội giọng nói trầm thấp và ân cần như thế.

Trong giây phút này, trong lòng Tần Mặc tràn đầy vui mừng, là Phong Thần, là anh. . . . .

"Em thật khó chịu. . . . . ."

Sắc mặt Phong Thần trầm xuống, lập tức ôm lấy Tần Mặc đi ra ngoài phòng. Bên trong đại sảnh đèn điện sáng rực rỡ, vẻ mặt Lam Thiệu Đường âm trầm, thấy Tần Mặc được Phong Thần ôm xuống tầng.

"Cháu trai, cháu đây là định làm cái gì vậy!"

Anh hừ lạnh một tiếng : "Tôi tới lấy lại vợ chưa cưới của tôi, Lam Bang chủ sẽ không có dị nghị gì chứ! Lam Bang chủ chăm sóc Tiểu Mặc như thế, ngày khác, nhất định tôi đến tận cửa để cảm tạ!"

Phong Thần trầm giọng, không nói thêm gì, ra khỏi nhà họ Lam liền đạp mạnh chân ga, trực tiếp trở về nhà họ Hàn.

"Tiểu Mặc, em cảm thấy như thế nào rồi?"

Tần Mặc chỉ cảm thấy trên người vừa lạnh vừa nóng, ** y phục, gió lạnh đập vào trên người, trong cơ thể công dụng của thuốc chưa hoàn toàn mất đi, khiến cô càng thêm khó chịu.

Cô nói không ra lời, chỉ có thể không ngừng liếm người dưới giường, bất lực lắc lắc đầu, ánh mắt dần dần tan rã.

Phong Thần thấy cô động tình, yết hầu chuyển động lên xuống, nhưng anh không dám tự tiện động vào cô. Phải đưa cô vào trong nước lạnh, trong lòng anh không phải là không muốn, nhưng ý thức Tần Mặc không rõ, anh không muốn chạm vào cô dưới tình huống này.

Anh cười khổ, tối nay anh bày kế Hàn Thu và Tư Dung, hiện tại thì ngược lại, anh cũng gặp phải hấp dẫn của người yêu ở trước mặt .

Gương mặt đỏ bừng rực rỡ của cô hiện ra, con ngươi Tần Mặc như hồ nước trong veo muốn câu hồn anh, ánh mắt của cô lóe lên tia sáng kỳ dị.Trong lòng Phong Thần khẽ động, nghiêng người về phía trước, nhưng đến một nửa, lại dừng động tác.

"Thần. . . . . ."

Tiếng cô khàn khàn gọi, hiện ra khát vọng đối với Phong Thần, Phong Thần mở to mắt : "Em đừng có gọi anh như vậy, nếu không anh sẽ. . . . . ."

Đột nhiên anh cảm thấy tay mình được đôi tay mềm mại của cô cầm lấy, Tần Mặc chống đỡ đứng lên, Phong Thần vội vàng đỡ cô, đôi tay Tần Mặc ôm cổ của anh : "Ngu ngốc!"

Phong Thần còn chưa kịp phản ứng, Tần Mặc đã chủ động hôn môi anh, môi của cô mềm mại mà nóng bỏng, ngây ngô và trêu đùa anh. Cổ áo ở ngực bị Lam Vụ Vũ kéo từ trước, hiện tại Phong Thần nhẹ nhàng xé ra, miếng vải liền nhẹ nhàng bay xuống.

"Anh có thể sao?"

Hình như anh còn chưa xác định lại, Tần Mặc khó nhịn trực tiếp sử dụng hành động bày tỏ, hai người thẳng thắn gặp nhau, Tần Mặc nhẹ giọng kêu đau, lông mày nhẹ chau lại. Thế nhưng đau đớn theo an ủi của Phong Thần mà rất nhanh từ từ rút đi, người yêu bé nhỏ dưới thân nở rộ ra phong thái xinh đẹp nhất, khiến Phong Thần không kiềm hãm được muốn nhiều hơn.

Có lúc Tần Mặc chợt cảm thấy mình ở trong một mảnh thế giới hỗn độn, nhưng một giây kế tiếp, lại giống như nhẹ nhàng, bay bổng lên chín tầng mây.

Trong nhà một vùng tối tăm, nhưng không khí lại dần dần tăng lên, trên người Tần Mặc mút nhẹ, ở đó nói nhẹ nhàng vui vẻ, cô và Phong Thần cứ như được đi đến thế giới chưa bao giờ biết tên.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Nhóm hai người rời khỏi nhà

Khi mọi việc đã khôi phục yên tĩnh, Tần Mặc buồn ngủ, Phong Thần yêu thương ôm cô vào trong ngực, hôn gương mặt đỏ bừng của cô. Ôm cô trong ngực, anh có thể cảm giác được hô hấp, nhịp tim của cô, thật sự là cô đang ở bên cạnh anh.

Vừa nghĩ tới việc nếu như Lam Vụ Vũ không có lương tâm đưa cô vào trong bồn tắm được đổ đầy nước lạnh, cô sẽ bị. . . . . .

"Ưm. . . . . Đau. . . . . ."

Tần Mặc nhíu mày, Phong Thần nắm chặt hai cánh tay làm cô đau, cô cố gắng mở mắt, thấy trong mắt Phong Thần hiện ra sự may mắn. Cô cũng rất may mắn, may mắn Lam Vụ Vũ quan tâm cô, may mắn Phong Thần kịp thời chạy đến.

"Nghỉ ngơi thật tốt. . . . . ." Ngày mai còn tính sổ với em!

Phong Thần cười vô cùng dịu dàng, ở trong mắt Tần Mặc lại có thêm vẻ thâm tình, nhưng cô lại không để mắt đến một phần tức giận trong mắt, an ổn dựa vào ngực anh nằm ngủ.

Đợi sau khi cô ngủ, Phong Thần mới lặng lẽ xuống giường, liên lạc với Tư Đồ Kiều.

"Lão đại, cậu không ngủ được sao?"

Anh oán giận nói, anh đã ba ngày chưa chợp mắt, bây giờ cũng bị Phong Thần chộp tới làm lao động tay chân.

Phong Thần cười lạnh một tiếng, không để ý đến oán hận của anh, thật sự là tăng nhiệm vụ của anh lên, sau đó không để ý anh đang phản đối, trong tiếng phản kháng của đối phương, trực tiếp cúp điện thoại.

Lại dám động vào người của anh, vậy thì phải gánh vác lấy hậu quả, khóe miệng của anh nở nụ cười ác độc, nhìn lại người trên giường, trong mắt lại hiện lên vẻ cưng chiều và bất đắc dĩ.

Hôm sau, lúc ánh nắng mặt trời chiếu vào trong nhà, ánh sáng nhẹ nhàng hôn lên làn da của người trên giường đang phơi bày ở ngoài chăn, mang theo nhè nhẹ ấm áp.

Tần Mặc cuộn tròn mình lại, đôi mi như cánh bướm khẽ run, người ngủ say hình như đã muốn thức dậy. Cô đang lưỡng lự giữa ngủ và thức, cuối cùng, cô vẫn bị người khác quấy rầy, trong giấc mộng từ từ tỉnh táo lại.

Thon dài ** rúc vào chăn, cô chậm rãi mở mắt ra, cơ thể đau nhức không ai hình dung được, thoải mát, không có cảm giác không thoải mái chút nào.

"Ngủ có ngon không?"

Phong Thần cười híp mắt nhìn cô, Tần Mặc cảm giác, trong nụ cười của anh mang theo một chút kỳ quái, nhưng cô vẫn đáp : "Khá tốt. . . . . ."

"Vậy thì tốt, đứng lên!"

Đột nhiên giọng nói của anh lạnh lẽo, đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tần Mặc. Anh giống như là Đế Vương thời xưa, sau khi thị tẩm xong phi tử, vô tình đuổi bọn họ xuống long sàng*. (* giường của vua thời xưa)

Tần Mặc ngoan ngoãn nghe lời, đứng dậy ăn mặc chỉnh tề, ngồi ngay ngắn.

Phong Thần hắng giọng một cái, tuy nói là anh đau lòng cho Tần Mặc, nhưng tối hôm qua cô bất chấp tất cả, đem mình vào trong miệng cọp. Cô có biết hay không, nếu như cô thật sự xảy ra chuyện gì, anh sẽ không chỉ nổi điên vì bản thân không có năng lực bảo vệ cô, mà càng là bởi vì cô bị tổn thương, gây ra chuyện không thể nào dự đoán.

"Bắt đầu từ hôm nay, em phải đi theo bên cạnh anh, một bước cũng không thể rời!"

"Em sai rồi."

Tần Mặc lấy lòng kéo tay áo của anh, nhưng khuôn mặt Phong Thần vẫn lạnh lẽo như cũ, không để ý cô đang lấy lòng : "Cứ vậy đi, trước hết em ở lại đây đã!"

Anh mặt lạnh rời khỏi, bỏ lại một mình Tần Mặc trong phòng, giống như anh đang muốn giáo huấn một con thú cưng cứng đầu cứng cổ. Để cho cô biết, không cho phép cô không quan tâm đến bản thân chính mình.

Tuy nói rằng Tần Mặc luôn đi theo bên người Phong Thần, nhưng Phong Thần lại không nói một câu với cô, ngày bình thường, Phong Thần bận rộn việc của anh, Tần Mặc chỉ có thể lượn lờ trước mắt anh, ngoài ra cũng không thể đi nơi nào.

Hai người sống trong nhà trên danh nghĩa của Phong Thần, nhưng dù sao nhà họ Hàn cũng không phải là nhà của anh, hơn nữa bởi vì chuyện tình của cậu hai, mợ hai luôn châm chọc anh. Phong thần chú ý đến tính tình của Tần Mặc, liền mang cô ra ngoài.

Tần Mặc bị Phong Thần lạnh nhạt mấy ngày nay, tuy cô đã thành tâm nói xin lỗi, nhưng anh vẫn không để ý đến. Cô thật sự hết cách, Kim Na Na lại không có ở đây, cô chỉ có thể tự mình suy nghĩ biện pháp tốt.

Ban đêm, Tần Mặc cố gắng chui vào trong ngực của Phong Thần, nhưng cho dù cô nói lời ngon ngọt như thế nào, bàn tay nhỏ bé làm loạn xung quanh, Phong Thần cũng chỉ nhắm mắt không để ý tới. Ghê tởm hơn chính là, anh lại quay lưng đi, trực tiếp không cho cô có cơ hội tác quái.

Thật tức giận, cô cũng đã nhận lỗi, còn khắp nơi làm anh vui lòng, ngược lại anh một chút cũng không có dấu vết hết giận. Khiến Tần Mặc bắt đầu nghi ngờ, có phải Phong Thần chỉ nhằm chiếm được thân thể của cô hay không, có phải cô không có lực hút đối với anh nữa hay không ?

Liên lụy đến cả người cô cũng trở nên buồn bã, không có lồng ngực của Phong Thần, căn bản là cô không ngủ ngon. Không biết anh có giống vậy hay không?

Nhìn mỗi ngày Phong Thần đều ổn định thời gian rời giường, xem ra, người buổi đêm không an giấc, chỉ có một mình cô!

" Rốt cuộc anh muốn như thế nào!"

Cuối cùng Tần Mặc bạo phát, nàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, chất vấn người đàn ông trước mắt.

Phong Thần đang xem video hội nghị cùng mấy nhân viên trong công ty, Tần Mặc đột nhiên xông vào, cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ, mấy người trước màn ảnh cũng cảm thấy kinh ngạc với Tần Mặc.

Phong Thần nhìn cô một cái, nói tiếng hội nghị kết thúc, đóng lại băng video. Anh thoải mái dựa vào thành ghế, hai mắt sâu kín nhìn Tần Mặc, cả người cô bị ánh nhìn của anh làm tê dại, hình như Tần Mặc chưa bao giờ phát hiện, người đàn ông ở trước mắt có một loại thâm trầm khủng bố.

"Em nói xin lỗi, em cũng biết rõ sai lầm rồi, anh còn định lạnh nhạt với em tới khi nào?" Tần Mặc chưa bao giờ phải chịu tức giận, nhưng Phong Thần giận cô, về tình thì có thể tha thứ. Cô biết, Phong Thần vì cô mà giấu diếm ba cô.

"Em sẽ không bao giờ tự ý làm chủ nữa, về sau có chuyện gì, em đều thương lượng cùng anh."

Tần Mặc nhỏ giọng nói, bước đến bên cạnh Phong Thần : "Em nhớ chuyện đã đồng ý với anh, em sẽ đặt mình ở vị đầu tiên, anh. . . . . ."

Phong Thần vừa định mở miệng, trên màn hình vi tính liền hiện ra một tin tức, anh nghiêm nghị nói : "Em ra ngoài trước đi."

Tần Mặc thấy khuôn mặt anh căng thẳng, méo miệng, tức giận xoay người rời đi, dùng sức đóng sầm cửa.

" Không thấy Tư Dung, Phong Thần, cậu phải cho tôi một câu trả lời thỏa đáng!"

Giọng nói tức giận của Hàn Thu từ trong video truyền đến, Phong Thần tươi cười nhàn nhạt : "Tôi nghĩ hai người trải qua đêm đó thì rất tốt đẹp."

"Mới là lạ!"

Thiếu chút nữa Hàn Thu tức giận mắng to, sau đêm đó, Tư Dung liền tránh né anh, anh cho rằng Tư Dung cần mấy ngày để làm rõ quan hệ của bọn họ, nhưng đợi đến lúc anh đi tìm Tư Dung, đã không rõ tung tích của cô.

Lúc này anh mới ý thức được vấn đề nghiêm trọng, đêm đó thật đúng dịp, em họ của của anh, Phong Thần! Dẫn người đến Lam Bang trực tiếp mang Tần Mặc ra ngoài, nếu như Tư Dung rơi vào trong tay Lam Bang, như thế nhà họ Hàn và nhà họ Tư đều bị kiềm chế.

Phong Thần nói anh bình tĩnh lại, đừng nóng vội : "Tôi sẽ phái người đi tìm!"

Lòng anh phiền muộn tắt video, đi ra cửa tìm mèo nhỏ đang xù lông, xem ra nếu anh không làm chút gì đó, thì nhất định cô sẽ bạo phát.

Anh tìm khắp phòng, nhưng cũng không thấy bóng dáng của cô đâu, Phong Thần mắng một tiếng, nha đầu này sẽ không rời nhà trốn đi đấy chứ!

Dù là phụ nữ lý trí, nhưng cũng có lúc giống như một đứa bé, không khống chế được, sau khi Tần Mặc ăn nói khép nép, thành khẩn nói lời xin lỗi, nhưng lại không lấy được một chút xíu đáp lại, đương nhiên cô không ở nổi nữa.

Cô không sợ bị Lam Thiệu Đường bắt đi lần nữa, ngược lại cô tức giận nghĩ, nếu như cô bị bắt đi rồi, Phong Thần có thể để ý hay không đây? Tần Mặc rất ghét mình vào lúc này còn hẹp hòi, nhưng suy nghĩ một chút, cô vẫn quyết định về nhà mình trước.

Tần Mặc ra đón xe, mới vừa ngồi xuống, còn chưa đóng cửa lại, một cô gái cũng chen lấn đi vào, vẻ mặt hốt hoảng.

Cô ta đeo cái mắt kính thật to, hình như rất sợ bị người khác nhận ra : "Mau lái xe!"

"Đi chỗ nào?"

Tài xế hỏi thăm hai vị hành khách sau lưng, Tần Mặc lạnh lùng nhìn khách không mời mà đến chen lên xe, nên nói là oan gia ngõ hẹp, hay nên nói hai người lận đận giống nhau ?

Cô gái chen lên xe lúc này mới chú ý tới Tần Mặc một bên, cô ta lập tức tháo kính mát xuống, vẻ mặt tức giận nhìn cô.

"Chúng ta thật là có duyên! Sao lại là cô!"

"Sao không thể là tôi? Chiếc xe này là tôi gọi trước, chị xuống xe đi!"

Tâm tình Tần Mặc đang không tốt, bây giờ lại thấy khuôn mặt khoa trương của Tư Dung, càng thêm xấu. Ai thích đối mặt với cô gái có ý với người đàn ông của mình cơ chứ ?

"Tôi xuống xe? Tôi xin phép là không!"

Tư Dung vẫn phách lối như cũ nhìn Tần Mặc cười, Tần Mặc quan sát cô ta một lát, sau đó lộ ra nụ cười giảo hoạt như hồ ly: "Chị đang bị người ta đuổi theo sao? Là Hàn Thu hả? Đêm đó trải qua có vui vẻ không?"

"Cô. . . . . Đều là lỗi của cô !"

Vừa nhắc đến đêm hôm đó, mặt của Tư Dung liền đỏ lên, nếu ban đầu cô biết, Tần Mặc dùng loại phương pháp này để dò xét cảm tình của Hàn Thu đối với cô thì như thế nào cô cũng sẽ không đồng ý!

Như thế rất tốt, Hàn Thu nói chuyện tình một đêm kia cho cha cô, bây giờ cha cô buộc cô phải cưới Hàn Thu! Nhưng cô còn chưa sắp xếp lại tình cảm của mình với Hàn Thu, làm sao có thể đủ để buông xuống yêu thích dành cho Phong Thần mà cưới Hàn Thu !

Mà nếu như đêm kia cô nói không muốn, Hàn Thu cũng sẽ không xảy ra quan hệ cùng cô. . . . . Tư Dung càng ngày càng cảm thấy, lời nói của Tần Mặc đêm đó làm ảnh hưởng đến cô, cho nên cô mới mất đi lý trí.

"Nếu như chị không muốn, không ai có thể ảnh hưởng đến chị!"

Tần Mặc nói địa chỉ nhà họ Tần cho tài xế, Tư Dung cũng không còn lời gì để nói, lúc này cô đang trốn nhà, cũng đang trốn tránh tình cảm của Hàn Thu đối với mình.

Tư Dung biết nhất định Hàn Thu đang tìm cô, cha cũng sẽ tham gia vào trong đó, bây giờ cô có muốn chạy trốn ra nước ngoài cũng có khả năng bị anh bắt tại phi trường. Cô không có chỗ để đi, có chút mù mịt.

Đến nhà họ Tần, Tần Mặc trả tiền xuống xe, Tư Dung cũng lặng lẽ xuống xe theo, "Này, cô có thể cho tôi ở nhờ mấy ngày không?"

"Chị bỏ nhà trốn đi, cũng không tìm nơi để ở?"

Tần Mặc bỏ nhà đi cũng không phải là lần đầu tiên, không, phải nói, rời khỏi Phong Thần không phải là lần đầu tiên, cho nên cô không lo lắng. Nhìn lại Tư Dung, mặt cô ta mặt lúng túng, trên mặt còn khoa trương co quắp, kiêu ngạo cũng nhỏ xuống.

"Được rồi."

Mang theo Tư Dung vào nhà, Tần Thọ Diệp lại đi đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, hình như Lan không ngờ cô sẽ trở về, hơn nữa sau lưng còn đi theo một cô gái xa lạ.

Bây giờ Tư Dung đang ăn nhờ ở đậu, nhưng khí chất đại tiểu thư trên người cô ta vẫn không cách nào che giấu, dưới sự sắp đặt của Tần Mặc, cô ở trong nhà họ Tần. Nhất định Hàn Thu đã sắp phát điên, nhưng anh cũng không thể nào ép buộc cô được!

Nhớ tới lúc anh nói với cha cô muốn cưới cô, biểu cảm trên mặt rất chắc chắn, cô liền hoảng hốt. Mặc dù biết Hàn Thu không thể nào lợi dụng cô, nhưng cô khó tránh khỏi có chút không an tâm, cô luôn cho rằng Hàn Thu là một người bạn, một người anh trai tốt, nhưng bây giờ muốn cô thay đổi thân phận của anh, để cho anh trở thành chồng của cô. Thay đổi như vậy, khiến cô nhất thời khó có thể tiếp nhận.

Phong Thần trực tiếp chạy ô-tô tới nhà họ Tần, quen đường tìm đến phòng của Tần Mặc, đẩy cửa phòng ra, thấy Tần Mặc dựa vào bên cạnh giường, giống như đang chờ đợi anh.

"Tần Tiểu Mặc, em lại dám chạy trốn khỏi anh sao!"

Anh dùng lực mạnh đóng sầm cửa, làm nó hơi rung, Tần Mặc hất cằm lên, cứ như con mèo nhỏ bị ức hiếp, giương lên móng vuốt.

"Là anh không để ý tới em mà, chờ anh bớt giận thì trở lại nói chuyện với em!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Nhóm hai người rời khỏi nhà 2

Tần Mặc xoay đầu đi, quay lưng về phía Phong Thần, Phong Thần vừa tức vừa buồn cười, một khi cô không vui vẻ, liền rời nhà trốn đi, anh có nên buộc một dây xích lên cổ con mèo là cô hay không đây ?

"Em bỏ nhà đi lại còn lý luận! Xem ra không cho em chút trừng phạt, thì em thật sự muốn tạo phản rồi!"

Hai tay Phong Thần nâng đầu của cô, thân thể cao lớn tạo áp lực, đè Tần Mặc lên giường lớn mềm mại, anh dán chặt lên cơ thể mềm mại của cô, cường hãn công thành đoạt đất, không cho cô có cơ hội thở dốc.

Tần Mặc tức giận cắn môi của anh, hai mắt nhìn anh chằm chằm : "Anh luôn luôn bỏ lại em!"

Cô uất ức lên án, bộ dáng nhu nhược khiến trong lòng Phong Thần đang phát hỏa lập tức bị dập tắt, đối với cô thật là vừa yêu vừa hận.

Anh biết, cô muốn ám chỉ buổi tối anh không ôm cô ngủ, từ trước đến giờ anh luôn là một đàn ông tự chủ rất tốt, nhưng đối mặt với mè nheo nũng nịu như mèo nhỏ, với anh lại trở thành hành hạ.

Khi đó, anh còn canh cánh trong lòng với sự chủ động của Tần Mặc, tự nhiên không tiếp nhận trêu đùa của cô, để cho cô được như ý. Mà khi cô trêu đùa, với anh chính là một loại trừng phạt, thật không biết, rõ ràng là anh nên dạy dỗ cô, giờ thì ngược lại, nói cô không được đùa nghịch.

Cơ thể của anh kêu gào muốn cô, nhưng lý trí của anh kéo con mãnh thú trong lòng lại, không thể bởi vì một chút xíu hấp dẫn, mà phá hư nguyên tắc của anh.

"Em có biết đêm đó rất nguy hiểm hay không? Nếu như anh không chạy tới, em phải làm thế nào? Lam Thiệu Đường quỷ kế đa mưu, bây giờ em mới lớn, có thể đấu thắng được lão kia hồ ly kia sao!"

Tần Mặc mở lớn hai mắt : "Vậy thì anh cũng không thể không để ý đến em chứ! Bây giờ anh có ý gì, coi trọng em thì đến gần, không muốn thì đuổi người đi sao!"

"Làm sao như vậy chứ!" Phong Thần kinh ngạc vì trí tưởng tượng của cô, nếu như thật sự anh xem cô như cái loại phụ nữ kia, anh đã sớm dụ dỗ lừa dối để có được cô, tại sao lại phải tôn trọng ý nguyện của cô, đợi đến lúc cô đồng ý mới chạm vào đây.

"Em nghĩ như vậy, là đánh giá thấp chính em, hay là không tin tưởng vào anh?"

Phong Thần cảm giác mình rất thất bại, chẳng lẽ trong lòng cô, anh chính là một đàn ông dụ dỗ hưởng thụ phụ nữ sao ?

"Em nghĩ em đánh giá cao chính mình, nếu không thì chính là anh có vấn đề!"

Không phải ai cũng nói, nhất định đàn ông không chịu được khiêu khích của người phụ nữ mình yêu mến sao! Mấy đêm này căn bản là anh biểu hiện sự thiếu hứng thú, đối với khiêu khích của cô một chút phản ứng cũng không có, không phải là sức quyến rũ của cô không đủ, thì chính là cơ thể anh có vấn đề!

"Em hành hạ anh đến điên rồi !" Không phải người nào cũng có thể chịu đựng được cấm dục, để xác minh sức quyến rũ của cô rất lớn, lực ảnh hưởng đối với anh càng không thể dùng ngôn ngữ diễn tả, lập tức anh liền đưa tất cả khả năng của mình, phục vụ cô gái nhỏ ở dưới thân.

Quần áo ngổn ngang bay đầy trời, tiếng chàng trai tràn ngập dã tính gầm nhẹ, còn có một giọng nói mềm yếu như có như không xin khoan dung, làm cho người ta càng thêm vô hạn suy nghĩ.

Bàn tay Phong Thần chụp tới, ôm người yêu nhỏ bé mềm nhũn không xương vào lòng, lỗ mũi Tần Mặc hơi đỏ, đôi mắt hơi ẩm, hai gò má càng giống như màu sắc hoàng hôn, đỏ bừng.

Nằm gần anh bộ ngực kịch liệt phập phồng, Tần Mặc xấu hổ kéo chăn lại trước ngực, tiếng kiều my rên rỉ kia, thật sự là phát ra từ cô sao?

"Thế nào? Vẫn không thể thỏa mãn em sao?"

Giọng nói nhạo báng vang lên từ đỉnh đầu, Tần Mặc tức giận lườm anh một cái, định tránh ngực của anh ra, lại không làm được gì. Anh giống như một kỵ sĩ dũng mãnh, đánh cô quân lính tan rã, chỉ có thể nộp vũ khí đầu hàng.

"Anh đồng ý để cho em giúp anh, cũng không phải vì để cho em chịu chết, nếu như mỗi lần em đều như vậy, làm thế nào anh yên tâm đáp ứng chuyện khác?"

Giọng nói Phong Thần nhẹ nhàng, bàn tay thỉnh thoảng vuốt tấm lưng nhẵn nhụi của Tần Mặc, giống như đang an ủi cô, nhẹ tựa lông vũ vuốt ve da thịt, khiến Tần Mặc sợ run.

" Lần sau em sẽ không như vậy nữa."

Tiếng nói buồn buồn từ ngực truyền ra, Phong Thần cười cười : "Lần sau lại phạm sai lầm, anh sẽ không lạnh nhạt em, anh sẽ khiến em ba ngày không xuống được giường ."

Gương mặt Tần Mặc ửng hồng, mắng một tiếng lưu manh, liền trốn vào chăn, Phong Thần làm chuyện xấu quấy nhiễu cô, lại bắt đầu đốt lửa xung quanh.

Mặt trời ngã về tây, hai người ở trên giường bừa bãi một buổi chiều rốt cuộc dừng lại : "Em gặp được Tư Dung rồi."

"Cái gì?"

Phong Thần kinh hãi, Hàn Thu không tìm được người, vậy mà Tần Mặc cứ như vậy gặp được.

" Tạm thời em đang thu nhận giúp đỡ chị ấy." Tần Mặc thấy anh không nói lời nào, tiếp tục nói : " Có phải chị ấy gặp phiền toái gì hay không ? "

"Phiền toái? Vướng phải Hàn Thu, phiền phức của cô ta cũng lớn, Tư Dung chính là xương sườn mềm của anh ta. . . . . ."

Phong Thần như có điều suy nghĩ, hiện tại mỗi người trong nhà họ Hàn đều có thể có liên lạc với Lam Thiệu Đường, vậy anh liền yên lặng theo dõi biến hóa.

"Tiểu Mặc, em trông coi cô ta thật tốt, đừng cho cô ta liên lạc với Hàn Thu."

Tần Mặc hiểu rõ gật đầu một cái, hai người ra ngoài phòng, đúng lúc gặp được Tư Dung phờ phạc rũ rượi từ một gian phòng khác đi ra, nhìn thấy hai người bọn họ, Tư Dung sửng sốt một chút.

Nhưng bây giờ nhìn thấy hai người bọn họ thân mật, trong lòng Tư Dung cũng không phập phồng nhiều, nhiều lắm là có chút hâm mộ và ghen ghét, địch ý đối với Tần Mặc cũng dần dần giảm bớt.

"Các người thật đáng ghét!"

Thấy Phong Thần và Tần Mặc ăn ý cười không nói, khuôn mặt Tư Dung hiện lên chút đỏ ửng, ban đầu hai người bọn họ đã bắt tay thiết kế cô và Hàn Thu, cô cũng thật ngốc, lại có thể bị mắc lừa!

Một đêm kia bọn họ vô tình gặp gỡ, chính là Phong Thần tự mình tính toán, mặc kệ Hàn Thu có ý với Tư Dung hay không, chỉ cần hai người bọn họ thành một đôi, vậy anh cũng không cần bị buộc kết hôn cùng Tư Dung.

Hơn nữa, Hàn Thu cũng được ôm mỹ nhân về, có thể còn thiếu anh một món nợ ân tình, cớ sao mà không làm!

"Hàn Thu tìm cô khắp nơi, cô thật sự nhẫn tâm để cho anh ta vẫn đi tìm?"

Đối với nghi ngờ của người đẹp, Phong Thần dĩ nhiên rất hài lòng, Tư Dung nhìn khuôn mặt tươi cười kia, nội tâm lung lay không dứt : " Người trong lòng của em là anh mà!"

"Cô thật sự xác định, người trong lòng là tôi?"

Chân mày anh cau lại, Tư Dung lo lắng chưa đủ, nói tiếp : "Dĩ nhiên!"

"Vậy thì tôi mỏi mắt mong chờ! Tôi sẽ chuẩn bị cho cô nơi ở khác, nơi này không thích hợp."

Phong Thần ý vị sâu xa cười, Tư Dung thấy rùng mình, lạnh lẽo không tự chủ được từ dưới chân dâng lên, đi qua sống lưng của cô làm cả người lạnh run, da đầu tê dại.

Phong Thần như vậy, cô chưa từng thấy qua bao giờ, anh luôn luôn mang theo nụ cười lưu manh, đối với phụ nữ nào cũng che chở thương yêu, hình như người nào anh cũng đối xử như nhau. Anh nói ra lời ngon tiếng ngọt, không có một người phụ nữ nào có thể cự tuyệt, cũng không kháng cự được sức quyến rũ trên người của anh.

Mà anh bây giờ, vẻ mặt mang theo nhàn nhạt tà nịnh, trong ánh mắt tản ra sự đùa giỡn, khiến cô cảm giác mình là một con chuột bị một con mèo tóm được. Cô trốn không thoát lòng bàn tay của anh, mà bây giờ, chỉ là lúc anh bắt đầu đùa giỡn với cô.

Tần Mặc một bên thờ ơ lạnh nhạt, bất chợt thắt lưng thắt chặt, Phong Thần mang theo cô rời đi, Tư Dung theo bản năng kêu anh một tiếng, Phong Thần quay đầu, dùng ánh mắt dò hỏi.

"Sẽ không nói cho Hàn Thu chứ?"

"Yên tâm đi, tôi còn chờ xem cô thật lòng mình!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Thử dò xét thật lòng

Tư Dung bị Phong Thần kín đáo dấu đi, đối với Hàn Thu cũng nói năng thận trọng, Tần Mặc thật tò mò, lần này Phong Thần sẽ chơi loại trò gì. Chỉ là cô nghĩ, trò chơi này sẽ không quá nhàm chán.

Mới nghĩ đến, người đàn ông bên cạnh đã kề lại đây, bàn tay xấu xa dò xét cô. Tần Mặc bị quấy rầy suy nghĩ nhỏ giọng hô một tiếng, nắm cái tay sỗ sàng kia: "Anh không sợ hư cơ thể à!"

Phong Thần đành phải lấy tay ra để ở bên eo của cô: "Thân ái, chúng ta kết hôn đi! Anh cũng đã hiến thân cho em, không có đạo lý nào mà em lại không gả cho anh, có phải hay không?"

"Em không nói phải gả nha!"

Tần Mặc bĩu môi, Phong Thần vừa nghe, lập tức quay thân thể của cô lại: "Em không phải gả cho anh, vậy gả cho người nào hả? Nói không chừng, bây giờ em đã có đứa bé của anh rồi, nghĩ muốn mang bụng bầu mà chạy? Hả?"

Vẻ mặt anh giả bộ hung ác, chọc Tần Mặc vui, đêm lạnh như nước, có anh ở bên người, thực sự rất ấm áp, nhưng có lúc cũng nên lau súng cướp cò.

"Làm sao anh biết em có? Ngộ nhỡ không có thì sao?"

"Bởi vì anh nghe nó nói, ba, mau lấy mẹ về nhà đi, con còn muốn thêm nhiều em gái em trai hơn."

Trán Phong Thần chống lấy cô, ánh mắt của anh bắn ra nhu tình, như những chấm nhỏ lóe sáng chói mắt trong đêm tối. Tần Mặc không khỏi nhìn ngây dại, nghe thấy lời của anh, trong lòng ngọt ngào không cần nói cũng biết.

Nhưng vẫn là không được : "Rồi nói sau, hai lần trước coi như xong, về sau anh phải dùng các biện pháp an toàn!"

Tần Mặc theo bản năng lấy tay úp lên bụng của mình, cô hi vọng mình bây giờ không có, có lẽ hơi chút ích kỷ, nhưng cô cũng vì suy nghĩ cho Phong Thần.

"Còn có nha, em còn trẻ tuổi, cũng không muốn cứ như vậy gả cho anh làm phụ nữ có chồng, sau khi mọi chuyện đã xử lý xong, em còn muốn trở lại trường học, thể nghiệm cuộc sống học sinh."

Phong Thần biết trong lòng cô nghĩ cái gì, cô còn trẻ, tuổi còn nhỏ, cứ trói cô ở bên người như vậy, có chút rất đáng tiếc. Nhưng mà, lỡ may. . . . . .Nếu những thằng nhóc kia coi trọng cô, anh lại phải xua đuổi mấy tình địch đáng ghét đó rồi !

"Anh muốn dò xét Hàn Thu và Tư Dung như thế nào?"

Đáy mắt Phong Thần tinh quang chớp lóe, khóe miệng khẽ nâng lên, ghé vào bên tai của cô nói nhỏ một hồi, trên mặt bí ẩn cười.

Tư Dung là người chịu không được giam cầm, thời gian mới mấy ngày, cô đã cảm thấy phiền muộn. Nhưng cô lại không dám tùy tiện đi ra, những ngày qua cô an tĩnh suy nghĩ một chút, có lẽ gả cho Hàn Thu, cô sẽ được yêu chiều. Nhưng mà, muốn cô cứ gả đi như vậy, lại có chút không cam lòng!

Hôm nay, Tần Mặc mặc bộ quần áo bình thường, một thân đẹp đẽ xuất hiện tại trước mặt Tư Dung.

"Ngây người nhiều ngày như vậy, chị có khó chịu hay không?"

"Đương nhiên!"

Một tay Tư Dung chống cằm, hai mắt tịch mịch nhìn phía ngoài cửa sổ, cô là bảo bối trong nhà, từ nhỏ đã được bảo hộ cực tốt. Cô cảm thấy hứng thú với máy móc thuốc súng, đối với mình làm ăn buôn bán cũng có trợ giúp, cho nên địa vị trong nhà đương nhiên không phải thấp.

Nhưng chính là bởi vì như vậy, từ trước đến nay xung quanh cô không có bạn bè thật lòng, ba không những sợ cô bị người ta lừa, lại còn sợ cô bị người khác bắt đi. Qua nhiều năm như vậy, chỉ có Hàn Thu và cô gần gũi với nhau, hình như người hai nhà cũng đã cho rằng cô và Hàn Thu là một đôi.

Cho đến khi Phong Thần xuất hiện, anh cười xấu xa, lời nói khiến người ta vui vẻ, hầu như lập tức đã bắt cô làm tù binh.

Từ đó về sau, cô không thể tự kềm chế, đối với cô như một loại ma chú vậy, khiến cho cô chỉ nhìn thấy Phong Thần.

"Chị là con gái nhà họ Tư, nhất định đối với súng ống tìm hiểu rất rõ phải không?"

"Dĩ nhiên! Thế nào? Cô muốn thông qua tôi, cùng ba tôi qua lại? Bang Lam nội loạn, nhà họ Tư không thể nào lội trong vũng nước đục này, cô đừng có mà suy nghĩ!"

Mặc dù cô tương đối đơn thuần, nhưng đối với thế cục hiện giờ, cô cũng biết được rất rõ ràng.

Tần Thọ Diệp và Lam Thiệu Đường hai hổ tranh đấu lâu như vậy, ai cũng có thể vào thời điểm mấu chốt trở mình, cho nên, bọn họ chỉ xem chiến, sẽ không đi quản.

"Chị đừng suy nghĩ nhiều, tôi muốn tìm chị so tài một chút, xem ai có tư cách đứng ở bên người Phong Thần hơn!"

Tần Mặc cười lạnh một tiếng, châm chọc Tư Dung nghĩ quá nhiều: "Huống chi, có Thần ủng hộ tôi, nhất định chúng tôi không thất bại! Thế nào, chị sợ?"

Hai mắt Tư Dung híp lại, bên trong tức giận viết đầy bị xem thường: "Tôi mà sợ? Cô muốn so cái gì, tôi đương nhiên sẽ theo đến cùng! Cô không phải chỉ là một con bé thôi sao, tôi lại phải sợ cô!"

Khóe miệng Tần Mặc nâng lên, gần như khiến người khác không phát hiện được.

Cảnh sắc rực rỡ, phòng ngoài ở trong sân bắn, Tư Dung và Tần Mặc một thân quân phục xuất hiện trên sân cỏ, sát người là hai nhân viên phục vụ. Hơn 10m bên ngoài, dựng thẳng mấy cái bia, sân huấn luyện bên trong, Tần Mặc đeo kính mát, đi tới trước bàn con.

Phía trên đã bày súng lục bị tháo ra, còn có một hộp đạn, Tần Mặc lắp lại, sắp xếp đạn, lên cò.

Tư Dung ở một bên quan sát, nhìn động tác cô làm liền một mạch, chụp tai đeo lên, Tần Mặc bóp cò súng : "Bùm bùm bùm" mấy tiếng, trên mặt một mảnh nghiêm túc.

Chiếc máy lạnh lẽo báo ra điểm số cô xạ kích, cô hài lòng nhếch miệng, đảo mắt nhìn về phía Tư Dung.

Tư Dung đeo lên chụp tai, tập trung tinh thần, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm cái bia phía trước, đồng thời mấy tiếng súng tiếng vang lên, máy báo điểm số cũng làm cô gợi lên nụ cười.

"Không tệ, không ngờ chị có thể đến mức độ này!"

Tần Mặc tháo mắt kính xuống, Tư Dung lắc đầu một cái : "Với cô so, còn kém một chút, Phong Thần là của cô!"

"Anh ấy vốn dĩ chính là của tôi, chỉ là. . . . . Cô có nên nhìn xem người sau lưng không?"

Tư Dung quay đầu, chỉ thấy nét mặt Hàn Thu đầy vẻ giận dữ, đang bước nhanh đi tới chỗ này, cô theo bản năng lui về phía sau.

Tần Mặc kéo tay của cô, một đường chạy như điên lên trước, hiển nhiên, cô rất quen thuộc đối với nơi này, mấy vòng cua, đã bỏ xa Hàn Thu.

"Anh ấy. . . . . Sao anh ấy lại tới đây?"

Tư Dung kinh hãi, lại sợ Hàn Thu tìm thấy, không thể làm gì khác hơn là luống cuống lôi kéo Tần Mặc.

"Vội cái gì! Tôi đi ra ngoài trước, cô tìm cơ hội trở về!"

Vẻ mặt Tần Mặc lạnh lùng như cũ, thò đầu ra nhìn tình hình một chút, liền rời đi. Tư Dung thấp thỏm bất an chờ giây lát, không có thấy có bất kỳ ai đi qua nơi này, nghĩ thầm, có lẽ Hàn Thu không tìm được.

Cô đi cực nhanh, nhưng lại không dám biểu hiện quá mức rõ ràng, ai biết nơi này có thủ hạ của Hàn Thu hay không. Cô hạ thấp vành nón xuống, che giấu mặt của mình hơn phân nửa.

"Tư Dung!"

Cô nghe có người kêu tên của mình, quay người lại, chỉ cảm thấy sau gáy đau nhói, trước mắt đã một màu đen.

Hàn Thu tìm khắp sân bắn, cuối cùng cũng không thấy bóng dáng Tư Dung, chỗ này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, muốn tìm người ít nhất phải phí thời gian hơn nửa ngày.

Bỗng dưng, trước mắt anh sáng lên, tiến lên ngăn cản đường đi của người nọ : "Dung Dung ở đâu?"

Tần Mặc ngẩng đầu lên, không rõ chân tướng hỏi : "Tôi không biết, nói không chừng, chị ta đã rời khỏi đây."

Trong mắt Hàn Thu đột nhiên toát ra ánh sáng lạnh : "Đây cũng là chủ ý của Phong Thần!"

"Chủ ý của anh ấy? Tôi không rõ anh nói cái gì ở đây, nếu như anh còn không nhường đường, vậy anh nhất định sẽ hối hận!"

"Được, rất tốt!"

Anh không nhiều dây dưa, xoay người giận dữ rời đi, Tần Mặc nhìn bóng lưng của anh, khóe miệng tràn ra một nụ cười đã thực hiện được. Cô quay người lại, cách đó không xa xuất hiện một bóng người, miệng kia nụ cười xấu xa, mang theo tính toán.

Hàn Thu vốn chấp nhận yêu cầu của Phong Thần hẹn đến sân bắn, lại không nghĩ rằng gặp được Tư Dung mất tích nhiều ngày, khéo hơn chính là, Tần Mặc cũng ở đây. Chuyện này làm anh không khỏi hoài nghi, căn bản là Phong Thần cố ý, cậu ta cố ý cho anh biết, Tư Dung đang ở trong tay cậu ta.

Nhưng cậu ta đang đánh cái chủ ý gì? Là uy hiếp anh? Muốn anh buông tha vị trí gia chủ nhà họ Hàn?

Hàn Thu còn chưa xác định gì, điện thoại của Phong Thần đã gọi đến, chân mày anh nhíu lại : "Tư Dung bị người bắt rồi hả ? !"

Chạy đến nơi Phong Thần, đầu Hàn Thu đã đầy mồ hôi, mặc dù bây giờ là cuối mùa thu, thời tiết mát mẻ.

"Tin tức của cậu từ đâu tới!"

Hàn Thu đi thẳng vào vấn đề, Phong Thần cau mày : "Không chỉ Tư Dung, còn có Tiểu Mặc, cũng mất tích!"

Giọng điệu của anh nặng nề, không giống đang làm giả : "Tôi đã tra được bọn họ bị Lam Bang bắt đi, anh có ý kiến gì không?"

Hàn Thu nheo mắt, Phong Thần tinh tế quan sát thái độ của anh, không buông tha bất kỳ một chi tiết nào. Trên mặt của anh chỉ có lo lắng cho Tư Dung, chưa từng có tâm tư khác : "Bắt đi Tần Mặc, tôi có thể hiểu, nhưng là Tư Dung. . . . . Bắt cô ấy làm cái gì?"

"Rất đơn giản, ông ta cần súng ống thuốc đạn, cần nhà họ Tư ủng hộ, như vậy mới có thể chế trụ Tần Thọ Diệp."

Cứ dính đến chuyện của Tư Dung, đầu óc Hàn Thu liền không nghĩ được chuyện gì, hiện tại nguy hiểm đến tính mạng của cô, vô luận như thế nào anh cũng không thể bỏ mặc.

Ở trong căn phòng mờ mờ, ánh mặt trời xuyên qua một cửa sổ nhỏ chiếu vào, ánh sáng yếu ớt khiến Tư Dung không thấy rõ hoàn cảnh chung quanh. Cô chỉ nhớ có người gọi mình, quay người lại, thì có người từ phía sau đánh cô hôn mê.

Lắc đầu choáng váng, Tư Dung cảm thấy cơ thể mềm nhũn, một chút hơi sức đều không sử dụng được.

"Có người hay không? Này!"

Tư Dung kêu lên vài tiếng, nhưng không thấy có người, lo lắng trong lòng không ngừng dâng cao, đây là nơi nào? Tại sao cô bị bắt đến đây? Là người nào, đã hao hết ý định bắt cô tới?

Nếu như lúc ấy, cô không chạy khi gặp Hàn Thu, có lẽ, cô cũng sẽ không bị bắt tới nơi này. Không biết chuyện gì khiến cho tay chân cô có chút luống cuống, hiện tại cô cảm thấy, so với lo lắng hãi hùng, còn không bằng cho Hàn Thu phát hỏa !

Dưới tình huống như thế, lần đầu nghĩ cô đến Hàn Thu, anh có biết mình bị bắt đến đây hay không?

Thời điểm cô đang than thở, cửa nhỏ bị người ta mở ra, ánh mặt trời lập tức chiếu thẳng vào, Tư Dung nheo lại mắt, khó thích ứng.

Một bóng người xuất hiện ngay trước mắt, người nọ không tốn chút sức nào đến gần, Tư Dung kinh hoảng nói : "Ông là người nào! Ông đưa tôi đến chỗ nào vậy!"

"Đàng hoàng một chút! Nếu không tôi không thể bảo đảm, cô còn có thể nhìn thấy người muốn gặp."

Hình như giong nói của người kia cố ý đè thấp, trên mặt đeo mặt nạ, Tư Dung không thấy rõ mặt của hắn, nhưng hắn lập tức hung ác uy hiếp cô như vậy, cô lại cảm thấy, hắn sẽ không thật sự tổn thương mình.

Tay của cô bị trói, người đàn ông liền lôi cánh tay của cô đi. Đây là một gian kho hàng bị vứt bỏ, khắp nơi đều tràn ngập một cỗ mùi vị mốc meo.

Tư Dung bị trói ở trên một cây cột, trên một cây cột khác, là trói Tần Mặc. Cô cúi đầu thấp xuống, hình như còn chưa tỉnh táo từ trong hôn mê.

"Này, Tần Mặc! Cô tỉnh tỉnh, tỉnh lại đi!"

Tần Mặc giống như bị đánh thức, sợi tóc màu đen che giấu khuôn mặt của cô, chỉ thấy cô giật giật đầu, ngay sau đó nhìn về phía Tư Dung.

"Chúng ta bị bắt cóc rồi !"

Tần Mặc nhìn sợi dây trói của mình một chút, rất dễ nhận thấy, cô đã ý thức được. Tư Dung thấy trên mặt cô chút biến đổi cũng không có, nhanh chóng kêu to : "Cô suy nghĩ biện pháp gì đi chứ!"

"Biện pháp gì? Chỉ có thể đợi người đến cứu chúng ta thôi."

Cô nói hời hợt, nhưng Tư Dung rất bất an, rất dễ nhận ra đây là một cái bẫy, chính là vì muốn cho người tới cứu bọn họ.

"Cô không lo lắng sao?"

Tư Dung yên tĩnh lại, nhìn Tần Mặc không hề thay đổi, cô rất kỳ quái, tại sao cô ấy một chút biểu hiện sợ hãi cũng không có? Chẳng lẽ cô đối với Phong Thần, có lòng tin như vậy sao?

"Lo lắng anh ấy sẽ chết sao? Nếu như ấy chết, vậy tôi sẽ tự tay giết người kia, sau đó tự sát."

Tần Mặc tựa vào trên cây cột, quay sang nhìn nhìn Tư Dung, "Như vậy chị thì sao? Nếu như Hàn Thu vì cứu chị, chết rồi, chị sẽ làm sao?"

"Tôi. . . . . Tôi cũng không biết. . . . . ."

Cô cúi đầu, chưa từng nghĩ qua vấn đề này, nhưng trong lòng không thể phủ nhận, chỉ cần vừa nghĩ tới Hàn Thu cùng chữ chết dính líu quan hệ, cô đã cảm thấy tim mình thật là đau.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Thử dò xét thật lòng 2

"Trái lại các người rất nhàn hạ thoải mái!"

Người đàn ông kia xuất hiện một lần nữa, trong giọng nói tràn ngập nhạo báng: "Tôi vô cùng mong đợi Phong Thần và Hàn Thu đến, phải xử lý bọn chúng như thế nào đây? Ha ha. . . . . ."

"Ông dám! Ông không sợ nhà họ Hàn trả thù ông sao!"

Tư Dung vừa nghe người nọ hướng về phía Hàn Thu và Phong Thần, lập tức trừng mắt lạnh lùng nhìn, đáy lòng nói không hết sự phẫn nộ: "Chỉ biết dùng

cái loại thủ đoạn hèn hạ này, tính là đàn ông gì chứ!"

"Chỉ cần đạt được mục đích, tôi không chừa thủ đoạn nào! Các người chờ xem kịch vui đi!"

Người đàn ông nói xong, liền nghênh ngang rời đi, cửa kho hàng "rầm" một cái bị đóng lại, khôi phục yên tĩnh.

Cho tới bây giờ Tư Dung cũng không cảm thấy thời gian một ngày dài như thế, từ lúc mặt trời lặn đến mặt trời mọc, cô giống như đã trải qua một vòng luân hồi. Cô cũng chưa bao giờ cảm thấy, thời gian trôi qua nhanh như vậy, chỉ nháy mắt, mặt trăng mặt trời đã luân phiên, mặt trời chậm rãi từ chân trời đi lên, tuyên bố một ngày mới bắt đầu.

Hình như cả đêm cô không hề chợp mắt, sợi tóc xốc xếch, hốc mắt lõm vào thật sâu, quầng thâm dưới mí mắt khiến cô biến thành gấu trúc, sắc mặt tái nhợt.

Vẫn lắng nghe động tĩnh bên ngoài kho hàng, bất chợt, một loạt tiếng súng vang lên, tròng mắt Tư Dung lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ. Hai mắt của cô đầy cõi lòng mong đợi nhìn vào cánh cửa rỉ sét loang lổ, giống như là trong cuộc đời cô khôi phục được một sinh mạng mới.

Tiếng súng không ngừng tiến gần, Tư Dung chỉ cảm giác trái tim mình bắt đầu đập kịch liệt, cánh cửa nặng nề bị người dùng lực kéo ra, dưới ánh mặt trời màu vàng, Hàn Thu tay cầm súng lục, khí thế hùng hổ xông vào.

Tư Dung vui mừng muốn hoan hô, nhưng một nòng súng lạnh lẽo đặt ở trên đầu cô, Hàn Thu cứng rắn dừng bước, trong con ngươi nhìn cô mang theo an ủi.

"Không tệ lắm, lại dám xông vào!"

Giọng nói mỉa mai vang lên ở bên tai, người đàn ông mang mặt nạ giống như đang quan sát Hàn Thu: "Gọi người của bọn mày lui ra ngoài!"

Hàn Thu và Phong Thần liếc mắt nhìn nhau, phất tay cho toàn bộ thủ hạ lui ra ngoài, không khí trong kho hàng khẩn trương, Hàn Thu mắt lạnh nhìn hắn: "Buông cô ấy ra, tôi có thể cho ông thứ ông muốn!"

"Mày có thể cho tao được cái gì chứ ? Người nắm quyền trong nhà họ Hàn, chắc là hai người bọn mày?"

"Ông muốn cái gì?"

Phong Thần bình tĩnh hỏi thăm, ánh mắt nhìn về phía Tần Mặc, bên trong tràn đầy thương yêu.

"Tao muốn mạng của một người trong hai người bọn mày!"

Giọng của hắn đột nhiên lạnh xuống, ác độc nói: " Thế nào? Mạng của một người trong bọn mày, đổi lấy mạng của hai đứa con gái này, rất có lời, không phải sao!"

"Không thể!"

Tư Dung lo lắng ngăn cản, cô nhìn về phía Hàn Thu, "Thu, không thể đồng ý hắn!"

Hàn Thu bình tĩnh nhìn Tư Dung, khuôn mặt nhu hòa lại, anh nhìn cô thật sâu, giống như muốn mặt của cô ấn sâu vào trong óc của mình. "Đừng lo lắng, anh sẽ cứu em!"

Phong Thần nhìn về phía Tần Mặc, trong con ngươi của cô mang theo tin tưởng, "Không cho phép chết, có nghe thấy không!"

"Còn chờ cái gì! Tao không có kiên nhẫn đâu, động thủ đi!"

Hàn Thu liền bắn mấy phát về phía Phong Thần, ra tay một chút tình cảm và thể diện cũng không lưu lại, Phong Thần nhanh nhẹn chạy, trong mắt một phần tỉnh táo.

Thấy súng trên tay mình không có đạn, Hàn Thu ném súng, cùng lúc với Phong Thần thực hiện nhiều động tác, thi triển quyền cước.

Quả đấm của Phong Thần uy dũng như hổ, Hàn Thu cũng không yếu thế, hai người có qua có lại, trong lúc nhất thời hai bóng người không phân rõ ai là ai. Chỉ biết là xung quanh bọn họ gạch ngói đều vỡ, không ai nhường ai!

Khi Phong Thần chiếm thượng phong, thời điểm đánh ngã Hàn Thu trên mặt đất, Tư Dung hô lớn: "Phong Thần, em van xin anh, không được giết anh ấy!"

Phong Thần chợt lách người, Hàn Thu nhân cơ hội lật ngược Phong Thần, hai người dây dưa cùng một chỗ, đánh nhau khó mà tách rời.

Tư Dung nhìn kinh hồn bạt vía, đổ mồ hôi hột, người đàn ông đeo mặt nạ nói nhỏ ở bên tai: "Nhìn bọn họ gạch ngói cùng tan, tâm tình của cô như thế nào?"

"Nếu như có cơ hội, tôi nhất định sẽ giết ông!"

Trong đôi mắt cô bắn ra sát ý nồng đậm, người đàn ông đeo mặt nạ nhất thời bị chấn động đến, cũng không nhận thấy được động tĩnh sau lưng.

Mà Tần Mặc cũng ở chính thời điểm ngàn quân nguy kịch này, thoát khỏi dây thừng, đánh rớt súng trên tayngười đàn ông đeo mặt nạ, mà Phong Thần chú ý tới động tĩnh bên này, chạy đến trước tiên, đưa Tần Mặc tới nơi an toàn.

Hàn Thu cũng nhanh chóng đi tới bên người Tư Dung, người đàn ông đeo mặt nạ thấy tình huống thay đổi, từ trong lòng ngực lấy ra một hộp điều khiển, nhấn phím.

Chỉ nghe thấy trên người của Tư Dung truyền đến tiếng "píp píp" chói tai, trên người của Tư Dung bị trói bom, mà con số đỏ tươi trên đó nói cho bọn họ biết, cô chỉ có ba phút để chạy trốn.

"Hừ, nếu như gắng sức dỡ bỏ, nó sẽ tự động nổ tung, ha ha. . . . . ."

Người đàn ông đeo mặt nạ tung người phá cửa sổ chạy ra, Phong Thần và Tần Mặc liếc nhau một cái, Hàn Thu mặt xám như tro tàn, liều mạng nhìn chằm chằm quả bom trên người Tư Dung. Mỗi một tiếng bom "tích", thời gian của bọn họ liền giảm bớt một phần.

Tư Dung cảm thấy hốc mắt nóng lên, một giọt lệ nóng không tự chủ chảy xuống, rơi vào trên tay Hàn Thu, ướt chính là trái tim Hàn Thu.

"Anh họ. . . . . ."

Phong Thần lo lắng kêu anh một tiếng, Hàn Thu xoay mặt nhìn anh: "Các người đi đi, tôi đi theo cô ấy."

Anh nói bình tĩnh, nhưng Tư Dung lại nghẹn ngào, một đôi đôi mắt đẫm lệ, mông lung nhìn người đàn ông trước mắt. "Thu, anh đi đi, nhanh không hết thời gian mất!"

"Anh không đi, cho dù đến nơi nào, anh cũng sẽ không buông em ra đâu !"

Phong Thần và Tần Mặc trao đổi một ánh mắt quỷ quyệt, nhanh chóng chạy ra ngoài, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hàn Thu lại tỉnh táo đối mặt tất cả.

"Thu, thật xin lỗi. . . . . Em để anh chờ lâu như vậy."

"Dung Dung, anh yêu em, mặc kệ là trên trời dưới đất, nhất định anh đều đi cùng em!"

Tư Dung càng khóc thương tâm, Hàn Thu yêu cô, mà cô vẫn luôn không thấy được tình cảm của anh, đến bây giờ cô mới giật mình, thì ra cô đối với Phong Thần, là một loại ái mộ của người con gái dành cho con trai. Loại ái mộ này không được Phong Thần đáp lại thì chuyển thành một loại không cam lòng, một loại dục vọng muốn chinh phục làm của riêng.

Mà tình cảm với Hàn Thu, ở nơi này của cô, đã trở nên tập mãi thành thói quen. Cô vẫn cho rằng, đó là sự lệ thuộc vào người anh trai, nhưng cô cũng chưa từng phát hiện, loại lệ thuộc này lâu dài, lại biến thành sự lưu luyến với anh.

Con người luôn là một khắc sau cùng mới phát hiện, thứ chính mình vẫn luôn theo đuổi, thường thường chỉ là cố chấp ham mê của bản thân. Mà nên quý trọng, lại chính là thói quen ở sau lưng, tự nhiên bị bỏ rơi.

"Nếu như có thêm cơ hội, em nhất định sẽ quý trọng anh, quý trọng mỗi một ngày chúng ta đi chung với nhau. Thu, Thu. . . . . Anh thật khờ, thật khờ!"

Tư Dung tựa đầu vào trong ngực Hàn Thu, bom trên người phát ra dồn dập những tiếng "píp píp" cuối cùng, cô sợ, nhưng có Hàn Thu ở bên người, cô đã cảm thấy an lòng.

Sau một loạt tiếng "píp" kéo dài, bom không như trong dự liệu mà nổ tung, hai người ôm nhau cũng sững sờ trong chốc lát, đối mặt với tình cảnh quỷ dị như vậy, cũng không biết nên đối phó như thế nào.

"Bốp bốp" một loạt tiếng vỗ tay vang lên từ cửa bên trong nhà kho, hai người ôm nhau đồng thời nhìn lại, chỉ thấy trên mặt Phong Thần và Tần Mặc mang nụ cười, người đàn ông đeo mặt nạ kia cũng ở phía sau hai người.

"Chuyện này. . . . . Chuyện gì xảy ra?"

Tư Dung ngơ ngác hỏi, nước mắt đọng trên mặt cũng quên lau đi, Hàn Thu sau khi nhìn thấy trận thế này, thái độ trở nên vô cùng kỳ quái.

"Anh họ, không ngờ,anh cũng có thể nói ra những lời buồn nôn như vậy!"

Trong mắt Phong Thần mang theo tia hài hước, Tần Mặc chỉ cười khẽ, một màn thân mật của hai người, dĩ nhiên là bị ba người bọn họ ở cửa thấy được toàn bộ rồi.

"Cậu. . . . . Các người đây là diễn trò!"

Có vẻ như Hàn Thu vô cùng lúng túng, anh vốn là ít nói người, mới vừa rồi anh cho là sẽ không còn có cơ hội ở chung một chỗ với Tư Dung, nên mới nói

ra những lời dấu kín dưới đáy lòng. Không ngờ, bị bọn họ nghe được!

Anh nhìn lại Tư Dung, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng ửng hồng, trong lòng không khỏi gấp gáp.

"Tuồng vui này giá trị nha! Cũng không uổng công tôi và Tiểu Mặc hy sinh cực khổ cả đêm, thật là làm cho lòng tôi thương tổn mà!"

Tần Mặc liếc anh một cái, diễn trò dĩ nhiên phải làm cho đủ, nếu không làm sao Hàn Thu bị mắc câu, làm sao Tư Dung sẽ lộ ra chân tình đây?

"Người...các người là cố ý! Tôi còn. . . . . Thật vẫn cho rằng. . . . . ." Tư Dung nói xong, trong lòng sợ hãi không lý do, nếu như ngộ nhỡ. . . . . Đây không phải là ván cờ do Phong Thần và Tần Mặc bày ra, cô thật sự phải luyến tiếc cả đời rồi.

Hàn Thu lấy bom giả trên người cô xuống phá hủy, lúc ấy Tư Dung trở nên hỗn loạn, hơn nữa Hàn Thu còn muốn cùng chết với cô, cô đã sớm quên phải làm rõ bom trên người là thật hay giả. Lúc này nhìn lại, mặc dù mặt ngoài không khác gì bom thật, nhưng chỉ cần cẩn thận nhìn một chút, là có thể nhìn ra đầu mối.

Tuồng vui này thật sự khiến Tư Dung và Hàn Thu tin là thật, trong lòng anh không khỏi sinh ra phòng bị với Phong Thần, nếu như lần này là thật, vậy anh và Tư Dung tuyệt đối không thể sống sót.

"Tôi không có ác ý, lại nói, tôi còn là người làm mai cho các người! Lão già bên kia, cũng ăn nói tốt."

Phong Thần nhìn ra phòng bị của Hàn Thu, anh bất đắc dĩ cười cười, người tốt khó làm, anh giống như người có dụng ý bất lương như vậy sao?

Mặt nạ trên người đàn ông được tháo, lộ ra khuôn mặt cực kỳ dễ coi, cặp mắt hoa đào đuôi mắt hơi nhếch lên, hiện ra vô hạn phong tình trước mắt mọi người.

"Lão đại, tôi biểu diễn không tệ chứ!"

Người này chính là kẻ vẫn luôn bị Phong Thần áp bức - Tư Đồ Kiều, xử lý chuyện tình trong tay xong, anh liền vô cùng lo lắng chạy tới, nhưng không ngờ vừa xuống máy bay, liền nhận được nhiệm vụ này.

" Bớt nói nhảm đi, thứ muốn cậu điều tra đã làm được chưa?"

Tư Đồ Kiều nhỏ giọng trả lời: "Có chút manh mối."

Đã qua một hồi giày vò, Tư Dung được Hàn Thu đưa trở về, nhìn ra được, sau khi trải qua khảo nghiệm sinh tử, tình cảm giữa bọn họ rốt cuộc đã thấy ánh sáng. Tình cảm vài chục năm của Hàn Thu đối với Tư Dung, cuối cùng được đền đáp lại.

Bận rộn cả đêm, Tần Mặc đi nằm ngủ, đứng suốt đêm, làm sao có thể ngủ được!

Sau khi cô ngủ, Phong Thần đi vào thư phòng cùng Tư Đồ Kiều, đôi tay Tư Đồ Kiều không rời bàn phím, sau đó ấn xuống mấy phím, trên màn ảnh xuất hiện lên một hàng mật mã.

" Rất lâu từ trước Lam Thiệu Đường đã cùng một người thần bí qua lại rất gần, hình như là chính khách, người này tôi vẫn chưa tra được. Nhưng thông tin giữa bọn họ, tôi đều chặn lại."

Những Email này đều dùng mật hiệu, ngay cả ký tên đều là giả, bọn họ làm việc rất cẩn thận, mỗi lần trao đổi một bưu kiện đều từ các địa phương khác nhau phát ra, trong thời gian ngắn đã xóa bỏ, không có đầu mối để kiểm tra.

Trong thư đều là những lời nói rất bình thường, giống như đã ngờ tới sự việc phát sinh là như vậy, anh hồi tưởng lại sự kiện gặp tập kích lần đó, người tới đều được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, súng đạn càng thêm hoàn hảo.

Điều này cũng có thể chứng minh sự thật, Lam Thiệu Đường làm ăn qua lại với nhân vật chính trị, lần đó gặp tập kích, có thể là chi nhánh bí ẩn nhất trong nước. Mà ông ta làm đều là buôn bán ma túy thuốc viên, có nhân vật quan trọng này, ông ta cũng không sợ bị điều tra đến.

"Cậu tiếp tục theo dõi, nếu có tin tức gì thì cho tôi biết! Hàn Thu có liên lạc với người của Lam Bang hay không?"

Phong Thần rót hai ly Whisky, một ly đưa cho Tư Đồ Kiều, Tư Đồ Kiều lắc đầu : " Sau khi nhận được tin tức Tư Dung bị bắt cóc, anh ta không liên lạc cùng bất kỳ kẻ nào."

Gật đầu một cái, như vậy Hàn Thu cũng nằm ngoài phạm vi, chỉ còn thừa lại cậu cả và Hàn Trữ, Hàn Trữ vẫn luôn không quan tâm đến việc buôn bán của nhà họ Hàn, như vậy thì chỉ có cậu cả à ? !

Anh rơi vào trầm tư, mục tiêu của cậu cả hẳn là anh và cậu hai, cậu hai bên ngoài thiếu nợ, vì trả nợ, liền lén lút bán súng đạn của nhà mình cho người khác. Mà khoản tiền kia chính là tiền tham ô của Lam Bang và vị chính khách đó, cậu hai nếu đã ăn vào, làm sao có thể dễ dàng nhổ ra chứ.

Chỉ là cậu cả không ngờ tới chính là, Phong Thần đi theo kế hoạch của ông, nhưng vào lúc cuối cùng lại báo cáo cho nhân viên cảnh sát, cuối cùng số tiền kia vẫn còn ở trong túi cậu hai.

Mà anh, làm một công dân tốt tuân thủ luật pháp, đĩ nhiên là được khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Thử dò xét thật lòng 3

Cậu hai phạm pháp, nhà họ Hàn không thể nào dễ dàng tha thứ được, mà những khoản nợ kia, có khả năng lớn là bẫy do cậu cả bày ra. Coi như nhổ ra hết tiền bẩn rồi, nếu cậu hai vẫn bị đòi nợ, thì ông cụ nhà họ Hàn cũng không tha thứ dễ dàng chuyện mất mặt xảy ra như vậy.

Kết quả của ông không có gì hơn là bị đuổi ra khỏi nhà họ Hàn, cuối cùng là bị người ta đòi nợ, chém chết.

Phong Thần chậm rãi thở ra một hơi, cậu cả thật sự là thủ đoạn, ngay cả anh cũng phải khâm phục.

Mà bây giờ, cậu hai vào nhà giam, không thể nghi ngờ là dùng một loại thủ đoạn khác bảo vệ cuộc đời của ông an toàn, chỉ cần qua vài năm, ông có thể được phóng thích. Chỉ là khi đó, ai cầm quyền trong nhà họ Hàn, đã khó mà nói.

"Vậy tiếp theo, chúng ta phải làm gì?"

"Yên lặng theo dõi biến hóa."

Đêm khuya dần dần phủ xuống, không khí ngoài phòng lạnh lẽo, mây đen dày đặc, hình như không lâu sau sẽ có một trận mưa lớn.

Phong Thần nhìn ngoài cửa sổ một chút, đứng dậy đi tới phòng của Tần Mặc, trời sắp mưa, nha đầu kia chắc đang sợ hãi.

Mở cửa phòng, không ngoài dự đoán, Tần Mặc bọc kín chính mình trong chăn, anh đi tới, ôm một bọc như bánh chưng vào ngực. Kéo chăn xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô: " Em không sợ chết ngạt ở bên trong sao!"

"Anh đã đến rồi, sẽ không sợ."

Tần Mặc an tĩnh vùi vào trong ngực Phong Thần, ngoài phòng giọt mưa đánh vào trên cửa sổ, theo cửa sổ chảy xuống, mưa rơi dần dần lớn, trong nhà lại an tĩnh khác thường.

"Tiểu Mặc, cùng ta đi gặp mặt ông già kia, như thế nào?"

Phong Thần mặt đối mặt với cô, Tần Mặc suy nghĩ một chút, "Tốt, để cho ông ta gả anh cho em."

"Vật nhỏ, em lầm à!"

Anh buồn cười nâng cằm cô lên, dùng một loại giọng rất vô lại : "Không phải là anh gả cho em, mà là anh muốn trói em về nhà, tận tình giày xéo!"

Tần Mặc mới không để ý lời nói điên cuồng của anh : "Khi nào đi?"

"Mấy ngày nữa đi!"

Phong Thần nhắm hai mắt, suy tư phải bắt cái đuôi hồ ly của cậu cả như thế nào, từ trước đến giờ anh làm việc thật cẩn thận, nhưng chắc chắn sẽ có chỗ sơ hở để cho cậu cả chui qua!

Hai ngày mưa liên tục cũng không làm cho tâm tình Phong Thần giảm xuống, ngược lại, tâm tình của anh vẫn rất vui vẻ. Sau khi giải quyết xong vụ phiền toái với Tư Dung, anh có thể quang minh chính đại mang theo Tần Mặc đi gặp ông cụ nhà họ Hàn, ông ta cũng không cái cớ nào để phản đối.

Trời mưa xong, nhiệt độ càng trở nên mát mẻ, hình như có chút lạnh, thời điểm Tần Mặc và Phong Thần xuất hiện ở bệnh viện, khiến y tá sợ hết hồn. Sau khi nhìn thấy ông cụ nhà họ Hàn "bệnh tình nguy kịch", Phong Thần lộ ra một nụ cười giễu cợt.

Ông cụ tinh thần sáng láng đang tập thái cực bên cửa sổ, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, nơi nào có dáng vẻ bị bệnh!

Ông cụ nhà họ Hàn thấy anh đột nhiên xuất hiện, cũng không có lộ ra biểu tình hoang mang sợ hãi, ngược lại dương dương tự đắc ngồi trên ghế gần bệ cửa sổ, trên bàn đã chuẩn bị tốt không sai biệt.

"Thân thể ông không tệ nhỉ, cháu đưa vợ chưa cưới đến cho ông nhìn đây!"

Phong Thần kéo Tần Mặc, đứng đối diện ông cụ nhà họ Hàn, Tần Mặc mặc kệ cho cặp mắt sắc bén kia quan sát kỹ lưỡng lên lên xuống xuống, trên mặt ông cụ nhà họ Hàn không chút gợn sóng.

"Ngồi đi!"

Nụ cười ông thản nhiên, giống như một ông cụ bình thường trong nhà, kêu cháu ngoại của mình thưởng thức trà bánh. Ông cụ hòa ái này, không có sát khí dù chỉ một chút, hiền hòa khiến cho người ta muốn đến thân cận.

Nhưng Tần Mặc biết, người mặt ngoài càng vô hại, nội tâm của kẻ đó thường là phức tạp nhất. Người đó sẽ tại thời điểm ngươi không đề phòng, cho một kích nặng nhất, để ngươi vĩnh viễn đều không trở mình được.

Phong Thần tùy tùy tiện tiện ngồi xuống, không che giấu chút cưng chiều nào đối với Tần Mặc, ông cụ nhà họ Hàn hắng giọng một cái, nheo mắt lại, nhìn về phía khuôn mặt hờ hững của Tần Mặc.

"Đây chắc là con gái Tần Thọ Diệp! Nhà họ Tần mấy năm gần đây tranh đấu không nghỉ với nhà họ Lam, nước này cũng không trong nhỉ."

Trên mặt của ông lưu lại dấu vết khắc sâu qua nhiều năm tháng, cũng làm cho ông có vô số kinh nghiệm phong phú nhìn người, cô gái lạnh lùng trước mắt này, đứng chung một chỗ cùng Phong Thần, có vẻ không hợp nhau.

Nhưng không cách nào phủ định là, sự tồn tại của cô, có thể khiến Phong Thần càng thêm thuận buồm xuôi gió.

"Nước trong không có cá, nước đục mới có mưa to, không phải sao?"

Tần Mặc lẳng lặng ngồi đối diện ông cụ nhà họ Hàn, trả lời, vẻ mặt ông cụ nhà họ Hàn như nghĩ tới cái gì. Rõ ràng tuổi nhỏ như vậy, lại có thể thấy rõ lợi ích sau đó, thật sự là khó có được.

Ông âm thầm gật đầu, bày tỏ hiểu ý đối với biểu hiện Tần Mặc, "Vậy tôi có thể có chỗ tốt gì đây?"

"Cháu không muốn vị trí gia chủ nhà họ Hàn, ông đừng kéo cô ấy xuống nước."

Phong Thần nheo lại mắt, cầm thật chặt tay nhỏ bé của Tần Mặc, anh sẽ không đi theo con đường ông ta bày ra.

"Trên tay cháu còn có buôn bán thuộc về nhà họ Hàn, phần trách nhiệm này cháu không được phép đẩy xuống!"

Hai mắt ông cụ nhà họ Hàn lập tức hiện ra ánh sáng lạnh, thật ra thì phân tranh trong nhà, đã bắt đầu từ rất lâu, đó là ông mắt nhắm mắt mở, chỉ cần không quá đáng, ông cứ xem như là chuyện chơi đùa.

Nhưng theo tuổi tác càng lúc càng lớn của ông, thân thể ngày càng lụn bại, những cuộc đấu trong tối kia liền đặt trên mặt bàn, mọi người đều muốn đẩy đối phương vào chỗ chết.

Mặc dù hiểu rõ chiến trường này không có khói thuốc súng, sẽ chết nghiêm trọng, nhưng dù sao, chảy trên người bọn họ, đều là máu thuộc về ông. Có lẽ là ông già thật rồi, trở nên không quả quyết, xử lý chuyện tình cũng không mạnh mẽ vang dội như trong quá khứ nữa rồi.

"Trách nhiệm? Nếu như không phải là ông cố gắng nhét cho tôi ... tôi căn bản không muốn!"

"Đó cũng là cho mẹ cháu! Cháu không thể nào không muốn!"

Ông cụ nhà họ Hàn giống như tức giận, giọng nói cũng trở thành cứng rắn, Phong Thần hừ lạnh một tiếng: "Nếu đã cùng ba cắt đứt quan hệ, cũng đã đuổi bà đi, ông cho tôi những thứ này thì có ích lợi gì!"

Xem ra Phong Thần và Hàn ông cụ có khoảng cách rất sâu, Tần Mặc vỗ vỗ mu bàn tay anh, không nói gì cho anh an ủi, Phong Thần thuận miệng, không nói nữa.

Hình như anh nhắc lên chuyện cũ làm Hàn ông cụ nhớ lại, con gái út đó, là người thân thiết nhất đối với ông, đoạn thời gian khi cô rời khỏi nhà, giờ nào khắc nào ông cũng nghĩ đến, cô sống có tốt hay không, có thể hận người cha là ông hay không?

"Tiền bạc trong công ty cháu không phải là dựa vào những thứ này để duy trì sao? Nếu như cháu đi mất, vậy công ty cháu cũng sẽ sụp đổ."

"Đây là ông đang uy hiếp?"

Phong Thần ghét có người uy hiếp anh, nói cái gì mà bồi thường cho mẹ, thật ra chính là lợi dụng anh đến kiềm chế cậu cả và cậu hai. Bây giờ cậu hai đã vào nhà giam, thế cục lập tức trở nên có lợi cới cậu cả, anh chỉ là người ngoài xem náo nhiệt!

Một lời không hợp, Phong Thần kéo Tần Mặc rời khỏi, ông cụ họ Hàn nhìn hai người biến mất, nặng nề thở dài.

Mặc dù ông đang ở bệnh viện, nhưng tin tức phía ngoài, ông vẫn biết. Hiện tại anh là con lớn nhất, không thể nghi ngờ là thí sinh có khả năng nhất để kế nhiệm vị trí gia chủ, nhưng Hàn Thu đi cùng Tư Dung, tình huống liền thay đổi trở nên tế nhị.

Phong Thần thở phì phò rời khỏi bệnh viện, lão già này muốn thế nào! Rõ ràng anh không phải họ Hàn, lại càng muốn anh can thiệp vào, không tính thiếu chút nữa khiến anh và Tần Mặc tách ra, lại còn uy hiếp anh!

Cùng lắm thì đóng lại công ty, dù sao những năm này anh kiếm được cũng không ít, mở lại một công ty khác, không còn liên quan đến nhà họ Hàn, nhìn xem ông ta còn uy hiếp mình thế nào!

Mới đi một đoạn đường, Hàn Thu gọi điện thoại đến, anh nghe xong, chân mày nhanh co rút, tay lái chuyển hướng, thay đổi đường đi.

"Tư Dung bị công kích, lúc này đang ở bệnh viện."

Phong Thần đơn giản giải thích, Tần Mặc nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng lui về phía sau, không biết đang suy nghĩ gì.

Đến bệnh viện, mùi vị nước sát trùng xông vào mũi, bác sĩ và y tá mặc áo dài màu trắng chạy qua chạy lại vội vã, chẳng biết tại sao, bệnh viện luôn mang đến cho người ta một loại cảm giác âm ulạnh lẽo.

Giống như luôn có một đôi mắt, ở nơi tối tăm nhìn mình, quan sát mình, nhưng khi quay đầu nhìn, lại không phát hiện ra cái gì.

Đi tới phòng bệnh Hàn Thu nói, vết thương Tư Dung đã băng bó xong hoàn toàn, trừ một chút bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại.

Ba của Tư Dung cũng đây, sau khi thấy Tần Mặc, nhìn thật sâu cô một cái, sau đó lấy cớ có chuyện nên rời đi trước. Cái nhìn kia, khiến Tần Mặc cảm thấy có vô số âm mưu đập vào mặt, Tư Dung bị thương, hình như không thoát khỏi quan hệ với cô.

"Tại sao xảy ra tập kích?"

"Bởi vì. . . . . ." Hàn Thu liếc mắt nhìn Tần Mặc, nói, "Bởi vì nhà họ Tần cướp một số hàng của người mua nhà họ Tư, những người đó cho rằng nhà họ Tư liên thủ cùng nhà họ Tần, đen ăn đen."

"Không cần phải nói, nhất định là kiệt tác cuả Lam Thiệu Đường!"

Phong Thần hừ lạnh một tiếng, muốn làm nhà họ Tư kết thù với nhà họ Tần, ngăn cản anh và Tần Mặc ở chung một chỗ, không dễ dàng như vậy!

"Đối phương nói, đây chỉ là một cảnh cáo, nếu như không nộp hàng ra, vậy thì Tư Dung và Tần Mặc đều phải chết."

Tư Dung vô tội bị người tập kích, trong lòng đã rất kìm nén, bây giờ đối phương còn muốn giết cô, khiến cho cô lập tức nổi đóa: "Những thứ kia đều là người nào vậy! Một chút đầu óc cũng không có, nhà họ Tần không buôn bán súng ống mà!"

"Không buôn bán súng ống, cũng sẽ không cướp hàng hả ?"

Ánh mắt Tần Mặc lẫm liệt, nếu có người cố ý muốn giá họa cho nhà bọn họ, như vậy, mặc kệ bọn họ có làm buôn bán như vậy hay không, đều sẽ bị tính toán.

Hàn Thu không yên lòng một mình Tư Dung, nhưng trên người anh còn có việc phải xử lý, đành phải giao cô cho Phong Thần và Tần Mặc.

Tư Dung lại làm kỳ đà cản mũi hai người: "Tôi đã nói rồi, cô là bom, lần này ngay cả tôi cũng bị nổ lây!"

Cô nhìn vết thương băng bó của mình, lắc đầu, liên miên than thở, cô căn bản là không hề làm gì cả, lại bị công kích, thật là xui xẻo.

"Tôi không phải là bom, tôi chính là giây ngòi nổ."

Tần Mặc khó có được lúc mở miệng đùa giỡn cùng Tư Dung, Tư Dung nở nụ cười, "Tôi rất ngạc nhiên, rốt cuộc Phong Thần thích cô vì cái gì?"

"Anh ấy thích ngược đãi thôi!"

Phong Thần xoay đầu lại : "Dạ dạ dạ, anh thích bị em hành hạ, bị em ngược đãi!"

Hôm sau, Tư Đồ Kiều đưa tài liệu trên tay tra được giao cho Phong Thần, tổ chức cướp đám hàng kia chỉ là một nhân vật nhỏ, nhưng có thể cướp đi hàng ở trong tay nhà họ Tư, thì nhất định sau lưng có kẻ giật dây.

Tần Mặc và Phong Thần ít ngày nữa sẽ lên đường, sau khi thăm dò xong điểm dừng chân của bọn họ, hai người lặng lẽ an bày xuống vùng gần đó, chờ cơ hội cướp đoạt hàng hóa về.

Trong mấy ngày quan sát, nhân số của đối phương chỉ ở trong phạm vi mười người, giống như đang chờ người nào đó.

"Bọn họ sẽ tiến hành giao dịch vào hai ngày sau, đến lúc đó cậu đi ngăn cản bọn họ, tôi và Tiểu Mặc đi giao dịch."

Phong Thần nói đơn giản dứt khoát, anh biết Tần Mặc sẽ không tách ra khỏi anh, nên đưa cô theo trên người, đối với việc anh an bài như thế, tất cả mọi người đều không có dị nghị, chỉ chờ ngày thứ hai rồi hành động.

Hôm sau, thời gian ước định vừa đến, Phong Thần liền chọn mấy người rồi mang theo Tần Mặc tiến về địa điểm giao dịch với đối phương.

"Kiều, nhớ cho bọn họ lưu lại chút dấu vết!"

"Hiểu!"

Muốn giá họa cho người khác, chyện này còn không dễ dàng! Trong lòng không muốn, Phong Thần muốn đẩy đầu thương về phía Lam Thiệu Đường, để cho ông ta cũng nếm thử một chút tư vị bị người ta đòi nợ.

Tư Đồ Kiều thành công ngăn chặn đội ngũ người mua, Phong Thần nhận được tin tức chuẩn bị chu đáo xong, đến thời điểm bọn họ ra sân rồi !

Giao dịch là một chỗ trong nhà máy bỏ hoang, khắp nơi mọi thứ đều ngập tràn mùi vị hoá học công nghiệp, nơi nơi đều là sắt thép gỉ loang lổ, lúc đoàn người Phong Thần xuất hiện, đối phương làm như gặp được ông chủ lớn, khúm núm với bọn họ.

" Súng ống lần này chính là số một, năm trăm vạn Đô-la, như thế nào?"

Tần Mặc mắt lạnh nhìn đối phương hình như là người dẫn đầu, bộ dáng kia căn bản là giống lưu manh vô lại, không khác gì một tên côn đồ, mười triệu Đô-la? Đám hàng kia thấp nhất cũng phải 20 triệu, thật là có mắt không tròng.

Nếu Tư Dung biết, chị ta nghiên cứu ra súng ống thuốc đạn chỉ trị giá năm trăm vạn, không biết sẽ dùng thuốc nổ gì để nổ bọn họ đâu?

"Nhóm hàng này là của nhà ai?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Thử dò xét thật lòng 4

Phong Thần ôm Tần Mặc, có vẻ không chút để ý, người nọ thấy Tần Mặc mắt lạnh nhìn mình, trong lòng run run. Một đôi mắt đục ngầu chớp chớp, mỹ nhân ở trong ngực Phong Thần khóe miệng vẽ ra nụ cười, nơi nào còn có một mặt băng sương.

Hắn đắm đuối nhìn Tần Mặc, chỉ thiếu chút nữa chảy nước miếng về phía cô, Phong Thần hình như nheo mắt lại: "Thế nào? Rất có hứng thú với người phụ nữ của tôi sao!"

"Không không không. . . . . Cái này, nhóm hàng này đĩ nhiên là của tôi rồi."

Ánh mắt của hắn từ trên người Tần Mặc dời đi, cặp mắt kia của Phong Thần cười như có như không, bên trong ẩn giấu một dòng nước lạnh đang chảy. Hắn sợ run cả người, ánh mắt ông chủ này thật khiếp người, giống như chỉ liếc một cái là có thể nhìn thấu tim của hắn.

"Thật sao. . . . . ." Giọng Tần Mặc kéo dài, diễn tốt nhân vật của mình, cô dựa vào trước ngực Phong Thần, ánh mắt lại nhìn đối phương, "Tôi nghe nói, nhà họ Tư gần đây mất một lượng hàng hóa lớn, nhóm hàng này lại bán rẻ như vậy, sẽ không phải là. . . . . ."

Cô cố ý dừng lại, môi đỏ mọng khẽ mở, dán trên gò má của Phong Thần lộ ra nụ cười ái muội, Phong Thần nhìn thấy mà trong lòng rung động, còn nói gì đến đối phương, ánh mắt trợn trắng, quên mất phản bác.

Phong Thần thầm mắng một tiếng tiểu yêu tinh, ở bên eo của cô nhẹ nhàng véo: "Đàn ông nói chuyện làm ăn, phụ nữ đừng lên tiếng!"

Anh đặt tầm mắt vào trên người của tên côn đồ nhỏ kia: "Tôi không phải coi tiền như cỏ rác, nếu để tôi phát hiện nhóm hàng này có vấn đề, cậu phải biết hậu quả!"

"Vâng, làm sao tôi dám gạt anh chứ. . . . . Vậy thì kiểm hàng đi!"

Mấy người đi tới nơi đặt đống hàng hóa kia, mỗi rương gỗ đều được đóng đinh vô cùng kín, vẫn chưa bị tháo dỡ ra.

Côn đồ này ý bảo người khác đi mở rương gỗ ra, Phong Thần và Tần Mặc đi tới trước rương gỗ, hai người liếc mắt nhìn, Phong Thần cầm lên một khẩu súng trường mới chế tạo ra, ăn khớp với bản vẽ của Tư Dung đưa cho.

"Không tệ!"

Côn đồ thấy Phong Thần liên tiếp khen ngợi, liền vội vàng không thể đợi nói: " Thế này, vậy. . . . . Nếu như hài lòng. . . . . ."

Lời của hắn vẫn chưa nói hết, súng lục trong tay Tần Mặc nhẹ nhàng linh hoạt đã đặt trên đầu của hắn, trái tim của hắn lập tức nhảy ra đến miệng. Thuộc hạ của người kia thấy Tần Mặc dùng súng chỉ vào đầu lão đại mình, rối rít rút súng chĩa vào Tần Mặc hỗ trợ, Tần Mặc mắt lạnh nhìn bốn phía: "Để súng xuống, nếu không tôi bắn bể đầu của hắn!"

Nói xong, súng lục liền lên nòng, thủ hạ Phong Thần cũng không cam chịu yếu thế, nghiêm chỉnh huấn luyện rút súng ra.

"Để súng xuống, các người. . . . . Rốt cuộc các người là ai!"

Côn đồ sợ hãi ra lệnh cho thủ hạ thu hồi súng, hắn vô cùng tin tưởng, người phụ nữ này sẽ không chậm trễ chút nào mà bóp cò súng, bắt thủng đầu của hắn.

Mặc dù hắn tham tiền, nhưng cũng là người có mắt nhìn, người của Phong Thần khống chế được phía trong hiện trường, đội ngũ còn đang khống chế người bên ngoài nhà xưởng cũng vứt bỏ mà nối đuôi tiến vào, một lưới bắt hết tất cả tiểu lâu la.

"Chúng tôi là người nào, không quan trọng, nhóm hàng này của các người có phải là của nhà họ Tư hay không?"

"Tôi. . . . . Tôi không biết. . . . . ."

Tần Mặc một cước đạp tới bắp chân hắn, côn đồ "Ai da" một tiếng, "Bộp" một cái rồi ngã quỵ xuống đất. Đầu gối hung hăng đập trên mặt đất, gần như có thể nghe tiếng xương vỡ vụn, trán của hắn toát ra mồ hôi lạnh : "Tôi không thể nói. . . . . Nói rồi, thì tôi sẽ mất mạng . . . . . ."

Phong Thần kéo Tần Mặc đến : "Đừng để hắn làm dơ tay của em."

Anh mang theo nụ cười ác ý, ngồi xổm người xuống, dùng súng để dưới cằm hắn : " Cho đến bây giờ mày còn muốn trổ tài anh hùng hả? Mày có biết hay không, mày không muốn nói, tao cũng có thể tra được, chẳng qua là vấn đề sớm hay muộn thôi!"

"Tôi không thể nói. . . . . ."

Phong Thần nả một phát súng về phía tay của hắn, lập tức lòng bàn tay của hắn máu thịt be bét, đạn xuyên thấu da thịt xương cốt hắn, hình như có thể thấy khói thuốc bay ra từ lòng bàn tay hắn.

"Nhấc hắn lên cho tôi !"

Hai người tiến đến cột tên côn đồ vào một cây cột sắt, tứ chi bị kéo ra, hiện lên hình chữ "đại" (大).

"Nếu như mày không nói, tao sẽ nói bọn họ bắn về phía tay chân của mày, một phát một phát bắn thủng! Hay là mày muốn làm tấm bia sống hả, vẫn là dứt khoát một chút, nói ra!"

Trong mắt của anh lóe ra ánh sáng tà ác, thấy tên côn đồ kia vẫn còn do dự, vung tay lên, chỉ nghe "Bùm" một tiếng, bắn trúng đầu gối tên côn đồ. Dòng máu màu đỏ lập tức phun ra, sắc mặt của người bị trói chặt "Xoạt" một cái liền tái nhợt, phát ra tiếng gầm nhẹ khổ sở.

"Ai nha, tao đây một chút thủ thuật bắn súng cũng không có mà, rõ ràng hướng vào tay, không cẩn thận lại bắn trúng chân." Anh quay đầu, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng : "Mày tha thứ cho tao nhé, nhịn một chút."

"Không không không. . . . . Đừng bắn, tôi nói. . . . . ."

"A, thật đúng là đáng tiếc đó, tao còn muốn để cho bọn họ luyện một chút thủ thuật đây."

Côn đồ lắc đầu, hắn không thể chịu nổi nhiều hơn mấy phát nữa, người đàn ông này thật đáng sợ, nói cái gì mà thủ thuật bắn súng không được, phát súng kia chính là bắn trúng khớp xương chân của hắn, không chết cũng tàn.

Hắn không muốn mất đi một chân nữa, sớm muộn gì cũng đều chết, không bằng tham sống sợ chết sống sót, nói không chừng còn có cơ hội tránh bị người ta đuổi giết.

"Mày cũng không nên gạt tao!"

Phong Thần nhíu mày, côn đồ luôn miệng xin khoan dung : "Không dám, tôi còn muốn mạng sống, làm sao dám lừa anh?"

Tần Mặc rốt cuộc thấy được sự tàn nhẫn của Phong Thần, dùng đau đớn trên thân thể tới hành hạ người này, nếu như ý chí người này không kiên định, như vậy không cần tốn nhiều thời gian, lập tức sẽ nhận tội.

Vẻ mặt cô như có điều suy nghĩ rơi vào trong mắt của Phong Thần, anh kéo tay của cô : "Thế nào? Hù dọa em? Anh như vậy, có phải em cảm thấy rất xa lạ hay không?"

"Dù sao em đã là người của anh, thuyền theo lái, gái theo chồng, cho dù anh là ác ma, em cũng phải nhận."

Lời của cô lấy lòng Phong Thần, trong lòng anh vô cùng vui mừng, đặt xuống một nụ hôn trên gò má của Tần Mặc ngay trước mặt thủ hạ. Anh thích dáng vẻ thuận theo mình của cô, nếu không phải có chuyện tình của Lam Bang, anh thật hận ngay lúc này không được trói cô vào giáo đường!

Sau khi giải quyết xong chuyện hàng hóa nhà họ Tư, Phong Thần nói Tư Đồ Kiều mang theo hàng đi về trước, mình và Tần Mặc ở lại, tính toán đến thế giới hai người.

Kể từ khi trở lại nhà họ Hàn, anh đều không có cơ hội sống chung một chỗ với Tần Mặc, nhân lúc này, làm sao anh có thể bỏ qua chứ !

Đáng tiếc thời gian nhàn nhã luôn ngắn ngủi, mới vừa nghỉ ngơi trong chốc lát, Lan truyền đến tin tức Tần Thọ Diệp nằm viện, Tần Mặc không ngừng nghỉ chạy trở về, lại chỉ có thể cách tấm kính, nhìn ba mình nằm ở trên giường bệnh.

Bệnh tình Tần Thọ Diệp chuyển biến xấu, vốn là có cơ hội chữa khỏi bệnh, lại chậm chạp không chữa đến tận thời kỳ cuối.

Trên người của ông hiện ra đầy đủ các loại ống tiêm, dụng cụ chuyên nghiệp ở bên giường, phát ra ánh sáng yếu ớt, tiếng "Tích tích" nhắc nhở mọi người, tính mạng người trên giường bệnh đã không còn bao lâu.

"Bac sĩ nói thế nào?"

"Bác sĩ nói, nếu như lão gia tiếp nhận trị liệu thật tốt, ngắn thì ba tháng, lâu là hai năm, hoặc là dài hơn."

Tần Mặc đặt tay trên mặt kính : "An bài cho ba tôi nằm viện tiếp nhận trị liệu, cho dù là dùng phương pháp gì, nhất định phải để cho ông sống sót."

Tay nhỏ bé của cô lạnh lẽo, Phong Thần ở một bên ôm bờ vai cô, không nói gì cho cô an ủi.

"Hiện giờ kỹ thuật chữa bệnh phát triển, bác Tần nhất định sẽ biến nguy thành an, em đừng quá lo lắng."

Tần Mặc gật đầu, hiện tại ba ngã xuống, chuyện cô tiếp nhận chức vụ nhất định sẽ rất nhanh truyền đến trong tai của mỗi người, kế tiếp cô phải đối mặt, không chỉ là Lam Thiệu Đường gây khó khăn, mà còn là chất vấn và khiêu khích đến từ các phe.

Phong Thần biết sự lo lắng của cô, mà anh có thể làm, chính là đứng ở bên người cô, vì cô quyét sạch tất cả nguy hiểm chướng ngại vật trên đường.

Tin tức Tần Thọ Diệp nằm viện nhanh chóng truyền đến tai mỗi người, mà chức vụ lại cho Tần Mặc mới mười tám tuổi tiếp nhận, thật sự làm cho người ta cảm thấy quá mức qua loa, thậm chí, mắt nhìn chằm chằm vào vị trí này.

Mấy ngày liên tiếp bôn ba khiến cả người Tần Mặc mệt mỏi, Phong Thần đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ngủ thiếp đi vẫn nhíu chặt chân mày, trong chuyện Lam Bang, hiện tại anh không đi trông nom. Còn nữa, chuyện súng ống đạn dược nhà họ Tư kia, cũng làm cho Lam Thiệu Đường có việc, tạm thời sẽ không tìm đến Tần Mặc gây phiền phức.

"Ba, người cảm thấy như thế nào?"

Tần Thọ Diệp thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, nhưng Tần Mặc vẫn không yên lòng, mỗi ngày đều rút ít thời gian đến thăm ông. Nhìn Tần Thọ Diệp vốn dĩ hăng hái, nhưng bây giờ tiều tụy bệnh tật nằm trên giường, tóc mai hai bên bạc trắng, càng làm cho lòng cô chua xót muốn rơi nước mắt.

"Tốt hơn nhiều, sắc mặt con thật không tốt, gần đây có phải gặp chuyện phiền toái hay không?"

"Không có chuyện gì, con đều xử lý tốt, có Lan giúp con, còn có Phong Thần, không có vấn đề."

Tần Mặc gọt trái cây, khóe miệng mang theo ý cười, tiếng gõ cửa phòng bệnh vang lên, Lam Thiệu Đường và Lam Vụ Vũ xuất hiện ngoài cửa, sắc mặt của Tần Mặc lập tức tối sầm.

"Thọ Diệp, sẽ không trách tôi trễ như thế mới đến xem ông chứ!"

Lam Thiệu Đường mang theo quà tặng vào phòng bệnh, Lam Vụ Vũ nhìn thấy Tần Mặc, bỗng chốc đau lòng, nhiều ngày không thấy, khí sắc của Lam Vụ Vũ đã tốt hơn một chút, nhưng khuôn mặt vẫn gầy gò, nói cho Tần Mặc biết, anh trôi qua cũng không tốt.

"Ha ha, trong lòng ông còn nghĩ tôi... làm sao tôi lại trách ông!"

Tần Thọ Diệp lên tinh thần, ứng đối với thủ đoạn của Lam Thiệu Đường.

"Ha ha, thật là hậu sinh khả úy đấy, gần đây chuyện quá nhiều, Tiểu Mặc, năng lực Phong Thần thật là không thể khinh thường nhỉ!"

Ông nói có hàm ý nhìn Tần Mặc, đám hàng kia của nhà họ Tứ, hai người ngầm hiểu lẫn nhau, Tần Mặc nở nụ cười, không trả lời.

"Thọ Diệp, nếu ông nhập viện rồi, vậy không bằng giao công việc cho Vụ Vũ, dù sao cũng đều là người một nhà, tôi và ông cũng yên tâm."

Trong mắt Lam Thiệu đường lóe ra âm mưu, mấy ngày liên tiếp, ông xử lý phiền phức của súng đạn đã bể đầu sứt trán, hiện nay rốt cuộc có cơ hội đoạt lại thế lực của Tần Thọ Diệp, tại sao ông có thể bỏ qua !

Lam Vụ Vũ không nói lời nào, đứng ở một bên, nhìn thoáng qua Tần Mặc, phát hiện trong mắt cô một lóe lên sát khí rồi biến mất.

"Lam bang chủ, Lam thiếu gia xử lý việc trong bang của ngài đã ứng phó không nổi, làm sao không biết xấu hổ phiền toái anh ấy!"

Tần Mặc biết Lam Thiệu Đường đến, có nghĩa là sẽ có cuộc chiến tranh đoạt, nhưng dù thế nào cô cũng không nghĩ ra, ông ta sẽ trắng trợn đòi quyền thế từ tay ba cô như vậy.

"Tiểu Mặc, Vụ Vũ rất để ý đến cháu, có thể thay cháu chia sẻ, nó sẽ thật vui mừng. Cháu có cần cân nhắc một lát hay không, dù sao tất cả mọi người hiểu rõ, cùng nhau phát triển cũng không quá khó khăn."

Trên mặt của ông ta mang theo sự ân cần của trưởng bối, chỉ có Tần Mặc biết, sau lưng nụ cười ông ta, là một mưu kế ác độc.

Lam Thiệu Đường giống như là một con rắn độc, giờ phút này thân thể đang rút lui, chờ Tần Mặc đưa tay qua, liền hung hăng cắn một cái, rót toàn bộ nọc độc vào trong thân thể của cô.

"Ba. . . . . ."

Lam Vụ Vũ nhíu mày, anh không muốn lợi dụng Tần Mặc đạt được quyền thế của Tần Thọ Diệp, càng hơn là, Tần Mặc và Phong không rời nhau, từ sau một đêm kia, anh đã biết, Tần Mặc không phải là của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 91: Chỉ có tiến không có lùi

Không khí bên trong phòng bệnh lâm vào trầm mặc, Lam Thiệu Đường không chút nào bị ảnh hưởng bởi Lam Vụ Vũ, vẫn như cũ nói: " Không phải con thích Tiểu Mặc sao? ba là người nhìn Tiểu Mặc lớn lên, ba cũng thích con bé!"

Tần Mặc nhìn khuôn mặt dối trá của Lam Thiệu Đường, thật muốn xông tới kéo da mặt của ông ta xuống, xem rốt cuộc ông ta có bao nhiêu cái mặt nạ. Lần trước, cô xui xẻo dính vào bẫy của ông ta, nếu không phải Phong Thần kịp thời chạy tới, khẳng định Lam Thiệu Đường sẽ lấy chuyện kia ra để uy hiếp cô.

"Hôm nay thật náo nhiệt nha!"

Một tiếng nhạo báng xuất hiện từ ngoài cửa, Tần Mặc vui mừng nhìn sang, sự xuất hiện của anh khiến cô có cảm giác an toàn, lại cho cô tràn đầy hi vọng. Trong ánh mắt của cô tràn ngập tin cậy, khiến nụ cười bên khóe miệng Phong Thần không tự chủ hiện lên.

Bây giờ bọn họ là sóng vai chiến đấu, thiếu một người cũng không thể!

"Lam Bang chủ, nghe nói gần đây ngài gặp phải phiền toái lớn, thế nào? Giải quyết xong rồi hả ?"

Giọng điệu của anh nghe thế nào cũng giống như đang hả hê, tiếng chê cười kia khiến sắc mặt Lam Thiệu Đường khẽ đổi. Xem ra bản lĩnh gây chuyện của Tư Đồ Kiều, có tiến bộ rất cao.

"Chỉ là một vấn đề nhỏ, không cần cháu quan tâm."

Giọng của Lam Thiệu Đường âm trầm, làm sao ông không biết, lần này chính là do Phong Thần gây rối! Không chỉ để ông tổn thất một khoản tiền lớn, mà còn rước lấy kẻ thù.

Ánh mắt của ông nhìn Phong Thần, phía trong mang theo tia nguy hiểm, Phong Thần đứng cùng bên với Tần Mặc, có cậu ta, chuyện mình làm sẽ có thêm một tầng trở ngại!

Trong mắt lóe lên một tia âm độc, ông phải đá văng ra viên đã chướng ngại vật này, mới có thể hoàn toàn lật ngã Tần Thọ Diệp!

"Tiểu Mặc đã có tôi lo, Lam Bang chủ vẫn nên đưa ý định đặt lên sự vụ trong bang đi, dù sao tôi cũng là theo vị hôn phu của Tiểu Mặc, tôi sẽ không nhìn cô ấy phải chịu khi dễ, ngài cứ yên tâm thôi."

Phong Thần ở ngoài cửa nghe hồi lâu, lão hồ ly này là muốn cho Lam Vụ Vũ cưới Tần Mặc, sau đó không phí sức lực thu sạch thế lực của nhà họ Tần vào trong túi.

Người của anh, làm sao có thể để cho kẻ khác cướp đi?

Vòng bàn tay qua eo nhỏ của tần Mặc, anh cười đến vô cùng cưng chiều, cũng là cảnh cáo đối với Lam Thiệu Đường.

"Vậy thì ta chờ uống rượu mừng của hai đứa rồi!"

Âm độc trong mắt Lam Thiệu Đường hiện ra, rượu mừng? Vậy thì ông nhất định sẽ chuẩn bị một phần hậu lễ thật tốt, chúc mừng bọn họ, cho bọn họ cả đời đều khó mà quên được!

Sau đó, ông tìm lý do, rời khỏi phòng bệnh, trước khi đi, ánh mắt của ông bình tĩnh rơi vào trên người của Phong Thần, cuối cùng lộ ra một nụ cười cực kỳ lãnh khốc.

Trời dần dần tối, Tần Thọ Diệp nhìn sắc trời ngoài cửa sổ: "Tiểu Mặc, nhanh trở về thôi."

Tần Mặc gật đầu, cùng phong thần đi ra bệnh viện, dọc theo đường đi, Tần Mặc trầm mặc không nói, hình như cô càng ngày càng lệ thuộc vào Phong Thần rồi.

" Gần đây em luôn cau mày, thế này không tốt."

Tần Mặc quay đầu, thấy tâm tình Phong Thần không tệ, "Em rốt cuộc vẫn phải để anh bảo vệ, anh có cảm thấy mệt mỏi hay không?"

"Không, ngược lại, anh cảm thấy rất có cảm giác thành tựu."

Là một người đàn ông, bảo vệ phụ nữ của mình, đó là chuyện đương nhiên, chỉ là, nếu như cô cũng nghĩ muốn bảo vệ anh, anh cũng rất vui lòng tiếp nhận. Dù sao, phái nữ hiện nay không thể so với người thời cổ đại, bây giờ họ có thể phân cao thấp với đàn ông. Không cần cả ngày ở trong nhà, thậm chí làm nhiều việc so với đàn ông càng tốt hơn.

Lúc về đến nhà là buổi tối, Tư Dung được người trong nhà đón về, đám hàng hóa kia đều được trả lại cho người mua.

Nhà họ Hàn, kể từ khi cậu hai vào tù, phe của cậu cả liền thuận lợi phất cao, nhưng thế lực Hàn Thu cũng không phải là nhỏ bé yếu kém, có thể cùng ông ta đối kháng.

Hàn Thu một mực âm thầm điều tra việc của ba anh, gần đây bắt đầu có chút tiến triển, sòng bạc kia chính là địa bàn của Lam Bang, lần đó, ba anh thua hơn năm trăm vạn, thiếu nhà cái một khoản nợ. Sau đó bị bác cả giật giây, lén lút bán hàng hóa ra ngoài, ba anh cần dùng tiền gấp, tất nhiên không nghĩ quá nhiều, cho nên mới lọt vào trong bẫy của bác cả.

Đến bây giờ Hàn Thu vẫn chưa tra được ngọn nguồn của khoản tiền kia, giống như nó tự nhiên xuất hiện, sau đó sung công, làm quỹ quốc gia.

Tắt máy vi tính, Hàn Thu đi ra cửa phòng, khi đi ngang qua thư phòng thì dừng bước, bên trong vẫn sáng đèn, lại không có một bóng người. Anh kỳ quái đi vào, quỷ thần xui khiến, anh nhìn máy vi tính một hồi lâu, sau đó bước chân chuyển động đi tới.

Trực giác nói cho anh biết, nơi này nhất định có ẩn dấu bí mật gì đó, con ngươi sau kính sau lóe lóe, mặt ngoài những Email này nhìn vào cũng không có gì kỳ quái, nhưng người gửi đi đều khác nhau.

Lúc này, cạnh cửa truyền đến tiếng vang, anh khôi phục lại hình ảnh, trốn vào nhà cầu trong thư phòng.

Tiếng bước chân vang lên, ngừng lại ở nhà cầu bên, Hàn Thu nín thở tập trung, chỉ nghe tiếng bước chân tiếp tục vang lên, đi đến trước bàn.

Qua mấy phút, chỉ nghe bên ngoài "Cạch" một tiếng, Hàn Thu từ khe cửa nhìn thấy đèn trong thư phòng đã tắt, ngay sau đó là tiếng đóng cửa.

Hàn Thu không kịp chờ đợi ra ngoài, mở máy vi tính ra lần nữa, thế nhưng một bức thư bưu kiện cũng không có, mới vừa bị người kia thủ tiêu hoàn toàn. Anh nhíu mày, người vừa rồi là ai đây?

Trong thư giống y hệt như ngôn ngữ mật mã, nhưng biểu thị cho cái gì chứ ?

Anh lâm vào trầm tư, bất chợt, tring thư phòng tối om lập tức sáng lên, Hàn Thu kinh ngạc. Cửa thư phòng bị đẩy ra, đứng ở ngoài cửa, là Hàn Trữ cũng đang kinh ngạc.

"Thu, đã muộn rồi sao còn chưa ngủ?"

Bộ dáng Hàn Trữ giống như là vừa tỉnh ngủ, Hàn Thu hạ thấp cảnh giác, "Đúng vậy, tôi thấy máy vi tính trong thư phòng mở ra, liền đi vào xem một chút."

Hàn Thu tắt máy vi tính, ra khỏi thư phòng, như có điều suy nghĩ nhìn Hàn Trữ. Người vừa rồi, là Hàn Trữ sao? Hiện tại chính mình bị cậu ta phát hiện ra, bứt dây động rừng rồi.

"À, tôi đi rót cốc nước, sớm nghỉ ngơi đi."

Hàn Trữ cầm cốc nước về phòng của mình, Hàn Thu vẫn đứng ngoài thư phòng, cúi đầu suy tư một lát, không hiểu được. Nhìn bộ dạng Hàn Trữ, không giống như đang nói láo, vậy người vừa rồi sử dụng máy tính này, nhất định chính là bác cả!

Ánh mắt của anh thoáng qua một tia sáng tỏ, anh trở về phòng, bác cả nhất định không thoát khỏi liên quan đến số tiền tham ô kia, Hàn Thu quyết định ngày mai đi dò xét đến cùng.

Mà Hàn Trữ vừa mới vào phòng, trong một khắc kia Hàn Thu đóng cửa, lại đi ra, vẻ mặt của anh có chút phức tạp.

Một đêm này, bên trong nhà họ Hàn sóng gió sự nảy sinh, ngoài phòng cây bị gió thổi uốn cong, gần như là bị bẻ gảy, khí thế hung hãn này, rõ ràng chính

là mang theo ý đồ ngọc đá cùng vỡ.

Hàn Trữ cả ngày nhìn chằm chằm hướng đi của bác cả mình, Hàn Bằng, cũng chính là ba của Hàn Trữ, cậu cả của Phong Phần, cả ngày cũng không có cử động khác thường.

Chẳng lẽ là anh phán đoán sai?

Thời điểm Hàn Thu đang muốn buông tay, Hàn Bằng nhận được một cú điện thoại, Hàn Thu nghe trộm địa điểm ước định của bọn họ. Người bên đầu điện thoại kia, hình như giọng nói đã được xử lý qua máy móc, nghe không ra là nam hay nữ.

Đó là một khách sạn do một hội viên làm ra, vừa đúng Hàn Thu cũng là hội viên nơi này, một đường bám theo Hàn Bằng đi tới phòng ăn. Hai người kia hẹn ở trong một căn phòng, Hàn Thu chỉ có thể ở phòng sát vách, chờ đợi thời cơ.

Gần lúc mười giờ Hàn Bằng rời đi, trong lòng kỳ quái, bác cả không đi cửa chính, ngược lại rời đi từ cửa sau của khách sạn. Đến một hẻm nhỏ, Hàn Bằng dừng bước, giống như biết có người đi theo sau lưng, "Hàn Thu, không cần đi theo, ra ngoài đi!"

"Bác cả, khoản tiền kia có phải có liên hệ với bác hay không?"

Hàn Thu thấy bị ông ta phát hiện, cũng không tránh, hoặc là, ngay lúc đầu ông ta đã biết anh đi theo ông ta rồi. Anh thu lại thần sắc, vẻ mặt viết đầy nghi vấn.

"Mày đoán vô cùng chính xác, đó chính là cái bẫy tao làm cho ba của mày, nó thì cái gì cũng tốt, nhưng lại thích đánh bạc! Tao chính là lợi dụng điểm này, trừ khử đi nó."

"Chẳng lẽ bác chính là. . . . . ."

Hàn Thu lúc chợt nghĩ đến việc Phong Thần đề cập với anh, bên trong nhà họ Hàn có người cấu kết với người ngoài, một giọt mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống, anh lui về phía sau mấy bước. Hàn Bằng lại cười: "Mày nghĩ muốn đi? Không có cơ hội rồi !"

Sau lưng xuất hiện mấy tên áo đen, Hàn Thu bị vây khốn ở giữa, trong hẻm nhỏ tĩnh mịch, truyền ra tiếng đánh nhau kịch liệt, bóng người màu đen phản xạ ở trên mặt tường.

Bóng người qua lại, trộn lẫn vào nhau không phân biệt ra kẻ nào, từng tiếng kêu rên truyền ra, trong bóng tối, vẩy ra chất lỏng dính ướt mặt đất, giống như dòng sông nhỏ chảy quanh co.

Mùi máu tanh dần dần phiêu tán, Hàn Bằng rút máy nghe lén dính trên điện thoại di động ra, ném xuống đất, hơi thở Hàn Thu yếu dần, ánh mắt tan rã nhìn máy nghe lén bị giẫm bể.

Thì ra là. . . . . Thì ra là ông ta đã sớm biết, cơ thể Hàn Thu bị đồ sắc bén đâm thủng, nhiều chỗ bị thương, khuôn mặt tím tím xanh xanh từng khối từng khối, đã nhìn không rõ diện mạo vốn có.

Anh thù hận nhìn Hàn Bằng, ngón tay mở mở, lại vô lực nói gì đó. Máu đỏ sậm theo đường bị cắt rách chảy xuôi xuống nền đất, anh cảm giác thấy mí mắt mình càng ngày càng nặng, khuôn mặt người dữ tợn trước mắt mơ hồ đi.

"Nhóc con, cùng tao đấu, mày còn kém xa lắm!"

Hàn Bằng âm ngoan cười, không ai có thể tranh vị trí gia chủ cùng ông!

Trăng sáng giống như biến thành màu đỏ, Hàn Thu nhìn Hàn Bằng rời đi, dùng hết tất cả hơi sức, ngón tay lấy máu viết hai nét, rồi không hề động nữa.

Màu trắng, xung quanh đều là màu trắng, không khí lạnh lẽo tràn đầy cơ thể, mùi vị nước sát trùng như trở thành thuốc độc vô hình, tê dại thần kinh con người, ngay cả hô hấp cũng biến thành nặng nề.

Đèn trước phòng màu đỏ đang chờ sáng lên, dường như là màu trắng trong, duy nhất chỉ có màu đỏ tươi. Đây giống như là một niềm hy vọng, cũng như một loại tuyên bố, thời khắc sống chết, chỉ là một cái chớp mắt.

Phong Thần và Tần Mặc nhận được tin lập tức đến bệnh viện, thấy mẹ Hàn Thu chờ ngoài cửa phòng giải phẫu, mang theo mướt mắt, vẻ mặt hết sức tiều tụy. Mà Tư Dung sau đó chạy đến, sắc mặt cũng không dễ xem được bao nhiêu.

"Tại sao có thể như vậy. . . . . Hôm qua anh ấy còn rất tốt, tại sao có thể như vậy. . . . . ."

Tư Dung không dám tin, ngày hôm qua cô và anh còn điện thoại cho nhau, tâm sự với nhau, hôm nay, anh đã bị đẩy vào phòng giải phẫu, sống chết chưa biết.

" Hiện tại Thu như thế nào?"

Cuối cùng Hàn Trữ và Hàn Bằng chạy tới, Hàn Trữ chân mày nhíu thật chặt, vẻ mặt căng thẳng.

"Vẫn chưa biết, đã rất lâu rồi. . . . . ."

Tư Dung lo lắng chờ ở ngoài cửa, sau gần năm tiếng cấp cứu, bác sĩ mặc đồng phục phẫu thuật mệt mỏi đi ra từ trong phòng.

Vô cùng may mắn chính là, Hàn Thu kịp thời đưa đi cấp cứu, mạng được cứu trở lại, nhưng não bởi vì thời gian dài khuyết dưỡng, nên có thể dẫn đến cả đời hôn mê, có thể nói chính là sống đời người thực vật.

Mẹ Hàn Thu vừa nghe, lập tức ngất đi, sống đời người thực vật, chỉ so với người chết nhiều một hơi mà thôi, vẫn chưa tỉnh lại, không chết được. . . . . .

Trên mặt Tư Dung một mảnh xám trắng, cô giống như mất đi linh hồn, ngây ngốc đi theo y tá đến phòng bệnh. Người trên giường bệnh nằm ở chỗ, có hô hấp, có nhịp tim, nhưng sẽ không nói với cô nữa, sẽ không dùng giọng cưng chìu nói với cô : "Anh trói chặt em cả đời."

Đột nhiên cô quỳ xuống bên giường, nước mắt không nghe lời rớt xuống, anh ưu tú như vậy, yêu thương cưng chiều mình như vậy, tại sao, tại sao cứ ngủ mãi chứ? !

Phong Thần và Tần Mặc đi tới phòng bệnh, thấy Tư Dung khóc đau lòng, cũng không nhẫn tâm đi vào quấy rầy cô.

"Chúng ta đi đến nơi xảy ra vụ án nhìn một chút đi!"

Tần Mặc đề nghị, Phong Thần nhìn đồng hồ, "Còn có mấy tiếng nữa là trời sáng lên, chúng ta đi về trước."

Tần Mặc quay đầu lại liếc mắt nhìn Tư Dung, cô ấy nắm tay Hàn Thu, vô cùng khẩn trương lo lắng, hình như là khóc mệt, cô lẳng lặng nằm ở bên người Hàn Thu, giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn, bảo vệ người mình yêu mến.

Bàn tay tràn đầy ấm áp của Phong Thần truyền cho cô sự ấm áp, cô theo bản năng mà lo sợ, Tư Dung mất đi Hàn Thu đau lòng như vậy, thế thì cô. . . . . Nếu như có một ngày, Phong Thần cũng gặp cảnh ngộ bất trắc, cô nên làm cái gì?

Cô nắm chặt tay Phong Thần, móng tay đâm vào da tay của anh, làm Phong Thần cảm thấy đau nhè nhẹ :"Đừng sợ, anh vĩnh viễn sẽ không rời khỏi em."

Lời hứa của anh khiến Tần Mặc an tâm, nhưng người có phúc họa khó lường, kẻ xuống tay lần này không chọn trúng Phong Thần, như vậy về sau thì sao?

Trời dần dần phát ra ánh sáng, hiện trường Hàn Thu xảy ra chuyện bị niêm phong lại, trước đó Phong Thần đi chào hỏi những người có chức vụ, cho nên thời điểm hai người đi tới hiện trường không có trở ngại.

Bốn phía có dấu vết đánh nhau, vết máu trên đất đã khô thật lâu, nhưng Tần Mặc có thể tưởng tượng, cảnh tượng đánh nhau lúc ấy kịch liệt và thê thảm đến thế nào.

Án kiện như vậy, một năm có rất nhiều, muốn kiểm chứng, chính là mò kim đáy biển. Nơi này vừa không có Camera hay các loại thiết bị, góc lại hẻo lánh như vậy, muốn tìm ra hung thủ càng thêm khó khăn.

Đồ dùng trên người Hàn Thu bị mất, khiến người ta cảm thấy đối phương ra tay vì tiền, nhưng lúc Phong Thần nhìn thấy trên mặt đất có một chữ "người" (人) thì anh lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Chỉ có tiến không có lùi 2

Hiện trường cũng không có phát hiện những đầu mối khác, không thể làm gì khác hơn là trước tiên về bệnh viện xem một chút, sau đó sẽ bàn bạc lại.

Bên trong phòng bệnh yên lặng, chỉ có tiếng lạnh lẽo "Tích tích" của dụng cụ phát ra, hình như Tư Dung canh giữ cả đêm, trong mắt hiện đầy tia máu. Mợ hai ở một bên cũng liên tiếp rơi nước mắt, Tần Mặc bắt đầu có chút đồng tình người phụ nữ này.

Đầu tiên là chồng bị nhốt vào nhà giam, bây giờ con trai cũng trở thành người sống thực vật, vài năm trong tương lai, cuộc sống của bà chắc chắn sẽ càng ngày càng ảm đạm.

"Tư Dung, cô trở về trước đi thôi."

"Tôi không về, lỡ may anh ấy tỉnh lại, không thấy tôi thì làm thế nào?"

Ánh mắt của cô không rời khỏi Hàn Thu, giống như Hàn Thu chỉ đang tạm thời ngủ thiếp đi vậy, cô chỉ sợ lúc chớp mắt anh sẽ tỉnh lại, chỉ sợ lúc cô vừa rời đi, người trên giường sẽ tỉnh dậy.

"Phong Thần, mày đừng có giả mù sa mưa!"

Nét mặt mợ hai ở một bên đầy vẻ giận dữ, bà đỏ mắt, khăn trên tay bị quấn thành vô số nếp nhăn. Đối với trách mắng của bà, Phong Thần cảm thấy không thể làm gì, phân tranh trong gia tộc, đâu phải đơn giản như bề mặt ngoài như vậy.

"Mợ hai, mợ quá mệt mỏi rồi, vẫn là nên trở về nghỉ ngơi thật tốt đi!"

Phong Thần bình tĩnh, khiến mợ hai anh càng trở nên điên cuồng, "Nhất định là mày! Đầu tiên mày đẩy chồng tao vào nhà giam, bây giờ lại hạ độc thủ, biến con trai của tao thành người thực vật! Còn ra vẻ giả mù sa mưa, không phải mày chính là vì tranh đoạt vị trí gia chủ nhà họ Hàn sao!"

Bà tức giận toàn thân phát run, chỉ thiếu chút nữa nhào tới đánh nhau, bà thù hận nhìn về phía Phong Thần, cặp mắt đỏ bừng bừng.

"Thôi, hay là chúng ta đi trước thôi."

Tần Mặc kéo ống tay áo Phong Thần, người đàn bà này đã sắp hỏng mất, nếu kích thích thêm nữa..., nhất định bà sẽ nhào lên cắn người.

Ra khỏi bệnh viện, bầu trời âm u, mây đen giăng kín ở đỉnh đầu hai người, giống như màu đen nguyền rủa lấy không ra.

Hàn Thu gặp chuyện không may quá mức kỳ lạ, khiến cho bọn họ ứng phó không kịp, Phong Thần nghĩ, anh ta nhất định đã tra được cái gì, hoặc là anh ta đã nhận ra cái gì đó, sau đó mới xảy ra chuyện!

Nhưng. . . . . Chữ "người" này, rốt cuộc là biểu thị cho cái gì đây? Cái Hàn Thu muốn biểu đạt, là chuyện tình anh tra được, hay là người xuống tay?

Tần Mặc yên lặng không tiếng động đi vào, nhìn thấy Phong Thần cau mày, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm vào tờ giấy trên bàn, ở trong có viết một chữ "người".

"Khuya lắm rồi, ngủ đi!"

Cô đi tới phía sau anh, sức lực vừa phải, xoa bóp bả vai cho anh. Bắp thịt của anh cứng ngắc, chắc là mệt nhọc quá mức, lúc cô xoa bóp, anh từ từ buông lỏng, tay bắt được tay của cô, đặt lên khóe miệng hôn.

"Hàn Thu xảy ra chuyện, lợi ích lớn nhất chính là anh và Hàn Bằng, thật ra thì anh đã biết đáp án rồi, phải hay không?"

Phong Thần cười cười, đặt cô ổn định trên đùi chính mình: "Cái này không khó để suy đoán, nhưng trước đó là anh tự tay đẩy cậu hai vào nhà giam, người khác hoài nghi anh cũng là chuyện hợp tình hợp lý."

Anh nhìn tờ giấy kia, đó là viết một người bên cạnh Hàn Thu, anh nghĩ chữ anh ta định viết là "bá" (伯), nhưng không còn hơi sức nên chỉ viết được chữ "người".

"Ngày mai đi bệnh viện xem!"

Tần Mặc nói : "Ba em quen biết một bác sĩ, rất có chuyên môn trong việc chữa trị bệnh nhân thực vật."

Phong Thần hôn lên trán cô : "Vậy thì dẫn đi xem một chút, nói không chừng là tốt."

Hai người trong mắt chớp ăn ý với nhau, không cần dùng nhiều ngôn ngữ, chỉ một cái ánh mắt, là biết rõ tâm ý của đối phương. Phong Thần ôm Tần Mặc, trong lòng hết sức bình tĩnh, cho dù là mưa bom bão đạn, chỉ cần thấy cô, thì anh đã có dũng khí để bình yên vượt qua.

Nhà họ Hàn có vẻ như càng ngày càng an tĩnh, Hàn Trữ có chút không quen nhà họ Hàn như thế này, nhìn ba anh đang đi về phía mình, cảm thấy hết sức xa lạ.

"Ba, đã trễ thế này, người đi đâu?"

Hàn Trữ thấy bộ dạng Hàn Bằng khí thế, không khỏi cảm thấy kỳ quái, Hàn Thu hôn mê bất tỉnh, sao ông một chút quan tâm cũng không có? Tuy nói trong cuộc chiến này, Hàn Bằng đã vững vàng nắm vị trí gia chủ của nhà họ Hàn, nhưng Phong Thần lại được ông nội ủng hộ, cũng được xem là một đối thủ mạnh.

Hàn Bằng ho nhẹ một tiếng : "Thế nào? Bây giờ hoài nghi ta?"

"Con không có ý này, bây giờ ba đã không có đối thủ, thu tay lại đi!"

Hàn Bằng làm tất cả mọi chuyện, Hàn Trữ có phát hiện đôi chút, nhưng vẫn không dám xác định. Trong lòng anh, mặc dù Hàn Bằng hết sức khát vọng với vị trí gia chủ nhà họ Hàn, nhưng không đến mức ông lại giết hại người thân của mình.

Hàn Trữ không dám đi chứng thật, nội tâm của anh vô cùng rối rắm phức tạp, trong lòng rất bất an.

"Thu tay lại? Hàn Trữ, mày chính là lòng dạ đàn bà, cho nên ông nội mày mới không muốn gặp mày! Nếu tao làm giống như lời mày nói, tao còn hi vọng

vào cái gì! Mày là con tao, về sau, tất cả của tao, còn không phải là cho mày sao! Điều ta làm hiện tại, cũng là vì mày... mày có hiểu hay không!"

Lời nói của Hàn Bằng, đã nghiệm chứng ý nghĩ về phương diện khác của Hàn Trữ, đứng ở trước mắt anh, giống như không phải ba của mình, mà là một ác ma chỉ vì lợi ích dùng mọi thủ đoạn!

Anh không nói chuyện cùng Hàn Bằng nữa, Hàn Bằng trầm mặt, nhìn Hàn Trữ trở về phòng của mình, thầm mắng "đồ vô dụng", buông lỏng cà vạt một chút, rồi trở về phòng.

Ông nhất định phải đến vị trí này, nếu không, người chết chính là ông!

Hôm sau, Tần Mặc mang theo bác sĩ đến xem Hàn Thu, Tư Dung dẫn mợ hai ra ngoài, lúc này nếu bà nhìn thấy Phong Thần xuất hiện, sẽ nổi điên lên.

Bà cố chấp cho rằng, là Phong Thần muốn hại chết Hàn Thu, cho nên nếu để bà gặp Tần Mặc, nhất định sẽ không để cho cô đến gần Hàn Thu.

"Như thế nào?"

Chờ sau khi bác sĩ đi, Tư Dung mới nói chuyện với Tần Mặc, Tần Mặc nhìn cô một chút : "Có thể tỷ lệ tỉnh lại chỉ có 20%, hi vọng rất thấp."

Mặc dù sớm biết kết quả không như ý muốn, nhưng chính tai nghe Tần Mặc nói như vậy, lòng của Tư Dung vẫn chìm vào đáy cốc. Chỉ có 20% hi vọng, cô tuyệt đối sẽ không buông tha.

Cô miễn cưỡng cười cười : "Mặc dù hi vọng thấp hơn, tôi cũng như bình thường, sẽ chờ anh ấy tỉnh lại."

"Còn có một việc. . . . . ."

Tần Mặc cúi đầu vào vành tai cô, nhỏ giọng nói mấy câu, Tư Dung suy tư chốc lát, sau đó gật đầu : "Tôi nghe cô!"

Phong Thần lại bị cho gọi đến trong phòng bệnh của ông cụ nhà họ Hàn, lần này anh không đem theo Tần Mặc, nên trong lòng có chút băn khoăn, bên trong phòng bệnh anh nhìn thấy cậu cả nhà mình, Hàn Bằng.

"Như thế nào? Gọi tôi tới làm cái gì?"

" Gần đây trong nhà xảy ra không ít chuyện, hiện tại Hàn Thu ngủ mê không tỉnh, cậu hai cháu cũng bị bắt, hiện tại chỉ có cháu với cậu cả của cháu mới có năng lực vực dậy nhà họ Hàn."

Ông cụ nhà họ Hàn nghiêm mặt nói, ánh mắt kia mang theo tìm tòi nghiên cứu, quét qua hai người đứng ở mép giường, sắc mặt hai người không đồng nhất. Phong Thần mang theo vẻ mặt không sao cả, sắc mặt của Hàn Bằng lại có vẻ có chút giãy giụa : " Dù sau Phong Thần cũng không phải là người nhà họ Hàn, con sợ. . . . . ."

"Sợ cái gì! Cho mày trợ giúp, những người kia còn có dị nghị?"

Ông cụ nheo mắt lại, Hàn Bằng chỉ có thể không cam lòng đồng ý, Phong Thần nhận được tin nhắn của Tần Mặc, anh khẽ mỉm cười : "Tôi không phải họ Hàn, nhận lấy nhất định sẽ có người chỉ trích, tôi mới vừa nhận được điện thoại của Tư Dung, nói Hàn Thu có khả năng tỉnh lại, đến lúc đó có thể biết, là ai xuống tay."

Phong Thần nhìn về phía Hàn Bằng, sắc mặt ông ta không thay đổi : "Thật sao, vậy thì thật là tốt quá!"

"Hàn Thu đại nạn không chết, nhất định sau này sẽ có phúc! Chờ anh ấy hoàn thành giải phẫu, tôi cũng không cần bị đẩy lên nhận vị trí."

Anh xoay người rời đi, ông cụ nhà họ Hàn trầm tư một lát : "Con đi làm việc đi!"

Hàn Bằng rời khỏi khỏi phòng bệnh, trên mặt âm tình bất định, từ trước đến giờ Phong Thần giảo hoạt đa đoan, lần này nói không chừng là bẫy rập nó bày ra! Nhưng vì Phong Thần xáo trộn đến tầm mắt, ông vẫn nên phái người đi điều tra một phen.

Phẫu thuật cho Hàn Thu là bác sĩ Tần Mặc đem tới, thời điểm Hàn Thu được đưa vào phòng giải phẫu, Tư Dung và mẹ Hàn Thu đều đã ở đây, sau mấy tiếng, bác sĩ thông báo, giải phẫu tiến hành rất thành công, hai ngày sau, Hàn Thu sẽ tỉnh.

Sau khi Hàn Trữ biết tin tức này, trong lòng không biết là vui hay buồn, Hàn Thu chưa từng hại anh, nhưng ba của anh lại. . . . . Bây giờ Hàn Thu phẫu thuật thành công, như vậy. . . . . .

Ngoài phòng, anh nghe thấy tiếng bước chân đi qua trước phòng vô cùng nhẹ nhàng, chân mày nhíu lại, đôi tay khẽ nắm chặt, cho thấy nội tâm giãy giụa của anh.

Đêm, yên tĩnh, thâm trầm.

Ngoài phòng bệnh của Hàn Thu có hai người trông chừng, canh gác nghiêm ngặt, một bóng người ở khúc quanh lóe lên rồi biến mất, hắn kiểm tra tình thế một lát, ngoan độc trong ánh mắt lóe ra.

Kế hoạch của hắn lâu như vậy, tại sao có thể thất bại dễ dàng? Hàn Thu tỉnh lại, như vậy hắn phải chết, mặc dù không truy cứu, người bên kia cũng sẽ không bỏ qua hắn! Không bằng để cho hắn đánh cược một lần!

Thắng, hắn có thể tiếp tục đấu cùng Phong Thần, thua, cũng chỉ là đền bù thêm một cái mạng!

Hắn lấy lại bình tĩnh, đeo khẩu trang, vừa muốn cất bước đi ra ngoài, sau lưng có người kéo hắn lại. Quay đầu nhìn, đôi mắt hắn lóe lóe, có chút kinh ngạc, sao nó lại xuất hiện?

"Tại sao mày biết chỗ này!"

"Ba không thể làm như vậy!"

Hàn Trữ nắm tay Hàn Bằng, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, nếu như bị bắt được, ông chắc chắn sẽ không có cơ hội sống sót! Tất cả những gì ông đã làm, đều sẽ bị đưa ra ngoài ánh sáng!

"Nó không chết, chính là tao chết!"

Hàn Bằng không tránh được Hàn Trữ, sắc mặt dữ tợn nói : "Mày cứ như vậy là muốn ba mày chết phải không!"

"Con đi!"

Hàn Trữ từ chối chốc lát, sau đó ra quyết định, Hàn Bằng sửng sốt, nhưng là chỉ trong mấy giây. Ông nhanh chóng cởi xuống chiếc áo khoác trắng, giao cho Hàn Trữ.

Đổi thành Hàn Trữ đi ra khúc quanh, Hàn Bằng chú ý tất cả xung quanh đó, thấy Hàn Trữ thuận lợi tiến vào phòng bệnh, tay của ông khẩn trương nắm tường. Trong lòng có chút phức tạp, nhưng rất nhanh, đầu óc của ông đã tràn đầy hấp dẫn của lợi ích.

Hôm nay đi đến bước này, ông đã không quay đầu được rồi, vì sự điều khiển của lợi ích, ông đã quên mất nhân tính, chỉ lo theo đuổi mờ ảo này **.

Hàn Trữ không ngờ có thể dễ dàng lẻn vào phòng bệnh như vậy, trên giường bệnh, người đang nằm là em họ của anh. Dưới ánh đèn lờ mờ, Hàn Trữ không thấy rõ mặt của Hàn Thu, nhưng anh nghĩ, khuôn mắt Hàn Thu lúc ngủ, chắc là bình tĩnh an hòa.

Mùi vị nước sát trùng tràn ngập ở bên trong phòng, giống như một loại độc dược mạn tính, từ từ làm hỏng đi ý chí con người, khiến cho bọn họ làm ra những hành động khác thường.

Hàn Trữ mang theo áy náy và giãy giụa đi tới bên giường, trên người của Hàn Thu có đầy các loại ống dẫn, anh nhìn vào ống truyền dịch, chỉ cần rót không khí vào bên trong, như vậy, Hàn Thu sẽ ngủ đi, vĩnh viễn cũng không tỉnh lại nữa!

Anh móc ra kim tiêm trước đó Hàn Bằng chuẩn bị xong, tay của anh có chút run rẩy, nhưng anh không thể lui bước.

Cầm ống dẫn, anh nhìn Hàn Thu một cái, ở trong lòng nói tiếng "Thật xin lỗi".

Ánh mắt Hàn Trữ lạnh lẽo, nắm kim tiêm trong tay đâm tới ống dẫn, bất chợt một đạo bóng đen đánh tới, theo bản năng anh lấy kim tiêm ngăn cản lại.

"Bùm" một tiếng, anh đụng vào hộc tủ, phát ra tiếng vang. người giữ ở ngoài cửa nghe bên trong phòng bệnh có động tĩnh, lập tức phá cửa vào, nhất thời, bên trong phòng bệnh toả ra ánh sáng rực rỡ.

Hàn Trữ thấy thế, biết là chạy không nổi, người ở giường bệnh ngồi dậy : "Lấy khẩu trang ra đi!"

Phong Thần mắt lạnh nhìn người mặc áo choàng trắng dài trước mắt, anh hơi nhíu chân mày, bóng dáng của người này không giống Hàn Bằng.

Hàn Trữ tỉnh táo lấy khẩu trang xuống, Phong Thần thất kinh, "Tại sao là anh!"

Tần Mặc cũng lấy làm kinh hãi, thế nào bọn họ cũng không nghĩ đến, người đến giết Hàn Thu là Hàn Trữ. Bọn họ bày bẫy, có phải đã bị Hàn Bằng phát hiện hay không? Cho nên ông ta mới nói Hàn Trữ tới?

"Chính là tôi!"

Hàn Trữ âm thầm thở dài, cười lạnh : "Thế nào? Có phải tôi diễn kịch rất tốt hay không? Ngay cả cậu cũng đều bị lừa! Nếu như đã bị cậu vạch trần, tôi cũng chẳng có gì để nói!"

Thái độ thờ ơ của anh ta khiến Phong Thần cảm thấy lạnh tâm, tối nay bố trí tất cả, cũng là vì muốn bắt Hàn Bằng, lại không nghĩ rằng, có thêm cả Hàn Trữ vào!

Nhìn Hàn Trữ bị dẫn đi xuống, trong lòng Phong Thần phức tạp khó tả, chẳng lẽ là anh đoán sai?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Chỉ có tiến không có lùi. 3

Hàn Thu vẫn nằm trên giường bệnh như cũ, không có sức sống chút nào, từ đầu đến cuối không có cuộc giải phẫu gì, không phải hai ngày sau anh sẽ tỉnh lại, tất cả chỉ là kế sách Phong Thần và Tần Mặc bày ra.

Hiện tại Hàn Trữ làm kẻ chết thay cho Hàn Bằng, Phong Thần và Tần Mặc cũng không có cách nào.

Bận rộn một buổi tối, kết quả lại không như ý muốn, sắc mặt Phong Thần khó coi hiện ra nét mệt mỏi, anh có chút đau lòng vì hành động của Hàn Trữ.

"Đáng chết!"

Anh nặng nề ngồi xuống giường, đôi tay ôm lấy khuôn mặt, Tần Mặc từ phòng tắm ra ngoài liền thấy anh mất tinh thần ngồi ở trên giường.

"Đừng như vậy. . . . . ."

Tay Tần Mặc đặt lên bờ vai của anh, Phong Thần kéo cô qua, nặng nề hôn lên bờ môi cô, thông qua nụ hôn này, Tần Mặc cảm thấy anh phải chịu đựng quá nhiều. Đối với người anh em tình cảm tốt nhất, ngay vào giây phút Hàn Trữ lấy xuống khẩu trang kia, thì toàn bộ bị dập tắt.

Phong Thần gặm cắn môi Tần Mặc, làm môi cô rách da, từng giọt máu mùi hơi tanh mặn tràn ngập trong khoang miệng, Phong Thần nặng nề thở dốc, rời khỏi môi của cô.

"Thật xin lỗi. . . . . Anh. . . . . ."

Thấy môi cô chảy máu, Phong Thần khó nói nên lời tâm tình không cách nào biểu đạt này, Tần Mặc ôm anh, không tiếng động cho anh an ủi.

"Không quan trọng, anh nghỉ ngơi trước đi, chờ khi anh tỉnh táo lại, chúng ta lại nói chuyện."

Đôi tay Phong Thần vòng quanh eo thật chặt Tần Mặc, giống như cô chính là cây cỏ cứu mạng của mình, anh không thể buông tay, chỉ cần hắn hơi buông ra một chút thôi, thì bản thân sẽ chết chìm, vĩnh viễn không đến được bờ bên kia.

Hàn Trữ bị tạm giam, chờ thẩm phán, nhưng không ai biết, đây chỉ là một việc lướt qua mà thôi. Có Hàn Bằng, Hàn Trữ chắc chắn sẽ không thật sự bị bắt. Cuối cùng, vẫn là dùng chứng cớ chưa đủ để xử Hàn Trữ, sau đó được phóng thích.

Hàn Bằng lấy thân phận là ba nghiêm nghị răn dạy nói: "Mày trở về nhà kiểm điểm lại mình thật tốt cho tao, trong vòng ba tháng này ở trong nhà suy nghĩ, không được đi bất kỳ chỗ nào!"

Hàn Trữ không nói gì, vở kịch này, anh diễn quá mệt mỏi, không muốn mang mặt nạ thêm nữa.

Phong Thần chỉ hận Hàn Bằng quá giảo hoạt, anh từng nghĩ tới muốn mắt đối mặt chất vấn Hàn Trữ, sao ông ta lại làm như vậy chứ! Nhưng Tần Mặc ngăn anh lại, bây giờ hỏi cái này chút còn có công dụng gì đây?

Hàn Bằng đã khám phá ra kế sách của bọn họ, muốn để cho ông ta bị lừa nữa, e rằng không dễ dàng như vậy.

Phong Thần bắt đầu làm ăn ở nhà họ Hàn, Tần Mặc không phải người của nhà họ Hàn, nếu còn đi theo anh, sợ rằng sẽ kéo tới không ít lời đồn đại, hiện tại thế lực nhà họ Hàn bắt đầu phải lên kế hoạch lần nữa, khiến cho Phong Thần đáp ứng không xuể.

Tư Đồ Kiều vẫn luôn truy xét Lam Thiệu Đường và người thần bí, nhân viên chính trị quan trọng kia còn khó chơi hơn so với anh tưởng tượng, số tiền hai người vụng trộm giao dịch nhiều đến mấy chục triệu, nhưng thời điểm anh muốn đắc thủ, đương nhiên sẽ giảo hoạt chạy trốn dưới mí mắt những kẻ đó!

Anh xoay xoay đầu, trải qua mấy ngày đêm không ngừng cố gắng, rốt cuộc anh đã phá giải được chương trình của đối phương, thuận lợi lấy trộm một chút tài liệu.

Nhưng bởi vì thời gian cấp bách, nên anh chỉ trộm được ít tin tức, thời gian giao dịch tiếp theo của bọn họ được xác nhận. Chỉ cần thời điểm bọn họ giao dịch, nhân chứng, vật chứng đều lấy ra, như vậy bọn họ sẽ chạy không được.

Tin tức này truyền đến trong tai Phong Thần thì anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh vẫn không quá chắc chắn độ chuẩn xác tư liệu Tư Đồ Kiều gửi đến.

Lần trước Hàn Bằng thiếu chút nữa mắc bẫy của bọn họ, lần này. . . . . Bọn họ phải cẩn thận một chút.

"Lần này bọn họ ở đảo Bali, ông ta nhất định sẽ phái người nhìn chằm chằm vào chúng ta!"

"Nếu không thì để cho Lan đi đi!"

Lan quanh năm sống bên cạnh cô, sẽ không có quá nhiều người biết đến anh, để cho anh đi, cũng sẽ không dẫn tới sự chú ý của người khác.

"Cũng tốt, vậy em nói cậu ta sớm lên đường đi!"

Công việc mấy ngày liên tiếp khiến anh gần như không thể phân thân, anh hoài nghi là Hàn Bằng cố ý kéo mình, nhưng tại sao ông ta muốn làm như vậy chứ? Chẳng lẽ, ở trong này, ông ta còn có kế hoạch khác?

Phong Thần lẳng lặng ngồi trong phòng làm việc, không khỏi bị kéo vào sóng gió tranh đoạt vị trí này, đứng ở trên đầu sóng ngọn gió, chỉ sơ ý một chút, anh cũng sẽ bị những người ở sau lưng đẩy xuống nước.

Hàn Bằng vẫn luôn quan sát hướng đi của Phong Thần, lần trước ông suýt nữa bị lừa, trong lòng vẫn canh cánh trong lòng đối với chuyện này, lúc này, điện thoại di động truyền đến một tin nhắn, ánh mắt của ông lộ ra nụ cười rét lạnh.

Ông vẫn luôn muốn diệt trừ Phong Thần, nhưng từ sau lần thất thủ trước đây, Phong Thần vẫn luôn trong trạng thái phòng bị, khiến ông không có cách nào tìm được cơ hội xuống tay.

Hiện tại đã có người nguyện ý cùng ông liên thủ, rút đi cái đinh trong mắt, tại sao ông lại có thể không vui!

Nhưng còn một việc, Hàn Thu đã lâm vào hôn mê, chỉ sợ cả đời cũng sẽ không tỉnh lại, con nhỏ Tư Dung kia lại có tình ý với Hàn Thu . . . . . Nhà họ Tư sẽ không để mặc Tư Dung liên tục chờ đợi.

Tư Dung là hòn ngọc quý trên tay nhà họ Tư, vừa cung cấp nhân viên nghiên cứu quân hỏa quan trọng, nếu như cô ta hướng về Phong Thần, như vậy ông sẽ mất nhiều hơn được.

Muốn con nhỏ kia gia nhập vào phe của ông là không thể nào, nhà họ Tư gia cũng sẽ không đần như vậy, đặt tất cả hi vọng ở trên người nhà họ Hàn. Căn cứ vào tin tức, Lam Bang đã bắt đầu lôi kéo nhà họ Tư rồi, Lam Thiệu Đường để cho con trai của ông ta đi thân cận với Tư Dung, tuyệt không che giấu ý đồ của mình.

Hàn Bằng suy xét hồi lâu, nếu nhà họ Tư không thể dựa vào, thì cũng không thể để cho Lam Thiệu Đường được tiện nghi, cho dù bọn họ có là đồng minh, nhưng cũng không thể có bạn bè vĩnh viễn.

Như vậy. . . . . Ông cũng chỉ có thể giải quyết Tư Dung trước khi Lam Thiệu Đường kịp hành động!

Lam Vụ Vũ mặc áo khoác chờ ở cửa bệnh viện, nhìn thấy bóng dáng của Tư Dung, anh nhíu mày. Ba anh muốn anh lôi kéo Tư Dung, mục đích rất rõ ràng, không thể để cho nhà họ Hàn độc bá.

Nhưng mà, muốn anh như thế nào lừa gạt một người con gái đây? Người cô yêu đang ngủ mê không tỉnh, cả người tiều tụy, ủng hộ duy nhất cho cô, cũng chỉ là hi vọng người đàn ông kia tỉnh lại.

Anh khép lại áo khoác, chậm rãi đi về phía cô, cách đó không xa, một ánh sáng chiếu lại đưa tới sự chú ý của anh.

Trên mặt Tư Dung mệt mỏi, mới ra khỏi bệnh viện, lập tức có người lôi kéo cánh tay của cô đi tới một chiếc xe.

"Anh là người nào! Này, anh buông tôi ra. . . á. . . .

Hai người lôi kéo nhau, Lam Vụ Vũ không nói nhiều lời, bất chợt một tiếng súng vang lên cắt đứt sự dây dưa của hai người, Tư Dung bị lực đẩy mạnh ngã xuống một bên.

Tiếng súng đột nhiên xuất hiện, đám người lập tức sôi trào, mọi người xung quanh chạy trốn, tiếng thét chói tai giống như thủy triều đập vào mặt. Màng nhĩ bị tiếng náo loạn đánh mạnh vào, Tư Dung còn chưa kịp phản ứng, cánh tay lại một lần nữa bị người khác kéo đi.

Cô chỉ biết người nọ kéo mình chạy thẳng một đường, cho đến khi sức cùng lực kiệt, người nọ mới chậm rãi dừng bước lại.

Tư Dung tựa vào bên tường, một tay vuốt ngực, trán rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng, cô sợ hãi hồi tưởng lại việc lúc nãy, nếu không phải người này kéo cô đi, cô sợ rằng sẽ không còn được gặp lại Hàn Thu nữa.

Nghĩ đến người nằm ở trên giường bệnh đó, không có ý thức, không đáp lại lời cô, cô lại hoảng hồn. Cô mới nhảy ra một bước, người nọ lại giữ cô lại, lúc này cô mới thấy rõ ân nhân cứu mạng của mình.

Sắc mặt của anh bởi vì mới vừa rồi vận động kịch liệt, nên biện ra ửng đỏ, da tay của anh rất trắng, một đôi mắt càng lộ ra thêm ánh sáng lấp lánh. Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, sức lực nắm cô hơi lớn.

"Mục tiêu của bọn họ là cô, Hàn Thu không có việc gì, tôi đưa cô trở về trước!"

"Anh là người nào? Tại sao muốn cứu tôi?"

Tên mặt Tư Dung nghi ngờ, có người muốn giết cô, vậy làm sao người này biết? Cô từ nghi ngờ dần dần chuyển sang cảnh giác, Lam Vụ Vũ lắc đầu một cái, lúc này cô mới nghĩ phải phòng bị mình, có phải đã quá muộn hay không?

"Tôi cũng không phải cố ý muốn cứu cô, chỉ là, tôi không thể để cô bị giết ngay trước mắt tôi, nếu không tôi sẽ bị người kia hận."

Anh nghĩ đến Tần Mặc, hiện tại hai người ở hai phía đối lập, nhưng mà, nếu như Tư Dung thật sự chết đi trước mặt anh, vậy muốn anh giải thích như thế nào? Anh không muốn Tần Mặc lại hiểu lầm mình, cũng không muốn Tần Mặc bị uy hiếp.

"Cậu là Lam Vụ Vũ?"

Tư Dung suy đoán, nghe Phong Thần đã qua về cậu ta, cho đến bây giờ Lam Vụ Vũ luôn yêu mến Tần Mặc sao?

"Tôi đưa cô trở về."

Anh không nói thêm gì nữa, buông lỏng cánh tay Tư Dung ra, Tư Dung biết mình sẽ không có nguy hiểm, bởi vì có Tần Mặc ở đây, Lam Vụ Vũ chắc là sẽ không làm tổn thương đến cô.

Hàn Thu thành người sống thực vật, ngoài mặt nhà họ Tư vẫn là đồng bạn hợp tác với nhà họ Hàn, nhưng ít đi kết thân thân mật, ai nói rằng, bọn họ mãi mãi hợp tác tốt đẹp chứ ?

Người nhà họ Hàn tất nhiên sẽ không nhìn nhà họ Tư kết thân với nhà khác, nhưng muốn nhà họ Tư gả Tư Dung cho Hàn Thu có thể vĩnh viễn không tỉnh lại, tuyệt đối là không thể nào .

Một người chồng không thể bảo đảm người trong nhà an toàn, gả cho người đó có ích lợi gì?

Tư Dung chưa trở về nhà họ Tư, mà lựa chọn đi đến khu nhà Phong Thần và Tần Mặc ở chung, Lam Vụ Vũ tắt máy dừng xe, trong mắt có chút giãy giụa.

"Có muốn vào trong cùng tôi hay không?"

Tư Dung nhìn ra khát vọng trong mắt anh, trong lòng âm thầm thở dài, Lam Vụ Vũ lại lắc đầu một cái, anh cùng cô gặp mặt, giữa hai người cũng không có đề tài tán gẫu.

Vẫn phải để cô nhìn thấy mình phiền lòng rồi, đợi Tư Dung xuống xe, anh nhanh chóng lái ô-tô rời đi, không để cho mình có cơ hội hối hận.

Tần Mặc nhìn thấy Tư Dung, có chút kinh ngạc, nhưng nhìn trên người cô dính bụi bậm, ánh mắt liền thay đổi.

"Có người muốn giết tôi!"

Hai người tới phòng khách, sau khi Tần Mặc nghe, ánh mắt khẽ run.

Tần Mặc trấn an cô, để cô nói chuyện xảy ra lại một lần từ đầu, thời điểm nói đến Lam Vụ Vũ, nét mặt Tần Mặc trầm xuống. Tư Dung nói : "Thật may là có cậu ta, nếu không, cô đã không thấy được tôi."

"Tại sao anh ta làm vậy? Là muốn lôi kéo các người sao?"

"Có lẽ vậy, Thu thì thế kia, ba tôi sẽ không để tôi cưới anh ấy, nhưng tôi không bỏ được anh, để tôi cưới kẻ khác, tôi tuyệt đối không cần!"

Hàn Thu cứ ngủ như vậy, tình cảnh của Tư Dung biến thành hết sức bị động, cho dù nhà họ Tư và nhà họ Hàn hợp tác với nhau đã lâu, nhưng việc đời khó liệu, loại quan hệ hợp tác này sẽ duy trì đến khi nào, bất luận kẻ nào cũng không thể xác định được.

"Lợi ích trước mặt, nếu như bây giờ xuất hiện một người có thể cho các người lợi ích nhiều hơn so với nhà họ Hàn, không nói chính xác là ba chị có phản bội hay không, mà nhà họ Hàn không có những thứ này, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người. Bởi vì chị chính là nguồn then chốt kinh tế trọng yếu của nhà họ Hàn, nếu chị cưới người khác, nhà họ Hàn sẽ cảm thấy bị uy hiếp."

Tư Dung nói tới Lam Vụ Vũ, Tần Mặc liền phỏng đoán, Lam Thiệu Đường đã không kịp đợi, chờ lúc ông ta lôi kéo được nhà họ Tư, nhà họ Hàn sẽ không còn uy hiếp được ông ta!

"Gần đây tốt nhất là chị nên ở nhà, không nên đi nơi nào, chuyện hôm nay chị nên giữ bí mật. . . . . ."

"Tôi hiểu rõ, đứa nhóc là cô vẫn nên chăm sóc tốt mình trước đi, tôi đi trước."

Tiễn Tư Dung đi, Tần Mặc âm thầm cau mày, động tác Lam Thiệu Đường cũng quá nhanh rồi, ông ta không sợ ép bức Hàn Bằng nổi nóng lên sao? Hay là, ông ta đã tính đến bước này, khiến Hàn Bằng giết Tư Dung, sau đó nhà họ Hàn và nhà họ Tư cứ như vậy nứt ra, không cần ông ta phải phí tâm!

Xem ra âm độc nhất, chính là lão hồ ly Lam Thiệu Đường này!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Chỉ có tiến không có lùi. 4

Tần Mặc lập tức chạy đến chỗ Phong Thần, sau khi thông báo xong, không hề trở ngại trực tiếp đi tới nơi làm việc của Phong Thần. Cô vội vàng nói ra suy đoán của mình về quỷ kế của Lam Thiệu Đường cho

Phong Thần, hai người lâm vào trầm mặc.

Hàn Bằng cấu kết cùng Lam Thiệu Đường, chuyện này xác định là đúng, nhưng phải làm như thế nào mới khiến cho Hàn Bằng dừng việc đuổi giết Tư Dung, giúp Tư Dung bình an vô sự đây?

Hai người nghĩ mãi không ra, Phong Thần nhìn đồng hồ, anh kéo tay Tần Mặc: "Thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, rồi sẽ có biện pháp thôi, đi ăn cơm trước đã!"

Cùng nhau ra khỏi công ty, Phong Thần chở Tần Mặc đến một nhà hàng, hai người nói tới động tĩnh bên kia của Lan, Tần Mặc vẫn chưa thu được tin tức của Lan, cô có chút lo lắng.

Cô hoàn toàn không quen thuộc tình huống ở bên kia, cũng rất ít khi chú ý đến, Phong Thần an ủi cô không cần quan tâm quá nhiều, xử lý thỏa đáng chuyện ở đây, mới có tinh thần đi giúp Lan.

Một bữa cơm ăn không chút để ý, Tần Mặc đứng dậy đi toilet, cô nhìn mình trong kính, thở dài. Cô thực sự không giống một điểm nào thuộc về một cô gái trong lứa tuổi này.

Rõ ràng là tuổi một nụ hoa sắp chớm nở, trên mặt da tron bóng nhẵn nhụi, nhưng lòng của cô lại giống như người đã trải qua mấy chục năm tang thương. Cô giễu cợt nở nụ cười, bàn tay đưa ra, nước lạnh như băng chảy xuống.

Cửa mở ra rồi đóng lại, bên cạnh có thêm bóng dáng một người, Tần Mặc cúi đầu nhìn qua người bên cạnh, đôi tay kia thô đen, có vẻ to lớn mạnh mẽ. Người nọ mặc váy, lộ ra lòng bàn chân vô cùng lớn, người kia vẩy vẩy tay.

Người nọ thấy cô xoay người muốn đi ra ngoài, bàn tay lặng lẽ sờ về phía thắt lưng, lúc Tần Mặc bất ngờ quay đầu, trên tay đã có nhiều hơn một chiếc súng nhỏ bằng bạc. Không trượt phát nào, bóp cò súng, đạn xuyên qua cơ thể của đối phương.

Tần Mặc sửa sang lại nét mặt, vừa cửa mở ra, một quả đấm mạnh mẽ mà có lực đánh vào cô, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng súng. Trong lòng cô chấn động, đối phương có ba người, mọi người trên tay đều có súng ống, xem ra bọn họ vừa đến đây đã bị theo dõi.

Bên trong phòng ăn bị một đội người càn quét bắn một lượt, dẫn tới hỗn loạn lớn, Phong Thần lại không thể theo dòng người tràn ra ngoài, anh liều mạng chạy vào trong phòng ăn.

Trong lòng rõ ràng, đám người kia cũng không ngăn cản dòng người tràn ra bên ngoài, mà chỉ lao thẳng họng súng về phía Phong Thần đang chạy vào trong.

Lòng anh trầm xuống, xem ra đối phương vẫn luôn chờ hai người bọn họ tách ra, lòng anh nóng như lửa đốt, cố tình có người còn muốn kéo anh, ngăn cản anh tiến lại gần phòng vệ sinh.

Phong Thần nghĩ tới rất nhiều loại tình huống, chỉ duy nhất không ngờ, Hàn Bằng sẽ giống trống khua chiêng lớn như vậy tới giết anh, hiện tại anh chỉ có thể trì hoãn thời gian, nhưng lòng lại lo lắng cho an nguy của Tần Mặc.

"Phong Thần!"

Anh nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên ở chỗ không xa, cả người Tần Mặc dính đầy màu đỏ, con ngươi Phong Thần co rút lại, chạy về phía của cô, vội vàng ôm cô chạy sang chỗ khác.

Hai người trốn vào góc tường, thở hồng hộc, cánh tay Tần Mặc trúng một phát đạn, cô hao phí hơi sức không ít, sắc mặt chuyển thành tái nhợt.

Phong Thần ôm lấy Tần Mặc nhanh chóng đi tới phòng bếp, người ở bên trong đã sớm chạy đi, anh cắn răng một tay tháo nắp bình gas xuống, khí gas lập tức tuôn ra.

"Anh muốn làm gì?"

Tần Mặc bịt mũi, ánh mắt Phong Thần lạnh lẽo: "Em né tránh trước đi!"

Người ngoài cửa đang chậm rãi đến gần, cửa chính phòng bếp chậm rãi mở ra, mấy người ngoài cửa liếc nhau một cái, vừa định cất bước đi vào, một

bình ra bị xì hơi ‘lạch cạch’ lập tức lăn ra.

"Oành" một tiếng, ngọn lửa ngút trời, một căn phòng ăn lập tức bị lửa bao vây, khói màu đen xông thẳng lên tận chân trời, nhiệt độ cực nóng gần như có thể lập tức nướng chín người khác.

Ở trong một hẻm nhỏ tĩnh lặng, hai bóng dáng từ trong thùng rác bò ra ngoài, đó là chỗ vứt rác từ trong phòng ăn kia. Tần Mặc và Phong Thần thông qua lối đi chỗ vứt rác kia để trốn thoát, trên người tản ra mùi nấm mốc, nhưng bọn họ hoàn toàn không để ý tới những thứ này, chỉ có thể nắm chặt thời gian chạy trốn.

Thời điểm Tư Đồ Kiều gặp được hai người, lập tức bịt mũi, mùi này thật sự khiến anh không thể chịu được, nhưng anh lại không thể quang minh chính đại ghét bỏ bọn họ.

Vết thương Tần Mặc được băng bó xong thì không còn gì đáng ngại, nhưng bởi vì mất máu quá nhiều, nên phải ở trên giường tĩnh dưỡng một đoạn thời gian.

"Mặc kệ là ai, tôi đều muốn kẻ đó trả giá thật lớn!"

Phong Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tần Mặc, quyết định không tiếc bất kỳ giá nào muốn trừ tận gốc hoàn toàn Lam Thiệu Đường và Hàn Bằng, nếu không, thời thời khắc khắc anh và Tần Mặc đều gặp phải nguy hiểm.

Lần này bọn họ vận khí tốt, không có thương vong lớn, nhưng lại tổn thương cực lớn tới lòng tự ái của Phong Thần. Ngay cả Tần Mặc anh còn không bảo vệ tốt, còn có thể làm cái gì!

"Kiều, thay tôi đưa phần hậu lễ cho cậu cả tôi!"

Trong mắt của anh thoáng qua vẻ tàn nhẫn, nếu Hàn Bằng đã bức anh đến mức này rồi, anh không cho ông ta biết tay thì còn mặt mũi để gặp Tần Mặc sao!

Hôm sau, Hàn Bằng nhận được đồ chuyển phát, bên trong kẹp một tờ giấy, chữ viết Phong Thần tràn ngập tức giận cùng khiêu khích ghi trên tờ giấy.

Hàn Bằng còn không kịp nhìn kỹ, chỉ nghe trong hộp giấy phát ra tiếng vang "Tí tách", nhưng lúc ông muốn ném ra ngoài, cũng không còn kịp nữa.

Cả tầng lầu gần như cũng nghe một tiếng "Oành", cánh tay Hàn Bằng bị nổ đến máu thịt lẫn lộn, được đưa đi bệnh viện cấp cứu. Phong Thần đứng ở trước cửa sổ sát đất, mắt lạnh lẽo nhìn Hàn Bằng nằm trên kệ xe cứu thương đang gào thét.

Anh vốn dĩ là vô tâm gia nhập vào trận chiến tranh đoạt này, nhưng Hàn Bằng lại ba phen mấy bận muốn tính mạng của anh, còn làm hại Tần Mặc nằm trên giường! Lòng tha thứ của Phong Thần đã đạt tới ranh giới cuối cùng, Tần Mặc chính là ranh giới cuối cùng của anh, chạm đến Tần Mặc, anh cũng sẽ không còn bận tâm đến cái gì!

Chiến tranh vừa vặn bắt đầu khai mạc, Hàn Bằng bị thương vô cùng nặng, một tháng cũng không thể cử động, chỉ có thể vượt qua trên giường bệnh. Nhưng ông ta cũng đã thấy được sự ác độc của Phong Thần, nên tăng thêm người trông chừng phòng bệnh, tránh cho Phong Thần còn có cơ hội xuống tay với ông.

"Mày đến đây làm gì!"

Cánh tay Hàn Bằng gói lại giống như bánh chưng, nghe nói khi nổ nhìn thấy cả xương, cánh tay này có lẽ sẽ bị phế.

Phong Thần hài lòng nhìn kiệt tác của mình, để quà thăm bệnh sang một bên, ngồi ở bên giường, giống như cùng Hàn Bằng tán gẫu việc nhà. "Cậu cả nghỉ ngơi thật tốt, chuyện nhà họ Hàn tôi sẽ chịu trách nhiệm, cậu cũng không cần phải quan tâm!"

Hàn Bằng hừ lạnh một tiếng: "Mày cho rằng tao không có ở đây, thì mày có thể độc tài quyền hành? Nằm mơ!"

"Ha ha, cậu cả suy nghĩ nhiều rồi, tôi nhìn phòng bệnh không tệ, chỉ là, cậu cả cần phải chú ý. Chớ đến lúc buổi tối nằm ngủ thấy thoải mái rồi, rồi không cong muốn tỉnh lại nữa!"

Phong Thần nhẹ giọng ghé sát vào lỗ tai ông nói nhỏ, trong mắt lóe lên ánh sáng ác độc, cơ thể Hàn Bằng run run, nhìn Phong Thần đắc chí hả hê, mặt mày vui vẻ rời đi, sắc mặt tức giận ửng đỏ.

Ông không tin, Phong Thần có thể hài lòng được bao lâu!

Nhưng mà lời của anh nói cũng làm Hàn Bằng càng trở nên lo lắng, cả ngày lẫn đêm cho người canh giữ ngoài cửa phòng, ngay cả bác sĩ và y tá tới kiểm tra cũng phải có người 24h ở bên trong quan sát.

Cả ngày Hàn Bằng đều trôi qua trong lo lắng cùng đề phòng, mặc dù là tĩnh dưỡng ở bệnh viện, nhưng cả đêm cũng không ngủ được, rõ ràng là tiều tụy không ít.

Hiện tại mặt ngoài nhà họ Hàn một lòng đồng nhất, nhưng thủ hạ Hàn Bằng vẫn như cũ thần phục ông ta, muốn lập tức ăn cả, đương nhiên không được dễ dàng như vậy.

Hôm nay, ông cụ nhà họ Hàn cuối cùng cũng đi ra khỏi bệnh viện, đây là lần đầu tiên ông cụ nhà họ Hàn chính diện xuất hiện trong nhà họ Hàn sau khi Phong Thần đi Mĩ.

Ánh mắt của ông cụ sáng quắc, tuyệt đối không giống như ánh mắt một ông cụ bị vẩn đục, cứ như ông vẫn là gia chủ nhà họ Hàn hô phong hoán vũ. Ông vừa xuất hiện, thế lực vốn chia ra cũng thu lại không ít, nhưng đây cũng chỉ là mặt ngoài.

Mặc dù thời gian dài ông ở trong bệnh viện, nhưng tin tức nên biết, toàn bộ ông đều biết được, tai mắt của ông trải rộng khắp nơi, muốn lừa gạt được ông, cũng phải phí một chút công sức.

Ngày đầu tiên ông cụ nhà họ Hàn trở về nhà, liền gọi Hàn Trữ và Phong Thần vào thư phòng, trên mặt ông nghiêm túc, không có sự hòa ái của trưởng bối đối với vãn bối, ngược lại thể hiện ra sự hà khắc của ông đối với bọn họ.

Ánh mắt quét một vòng trên mặt hai người, Phong Thần không yên lòng, Hàn Trữ buồn bã ỉu xìu, người nhà họ Hàn nặng nề thở dài.

"Mấy người muốn nói cái gì?"

Ông trầm giọng hỏi thăm, ánh mắt dừng lại ở trên người của Phong Thần, Phong Thần nhún vai: "Từ lúc ông để tôi trở về đến giờ, ông nên nghĩ tới kết quả này, tôi không phải là một người thích nương tay, chuyện của cậu cả là do tôi gây nên. Nếu như ông còn muốn để tôi ở lại, tôi chỉ có thể nói, thương vong sẽ lớn hơn, không phải ít."

Nói xong, anh khiêu khích nhìn lão giả trước mắt, trong mắt không có bất kỳ e sợ lui bước.

Ông cụ nhà họ Hàn cười lạnh một tiếng: "Nếu muốn vị trí này, dĩ nhiên là lòng dạ phải độc ác, ta không nhìn lầm cháu!"

"Là các người buộc tôi đấy! Tôi không hề muốn bất kỳ thứ gì trong nhà họ Hàn!"

Chỉ có khi ở trước mặt nhà họ Hàn, vẻ không đứng đắn trên mặt anh mới rút đi, người nhà họ Hàn đối với anh mà nói, không sai biệt lắm giống như là người xa lạ. Mà người không quen biết, bây giờ lại kéo anh vào trong cuộc tranh đấu không giải thích được, còn khiến cho người bên cạnh anh cũng bị liên lụy chịu tội!

Bên trong thư phòng lập tức yên tĩnh lại, đôi mắt ông cụ nhà họ Hàn híp lại, bàn tay gầy gò không tiết tấu gõ lên mặt bàn, bất chợt, ông lộ ra một nụ cười.

"Nói như vậy, bây giờ cháu đã tiếp nhận vị trí này rồi?"

Phong Thần lập tức cứng họng,anh còn có đường lui để cự tuyệt sao? Hàn Thu ngủ mê man tronh bệnh viện, Hàn Trữ vô tâm với vị trí này, hơn nữa năng lực cũng không bằng anh, trước mắt cậu cả không thể cử động được, cậu hai cũng gặp tai ương ngồi tù.

Bây giờ nhìn lại, chỉ có anh mới có thể tiến vào, không còn đường lui.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Cứu

Cuộc sống luôn luôn tồn tại rất nhiều ngã tư đường, mà mỗi một con đường để lựa chọn, thì sẽ có người này hoặc người kia thay ngươi làm lựa ra. Những lựa chọn này thường thường không phải là do chính mình tự nguyện, kèm với lợi ích hoặc lợi dụng, con người cũng không biết được, lúc chọn đi qua ngã rẽ nào, sẽ có kết cục gì chờ đợi mình.

Kể từ lúc Phong Thần bước lên mảnh đất này, đã bắt đầu chuyển động về phía kế hoạch của ông cụ nhà họ Hàn, anh không cần làm gì nhiều, những người khác trong nhà họ Hàn đều ép anh đi trên con đường này.

Không khí bên trong thư phòng có chút cứng ngắc, Phong Thần hung dữ nhìn chằm chằm vào người trước mắt, anh vẫn luôn biết ông ta người đa mưu túc trí, bây giờ cuối cùng cũng thấy được.

"Cháu đã đón nhận vị trí này, như vậy, việc lúc này cháu cần làm nhất, chính là cưới con bé Tư Dung kia."

Ông cụ nhà họ Hàn thấy Phong Thần không trả lời, liền nói ra mục đích của bản thân, khiến ánh mắt Phong Thần trừng lớn hơn.

Ông ta kéo anh xuống nước còn chưa đủ, bây giờ chuyện chung thân đại sự còn muốn làm thay anh sao, đơn giản chính là nằm mộng ban ngày.

"Ông biết rõ là cô ta thích Hàn Thu, người tôi muốn cưới, cũng không phải là cô ta!"

Phong Thần tận lực đè xuống hỏa khí của mình, ông già này thật sự hiểu rõ làm thế nào khiến anh nổi giận!

"Bây giờ Hàn Thu có thể cưới cô ta sao? Cháu không lập gia đình với cô ta, chẳng nhẽ để cho Hàn Trữ cưới cô ta?"

Hàn Trữ nghe xong liền kinh ngạc. "Cháu không thích hợp!"

"Ông già, người đừng loạn điểm uyên ương nữa có được hay không! Người cái gì cũng không hiểu biết, tại sao lại còn thay người khác an bài mọi chuyện thế chứ!"

Ông cụ nhà họ Hàn cũng không vì miệng lời nói của anh mà tức giận, ngược lại có vẻ khí định thần nhàn (nhàn nhã), trong mắt đều là tỉnh táo, "Các cháu không lập gia đình với con bé đó thì nó cũng chỉ có thể bị người ta truy sát không ngừng, nhà họ Hàn đã chia năm xẻ bảy, nếu như mất đi sự ủng hộ của nhà họ Tư nữa, hậu quả kia nhất định không ghánh nổi."

Ông nói ra một loạt đều liệt kê ra những việc có lợi có hại trong quan hệ, Phong Thần đương nhiên cũng biết, nhưng anh không muốn khuất phục.

Sau khi Phong Thần "hừ" một tiếng, đẩy cửa ra rời khỏi thư phòng, rời khỏi nhà họ Hàn, anh trực tiếp trở về nhà trọ. Tần Mặc thấy sắc mặt anh không giống ngày thường, nghĩ thầm, nhất định là ông cụ họ Hàn kia nói cái gì đó, khiến cho anh tức giận.

Tần Mặc nhìn gương mặt thâm trầm của anh, rõ ràng có đầy bụng tâm sự, "Chuyện gì làm anh tức giận như vậy?"

"Ông già kia muốn để anh cưới Tư Dung!"

Anh như một đứa trẻ đang tức giận, nói nổi khổ buồn bực trong lòng cho Tần Mặc nghe, thấy mặt cô vẫn chưa khôi phục lại huyết, trong lòng không thiếu khỏi một phen tự trách.

"Vết thương còn đau không?"

Đặt lên cánh tay quấn quanh tầng tầng băng gạc của cô, anh không dám dùng quá sức, ngón tay thô ráp vuốt mặt của cô, chỉ có thời điểm ở với cô, anh mới có thể thực sự bình tĩnh lại.

Âm mưu quỷ kế gì, giờ phút này anh cũng không muốn để ý đến, thật sự muốn trở về, không còn để ý tới những vấn đề kia nữa.

"Sớm đã hết đau, nói vấn đề khó khăn anh gặp đi."

Phong Thần đem nói cho Tần Mặc chuyện phát sinh trong thư phòng, cô cắn môi, nhà họ Tư tất nhiên là phải lôi kéo, nhưng phương pháp lôi kéo bọn họ, chỉ có một biện pháp là cưới Tư Dung thôi sao?

"Anh muốn cưới, nhà họ Tư cũng không nhất định sẽ gả con gái cho anh."

"Lời này là sao?"

Phong Thần nhướn mi, Tần Mặc nghịch ngợm cười một tiếng, "Có em ở đây, anh cảm thấy Tư Dung có cơ hội gả cho anh sao?"

"Có em ở đây, bất kỳ người phụ nữ nào cũng không lọt nổi mắt xanh của anh."

"Nếu như anh dám phụ lòng em, em nhất định sẽ không buông tha cho anh!"

Tần Mặc nhếch khóe miệng, hai người nhìn nhau rồi cười một tiếng, chẳng qua cũng chỉ là một câu nói giỡn, người nào cũng không để ở trong lòng.

Nằm trên giường nghỉ ngơi mấy ngày, Tần Mặc khôi phục lại sức khỏe, bất chợt, máy truyền tin cô mang theo phát ra tiếng vang "tít tít", vội vàng đưa tay nhấn nút, nghe giọng nói mơ hồ của Lan truyền đến.

"Lan, anh làm sao vậy? Lan?"

Tần Mặc lo lắng kêu hai tiếng, nhưng bên kia đã chặt đứt tần số, "Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện!"

Trong lòng lo âu không cách nào diễn tả, lo sợ bất an chốc lát, bên tai lại vang lên tiếng, "Lan, anh làm sao vậy?"

Giọng nói Lan mơ hồ từ đầu kia truyền tới, Tần Mặc mím môi, thần sắc ngưng trọng, có lực lượng bên kia tham gia, làm tình huống trở nên phức tạp hơn.

Lan nhất định là đã xảy ra chuyện gì, nếu không, tại sao anh lại dùng máy truyền tin để liên lạc cho cô!

Cô không kịp thông báo cho Phong Thần nữa, vội vã rời đi, bay đến đảo Bali.

Thời gian gấp gáp, Tần Mặc chỉ dẫn theo mấy người thân tín bên cạnh ba, chờ thời điểm Phong Thần biết được, cô đã ngồi lên phi cơ bay đến đảo Bali.

"Cô bé này, tại sao vọng động như vậy!"

Trong lòng Phong Thần quýnh lên, nói Tư Đồ Kiều điện phi cơ định đi đảo Bali, nhưng Tư Đồ Kiều lại mặt lộ vẻ khó xử, "Không được đâu, cậu đi xong, chúng ta làm mọi chuyện, không phải tất cả đều đã uổng phí sao!"

"Cô ấy có thể sẽ gặp nguy hiểm!"

"Yên tâm đi, tôi đã phái người đi qua, cậu ở lại chỗ này trấn giữ, tôi đi!"

Tư Đồ Kiều nói không phải không có lý, Phong Thần chỉ có thể đáp ứng, nhất định Hàn Băng còn có thể lại thiết kế anh, anh ở lại chỗ này, cũng giúp cho Tần Mặc bớt chút nguy hiểm.

Liên lạc hai bên, tung tích của Lan ở đảo Bali không rõ, Tần Mặc tới nơi cũng đã là buổi đêm, an bài ở quán rượu.

Lan sống chết không rõ, cũng không biết ở nơi nào, trong lúc đầu cô không biết suy nghĩ nên làm thế nào, Tư Đồ Kiều đến, giải vây cho cô.

"Anh?"

Thời điểm Tần Mặc nhìn thấy Tư Đồ Kiều rất kinh ngạc, Tư Đồ Kiều cười hì hì quan sát gian phòng của cô, rộng rãi sáng ngời, biệt thự kiểu quán rượu, chỉ cần kéo cửa sổ ra sát đất, chính là hồ bơi riêng.

Tháng mười chính là mùa mưa trên đảo Bali, nhiệt độ trong ngày buổi sáng và buổi tối chênh lệch khá nhiều, lúc này gió mát hiu hiu, kèm theo mưa phùn, khí trời càng trở nên mát mẻ. Nhưng trong lòng Tần Mặc đang phiền muộn nên không thấy được sự vui thích này.

Tư Đồ Kiều lấy thiết bị ra, Tần Mặc đưa máy truyền tin trên lỗ tai giao cho anh, qua nửa giờ sau, anh mới từ máy tính ngẩng đầu lên. Trả máy truyền tin lại cho Tần Mặc, "Như thế nào, có thể tìm được Lan hay không?"

"Tín hiệu quá yếu, chỉ có thể đoán trước được một phạm vi."

Anh chỉ vào vùng màu lam trên màn ảnh, mặc dù không phải rất chuẩn xác, nhưng chỉ cần xác định Lan còn sống, vậy cô cũng có thể an tâm.

"Vậy ngày mai chúng ta lên đường."

Tư Đồ Kiều không thể hoài nghi, "Cô sao lại quan tâm cậu ta như vậy? Giống như không chỉ là quan hệ chủ nhân và hộ vệ."

Tần Mặc dựa cả người vào ghế sa lon, cô và Lan đã quen biết rất lâu, anh gần như là làm bạn với cô cùng vượt qua tuổi thơ màu xám tro kia. Anh vẫn luôn thực hiện đúng bổn phận bảo vệ cô, bất luận thái độ của cô đối với anh như thế nào, anh cũng đều luôn bên cạnh bảo vệ cô, tôn sùng cô như một nữ thần.

Nói đến tình cảm của cô đối với anh, cô nhất thời cũng không nói lên được, chỉ lọt vào trầm tư, giống như đang hồi tưởng lại đoạn thời gian mình và Lan ở chung một chỗ.

"Tôi có trách nhiệm cứu anh ta ra, tính mạng của anh ta là do ba tôi cứu, không được kết thúc ở trong tay người khác."

Hồi lâu sau, cô mới mở miệng, ký ức nổi lên hình ảnh lần đầu tiên mình nhìn thấy anh, khi đó anh còn là một thiếu niên nho nhỏ, toàn thân đều là vết thương. Nhưng cặp mắt kia rất quật cường, sáng ngời không hướng cúi đầu với người khác, chính là một người như vậy, nhưng vẫn đi theo bên người cô.

Lan mơ hồ mở mắt, chóp mũi thoang thoảng mùi hương rừng núi, anh hình như ở trong ở một gian phòng nhỏ, tay chân cũng không bị trói trói chặt.

Anh mơ mơ màng màng nhớ lại, lúc anh lấy được tang vật quan trọng cũng là lúc trúng mai phục của bọn họ. Thời điểm anh cho rằng mình sẽ chết ở nơi đó, đột nhiên nhảy ra một đám người khác, cứu anh đi.

Trên vai trúng một phát đạn, giống như đã được xử lý thỏa đáng, bây giờ anh đang ở chỗ nào, cứu anh, vậy bọn họ là loại người nào?

Cửa phòng mở ra, người tới thấy anh tỉnh. "Cậu tên là gì? Tại sao lại xuất hiện ở nơi đó?"

Lan miệng đắng lưỡi khô, cổ họng khô khốc, khàn khàn trả lời, "Các người là ai?"

Người nọ nhìn như gần bốn mươi tuổi, hắn mặc áo ba lỗ, lộ ra hai cánh tay bền chắc, quần lính thêm giày ủng, nổi bật lên cơ thể lực lưỡng mạnh mẽ. Hé ra khuôn mặt giống như điêu khắc, tròng mắt lấp lánh hữu thần, thời điểm nhìn anh, bên trong con ngươi mang theo một loại tìm tòi nghiên cứu.

Nhìn ra anh hết sức khó chịu, người nọ rót chén nước, đỡ Lan dậy, giúp anh uống nước.

"Chúng tôi đều là người đối nghịch với Lam Bang, yên tâm, có chung mục đích với cậu. Tôi tên là Thụy Hoa, lúc này cậu có thể nói cho tôi biết, cậu là ai chưa?"

Lan nói tên của mình, thấy Thụy Hoa suy tư chốc lát, "Cái này của cậu?"

Hắn lấy ra một chiếc nhẫn từ trong túi tiền, bảo bối này Lan nâng niu trong lòng bàn tay, mỗi lần thi hành nhiệm vụ, anh đều để chiếc nhẫn trên người, lo sợ bị rớt.

"Không tệ, cám ơn ngài." Lan cất xong chiếc nhẫn, lại giữ một khoảng cách đối với Thụy Hoa, anh không cách nào yên tâm về Thụy Hoa.

"Cậu vẫn chưa tin tôi? Được rồi, chờ khi cậu đã điều dưỡng tốt rồi, tôi sẽ đưa cậu xuống núi."

Thụy Hoa nhún vai một cái, đối với sự quá cẩn thận của Lan, hắn không nói được gì.

Ra khỏi phòng, mưa phùn đã rơi xuống, cây cối rậm rạp chặn lại chút nước mưa cho căn phòng nhỏ này, trời mưa, đường trên núi trở nên không dễ đi.

Đồng núi bùn lầy trơn trợt, Tần Mặc bất chấp nước mưa rơi xuống trên người, chỉ theo sát người dẫn đường đằng trước.

"Tôi cho người khác đi trước điều tra một chút, cũng không xa."

Tư Đồ Kiều lo lắng nhìn cô, chỉ sợ cô trượt chân, xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Phong Thần nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!

Tần Mặc gật đầu một cái, hiện tại cô cần bổ sung thể lực, mồ hôi ướt đẫm, không sai biệt lắm giống như đang tắm. Không lâu lắm sau, người điều tra trở lại, địa phương phía trước cách năm trăm thước hình như có người.

Vừa nghe có tiếng người, tinh thần Tần Mặc lập tức tỉnh táo, đi theo đối phương đến cơ sở xây dựng tạm thời, chỉ thấy có mười mấy người ngồi vây chung một chỗ, ngay cả ba người ở nhà gỗ cũng cùng chung một chỗ. Trên người mỗi người đều có súng ống, Tư Đồ Kiều liếc mắt nhìn, nếu như muốn liều mạng, bọn họ ở đây không bì kịp với súng đạn của đối phương.

Tần Mặc và Tư Đồ Kiều quyết định chờ buổi tối sẽ động thủ lần nữa, Tần Mặc điều chỉnh tần số trên máy truyền tin, nhưng không cách nào liên lạc được với Lan.

Màn đêm dần dần phủ xuống, đối phương đốt lên đống lửa, người phái ra điều tra rất nhanh đã trở về, Lan chích xác là ở trong tay bọn họ. Tư Đồ Kiều nói Tần Mặc ngồi yên tại chỗ, anh mang theo mấy người đi cứu Lan.

Thụy Hoa sau khi để Lan uống thuốc xong rồi ra khỏi phòng nhỏ, nhưng trong đêm tối một bóng đen chợt lóe rồi biến mất, hắn giống như đã nhận ra cái gì, ánh mắt híp lại.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Cứu 2

Đợi đến khi đi xa, Tư Đồ Kiều mới hiện thân, đẩy nhẹ cửa ra, chợt lách người biến mất phía sau cửa.

"Lan?"

Bên trong nhà có cây nến, ánh sáng mờ tối, anh chỉ thấy trên giường có người nằm, nhưng cũng không xác định là Lan. Anh mò mẫm đi tới mép giường, Lan nghe thấy tiếng có người gọi mình, lập tức đáp lại, "Anh là ai?"

"Tần Mặc kêu tôi tới cứu cậu, tôi là Tư Đồ Kiều!"

Lan tốn sức đứng dậy, trừ việc trên vai anh trúng một phát đạn, bây giờ còn phát sốt, nếu muốn chạy trốn, sẽ liên lụy tới bọn họ.

"Những người đó không có ác ý, anh nói tiểu thư rời đi, chờ vết thương của tôi lành lại, tự mình sẽ tập hợp với mọi người."

Mặc dù Tư Đồ Kiều nghi ngờ, nhưng vẫn gật đầu một cái, lúc anh đi ra cửa, một khẩu súng lạnh như băng đã để ở sau ót của anh, anh giật mình một cái, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Lá gan không nhỏ!"

Thụy Hoa đứng sau lưng anh cười lạnh, huýt gió một tiếng, vô số ánh đuốc lập tức chạy về phía bên này, Tư Đồ Kiều không thể làm gì khác hơn là vứt vũ khí trên tay, bỏ qua ý đồ muốn chạy trốn.

"An tâm một chút, chớ nóng vội, thật ra thì tôi tới để..."

Tư Đồ Kiều vừa muốn giải thích, một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng liền cắt đứt câu của anh, "Để súng xuống!"

Tần Mặc không yên lòng với hành động của Tư Đồ Kiều, tự nhanh lẹ đi vòng qua sau lưng bọn họ, vừa vặn khiến cô nhìn thấy tình huống Tư Đồ Kiều bị bắt. Cô không nhiều muốn, trong lúc đối phương còn chưa tụ tập hết đến đây, liền lặng yên không tiếng động tới gần người Thụy Hoa.

Thủ hạ của Thụy Hoa tay cầm cây đuốc, nhanh chóng tụ lại chỗ này, nhìn thấy thủ lĩnh của mình bị uy hiếp, cũng giơ lên vũ khí nhắm vào Tư Đồ Kiều và Tần Mặc, không chú ý một chút thì có thể lập tức bị bắn thành tổ ong vò vẽ.

"Nói bọn họ bỏ để vũ khí xuống, lui về phía sau!"

Tần Mặc lạnh lùng nói, Thụy Hoa buông súng trong tay xuống, nói những người kia lui về phía sau mấy bước, "Các người là người của Lam Thiệu Đường sao?"

"Lam Thiệu Đường? Ông rốt cuộc là người nào?"

Thụy Hoa nghe thấy đầu mối, trong lòng thoáng thở ra một hơi, đang lúc hắn định mở miệng, Lan ở trong nhà nghe được tiếng vang, khó khăn kéo thân thể đi ra, "Tiểu thư, người thật..."

"Lan, đừng nhiều lời, mau đi theo ta!"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lộ ra thần sắc nghiêm túc, Lan không biết nên mở miệng như thế nào, Thụy Hoa cũng buồn bực nở nụ cười, "Ha hả, hiểu lầm, hiểu lầm, em gái nhỏ, chúng tôi là người cùng phe!"

"Người cùng phe?"

"Đúng thế, là người cùng phe, Lan được chúng tôi cứu."

Tần Mặc nghe vậy thì liếc mắt nhìn Lan, anh gật đầu, tương đương với đồng ý lời của Thụy Hoa, lúc này cô mới buông súng trong tay xuống.

Sau khi giải trừ hiểu lầm, bốn người ngồi ở bên trong nhà gỗ nhỏ, trải qua một hồi giới thiệu, lúc này Tư Đồ Kiều mới thở nhẹ, "Hiểu lầm được gỡ bỏ ra là tốt rồi, chẳng qua là Thụy Hoa, các người rốt cuộc là ai? Tại sao đối địch với Lam Thiệu Đường?"

Thụy Hoa nhìn Tần Mặc một cái, người thiếu nữ này từ đầu đến giờ, vẫn luôn là vẻ mặt lạnh nhạt, giống như chuyện gì cũng không thể đả kích làm cô chú ý.

"Thanh Nham, chúng tôi là người Thanh Nham!"

"Thanh Nham? Tổ chức bị Lam Thiệu Đường một tay hủy diệt? Khó trách..."

Tư Đồ Kiều kinh ngạc trong chốc lát, Thanh Nham mai danh ẩn tích rất lâu rồi, trước đó, Thanh Nham vẫn luôn là tổ chức lấy thu thập tình báo làm chủ. Nhưng chẳng biết tại sao, nội bộ trở nên rối loạn, dẫn đến Lam Thiệu Đường thừa dịp xâm nhập vào, một lần hủy diệt.

"Chúng tôi chờ giây phút báo thù đã lâu lắm rồi, tôi muốn hỏi một chút, Lan đến nhà cô từ khi nào?"

Tần Mặc nhìn hắn, "Mười năm trước, ba ba tôi mang anh ấy về từ bên ngoài, lúc đó đầu óc anh ấy bị thương, không nhớ mình tên gọi là gì, vì vậy ba ba tôi liền đặt tên anh ấy là Lan."

"Tại sao ông muốn hỏi chuyện này?"

Lan cảm thấy giữa Thụy Hoa và anh có gì đó, mơ hồ biết là cái gì, nhưng cũng không dám xác định.

"Vậy thì đúng rồi!"

Ánh mắt Thụy Hoa đột nhiên sáng quắc nhìn về phía Lan, "Cậu chính là đương gia của Thanh Nham, Mục Thất! Tìm lâu như vậy, chúng tôi gần như đã mất hết hy vọng, không nghĩ tới, tôi còn có thể tìm thấy Thiếu chủ!"

Hắn cầm lấy tay Lan, tay kia chỉ vào ngón đeo chiếc nhẫn, chính là tín vật gia chủ lưu lại cho Thiếu chủ, sau này dễ dàng tìm kiếm.

Thật ra thì thời điểm lần đầu tiên Thụy Hoa trông thấy Lan, đã cảm thấy Lan nhìn rất quen mắt, thấy bọn họ trúng mai phục, hắn không chút do dự xuất thủ đến cứu anh, gặp lại chiếc nhẫn ở trên người của anh, hắn liền càng khẳng định hơn, đây là người hắn muốn tìm kiếm.

Lan... Không, hiện tại tên anh là Mục Thất, Mục Thất hình như vẫn chưa tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ, nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trên tay. Đây là tín vật cha anh để lại cho anh.

"Thật đáng chúc mừng! Thì ra là cậu còn là một Thiếu chủ, không, phải nói là gia chủ! Đây chính là trong họa có phúc!"

Tư Đồ Kiều vui mừng không thôi, nếu như có người Thanh Nham giúp một tay, anh nghĩ, Phong Thần và Tần Mặc sẽ càng thêm thoải mái.

"Nếu mọi người đều là người nhà, như vậy, không phải chúng ta đều đứng trên cùng một trận chiến tuyến sao?"

Tư Đồ Kiều nhân cơ hội hợp tác, Thụy Hoa nhìn về phía Mục Thất, "Nếu đã tìm được Thiếu chủ, như vậy quyết định này, để cho Thiếu chủ làm đi!"

Mục Thất nhìn về phía Tần Mặc, "Là lão gia và tiểu thư cho ta chỗ ở, tích thủy chi ân khi dũng tuyền tương báo (*), Thanh Nham đương nhiên sẽ hiệp trợ! Tiểu thư, người yên tâm, tôi vẫn luôn đứng ở bên cô!"

(*)Ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.

Tần Mặc gật đầu, lần này Mục Thất mất tích, lại cho bọn họ nhiều hơn một người trợ giúp, nhưng mà Thanh Nham không thể bại lộ quá sớm, chỉ sợ Lam Thiệu Đường đã phá hủy Thanh Nham một lần rồi, thì có thể có lần thứ hai.

Giải quyết xong chuyện Mục Thất, mấy người Tần Mặc cũng ở trong núi mấy ngày, bị muỗi cắn đông một khối hồng, tây một khối hồng.

Ngày đó lên đường, sắc mặt Tư Đồ Kiều có chút quái dị, mấy lần đúng muốn nói với Tần Mặc lại thôi, giống như có ẩn tình gì khó nói.

Mấy người Tần Mặc đi trước, Thụy Hoa ở đảo Bali tra xét mấy ngày nữa, mấy ngày sau mới về cùng Tần Mực.

Ngồi trên phi cơ nước Mĩ, Tần Mặc không nói ra được sự nhẹ nhõm, mà Mục Thất bởi vì Tần Mặc tới cứu mình, trong lòng cũng hết sức cảm động.

Nhưng Tư Đồ Kiều sẽ không thoải mái như hai người kia, trong lòng anh vẫn tính toán, nên mở miệng như thế nào với Tần Mặc, theo tính tình của cô, có thể trực tiếp giận chó đánh mèo vào anh hay không đây?

"Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?"

Tần Mặc không kiên nhẫn nhìn về phía anh, vốn là tâm tình rất tốt bị anh cho xua tan hơn phân nửa, Tư Đồ Kiều thấy mình bị gọi tên, chỉ lấy lòng nhìn về phía cô. "Không có gì, không có gì, chẳng qua là... Chẳng qua là có chút việc nhỏ..."

"Việc nhỏ?"

Cô trợn mắt nhìn sang phía anh một cái, Tư Đồ Kiều mồ hôi lạnh toát ra, "Chính là Thần... Cậu ấy..."

Phi cơ lướt qua bầu trời xanh, cho ra một tầng khói trắng, sắc mặt Tần Mặc từ khi xuống phi cơ vẫn đen thui, không thấy người muốn gặp nhận điện thoại, trong mắt lóe lên một tia mờ mịt.

Ngồi lên xe đã chờ hồi lâu, nhìn cảnh vật quen thuộc, giật mình, hình như cô đã cùng với anh tới đến nơi này. Chẳng qua là, lần này, bên người đã không có anh.

Tần Mặc trở lại nhà trọ, cũng không nhìn thấy bóng dáng Phong Thần, cô ngồi ở trên ghế sa lon, chờ Phong Thần.

Bốn tiếng sau, Phong Thần mới chậm chạp trở về, nhìn thấy Tần Mặc ngồi ở trên ghế sa lon, bóng lưng cô độc kia, khiến trong lòng anh nặng trĩu.

"Trở lại rồi, nghe nói rất thuận lợi."

Anh nhận được điện thoại của Tư Đồ Kiều, cũng biết nhất định Tần Mặc sẽ chờ câu giải thích của anh, Tần Mặc quay đầu, "Lời Tư Đồ Kiều nói là sự thật sao? Anh thật sự quyết định vậy?"

Nhìn khuôn mặt vô biểu tình của cô, Phong Thần biết, thật ra thì trong lòng cô sóng ngầm mãnh liệt, cô nắm chặt tay, móng tay khảm vào lòng bàn tay, lưu lại ấn ký thật sâu.

Trong lúc mấy ngày cô đi, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao khiến cho anh làm ra quyết định này?

"Đúng, anh muốn cưới Tư Dung."

Bên trong nhà yên tĩnh lại, Tần Mặc nhắm hai mắt, Phong Thần đi tới, nhìn thấy cô gái nhỏ nhắn kia lộ ra thần sắc phức tạp.

"Đứng lại!"

Tần Mặc ngẩng đầu lên, giống như đã làm quyết định, "Tôi nói rồi, nếu như anh phụ lòng tôi, tôi sẽ không bỏ qua anh!"

Cô rút ra khẩu súng từ bên hông, miệng súng nhắm ngay vào tim của anh, tay cầm súng khẽ run, ngón tay sẵn sàng đặt trong cò súng, chậm chạp không chịu bắn.

Cô đang giãy giụa, trong mắt của cô tràn ngập chần chờ cùng vướng mắc, Phong Thần đi về phía cô, "Là anh không tốt, nếu như emi cảm thấy như vậy sẽ hả giận, thì đến đây đi!"

Anh không ngừng đến gần cô, tần mực từng bước từng bước lui về phía sau, anh đang ép cô sao?

"Anh đừng đi tới nữa, đứng lại! Tôi nói anh đứng lại mà!"

Phong Thần một chế trụ tay của cô, ánh mắt của anh bình tĩnh nhìn cô, sâu vào mắt cô, sâu vào linh hồn cô. Miệng súng của cô đã hướng về phía lồng ngực của anh, nhưng cô...

"Tiểu Mặc..."

Tần Mặc cắn răng một cái, nhưng nghe một tiếng "Bùm", chất lỏng ấm áp chảy ra trên tay, trên người cô, súng rơi xuống sàn nhà, phát ra tiếng lạch cạch.

Cô cảm thấy tim của mình thật đau, "Anh..."

Cánh tay Phong Thần chống vào tường, đầu tựa vào trên vai của cô, "Đi thôi..."

Tần Mặc chia tay Phong Thần, Tần Mặc dưới tức giận đã đả thương Phong Thần, thề không đội trời chung với anh.

Phong Thần trúng một súng của Tần Mực, khẩn cấp được đưa vào trong bệnh viện điều trị, Tần Mặc trở lại nhà họ Tần, nhốt chính mình trong phòng, ba ngày không ra khỏi cửa. Ba hôm sau, Tần Mặc mới từ trong phòng ra ngoài, không ai biết ba ngày này cô vượt qua thế nào, ba ngày sau con ngươi Tần Mặc mang theo tia máu, sắc mặt tái nhợt, mặt mũi tiều tụy.

Mà lúc Lam Vụ Vũ nhìn thấy Tần Mặc, trong lòng không nói ra được phức tạp cùng đau thương, ba ngày, trong vòng ba ngày, tin tức Phong Thần muốn kết hôn với Tư Dung đã làm cho vô số người biết đến. Hơn nữa, những người này cũng mở rộng tầm mắt, dù sao trước đây, Phong Thần vô cùng kháng cự muốn kết hôn với Tư Dung.

Mà Tần Mặc vốn là vị hôn thê của Phong Thần, lại bị anh hung hăng vứt bỏ, thừa dịp mấy ngày cô không có ở đây, liền thông đồng cùng Tư Dung. Hôn kỳ hai người vào tháng sau, thời gian có chút eo hẹp vội vã, mà hôn ước của Phong Thần cùng Tần Mặc, giống như thành một trò cười giỡn. Cho dù thấy thế nào, Tần Mặc cũng là người đáng thương nhất.

"Tại sao em lại luôn để cho người đàn ông kia tổn thương đến mình vậy chứ, Mặc Mặc?"

Tần Mặc lạnh lùng nhìn anh, thời gian này, Lam Vụ Vũ không nên xuất hiện ở đây.

"Lam Vụ Vũ, anh đi đi! Coi như tôi chia tay với anh ta, thì tôi với anh cũng không thể nào."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Cứu 3

Lam Vụ Vũ kéo tay của cô, Tần Mặc dùng sức giãy giụa, nhưng Lam Vụ Vũ lại hạ quyết tâm, tuyệt đối không buông tay. Tần Mặc nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm vào anh, "Anh buông tay ra! Nếu không tôi sẽ không khách khí với anh đâu!"

Tần Mặc bổ về phía cổ của anh, Lam Vụ Vũ bị đánh trúng nhưng chân mày anh cũng không nhăn lại một chút, "Em đánh đi, nếu như có thể giúp em hả giận!"

"Tại sao anh phải làm như vậy... Lam Vụ Vũ, cho dù anh làm nhiều hơn nữa... Tôi..."

Trước mắt Tần Mặc tối sầm, dưới vẻ mặt lo lắng của Lam Vụ Vũ, ngã vào trong ngực anh.

Trong không khí lạnh lẽo mang theo nồng đậm mùi vị khử trùng, tay vẫn luôn được một bàn tay ấm áp bọc lại, trong bóng tối, chỉ có một ngọn đèn nhỏ sáng ở đầu giường, khiến bên trong phòng bệnh có một ít ánh sáng.

Tần Mặc mệt mỏi quá sức, thấy Lam Vụ Vũ nắm tay của mình không thả, ngay cả khi ngủ, chân mày của anh cũng nhíu chặt. Giống như sợ cô hất ra, sợ cô cự tuyệt anh lại gần.

Anh lẳng lặng ngủ ở nơi đó, Tần Mặc cũng an tĩnh không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào anh.

Cũng chỉ có ở thời khắc như vậy, cô mới có thể bỏ đi lớp áo khoác lạnh nhạt kia, hòa bình chung sống cùng anh.

"Mặc Mặc, em đã tỉnh?"

Lam Vụ Vũ thấy cô tỉnh lại, vẻ mặt vui mừng, Tần Mặc chưa kịp thu hồi nhu hòa trên mặt toát ra, có chút lúng túng quay đầu đi. Giống như đã tập thành thói quen, Lam Vụ Vũ ân cần rót nước, đỡ cô dậy giúp cô uống nước.

Tần Mặc chần chờ trong chốc lát, rồi mới đón nhận ý tốt của anh, "Bác sĩ nói em ba ngày nay không ăn uống gì, mất nước nghiêm trọng, em có muốn ăn chút gì hay không?"

"Anh không cần phải đối xử tốt với tôi như vậy, có được không?"

Tay Lam Vụ Vũ đang thay cô dịch chăn dừng lại một chút, ngay sau đó lại tỉ mỉ đắp kín chăn cho cô, "Không có cách nào, Mặc Mặc, anh không có cách nào. Quên anh ta đi, mặc dù lập trường chúng ta không giống nhau, nhưng còn chưa tới thời điểm xé rách mặt, anh..."

"Đừng nói nữa, anh để tôi yên lặng một lát."

Tần Mặc nhắm mắt, ẩn giấu toàn bộ tâm tình trong mắt mình, Lam Vụ Vũ cũng không ép cô, an tĩnh ở một bên làm bạn với cô. Nếu Phong Thần buông cô ra, vậy anh tuyệt đối sẽ không buông tay.

Tình huống bây giờ khó bề phân biệt, đột nhiên Phong Thần và Tư Dung tuyên bố kết hôn, rất nhiều người ôm tâm tình nửa tin nửa ngờ, chỉ có sự thật ở ngày kết hôn đó của bọn họ, mới có thể giải quyết được nghi ngờ trong lòng mọi người.

Lam Vụ Vũ đối với Tần Mặc tư tình chưa dứt, cả ngày làm bạn bên người mỹ nhân, Tần Thọ Diệp và Lam Thiệu Đường, có thể vì nguyên nhân này mà đồng ý giải hòa, tiêu trừ ngăn cách, một lần nữa chấn chỉnh lại Lam Bang hay không? !

"Tại sao có thể như vậy? Phong Thần kết hôn cùng Tư Dung? Thật sự là chuyện buồn cười!"

Hàn Bằng đang nằm viện trị liệu nhận được tin tức, tất nhiên là sẽ không tin, thời gian ngắn ngủn trong vòng mấy ngày, nó thỏa hiệp với ông cụ nhà họ Hàn, cùng Tần Mặc tách ra?

Trời sinh tính đa nghi, Hàn Bằng lập tức phái người dò xét một phen, lấy được kết quả cũng không sai lệch bao nhiêu, hôn sự của Phong Thần và Tư Dung đã quyết định, tháng sau sẽ cử hành hôn lễ.

Vì vậy, vị trí gia chủ nhà họ Hàn đồng nghĩa với việc là của Phong Thần! Ông tức giận công tâm, Phong Thần này, vì vị trí gia chủ, thật đúng là chịu khó vứt bỏ cả người yêu mình!

Chẳng qua, nghe nói Tần Mặc cho Phong Thần một phát súng, Phong Thần bị đưa vào bệnh viện, tình huống bây giờ đã ổn định lại. Hàn Bằng lo lắng muốn xác nhận tin tức chính xác, lập tức cho người làm thủ tục xuất viện, chạy tới chỗ Phong Thần trong bệnh viện.

Bên trong phòng bệnh, chỉ thấy ông cụ nhà họ Hàn và Tư Dung đứng song song hai bên giường bệnh Phong Thần, mặt mũi Phong Thần tái nhợt, thương thế đã không còn đáng ngại.

"Sao con cũng đến đây?"

Ông cụ nhà họ Hàn nhìn thấy Hàn Bằng xuất hiện ở phòng bệnh, tinh quang trong mắt chợt lóe rồi biến mất, vẻ mặt Hàn Bằng lo lắng, "Con nghe nói Phong Thần bị thương, nên tới đây nhìn nó một chút, Tần Mặc này lòng dạ thật ác độc!"

"Đây là do tôi thiếu cô ấy, hi vọng cậu cả mấy người không nên làm khó cô ấy."

Phong Thần nhìn thấy Hàn Bằng, cũng biết ông ta không có ý tốt, anh liếc nhìn cánh tay Hàn Bằng bị thương, trong mắt mang theo cảnh cáo.

"Cháu thiếu người ta, dĩ nhiên phải trả, chúng ta làm trưởng bối cũng không nên can thiệp vào."

Lời ông cụ nhà họ Hàn vừa nói ra, chính là nói cho Hàn Bằng, đây là chuyện riêng của bọn trẻ, không được phép xuất thủ đi trả thù. Trên mặt Hàn Bằng vâng dạ, nhưng trong lòng có tính toán riêng của mình, "Hôn lễ kia..."

"Hôn lễ dĩ nhiên phải cử hành đúng hạn, chuyện này không coi là cái gì."

Hàn Bằng cười cười, ánh mắt nhìn Phong Thần giống như một cây kim bén nhọn, Phong Thần sớm đã thành thói quen với ánh mắt của ông ta, thần sắc tự nhiên trả lời, "Cậu cả đến thăm cháu, ngay cả vết thương còn chưa khỏi hẳn đã xuất viện, thật sự làm lòng cháu bất an."

"Mọi người đều là người nhà, cậu cả tới thăm cháu mình cũng là chuyện đúng, thương thế của ta đã không có gì đáng ngại, ngược lại là cháu, nên nghỉ ngơi cho tốt."

Hai người đánh Thái Cực qua lại, khuôn mặt Phong Thần lộ vẻ mệt mỏi, Tư Dung thích hợp dàn xếp, "Thời gian đã không còn sớm, thời gian thăm bệnh hình như gần hết rồi, để cháu ở lại chiếu cố Thần là được rồi. Ông Hàn, bác Hàn, có muốn cháu đưa mọi người trở về hay không?"

Ông cụ nhà họ Hàn khoát khoát tay, "Mấy ngày sau ta cũng cho người an bài xong chi tiết hôn lễ, cháu chiếu cố tốt cho Phong Thần là được rồi, chờ nó xuất viện, hai người hãy đi thử áo cưới."

"Vâng, cháu sẽ chiếu cố anh ấy thật tốt."

Tư Dung tiễn hai người đến cửa phòng bệnh, ông cụ nhà họ Hàn nói cô dừng bước, cô trở lại phòng bệnh, thấy hai mắt Phong Thần lấp lánh hữu thần, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đang suy nghĩ cái gì.

"Anh đang suy nghĩ gì vậy?"

"Không có gì..."

Tư Dung lắc đầu, biết tâm trí của anh đang đặt trên người Tần Mặc, cô ngồi ở mép giường. Hôn sự hai người là kế tạm thời, nếu không phải vì muốn diệt trừ hậu hoạn, muốn Tần Mặc và cô cách xa nguy hiểm, hai người bọn họ cũng sẽ không kết hôn.

"Tần Mặc cũng nằm viện, nếu không anh hãy đến thăm cô ấy?"

Cô chú ý tới tay Phong Thần thoáng chút nắm chặt, sau đó buông ra, "Không được."

Anh nhắm mắt lại, giống như là thật sự quá mệt mỏi, Tư Dung lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, để cho anh suy ngẫm một mình. Phát súng kia, mặc dù bắn vào trên người của anh, nhưng tim Tần Mặc, cũng sẽ rất đau.

Hai người ở cùng bệnh viện, lại không thể đi nhìn nhau, gần trong gang tấc, lại đau khổ cảm thấy xa tận chân trời, chỉ có tự thể nghiệm mới có thể cảm nhận được.

Tần Mặc tĩnh dưỡng hai ngày trong bệnh viện, hôm nay xuất viện, là Lam Vụ Vũ tới đón cô. Bọn họ đi trên hành lang, gặp hai người Tư Dung và Phong Thần, mặt Tần Mặc lập tức trầm xuống.

Lam Vụ Vũ thân mật khoác vai cô, Tần Mặc không có ý cự tuyệt, trong mắt Phong Thần lóe lên đố kỵ không dễ phát giác, dưới sự dìu giắt của Tư Dung, anh đi tới trước mặt Tần Mặc.

Anh làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào cánh tay Lam Vụ Vũ ôm bả vai Tần Mặc, "Tiểu Mặc, đã lâu không gặp."

Rất nhiều ngày, bọn họ đã rất nhiều ngày không ở chung một chỗ, không gặp mặt. Lòng Phong Thần đau nhói, sắc mặt của cô thật tiều tụy, vốn là khuôn mặt trắng nõn, giờ phút này lại bày có vẻ trắng bệch do bệnh.

Phong Thần hao phí khí lực thật lớn, mới có thể khắc chế mình xông lên bẻ gãy cánh tay chướng mắt kia.

"Phong tiên sinh ở bệnh viện cũng không quên mang theo vị hôn thê đi dạo, thật là ân ái! Vụ Vũ, chúng ta đi thôi!"

Tần Mặc quay đầu, nhu nhược tựa vào trên vai Lam Vụ Vũ, nhỏ giọng nói nhẹ với Lam Vụ Vũ. Lam vụ vũ gật đầu một cái, "Phong tiên sinh, không quấy rầy các người."

Phong Thần trơ mắt nhìn Tần Mặc tựa vào trong ngực Lam Vụ Vũ, không lưu luyến chút nào đi khỏi, anh đứng tại chỗ giương mắt nhìn bóng lưng cùng rúc vào với nhau kia, thật khiến mắt của anh đau nhói.

Tư Dung ở một bên nhìn Phong Thần ghen, nhưng lại không thể phát tác, không nhịn được trộm lén cười cười. Phong Thần nghe tiếng cô cười trộm, quay đầu, hung hăng độc ác trợn mắt nhìn cô một cái.

"Đi thôi!"

Anh không vui nói, Lam Vụ Vũ người này, tốt nhất là không nên sỗ sàng ở trên người Tần Mặc, nếu không... Nếu không anh cũng không tha cho bản thân!

Tần Mặc về đến nhà, Tần Thọ Diệp đã ngồi trong phòng khách, giống như đã đợi cô rất lâu. Ông đã biết được tin tức Phong Thần chia tay với Tần Mặc, nhìn khuôn mặt con gái mang vẻ bệnh tật, ông thật đau lòng.

"Mặc Mặc, con về rồi, nghỉ ngơi thật tốt, chớ suy nghĩ nhiều, ừm? !"

Lam Vụ Vũ dìu Tần Mực ngồi đối diện Tần Thọ Diệp, Lam Vụ Vũ lễ phép lên tiếng chào hỏi với Tần Thọ Diệp.

"Vụ vũ, cháu đi về trước đi!"

Tần Thọ Diệp khẽ cười cười, Lam Vụ Vũ nhìn Tần Mặc một chút, không muốn rời khỏi nhà họ Tần. Ông biết, quan hệ hai nhà vô cùng khó nói, mặc dù đã đến mức không thể vãn hồi, nhưng ông vẫn hi vọng có thể giải quyết.

"Con định làm thế nào?"

Đối với vấn đề của Tần Thọ Diệp, Tần Mặc cúi đầu không nói, sau một hồi cô mới lên tiếng, "Ba ba, người không cần lo lắng, con không sao, con sẽ xử lý tốt."

Cơ thể Tần Thọ Diệp vừa mới có chuyển biến tốt, cô không muốn để cho ba ba lo lắng quá nhiều, thấy Tần Mặc không muốn nhiều lời, Tần Thọ Diệp biết con gái tự có tính toán của mình. Nếu như cô muốn trả thù Phong Thần như lời nói, ông là người làm cha, đương nhiên sẽ đồng ý.

Nhưng mà cuối cùng chuyện giữa hai người bọn họ, người khác cũng không có cách nào nhúng tay vào.

Phong Thần thuận lợi xuất viện, vết thương chỗ lồng ngực đã không còn dấu vết, dưới sự kiên trì của ông cụ nhà họ Hàn, anh lần nữa trở lại nhà họ Hàn.

Tư Dung đi theo bên cạnh anh, hai người đứng chung một chỗ vô cùng đẹp đôi, rất có dáng vẻ vợ chồng.

Hàn Bằng cũng trở về sống ở nhà họ Hàn, trên cánh tay đeo băng gạc vòng trên cổ, dáng vẻ có chút tức cười. Trong mắt của ông vẫn mang theo tính toán, không ngừng quan sát Phong Thần và Tư Dung, "Phong thần hả, thương thế không còn gì đáng ngại chứ?"

"Không sao, quan trọng là ..., hôn lễ sẽ không đến trễ."

Phong Thần nhìn Tư Dung cười cười, "Tư Dung đợi không kịp rồi à."

"Nói cái gì vậy! Không nghiêm chỉnh chút nào!"

Tư Dung trách mắng, ông cụ Hàn thấy hai người vui vẻ hoà thuận, trong lòng cũng hài lòng gật đầu, rất thỏa mãn với quyết định của Phong Thần. Quay đầu nói với Hàn Bằng, "Hôn sự cùng nhà họ Tư lần này, con nói Hàn Trữ nên trông coi nhiều một chút, phải thận trọng!"

"Đó là dĩ nhiên, đám hỏi cùng nhà họ Tư lần này, đối với nhà họ Hàn chúng ta có lợi nhất, tất nhiên là phải thận trọng!" Ông dừng một chút, "Gần đây Hàn Trữ xảy ra nhiều chuyện, không bằng để con làm thay cho."

"Con?"

Ông cụ Hàn nhíu mày, Phong Thần cười nói, "Nếu cậu cả quan tâm đến hôn sự cháu như thế, nếu cháu từ chối thì bất kính rồi, chẳng qua, nếu để cho vết thương cậu cả ngày càng nặng, thì cháu rất băn khoăn."

"Vì hôn sự của cháu, cánh tay cậu cả coi như bị phế cũng là điều đáng giá!"

Hai người tâm mang ý xấu, ngoài miệng nói khách sáo, trong lòng lại tính toán đối phương.

Mắt thấy đã diễn kịch không sai biệt lắm, Phong Thần mới đứng dậy, "Cháu mới ra viện, đi lên lầu trước, Tư Dung, để anh gọi Tư Đồ Kiều đưa em trở về, trên đường cẩn thận một chút. Sau khi về đến nhà, đừng quên gọi điện thoại cho anh."

Tư Dung gật đầu, trên mặt cũng mang theo nụ cười ngọt ngào, ngồi lên xe, cô mới dám thu hồi nụ cười. Cô không khỏi cảm thán, trình diễn thế này cũng thật khó.

Hôn lễ đang khẩn trương chuẩn bị, bên kia, Lam Vụ Vũ cách ba ngày hai bữa lại đến nhà họ Tần gia thăm hỏi, Lam Thiệu Đường nhìn thấy trong mắt cũng không làm gì.

Hiện tại Tần Mặc không có Phong Thần, đồng nghĩa với việc mất đi sự che chở của nhà họ Hàn, ông không cần kiêng kỵ gì nữa, nhưng thấy Lam Vụ Vũ vẫn canh giữ bên người Tần Mặc, ông lại không tìm được thời cơ xuống tay. Lam Vụ Vũ tuyệt đối có thể sẽ vì Tần Mặc mà đỡ đạn lần thứ hai, mà hắn không thể nhìn con mình đi chịu chết.

"Tiểu thư, Phong tiên sinh đưa thiệp mời tới."

Tần Mặc nhìn thiệp mời màu đỏ trước mắt, sắc mặt không nói hết vẻ khó coi, Mục Thất ở một bên không nói gì.

"Mặc Mặc, chớ buồn bực ở trong phòng, đi ra ngoài đi một chút, có được hay không?"

Lam Vụ Vũ nhìn thấy thiệp mời trong tay Tần Mặc, sắc mặt không thay đổi, ngược lại trong lòng có chút vui vẻ, nhưng từng tia khó hiểu cũng nổi lên. Tình cảm của Phong Thần dành cho tần mực, anh biết rõ, nhưng tại sao, anh ta dễ dàng rời khỏi Tần Mặc như vậy?

Chẳng lẽ giống như lời nói bên ngoài, anh ta vì vị trí gia chủ nhà họ Hàn nên mới muốn lôi kéo nhà họ Tư, cưới Tư Dung?

Trực giác nói cho anh biết, Phong Thần sẽ không bạc tình như vậy, nhưng anh theo bản năng lại hy vọng Phong Thần bạc tình như thế. Nếu như anh ta không phải kẻ bạc tình, như vậy... Anh không nghĩ thêm nữa.

Thái độ Tần Mặc khác thường, đáp ứng đề nghị của Lam Vụ Vũ, hai người không có mục đích địa đi dạo trên đường.

Đi ngang qua một quán áo cưới, Tần Mặc dừng bước, cô nhìn người mẫu mặc áo cưới bên trong tủ kính, trong mắt như có điều suy nghĩ. Đây là một nhà hàng cao cấp sản xuất áo cưới, xuyên thấu qua tủ kính, cô nhìn thấy một cặp đôi mặc tây trang cùng áo cưới, ánh mắt híp lại.

"Hình như kia là người yêu bé nhỏ của anh đấy!"

Tư Dung thấy Tần Mặc và Lam Vụ Vũ ngoài tiệm, cô có ý xấu nhắc nhở Phong Thần, anh trợn mắt nhìn cô một cái, "Cô đừng phá rối nữa!"

"Nhưng mà, bên người cô ấy hình như có một người bảo vệ nha!"

Tư Dung trừng hai mắt nhìn anh, Phong Thần nghe vậy lập tức quay đầu, thấy khuôn mặt Tần Mặc lạnh lùng nhìn anh, sau đó lôi kéo Lam Vụ Vũ bên cạnh rời đi.

Anh nhìn bóng dáng hai người rời đi, trái tim một trận phiền loạn, "Hôm nay cứ như vậy!"

"Này, anh không tiễn vị hôn thê về nhà sao?"

"Tôi sẽ đưa cô lên sao hỏa!"

Phong Thần giận dữ gạt nơ xuống, nếu không phải vì tương lai của anh và Tần Mặc, anh mới không phải nhẫn nhịn như vậy!

Tần Mặc dùng bữa tối cùng Lam Vụ Vũ bên ngoài, mới chậm chạp về nhà, cô uể oải nằm trong bồn tắm, tẩy đi một thân mệt mỏi. Trong bồn nước, giống như xuất hiện khuôn mặt ghê tởm của Phong Thần, cô hung hăng đánh về phía mặt nước, khiến nước bắn tung tóe lên mặt mình.

Ra khỏi phòng tắm, cô mặc đồ ngủ đơn bạc, mở ra cửa sổ sát đất, gió mát buổi đêm không ngừng thổi đến từng trận lạnh lẽo.

"Ưm... Ưm..."

Bất chợt sau lưng có người bịt kín miệng cô, cánh tay dùng sức bế thân thể của cô, Tần Mặc bị sức lực mạnh mẽ ép vào trên giường lớn, "Anh, làm sao anh..."

Cặp mắt Phong Thần lóe ra cuồng nhiệt, trước mắt lại hiện ra cảnh tượng cô dựa vào bên cạnh Lam Vụ Vũ, cúi đầu hung hăng che lại cái miệng nhỏ nhắn của cô, hung hăng tước đoạt hô hấp cô.

Tần Mặc phát ra hơi thở dốc yếu ớt, tay nhỏ bé không ngừng đẩy người đàn ông trên người ra, Phong Thần bỗng dưng kêu đau một tiếng, rời khỏi môi của cô."Em thật ác độc, vết thương của anh..."

Anh che ngực, nằm ngang ở bên người Tần Mặc, Tần Mặc hốt hoảng đứng dậy, "Em xem một chút..."

Cô kéo áo của anh ra, Phong Thần lập tức ôm cô vào trong ngực, Tần Mặc tự biết trúng kế anh, giùng giằng muốn đứng dậy, nhưng người đàn ông đáng hận này lại ăn vạ nói, "Em còn cử động nữa thì vết thương của anh sẽ thật sự chảy máu đấy."

Quả nhiên, cô không giãy dụa nữa, Phong Thần đắc ý suy nghĩ, cô nhóc này vẫn hết sức khẩn trương.

"Anh không ở cùng với vị hôn thê dịu dàng chăm sóc, chạy đến chỗ tôi làm gì!"

"Em còn tức giận?"

Tần Mặc phẫn hận véo cánh tay anh, Phong Thần bị đau kêu lên một tiếng, Tần Mặc cảnh cáo nói, "Anh kêu đi! Kêu lớn tiếng vào! Tốt nhất là gọi mọi người trong nhà tôi đến đây, để bọn họ đánh anh thành tổ ong vò vẽ!"

Cô cảnh cáo khiến Phong Thần ngậm miệng lại, cô lại hung dữ véo véo trên cánh tay anh, rồi cắn một cái trên cổ anh, hận không thể cắn từng khối từng khối thịt trên người anh, khi đó mới hả giận.

Nhưng cuối cùng cô cũng không làm được, sau khi thả miệng ra, lúc này cô mới buồn buồn nói, "Biết anh mưu ma chước quỷ nhiều, nhưng lần này anh chơi đùa quá lớn! Cũng không thương lượng với em một chút, còn khiến em làm anh bị thương, anh thật là một tên khốn kiếp!"

Phong Thần biết trong lòng cô ủykhuất, khi anh để Tư Đồ Kiều chuyển lời đến Tần Mặc, anh đã chuẩn bị thật tốt để tiếp nhận sự tức giận của cô.

"Vậy còn em? Lôi kéo Lam Vụ Vũ chạy khắp nơi, có phải muốn toàn bộ thế giới đều biết hay không, em muốn nhảy vào ôm ấp cậu ta hả!"

Nói đến đây, Phong Thần liền đè cô ở phía dưới, trong mắt hiện ra tia nguy hiểm, Tần Mặc không phục mạnh miệng nói, "Anh có thể ôm ấp Tư Dung, em thì không thể chạy khắp nơi với anh ta? Phong Thần, anh sắp biến thành chồng của người khác rồi, rốt cuộc người nào mới quá đáng đây!"

Cô tức đỏ mặt, trong mắt đều là chỉ trích Phong Thần, đối mặt với người thê nô là anh, Phong Thần không biết nên cười hay nên giận, "Đó là kế tamk thời!"

Tần Mặc quay đầu đi, "Vậy anh còn chụp ảnh cưới với Tư Dung!"

"Diễn trò cần phải làm thật giống, Tiểu Mặc, lòng của anh vẫn luôn thuộc về em."

Khó chịu trong lòng Tần Mặc hầu như tan hết, Phong Thần cúi đầu, hôn xuống khóe miệng cô, sau đó là trán cô, mắt cô, tinh tế gảy nhẹ vào trong lòng cô.

Cuối cùng môi Phong Thần rơi vào trên môi của cô, trằn trọc nhiều lần trên đôi môi đỏ mọng, sầu triền miên, giống như muốn dung nhập toàn bộ nhu tình vào trong nụ hôn.

Ngoài phòng gió mát thổi nhẹ, nhiệt độ trong nhà cũng dần cao lên, trong lúc vô tình, nụ hôn Phong Thần từ từ mất đi lý trí, càng hôn càng nhập tâm. Nụ hôn anh dần dần sâu hơn, mút vào miệng những ngọt ngào của Tần Mặc, ở trong nụ hôn này, Tần Mặc dần dần đánh mất bản thân.

"A... Không được..."

Cô kéo lại tay Phong Thần đang làm chuyện xấu, Phong Thần trở tay đè cô xuống, "Có thể, anh đã lâu chưa chạm vào em như vậy, chẳng lẽ em không muốn anh sao?"

Anh thổi khí ở bên tai của cô, không khí mập mờ đã đạt tới cực điểm, Tần Mặc chỉ cảm thấy người mình lâng lâng, "Ưm... Đáng ghét, a..."

Tiếng mắng Tần Mực dần dần chuyển thành tiếng nũng nịu mềm mại đến tận xương… Khi dục vọng đã qua đi, Tần Mặc tỉnh lại, cô nhìn thấy vết thương trên ngực Phong Thần, "Nơi này..."

Tay của cô đặt lên trên vết thương, nếu như lệch một chút nữa, anh đã không sống được!

"Không sao, em cảm thấy snh sẽ lấy tính mạng của mình đùa giỡn hay sao? Anh còn muốn cưới em về nhà, sinh thật nhiều đứa con..."

"Không đứng đắn! Lần sau không cho như vậy nữa, không được tự làm chủ khi chưa bàn bạc với em, nếu không em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!"

Tần Mặc ác độc mắng, người lại dán chặt vào anh, chỉ sợ anh một mình mạo hiểm thêm, Phong Thần khoác vai cô, hạ xuống một nụ hôn lên mái tóc cô. "Ừ, đáp ứng."

"Vậy anh không sợ bị người khác phát hiện khi đến tìm đến em sao?"

"Ai bảo anh ghen chứ? Ừ?"

Anh véo má cô, Tần Mặc giả ngu, Phong Thần học hành động của cô, lặp lại giọng điệu của cô khi ở bệnh viện, "Phong tiên sinh, tên này em nói rất thuận miệng nhỉ!"

"Em.. Em.." Tần Mặc khó có được lúc cà lăm, dáng vẻ quẫn bách kia, khiến Phong Thần không khỏi vui vẻ cười to.

"Phong tiên sinh! Kế hoạch của anh có phải cũng dùng đến chỗ của em hay không?"

Tần Mặc dời đề tài đi, Phong Thần véo mũi cô, cúi đầu nói nhỏ bên tai của cô một lát, Tần Mặc gật đầu, "Khiến em với anh trở nên ám muội, giống như người tình nhỉ."

"Đừng nói như vậy, làm sao em có thể làm người tình dấu mặt của anh, coi như em nguyện ý, anh cũng không đáp ứng! Em chỉ có thể làm vợ anh, chớ loạn tưởng!"

Anh yêu thương hôn lên trán cô, hai người ôm nhau, "Ngủ đi."

Đêm yên lặng chớp mắt trôi qua, ngày hôm sau, khi Tần Mặc tỉnh lại, đã không thấy tung tích của Phong Thần.

"Anh, tên khốn này!"

Tần Mặc thầm mắng một tiếng, ngay sau đó đứng dậy chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Ánh mặt trời chói mắt, nhưng nhiệt độ không đến nỗi đốt người, Lam Vụ Vũ thấy Tần Mặc muốn ra khỏi cửa, lập tức đi theo, "Mặc Mặc, hôm nay em đi chỗ đâu?"

Thân hình mảnh khảnh của Tần Mặc được bọc trong bộ quần áo đơn giản, quần áo càng làm nổi bật hơn vóc dáng nhỏ bé, sắc mặt của cô hình như đã có chút hồng nhuận, không giống mấy ngày trước tái nhợt vô lực.

"Anh đừng đi theo tôi, tôi với anh là không thể nào!"

"Mặc Mặc, có phải em muốn đi tìm anh ta hay không?"

Tần Mặc đưa tay đẩy người Lam Vụ Vũ ra, nhưng anh vẫn bất động như núi, cô tức giận nói, "Đúng thế, chính là tôi muốn đi tìm anh ấy, tôi không phục!"

Thấy Lam Vụ Vũ vẫn ngăn ở trước người cô như cũ, "Anh còn không tránh ra thì đừng trách tôi không khách khí!"

Lam Vụ Vũ thấy cô chấp nhất như vậy, không thể làm gì khác hơn là tránh ra, Tần Mặc đón taxi rồi lập tức đi tới phòng cao ốc của Phong Thần. Cô

lạnh lùng nhìn chiếc xe đi theo phía sau, hành động những ngày qua của Lam Vụ Vũ vẫn luôn nằm trong lòng bàn tay của Lam Thiệu Đường nên tất nhiên sẽ cho người đi theo, mỗi ngày báo cáo hành trình của cô.

Không thể không nói, Phong Thần nắm được khá chắc, Lam Vụ Vũ ở bên người cô, Lam Thiệu Đường không dám tùy tiện phái người đến giết cô, ngay cả Hàn Bằng cũng phải chờ thời cơ.

Bởi vì Lam Thiệu Đường chắc chắn sẽ không cho phép con trai của mình chết ở trên tay người khác, hơn nữa còn là vì một đứa con gái đối đầu mình mà mất đi mạng sống.

Phong Thần giống như đã sớm dự liệu đến việc cô sẽ trở lại, dọc theo đường đi, cô không gặp cản trở đến phòng làm việc của anh. Cô nghênh ngang tiến đi vào như vậy, đương nhiên sẽ không tránh được tai mắt Hàn Bằng, ông ta hơi nheo mắt lại.

Sau khi Tần Mặc vào phòng làm việc của Phong Thần, thì không có động tĩnh gì, cho đến giờ tan việc, hai người mới từ bên trong phòng làm việc ra ngoài, giống như rất thân mật.

"Phong Thần, cháu đây là?"

Hàn Bằng thấy cử chỉ hai người thân mật, vẻ mặt có chút kinh ngạc, nhưng nhưng trong lòng bắt đầu nổi lên tính toán.

"Em đi trước đi."

Phong Thần cúi đầu nói cái gì đó với Tần Mặc, ngay sau đó cười đi lên đón Hàn Bằng, "Cậu cả, đàn ông mà, mặc dù muốn cưới Tư Dung, nhưng bên ngoài cũng phải có một hai người."

Hàn Bằng hiểu rõ gật đầu một cái, trên mặt bất động thanh sắc, thấy Phong Thần xoay người rời đi, trên mặt lộ ra nụ cười âm độc."Hôn lễ lần này, nhất định sẽ rất đặc sắc, Phong Thần, nhất định sẽ khiến mày cả đời khó quên!"

Phong Thần gặp lại Tần Mặc ở một địa phương bí mật, "Anh dẫn em đi xem một người."

Tần Mặc tò mò, còn có người nào có thể để cho cô kinh ngạc sao?

Hai người cùng nhau đi tới một chỗ nông trang, nơi này rất nhàn nhã, là một tư nhân nông trang, là nơi sử dụng của chủ nhân trong khi nghỉ phép. Nông trang này chính là mảnh đất sở hữu của Phong Thần, hơn nữa là dùng danh nghĩa Tư Đồ Kiều để mua, người khác cũng không biết, chủ nhân của nơi này là Phong Thần.

"Này, anh đẫn cô ấy tới rồi!"

Tư Dung thấy xe Phong Thần tiến vào, Tần Mặc xuống xe, trên mặt nở nụ cười đi về phía bọn họ.

"Nơi này có người nào?"

Tần Mặc không hiểu nhìn về phía Tư Dung và Phong Thần, nơi này hết sức bí mật, cũng là lãnh thổ của tư nhân, cho nên ở ngoài trăm thước đã có người trông chừng, sẽ không có những người không liên quan xâm nhập vào.

Anh cố làm thần bí, trọn vẹn gợi lên lòng hiếu kỳ của Tần Mặc, anh đưa cô đi tới một căn nhà, mái đỏ tường trắng, hết sức giản dị. Lên tầng, Phong Thần đẩy cửa gỗ ra, chỉ thấy một người đàn ông dựa vào ngồi ở đầu giường, nghe có tiếng vang, quay đầu lại.

"Anh ta... Làm sao anh ta..."

Cô trợn to hai mắt, mới mấy ngày,anh ta đã...

"Rất kinh ngạc phải không? Anh tỉnh lại, tôi và Tư Dung cũng rất vui mừng."

Ngồi ở đầu giường chính là Hàn Thu bị phán là người sẽ sống đời sống thực vật, anh vẫn hào hoa phong nhã như cũ, trên mặt hiện đầy sắc thái khỏe mạnh, được chiếu cố rất tốt.

Chuyện Hàn Thu tỉnh lại, chỉ có ba người bọn họ biết, Phong Thần dùng quan hệ, lặng lẽ "di chuyển" Hàn Thu ra ngoài, còn người nằm ở bệnh viện là giả.

Tần Mặc lập tức thu thập xong tâm tình, khuôn mặt Tư Dung ngọt ngào kéo tay Hàn Thu, mất mà có lại làm cô càng thêm quý trọng người trước mắt.

"Chúng tôi sợ Thu bị kẻ khác hạ độc thủ nữa nên đưa anh ấy đến đây, không khí nơi này mới mẻ, hệ thống an toàn cũng rất tân tiến, rất thích hợp để cho anh ấy tĩnh dưỡng. Mà hôn sự của tôi và Phong Thần cũng là một phần trong kế hoạch, hi vọng cô bỏ qua cho."

Phong Thần sờ lên eo nhỏ Tần Mặc, "Hoàn hảo là lão bà đại nhân của ta rộng lượng, nếu không, các người chờ mổ bụng tạ tội đi!"

"Ý này của câu chính là, ban đầu cậu cho rằng lão bà của mình bụng dạ hẹp hòi?"

Hàn Thu nhếch khóe miệng, trong mắt lóe ra tinh quang, hắn cũng còn không so đo chuyện hai người bọn họ kết hôn, trước đó cũng đã phát tiết với

Phong Thần rồi!

Bới móc của anh ta làm cho Phong Thần khinh thường, "Anh cho rằng những lời này có thể khiến quan hệ của tôi và lão bà tôi rạn nứt? Anh nằm mơ đi!"

Thấy hai anh em bọn họ bắt đầu cãi vã, Tần Mặc và Tư Dung không khỏi cúi đầu cười trộm, cãi nhau xong, mấy người lại bắt đầu bước kế tiếp kế hoạch nên đi như thế nào.

Hôm nay để Hàn Bằng nhìn thấy Tần Mặc thường lui tới phòng làm việc với Phong Thần, ông ta nhất định sẽ nghĩ cách phá hư hôn lễ, việc bọn họ phải làm, chính là yên lặng xem xét, án binh bất động.

Sau một phen thỏa thuận, sắc trời cũng dần tối, Phong Thần đưa Tần Mặc trở về, Tư Dung vẫn ở lại làm bạn cùng Hàn Thu.

"Hôn lễ gần đến, nếu để cho người khác biết em còn vương vấn không dời khỏi anh, nhất định dư luận sẽ xôn xao."

Tần Mặc tự lẩm bẩm, một mặt hồ yên tĩnh bị khuấy bùn bẩn, nước xoáy trong đó có thể khiến bọn họ vùi lấp chìm xuống, cũng có thể trợ giúp bọn họ kéo địch nhân vào địa ngục vạn kiếp bất phục.

"Tiểu Mặc, sợ sao?"

Phong Thần một tay nắm giữ tay lái, một cái tay khác nắm lấy tay Tần Mặc, tay của cô hơi lạnh, "Anh từng thấy em sợ qua người nào sao?"

Mặt anh mang nụ cười lúm đồng tiền, Tiểu Mặc của anh, mới không biết sợ người nào, bởi vì ở trong lòng anh, cô luôn thần dũng vô địch.

Trong lúc Phong Thần và Tần Mặc không biết vô tình hay cố ý tiết lộ hành tung, một trận bão khác lại nổi lên, Phong Thần khôi phục lại với Tần Mặc, vậy Tư Dung sẽ cam tâm hôn lễ có biến sao?

Hay là, Phong Thần muốn ngồi hưởng phúc lợi hai bên, trong nhà có một người vợ chính thức, còn Tần Mặc chính là hoa dại bên ngoài của anh ta?

Vô số suy đoán khiến mọi người cảm thấy lẫn lộn, có vài người dĩ nhiên là không thể ngồi yên, Hàn Bằng không ngừng thử dò xét Tư Dung, cô ta một chút cũng không thèm để ý tới việc Phong Thần vẫn còn liên lạc cùng Tần Mặc.

Chẳng lẽ, cô ta có tấm lòng cao cả đến thế sao? Hay ba người bọn hắn đạt thành hiệp nghị nào đó? Cái suy đoán này, làm Hàn Bằng một thân mồ hôi lạnh, chỉ cần Phong Thần xác định quan hệ với Tư Dung, cơ hội để ông trở mình sẽ là rất nhỏ bé.

Ông ta không thể ngồi chờ chết nữa, nhất định phải phá hư hôn lễ kia, phải làm cho nhà họ Tư cùng nhà họ Tần đều đối địch với Phong Thần, khiến cho nó không thể thuận lợi tiếp nhận vị gia chủ nhà họ Hàn!

Mặt Hàn Bằng lạnh lẽo âm trầm, gọi tâm phúc của mình, mật đàm hồi lâu.

"Nghe rõ chưa?"

Nhìn thấy đối phương gật đầu, Hàn Bằng ra ý để hắn nhanh đi làm, nơi có ánh mặt trời thì chắc chắn có bóng tối, địa phương có sung sướng thì có âm mưu phá hoại.

Lam Thiệu Đường cũng không có động tĩnh, ông ta vẫn bình tĩnh, mắt lạnh nhìn Phong Thần tranh đấu với Hàn Bằng, kết cục vụ hôn lễ này, không đến cuối cùng, thì không ai biết kết cục.

Ông ta biết Hàn Bằng sẽ không ngồi yên, nhưng Lam Thiệu Đường không vội, chỉ cần Tần Mặc và Phong Thần không phải là danh chính ngôn thuận ở chung một chỗ, ông ta cũng không sợ bọn họ trực tiếp ngoài mặt đối phó ông ta.

Ở trong những suy đoán lung tung quỷ quyệt, hôn lễ Phong Thần và Tư Dung đã đến, Tư Dung để thợ trang điểm đông sờ tây cọ ở trên mặt cô, ngoài cửa có hộ vệ coi chừng, nơi này có mười mấy thủ hạ do Tư Đồ Kiều lãnh đạo, khắp nơi đều có người theo dõi.

Hôn lễ còn chưa bắt đầu, không khí đã hết sức khẩn trương, mặc dù trên mặt khách khứa đều mang theo nụ cười, nhưng đáy lòng cũng không như vậy. Đây rốt cuộc là một buổi hôn lễ như thế nào đây?

Phong Thần khách khí chào hỏi khách, trên mặt ông cụ nhà họ Hàn cũng khó xuất hiện ra vẻ nhu hòa vui sướng, kết cục như vậy, đúng là kỳ vọng của ông.

Hôn lễ cử hành ở một nhà giáo đường, có sân cỏ lớn xanh biếc, sợi dây kim tuyến phiêu lãng theo gió, lụa trắng giống như vũ nữ nhẹ nhàng nhảy múa, ban nhạc trình diễn ca hát.

Một chiếc xe Benz màu đen ngừng lại, một người thiếu nữ duyên dáng yêu kiều từ phía trên đi xuống, cô mặc một thân lễ phục váy đen để lộ vai, trên ngực có đính một đóa hoa hồng tinh xảo khác lạ, càng tôn lên làn da trắng nõncủa cô. Màu đen, hình như cùng với vụ hôn lễ hôm nay không hợp nhau, việc cô đến đây khá đột ngột.

Tiếng xì xào bàn tán bắt đầu nổi lên, mọi người mang theo hoặc là đồng tình, hoặc là ánh mắt xem kịch vui, những ánh mắt này bày ra thành tấm lưới cá, dầy đặc chiếu vào trên người cô.

Cô giơ lên chiếc cằm khéo léo, ánh mắt lạnh lùng quét nhìn toàn trường, ở trong trí nhớ của cô, hình như đây là lần thứ ba cô mặc lễ phục.

Lần đầu tiên là vũ hội tốt nghiệp, anh mang theo cô nhảy múa, để cô lần nữa nhớ lại một hoiò ức thật đẹp, một lần kia có anh ở bên người hộ tống, lần thứ hai chính là bữa tiệc đính hôn. Lần này lại...

"Tiểu Mặc, em đã đến rồi."

Lúc Phong Thần nhìn thấy Tần Mặc, ánh mắt sáng lên, anh thân thiện chào hỏi với cô, Tần Mặc nhàn nhạt gật đầu một cái, giống như không muốn có cử chỉ thân mật cùng anh ở trước mặt người khác.

Tần Mặc một thân một mình ở nơi không có ai đi dạo, lỗ tai của cô giật giật, tay chọc chọc bông hoa màu đen ở trước ngực một cái, đi về phương hướng bãi đậu xe.

Một bóng người ở sau lưng cô lắc mình ra ngoài, tròng mắt suy tư, ngay sau đó đuổi theo.

Khúc nhạc cử hành hôn lễ đã vang lên, Phong Thần đứng trước đài, chờ đợi cô dâu của anh đến, Hàn Bằng ngồi bên phía nhà trai, trong lòng tính toán thời gian, không sai biệt lắm.

Chậm chạp không nhìn thấy bóng dáng cô dâu, quan khách rối rít nói nhỏ đứng lên, Tư Đồ Kiều nói nhỏ ở bên tai Phong Thần một lát, anh gật đầu một cái.

"Chư vị, hôn lễ có chút thay đổi, có thể phải kéo dài thời hạn."

Lời vừa nói ra, bốn phía ngạc nhiên, anh vẫn mang theo nụ cười như cũ, bước nhanh đi về phía bên ngoài giáo đường. Khóe miệng Hàn Bằng lộ ra nụ cười quỷ dị, trên mặt lại ưu tâm lo lắng, "Xảy ra chuyện gì?"

"Tư Dung bị người khác bắt cóc, cậu cả trấn an mọi người trước đi!"

"Như vậy sao được! Ta cùng đi với cháu!"

Trên mặt Hàn Bằng lo âu, "Nếu Tư Dung xảy ra chuyện gì, nhà họ Tư nhất định sẽ dây dưa không dứt với chúng ta, việc này không nên chậm trễ, đi nhanh đi!"

Phong Thần không nói thêm gì, nụ cười trên mặt cũng sớm rút đi, Tư Đồ Kiều vừa đóng xe, quan sát chỗ ngồi phía sau hai người. Xe nhanh chóng di chuyển, theo sát phía sau mấy chiếc xe.

Tư Đồ Kiều đi đến địa điểm đối phương nói trong lời, trên mặt Hàn Bằng bất động thanh sắc, ánh mắt hướng về mấy người phía sau lưng ám hiệu một cái.

Bờ biển hoang tàn vắng vẻ, không nhìn thấy bóng dáng bất kỳ kẻ nào, Phong Thần đi qua đi lại nhìn mấy lần, cũng không thấy có địa phương ẩn thân.

"Phong Thần, tao biết người mày muốn gặp ở đâu."

Hàn Bằng thấy Phong Phần không nén được tức giận, giọng nói lập tức thay đổi, "Tư Dung và Tần Mực, ngươi muốn chọn thế nào đây?"

"Cậu cả, ý cậu đây là gì?"

Phong Thần nhướn mi, Hàn Bằng vỗ tay, sau lưng hai gã đàn ông to lớn liền mang theo Tần Mực và Tư Dung đi lên, Hàn Bằng lộ ra biểu tình đa mưu túc trí, "Hai đứa con gái này vẫn luôn ở trong buông xe của ta, bây giờ, mày muốn chọn thế nào đây?"

Một đen một trắng, hai cô gái có phong cách đối lập đứng chung một chỗ, làm cho người ta sinh ra vô hạn thưởng thức, nhưng giờ phút này, Phong Thần không có tâm tình thưởng thức, cặp mắt anh nhìn chằm chằm vào Hàn Bằng, "Cậu cả, đây là cậu đang uy hiếp tôi?"

"Uy hiếp? Không, tao cho mày lựa chọn quyền lợi, hai người phụ nữ, ngươi chỉ có thể chọn một! Hoặc là, dùng mạng của ngươi, đổi lại hai mạng người này, rất có lời!"

Ông lộ ra nụ cười âm hiểm, bàn tay giơ giơ về phía sau, trên đầu Tư Dung và Tần Mặc đều có thêm một khẩu súng, chỉ chờ Hàn Bằng ra lệnh một tiếng, đầu các cô sẽ nở hoa.

"Thì ra là đều là do cậu an bài, cậu cả, tôi có thể không cần vị trí gia chủ, cậu để cho các cô ấy đi đi!"

Người của Phong Thần và Hàn Bằng ở hai bên, nhân số tương đối, nhưng bởi vì trên tay Hàn Bằng có người, nên Phong Thần rơi vào vị trí bị động.

"Phong Thần, mày đừng làm trò! Nếu mày không muốn, tại sao lại cưới Tư Dung? Nếu không phải mày muốn, tại sao còn chèn ép thế lực của tao! Ngoài miệng mày nói không muốn bất kỳ vật gì của nhà họ Hàn, thật ra thì dã tâm của mày còn lớn hơn so với bất kỳ kẻ nào!"

Hàn Bằng hùng hổ hăm dọa, ông là con trai cả, vị trí gia chủ tự nhiên phải là của ông! Nhưng em trai của ông lại hết lần này tới lần khác muốn tranh cao

thấp cùng ông, vậy ông liền dứt khoát trực tiếp đưa nó lên đường! Chẳng qua là không nghĩ tới, Phong Thần lại bảo toàn một mạng cho nó, còn cùng ông đối nghịch!

Ông nỗ lực lâu như vậy, cha không những không thừa nhận, còn có ý muốn một người ngoài đến thừa kế tất cả tài sản của nhà họ Hàn, ông vì nhà họ Hàn liều mạng nhiều năm như vậy, quay đầu lại, những thành quả này đều giao cả cho một người ngay cả cống hiến cũng không có, nói ông làm sao nuốt trôi cục tức!

Nghe lời của ông ta, Phong Thần cảm giác được nội tâm của ông ta tràn đầy oán niệm, từ trong những giòng chứ kia, khắp nơi đều tràn đầy dã tâm.

"Cậu cả, cậu thả các cô ấy ra trước, đả thương bọn họ, nhà họ Hàn sẽ gặp phiền toái."

"Phiền toái? Không, sẽ không có phiền toái! Tao phí hết tâm tư, đương nhiên sẽ có biện pháp!"

Phong Thần thấy Hàn Bằng đã tẩu hỏa nhập ma, trên mặt lạnh xuống, "Nói như vậy, lần đầu tiên tôi gặp tập kích, Hàn Thu biến thành người sống thực vật, ám sát Tư Dung, những chuyện này, đều là do cậu làm?"

"Không sai, nếu hôm nay mày trốn không thoát, vậy tao cũng không cần phải che giấu! Tất cả ngừng kẻ ngăn trở con đường của tao, đều phải xuống địa ngục! Ha hả, Phong Thần, vận khí của mày không có tốt như Hàn Thu, hắn còn có một hơi tàn, còn mày! Vĩnh viễn cũng không thể nào tỉnh!"

Mặt của ông ta trở nên dữ tợn, vị trí gia chủ, đã khiến ông lạc đi nhân tính! Vì thỏa mãn dục vọng của bản thân, tất cả mọi người trở thành hòn đá đặt chân cho ông ta, Phong Thần phẫn hận nắm chặt thành quyền.

"Tự bản thân mày kết thúc, hãy muốn tao tiễn mày một đoạn đường?"

Phong Thần không giận ngược lại còn cười, anh cười, khiến sau lưng Hàn bằng lạnh lẽo, Phong Thần không những không hoảng hốt, ngược lại cười đến rất thong dong.

"Ông sao không xem sau lưng một chút sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99

Hàn Bằng sửng sốt, chỉ nghe "bình bịch" một tiếng, người đàn ông bắt Tần Mặc đã nằm xuống đất, Tần Mặc nhanh chóng nắm lấy súng, trong lúc một gã khác còn chưa phản ứng kịp đã bắn vào cánh tay cầm súng của hắn.

Máu nóng bắn ra trên váy cưới của Tư Dung, trên váy cưới màu trắng là những vạt máu màu đỏ khiến người khác nhìn thấy mà giật mình.

Phong Thần vừa thấy Tần Mặc thoát khỏi sự khống chế, lập tức rút súng công kích về phía Hàn Bằng, người của hai phe trong lúc đó cũng hành động, mở màn ra một cuộc bắn nhau.

Tư Dung được Tần Mặc vững vàng kéo sang bên người, đây là lần đầu tiên cô thấy một cảnh đọ súng, so với sân bắn súng còn máu tanh, còn kích thích hơn. Tấm bia là chết, mà con người thì sống, trước ngực của cô vẫn lưu lại máu của người kia, khiến dạ dày cô một trận cuồn cuộn.

Trong mưa bom bão đạn, Tần Mặc ném Tư Dung cho Tư Đồ Kiều, sóng vai chiến đấuvới Phong Thần.

Hai người một thủ một công, vô cùng ăn ý, cùng hợp tác với những người khác, bên phe Hàn Bằng rất nhanh chỉ còn lại hai, ba người.

Hàn Bằng hốt hoảng chạy về phía xe, nhưng tay của ông ta mới vừa chạm vào trên tay lái, không biết từ đâu một viên đạn bay ra, nhắm thẳng lên chân của ông ta.

"Ông không nên uổng phí tâm cơ nữa!"

Phong Thần lạnh lùng nói, từ trên cây cạnh bờ biển, nhảy xuống ba người, bọn họ là người mai phục tập kích ở trên cây, cũng chính là do bọn họ, nên Tần Mặc mới thoát khỏi nguy hiểm, từ đó giúp Phong Thần chuyển từ trạng thái bị động thành chủ động.

"Không thể nào! Làm sao bọn mày lại..."

Tần Mặc lấy xuống một hạt châu từ bông hoa hồng đen trước ngực, đây chính là thiết bị theo dõi Thanh Nham cho cô, Thanh Nham giỏi về chế tạo các loại máy móc thiết bị theo dõi định vị, ngay cả việc theo dõi cũng là bản lãnh cao nhất.

Ông ta cho rằng Phong Thần chỉ mang từng này người, nhưng lại không nghĩ tới, Tần Mặc tìm được đồng minh, đã sớm yên lặng không tiếng động mai

phục từ trước.

Sóng biển vỗ lên bờ cát, tiếng "Ào ào" giống như trở thành giai điệu duy nhất lúc này. Mặt Hàn Bằng xám trắng, ông vì kế hoạch hôm nay, vẫn luôn bí mật tiến hành, tại sao, tại sao lại bị thất bại trong gang tấc!

Trong mắt của ông ta lóe ra sắc điên cuồng, "Làm sao ngươi tính toán được!"

"Không phải là tôi tính toán, mà là hiểu rõ ông!"

Anh quay đầu, nhìn về phía bên kia, Hàn Bằng cũng nhìn theo phương hướng Phong Thần quay sang, mắt của ông lập tức trợn to lên, không thể nào!

"Bác cả, thiên toán vạn toán, nhưng bác lại quên mất tôi."

Thân ảnh Hàn Thu cao to xuất hiện ở trước mắt Hàn Bằng, anh tỉnh táo nhìn biểu cảm sụp đổ của Hàn Bằng, để cho Hàn Bằng thất vọng rồi, anh không sống thực vật, mà lại kà từ ngủ mê man tỉnh dậy.

Có lẽ là ông trời giật dây, để anh lại một lần nữa có được người mình yêu, để anh có thể đoàn tụ cùng cô lần nữa.

"Tốt tốt tốt! Bọn mày quả là một loại, bây giờ muốn giết tao sao hả?"

Hàn Bằng nheo lại mắt, thời cơ nhi động, Phong Thần lắc đầu một cái, "Để ông cụ trong nhà xử tội của ông đi!"

"Ha ha... Bọn mày còn tha tao một mạng, còn tha tao một mạng!"

Ông ta tự lẩm bẩm, chậm rãi ngồi xổm xuống, cả người run rẩy.

"Mang ông ta về..."

Đột nhiên Hàn Bằng nổ súng về phía Phong Thần, Tần Mặc theo bản năng liền đưa tay đẩy anh ra, tiếng súng lần nữa vang lên, Hàn Bằng dưới sự bảo vệ của ba gã thủ hạ, ngồi lên xe, lập tức phóng như bay ra ngoài.

Tham gia hành động lần này còn có Thụy Hoa, anh bưng súng lên, "bùm bùm" một tiếng, bắn mấy phát vào bánh xe, chỉ thấy chiếc xe kia quay vòng thành hình chữ "S" rồi bay ra, đụng vào vạch ngăn cách, thẳng tắp rơi xuống biển rộng.

Phong Thần khẩn trương kiểm tra Tần Mặc, Tần Mặc cau mày, tay Phong Thần có cảm giác ẩm ướt, chất lỏng nóng hổi từ sau lưng cô chậm rãi chảy xuống.

Sắc mặt Tần Mặc tái nhợt, cô nắm chặc tay Phong Thần, cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình đang nhanh chóng giảm xuống, giờ khắc này, đột nhiên cô rất sợ, rất sợ... Nếu như cứ nhắm mắt lại như vậy, có phải cô sẽ không còn được gặp lại anh nữa hay không?

Giống như gặp nhau ở nơi này, bọn họ không thoát khỏi liên quan với bệnh viện, Tần Mặc được đưa vào phòng giải phẫu đã bốn tiếng đồng hồ, Phong Thần cũng lo âu suốt bốn tiếng đồng hồ.

Khuôn mặt Tần Thọ Diệp đen xì khó coi, ông chỉ có duy nhất một đứa con gái này, nếu nó mất đi, thì ông nhất định sẽ không đoọi trừi chung với Phong Thần!

Ánh đèn màu đỏ rốt cuộc đã tắt, bác sĩ thông báo Tần Mặc không bị nguy hiểm gì đến tánh mạng, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Phong Thần muốn vào phòng bệnh nhìn Tần Mặc, lại bị Tần Thọ Diệp ngăn ở ngoài cửa, ông thở phì phò cự tuyệt Phong Thần vào thăm, một mình trông nom Tần Mặc.

Phong Thần không được vào phòng bệnh, chỉ có thể ở trông coi bên ngoài, chỉ trong thời gian một buổi tối dưới cằm anh đã mơ hồ xuất hiện một ít râu. Lúc Tần Thọ Diệp đi ra, anh khẩn trương nhìn cha vợ tương lai, muốn giải thích cái gì, nhưng đầu óc lại không phản ứng kịp, không thể nói ra khỏi miệng.

"Cậu trở về tắm rửa trước đi, nếu sau khi Mặc Mặc tỉnh lại mà nhìn thấy cậu như vậy thì con bé sẽ không vui vẻ gì!"

Ngắn ngủn mấy câu nói, lại khiến cho trên mặt Phong Thần sáng ngời, anh liên tiếp nói vâng, không để ý đến một đêm chưa ngủ, lập tức chạy về.

Sau lưng, mặt Tần Thọ Diệp lập tức âm trầm, hừ lạnh một tiếng.

Đợi sau khi Phong Thần lòng tràn đầy vui mừng, tay cầm một bó hoa tươi lớn, thời điểm lần nữa chạy tới bệnh viện, bên trong phòng bệnh đã không có một bóng người, chỉ có y tá đang dọp dẹp giường đệm.

"Xin hỏi bệnh nhân ở đây đâu rồi?"

Đột nhiên anh dâng lên ý niệm không tốt, sẽ không phải là...

"Bệnh nhân ở đây đã được đón đi..."

Quả nhiên, lời của y tá khiến đầu Phong Thần choáng váng hoa mắt, một đêm không ngủ, bây giờ lại vội vàng vàng chạy tới, còn bị đả kích như vậy, Phong Thần cảm thấy dạ dày bắt đầu co rút đau đớn.

"Tiên sinh, anh không sao chứ?"

Y tá thấy sắc mặt anh trắng bệch, lo lắng hỏi thăm, trong mắt còn toát ra trái tim màu hồng. Phong Thần khoát khoát tay, anh bị Tần Thọ Diệp tính toán!

Cười khổ một tiếng, anh liên lụy Tần Mặc bị thương, lão nhân gia ông ta tức giận cũng đúng, nhưng mà... Nếu chuyện này ảnh hưởng đến ấn tượng Tần Thọ Diệp với mình, vậy thì...

Anh quyết định yên ổn lại tâm tình không nôn nóng, trước trở về nghỉ ngơi thật tốt, sau đó bàn bạc sau.

Tần Mặc được Tần Thọ Diệp đưa về nhà nghỉ ngơi, mời người đặc biệt trông chừng, mỗi ngày đúng giờ mớm thuốc ăn cơm, chiếu cố cẩn thận. Bản thân cô gần như mình là mất đi năng lực tự lo liệu, bị người ta làm thành trẻ nít nhỏ phục vụ tận nơi, nhưng một chút cũng không hưởng thụ.

Nghỉ ngơi một tuần, khí trời dần nhiễm lạnh, nhưng cô ngay cả mặt Phong Thần một lần cũng đều không thấy, trong lòng không khỏi dâng lên nghi ngờ.

"Ba ba, không phải người cố ý gây khó khăn cho Phong Thần chứ!"

Tần Thọ Diệp ho khan hai tiếng, mở tờ báo ra, không dám nhìn thẳng cùng vào ánh mắt Tần Mặc, "Làm gì có chuyện đó, ba ba không quản được chân của cậu ta, con nghĩ làm sao ta ngăn được đây!"

Tần Mặc lập tức đoạt lấy tờ báo trong tay ông, ánh mắt hoài nghi vẫn dính vào trên người ông, "Nói thật!"

"Cậu ta làm hại con bị thương, ba phạt cậu ta hai ngày không cho phép gặp con, không quá phận chứ!"

Tần Thọ Diệp giống như đứa bé, đối với nháo loạn của Tần Mặc không được tự nhiên, trong lòng ai thán nói, ông nuôi con gái dễ dàng sao! Mới mười tám tuổi, lại bị tên con trai kia lừa gạt, còn chưa có lập gia đình, tâm đã chạy về bên tên con trai kia rồi!

Ông càng nghĩ càng giận, một chút cũng không muốn thừa nhận mình đang ghen.

"Ba..."

Tần Mặc thật sự không có cách với ông, thật là càng già càng giống như đứa trẻ!

"Lão gia, Phong tiên sinh tới..."

Mục Thất rất hợp thời điểm xuất hiện, mang đến tin tức khiến Tần Thọ Diệp tiến thối lưỡng nan, Tần Mặc cho Phong Thần đi vào, Tần Thọ Diệp cầm tờ báo lên, thở phì phò che mặt. Lại không phát hiện, mình cầm ngược tờ báo.

"Hôm nay cháu tới, là đặc biệt nói xin lỗi với bác Tần."

Phong Thần vào phòng, thấy Tần Mặc nháy mắt mấy cái với anh, nhìn thấy Tần Thọ Diệp cầm ngược tờ báo, khóe miệng co quắp.

"Là cháu không bảo vệ tốt Tiểu Mặc, làm cô ấy bị liên lụy nhiều như vậy, bác Tần làm không sai!"

Tần Thọ Diệp ho nhẹ một tiếng, thấy Phong Thần ở trước mặt mình đứng thẳng nghiêm chỉnh, còn kém chưa cúi người chào rồi quỳ xuống mổ bụng cho ông xem.

"Nếu như cháu không bảo vệ được tốt con gái của bác, nhất định bác hãy đem cháu thiên đao vạn quả, rút gân lột da, chiên trong chảo dầu năm sáu trăm lần mới có thể hết giận! Trừng phạt của bác Tần thật sự rất nặng đối với cháu, nếu như bác Tần còn chưa hết giận lời nữa thì cháu sẽ mặc cho bác xử trí!"

Anh nói chuyện thận trọng, Tần Thọ Diệp cũng không muốn làm khó nhiều hơn nữa, còn nữa, cậu ta đã đặt bản thân dưới bậc thang, thằng nhóc này cho chân ông mặt mũi, nếu ông còn không cảm kích nữa, con gái mình nhất định sẽ không cho ông sắc mặt tốt.

"Ừ, không cho phép nếu có lần sau nữa!"

Lời này của Tần Thọ Diệp vừa nói ra, Phong Thần lập tức thở phào nhẹ nhõm, "Cảm ơn bác Tần."

Đến lúc Tần Thọ Diệp đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, ông không cam lòng rời đi, nhường lại chỗ cho đôi tình nhân trẻ, người đã già, luôn đa sầu đa cảm.

"Tiểu Mặc, thân thể em đã khỏe hơn chút nào chưa?"

Phong Thần thấy Tần Thọ Diệp rời đi, lúc này mới dám ôm Tần Mặc, thật sự sợ rằng hồi nãy mình sẽ bị đuổi ra khỏi cửa, chẳng qua có Tần Mặc ở đây, loại tình huống đó không thể nào phát sinh.

Vốn là anh muốn làm giống như lần trước, trèo tường tiến vào, nhưng hình như Tần Thọ Diệp cũng đoán ra, nên đã sớm an bài hai con chó săn lớn coi chừng, khiến anh muốn đi vào cũng không làm được.

Vị cha vợ tương lai này, thật đúng là biết cách gây khó dễ cho người khác, biết rõ anh nóng lòng lo lắng cho thân thể Tần Mặc, lại hết lần này tới lần khác không để anh đến thăm.

"Đã không sao rồi, nhà họ Hàn bên kia như thế nào?"

Phong Thần nói lại tình huống một lần, lúc đó lễ cưới không tổ chức thành công, anh cứu Tư Dung về liền bị buộc cử hành hôn lễ lần nữa. Khi đó Phong Thần nóng lòng cho Tần Mặc, hoàn toàn không để ý tới nhà nhà họ Tư, hoàn hảo là Hàn Thu kịp thời chạy tới, làm người hai nhà dời đi mục tiêu.

Hàn Thu trình bày ra toàn bộ kế hoạch của bọn họ, vụ hôn lễ này chẳng qua chỉ là lớp ngụy trang, lập tức khiến cho hai bên người thân nhà họ Tư cùng nhà họ Hàn phẫn nộ, trách mắng tình huống cẩu huyết Hàn Thu và Tư Dung gây ra.

Hôn nhân cũng có thể diễn kịch?

Vả lại, Tư Dung kiên trì cùng với Hàn Thu, mặc dù người lớn hai bên vẫn còn canh cánh trong lòng vì vụ đám cưới, nhưng thấy vợ chồng son này trải qua đau khổ, rốt cuộc cũng sánh bước cùng nhau, nên cũng không có quá nhiều trách cứ, chỉ nói chọn ngày ngày cưới lần nữa, làm nốt chuyện tình của hai người.

Mà Hàn Bằng ngay cả người cùng xe cũng rơi vào đại dương, vớt ba ngày không thấy thi thể, có thể là bị nước biển đánh dạt đi, cũng có thể cứ như vậy chết dưới đáy biển.

Chuyện tới đây, giống như đã đến hồi kết, Hàn Bằng chết, trên dưới nhà họ Hàn cuối cùng đã thái bình. Hàn Thu kết hôn với Tư Dung, vị trí gia chủ kia, dĩ nhiên là để lại cho Hàn Thu, Phong Thần không cần lo lắng nữa.

"Đột nhiên cảm giác thật dễ dàng, Tiểu Mặc, nếu như có lần sau, em không phải cản vì anh, có biết hay không!"

Phong Thần tránh vị trí vết thương Tần Mặc ra, thời điểm khi cô vì anh mà cản một súng, trong đầu óc Phong Thần nháy mắt trống không, nhìn máu của cô trên tay mình, trái tim của anh giống như muốn ngừng đập!

Cô không biết, ngay lúc đó anh giống như một kẻ điên, một đường đua xe đến bệnh viện, thiếu chút nữa tạo thành sự cố giao thông liên hoàn.

"Không được, anh thuộc về em, mạng của anh làm sao có thể bị người khác lấy đi chứ!"

Tần Mặc dĩ nhiên là không đồng ý, Phong Thần nghiêm túc nhìn cô, "Nói không chừng trong bụng em đã có đứa bé của anh, em muốn để cho đứa bé còn chưa xuất thế đã chết ở trong bụng mẹ sao!"

"Em... Vậy nếu như không có..."

"Không có cũng không được!"

Phong Thần yên tĩnh nhìn Tần Mặc, có chút nhức đầu nói, "Tiểu Mặc, trước chúng ta không nên thảo luận cái vấn đề này nữa, tóm lại sau này, anh tới bảo vệ em, em phụ trách bảo vệ đứa bé của chúng ta!"

Tần Mặc không nói lời nào, không được tự nhiên gật đầu một cái, dù sao đến lúc đó anh cũng không ngăn được cô, cái kiểu bằng mặt nhưng không bằng lòng này, vẫn là cô học rất thành công.

Nếu như cô thật sự bởi vì như thế này mà mất đi đứa bé, kia cũng chỉ có thể nói, đứa bé này theo chân bọn họ không có duyên phận! Đừng bảo là cô lòng dạ ác độc, trước khi cô sinh đứa bé, người đàn ông của cô mới là quan trọng nhất!

Hậu sự Hàn Bằng dưới sự xử lý của Hàn Trữ được hoàn thành, thời điểm kiểm tra lại di vật, Hàn Trữ ngoài ý muốn tìm được một phần văn kiện để ở tủ sắt ngân hàng, vật ở trong đó giống như đề phòng rất quan trọng. Bởi vì những văn kiện này, còn có con dấu và chìa khóa, cũng đặt ở trong một ám cách.

Anh do dự, có phải giao những thứ đồ này cho mấy người Phong Thần hay không, nhưng suy nghĩ một chút, nếu như những thứ này chẳng qua chỉ là vật phẩm riêng tư thí sao, cho nên anh tính đi thăm dò trước nhìn xem là cái gì, sau đó sẽ tính tiếp.

Hàn Trữ lái xe đi trước ngân hàng, sau khi làm ổn thỏa thủ tục, nhân viên làm việc đưa anh tới một trước hộc tủ, anh mở ra hộc tủ, bên trong là một xấp văn kiện rất dầy. Anh lật xem mấy tờ, sắc mặt dần dần trắng bệch, anh bỏ văn kiện vào túi trong, cầm túi lập tức quay về trong xe.

Tim của anh giống như sóng biển, lập tức cuộn trào, thật lâu cũng không thể giảm nhẹ.

Anh lập tức lái xe rời đi, bấm số điện thoại Phong Thần, "Thần, tôi có đồ muốn cậu xem, là về ba ba tôi còn có cùng Lam Thiệu Đường... A..."

Đầu điện thoại kia bên kèm theo tiếng kêu Hàn Trữ, phát ra tiếng va chạm kịch liệt, sau đó đường truyền bị cắt đứt. Phong Thần lo lắng mặc quần áo vào rồi ra cửa, Tần Mặc muốn cùng đi theo anh, nhưng lại bị anh cự tuyệt.

"Em nghỉ ngơi trước đi, anh lập tức sẽ trở về thôi!"

Tần Mặc dĩ nhiên là không yên lòng, không thể làm gì khác hơn là để cho Mục Thất đi theo, trái tim nàng có dự cảm xấu, giống như u ám mới vừa xua đuổi đi, lại một lần nữa bao phủ trên đỉnh đầu bọn họ.

Trong lòng Phong Thần rối loạn lái xe, đột nhiên anh nhìn thấy trên đường có một nơi xảy ra tai nạn khói đen bốc lên cuồn cuộn, từ xa, xe cứu thương và xe cảnh sát cho thông con đường bế tắc.

Anh dừng xe ở một bên, hỏi thăm tình huống xảy ra, hơn mười phút trước ở đây xảy ra tai nạn xe cộ, hắn nhìn chiếc xe kia, cảm thấy hết sức quen mắt. Chiếc xe kia bị đâm đến mức cửa xe cũng lõm sâu vào trong, gần như là thay đổi hoàn toàn, anh lập tức nhận ra, đó là xe Hàn Trữ!

"Xin hỏi tình huống người lái xe như thế nào? Đó có thể là anh họ của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 100

Anh lo lắng vượt qua tuyến ngăn cách, nhân viên cảnh sát lắc đầu, "Thương thế của anh ta vô cùng nặng, gần như tất cả bộ phận trên cơ thể đều bị phỏng, đã đưa đi bệnh viện cấp cứu..."

Sau khi hỏi rõ ràng tên bệnh viện, Phong Thần lái xe không ngừng nghỉ chạy tới bệnh viện, sinh mạng Hàn Trữ đang bị đe dọa, vừa rồi anh nghe trong điện thoại, giọng nói vội vàng như vậy, giống như là phát hiện cái gì.

Cuối cùng Phong Thần cũng tìm được phòng giải phẫu của Hàn Trữ, anh vừa chạy tới, bác sĩ đang chuẩn bị đi ra từ phòng giải phẫu, anh vội vàng kéo bác sĩ, lại thấy chiếc che xe trùm vải trắng được đẩy ra từ trong phòng giải phẫu.

Hình dạng người nọ... Anh nuốt một ngụm nước bọt, tay đưa đến tấm vải trắng có chút run rẩy. Anh run rẩy kéo tấm vải ra, khuôn mặt Hàn Trữ lập tức xuất hiện ở trước mắt, mặc dù nửa gương mặt bị thiêu hủy, nhưng anh vẫn có thể loáng thoáng phân biệt được, này... Đây chính là anh họ của anh

"Tại sao có thể như vậy! Hàn Trữ, Hàn Trữ..."

Phong Thần không có cách nào tiếp nhận, chỉ chút thời gian ngắn ngủi, Hàn Trữ đã... Anh cảm thấy trong miệng khô khốc, xe đẩy dần dần rời khỏi tầm mắt của anh. Tin tức này quá mức khiếp sợ, ngay cả Tần Mặc cũng không dám tin.

"Chỉ trong thời gian một cuộc điện thoại... Anh ấy..."

Phong Thần nắm tóc của mình, trong mắt hiện đầy tia máu, người trong nhà họ Hàn lập tức tàn tạ, chỉ còn lại Hàn Thu, còn có cậu hai ở trong tù. Tất cả chuyện này đến quá đột nhiên, khiến mọi người đều rất bất ngờ, vốn cho rằng sẽ có những ngày bình yên, hiện tại lại vén thêm gợn sóng.

Chuyện quá mức kỳ quặc, tại sao Hàn Trữ mới vừa gọi điện thoại, muốn nói cho anh biết chuyện quan trọng, lại bị tai nạn xe cộ? Hơn nữa, xe đâm Hàn Trữ, gần như là liều mạng hết sức, độc ác muốn đưa Hàn Trữ vào chỗ chết!

Hàn Trữ chết quá oan uổng, khắp nhà họ Hàn bao phủ trong tình hình bi thảm, Phong Thần không tin đây chỉ là một vụ tai nạn xe cộ bình thường, liền bắt tay đi điều tra.

Tháng mười một, đã bắt đầu mùa đông, mấy ngày này rơi xuống những bông tuyết không lớn không nhỏ, Lam Thiệu Đường nheo mắt, quay đầu lại nhìn về người đàn ông tinh thần sa sút phía bên trong nhà.

"Ông đã trở nên vô dụng rồi, còn tới tìm tôi làm cái gì!"

"Hừ, ông đừng quên, mấy năm này chúng ta lui tới, tôi đều lưu lại chứng cớ!"

Người đàn ông một thân rách nát, đã không nhìn ra quần áo mặc trên người, thế nhưng ánh mắt giống như sói, tỏa ra ánh sáng âm độc. Người này chính là kẻ bị rơi xuống biển nhưng không tìm được xác chết - Hàn Bằng.

Ông tránh thoát tai mắt của nhà họ Hàn, trăm phương ngàn kế tìm đến Lam Thiệu Đường, lần này ông không chết, tất nhiên sẽ không để cho Phong Thần bọn họ tốt hơn! Mà ông phát hiện tất cả lợi thế ở trên tay, chính là những chứng cớ về chuyện giữa bọn họ vẫn lui tới.

Hàn Bằng biết Lam Thiệu Đường là một kẻ ham muốn lợi ích, hơn nữa chỉ cần không có giá trị lợi dụng, sẽ một cước đá văng kẻ khác thành tiểu nhân ti tiện. Cho nên ông đã giữ lại một phần văn bản, không sợ Lam Thiệu Đường không giúp ông làm việc.

Trên khuôn mặt Lam Thiệu Đường hiện đầy tang thương qua nhiều năm tháng, không gợn sóng sợ hãi, ông nhìn người đàn ông rách rưới trước mắt này, đâu còn có phong thái ngày xưa? Ông cười lạnh, khóe miệng vẽ ra một độ cong, đang cười nhạo ông ta không tự lượng sức.

"Ồ? Phải không? Vậy ông xem một chút đi, những thứ này là cái gì!"

Lam Thiệu Đường vứt xuống tập văn kiện trên bàn xuống chân Hàn Bằng, trong lòng ông ta đánh trống, nhặt lên túi công văn trên đất, ông liếc mắt nhìn, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Đây, tại sao lại ở trên tay ông! Ông..." d.dal..q/đôn

Lời nói của ông không còn mạch lạc, rõ ràng ông đã giấu rất kỹ rồi, làm sao lại rơi vào tay Lam Thiệu Đường!

"Làm phiền con trai của ông, tôi cũng muốn cám ơn nó đây, chẳng qua, đáng tiếc chính là... Nó cũng không nghe được." Lam Thiệu Đường lộ ra vẻ mặt tiếc hận, Hàn Bằng chạy đến chỗ ông ta, lại bị hai người đàn ông lực lưỡng bắt được, áp trên mặt đất, không thể động đậy.

Trên tay của ông đã không còn thứ gì để chế trụ Lam Thiệu Đường nữa, vậy hiện tại ông, chẳng phải là vào chỗ chết! Nhưng dù vậy, Lam Thiệu Đường nói Hàn Trữ... Nó...

"Ông đã làm gì con của tôi!"

"Không phải là tôi làm gì con trai của ông, mà là ông, giấu đồ cũng quá không cẩn thận! Lại có thể để cho con trai của ông lấy được phần đồ này, ông nói, tôi sẽ cho người khác nhìn thấy thứ này sao!"

Lòng dạ độc ác, là quy tắc của Lam Thiệu Đường, phần văn kiện này không thể rơi vào trong tay bất kỳ kẻ nào, mà tất cả người đã nhìn thấy thứ này, đều phải chết! Chỉ có người chết, mới không nói ra chân tướng!

Hàn Bằng vừa nghe nói Hàn Trữ chết, đột nhiên ông yên tĩnh lại, chết... Con hắn đã chết...

"Chẳng qua ông cũng không cần khó chịu như vậy..." Lam Thiệu Đường đốt xì gà, thở ra một ngụm khói, làm cho khuôn mặt ông ta trảo nên mơ hồ, ông ta lành nhạt nhìn Hàn Bằng trên đất mất đi thần trí, "Bởi vì rất nhanh, hai cha con ông sẽ gặp nhau dưới địa phủ!"

"Lam Thiệu Đường! Tôi thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ông, ông sẽ không được chết tử tế!"

Hàn Bằng kêu lớn, cơ thể trên mặt đất không ngừng giãy dụa, hôm nay ông không thể nào có đường sống đi ra khỏi nơi này, đột nhiên ông nở nụ cười trầm thấp, "Lam Thiệu Đường, ông cho rằng tất cả mọi chuyện ông làm không có ai biết sao! Ông và hắn, đều chết không toàn thây!"

Lam Thiệu Đường không kiên nhẫn phất tay một cái, chỉ nghe một tiếng "đoàng đoàng", mắt Hàn Bằng trợn to ngã xuống trong vũng máu, ánh mắt của ông từ từ tan rã, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào mặt Lam Thiệu Đường, giống như muốn mang theo cừu hận của ông, xùng đi xuống Địa Ngục.

Thi thể bị kéo ra ngoài, lập tức có người vào quét dọn, "Gần đây thiếu gia như thế nào?"

"Gần đây thiếu gia vẫn luôn nhốt ở trong phòng mình..."

"Vì một đứa con gái! Hừ!"

Lam Thiệu Đường nghe xong kiền tức giận, Phong Thần và Tần Mặc liên hiệp chỉnh Hàn Bằng, xem ra, ông phải đánh giá thật tốt lại hai người này mới được. Đùa bỡn tất cả mọi người ở lòng bàn tay, che giấu tất cả mọi chuyện, sau đó lấy kế hoạch Hàn Bằng, tương kế tựu kế!

"Chuyện gần đây, không cần cho nó biết, trông coi nó thật kỹ, đừng để nó chạy loạn khắp nơi!"

Sau khi thủ hạ ra ngoài, Lam Thiệu Đường nhìn về khung ảnh phía trên bàn, ở bên trong là một cô gái hơn hai mươi tuổi, nụ cười của cô rất xinh đẹp, một đôi mắt cong lên như vầng trăng.

Giữa hai lông mày, hình như có chút tương tự với Tần Mặc, giống như ông nghĩ tới điều gì, ánh mắt trở nên nhu hòa. Ngoài cửa sổ những bông tuyết màu trắng biến khắp nơi thành thế giới màu bạc trắng, sạch sẻ ngay cả một chút vết nhơ cũng không có, như được trang điểm bọc lại trong một màu trắng, có một phen hương vị khác.

Thi thể Hàn Bằng vứt trong một hẻm nhỏ không có người, được một người dân du cư phát hiện, sau khi báo cho Phong Thần, anh lập tức tới trước nhận thức thi thể.

Sau khi xác định xong thân phận Hàn bằng, Phong Thần càng ngày càng cảm thấy chuyện này không đơn giản, Tần Mặc tất nhiên cũng ngửi thấy mùi âm mưu.

Dưới sự giúp đỡ của Thanh Nham, bọn họ rất nhanh đã tra được, trước khi Hàn Trữ gặp chuyện không may, đã từng đi qua một ngân hàng, nơi đó cách địa điểm lúc phát sinh vụ tai nạn xe không xa.

d.dal..q/đôn Chắc là khi Hàn Trữ lên xe, đang tính toán đưa ra ngoài cho Phong Thần, giao đồ cho anh, nhưng anh ta còn chưa thấy mặt của anh, đã bị kẻ khác giết người diệt khẩu.

Ngân hàng chỉ phụ trách bảo quản đồ đạc khách hàng giao phó, không biết bên trong chứa cái gì, cho nên bọn họ chỉ biết là, đó là ngăn kéo trước đây Hàn Băng đặt đồ ở trong, lúc gửi đến nay đã hơn mười năm.

Không cần đoán cũng biết, như vậy nhất định là văn kiện chứng cứ qua lại giữa ông ta và Lam Thiệu Đường, hiện tại Lam Thiệu Đường sợ chuyện bại lộ gây phiền phức, nên liền giết Hàn Trữ. Mà Hàn Băng, có lẽ là đi tìm Lam Thiệu Đường, với ý định muốn tái khởi, nhưng chứng cớ đã không ở trên tay ông ta, cho nên, Lam Thiệu Đường tự nhiên cũng sẽ không giữ lại ông ta!

"Nhất định trong vật kia biết người trong giới chính trị thần bí đó cuối cùng là người nào!"

"Cả đời Lam Thiệu Đường đều đuổi theo danh tiếng để kiếm lợi, làm sao có thể lưu lại người có thể uy hiếp đến ông ta chứ! Hoặc là..."

Tần Mặc không nói tiếp, Phong Thần quay đầu, "Hoặc là cái gì?"

"Anh chưa thấy qua mẹ em nhỉ!"

Đột nhiên Tần Mặc nhắc đến mẹ của mình, Phong Thần không hiểu, sao cô lại đột nhiên nhắc tới chuyện này?

"Đi, đi gặp mẹ vợ của anh một chút đi!"

Phong Thần và Tần Mặc đi tới chỗ thờ cúng mẹ và em gái của Tần Mặc, mặc dù người nước Mĩ, nhưng Tần Thọ Diệp vẫn dựa theo phương thức Trung Quốc, đem tro cốt vào trong lọ để thờ cúng.

Hai mẹ con cô có hình dáng vô cùng giống nhau, mẹ đối xử với người khác hết sức thân thiện, ở trong ấn tượng của cô, mẹ cô luôn thân cận với cô, hơn nữa, bà cười lên nhìn rất xinh đẹp, có thể cảm hóa cả người bên cạnh.

Trên người của bà giống như có một loại ma lực, có thể khiến cho tất cả mọi người vui vẻ. Chẳng qua là, khi cô còn bé, mặc dù mẹ luôn tươi cười lạc quan, nhưng vẫn luôn cất giấu một chút u buồn. Khi đó, cô không biết tại sao, chút này u buồn kia từ đâu mà đến.

Ba yêu mẹ, tình cảm của mẹ đối với ba cũng rất sâu đậm, một nhà hoà thuận vui vẻ, tại sao mẹ vẫn luôn có chút u buồn đó đây?

"Mẹ vợ, con là Phong Thần, sau này con sẽ là người bảo vệ Tiểu Mặc."

Phong Thần nhìn thấy mẹ Tần Mặc, bên cạnh còn có di ảnh của em gái Tần Mặc, cô bé như dừng lại ở tuổi thứ bảy, khuôn mặt nhỏ nhắn kia tràn ngập vẻ vô âu vô lo, rất giống với Tần Mặc, gần như cho rằng là cùng một người.

Tần Mặc ngơ ngác nhìn di ảnh kia, trong mắt có rất nhiều tình cảm phức tạp, Phong Thần nắm tay của cô, "Đây chính là em gái hả? Rất giống với em."

"Vâng, từ nhỏ con bé đã rất nghe nói, hai bọn em bề ngoài rất giống nhau, ngay cả ba ba và mẹ cũng có lúc không phân biệt được. Em và em gái vẫn luôn tráo đổi thân phận, khiến cho người khác rất nhức đầu, ai bảo bọn em là song sinh chứ. Ai cũng phân biệt bọn em, chỉ có bọn em biết, chỉ có bọn em mới biết bọn em là người nào."

Cô lau tấm hình kia, Phong Thần cảm thấy vào giờ khắc này Tần Mặc rất kỳ quái, rất nhanh, một loại cảm giác kỳ dị di chuyển trong đầu, giờ khắc này, cô giống như không phải là cô.

"Tiểu Mặc..."

Tần Mặc lấy lại tinh thần, giống như từ trong ký ức trở về thực tế, cô cười cười với Phong Thần, "Em không sao, chờ tất cả chuyện này kết thúc, chờ tất cả mọi vấn đề đều giải quyết..."

Cô đưa mắt nhìn về phía trên di ảnh, giống như có quyết định gì đó, cô đưa tay dò nơi nào đó trên chỗ thờ, tác động cơ quan. Di ảnh của mẹ và em gái Tần Mặc chậm rãi di động, bên trong có một túi giấy bằng da trâu.

"Đây là..."

Tần Mặc giao vật trong tay cho Phong Thần, lúc Phong Thần đang nghi ngờ, mở ra nhìn một lần, chân mày chậm rãi giãn ra. Anh kinh ngạc nhìn Tần Mặc, cô gật đầu với anh một cái, đây chính là vật năm đó mẹ muốn cô bảo quản.

"Có cái này, Lam Thiệu Đường sẽ không thể trở mình!" d.dal..q/đôn

Phong Thần cảm thấy lại xuất hiện ánh rạng đông, lòng hai người tràn đầy vui sướng, đưa Tần Mặc trở lại nhà họ Tần, Phong Thần trở lại nhà trọ của mình. Nhưng vừa vào cửa, anh đã nhìn thấy người không hề ngờ tới, người nọ vững chắc ngồi ở trên ghế sa lon mềm mại, vừa thấy Phong Thần trở lại, lập tức lộ ra nụ cười giống anh như đúc.

"Ông già chết tiệt, còn biết đường tìm đến con trai mình à!"

Đối diện chính là Phong Hoa mất tích từ lâu, khuôn mặt ông tươi cười một cách phóng đãng, trên mặt được bảo dưỡng cẩn thận, năm tháng chỉ để lại chút dấu vết. Nhìn qua ông giống như chỉ là người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, một đôi mắt cực kỳ câu người, cũng khó trách, năm đó mẹ

Phong Thần cố ý ở chung một chỗ với Phong Hoa.

Phong Ha và ba Tư Đồ Kều liên thủ xây dựng lên sự nghiệp, một người bên ngoài giao tranh, một người bên trong chiếm lấy tài liệu có ích. Phong Hoa chính là người sau, ông có phương diện kỳ tài ề máy tính, đáng tiếc là Phong Thần không có lòng về việc này, ông liền thu Tư Đồ Kiều làm học trò của mình, dốc sức làm việc giúp Phong Thần.

Cho nên, muốn Tư Đồ Kiều tìm ra tung tích thầy mình, đĩ nhiên là không tìm được.

"Xem con sắc xuân đầy mặt, có phải cũng nên cảm tạ ông già là ta hay không đây!"

Phong Thần gắt một cái, "Ban đầu ba cột Tiểu Mặc cho con, không phải là đánh chủ ý này sao!"

"Gọi thân mật như vậy, xem ra, ta chọn đúng người rồi."

Phong Hoa giảo hoạt nở nụ cười, Phong Thần kêu to bị mắc lừa, nhưng đáy lòng cũng vì Tần Mặc mà cảm thấy ngọt ngào. Anh ho nhẹ hai tiếng, "Ba tới đây rốt cuộc có chuyện gì!"

"Có phải con lấy được chứng cớ phạm tội của Lam Thiệu Đường rồi hay không? Những thứ kia còn chưa đủ, con cảm thấy, người kia ở giới chính trị lăn lộn lâu như vậy, sẽ dễ dàng bị áp đảo như vậy?"

Phong Hoa cầm lấy văn kiện trên tay Phong Thần, nhìn mấy lần, mặc dù có thể tạo chút phiền toái cho mấy kẻ kia, nhưng vẫn không đến mức có thể đưa bọn chúng vào chỗ chết.

"Hôm nào mang con dâu tới xem một chút."

Phong thần liếc mắt, "Rốt cuộc là ba tới đây làm cái gì thế?"

"Giúp các người một tay chứ sao!"

Phong Hoa để tài liệu sang một bên, bắt đầu nói lại tất cả mọi việc mình làm từ lúc trước, thời điểm khi Mục Thất đến đảo Bali, ông cũng biết đó là một cái bẫy. Cho nên ông liền báo cho đội người Thanh Nham, nói cách khác, Thanh Nham được ông hướng dẫn, mà thân phận của Mục Thất, cũng không nằm trong suy tính của ông.

Chỉ có thể nói, Mục Thất là một cơ hội bên cạnh Tần Mặc, tin tưởng có Thanh Nham trợ giúp, bọn họ sẽ thuận lợi tiến hành.

Chứng cứ trên tay Hàn Bằng... Chỉ có thể nói, Hàn Trữ quá xui xẻo, vừa đúng lúc chạm vào trên họng súng của Lam Thiệu Đường. Mà Lam Thiệu Đường và người trong giới chính trị kia lui tới... "Bọn họ quanh năm vi phạm lệnh cấm chuyển vật cấm ra ngoài hải ngoại, giành lấy món lời kếch sù, đạt được ích lợi của mình. Đối với người trong chính trị kia mà nói, bọn họ trừ việc phải đạt được ủng hộ của nhân dân, còn phải có đầy đủ tiền để đạt được cam kết... Tiền tài thật hại người mà!"

Phong Hoa nói xong lời cuối cùng, lắc đầu liên tục, khắp nơi cũng phải dùng tiền, người nọ không giao dịch hợp tác một vụ lớn với người trong nước, còn có thể với ai hợp tác đây!

"Vậy ba có biện pháp?"

"Trước mắt không có, chẳng qua ta cho là, mấy ngày nay con cũng nên ở bên người cô bé nhà họ Tần, ta nghĩ, năm đó Lam Thiệu Đường bắt cóc ba người mẹ con bọn họ, cũng không phải là ngoài mặt đơn giản như vậy."

Phong Thần gật đầu, mặc dù ông già này không đứng đắn, nhưng nói chuyện vẫn có đạo lý nhất định, "Ông già, lần này ba tới, có muốn đi gặp ông cụ nhà họ Hàn hay không? "

"Nói với con bao nhiêu lần rồi, không được gọi ta là ông già! Chỗ nhà họ Hàn... qua hai ngày nữa ta xem sao rồi đi." d.dal..q/đôn

Phong Thần nghe theo lời của Phong Hoa, mấy ngày sau vẫn luôn ở bên người Tần Mặc, sau khi giải quyết xong chuyện của Hàn Bằng, hai người nhàn nhã qua một vài ngày hết sức thích ý.

Khí trời trở nên lạnh, một tập văn kiện được copy ra đưa đến cho người đang làm việc trong văn phòng, đó là một người đàn ông mặc tây trang thẳng tắp, tóc được chải rất cẩn thận tỉ mỉ. Mặc dù ở trong mùa đông rét lạnh, nhưng hắn vẫn mặc tây trang, thắt cà vạt, có vẻ rất lịch sự lại khôn khéo.

Hai mắt chạm đến tờ giấy thật mỏng kia, trong lòng bỗng chốc lạnh lẽo, hắn cầm lên áo khoác nặng nề dầy cộm trên ghế dựa, vội vã đi ra cửa. Hắn bấm một cú điện thoại, trầm thấp nói mấy câu, liền cắt đứt.

Đi tới một gian phòng trong quán rượu tư nhân, hai người đi tới gian phòng hẹn gặp mặt đã bao từ sớm, Lam Thiệu Đường ngồi chờ đã lâu, vừa thấy được người vừa tới, liền đứng lên.

"Mật Tư, lời ông nói trong điện thoại là sự thật?"

Lam Thiệu Đường cũng không nghĩ tới, ông đã rất cẩn thận, nhưng lại có một phần văn kiện lưu lạc ra bên ngoài, nhưng văn kiện này là ai gởi cho Mật

Tư đây?

Theo nội dung bên trong văn kiện này, là đã từ lâu lắm rồi, chứng cớ giao dịch giữa hai người bọn họ, không thể nào là Hàn Bằng lưu lại. Như vậy... Một loại khả năng ở trong đầu lan tràn ra, nhưng ông lập tức liền bác bỏ.

Không có ai biết, bởi vì lúc đó cô ta, đã chết!

"Tại sao ông làm việc không cẩn thận như vậy? Nếu là bị những người khác nhìn thấy, ông và tôi đều có phiền toái! Hơn nữa, rất có thể, cả đời cũng không thể trở mình!"

Mật Tư lấy xuống mắt kiếng, lộ ra vẻ mặt hối tiếc, những năm gần đây, bởi vì tiền bạc của ông đầy đủ, cho nên bọn họ trong chính đảng vẫn luôn có lợi thế đứng đầu. Nếu để cho mấy đảng phái khác biết, hắn dùng đến tiền bạc, đi lên vị trí bằng đường tắt, như vậy... Không chỉ có kiếp sống của hắn trong giới chính trị vì vậy mà kết thúc, hơn nữa, ở chỗ chính đảng cũng sẽ không bỏ qua cho hắn!

Hành vi của ông đã vũ nhục chính đảng, phá hư quy tắc chính đảng, bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ông!

"Chuyện này tốt nhất ông nên nhanh chóng giải quyết sớm đi!"

Mật Tư không nói thêm nữa, đi ra ngoài phòng, sắc mặt Lam Thiệu Đường tái xanh, ông đưa tay lấy văn kiện rồi thiêu hủy, trong lòng lập tức có chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Phong Thần và Tần Mặc tay trong tay, giống như những đôi tình nhân khác, bỗng dưng, một chiếc xe Benz màu đen dừng lại trước mặt hai người.

“Tần tiểu thư, lão gia chúng tôi muốn mời cô đến làm khách.”

Lại là người mắt xanh kia! Hắn ba lần bốn lượt thay Lam Vụ Vũ ngăn cô lại, Tần Mặc biết người này, Phong Thần lôi cô ra sau lưng, nở nụ cười vô hại, nhưng trong mắt lại hiện lên thô bạo.

"Thế nào? Lam Bang chủ muốn người khác làm khách, không có đưa thiếp mời à? Loại phương thức bắt cóc này, Lam Bang chủ hình như là đã dùng thành thói quen!"

"Lão gia không có ác ý, chỉ là muốn mời Tần tiểu thư đi ôn chuyện, nếu như Phong tiên sinh lo lắng, cũng có thể cùng đi."

"Nói như vậy, chúng tôi không có đường cự tuyệt rồi?"

Người mắt xanh không nói lời nào, chỉ là nhìn bọn họ, giống như nếu các người không lên xe, tôi liền ngăn cản không cho các người đi.

Tần Mặc kéo tay Phong Thần, hai người trao đổi ánh mắt, cùng nhau lên xe. Xe chậm rãi tiến vào nhà họ Lam, Lam Thiệu Đường đã sớm chờ ở thư phòng, nhìn thấy Phong Thần đến cùng, trong lòng sáng tỏ.

"Lam Bang chủ thật đúng là biết chọn thời điểm, tôi và Tiểu Mặc mới nhàn nhã mấy ngày, liền bị ngài cho gọi về."

Phong Thần không biết Phong Hoa làm gì, dù thế nào đi nữa mấy lão thủ lĩnh bọn họ chỉ thích chơi trò thần bí, hiện tại anh suy đoán, nhất định là Phong Hoa đã làm chuyện gì, cho nên bây giờ Lam Thiệu Đường mới có hành động này.

Anh không thể không bội phục Phong Hoa, quả là bị ông đoán đúng.

Phong Thần tự nhiên kéo Tần Mặc ngồi xuống ghế sofa, Lam Thiệu Đường nhìn hai người một cái, cứng nhắc, trên mặt tươi cười, "Không có gì, chỉ là muốn tìm Tiểu Mặc ôn chuyện, thuận tiện hỏi một chút, mẹ cháu có lưu lại thứ gì cho cháu hay không."

Khóe miệng Tần Mặc khẽ nâng lên, liếc mắt nhìn Phong Thần, anh mỉm cười gật đầu một cái.

"Mẹ tôi giữ lại tài liệu này nọ, làm sao Lam Bang chủ biết thế? Vật kia, ngài muốn có tài liệu, có lẽ còn có thể lấy đến. Không bằng, ngài đi xem tài liệu một chút chứ?"

"Tiểu Mặc, vật kia đối với tôi rất cần thiết, chúng ta người quang minh không nói chuyện mờ ám, giao vật kia cho tôi, tôi sẽ không bao giờ tìm cha cháu gây phiền toái nữa."

Lam Thiệu Đường mờ mịt nói, bây giờ ông rất muốn phần tài liệu kia, điên cuồng muốn! Vật kia liên quan đến đến gia tài và tính mạng của ông, nếu như

Mật Tư sụp đổ, vậy ông cũng sẽ bị dính líu.

Con ngươi Tần Mặc lóe lóe, cười khinh bỉ, vật kia ở trong tay bọn họ, tính mạng bọn họ mới có thể an toàn!

Cô đã không còn là đứa bé rồi, cam kết cái gì, không bằng nắm giữ tính mệnh trong tay của mình. Trên thế giới này, có những người vĩnh viễn không thể tin tưởng được, Lam Thiệu Đường chính là loại người như vậy.

Hơn nữa, ông ta nói không tìm phiền toái, nhưng nhà họ Tần bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho ông ta!

"Lam Bang chủ nói như vậy, thật là làm cho tôi khó xử, vật này, là tài liệu mẹ của tôi cho, sợ rằng không thể đưa cho Lam Bang chủ! Hơn nữa, cho dù tôi đồng ý, thì cha của tôi, mẹ của tôi, chỉ sợ là không thể đồng ý!"

Cô nói thật bình tĩnh, đã nhịn hơn mười năm, nhịn nhiều chút nữa để chờ ngày sau báo thù, cũng không có quan hệ gì. Nói xong, cô kéo Phong Thần, lát nữa hai người phải rời đi.

Hai người đàn ông cao lớn giữ cửa ngăn cản đường đi của bọn họ, Phong Thần quay đầu hỏi:

"Lam Bang chủ, đây là ý gì?"

"Giao đồ vật ra đây, các ngươi có thể an toàn rời đi, nếu không thì . . . . ."

Trên mặt Lam thiệu Đường đã không thấy nụ cười, chỉ còn lại sự độc ác đối với hai người.

Phong Thần cũng đã thấy qua vẻ mặt tương tự ở Hàn Bằng, đó là tín hiệu muốn đưa con mồi vào chỗ chết.

Hai người không lo lắng chút nào, mặt cũng không đổi sắc nhìn Lam Thiệu Đường :

"Nếu như chúng tôi không đi ra khỏi chỗ này, cái chết của Lam Bang chủ cũng không còn xa, người biết rõ vị trí vật kia không nhiều lắm, không biết, Lam Bang chủ có thể chống đỡ được bao lâu. "

Sắc mặt Lam Thiệu Đường thay đổi, đây là đang uy hiếp ông, Tần Mặc bình tĩnh nhìn ông ta, giống như bên cạnh cô không có bất kỳ nguy hiểm gì, thật sự cứ như tới đây làm khách.

Không khí trở nên ngưng trọng, bọn họ biết, Lam Thiệu Đường sẽ không xúc động để hai người đổ máu chỗ này, bọn họ một là người nhà họ Hàn, cho dù không phải là người đứng đầu, nhưng nếu như kết thù oán, cuộc sống ông ta cũng không dễ dàng. Một người khác chính là con gái đối thủ một mất một còn của ông ta, động vào cô, ngộ nhỡ hai nhà cùng nhau đối phó với ông ta, cho dù có Mật Tư, ông ta cũng không thể toàn thân trở ra.

Ông ta đương nhiên không thể thật sự giết hai người bọn họ tại chỗ, nhưng thả họ đi, lại không cam lòng.

"Lam Bang chủ, nếu như không có chuyện khác, như vậy, chúng tôi đi đây! Tôi hi vọng về sau làm khách của ngài ít một chút."

Phong Thần mặt mày hớn hở, dắt tay Tần Mặc rời đi, Lam Thiệu Đường đứng sau tức giận đến phẫn nộ, hận không thể một phát súng giết chết hai kẻ phách lối kia ngay lập tức!

Nhưng lý trí lại ngăn ông ta lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ rời khỏi tầm mắt mình.

Có lúc, muốn động thủ giải quyết một người, không cần tự mình làm, chỉ cần châm ngòi một chút, là có thể để cho bọn họ tự mình đánh nhau sống chết.

Ngày thứ hai Mật Tư lại nhận được phần tài liệu thứ hai, cứ như vậy kéo dài đến ba ngày sau, ông bắt đầu nghi ngờ hiệu suất xử lý công việc của Lam Thiệu Đường.

Trời sinh bản thân ông ta có tính đa nghi, nên cũng không khỏi hoài nghi, phần tài liệu kia là do Lam Thiệu Đường cố ý gửi cho ông ta! Lam Thiệu Đường này, gần đây lòng tham càng lúc càng lớn, hơn nữa mấy năm gần đây việc kiểm tra vi phạm lệnh cấm vận chuyển thuốc càng ngày càng chặt chẽ, rất nhiều hàng không chuyển giao được, nguy hiểm cũng cao.

Ông suy tư hồi lâu, con đường này đi không xa, chỉ có thể mở ra đường tắt mới, nhưng qua nhiều năm như thế, giữa ông và Lam Thiệu Đường giao dịch cũng không nhỏ, nếu bị ông ta cắn ngược lại một cái. . . . .

Lúc này, điện thoại trên bàn vang lên, giọng nói người bên kia thông qua thiết bị đã được xử lý, rõ ràng là không muốn để ông ta nhận ra giọng nói của mình.

Đối phương hẹn gặp mặt ông ở một câu lạc bộ tư nhân, hình như biết được tình cảnh khó khăn gần đây của ông, nói ra không ít chỗ tốt cho ông.

Hiện tại có người thay ông tìm đường phát tài, nhưng lại trùng hợp như thế, ông không khỏi cẩn thận suy nghĩ lại. Nhưng đối với ông, sự dụ hoặc của tiền bạc, không phải chỉ một chút xíu! Hơn nữa, có tiền, ông lại có địa vị trong chính đảng, chỉ có thể tăng tiến lên, chứ không thể nào bị hạ xuống!

Với sự hấp dẫn đồng thời của tiền bạc và quyền lợi, ban đêm, thừa dịp ánh răng lờ mờ, ông đến nơi giao ước gặp mặt.

Ánh đèn trong phòng mờ mờ, miễn cưỡng có thể thấy rõ mặt của đối phương, hắn ước chừng bốn mươi tuổi, cơ thịt rắn chắc cất dấu dưới lớp quần áo, nốt phồng dày đặc trên hai tay của hắn nói cho Mật Tư biết, đối phương là kẻ quanh năm cầm súng, hơn nữa cũng là người bôn ba khắp nơi.

Đối phương tới hai người, tuy không thấy rõ khuôn mặt một người đàn ông khác, nhưng rất trẻ tuổi, Mật Tư không khỏi nhìn nhiều hơn mấy lần. Người nọ hình như nhận thấy ông đang đánh giá, cũng hào phóng, cho ông ta nhìn.

Con ngươi kia lấp lánh, ẩn dấu mưu lược, mặc dù nhìn qua có vẻ không để ý tới, nhưng trực giác nói cho Mật Tư, bụng dạ người này cực sâu.

Hai người cũng âm thầm quan sát đối phương trong chốc lát, ý định giấu ở trong lòng từ từ nổi lên.

Hai bên bắt tay, bày tỏ hữu nghị qua lại, sau một phen chào hỏi, liền tiến vào vấn đề chính.

Người đàm phán là người đàn ông hơn 40 tuổi, ánh mắt của hắn khiến Mật Tư cảm thấy rất sắc bén, giống như là ánh mắt thợ săn trong rừng rậm. Ánh mắt của hắn mang theo sự thâm sâu khó lường, nhìn như rất tùy ý, thật sự lại thẳng tắp nhìn sâu vào trong nội tâm của bạn.

Mật Tư có một loại ảo giác, giống như hắn ta là kẻ săn mồi, chỉ cần đến thời cơ thích hợp, hắn sẽ sử dụng lợi kiếm trong tay, đâm thủng trái tim của ông!

Ông kinh ngạc một chút, không nghe rõ đối phương nói cái gì.

"Mật Tư tiên sinh, chúng tôi rất có thành ý hợp tác với ngài, hơn nữa, việc buôn bán của chúng tôi, tương lai nhận được còn nhiều lợi ích hơn so với Lam Bang!"

Thụy Hoa nhướng lông mày, Mật Tư phía đối diện hình như không yên lòng, chân mày hắn không khỏi nhíu lại."Mật Tư tiên sinh, nếu như ngài có gì không hài lòng, có thể nói ra. Nếu như ngài không có ý hợp tác với chúng tôi, vậy chúng tôi cũng không còn gì để nói!"

Nói xong, hắn đứng dậy, người trẻ tuổi bên cạnh miễn cưỡng đứng lên, đi trước một bước tới cửa, chuẩn bị mở cửa.

"Không không không. . . . . ."

Mật Tư cản bọn họ lại, mời hai người về chỗ, thu lại thần sắc, sắp xếp ý nghĩ một chút.

"Tôi muốn biết, tại sao các người chọn tôi? Còn nữa, các người phụ thuộc vào tổ chức nào hay sao?"

Thụy Hoa nhìn người trẻ tuổi bên cạnh một cái, người trẻ tuổi kia khẽ gật đầu, hắn mới nói:

"Gần đây chúng tôi nhận được tin tức, nghe nói quan hệ của Lam Bang và ngài có chút căng thẳng, chúng tôi lại chưa tìm được người hợp tác khác, cho nên mới nghĩ thử hợp tác cùng ngài."

Thụy Hoa dừng một lát, Mật Tư nhìn hắn, trong lòng suy tư.

"Về phần tổ chức của chúng tôi, hiện giờ hai bên chúng ta còn chưa kết thành đồng minh, nên không thể nói cho ngài được!"

"Giống như các người nói, gần đây tôi và Lam Thiệu Đường gặp chút phiền phức, mấy năm gần đây trình độ kiểm tra hàng hóa càng ngày càng chặt chẽ, cho dù là tôi, có lúc cung cấp cũng không kịp."

Ông có chút lực bất tòng tâm, mặc dù ông là chính trị viên quan trọng, nhưng không thể một tay che trời. Huống chi, mấy năm gần đây lời càng ngày càng ít, nếu có thể ông đã đá văng ý kiến Lam Thiệu Đường từ sớm. Nhưng lại ngại những chứng cớ kia, cũng không tìm được đối tượng thích hợp, mới chậm chạp không thay đổi cách làm.

Mặc dù Mật Tư không nói rõ, muốn giải trừ quan hệ với Lam Thiệu Đường, nhưng ông ta tiết lộ ra ý tứ ngoài mặt chữ, khiến Thụy Hoa do thám được, hiện tại Mật Tư muốn tạo quan hệ buôn bán với người khác.

Không hổ là trong giới chính trị nhiều năm, nói chuyện nửa úp nửa mở, làm cho người ta phải suy nghĩ, trong lời nói lại không quyết định chứng minh: Ông ta thật sự muốn cùng bọn họ hợp tác, đá Lam Thiệu Đường sang một bên.

"Vậy ý của Mật Tư tiên sinh là?"

"Chỉ cần làm cho quan hệ giữa tôi và Lam Thiệu Đường được sạch sẽ, như vậy, chúng ta tự nhiên có cơ hội hợp tác."

Thụy Hoa thầm mắng một tiếng hồ ly, quan hệ giữa bọn họ muốn sạch sẽ, đơn giản chính là muốn phá huỷ tất cả dấu vết, muốn bọn họ ra tay giải quyết Lam Thiệu Đường!

"Mật Tư tiên sinh, tôi nghĩ ngài không nghe rõ ý của chúng tôi!"

Hắn hơi không vui, Mật Tư cũng biết, muốn đối phương làm loại chuyện phí sức lại không có kết quả tốt này, phải trả một cái giá rất cao! Nếu không, ai có thể thay ông dám đắc tội với Lam Bang!

"Tôi rất nguyện ý hợp tác cùng các người, nếu như các người có thể giúp tôi giải quyết xong cái phiền toái này, trên phương diện làm ăn, tôi chắc chắn

toàn lực mà làm. Tiền, ai lại không muốn kiếm, ngài nói, có phải hay không?"

Thụy Hoa lộ ra nụ cười thỏa mãn, liếc mắt nhìn người trẻ tuổi bên cạnh, hắn cũng lộ ra nụ cười, hai bên lại nói chuyện với nhau chốc lát, sau đó đều có chung nhận thức.

Ba người ra khỏi phòng, Mật Tư rất hài lòng đối tác lần này, trước khi đi còn bắt tay với Thụy Hoa và người trẻ tuổi kia, "Hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

Mà một màn này, lại trùng hợp bị một thuộc hạ của Lam Thiệu Đường nhìn thấy, ngay lập tức đi báo tin cho ông ta.

Trong thư phòng tràn ngập mùi thuốc lá, trong bóng tối, vệt sáng màu hồng lúc ẩn lúc hiện, giống như biểu hiện tâm tình không ổn định của chủ nhân căn phòng.

Cho dù là người là trầm ổn như Lam Thiệu Đường, nhất thời cũng cảm thấy sức cùng lực kiệt, như lời hồi báo của thuộc hạ, Mật Tư xuất hiện ở trong câu lạc bộ tư nhân với một người đàn ông hơn 40 tuổi, mà hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Nếu như chỉ là như vậy, Lam Thiệu Đường còn chưa có gì phải lo lắng, nhưng Phong Thần cũng xuất hiện ở đó, thì chính là vấn đề rất nghiêm trọng.

Ông biết, Mật Tư là một người tham lam và lòng nghi kị rất cao, hiện tại hắn lại đang nghi ngờ ông, cho nên, quan hệ giữa hai người không còn giống như trước kia.

Bỗng dưng, một người cao lớn đẩy cửa bước vào: "Lão gia, không xong. . . . . ."

Lam Thiệu Đường nheo mắt, trong lòng lập tức dâng lên dự cảm xấu.

Trong Lam Bang, Tần Thọ Diệp và Lam Thiệu Đường đều ngang sức ngang tài, thế lực cũng ngang nhau, từ lâu Tần Thọ Diệp đã không nghĩ đến việc kinh doanh buôn bán lại ở Lam Bang. Chỉ là nghĩ đến Tần Mặc còn nhỏ, không ai có thể bảo vệ được cô, cho nên mới chậm chạp không thay đổi hành động.

Hiện tại, Tần Mặc đã có khả năng bảo vệ được người của cô, ông cũng không có gì không yên tâm, ngay lập tức tuyên bố ra ngoài, ông rời khỏi Lam Bang, giao tất cả công việc cho Tần Mặc.

Mấy năm gần đây, Tần Thọ Diệp hoàn toàn có thể từ trong Lam Bang độc lập ra ngoài, chỉ là thời cơ chưa tới, hiện tại thời cơ đã thích hợp, đương nhiên ông sẽ không lưu lại. Hơn nữa, thế lực bí mật của ông cũng đã hoàn thiện, chính là thoát khỏi Lam Bang, không còn bất kỳ quan hệ gì với Lam Thiệu Đường!

Sau khi Lam Thiệu Đường nhận được tin tức, trong nháy mắt ánh mắt trở nên lạnh lùng, chuyện này đều có kế hoạch!

Mất đi Tần Thọ Diệp, nội bộ Lam Bang trong nháy mắt hỗn loạn, ngay lúc ấy, hàng hóa Lam Thiệu Đường vận chuyển đều bị giữ lại.

Lam Vụ Vũ vừa nghe tin Lam Bang xảy ra chuyện, cũng không phải do chính mình, liền đi đến bảo lãnh cho Lam Thiệu Đường.

"Ta đã nói giữ lại con nhỏ kia là một tai họa, cô ta phải biến mất!"

Lam Thiệu Đường giận đến nghiến răng, đối phương ba lần bốn lượt khiêu khích ông, ông không thể nhân từ nương tay vì Lam Vụ Vũ nữa.

Lam Vụ Vũ chán nản: "Ba, thôi đi, người dừng tay lại đi!"

"Ta dừng tay lại? Ta vừa dừng tay, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho ta, con muốn nhìn ta chết trên tay bọn họ sao!"

Mật Tư nghe nói Lam Bang hỗn loạn, thừa dịp đó cắt đứt lui tới buôn bán với Lam Thiệu Đường, vào lúc này, Lam Thiệu Đường mất đi hiệp trợ của Mật Tư, đương nhiên việc buôn bán tuột dốc không phanh.

Lam Bang giống như sa sút, Phong Thần và Tần Mặc vẫn luôn ở trong bóng tối quan sát Lam Thiệu Đường, bây giờ ông ta đã nhanh chóng chui vào ngõ cụt rồi, sẽ không có ai vươn tay ra giúp ông ta.

Mà tất cả thế lực của Tần Thọ Diệp, Tần Mặc đều giao cho Phong Thần quản lý, cô vui mừng an nhàn.

"Rất nhanh Lam Thiệu Đường sẽ không có lối thoát, cần phải dồn ép ông ta một chút nữa không?"

Tần Mặc ôm cổ Phong Thần từ phía sau, thấy vẻ mặt anh chuyên chú nhìn màn hình máy vi tính, tùy ý nói một câu, Phong Thần cười cười: "Không cần, để cho bọn họ tự giết lẫn nhau là tốt rồi!"

Mật Tư thấy Lam Thiệu Đường không còn đường để đi, muốn tách rời khỏi ông ta còn không kịp, sao phải giúp ông ta! Chắc hẳn phải như vậy, ông âm thầm giúp Thụy Hoa lẻn vào tư liệu trong Lam Bang, trộm lấy bản ghi chép giao dịch mấy năm qua của bọn họ, hơn nữa còn làm hệ thống trong nội bộ Lam Bang nhiễm virus. Như thế, Lam Thiệu Đường liền mất đi lợi thế cuối cùng, đồng thời khiến Mật Tư buông xuống lòng phòng bị với Thụy Hoa.

Mắt thấy mồi câu có tác dụng, cá cũng sắp cắn câu, Phong Thần liền thả xuống một mồi câu lớn hơn, nhà họ Hàn bán ra vũ khí đạn thuốc.

Mật Tư vừa nghe nhà họ Hàn làm chuyện đó, mặc dù rất hưng phấn, nhưng vẫn có chút lo lắng. Thương lượng buôn bán vũ khí với nhà họ Hàn, hơn nữa dùng đường dây buôn bán của chính mình, Thụy Hoa cũng không xác minh làm rõ nhóm hàng này như thế nào.

"Ngài bảo đảm là không có vấn đề chứ?"

Ông ta hỏi để xác định lại, Thụy Hoa khinh miệt nhìn ông ta một cái: "Nếu như ngài sợ chuyện này, bây giờ chúng ta có thể dừng hẳn hợp tác. Chỉ là nếu ngài bỏ lỡ vụ buôn bán này, nhất định sẽ không tìm được người khác để hợp tác cùng."

Đêm lạnh như nước, vũ khí đạn thuốc đã chuẩn bị ổn thỏa, nếu đám hàng này có thể thuận lợi xuất cảnh thì được lời còn nhiều hơn so với Lam Bang. Gần đây lại sắp đến ngày tuyển cử, mấy người bên Mật Tư tuyệt đối không thể thua, tiền bạc trong tay ông ta cũng đã không còn nhiều lắm.

"Được, tôi đã chào hỏi qua, các người giao hàng đi!"

Mật Tư cắn răng, liều mạng, vấn đề của ông được giải quyết rất dễ dàng.

Lần đầu tiên hợp tác rất thuận lợi, có lần đầu tiên thì có lần thứ hai, khi Mật Tư cảm thấy đã ổn định, có thời gian rảnh rỗi, lại đột nhiên xảy ra chuyện.

Thời điểm vũ khí muốn đi ra ngoài, bị người của nhà họ Hàn cướp lại, Mật Tư nghe nói đêm đó xảy ra bắn nhau quy mô lớn, kinh động đến nhân viên cảnh sát tuần tra vùng gần đó.

Lập tức ông ngã ngồi trên ghế làm việc, hiện tại ông chỉ có một hy vọng duy nhất, chính là những người bị bắt không biết đến sự tồn tại của ông, dù sao ông và Thụy Hoa cùng hợp tác với nhau, nếu như khai ra ông, bọn họ cũng sẽ không có kết quả tốt.

Mật Tư cố gắng trấn định, lo sợ bất an vượt qua một ngày, một ngày này, ông cảm thấy rất dài. Thẳng đến thời gian tan tầm, ông mới miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc ông đi ra khỏi văn phòng cao ốc, có mấy người đàn ông mặc áo đen lập tức đưa ông vào một chiếc xe ô tô màu đen.

Tất cả các vụ án nhạy cảm, đều giao cho chuyên ngành đặc biệt xử lý, thời điểm Mật Tư nhìn thấy Thụy Hoa và Phong Thần, con mắt của ông trợn tròn như sắp rơi khỏi hốc mắt.

"Chào, Mật Tư tiên sinh."

"Ngài...các người. . . . . ."

Hai người nhàn nhã ngồi ở một bên, người bên cạnh cũng đối xử hết sức khách khí với bọn họ, đối xử chênh lệch giữa hai bên không phải chỉ là một khoảng cách nhỏ.

"Mật Tư tiên sinh, từ trong miệng của hai người này chúng tôi biết được, ngài có liên quan đến việc tham gia vụ án, nên xin ngài hãy phối hợp với chúng tôi."

Khi Mật Tư nhìn thấy tất cả vật chứng cùng với bản ghi chép thì gần như ông ngồi phịch xuống ghế, ông cho là phần tài liệu này đã bị tiêu hủy, giờ phút này lại xuất hiện ở trước mắt.

Mặt trên không chỉ ghi lại bằng chứng đắc tội của ông và Lam Thiệu Đường, còn có Hàn Bằng lui tới đi theo bọn họ, những thứ này cũng đủ khiến ông vào tù chung thân.

"Bọn họ. . . . . ."

"May nhờ có bọn họ, chúng tôi mới có thể bắt được ngài đấy!"

Bây giờ Mật Tư mới hiểu được, Thụy Hoa và Phong Thần là cùng một hội! Tất cả chuyện này đều được chuẩn bị đầy đủ, trước tiên loại bỏ đi Lam Thiệu Đường bên cạnh ông, mấy người đó thừa dịp không còn ai mà cùng ông hợp tác. Nắm trong tay toàn bộ chứng cớ giao dịch nhiều năm của ông, cuối cùng cho ông một kích trí mạng!

"Lần này còn làm cho Lam Thiệu Đường vĩnh viễn không thể đứng dậy!"

Phong Thần và Thụy Hoa nhìn nhau cười một tiếng, Mật Tư rơi vào lưới pháp luật, kiện cáo đương nhiên không trốn thoát. Lam Bang đã sắp sụp đổ, Lam Thiệu Đường cũng không cách nào ngăn cản tình hình phát triển mọi thứ, chỉ có thể đợi chết.

Tần Thọ Diệp đúng hạn đi bệnh viện kiểm tra lại, nhận điều trị đúng giờ, bệnh tình đã được kiểm soát, cũng làm cho Tần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Lam Thiệu Đường chẳng qua là đang giãy dụa trước khi chết, chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi, ngày hôm nay, Tần Mặc giúp đỡ Tần Thọ Diệp đi chữa trị, chuyện tình có vẻ như cũng sắp kết thúc rồi.

Cô ngẩng đầu lên ngắm nhìn xung quanh, bỗng dưng, cô nhíu mày, đứng dậy đi đến một phía.

Bóng người kia biến mất ở khúc quanh, Tần Mặc theo sát, lối thoát hiểm mở ra rồi đóng lại, chân cô vừa mới bước vào, cánh tay liền bị người nào đó dùng sức lôi kéo.

Người nọ chỉ mất một chút hoi sức đã chặn cô ở trên tường, dao kề trên cổ của cô lạnh lẽo như băng, làn da trên cổ tiếp xúc với nơi lạnh lẽo kia hình như đã chảy ít máu bị đông lại.

"Lam Thiệu Đường phái anh tới?"

Tay Lam Vụ Vũ khẽ run, tay cầm dao có chút chần chờ, trong ánh mắt của anh thể hiện ra sự mâu thuẫn. Ánh mắt của Tần Mặc khiến cho ngực anh va đập kịch liệt, hiện tại ba của anh phải trốn đi, đều là kiệt tác của Tần Mặc.

Coi như ba của anh vẫn luôn đối nghịch với ba của cô, nhưng tại sao cô giống như muốn đẩy anh đến đường cùng như vậy!

Anh nên hận cô, vì cô liên hiệp với Phong Thần phá hủy tất cả của ba anh, khiến anh cùng đường. Nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy ánh mắt của cô, anh lại không thể xuống tay được, hận ý trong lòng cũng hoàn toàn biến mất.

" Tại sao em làm như vậy? Dời đi thế lực ba em còn chưa tính, lại đẩy ba anh vào đường cùng, đây là ý tứ của ba em, có phải không? "

Đến bây giờ, anh vẫn không tin, Tần Mặc lại làm việc tuyệt tình như vậy.

"Đều là ý tứ của tôi, ba anh làm nhiều việc ác, bị trừng phạt như thế là đáng đời!" Tần Mặc híp mắt, tương đối sảng khoái thừa nhận hành động của mình."Coi như bây giờ anh giết chết tôi rồi, ba của anh cũng không trốn thoát khỏi số phận!"

"Tại sao!"

Lam Vụ Vũ kích động gầm nhẹ, anh vốn cho là hai nhà chỉ xung đột về vấn đề lợi ích, nhưng bây giờ nhìn ánh mắt của Tần Mặc, ánh mắt kia tràn đầy căm hận đối với Lam Thiệu Đường.

Tại sao, tại sao cô phải thể hiện ra ánh mắt như thế?

Tần Mặc lạnh lùng nhìn anh một cái: "Tôi nói nhiều lời vô ích, chính anh nên hỏi Lam Thiệu Đường một chút đi! Chỉ là, ông ta chưa chắc sẽ nói ra chuyện xấu của chính mình!"

Lam vụ Vũ cảm thấy Tần Mặc rất xa lạ, Tần Mặc như vậy căn bản không phải là Tần Mặc mà hắn biết: "Mặc Mặc, tại sao em phải trở thành như vậy? Em không phải là người như thế.”

"Mặc Mặc đã chết, bảy tuổi cô đã chết!"

"Mặc Mặc. . . . . ."

Tần Mặc đẩy tay cầm dao của hắn ra, Lam Vụ Vũ luống cuống đứng trước mặt cô: "Lần sau anh không nên mềm lòng, nếu không, tính mạng của anh khó giữ được."

Đẩy cửa ra, cô không có bất kỳ lưu luyến gì, phía sau cửa đóng lại, ngăn cách Lam Vụ Vũ đang mê mang và ánh mắt khổ sở.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?"

Mục Thất kiểm tra toàn thân Tần Mặc, không có thấy vết thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Không sao, đi thôi!"

Thân thể Tần Thọ Diệp càng ngày càng cường tráng, mặt mày hồng hào, người cũng mập lên. Phong Thần và Tần Mặc cũng không có chuyện phiền lòng, mà hôn sự của nhà họ Hàn và nhà họ Tư, cũng nhanh chóng được triển khai.

Lần này Tư Dung được mặc váy cưới lập gia đình, tâm tình vô cùng kích động, trên mặt hiển rõ nét kiều my của cô gái nhỏ, người mặc áo cưới trắng tinh, váy áo được cắt bớt khiến dáng người ban đầu trở nên nóng bỏng, vừa xuất hiện trước mặt đám người Phong Thần, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Quá lộ liễu rồi !"

Hàn Thu lạnh lùng nói một câu, dập tắt sự hưng phấn của Tư Dung, một bên Phong Thần cười trộm, giả bộ như lật xem tạp chí.

" Lam Bang sụp đổ, có phải nhà họ Hàn đoạt lại được rất nhiều địa bàn hay không?"

Thừa dịp Tư Dung đi đổi lại áo cưới, Hàn Thu và Phong Thần nói về chuyện tình của Lam Bang, Phong Thần chau chau mày: "Anh ngại mình còn chưa đủ bận rộn hả? Cẩn thận tôi nói với vợ mới cưới của anh cho anh về nhà quỳ trên thảm giờ."

Mật Tư vào tù, đảng phái của ông ta xuất hiện một phạm nhân như vậy, tự nhiên sẽ bị người ta nắm lấy làm đầu câu chuyện, chắc hẳn sẽ có một đoạn thời gian không yên ổn.

Mà Phong Thần trợ giúp phá vụ án được thuận lợi, mặt mũi tự nhiên cũng lớn hơn, về sau nhà họ Hàn ở chỗ này phát triển, không cần phải nói, nhất định

là thuận buồm xuôi gió.

Ban đầu Hàn Thu vẫn không phục đối với Phong Thần, nhưng bây giờ thấy sự thành tựu của anh, dĩ nhiên là tâm phục khẩu phục.

"Anh đừng dùng ánh mắt ấy nhìn tôi, tôi không có cái loại yêu thích này!"

"Không sao, hiện nay không phải đang phổ biến loại cấm kỵ thế này sao. . . . . ."

Khó có được lúc Hàn Thu nói giỡn với Phong Thần, cả người Phong Thần cũng nổi lên da gà, không có gì lại nhớ đến Hàn Trữ bị chết oan, vẻ mặt không khỏi trở nên ảm đạm.

"Tôi chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày nói với cậu như vậy."

Hàn Thu nhìn ra trong lòng Phong Thần khổ sở, trước kia Hàn Trữ và anh thường gần gũi với nhau, vì hai người cũng không có ý chiếm đoạt những thứ gì, so sánh với Hàn Thu nhất định phải có được vị trí quản lý cả nhà họ Hàn, Phong Thần và Hàn Trữ lại từng trải qua nhiều chuyện.

Hàn Thu và Hàn Trữ qua lại không thân cận lắm, đối với anh mà nói, Hàn Bằng là kẻ địch của anh, cho nên, con trai của kẻ địch đương nhiên là không thể quá mức gần gũi. Bọn họ ở trong đại gia tộc này, có thể có anh em thân thiết, đã ít lại càng thêm ít.

Phong Thần cười nhạt, anh cũng không suy nghĩ quá nhiều, anh vẫn luôn cảm thấy, có thể cả đời anh và Hàn Thu đều là đối thủ một mất một còn. Bởi vì anh ta luôn coi anh là kẻ địch, hơn nữa, khi đó, Tư Dung vẫn luôn theo đuổi phía sau Phong Thần, đâu còn quan tâm đến tâm ý của Hàn Thu đối với mình.

Nếu như không có Tần Mặc, có thể anh sẽ không qua lại với Hàn Thu, cũng sẽ không ở chỗ này trong thời gian dài như vậy, có lẽ Tần Mặc chính là bước ngoặt của anh.

Nghĩ đến Tần Mặc, khóe miệng Phong Thần không khỏi giương lên, ban đầu gặp mặt, cô không lưu tình chút nào làm anh bị thương, khiến anh nếm mùi vị thất bại lần đầu tiên. Anh còn nhớ rõ sáng sớm hôm đó, cô bé nhìn như là một con búp bê lạnh lẽo, gọi hắn là chú.

"Có lẽ chuyện này sâu bên trong đã được bố trí thoả đáng, hôn lễ vào dịp Giáng Sinh sao?"

Hàn Thu gật đầu một cái, bày ra một nét mặt vô cùng bất đắc dĩ : "Dung Dung nói, vào ngày lễ Giáng Sinh sẽ rất có tình cảm, thật sự là không chịu nổi."

Mặc dù vẻ mặt của anh ta vô cùng bất đắc dĩ, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy cưng chiều, bộ mặt cũng là tâm tình vui sướng muốn làm chú rể, Phong Thần nhìn thấy không khỏi sinh lòng hâm mộ, lúc nào thì anh mới có thể lấy Tần Mặc về nhà đây?

Trước không nói tuổi của nàng còn quá nhỏ, Tần Thọ Diệp cũng sẽ không gả con gái bảo bối của mình cho anh sớm như vậy, bây giờ anh còn đang trong thời gian quan sát, anh cũng không thể phạm bất kỳ một lỗi nhỏ nào.

"Cô dâu nhỏ của cậu kìa!"

Hàn Thu nhìn thấy bóng dáng của Tần Mặc, Phong Thần quay đầu, thấy Tần Mặc đang đi về phía của hai người.

"Hôm nay Lam Vụ Vũ đến tìm em?"

Phong Thần kéo cô qua một bên, trên mặt hết sức nghiêm túc, cô nhóc này thật không biết hai chữ nguy hiểm viết như thế nào sao! Bây giờ Lam Thiệu Đường còn đang trong quá trình truy nã, Lam Vụ Vũ lại là con trai của ông ta, ngộ nhỡ anh ta đến uy hiếp cô thì làm thế nào!

Tần Mặc thấy trên mặt Phong Thần không vui, thành thành thật thật nói: "Em hiểu rõ anh ta, anh ta sẽ không ra tay với Mặc Mặc."

Cô ý vị sâu xa nói, nhất thời Phong Thần không kịp phản ứng, cảm thấy cô nói rất kỳ quái: "Cái gì gọi là sẽ không ra tay với Mặc Mặc? Tiểu Mặc, em rốt cuộc có ý tứ gì?"

Trong đầu Phong Thần ý thức được cái gì, lại nhất thời chưa nghĩ tới, gương mặt anh tràn đầy khó hiểu, Tần Mặc an ủi: "Tốt lắm, không phải em cũng không có chuyện gì sao! Em nắm chắc rồi mới có thể đi, em cũng không làm trái với quy ước, vẫn luôn nghĩ tới giao ước cùng anh."

Mặt của anh vẫn còn căng thẳng, trong lòng có chút chua chua, từ nhỏ Lam Vụ Vũ đã quen biết với Tần Mặc, đồng dạng với thời gian ở cạnh cô được rất lâu. Anh ta hiểu biết về cô, mà cô, cũng giống nhau hiểu rõ Lam Vụ Vũ.

"Anh thử qua lễ phục chưa?"

Tần Mặc thấy anh còn rối rắm trong vấn đề này, liền lôi kéo anh đi thử lễ phục của phù rể, cô nghĩ, có lẽ nên tìm thời gian, nói tất cả mọi chuyện cho anh biết.

Nhưng không đợi cô giải thích, Phong Thần cũng có chút rõ ràng rồi, nhưng anh vẫn không dám xác định.

Ban đêm, hai người trở lại nhà trọ, Phong Thần muốn nói lại thôi, Tần Mặc biết, cô nên nói rõ cho anh hiểu. Chỉ là, sẽ có chút khó có thể tin.

"Em có việc muốn nói với anh, chỉ là. . . . . ."

Tần Mặc có chút khó nói lên lời, vừa mới mở miệng, đã không nói tiếp được. Đổi lại bất kể là một ai, cũng khó mà tin tưởng được.

"Anh nghe, em nói đi."

Phong Thần đã chuẩn bị tốt tâm lý, ánh đèn chiếu trên mặt của Tần Mặc càng làm cho nước da trắng nõn, tóc dài đến bả vai của cô, làm cô tăng thêm một phần mềm mại và quyến rũ của người con gái.

Cô nhìn ánh mắt của Phong Thần, hít một hơi thật sâu:

"Năm đó bảy tuổi. . . . . ."

Tần Mặc nhớ rất rõ ràng, một ngày kia, mẹ cô mang theo hai chị em cô đi chơi, ở trên xe, mẹ cười dịu dàng, kể chuyện xưa cho hai chị em.

Nhưng đột nhiên chiếc xe xóc nảy lên, ngay sau đó, cô cũng cảm thấy một hồi va chạm mãnh liệt. Mẹ vẫn che chở bọn họ, nhưng đầu cô vẫn bị va chạm trúng, ngất đi.

Chờ khi cô tỉnh lại, ba người bọn họ đã bị nhốt trong một căn phòng ở nhà gỗ nhỏ, bên trong rất tối, một chút ánh sáng cũng không có.

Cô là người đầu tiên tỉnh lại, mẹ và em gái vẫn chưa tỉnh, cũng chính vì như vậy, cho nên cô nghe được một giọng nói vô cùng quen thuộc. Cửa được mở ra, hai người đàn ông kia dẫn theo mẹ đi ra ngoài, cô không thể hét lên, chỉ có thể giả bộ bất tỉnh.

"Chờ lúc mẹ trở lại, liền nói cho em biết nơi cất giấu tài liệu, lúc ấy ánh sáng quá mờ, cho nên. . . . Bà cũng không nhận ra, em là Tần Mặc hay là Tần Ngôn, bà nói, Ngôn Ngôn, không nên tin Lam Thiệu Đường. . . . . ."

"Cho đến khi hai người bọn em bị đưa vào bệnh viện, mẹ vẫn luôn nói, Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn. . . . . ."

Phong Thần ôm cô vào trong ngực, chuyện về sau, anh đều đoán được rồi, Tần Mặc thật sự đã bị chết ở trên bàn mổ, còn cô, lại lấy thân phận của Tần Mặc để sống. Chỉ có khi Tần Ngôn chết rồi, Tần Mặc mới có thể sống sót.

Ngay cả cha mẹ cũng không phân biệt rõ hai người sinh đôi, như thế nào Lam Thiệu Đường lại nhận ra được đây? Ông ta cho là bí mật kia, đã theo Tần Ngôn chôn xuống đất, nhưng ông ta vẫn tính sót, Tần Mặc và Tần Ngôn, không ai phân biệt được rõ ràng.

"Cho nên, anh phải biết, bây giờ em là người nào chứ?"

Dùng thân phận của Tần Mặc để sống sót, cô lại là Tần Ngôn, cho nên, mỗi lần Lam Vụ Vũ đều nhìn thấy Tần Mặc mới thả cô ra, nếu như anh ta biết, người anh ta luôn dụng tâm bảo vệ chính là Tần Ngôn, như vậy. . . . . .

Tần Mặc đã chết, nhưng Lam Vụ Vũ vẫn luôn bảo vệ giấc mộng này.

"Đầu tiên em cũng không biết, tại sao Lam Thiệu Đường bắt cóc bọn em, quan hệ của ông ta và ba vẫn luôn rất tốt, tại sao lại muốn hạ độc thủ với bọn em? Những ngày đó, chỉ cần mỗi lần em gặp được ông ta, em liền rất sợ, rõ ràng ông ta cười với em, nhưng trong tâm ông ta, chính là mang theo sát ý đấy!" Tiểu Tần Mặc, không. . . . . Cô là Tần Ngôn, từ giờ khắc này, rốt cuộc Tần Ngôn sống lại.

"Sau này em mới biết, Lam Thiệu Đường vì lấy chứng cứ kia trong tay mẹ em. Nhất định anh đã nghe nói qua, hai người bọn họ vì mẹ của em, đã từng thiếu chút nữa trở mặt thành thù, cuối cùng, Lam Thiệu Đường buông tay. Thật ra thì, chuyện đó căn bản là sai, mười phần sai!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lộ ra vẻ mặt hết sức phức tạp, Phong Thần hỏi: "Chẳng lẽ chuyện này là do Lam Thiệu Đường bày kế?"

Tần Mặc cười khổ một tiếng : "Anh đoán không sai. Ban đầu mẹ em ở cùng một chỗ với Lam Thiệu Đường, nhưng Lam Thiệu Đường vẫn không yên lòng đối với ba vẫn, cho nên mới đưa mẹ đến bên cạnh ông, giám thị từng hành động của ông. Nhưng ai biết, bà thật sự lại có tình cảm với ba, không tiếc dùng tính mạng để bảo vệ ông."

Cô lừa tất cả mọi người, ngoại trừ ba cô, không có người khác biết, cô là Tần Ngôn.

Những chuyện này đều do Tần Thọ Diệp nói cho cô biết, ban đầu mẹ cũng rất sợ, nhưng vẫn quyết định nói chân tướng sự thật cho ba. Lúc cô biết được, Tần Ngôn mới biết, trước đây trên mặt của mẹ luôn luôn u buồn, chính là lo lắng cho ba và cô còn có Tần Mặc. Mà chuyện bà lo lắng, vẫn xảy ra.

Cô lừa mọi người, trừ ba, không có người khác biết, cô là Tần Ngôn. Đối với việc này, Tần Thọ Diệp cảm thấy rất có lỗi với Tần Ngôn, cô cần thân phận Tần Mặc để sống tiếp, không thể trở về làm Tần Ngôn.

"Tiểu. . . . . Ngôn Ngôn. . . . . Em trở lại là chính mình, bây giờ không có ai có thể tổn thương em được. Em là Tần Ngôn, là Ngôn Ngôn của anh. . . . . ."

Phong Thần ôm thật chặt người trong ngực, Tần Ngôn ngẩng đầu lên : "Em không có chút khổ sở nào, thật sự, có thể thay thế Mặc Mặc sống tiếp, em cảm thấy thật vui mừng. Được làm Tần Ngôn hay không cũng không phải chuyện quan trọng, quan trọng là, anh biết em là ai, tên cũng chỉ là một ký hiệu mà thôi, không phải sao?"

"Ngôn Ngôn. . . . . ."

Phong Thần hôn lên môi của cô, mặc dù chưa quen thuộc tên của cô, nhưng đối với người của cô, anh đã quen thuộc đến sâu tận xương tủy. Ngoài mặt cô luôn lạnh lùng như búp bê, nhưng trong lòng lại nóng như núi lửa, vốn dĩ lòng của cô rất mềm yếu, ấp áp.

Tên chỉ là một ký hiệu, quan trọng là, cô ở bên cạnh anh, linh hồn của cô chính là cô gái gọi là Tần Ngôn.

"Thật ra thì, anh đã nghi ngờ từ sớm."

Phong Thần chạm chạm vào mũi của cô : "Còn nhớ rõ lần đầu tiên anh thấy em trần trụi không?"

Mặt của Tần Ngôn nhanh chóng đỏ lên, làm sao cô không nhớ rõ! Lúc ấy cô còn đang đổi áo ngủ, cứ như vậy anh xông vào trong, khiến cho cô giận đến muốn giết người!

"Mặc dù anh khi đó chỉ nhìn thoáng qua, nhưng trước ngực của em lại rất trơn bóng, không có một chút dấu vết nào của dao."

Từ nhỏ thân thể của Tần Mặc không tốt, trái tim có khuyết điểm, ở bên ngoài Tần Thọ Diệp nói, Tần Mặc đổi lấy trái tim của Tần Ngôn, nên mới có thể sống sót. Nhưng mà, anh cũng không nhìn thấy có dấu vết giải phẫu, lúc ấy anh đã cảm thấy kỳ quái.

Nhưng sau đó anh suy nghĩ lại, khoa học kỹ thuật bây giờ phát triển như vậy, con gái rất quan tâm đến mấy việc này nên chuyện vết thương được xử lý sạch sẽ, cũng có khả năng. Cho nên, anh cũng không nhắc đến chuyện này.

Tần Ngôn dựa vào trong ngực của anh, Phong Thần của cô thật là cẩn thận : "Em rất nhớ Mặc Mặc. . . . . ."

"Vậy chúng ta cũng sinh một đôi song sinh thôi. . . . . ."

Đáp lại Phong Thần chỉ có một tiếng xem thường, hai người chơi đùa một lát, rồi cùng nhau ngủ trên ghế sô pha.

Ngoài phòng tuyết rơi xuống càng nhiều, giống như lông ngỗng bay nhẹ nhàng chôn toàn bộ thành phố dưới mặt đất, bầu trời mờ mờ không thấy một tia ánh sáng, làm cho tâm tình người ta cũng đọng lại.

" Tuyết rơi xuống lớn như vậy, nếu như đến ngày lễ giáng sinh còn như thế, thế thì thật là quá tệ!"

Tư Dung nhìn ngoài cửa sổ oán trách, là một phù dâu duy nhất đối với Tần Ngôn mà nói, dạng thời tiết gì cũng không thể ảnh hưởng đến tâm tình vui vẻ của cô.

Mặc dù còn chưa bắt được Lam Thiệu Đường, nhưng rốt cuộc có thể báo được mối thù nhiều năm qua, khiến cô vô cùng vui vẻ, đương nhiên sẽ không để ý đến tiếng oán giận của Tư Dung.

"Tìm em làm phù dâu, rốt cuộc là đúng hay sai? Lỡ như hôm đó danh tiếng của chị bị em áp đảo, thì phải làm thế nào đây?"

Tư Dung nhìn khuôn mặt của Tần Ngôn, mặc dù mới chỉ là một học sinh trung học, nhưng bộ dáng thật sự xinh đẹp, cô là người hay bắt bẻ như vậy, nhìn vào còn thấy đẹp, nếu em ấy ăn diện thêm chút nữa, không phải càng thêm mê người!

Cô đã thấy qua dáng vẻ ăn mặc tỉ mỉ của Tần Ngôn, bộ dáng kia, gần như có thể mê đảo rất nhiều người, cô đang suy nghĩ rốt cuộc có nên thay đổi người khác hay không đây? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô cũng không có người nào để lựa chọn.

"Vậy em không làm phù dâu nữa, chị mời người khác giỏi hơn đi!"

Nói thật, nếu không phải là do Phong Thần nói, cô mới không làm phù dâu gì đó, lại còn phải đi giày cao gót! Mặc dù bây giờ cô đã điều chỉnh bước đi tốt, nhưng cô vẫn không hề thích như cũ.

"Đừng. . . . . Chị nói nhảm đấy!"

Tần Ngôn được Tư Dung chọc cho vui vẻ, nhưng một giây kế tiếp, tươi cười của cô lập tức dừng lại, cô nhìn chằm chằm ra bên ngoài cửa sổ, bóng người vừa rồi nhanh chóng biến mất. Nhanh đến nỗi khiến cô cảm thấy, vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Các cô đang ở bên trong một cửa hàng áo cưới cao cấp, hệ thống an ninh trong cửa hàng là tân tiến nhất, nhân viên cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, hơn nữa vì an toàn của khách hàng, nên đặc biệt bố trí các nhân viên bảo vệ chuyên nghiệp. Những người này đều xuất ngũ từ quân nhân, hoặc là người trước kia có chức vụ đặc biệt.

Trong cửa hàng, cô không sợ có người đến bắt cóc, nhưng mà. . . . . Cô nói Tư Dung đổi lại quần áo, hai người chờ ở trong cửa hàng, nói Phong Thần phái người tới đón bọn họ.

Lam Vụ Vũ, ánh mắt anh nhìn cô thay đổi, giống như đã không còn cưng chiều và mâu thuẫn đối với Tần Mặc.

Nhất định Lam Thiệu Đường đã biết, cô là Tần Ngôn, không phải là Tần Mặc. Mặc dù Tần Mặc có bệnh tim, nhưng hết sức hiếu động, thường xuyên

chơi đùa với cô. Mà Tần Ngôn, mặc dù thân thể khỏe mạnh, nhưng trầm mặc ít nói, rất nhiều lúc, cô luôn thích một mình ở một chỗ.

Rõ ràng khác biệt như vậy, rõ ràng sơ hở như vậy, nhưng lại không ai phát hiện.

Người ngoài chỉ cho rằng, cô bé bị kinh sợ quá lớn, nên dẫn đến trầm mặc, khép chặt chính mình trong thế giới an toàn.

Mà chân tướng sự thật, lại vượt qua dự đoán của mọi người.

Mục tiêu của Lam Vụ Vũ là cô, Phong Thần vừa nhận được điện thoại của Tần Ngôn, không ngừng nhanh chóng chạy đến, trước tiên đưa Tư Dung an toàn trở về nhà, sau đó hai người mới về nhà họ Hàn.

"Em cảm thấy, anh ta đã biết."

Phong Thần nghe Tần Ngôn nói, trái tim không khỏi chấn động, người Lam Vụ Vũ thích vẫn luôn là Tần Mặc, hiện tại Tần Mặc đã trở thành Tần Ngôn, anh ta sẽ không xuống tay lưu tình với cô thêm nữa.

Hai cha con bọn họ, có lẽ đã bắt đầu tìm cơ hội ra tay với cô, cô là người quan trọng nhất của Tần Thọ Diệp và Phong Thần, bắt được cô, sẽ không sợ Phong Thần và Tần Thọ Diệp hành xử bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

"Lam Thiệu Đường quá giảo hoạt, còn có thể ẩn thân kỹ như vậy, ông ta nhất định còn có nhân mã trong tay!"

Ban đầu thật sự không nên bỏ qua cho ông ta, trực tiếp một phát kết liễu ông ta, hôm nay cũng sẽ không có phiền toái gì khác.

Cái bọn họ lo lắng chính là, hôn lễ của Hàn Thu và Tư Dung đã đến gần ngay trước mắt rồi, Lam Thiệu Đường và Lam Vụ Vũ, có thể thừa dịp hôn lễ này xuống tay với bọn họ hay không?

Mấy kẻ đó đã không còn gì trong tay, nên không cần cố kỵ bất cứ thứ gì, Lam Thiệu Đường vốn đã hết sức ghen ghét đối với Tần Thọ Diệp, Lam Vụ Vũ lại biết được thân phận hiện tại của Tần Ngôn. Bọn chúng nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng hôn lễ cũng phải bởi vì bọn họ mà kéo dài thời hạn sao?

Chuyện ông cụ nhà họ Hàn hy vọng nhất là nhà họ Tư có thể kết thân với nhà họ Hàn, sau khi biết việc bọn họ băn khoăn, vẫn quyết định cử hành hôn lễ đúng ngày.

Hôn lễ vẫn được cử hành trong một tòa giáo đường, Phong Thần và Tần Ngôn dường như đã trải qua mấy đời, lần trước ở trong giáo đường này, anh diễn trò kết hôn cùng Tư Dung, cô lấy thân phận của khách mời tham gia. Hôm nay, bọn họ lấy thân phận của phù rể phù dâu đứng chung một chỗ, chứng kiến thời khắc trang nghiêm của một đôi bích nhân.

Một thân lễ phục trắng noãn nổi bật lên vẻ cao quý xinh đẹp của cô, tất cả phái nam trong lễ đường đều đưa mắt dừng lại trên người cô, nhưng cô hoàn toàn không rảnh để ý tới những ánh mắt kia. Con ngươi cô giống như mèo nhỏ, phòng bị nhìn bốn phía bên trong sân, trên người cô cũng được trang bị ra đa tối tân, thăm dò những vị khách không mời mà đến kia.

Cho đến lúc âm nhạc vang lên, Tư Dung kéo tay cha, chậm rãi đi về phía Hàn Thu, thần kinh mọi người vẫn căng thẳng như cũ. Trong giáo đường có đặt máy điều hòa không khí quạt gió nhẹ, cùng với nhiệt độ bên ngoài trái ngược.

Một đôi bích nhân hoàn thành nghi thức thần thánh, trong lúc này, bất kỳ một chuyện khác lạ gì cũng chưa từng xảy ra, Phong Thần và Tần Ngôn không hiểu ra sao, chẳng lẽ bọn họ nghĩ sai lầm rồi?

Bỗng dưng, điện thoại Phong Thần vang lên, anh bắt máy, khuôn mặt lập tức biến sắc, ở bên tai Tần Ngôn nói nhỏ một phen, sắc mặt của cô trong nháy mắt tái nhợt.

Bên tai Tư Đồ Kiều nghe giọng Phong Thần chỉ điểm, lập tức đâu vào đấy mang khách mời rời khỏi lễ đường, sau khi hôn lễ của Hàn Thu và Tư Dung kết thúc, kế hoạch của hai người là trực tiếp lên máy bay đi hưởng tuần trăng mật.

"Đinh đinh đinh" ba tiếng chuông vang, khiến người ta cảm thấy trang nghiêm và thần thánh, lúc tất cả mọi người đều rời đi, Phong Thần và Tần Ngôn lên trên chỗ gác chuông.

Gió thổi lạnh run, Tần Ngôn không để ý chỉ mặc bộ váy mỏng, Phong Thần kéo áo khoác của mình xuống, khoác lên người của cô.

"Lam Vụ Vũ, anh ra đây! Anh đã làm gì ba của tôi!"

Tần Ngôn cảm thấy gió thổi rất lạnh, nhưng lòng của cô so với này trân gió lạnh này càng trở nên lạnh lẽo hơn, cô chỉ còn Tần Thọ Diệp là người thân nữa, tại sao bọn họ còn không bỏ qua cho ông ấy!

Làm cô khó nuốt trôi cục tức hơn, đó là sau khi Lam Vụ Vũ biết được cô là Tần Ngôn, một chút mặt mũi cũng không cần để ý, lại dùng Tần Thọ Diệp làm con tin! Cô luôn cho rằng, Lam Vụ Vũ nghi kị Tần Mặc, nhưng chẳng biết tại sao, hiện tại anh ta làm như vậy, khiến cho cô cảm thấy trong lòng thật đau.

Cô cũng không phải một người lãnh huyết vô tình, cô cũng có tình cảm, mười mấy năm qua làm bạn, mặc dù cô luôn từ chối khó chịu với anh, nhưng anh luôn che chở và bảo vệ cô, cũng làm cho cô cảm động.

"Cô lừa tôi thật khổ! Tần Ngôn!"

Lam Vụ Vũ xuất hiện từ phía sau vách đá, trong mắt của anh không còn sự thương yêu đối với cô, nhưng nhìn gương mặt giống nhau, trong lòng của anh lại thấy mê mang.

Trong lòng anh luôn nghĩ cô là Tần Mặc, những năm gần đây, anh không ngừng đến gần cô, mà cô luôn luôn dùng sự lạnh lùng của mình kháng cự anh. Anh cho rằng nguyên nhân vì ba của mình, nhưng thì ra, cô không phải là người trong lòng của anh.

"Ba tôi!"

Lam Vụ Vũ lắc đầu một cái, "Cô cho rằng tôi sẽ đem người đến đây sao? Nếu như các người còn có mạng, liền đến địa chỉ này cứu ông ta đi!"

Khuôn mặt anh lạnh lẽo, ném một tấm thẻ xuống bên chân của hai người, bất chợt một trận gió lớn đánh về phía ba người, kèm theo tiếng cánh quạt vang dần dần đến gần, một chiếc máy bay trực thăng xuất hiện ở trên ba người.

Thang mây cuộn xuống, tâm tình Lam Vụ Vũ phức tạp liếc mắt nhìn Tần Ngôn, "Các người chỉ có 2 phút để chạy thôi!"

Nói xong, anh nắm lấy thang mây, máy bay trực thăng chậm rãi mang anh cách xa mặt đất.

"Anh không được đi! Lam Vụ Vũ, nếu như ba tôi có gì ngoài ý muốn, tôi sẽ không bỏ qua cho anh . . . . ."

Giọng nói mơ hồ bị tiếng gió che mất, Lam Vụ Vũ chỉ có thể nhìn thấy miệng của Tần Ngôn hơi khép mở, vẻ mặt tức giận giống như hận không thể xé rách anh. Anh đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau nhói, nhưng ngay sau đó, anh quên đi cái cảm giác kia.

"Thần, có bom, các người đi mau!"

Giọng nói Tư Đồ Kiều lo lắng truyền vào lỗ tai, Phong Thần rút tai nghe trong tai ra, nắm tay Tần Ngôn chạy xuống dưới lầu.

"Lam Vụ Vũ đáng chết!"

Lam Vụ Vũ trở mặt không nhận thức nhau, trong lòng Phong Thần lần nữa mắng anh ta vô số lần, mặc dù Tần Ngôn không phải Tần Mặc, nhưng anh ta thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh đi!

Tần Ngôn lừa anh ta, nhưng cũng là vì sự sống sót của bản thân, không nói đến cùng là đúng hay sai. Nhưng bây giờ anh ta muốn đẩy cô vào chỗ chết, một chút tình cũ cũng không nhớ đến, quả nhiên là con trai của Lam Thiệu Đường, đều một dạng ác độc như nhau!

Hai người vội vã lao xuống dưới lầu, lại thấy đến không nên xuất hiện lại có mặt, "Không phải các người đã đi sao!"

Mắt thấy con số màu đỏ trên mặt bom từng giây từng giây chạy đi, chỉ còn lại thời gian ba mươi giây, nhưng cô dâu đang mặc áo cưới, vốn nên bắt đầu hưởng tuần trăng mật này lại tụ chăm chú nhìn vào mấy sợi dây ở bên trong.

"Số thuốc nổ này có thể phá hủy cả những tòa nhà xung quanh, trừ phi chúng ta có bàn chân thánh, nếu không thì hoàn toàn không thể trốn thoát!"

Tư Dung vô cùng tỉnh táo, Hàn Thu đương nhiên cũng vô cùng tin tưởng cô, Tư Đồ Kiều biết Phong Thần gặp nguy hiểm, vốn dĩ là không thể nào tự mình bỏ chạy.

"Còn mười giây!"

Tư Đồ Kiều vô cùng khẩn trương, cho dù đang là mùa đông, nhưng trên trán của anh vẫn toát ra một tầng mồ hôi nóng, quần áo cũng bị mồ hôi thấm ướt.

Ánh mắt của Tư dung thẳng tắp nhìn chằm chằm sợi dây trong tay, đồ nghề trong tay không chút do dự cắt đứt, "lạch cạch" một tiếng, con số màu đỏ dừng lại, thời gian ba giây cuối cùng, bọn họ thoát khỏi Quỷ Môn quan.

"Bọn ta thấy sắc mặt của hai người, cũng biết các người gặp phiền toái."

Tư dung xoa xoa mồ hôi trên trán, mặc dù quả bom này làm rất phức tạp, thật khiến cho cô mất một phen công phu, nhưng đối với cô mà nói đây quả là một việc cỏn con.

Thật ra trong thời điểm đang cử hành hôn lễ cô cũng rất lo lắng, nhưng cuối cùng chuyện gì cũng không xảy ra, khó tránh khỏi việc khiến cho cô cảm thấy quái dị.

Ngay sau đó, Tư Đồ Kiều bắt đầu sơ tán đám người, bọn họ liền ý thức được, không phải là không có chuyện xảy ra, mà là đã được tiến hành rồi. Cho nên, bọn họ lập tức quyết định ở lại, nhìn một chút coi có thể giúp một tay hay không.

Không ngoài dự đoán, Tư Đồ Kiều phát hiện bom ở một góc, bom này không thể chuyển động, chỉ cần thoáng chuyển động, sẽ gây nổ.

May mắn là Tư Dung ở lại, nếu không, giáo đường cô cử hành hôn lễ sẽ bị hủy diệt.

"Đừng nói nữa, aiiii... Đi về trước thương lượng lại thôi."

Tần Ngôn dọc theo đường đi đều trầm mặc, trong tay cầm mẩu giấy Lam Vụ Vũ đưa cho cô, phía trên là một chuỗi địa chỉ, Phong Thần thấy cô không nói lời nào, biết hành động của Lam Vụ Vũ đã khiến cho cô hết sức thất vọng.

Hai người đi tắm qua, nhìn mảnh giấy trên bàn, nhất thời không biết nói gì.

Lam Thiệu Đường để dành người cuối cùng hiện tại đã có chỗ dùng, trước kia có một lão đại trong bang phái đã từng chịu ân huệ của ông, hơn nữa đây là lần trả ơn cuối cùng, cũng là lần gắng sức báo thù cuối cùng của Lam Thiệu Đường.

Ông ta nhìn Tần Thọ diệp, trong mắt có nồng đậm không cam lòng, bọn họ tranh đấu nhiều năm như vậy, nếu không phải Tần Ngôn có Phong Thần trợ giúp, ông ta sẽ không nghèo túng giống như bây giờ.

Mắt thấy vùng đất một tay tạo dựng lên, bị người phá hủy không còn dư lại chút nào, mắt thấy giang sơn mình tân tân khổ khổ bị vùi lấp, lập tức bị người khác chia cắt sạch sẽ. . . . . Loại cảm giác này, thật là giống như có trăm ngàn con kiến gặm cắn tim ông ta.

"Tần Thọ Diệp, tôi với ông đấu cả đời, nhưng bây giờ lại bại dưới tay một thằng nhóc, tại sao vận khí của ông luôn tốt như vậy!"

Lam Thiệu Đường ngồi đối diện ông, không hề cam lòng, so sánh Tần Thọ Diệp với ông ta, trông ông bình tĩnh hơn rất nhiều. Ông lắc đầu một cái, cũng không phải vận khí của ông tốt, mà là, Lam Thiệu Đường quá khát vọng quyền lực, ông ta đã không có cách nào giới hạn cho việc làm của mình.

"Nếu như không phải ông vội vã hám danh lợi, không phải luôn đề phòng với bất kỳ người nào, không giở ra nhiều thủ đoạn hèn hạ như vậy, vậy ông cũng sẽ sống rất thoải mái."

Kể từ khi Tần Thọ Diệp biết được mình bị ung thư dạ dày, cũng đã xem nhạt chuyện này, đồ khi còn sống lấy được, lúc chết đi cũng không thể mang theo, cần gì khi còn sống phải chấp nhất như vậy?

"Đều là nói nhảm! Nếu như tôi không ra tay ngoan độc, thì tôi còn sống đến bây giờ sao? Tần Thọ Diệp, không cần nói chút đạo lý đó với tôi, nếu như tôi sớm biết hôm nay sẽ thua bởi con gái ông, bại bởi sự liên thủ của nó cùng với Phong Thần, lúc đầu tôi đã giết chết Tần Mặc với Tần Ngôn rồi!"

Hai đứa bé song sinh, ông hoàn toàn không phân rõ được ai là Tần Ngôn, ai là Tần Mặc, ban đầu ông nhất thời mềm lòng, không ra tay lấy đi mạng sống của Tần Ngôn, bây giờ nghĩ lại, thật là thất sách!

Ông ta cũng không nghĩ tới, một chiêu lấy mèo tráo thái tử này, chính là lừa gạt hơn mười năm.

Tần Thọ Diệp nhìn Lam Thiệu Đường, ban đầu bọn họ không có gì cả, dựa vào hai bàn tay của mình gây dựng lên vùng đất thuộc về họ, lúc ấy bọn họ không có gì, chỉ có một thân nhiệt huyết.

Thời điểm bọn họ hai bàn tay trắng lập nghiệp, cả hai người đối xử chân thành với nhau, cái gì cũng không so đo. Đợi đến khi bọn họ cái gì cũng có, vị trí càng ngày càng cao, khoảng cách giữa hai người cũng càng ngày càng xa.

Chẳng biết bao lâu, ông đã không nhớ nổi, thời điểm hai người bọn họ bình tĩnh hòa nhã ngồi xuống nói chuyện với nhau đã cách đây bao lâu.

"Con bé là con gái của Vân Tâm, ông cũng nhẫn tâm xuống tay sao?"

Lam Thiệu Đường vừa nghe thấy cái tên này, vẻ mặt biến đổi lớn, "Đừng nhắc tới cô ta, cô ta lại dám phản bội tôi! Ngược lại còn giúp đỡ ông đối phó với tôi, ông cảm thấy tôi sẽ tha thứ cho cô ta, sẽ hạ thủ lưu tình đối với đứa con của cô ta sao! Huống chi, đó là hai đứa con của ông, hai người bọn họ đều là con của ông!"

Vân Tâm, cái tên này là cấm địa của ông ta, đã bao nhiêu năm, sau khi trải qua một năm kia, ông ta đã thật lâu chưa từng nghe qua cái tên này. Cái tên khiến cho ông ta vừa yêu vừa hận, cũng làm cho ông ta hối hận vô cùng.

Mà mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt Tần Ngôn, ông ta sẽ nhớ tới Vân Tâm bị ông ta hại chết, vốn dĩ cô ấy không thể ở chung một chỗ cùng với Tần Thọ Diệp, là ông ta đã cô trong tay của người khác. Là chính ông ta, đẩy cô vào trong ngực Tần Thọ Diệp.

"Ông đã không có thuốc nào cứu chữa được rồi, Vân Tâm không phải là muốn hại ông, mà là muốn ông quay đầu lại, nhưng mà, chứng cớ kia lại làm cho ông càng trở nên điên cuồng."

Tần Thọ Diệp nhìn Lam Thiệu Đường đã hoàn toàn thay đổi, trong lòng cảm thán, đó là thứ Vân Tâm để lại cho ông ta để giữ được mạng sống, cũng là để lại đường lui cho bọn họ.

Nếu như ông thật sự muốn đưa Lam Thiệu Đường vào chỗ chết, ông đã sớm lấy phần tài liệu này ra, cần gì chờ lâu như vậy chứ.

"Tôi điên rồi, cũng là do các người ép!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 26.1

Edit: shailene.419

Beta: Mavis Clay, Sunlia, Melodysoyani.

Ông ta cũng không ngờ, điều này lại biến con báo thành thái tử, cú lừa kéo dài hơn mười năm.

Tần Thọ Diệp nhìn Lam Thiệu Đường, lúc đầu ông ta chẳng có cái gì cả, dựa vào hai bàn tay của mình gây dựng nên cơ nghiệp này, lúc ấy ông ta không có cái gì cả, chỉ có một bầu nhiệt huyết.

Lúc chưa có gì, hai người đối xử chân thành với nhau, không so đo người kia có gì, nhưng vị trí ngồi càng cao, khoảng cách ban đầu của hai người cũng dần xa cách.

Chẳng bao lâu sau, cũng chẳng nhớ nổi lần cuối họ ngồi nói chuyện với nhau là bao lâu rồi.

"Đó là con gái của Vân Tâm, ông cũng nhẫn tâm ra tay?"

Lam Thiệu Đường vừa nghe thấy danh xưng ấy, biểu cảm lập tức thay đổi: "Đừng nhắc đến người đàn bà ấy, bà ta phản bội tôi, còn giúp người khác đối phó tôi, cho rằng tôi sẽ tha thứ cho bà ta, sẽ hạ thủ lưu tình với con gái bà ta, đó là đứa con của hai người bọn chúng, là con của hai người bọn chúng!"

Vân Tâm, cái tên này đúng là điều cấm kị, bao nhiêu năm, qua một năm sau đó, đã rất lâu rồi ông chưa nghe lại cái tên khiến ông vừa yêu vừa hận này, cũng khiến ông cực kỳ hối hận.

Mỗi lần thấy gương mặt của Tần Ngôn, ông lại nhớ đến Vân Tâm đã bị ông hại chết, bà ấy vốn sẽ không theo về chỗ Tần Thọ Diệp, là ông đặt bà ấy vào tay người khác, đẩy bà về phía lồng ngực của Tần Thọ Diệp.

"Không có thuốc nào chữa được, Vân Tâm không muốn hại ông, mà là muốn ông quay đầu, thế nhưng, bằng chứng ấy lại khiến ông điên cuồng hơn."

Tần Thọ Diệp nhìn Lam Thiệu Đường hoàn toàn thay đổi, trong lòng xúc động, đó là do Vân Tâm đã giữ lại mạng sống cho ông ta, cũng chừa đường cho ông ta quay đầu.

Nếu quả thật phải dồn Lam Thiệu Đường vào chỗ chết, ông đã sớm đưa những đồ vật này ra, cần gì phải chờ lâu đến như vậy.

"Tôi phát điên rồi, đều là các người ép tôi!"

Tần Thọ Diệp cười khổ: "Nếu không phải là từng bước theo sát, thì sao tôi lại vì bảo vệ mình mà phải khoa trương thế lực từ trước, họ cái gì cũng không có, nhưng thành thật với nhau, sau đó họ có tiền, có thế, liền bị tiền bạc và quyền thế cám dỗ như chúng ta, là Vân Tâm nói cho tôi biết, trên đời này ngoài tiền quyền ra, còn có thứ khác có thể khiến chúng ta vui vẻ."

Tựa như quay lại quãng thời gian khi còn sống chung với Vân Tâm, trên mặt lộ rõ vẻ đang hồi tưởng, theo lời lý giải của Lam Thiệu Đường, tựa như cảm nhận được vẻ hiền lành chân thành của Vân Tâm.

Thế nhưng, cuối cùng ông lại không sống trong kí ức của người ấy, mặc dù đoạn kí ức ấy tốt đẹp, nhưng ông không muốn nhớ lại.

"Vì bà ấy, ông cả đời cũng không tái hôn, tôi biết, trong lòng ông còn có bà ấy."

Cơ thể Lam Thiệu Đường run rẩy: "Ông nói những lời này, đơn giản là vì muốn tôi bỏ qua cho thằng nhóc Tần Ngôn kia, đừng bày trò bịp bợm nữa, ông, cả Tần Ngôn và Phong Thần, tôi sẽ không bỏ qua."

"Giết bọn họ thì đến cuối cùng ông vẫn không thể trốn thoát số phận bị truy nã, không bằng đi đầu thú, không chừng còn có Vụ Vũ, cũng không phải là mất tất cả."

"Vụ Vũ, ha ha ha..." Lam Thiệu Đường cười lạnh một tiếng: "Bị tên Tần Ngôn này lừa bao nhiêu năm, bây giờ vỡ mộng, ông cho rằng, tôi sẽ giống như trước, cứ vậy bỏ qua cho cô ta?"

"Nó chỉ là không biết người mình thích là ai, vẫn luôn là Ngôn Ngôn, nó lại cho là Mặc Mặc, nhưng người ấy vẫn luôn là Ngôn Ngôn, không bao giờ thay đổi."

"Cứ mơ mộng giữa ban ngày đi."

Lam Thiệu Đường đứng dậy, ông không phải là người thua cuộc cuối cùng, có Tần Thọ Diệp trong tay, đám người của Tần Ngôn chắc công sẽ đến.

Mục Thất đã lấy lại thân phận thiếu chủ Thanh Nham, Tần Thọ Diệp được mang từ bệnh viện về đây, còn ngày hôm đó, chính vì ông đưa Tần Thọ Diệp đến bệnh viện để trị liệu, nên Tần Thọ Diệp mới bị Lam Vụ Vũ bắt đi, là do ông không làm tròn bổn phận.

Nhưng may mắn là, để đề phòng bất trắc, trước đó ông đã gắn máy định vị lên người Tần Thọ Diệp, cho nên bọn họ nhanh chóng xác định được chỗ giam giữ Tần Thọ Diệp.

"Chỗ này giống như chỗ đề trên thẻ?"

Tần Ngôn lo lắng hỏi, Thụy Hoa kiểm tra địa điểm ấy là chính xác, gật đầu: "Là chỗ ấy, chỉ có điều địa hình nơi ấy khá phức tạp, rất bí hiểm, muốn tìm người không phải dễ."

Nhưng kéo theo một vấn đề là, trên thẻ có hẹn thời gian, căn bản không đủ thời gian cho họ đi thăm dò trước, đừng nói đến chuyện lẻn vào cứu người ra.

Tần Ngôn không được tỉnh táo, Phong Thần nhìn ra cô đang hoang mang, người thân duy nhất bị bắt, bây giờ sống chết không rõ thế nào, hơn nữa còn đang có bệnh, nếu như không uống thuốc kịp thời thì...

Ngay trong bầu không khí ngưng đọng, tiếng chuông điện thoại vang lên như muốn đòi mạng, Phong Tần nhìn về phía Tần Ngôn gật đầu, cô bấm phím bật loa ngoài.

"Tần Ngôn, đừng nghĩ mấy trò bịp bợm, nếu không, cha cô thế nào, tôi không thể đảm bảo."

Giọng Lam Vụ Vũ có vẻ trầm thấp vang lên, vẻ mặt Tần Ngôn lạnh nhạt quanh năm, cuối cùng cùng xuất hiện một tia kẽ hở: "Lam Vụ Vũ, cảnh cáo ông, nếu như ông dám làm gì cha tôi như lời ông nói, tôi nhất định sẽ giết ông."

"Nếu như cô còn có thể liều mạng để mà nói, cái mạng này, tôi chờ cô đến lấy! Đừng quên đưa theo chồng tương lai của cô đến, nhớ chưa?"

Nói xong, đầu bên kia ngắt mất, cuộc điện thoại này gọi đến rõ ràng là để khiêu khích, Phong Thần an ủi ngọn lửa đang bùng lên trong lòng Tần Ngôn.

"Sao lại thế, chẳng lẽ em là Tần Ngôn, mà ông không quan tâm sao?"

Quan tâm thì sẽ loạn lên mất, Phong Thần đưa cô đi nghỉ trước, sắc mặt thâm trầm trừng mắt quan sát địa hình trên màn hình vi tính. Một tia sát khí từ đáy mắt lóe lên rồi biến mất, lần này, tuyệt đối không nhân nhượng.

Đó là một hòn đảo hoang, rừng mưa nhiệt đới bao trùm, địa hình hiểm trở.

Phong Thần và Tần Ngôn xuống phi cơ, đã bị lục soát người, sau khi chắc không có bất kì vũ khí nào trên người, mới cho đi.

"Cha tôi đâu?"

Tần Ngôn thấy cha con Lam Thiệu Đường, trong đáy mắt không kiềm được tức giận, Lam Thiệu Đường phẩy phẩy tay: "Cô yên tâm mà đợi một lúc, tiểu Mặc... Không, phải gọi cô là Tần Ngôn. Lũ đàn bà các người, lừa gạt cha con chúng ta ra thê thảm. Thế mà tôi vẫn không biết, khả năng diễn xuất thật tinh anh."

Lam Vụ Vũ cau mày một cái, biểu cảm trên mặt Tần Ngôn càng thêm phiền muộn, có hé miệng định nói, thì Phong Thần tiếp lời: "Nếu như không làm như vậy, e rằng tôi không được gặp Ngôn Ngôn nữa! Tần Mặc ở dưới suối vàng chắc sẽ hiểu, tên cô ấy đã cứu chị em của mình, nhất định cũng vui mừng! Nói nhiều cũng vô ích, cuối cùng các người muốn thế nào, mới chịu thả bác Tần ra?"

"Các người phá hủy tâm huyết của tôi, còn muốn sống thoát khỏi đây?"

"Không phải ông muốn xây dựng lại bang Lam, nếu như ông thả bác Tần, tôi sẽ trả bang Lam lại cho ông."

"Tôi không cần cậu bố thí!"

Hình như lời nói của Phong Thần đã chọc giận Lam Thiệu Đường, hơn mười người đàn ông cầm súng nhắm vào hai người bọn họ, chỉ cần Lam Thiệu Đường ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ biến thành tổ ong.

"Nếu như các người muốn cứu Tần Thọ Diệp, được, tôi cho các người một cơ hội."

Ông ta nháy mắt với một tên thủ hạ khác, tên thủ hạ kia lập tức giao hai khẩu súng lục vào tay hai người, Tần Ngôn định động đậy, giọng nói của Lam Thiệu Đường chậm rãi truyền đến.

"Đừng có làm những điều cô đang nghĩ đến, nếu như cô dám làm mấy trò bịp bợm, nếu thế thì quả bom trên người cha cô sẽ nổ tung bất cứ lúc nào!"

Lam Vụ Vũ nhìn ra tâm trạng của cô, lên tiếng nhắc nhở, ánh mắt của Tần Ngôn ảm đạm.

"Giữa các người chỉ có một người được sống, ai sống ai chết, chính các người quyết định! Có điều là đừng kéo dài thời gian quá!"

Lam Thiệu Đường nói xong, lập tức kêu người úp ngược đồng hồ cát, "Nếu như đồng hồ cát chảy xong rồi, hai người mà còn sống, vậy thì thật xin lỗi, chỉ có Tần Thọ Diệp chết!"

Ông ta bày ra nụ cười hung ác, nhìn hai người yêu nhau tự giết lẫn nhau, ông cảm thấy cực kỳ thích thú!

Tần Ngôn nhìn khẩu súng trong tay, rồi nhìn qua Phong Thần bên cạnh, cha và người yêu, cô chỉ có thể có một lựa chọn. Nhưng bất kể là ai chết, cô đều không thể tiếp nhận.

Sự lựa chọn này thật là ác độc, nhưng cô lại không thể không chọn.

"Động thủ đi, Ngôn Ngôn!"

Phong Thần đẩy cô ra, súng trong tay chĩa về phía cô, "Bùm" một tiếng, Tần Ngôn theo bản năng tránh được. Tay của cô run rẩy, Phong Thần buộc cô phải nổ súng, nhưng Tần Ngôn chỉ biết tránh né.

"Thần..."

Ánh mắt của Phong Thần không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, mỗi một phát đạn đều nhắm vào điểm yếu của Tần Ngôn: "Nổ súng đi! Ngôn Ngôn, em phải nhớ, bất kể như thế nào, trái tim của anh cũng sẽ đi với em!"

Tần Ngôn trốn sau mỏm đá, cô cắn răng, ánh mắt trở nên quyết liệt, một trận đấu súng sinh tử bắt đầu.

Phong Thần nổ súng trước, đạn đã tiêu hao không ít, mặc dù thân thể anh không kém, nhưng Tần Ngôn lại có hỏa lực đầy đủ, sau mấy hiệp, đạn của cô vẫn chưa bắn ra.

Anh cố gắng đến gần Tần Ngôn, nhưng Tần Ngôn không cho anh cơ hội, một phát súng liền bắn trúng bắp chân của anh, anh ngã xuống đất, động tác chậm lại.

Máu tươi từ bắp chân của anh chảy ra, ngón tay Tần Ngôn theo bản năng liền buông lỏng cò súng, cô rất muốn vứt bỏ khẩu súng trong tay, ôm Phong Thần và nói, cô không cố ý.

"Thời gian chỉ còn lại một chút thôi!"

Vẻ mặt Lam Thiệu Đường nhàn nhã đứng một bên, trận đánh nhau đặc sắc vừa rồi, để ông thấy được khả năng của Tần Ngôn và Phong Thần, Tần Thọ Diệp dạy con gái quả nhiên không tệ. Phong Thần được ông cụ Hàn gia chọn làm gia chủ, cũng có chỗ bất phàm của ông.

Hai người đều là Nhân Trung Long Phượng, nhưng tiếc là, hôm nay bọn họ cũng phải chết ở nơi này.

Tần Ngôn đi đến bên cạnh Phong Thần, cô nhìn thấy phần cát còn lại trong đồng hồ cát không còn nhiều lắm, nhưng chẳng lẽ cô phải tự tay giết chết Phong Thần sao?

"Đừng do dự, hành động đi!"

Phong Thần cắn răng, nằm trên mặt đất, Tần Ngôn trầm mặc, một lát sau, liền ngồi xổm xuống, dùng súng đặt trước ngực Phong Thần. Vẻ mặt cô thay đổi, ngay sau đó, không chút do dự bóp cò súng.

"Bùm" một tiếng, máu từ ngực của anh chảy ra, nước mắt Tần Ngôn rơi xuống: "Ông có thể thả cha tôi ra chưa?"

Lam Thiệu Đường cười gằn đi tới, đá một cước vào Phong Thần, "Ném ông xuống biển đi!"

"Dừng tay!" Họng súng của Tần Ngôn nhắm ngay trước ngực Lam Thiệu Đường: "Không ai được chạm vào anh ấy! Mau đưa cha tôi ra đây!"

"Con nhóc kia, thu nanh vuốt của cô lại đi, nếu không, cô sẽ vì điều này mà bỏ ra cái giá cực lớn!"

Sư uy hiếp của ông ta khiến Tần Ngôn từ từ đặt súng xuống, nhìn mấy người đem Phong Thần ném ra biển: "Ông có thể thả người chưa?"

Lam Thiệu Đường cười cười: "Có thể, đi theo ta!"

Tần Ngôn theo phía sau ông ta, đi hồi lâu, mới có một cái nhà gỗ nhỏ xuất hiện tại trước mắt.

"Cha cô đang ở bên trong!"

Tần Ngôn bước mấy bước đã đến cửa, đẩy cửa ra, một mùi nấm mốc xông vào mũi, cô mơ hồ nhìn thấy có bóng người nằm một mình trên giường gỗ. Không để ý đó có phải là bẫy hay không, cô lập tức chạy tới.

"Cha, cha?"

Giọng nói của cô lộ ra chút nóng nảy, đưa tay đỡ, vừa chạm phải, sắc mặt của cô thay đổi, trên giường là một người giả!

"Lam Thiệu Đường!"

Cô tức giận kêu to, cánh cửa kia đã sớm bị đóng, Lam Thiệu Đường đứng ở ngoài phòng, cho người tưới đầy xăng lên căn nhà gỗ. Thứ mùi gay gắt xộc vào mũi tràn vào nhà gỗ, Tần Ngôn đập cửa, bên ngoài cánh cửa có một dây xích sắt buộc lại.

"Cô hãy yên tâm đi, cha cô sẽ gặp cô dưới hoàng tuyền!"

Lam Thiệu Đường mang theo tâm tình vui thích, đốt ngọn lửa, lửa vừa chạm tới xăng, lập tức biến thành biển lửa. Ngọn lửa liếm láp đến chỗ nào, chỗ đó lập tức liền cháy, rất nhanh, nhà gỗ nhỏ liền bị hỏa hoạn bao vây.

Khói đen dầy đặc phủ quanh khiến Tần Ngôn không thấy rõ sự vật trước mắt, khói mù không ngừng cướp đoạt không khí, cô chỉ cảm thấy không khí trong phổi không ngừng bị rút khỏi cơ thể, đầu óc bắt đầu mụ mị.

Đang khi ý thức của cô sắp rời khỏi thân thể, cô cảm thấy có người đỡ cô lên, ngay sau đó một luồng khí lạnh lẽo ùa tới, hình như là tỏa ra khí bức người nóng bỏng.

"Anh... Anh là ai…?"

Cô ho nhẹ vài tiếng, cô không thấy rõ mặt của đối phương, hình như là giọng nói của hai người ở đây.

Đi hồi lâu, hai người mới từ trong chạy ra ngoài, người nọ đặt Tần Ngôn xuống, cô nỗ lực mở mắt ra, chỉ thấy được một đôi mắt màu xanh lam.

Mắt xanh đặt cô xuống: "Chờ ở đây." Nói xong, ông không quay đầu lại rời đi, Tần Ngôn biết chủ nhân của cặp mắt kia là ai, là con một Lam Vụ Vũ, vẫn luôn ở đây, bên cạnh chủ nhân nơi này.

"Tại sao?"

Cô lấy lại được một chút thể lực, nhìn nơi này bị tuyết trắng bao trùm, đường núi cao chót vót, đại thụ to lớn cơ hồ kéo dài đến phía chân trời. Nhánh cây khô héo như một đôi tay, cô dựa vào một tảng đá, trong lòng lo lắng đến an nguy của Tần Thọ Diệp, nhưng không biết ông đang nơi nào.

Tại sao Lam Vụ Vũ lại giúp cô?

Sắc trời trầm xuống, hình như lại muốn thả tuyết, không khí lạnh tanh làm cơ thể Tần Ngôn run rẩy, cô dựa vào thân cây đứng lên. Trong lòng không nói ra được nỗi ưu phiền, một chút lạnh lẽo rơi xuống mặt, là tuyết.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy những bông tuyết bắt đầu tung bay trên bầu trời, bầu trời mờ mờ, màu trắng xen vào, có vẻ hết sức yếu ớt.

Lúc chợt nghe tiếng vang, cô quay đầu, trong mắt lộ ra kinh ngạc, cô chạy lên phía trước, đỡ Tần Thọ Diệp yếu ớt.

"Mau đưa ông ấy đi đi!"

Gương mặt của Lam Vụ Vũ lạnh lùng, giao Tần Thọ Diệp cho Tần Ngôn, Lam Nhãn Tinh đứng sau lưng Lam Vụ Vũ, hai người họ quả nhiên là trải qua một phen đánh giết, mới đưa Tần Thọ Diệp ra ngoài.

Trên người Lam Vụ Vũ của có vết máu, nhưng hình như không phải của ông, Tần Ngôn phức tạp nhìn ông một cái: "Tại sao phải giúp tôi?"

Nếu đã đẩy cô và Phong Thần tới nơi đây, rõ ràng chính là muốn giăng lưới bắt hết bọn họ, nhưng Lam Vụ Vũ lại giúp cô vào lúc quan trọng. Không phải ông hận cô sao?

Vấn đề của cô, Lam Vụ Vũ không trả lời, phía xa xa, âm thanh trực thăng từ xa đến gần, gió đổi phương hướng, thổi tóc Tần Ngôn lên. Gió lạnh thấu xương cạo lên mặt, làm đau rát như sự sắc bén của thanh kiếm.

Máy bay trực thăng thả thang mây xuống, Phong Thần vốn bị ném xuống biển lại xuất hiện trên đó, tóc của anh vẫn còn ướt, trong mắt Tần Ngôn đầy sự

lo lắng.

Anh từ trên máy bay trực thăng xuống, đỡ Tần Thọ Diệp: "Ngôn Ngôn, đi nhanh, Lam Thiệu Đường sẽ nhanh phát hiện đấy."

Tần Ngôn nghi ngờ nhìn Lam Vụ Vũ và Phong Thần, khi cô đưa họng súng đặt trước ngực Phong Thần thì chỗ ấy hơi cứng rắn khiến cảm xúc của cô thoáng thở phào nhẹ nhõm. Cô suýt nữa vứt bỏ súng, hóa ra anh đã có chuẩn bị trước khi đến, nếu không, cô thật sự đã tự tay giết anh rồi.

Phong Thần biết Lam Thiệu Đường ác độc, trước khi đến đã mặc áo chống đạn vào, bỏ một túi máu tươi trước ngực, nhìn như vậy sẽ giống như thật rất nhiều. Nhưng vết thương trên đùi, đó là thật.

Nhưng mà anh không nghĩ đến, quả nhiên Lam Thiệu Đường lòng nghi ngờ lớn như vậy, sợ anh chưa chết hoàn toàn, thế là sai người ném anh xuống biển! May mà đá ngầm ở nơi này không nhiều lắm, nếu không, anh đã làm mồi cho cá rồi.

Người của Thụy Hoa âm thầm mai phục tại bốn phía của đảo nhỏ, cho nên, khi Phong Thần rơi xuống biển, lập tức liền được người cứu lên, hơn nữa khi anh và Tần Ngôn vừa đến trên đảo, người của Thụy Hoa phía bên kia cũng bắt đầu hành động, Phong Thần kéo Lam Thiệu Đường, Thụy Hoa bên kia liền dung máy xác định vị trí tìm kiếm Tần Thọ Diệp.

"Các người đi nhanh đi!"

Lam Vụ Vũ xoay người muốn rời đi, Tần Thọ Diệp đã được đưa lên máy bay trực thăng, Phong Thần thúc giục, Tần Ngôn nắm thang mây, tâm tình hết sức phức tạp.

"Muốn đi, không dễ dàng như vậy đâu!"

Giọng nói trầm trầm của Lam Thiệu Đường vang lên, bắn liên hồi càn quét về phía đám người Tần Ngôn, còn chưa đến kịp phi cơ trực thăng, Phong Thần và Tần Ngôn chỉ trốn được phía sau cây.

Thụy Hoa vì sự an toàn của những người trên máy bay, lập tức lái máy bay trực thăng đi lên, chỉ có thể quan sát ở giữa không trung, tay ông nắm cần điều khiển thoáng siết chặt. Đây không phải là máy bay trực thăng tác chiến, cho nên ông chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa.

"Cha…"

Lam Vụ Vũ không dự liệu được Lam Thiệu Đường phát hiện nhanh như vậy, Lam Thiệu Đường tức giận, bắn một phát vào bụng ông.

"Khốn kiếp! Rốt cuộc mày có đúng là con tao không?"

Lam Thiệu Đường chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn Lam Vụ Vũ ngã xuống đất, trên mặt của ông không có hối hận, chỉ có kinh ngạc. Cha của ông, lại nổ súng về phía ông…

Trái tim dâng lên sự khổ sở, vết thương bị đạn bắn trên bụng không đau bằng trong lòng, Lam Nhãn Tinh ngồi xổm người xuống che chở Lam Vụ Vũ: "Lão gia, cậu chủ chỉ là nhất thời hồ đồ, xin người đừng…"

"Câm miệng!"

Ánh mắt Lam Thiệu Đường nhìn lại anh ta, sự sợ hãi tự nhiên sinh ra: "Mày giúp ông làm loạn, không thoát khỏi chuyện không liên quan! Bản thân mày còn chưa chắc, còn muốn bảo vệ tên súc sinh này!"

Ông ta càng nói càng tức, đưa một thế thân tới thế thân, cho là ông xác định không ra được sao! Bố trí công phu lâu như vậy, làm sao cho phép có người phá hoại! Nhưng ông vẫn không ngờ, kẻ đến phá hoại, lại là Lam Vụ Vũ!

Phản bội, ông bị chính con trai của mình phản bội!

"Sau đó sẽ đến lượt mày!"

Ông ta sai người dẫn Lam Vụ Vũ và Lam Nhãn Tinh theo, sau đó dẫn mọi người đi bao vây chặn đánh Phong Thần và Tần Ngôn, Phong Thần đỡ Tần Ngôn, khó khăn đi lại giữa núi rừng.

Trận tuyết này hình như càng rơi càng nhiều, mơ hồ có thể gây ra bão tuyết, tiếng bước chân sau lưng càng ngày càng gần, tình cảnh hai người càng lúc càng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chương 26.2

Edit: Linh Vũ

Beta: Mavis Clay, Sunlia, Melodysoyani

Thể lực của Tần Ngôn không chịu được nữa, bước chân lảo đảo, suýt nữa thì ngã sấp xuống: "Anh đi trước đi!"

"Không được, lúc đến là hai người, sao lúc đi lại chỉ có một người được?"

Thuộc hạ của Lam Thiệu Đường đã chĩa súng nhắm vào hai người, gió mạnh ập tới, mọi người theo bản năng đưa tay lên che mắt lại, nhằm ngay lúc này, Thụy Hoa thành công đánh gục được mấy tên đang có ý định nổ súng.

"Hôm nay hai người đừng hòng chạy thoát!"

Nhìn thấy mấy người bị đánh gục, Lam Thiệu Đường đưa mắt nhìn bốn phía: "Nếu mày dám lộn xộn, tất cả mọi người ở đây đều phải chết!"

"Đây là đang nói rằng thủ hạ của ông cũng phải chết sao?"

Phong Thần đỡ Tần Ngôn, ánh mắt sáng như đuốc, tai vểnh lên lắng nghe, lập tức hoảng hốt.

"Muốn đi thì đi đi!"

Lam Thiệu Đường cười nhạt, mấy tên thuộc hạ nghe được, lập tức rời khỏi Lam Vụ Vũ đang được Lam Nhãn Tinh dìu đi, máu không ngừng chảy xuống từ bụng anh ta, Lam Nhãn Tinh xé một miếng vải từ trên quần áo xuống, băng bó sơ qua miệng vết thương cho anh ta.

Máy bay trực thăng lượn vòng trên đỉnh đầu, Thụy Hoa nhíu mày, ở đây vốn không có chỗ nào để hạ cánh xuống.

"Ba, dừng tay đi!"

Lam Vụ Vũ suy yếu nói, Lam Nhãn Tinh đứng lên, đi tới bên người Lam Thiệu Đường, tất cả những chuyện xảy ra đã đủ để đám người này không còn đường lui rồi, cần gì mà phải làm chút chuyện vô nghĩa này nữa.

Ánh mắt Lam Thiệu Đường sáng như đuốc nhìn về phía Lam Vụ Vũ, giơ tay lên, để lại trên mặt anh ta năm dấu ngón tay: "Kể từ bây giờ, nó không còn là con trai tôi nữa, tất cả những người gây trở ngại cho tôi thì đều là kẻ địch của tôi."

Ông ta đã trở nên điên cuồng, mấy người đứng đối diện nhau, Phong Thần và Tần Ngôn vừa thoáng nhúc nhích, Lam Thiệu Đường đã lập tức giơ súng trong tay lên, nhắm thẳng Tần Ngôn.

"Không...."

Lam Vụ Vũ công ở trước người Tần Ngôn, đạn xuyên qua ngực anh ta, trong nháy mắt, trước ngực anh ta đẫm máu, hệt như đóa mai nở rộ giữa trời tuyết trắng.

"Lam Vụ Vũ!"

Tần Ngôn hét lên, sắc mặt Lam Thiệu Đường lập tức trắng bệch, nhìn Lam Vụ Vũ ngã xuống ngay trước mặt mình, bàn tay cầm súng của ông ta cũng run rẩy, "bộp" một tiếng rơi xuống đất.

Máu tràn ra bên ngoài khóe miệng Lam Vụ Vũ, Tần Ngôn kích động nhìn anh ta: "Đừng cử động!"

Giờ phút này Lam Vụ Vũ không còn mâu thuẫn nữa, có lẽ đúng như người ta nói, trước khi chết, anh ta nghĩ rằng mình thật sự rất thích Tần Mặc, nhưng anh ta lại che chở chăm sóc cho Tần Ngôn hơn chục năm trời, Tần Mặc chỉ là người trong ảo tưởng của anh ta mà thôi.

Tần Ngôn vẫn luôn lạnh lùng, trong lúc vô ý sẽ lộ ra chút yếu ớt, mấy năm nay, anh ta đã quá ngu ngốc rồi, Tần Mặc và Tần Ngôn có quan hệ gì thì sao chứ, mười mấy năm qua, người anh ta vẫn luôn muốn bảo vệ chính là Tần Ngôn...

"Lam Vụ Vũ, đâu phải là Mặc Mặc, tại sao lại phải làm như vậy chứ...?"

Tần Ngôn nghẹn ngào, Lam Vụ Vũ lại cười, muốn giơ tay lên nhưng không đủ sức lực, Tần Ngôn nắm bàn tay lạnh buốt của Lam Vụ Vũ, cô ra sức nắm chặt tay anh ta trong lòng bàn tay mình, muốn truyền hơi ấm cho anh ta.

Gió lạnh thổi ngược tới, bông tuyết rơi vào trên mặt, nhanh chóng hóa thành nước.

"Cho dù là Ngôn Ngôn hay là Mặc Mặc cũng được, anh muốn bảo vệ chính là em, chứ không phải là... không phải là một cái tên..."

Ho nhẹ vài tiếng, cảm giác thân thể càng lúc càng cạn kiệt sức lực, anh ta nhìn Tần Ngôn, trong mắt chứa đầy cảm xúc, thế nhưng lại không cách nào nói

được cho cô nghe.

"Ngôn Ngôn, anh thấy mệt quá..."

"Không được ngủ, Lam Vụ Vũ... Tỉnh lại đi, anh lại đang giở trò phải không?"

Giọng nói của cô càng lúc càng cách xa, Lam Vụ Vũ nhìn bầu trời xám mờ, những bông hoa tuyết không ngừng bay bay, anh ta rất muốn cười mà nói với cô, cuối cùng cũng có thể cùng cô ngắm tuyết rơi rồi, chỉ là bây giờ anh ta đã không còn cảm nhận được nhiệt độ của tuyết nữa rồi, cơ thể anh ta dường như đã lạnh như bông tuyết dưới thân.

Đôi mắt Lam Vụ Vũ dần khép lại, trong mắt anh ta không hề có vẻ khổ sở, ngược lại còn rất bình thản.

Không khí bi thương tràn ngập, Phong Thần thấy Tần Ngôn vì Lam Vụ Vũ mà khóc thương tâm như vậy, nhất thời trong lòng anh cũng đủ loại cảm xúc.

Ánh mắt Lam Thiệu Đường dần rã rời, ông ta đã tự tay giết con trai mình...

"Chết rồi, đúng vậy, đã chết rồi!"

Ông ta đột nhiên tiến về phía Tần Ngôn, Phong Thần nhanh tay nhanh mắt ngăn lại, mặc dù Lam Thiệu Đường đã lớn tuổi nhưng thân thủ vẫn rất lợi hại.

Bỗng dưng, ông ta nắm lấy cánh tay Phong Thần, tay còn lại xé toang quần áo trên người, một loạt bom hiện ra trước mắt Tần Ngôn.

"Hại chết con trai tao, vậy thì vị hôn phu của mày phải chôn cùng."

Lam Thiệu Đường giữ chặt lấy Phong Thần, không để cho anh thoát khỏi tay mình. Tần Ngôn thấy trên đồng hồ đếm ngược chỉ còn một phút đồng hồ, trong lòng chẳng còn nghĩ ngợi được gì nữa, lập tức phóng đến trước chỗ hai người họ.

"Ngôn Ngôn, đừng động đậy, mau đi đi!"

"Không, em đã nói rồi, lúc tới là hai người, vậy thì rời đi cũng phải là hai người."

Tần Ngôn cố chấp đến mức đã quyết thì đến chín trâu cũng chẳng kéo lại được, cô cắn xé cánh tay Lam Thiệu Đường, nhưng ông ta vẫn không hề có dấu hiệu buông tay.

Ba mươi giây... Hai mươi giây... Mười giây...

"Thình thịch" một tiếng, mùi thuốc súng tràn ngập khắp nơi, đôi mắt Lam Thiệu Đường trợn to như hai quả chuông đồng.

Trong tay Lam Nhãn Tinh cầm một khẩu súng, trên mặt không chút biểu cảm: "Hai người mau đi đi, nhất định phải hoàn thành tâm nguyện của cậu chủ!"

Phong Thần thoát ra khỏi cánh tay của Lam Thiệu Đường, kéo Tần Ngôn chạy về phía trước, Lam Thiệu Đường không cam lòng, trừng mắt nhìn hai người, đồng hồ đếm ngược gắn liền với đống bom trên người truyền đến từng tiếng tích tắc dồn dập.

Phía sau hai người truyền đến hơi nóng, trận nổ mạnh sinh ra dòng khí nóng hầm hập phá tan bầu không khí, dồn dập như bầy mãnh thú không ngừng gầm thét lao về phía hai người.

Tần Ngôn chỉ cảm giác đang được Phong Thần ôm chặt trong lòng, thân thể cao lớn của anh che công cho cô, sau một tiếng động rung trời chuyển đất, cô cảm thấy trong đầu ong ong lên, sau đó thì thần trí cũng rời xa khỏi thân thể cô.

Trong bóng tối, cô dường như nhìn thấy Lam Vụ Vũ đang mỉm cười với cô, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng tinh, ánh mắt trong suốt như nước, tươi cười ấm áp như ánh mặt trời.

Là muốn đến đưa cô đi cùng sao?

Dường như nhìn ra vẻ nghi hoặc của cô, Lam Vụ Vũ lắc đầu, đôi môi mỏng khẽ mấp máy, vẫn là giọng nói chậm rãi trầm thấp: "Ngôn Ngôn, hãy sống thật vui vẻ, anh đi đây!"

"Lam Vụ Vũ..."

Mũi cảm nhận được mùi thuốc sát trùng hăng nồng, dường như cái mùi này vẫn luôn quanh quẩn bên người cô sau mỗi lần cô thoát chết. Tần Ngôn chớp mắt mấy cái, giơ tay lên, nhìn thấy trên mu bàn tay cắm một cây kim truyền, dịch dinh dưỡng theo cái ống nhỏ, từng chút từng chút được truyền vào cơ thể cô.

Trần nhà màu trắng, vách tường màu trắng, ngay cả chăn đệm cũng là màu trắng, cả phòng bệnh đều là một màu trắng lạnh lẽo, ánh mặt trời qua cửa thủy tinh chiếu vào phòng bệnh, lóe lên thứ ánh sáng chói mắt.

"Ngôn Ngôn, cuối cùng con cũng tỉnh rồi!"

Bên tai truyền đến âm thanh kích động, Tần Thọ Diệp vừa bước vào phòng bệnh liền thấy Tần Ngôn vừa mở mắt ra, chóp mũi ông cay cay, suýt chút nữa đã rơi nước mắt.

"Sao ba lại ở đây?"

Sau khi kiểm tra một lượt, bác sĩ thông báo cô đã không còn gì đáng lo, Tần Thọ Diệp kéo tay cô: "Ngôn Ngôn à, về sau đừng như vậy nữa, ba đã già rồi, đã bước nửa chân xuống mồ rồi, không đáng để cho Phong Thần phải liều mạng như vậy!"

Bàn tay chai sần của Tần Thọ Diệp cầm lấy tay cô, vết chai kia khiến cô hơi đau. Trên đầu cô quấn băng gạc, trên đùi đắp thạch cao, ngoài những chỗ đó ra thì không còn vết thương nào khác.

Thấy ông như thể sắp khóc đến nơi, Tần Ngôn mơ màng nói: "Ba, con đã xảy ra chuyện gì sao? Ba đang nói chuyện gì thế?"

Lời này vừa thốt ra lại khiến cho Tần Thọ Diệp như muốn hóa đá, nhìn Tần Ngôn với vẻ không dám tin: "Con đã quên mất rồi sao? Ba bị Lam Thiệu Đường bắt đi, con và Phong Thần cùng cứu ba ra ngoài!"

Vẻ mặt của ông cực kỳ chắc công, khiến cho Tần Ngôn không thể không tin, chỉ là cô lại đã quên hết toàn bộ.

Phong Thần bị thương nặng hơn cô, lưng bị bỏng với diện tích lớn, trên người có nhiều chỗ bị gãy xương, trong não có máu tụ đè lên dây thần kinh, dẫn đến mù tạm thời.

Anh tỉnh lại trước Tần Ngôn một ngày, hai người đều đã ngủ hơn một tuần liền, khiến cho cha mẹ hai bên lo lắng không thôi. Hiện giờ hai mắt của Phong Thần đang tạm thời bị mù, không biết lúc nào thì mới có thể bình phục, Tần Ngôn thì mất trí nhớ, sợ là cả đời cũng không thể khôi phục lại được.

Phong Thần nghe tin Tần Ngôn đã tỉnh lại thì lập tức bảo Tư Đồ Kiều đẩy mình đi xem cô, còn người cha không có trách nhiệm của anh thì không biết đã biến đi đâu mất rồi.

"Ngôn Ngôn đâu?"

Tư Đồ Kiều đẩy Phong Thần đi tới phòng bệnh của Tần Ngôn, anh vội vàng muốn xem xem cô có việc gì hay không, Tư Đồ Kiều an ủi, nói: "Cậu đừng kích động như vậy, sẽ dọa đến cô ấy."

Anh gật gật đầu, Tư Đồ Kiều gõ cửa, Mục Thất mở cửa ra, thần sắc có chút không thích hợp.

"Ngôn Ngôn?"

Anh thăm dò gọi một tiếng, Tần Ngôn đang ngồi trên giường bệnh, nhìn thấy hai người đàn ông xa lạ đi vào phòng thì không khỏi hoảng sợ. Cô cầm lấy ống tay áo của Tần Thọ Diệp, Tần Thọ Diệp vỗ vỗ tay cô: "Đây là Phong Thần, cậu ấy vì cứu con mà hai mắt tạm thời bị mù."

Phong Thần nghe ra có điểm không đúng: "Chú Tần, sao lại thế này? Ngôn Ngôn làm sao thế ạ?"

Tay anh vội vàng đưa về phía trước mò mẫm, Tần Ngôn né ra, cô thấy rất khó tin. Tư Đồ Kiều thấy Tần Ngôn đối với Phong Thần xa lạ như vậy thì không khỏi khẩn trương nói: "Em không nên quên mất Thần chứ! Hai người đã cùng nhau vào sinh ra tử, trải qua biết bao nhiêu chuyện mới có thể ở cạnh nhau!"

Tần Ngôn thấy Tư Đồ Kiều nói rất dứt khoát, trong ánh mắt cũng không có vẻ gì giống như đang làm bộ, cô lại nhìn về phía Phong Thần đang ngồi trên xe lăn, thấy hai mắt anh không hề có tiêu cự, quả thật là không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Không biết vì sao, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy đau đớn, nhìn vẻ mặt kiên định của anh, cánh tay của Tần Ngôn bất giác đưa về phía anh một cách dè dặt.

Đầu ngón tay lạnh lẽo chạm lên đôi má ấm áp, tim Phong Thần đập mạnh và loạn nhịp mất một lúc, sau đó vội nắm lấy tay cô, tay của cô rất mềm, làn da vẫn mịn màng giống như trong trí nhớ của anh.

"Ngôn Ngôn, em không nhớ anh nữa cũng không sao cả, từ bây giờ, chúng ta lại bắt đầu một lần nữa."

Những người khác đã sớm đi ra khỏi cửa, trải qua nhiều trắc trở như vậy, rốt cuộc bọn họ cũng có thể đi đến một ngày này rồi.

Một tháng sau, Tần Ngôn tháo bỏ thạch cao, có thể thoải mái cử động, nhưng mắt của Phong Thần vẫn không có dấu hiệu hồi phục. Từ sau khi Tần Ngôn mất trí nhớ, hai người họ không còn thân mật như trước, mà mắt của Phong Thần lại không nhìn thấy thứ gì, cho nên không thể suốt ngày chạy đến chỗ Tần Ngôn.

Tần Ngôn có một loại cảm giác kỳ lạ đối với Phong Thần, có chút mong chờ đối với tình cảm của anh. Mục Thất nói, lúc tìm thấy hai người họ, Phong Thần che chở cô trong lòng, cô chỉ bị thương ngoài da, nhưng Phong Thần suýt nữa đã mất mạng.

Nghe xong mấy chuyện này, cô cảm thấy rất đau lòng, không nhịn được mà sinh lòng áy náy với anh. Nhưng đối với cô, anh lại vô cùng xa lạ, Tần Ngôn muốn tiếp xúc với anh, nhưng cô lại không biết nên làm thế nào.

Sang năm mới, tuyết đã rơi một lớp thật dày, những bông tuyết li ti vẫn không ngừng bay lượn giữa không trung, Tần Ngôn ngồi bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài: "Anh xem này, tuyết đẹp quá..."

Nói xong cô mới phát hiện mình đã lỡ lời, xấu hổ nhìn về phía Phong Thần, ánh mắt anh ảm đạm, nghe cô nói xong cũng quay đầu ra phía cửa sổ.

"Mặc dù anh không nhìn thấy, nhưng chỉ cần ở cạnh em, cho dù là ở nơi nào thì chắc công là phong cảnh đều rất đẹp."

Ánh mắt anh không có tiêu cự, vẻ mặt mất mát, nhưng khóe miệng vẫn lộ ra ý cười. Tần Ngôn không khỏi thở nhẹ ra một hơi, may mà anh không nhìn thấy vẻ mặt của cô. Sau đó cô cũng không nói gì nữa.

Mặc dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng Phong Thần lại lo lắng, đến bây giờ mắt anh vẫn chưa hồi phục, vậy thì Tần Ngôn của anh phải làm sao bây giờ? Cô còn trẻ, còn cả thời thanh xuân dài dằng dặc đang chờ phía trước, nếu anh còn cứ mù như vậy thì cô phải làm sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, anh rơi vào trầm tư, bây giờ thế giới của anh chỉ có một màu đen kịt, nhưng thế giới của cô lại vô cùng rực rỡ. Cô có thể nhìn thấy ánh sáng, quên hết những chuyện không vui trước đây, có thể bắt đầu một cuộc sống mới.

"... Nghe Tư Đồ Kiều nói trong nước em cũng có bạn bè, đợi qua năm mới, chúng ta về nước đi!"

Mãi cho đến khi giọng nói của cô đã sát bên, Phong Thần mới hồi thần: "Em muốn về sao?"

"Em muốn thử trở về xem, nói không chừng sẽ có thể nhớ ra cái gì đó, còn nữa, biết đâu ở trong nước có thể chữa khỏi mắt cho anh."

Nhìn anh như thể có giọt nước đọng bên khóe mắt, tim Tần Ngôn thắt lại, cô nhìn anh, trong đôi mắt anh phản chiếu lại bóng dáng cô, nhưng anh lại không thể nhìn thấy bóng dáng đó.

Tính cách của cô đã thay đổi, không lạnh lùng khó gần giống như trước đây nữa, có vẻ đã thân thiện hơn một chút.

Phong Thần nhận thấy cô đã thay đổi, dù chỉ là một chút nhưng anh vẫn nhạy cảm nhận ra được. Cô bắt đầu có sự dịu dàng mà các cô gái ở độ tuổi này nên có, chứ không phải là những lời lạnh nhạt đối với người khác, nhưng mà anh lại càng sợ hãi.

Nếu như mắt anh không có vấn đề gì thì anh sẽ không vì sự thay đổi của cô mà sợ hãi, ngược lại anh sẽ hết sức vui mừng đón nhận điều này. Nếu so với vẻ thân thiện dễ gần bây giờ của cô, anh vẫn thích cô lạnh lùng xa lạ như trước hơn, như vậy thì những người khác phái khác mới không tìm cách đến gần cô.

Đôi mắt đáng giận của anh...

Nhìn thấy vẻ mặt anh không ngừng thay đổi, Tần Ngôn cảm thấy hình như mình vừa nói sai cái gì: "Anh làm sao thế? Có phải em đã nói sai cái gì rồi không?"

"Chỉ cần em thích là được, nhưng mà chú Tần sẽ để cho em đi sao?"

"Sẽ không, em cảm thấy tốt nhất vẫn nên là học cho xong đại học đã, còn có thể ở cạnh anh, anh không muốn thế sao?"

Cô trả lời rất cẩn thận, sợ sẽ làm anh mất hứng. Trong lòng Phong Thần ngổn ngang đủ loại cảm xúc, nếu như Tần Ngôn không mất trí nhớ thì sẽ không lấy lòng anh như vậy. Trước kia cô luôn rất bốc đồng, ngay cả một người đàn ông cũng không thể so được.

Bây giờ cô đã bớt đi sự bốc đồng này, đã dịu dàng nữ tính hơn. Anh không biết sự thay đổi này có ý nghĩa như thế nào, nhưng anh thích sự thay đổi này, cho dù hiện giờ anh không thể nhìn thấy, nhưng sự biến chuyển của cô thể hiện quá rõ ràng.

"Anh đương nhiên muốn giữ em ở bên người..." Nhưng mà anh sợ sẽ làm chậm trễ cuộc đời em, nếu như mắt anh vẫn không thể nhìn thấy, em có thể còn tiếp tục ở bên cạnh anh không?

Anh đột nhiên không còn sự tự tin như ngày xưa nữa, bởi vì Tần Ngôn đã thay đổi, mà mắt anh cũng không còn nhìn thấy ánh sáng nữa rồi.

Sau khi đón năm mới với Tần Thọ Diệp, Tần Ngôn và Phong Thần sẽ lên đường về nước, mặc dù đã qua năm mới, nhưng ở trong nước, không khí ăn Tết vẫn chưa hết hẳn. Khắp nơi đều tràn ngập không khí ăn mừng năm mới khiến Tần Ngôn có cảm giác năm cũ vẫn còn chưa kết thúc.

Trở về biệt thự của Phong Thần, quản gia vô cùng kích động. Bọn họ rời đi đã gần nửa năm, sao có thể không khiến cho lão quản gia khóc mừng được chứ!

Phong Thần phải đeo kính, lão quản gia lại càng cảm thấy đau lòng cho anh, Tư Đồ Kiều về nước trước đã nói cho ông ấy biết, mắt của Phong Thần không còn nhìn thấy được nữa. Mặc dù chỉ nói là tạm thời, nhưng đâu ai biết được cái tạm thời này là bao lâu, là một tháng, nửa năm, hay là mười năm.

Bởi vì máu tụ đè lên dây thần kinh, nếu như không tìm cách đánh tan khối máu tụ đó thì e là hậu quả khó lường.

Một ngày sau khi về nước, Tần Ngôn liền tới tìm vị bác sĩ có danh tiếng tốt nhất, cũng là một người bạn cũ của Phong Hoa. Con trai của bạn cũ tới tìm nhờ chữa bệnh, đương nhiên ông ấy phải dốc hết sức lực.

Sau khi kiểm tra một lượt, đưa ra kết luận giống với các bác sĩ ở Mỹ, bao giờ khối máu tụ này có thể biến mất thì phải dựa vào vận may của Phong Thần. Nhưng ông ấy bày tỏ rằng nhất định sẽ tìm ra một phương pháp an toàn.

Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị, thế nhưng sau khi nghe kết luận từ bác sĩ thì anh vẫn cảm thấy vô cùng thất vọng và mất mát.

"Anh đừng lo lắng, mắt của anh chắc công sẽ hồi phục, chỉ cần khối máu tụ đáng ghét kia biến mất, anh sẽ lại có thể tiếp tục nhìn thấy ánh sáng."

Tần Ngôn cẩn thận đỡ anh, Phong Thần chẳng hề để ý, nói: "Anh không lo lắng, như hiện giờ rất tốt, không cần phỉa đến công ty làm việc, có thể ở nhà nghỉ ngơi, coi như cho bản thân một kỳ nghỉ, để cho tên Tư Đồ Kiều kia bận chết đi!"

Hai người về đến nhà, lão quản gia nói bạn của Tần Ngôn đã đợi một lúc lâu, cô đỡ Phong Thần đi vào, liền nhìn thấy hai nam một nữ đang ở trong phòng khách.

Cô gái kia ngồi đối diện cửa, cho nên lập tức nhìn thấy Tần Ngôn và Phong Thần, cô ấy vội vàng vui mừng chạy đến nắm lấy tay Tần Ngôn: "Tiểu Mặc, cậu thật là khiến tớ tưởng rằng cậu đã chết rồi đấy!"

Đối với sự nhiệt tình của cô ấy, Tần Ngôn thấy hoảng sợ, chân tay luống cuống, hai tay lúng túng không biết nên đặt vào đâu.

"Tôi là Tần Ngôn, cô quen em gái tôi sao?"

Tần Ngôn đã quên mất những chuyện lúc trước, Tần Thọ Diệp chỉ có thể kể ra một câu chuyện cũ, nói rằng Tần Mặc và Vân Tâm gặp tai nạn xe qua đời, còn cô vẫn may mắn sống sót.

Kim Na Na nghe vậy thì lập tức buông tay cô ra: "Cậu không phải là Tần Mặc sao? Sao lại như thế được?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Chương 1

Editor: phuogot_93 + Trần Thu Lệ + Lô Vĩ Vi Vi

Beta-er: Trần Thu Lệ

Phong Thần đỡ Tần Ngôn, kể lại đơn giản những việc hai người đã trải qua cho mọi người một lần, sau khi nghe xong, Kim Na Na không khỏi thở dài nói: “Hóa ra tiểu Mặc… À không, tiểu Ngôn đã trải qua những việc đáng thương như vậy, nhưng mà cậu thật sự không nhớ rõ cái gì sao?”

Nhìn hành động vừa rồi của Tần Ngôn, cô thật sự không nhớ bọn họ, ngay cả những chuyện xảy ra trong trường học cũng không nhớ khiến cho Kim Na Na có chút buồn.

“Ánh mắt của anh…”

Bùi Thiếu Y nhìn đôi mắt vô hồn của Phong Thần, Sở Linh Tầm đẩy đẩy gọng kính mắt trên sống mũi: “Bây giờ anh trai không ở trong nước, tuần sau mới trở về, đến lúc đấy chắc chắn anh ấy sẽ tìm bác sĩ uy tín nhất tới điều trị cho anh.”

Phong Thần cười bất đắc dĩ, đúng là gần đây Sở Linh Tề rất bận rộn, không nói đến việc lên chức, giờ anh ta cũng thành người bay trên không rồi.

“Vài ngày nữa là đến khai giảng, nhờ các em chăm sóc Ngôn Ngôn, tình hình của anh bây giờ…” Giọng nói của anh đột nhiên thấp xuống, lập tức lại như không có việc gì, nói: “Tóm lại là nhờ các em hết.”

Tần Ngôn nghe hồi lâu, chỉ nghe thấy lời nói của Phong Thần: “Em sẽ chăm sóc tốt bản thân, anh đừng lo lắng.”

Trong mắt Bùi Thiếu Y vô cùng phức tạp, anh nhìn Tần Ngôn cười nhạt, trong phút chốc cảm thấy rất đáng tiếc.

Không lâu sau, Tần Ngôn lại trở về Roland, trường học gần như xa hoa này đã tràn ngập công lao to lớn của cô. Cô không biết, sau khi cô rời đi, trải qua sự thêm mắm dặm muối của rất nhiều người đã hình dung cô giống như một nữ siêu nhân.

Rất nhiều người tò mò về cô, lần này cô trở về cũng làm cho mọi người bàn tán rất nhiều.

“Cậu nghe tin gì chưa? Tần Mặc kia trở về rồi!”

“Không thể nào! Cô ấy rất đáng sợ đó!”

"Cô ấy vừa trở về, Bùi Thiếu Y cũng trở về, chắc chắn hai người họ có cái gì đó!"

Những lời đồn như vậy không ngừng truyền vào tai cô. Lên lớp mười hai việc học đương nhiên là không dễ dàng, suốt ngày chôn mình trong tài liệu ôn tập, nhìn công thức toán học phức tạp, còn có thơ cổ văn cổ, Tần Ngôn chỉ cảm thấy đầu óc sắp nổ rồi.

Giáo dục thi cử của Trung Quốc tàn phá con người thật, người gần nửa năm không lên lớp như cô, học tập lại càng thêm mệt mỏi.

Những lời đồn đại kia cô hoàn toàn không rảnh để bận tâm, cũng không muốn để ý tới. Chỉ có điều, cô đã từng dùng cái tên Tần Mặc để sống ở đây sao? Tại sao chứ?

"Tớ sắp điên rồi!"

Kim Na Na chỉ vào hai mắt quầng thâm, không có sức lực nằm gục xuống bàn, bài thi trước mặt giống như từng ngọn núi nhỏ ép cô không thể chịu nổi. Mặc dù người trong nhà không có yêu cầu gì lớn với cô, nhưng vẫn muốn cô thi vào trường loại hai, về sau sắp xếp cho cô cũng dễ hơn một chút.

Người nhà đã sớm trải sẵn con đường cho cô, cô hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Cô đâm đâm bát cơm trước mặt, không có tâm trạng ăn cơm.

"Chỉ cần vượt qua được thì bầu trời sẽ tươi sáng, Na Na, cậu đừng có tuột xích giữa đường đấy!"

Sở Linh Tầm săn sóc đưa cho cô một hộp sữa, trong mắt cậu toàn là cưng chiều, đầu óc cậu rất thông minh, dạng toán nào đưa vào tay cậu cũng đều có thể giải quyết dễ dàng.

Hàng năm đều đứng vị trí đầu trong bảng xếp hạng học sinh, đã nhận được thông báo trúng tuyển từ lâu nhưng cậu vì Kim Na Na nên kiên quyết từ chối cơ hội đó.

Người trong nhà biết chuyện này cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt, trong mắt người nhà bọn họ, hai người vẫn chỉ là những đứa trẻ, lại môn đăng hộ đối, vui mừng nhìn thấy thành quả.

Tần Ngôn thấy Kim Na Na bực mình phẩy phẩy tay nhưng vẫn ngoan ngoãn xé bao bì, đón nhận quan tâm của Sở Linh Tầm.

"Chờ đến khi thi xong, chắc chắn tớ sẽ thiêu hủy hết toàn bộ đống này!"

Kim Na Na hung dữ nói, nói xong quay đầu nhìn về phía Tần Ngôn không nói gì, trước kia nếu Tần Mặc không nói lời nào, mặt cũng lạnh lùng, bây giờ… nét mặt của cô rất dịu dàng. Là vì trong lòng đang yêu nên mới như vậy sao?

"Trên mặt tớ có gì à?"

"Không có…"

Kim Na Na trộm lè lưỡi, bây giờ ngay cả nói chuyện Tần Ngôn rất dịu dàng, lời nói nhỏ nhẹ thật là làm cho cô có chút không quen.

"Trước kia tớ rất đáng sợ à?"

"Cậu nghe ai nói?"

"Tại sao ánh mắt những bạn nữ khác nhìn tớ rất kỳ lạ? Giống như tớ sẽ ăn thịt các bạn ấy vậy."

Tần Ngôn nhìn các bạn nữ ngồi ở bàn khác đang quan sát các cô, khi bạn nữ đó vừa thấy ánh mắt cô lướt qua thì vội vàng dời tầm mắt, giống như đang rất sợ hãi. Canteen lớn như vậy mà không ai dám ngồi xung quanh bọn họ cả.

Kim Na Na nghĩ, trước khi cậu mất trí nhớ đã một đối mười mười bạn nam đấy, các cô ấy sợ cậu là đúng rồi. Nhưng mà cô không thể nói như vậy được: "Cậu đừng nghĩ lung tung, trước kia cậu chỉ hơi lạnh lùng một chút thôi, không có gì khác cả."

Sở Linh Tầm im lặng không nói, thật ra cậu đã từng chứng kiến thời kỳ trưởng thành của Tần Ngôn, hoàn toàn không có gì khác biệt với học sinh nam cả.

"Các cậu đang nói cái gì thế? Giờ học của lão già kia làm tớ rất buồn ngủ."

Vẻ mặt Bùi Thiếu Y uể oải, dáng vẻ không có tinh thần, Sở Linh Tầm thấy vậy trêu ghẹo nói: "Giờ mới biết vất vả, sao trước kia còn như thế!"

"Cậu cho rằng đầu óc mỗi người đều giống như cậu, đứng nói chuyện không đau lưng [*]!"

[*] Đứng nói chuyện không đau lưng: là một câu tục ngữ thường để chỉ những người không đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, suy nghĩ cho họ mà lại nói viển vông, ba hoa khoác lác, cũng có ý nói người được tiện nghị lại còn khoe mẽ; cũng giống như một người không biết tình hình thực tế, chỉ biết nói đạo lý xa rời thực tế; nói như rồng leo làm như mèo mửa. (baidu)

Cậu hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, thấy Tần Ngôn che miệng cười trộm, không khỏi nhẹ giọng lại: "Tiểu Ngôn, cậu cân nhắc thi trường nào chưa?"

"Vẫn chưa, thật ra tớ cho rằng tớ sẽ không thi đỗ, những cuốn sách này cứ như sách trời vậy, không phải để cho một người phàm phu tục tử như tớ có thể hiểu rõ."

Cô nói nghiêm túc, mấy người khác đều bị cô chọc cười, lúc này bọn họ mới cảm giác được, Tần Ngôn thật sự không buồn phiền, rốt cuộc đã trở về là một học sinh cấp ba bình thường.

"Trong các cậu ai là Tần Mặc?"

Bốn người đang nói chuyện vui vẻ, đột nhiên có một người cắt ngang cuộc nói chuyện của họ, chỉ thấy người đó mặc đồng phục Roland, nhiệt độ đang dưới 0 độ mà cổ áo cậu ta kéo rất thấp, lộ ra làn da màu đồng khỏe mạnh ở cổ. Ánh mắt cậu ta đánh giá mấy người một lượt, cuối cùng dừng lại trên người Tần Ngôn.

"Là cậu?"

"Tôi tên là Tần Ngôn!"

Cô có chút không vui, học sinh nam kia nhún vai không quan tâm, dùng tay kéo tay Tần Ngôn: "Cậu làm gì thế?"

Thấy sự quá đáng của cậu ta, Bùi Thiếu Y chặn tay cậu ta lại: "Cậu là ai?"

"Tôi nghe nói cô ấy…" Cậu ta chỉ vào Tần Ngôn: "Cô ấy lái xe rất tuyệt, tôi muốn đấu với cô ấy một trận thôi!"

Trong mắt cậu ta lóe ra một sự hưng phấn, Bùi Thiếu Y giận tái mặt: "Cô ấy sẽ không đấu với cậu, cậu đừng có tìm cô ấy nữa."

"Tôi biết cậu, cô ấy là bạn gái cậu? Nhưng mà tôi nghe nói, hình như cô ấy đã có chồng chưa cưới, không lẽ cậu thật sự muốn hoành đao đoạt ái?"

"Cậu nói bậy bạ cái gì đấy?"

Bùi Thiếu Y không kìm được giận dữ, đột nhiên xuất hiện một người làm cho cậu muốn đấm một cú vào mặt cậu ta, Kim Na Na đè tay cậu lại, người này cô biết một chút.

"Công tử nhà họ Tề, làm như thế này với con gái thật là rất không lễ độ, tiểu Ngôn sẽ không thi đấu với bất kỳ người nào, cậu buông tha đi!"

Tề Úc Diệu nhíu mày: "Tại sao lại không?"

Cậu nhìn về phía Tần Ngôn, nhìn cô hết sức nhỏ nhắn, chỉ e là ngay cả chiếc xe máy phân khối lớn kia cô cũng không đẩy được: "Không lẽ là cậu sợ rồi?"

"Không là không, cần gì có nhiều lý do như vậy!"

Tần Ngôn lạnh mặt, giọng nói cũng trầm xuống, quay đầu rời đi. Khí thế lạnh lùng giống như một nữ vương tôn quý, dường như toàn thân lạnh lùng lại trở về trên người cô.

Kim Na Na líu lưỡi, xem ra trong tiềm thức của cô vẫn tồn tại Tần Mặc lạnh như băng kia.

Mấy người lần lượt rời khỏi, Bùi Thiếu Y trừng mắt nhìn cậu ta, Tề Úc Diệu hờ hợt mỉm cười, không có cảm giác gì với sự lạnh nhạt của Tần Ngôn. Cậu ta xoa cằm, xem ra Tần Ngôn này rất đáng được cậu ta dò xét một chút.

Trường Roland quản lý cực kỳ nghiêm khắc với học sinh lớp mười hai, lớp mười và lớp mười một vẫn còn thoải mái. Căn cứ theo huấn luyện quân sự, buổi sáng 6h30 rời giường, 7h30 bắt đầu chạy bộ, còn phải hô các loại khẩu hiệu. Lúc này, không cần biết là con cái nhà ai đều phải nghe theo huấn luyện.

Bởi vì huấn luyện bọn họ đều là những người quân nhân được điều từ trong bộ đội ra cho nên trong mắt những người này không có thân phận địa vị, chỉ có một đám khỉ con bị quản lý.

Tám giờ rưỡi bắt đầu đi học đến tận bốn rưỡi chiều mới kết thúc, sáu rưỡi tối lại bắt đầu đi học, đến chín giờ mới có thể gọi là kết thúc thật sự.

Mỗi ngày Tần Ngôn đều mệt đến mức đặt lưng xuống giường là có thể ngủ, mỗi lần muốn gọi điện thoại về nhà, lại nghĩ có thể quấy rầy Phong Thần đang nghỉ ngơi không? Mỗi khi nghĩ đến đây, tay cô lại từ từ đặt điện thoại xuống.

Trong lòng buồn bực, cô đi đến trước cửa sổ, kéo rèm: "A…"

Cô lập tức kêu lên, theo bản năng ngã lui về phía sau vài bước, bên ngoài cửa sổ thủy tinh chiếu lên một gương mặt, cậu ta nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Tần Ngôn hình như cảm thấy rất vui vẻ.

Cậu dùng tay đẩy cửa sổ ra, lộn người một cái đã nhảy vào trong phòng, động tác của cậu ta nhẹ nhàng như một chú mèo con, không phát ra bất kỳ

tiếng động nào.

"Cậu… Cậu là Tề Úc Diệu!"

Chưa hết hoảng hồn, Tần Ngôn lại ý thức được nơi này là chỗ ngủ của học sinh nữ, sao cậu ta lại lên đây?

"Tôi đi từ phía trên xuống, cậu muốn gọi người khác tới, chỉ sợ chồng sắp cưới của cậu sẽ suy nghĩ lung tung đấy."

Lời của cậu ta nói ngăn không cho Tần Ngôn xúc động muốn hét to: "Rốt cuộc cậu muốn thế nào?"

Tề Úc Diệu quan sát cô một cái, gật gật đầu, giống như muốn xác định chuyện gì đó: "Xem ra không phải cậu đã quên hết toàn bộ, dáng vẻ bây giờ của cậu mới thật sự là Tần Ngôn."

"Tôi không hiểu cậu nói cái gì! Nếu cậu không biến mất tôi sẽ không khách khí!"

Không biết tại sao giọng nói của Tần Ngôn trở nên lạnh lùng, chính cô nghe xong cũng âm thầm kinh ngạc. Không lẽ, trước khi mất trí nhớ, cô thật sự là một người rất lạnh lùng sao?

"Tôi rất muốn nhìn một chút, người mất trí nhớ sẽ đối với tôi như thế nào?"

Khóe miệng Tề Úc Diệu nhếch lên, đánh về phía Tần Ngôn, tay chân Tần Ngôn giống như tự có ý thức, đối mặt với công kích của Tề Úc Diệu, cô thành thạo ứng phó.

Hai người anh tới tôi đi, một quyền một cước cũng đến điểm dừng, Tần Ngôn tung một cú tới ngăn Tề Úc Diệu: "Cậu có dừng không, nếu cậu còn không đi nữa tôi sẽ đánh cho cậu xuống!"

Trong giọng nói của cô lộ ra sự tức giận, dùng sức đẩy Tề Úc Diệu, tay theo bản năng tìm kiếm ở bên hông. Trong lòng chấn động, nơi đó, nơi đó phải có…

Động tác của Tần Ngôn thoáng do dự, Tề Úc Diệu nắm lấy cơ hội giữ chặt tay cô, vòng cánh tay còn lại đang phản kháng của cô ra sau lưng.

"Đang tìm cái gì?"

Thấy đã giữ chặt được Tần Ngôn, Tề Úc Diệu thoải mái hỏi, Tần Ngôn biết không thể tránh thoát, tức giận nói: "Cái tên khốn kiếp cậu, nửa đêm đến phòng ngủ của con gái không có ý tốt! Còn bắt nạt một cô gái, không biết xấu hổ!"

"Chỉ cần cậu đồng ý đua xe với tôi, tôi sẽ thả cậu ra!"

Tần Ngôn nhíu mày, cô không thích bị người khác uy hiếp, nhưng cứ giằng co tiếp thì chỉ có cô là chịu thiệt.

"Được, tôi đồng ý, cậu có thể buông ra rồi!"

Tề Úc Diệu buông lỏng cô tay cô ra, Tần Ngôn xoa cổ tay, mặc dù cậu ta dùng lực nhưng không để lại vết bầm trên cổ tay cô.

Cậu ta nhảy lên cửa sổ, Tần Ngôn mở miệng còn chưa kịp phát ra tiếng, cậu ta đã xoay người lại, ánh trăng sáng trở thành bối cảnh của cậu ta, thân thể cao to ngồi trên cửa sổ, sống mũi thẳng phác thảo khuôn mặt khí khái.

"Đừng quên!"

Nói xong, cậu ta nắm lấy dây thừng bên ngoài cửa sổ, nhanh nhẹn bò xuống dưới. Tần Ngôn ghé vào cửa sổ, thấy động tác nhanh nhẹn của cậu ta nhanh chóng đã xuống rất nhiều tầng. Đột nhiên cô nổi lên ý xấu, nếu cô cắt đứt dây thừng đi…

Ánh đèn đường mờ mờ trong đêm đen yên tĩnh đứng ở hai bên đường, bóng dáng Tề Úc Diệu lập lòe dưới ánh đèn, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt của Tần Ngôn.

Cậu ta nghênh ngang trở về phòng mình, lại phát hiện bên trong phòng có người, dường như người nọ đã đợi cậu rất lâu, nghe thấy tiếng mở cửa ngẩng đầu lên.

"Đi đâu thế?"

"Anh đã biết rõ rồi còn hỏi!"

Vẻ mặt Tề Úc Diệu không kiên nhẫn trả lời, người tới cũng không thèm để ý thái độ của cậu, hai tay nắm lại đặt ở bụng: "Đừng gây phiền phức, hửm?"

"Tùy tâm trạng của tôi đi! Đã khuya rồi, tôi muốn ngủ, cứ tự nhiên!"

Cánh tay bị người khác kéo lấy, người đàn ông nheo mắt: "Đừng tưởng chuyện cậu làm không ai biết, nếu cậu còn dám đụng vào chuyện này nữa thì cậu cứ chờ xem!"

“Tôi ngược lại rất muốn biết, anh có thể làm gì tôi đây?”

Tề Úc Diệu nhìn người đàn ông trước mặt giữa hai đầu lông mày có chút giống mình, chán ghét hất tay ra: “Đừng để tôi gọi người đến, nhà họ Tề không thể mất anh đâu!”

Cậu châm chọc nói, người đàn ông kia hừ lạnh một tiếng, sửa sang quần áo trên người, ung dung ra khỏi phòng.

Dùng sức đóng cửa lại, sắc mặt Tề Úc Diệu u ám, đôi mắt như thủy tinh bị che đậy một tầng sương mù.

Đêm, sâu lắng.

Trưa hôm sau, mấy người Tần Ngôn đang ở canteen tiếp tục ríu rít bài học như thế nào bận rộn ra sao, thầy giáo biến thái như thế nào, đề bài khó giải làm sao. Mấy người than phiền rất nhiều, gần như sắp bị sách vở đè ép không dậy nổi.

“Tần Ngôn, bao giờ thì cậu đua xe với tôi?”

Tề Úc Diệu luôn giẫm một chân vào lúc mấy người đang trò chuyện khí thế ngất trời, mấy người ngồi chung nhìn về phía Tần Ngôn lạnh nhạt, vẻ mặt cô mờ mịt nói: “Tôi nói muốn đua xe với cậu khi nào?”

“Cậu, cậu mới nói hôm qua đó!”

Nhìn Tần Ngôn giả ngu, Tề Úc Diệu tức giận, cậu ta nhíu mày: “Cậu dám chơi xấu!”

“Cậu có chứng cứ à?”

Tần Ngôn ung dung nhìn cậu ta, khóe miệng hơi nhếch lên, có ai làm chứng không, ai nói đã từng hứa hẹn bằng miệng thì nhất định phải thực hiện! Lòng cô không áy náy chút nào, chuyển tầm mắt đi nơi khác, ánh mắt Tề Úc Diệu nhìn thẳng vào mặt Tần Ngôn như lửa đốt.

Tề Úc Diệu chưa từng nhìn thấy người nào chơi xấu như vậy, nhưng cậu ta cũng không còn cách nào, không thể không mang theo không cam lòng và bị lừa gạt, cậu ta chỉ có thể bỏ qua.

Nhưng muốn cậu ta buông tha thì đương nhiên cậu ta sẽ không đồng ý, cho nên đêm nay cậu ta lặp lại chiêu cũ, muốn lẻn vào ký túc xá của Tần Ngôn, nhưng lần này Tần Ngôn đã đóng chặt tất cả các cửa sổ, Tề Úc Diệu không còn cách nào để đi vào.

Nhìn Tề Úc Diệu đứng ngoài cửa sổ tức giận đến lỗ mũi cũng méo mó, Tần Ngôn vẫn ung dung đứng ở trong phòng, bên ngoài gió lạnh thổi “vù vù” khiến hai tay và lỗ mũi của Tề Úc Diệu đông lạnh đến đỏ bừng.

Cuối cùng không còn cách nào, cậu ta chỉ có thể bò xuống theo sợi dây nhưng vào lúc cậu ta sắp xuống đến đất, dây thừng đột nhiên đứt lìa, cậu ta vội vàng không kịp chuẩn bị, chỉ có thể cố gắng xoay người nhảy xuống, tránh được chỗ nguy hiểm.

"Cậu được đấy Tần Ngôn!"

Cậu ta mắng Tần Ngôn hèn hạ, Tần Ngôn đắc ý hả hê cầm cây kéo diễu võ dương oai với cậu ta, Tề Úc Diệu chưa từng bị chọc tức như vậy bao giờ, lại một lần nữa không biết làm sao. Chỉ có thể ảo não trở lại phòng của mình, vẫn nên nghĩ cách khác thôi.

Tâm trạng tốt của Tần Ngôn vẫn kéo dài đến ngày hôm sau, bởi vì hôm nay cuối cùng cô cũng thoát khỏi phiền muộn của sách vở, hãy để những cuốn ôn tập đáng ghét kia đi gặp quỷ đi!

"Thần, em về rồi!"

Cô trở về nhà với tâm trạng vui vẻ, nhưng ông quản gia nói cho cô biết, Phong Thần lại được Sở Linh Tề sắp xếp đi kiểm tra, phải đến giờ cơm tối mới có thể trở về.

Cho dù có chút thất vọng vì không thể gặp được anh trước tiên nhưng cô có thể ở cùng anh hai ngày, đối với cô mà nói thì chuyện này cũng đã rất vui mừng rồi.

Nhưng cô còn chưa đợi được Phong Thần thì một vị khách không mời mà đến đã phá hỏng tâm trạng tốt của cô, Tề Úc Diệu âm hồn bất tán xuất hiện tại phòng khách, rất có dáng vẻ ‘Nếu cậu không đua xe với thì tôi nhất định sẽ quấy rầy cậu tới cùng’.

"Tại sao cậu lại xuất hiện ở đây?"

Tần Ngôn sắp bị cậu ta bức cho điên rồi, nhìn thời gian cơm tối sắp đến, nếu Phong Thần trở về mà gặp phải cảnh này thì phải làm thế nào?

"Tôi tới tính sổ với cậu đấy!"

Tề Úc Diệu vừa nghĩ tới nỗi nhục nhã tối hôm qua, khuôn mặt lập tức trở nên vặn vẹo, "Cậu ăn vạ phía trước, xúc phạm phía sau, tôi nhất thiết phải nói chuyện với người giám hộ của cậu một chút!"

Tần Ngôn lạnh mặt, "Chính bản thân cậu đần sao lại trách tôi!"

Hai người đang trợn mắt trừng nhau, đột nhiên Tề Úc Diệu lộ ra nụ cười ý vị sâu xa, Tần Ngôn lập tức cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua cổ của mình, cả người nổi da gà.

"Ngôn Ngôn, em đang nói chuyện với ai thế?"

Giọng nói của Phong Thần truyền đến từ ngoài cửa, Tần Ngôn quay đầu sương lạnh trên mặt lập tức tan biến, "Anh về rồi à, bác sĩ nói thế nào? Nghỉ ngơi trước đã."

"Anh chính là chồng chưa cưới và người giám hộ của Tần Ngôn?"

Tề Úc Diệu quan sát người phía đối diện không chút cố kỵ, Phong Thần tháo mắt kính xuống, một đôi tròng mắt vô hồn hiện ra trước mắt cậu ta. Mặc dù người đàn ông trước mặt này không nhìn thấy nhưng vẫn không giảm thiểu phong cách bẩm sinh và quý khí thiên nhiên ưu đãi của anh.

Khóe miệng của anh khẽ nhếch lên, cả người tản ra dáng vẻ lười biếng, hình như là thật sự rất mệt mỏi, anh ngồi trên ghế sa lon điều chỉnh đến một tư thế thoải mái, lúc này mới từ từ mở miệng.

"Tôi là chồng chưa cưới của Ngôn Ngôn, về phần người giám hộ..... Bây giờ cô ấy đã tròn mười tám tuổi rồi."

Phong Thần nghe ra dò xét của đối phương, cũng có thể tưởng tượng cậu ta đang quan sát dáng vẻ của mình, "Ngôn Ngôn, cậu ấy là bạn học của em à?"

"Tôi muốn cạnh tranh với anh để theo đuổi Tần Ngôn!"

Tần Ngôn tức giận, muốn đứng dậy lý luận với cậu ta ngay lập tức nhưng Phong Thần đã giữ tay cô lại. Rất kỳ lạ, anh không nhìn thấy cô nhưng lại có thể ngăn cản động tác của cô chính xác.

Bàn tay ấm áp bao quanh quả đấm của cô, trấn an tâm tình nóng nảy của cô, Phong Thần cười nhàn nhạt nói, "Nếu như cậu có thể cướp đi, dĩ nhiên tôi sẽ không còn lời nào để nói."

"Được, anh chờ đấy!"

Dường như Tề Úc Diệu đã đạt được cơ hội rất có tính khiêu chiến, trên mặt xuất hiện vẻ hưng phấn nhao nhao muốn thử.

Tần Ngôn không biết tên Tề Úc Diệu đột nhiên xuất hiện này muốn làm cái gì, nhưng hiện giờ cô hiểu rất rõ tên đáng ghét này sẽ đảo loạn cuộc sống của cô và Phong Thần.

"Tại sao anh lại tiếp nhận khiêu chiến?"

"Anh không nói anh sẽ đón nhận mà!"

Phong Thần vô tội "Nhìn" Tần Ngôn, "Chẳng lẽ em không có lòng tin với bản thân mình? Sợ cậu ta sẽ cướp em đi sao?"

Nhất thời Tần Ngôn không biết trả lời như thế nào, tuy rằng cô đã mất trí nhớ nhưng Phong Thần vẫn luôn ảnh hưởng đến suy nghĩ của cô. Bọn họ đã từng là một đôi yêu nhau như keo như sơn, nhưng bây giờ bởi vì cô mất trí nhớ nên anh không thể không cùng cô bồi dưỡng tình cảm lại từ đầu.

Còn đối với Tề Úc Diệu thì cô rất ghét cậu ta, không chỉ có bởi vì lần đầu tiên không có lễ phép mà còn bởi vì cậu ta nói chuyện chẳng hiểu ra sao nên cô rất lo lắng Phong Thần sẽ nghĩ nhiều.

"Đừng nói cậu ta, bác sĩ nói thế nào?"

Phong Thần cười khổ một tiếng, "Làm kiểm tra toàn thân, Sở Linh Tề này thiếu chút nữa giải phẫu anh luôn, làm phẫu thuật có thể sẽ có nguy hiểm. Một là phải bất chấp nguy hiểm để làm phẫu thuật, hai là dựa vào các loại thuốc để trị liệu."

"Vậy thì dựa vào thuốc đi!"

"Nếu như cả đời anh cũng không thể nhìn thấy thì em phải làm sao?"

"Vậy thì em sẽ chăm sóc anh cả đời!"

Tần Ngôn gần như nói ngay mà không hề nghĩ ngợi, cô hơi đỏ mặt, thật may là Phong Thần không nhìn thấy, nếu không cô nhất định phải tìm một cái động để chui xuống dưới.

"Em còn trẻ, sau này em sẽ hối hận."

Mặc dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng Phong Thần vẫn rất để ý, để ý đến ánh mắt của người khác nhìn cô, bên cạnh cô không nên có một

người chồng bị mù. Trong lòng anh đang đấu tranh kịch liệt,ngoài mặt vẫn nở nụ cười nhưng Tần Ngôn nhìn ra được anh cũng không muốn cô ở lại.

"Ăn cơm đi!"

Không hề bàn luận đến vấn đề này nữa, Tần Ngôn cố làm ra vẻ như không có gì đỡ anh dậy, Phong Thần hơi nhíu chân mày, bây giờ anh bắt đầu cuộc sống và ăn uống hàng ngày đều phải có người chăm sóc, như vậy sẽ trói chặt tự do của cô. Cô còn chưa kịp hưởng thụ tuổi thanh xuân đã bị anh trói chặt sao?

Buổi tối, Tư Đồ Kiều đến thăm Phong Thần, hai người ở thư phòng bàn bạc suốt ba tiếng đồng hồ mới kết thúc cuộc nói chuyện.

"Tôi thật sự không nghĩ tới nhà họ Tề lại có liên quan đến chuyện đó, lần này bọn họ tiến vào chiếm giữ đất liền, có thể chính là hướng về phía chúng ta."

Tư Đồ Kiều căn cứ vào tin tình báo mà nói rõ tất cả với Phong Thần, còn có một tin tức làm anh nhức đầu đó chính là cậu con trai nhỏ của nhà họ Tề cũng dính vào chuyện này.

Có thể dễ dàng tìm được đường dây của Mật Tư sợ rằng cậu con trai nhỏ đó đã xuất ra không ít sức lực, hình như cậu con trai nhỏ đó và nhà họ Tề không hợp nhau, rõ ràng đối đầu với Tề Úc Nhận – người thừa kế dự bị hiện giờ ở khắp nơi.

Mà hiện cậu con trai nhỏ đó và Tần Ngôn cùng học chung trường, "Tên cậu ta là gì?"

"Tề Úc Diệu." Tư Đồ Kiều nhìn người trong hình, "Hôm nay cậu ta mới tới đây."

"Hả? Là cậu ta à....."

Người tới đây hôm nay chính là Tề Úc Diệu?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Chương 1.2

Phong Thần nheo mắt lại, cặp mắt trong veo như đã chết bỗng nhiên có màu sắc thâm trầm, "Rất thú vị, Tề Úc Diệu đã có bản lĩnh giúp chúng ta, vậy tại sao chúng ta không lợi dụng điểm này cho tốt."

"Vậy chúng ta....."

Hai mắt Tư Đồ Kiều lóe lên vẻ hưng phấn, mới vừa được mở mang đầu óc tiếng gõ cửa chợt vang lên, "Hai người trò chuyện xong chưa?"

Tần Ngôn ló đầu vào, không biết tại sao không thấy Phong Thần đi nghỉ ngơi cô bỗng cảm thấy thiếu cái gì đó. Lúc chưa trở về nước thì không phát hiện, nhưng sau khi cùng anh sống chung một mái nhà thì loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt.

Thân thể không tự chủ được giống như bị cái gì đó khống chế, bản thân bất lực.

"Nói xong rồi."

Phong Thần không đợi Tư Đồ Kiều trả lời lập tức đứng thẳng lên, Tần Ngôn thấy vậy vội chạy tới đỡ anh, "Kiều, chuyện nhà họ Tề giao cho cậu xử lý."

Tần Ngôn đỡ Phong Thần về phòng, cảm thấy căn phòng này rất quen thuộc, hình như trước đây cô đã từng ở. Không tự giác cô đã hỏi ra miệng, Phong Thần cười nói, "Trước đây em sợ sấm sét, cho nên những lúc trời mưa sấm sét thì em sẽ ngủ cùng anh."

"À..... Vậy anh nghỉ ngơi đi!"

Toàn thân cô nóng rang, Phong Thần nói tự nhiên như vậy, có nghĩa trước kia bọn họ thường ngủ chung hàng đêm?

"Sau khi em trở về, chúng ta cũng không có thời gian ở chung, tối nay em có thể ở lại trò chuyện với anh không?"

Lời Phong Thần nói là thật, kể từ sau khi anh và Tần Ngôn trở về, bọn họ cũng chưa từng ôm nhau ngủ hàng đêm nữa, sau đó cuộc sống học sinh lớp mười hai đã khiến cô mệt mỏi không chịu nổi, một tuần lễ không có cô ở bên cạnh anh cảm thấy trong lòng trống rỗng.

"Dạ được....."

Quỷ thần xui khiến thế nào cô đã đồng ý, hình như cô cũng rất khát vọng có thể gần gũi với anh nhiều hơn một chút, mặc dù trí nhớ biến mất nhưng thói quen và tình cảm trong đáy lòng của hai người bọn họ vẫn tồn tại như cũ.

Mới đầu Tần Ngôn có chút căng thẳng, nhưng sau đó nhanh chóng chìm đắm vào những câu chuyện của hai người bọn do Phong Thần kể, dần dần, học tập mấy ngày liên tiếp đã khiến cô chìm vào giấc ngủ say.

Nghe tiếng hít thở vững vàng của cô, Phong Thần đưa tay qua kéo Tần Ngôn đã ngủ say vào trong ngực, dường như thân thể cũng có ý thức của mình, khi tiếp xúc với cái ôm trong ngực quen thuộc thì tự động tìm kiếm vị trí thoải mái.

Nhà họ Tề có lịch sử trăm năm, không chỉ có hãng và đường dây thuộc về mình mà còn muốn không ngừng khuếch trương bản đồ, ở mỗi quốc gia đều có công ty con thuộc về mình.

Nhìn những công ty kia như đưa vào hoạt động chính quy nhưng vẫn lén lút tổ chức kinh doanh hắc đạo, bất kể là súng đạn hay nội tạng người, chỉ cần có thể bán lấy tiền thì bọn họ đều có chỗ liên quan đến.

Hiện giờ, dã tâm của Tề thị đã khuếch trương đến đất liền, nhưng muốn thiết lập công ty ở đất liền sẽ phải hiểu rõ đầy đủ tình huống của địa phương, không tránh được phải qua lại với quan lớn và người đứng đầu ở đó một phen.

Sở Linh Tề lên chức, dĩ nhiên phải ra mặt xã giao với bọn họ, chỉ có điều Tư Đồ Kiều đã nói trước với anh nên Tề Úc Nhận vẫn bị chút trở ngại. Ở chỗ này, Tề Úc Nhận muốn mở một con đường, trước hết phải tạo mối quan hệ với Phong Thần cái đã.

Nhưng hai nhà có chút đụng chạm, ở nước Mĩ Phong Thần đã vô ý chặt đứt con đường tiền tài của nhà họ Tề, mặc dù không thể gọi là nguồn kinh tế chủ yếu của nhà họ Tề nhưng vô duyên vô cớ bị người ta chặt đứt đường tiền tài, còn vì vậy mà thiếu chút nữa gặp phải phiền phức. Con tức này người nhà họ Tề đương nhiên sẽ tính toán.

Tề Úc Nhận dĩ nhiên sẽ không cầu xin Phong Thần, anh ta là đương gia kế nhiệm của hà họ Tề, nhưng đương gia đương nhiệm của nhà họ Tề cũng chính là cha của anh ta lại luôn thiên vị Tề Úc Diệu.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Tề Úc Nhận vốn đang tối tăm lại càng thêm lo lắng.

Tề Úc Diệu không gõ cửa mà trực tiếp mở cửa thư phòng đi vào, nhìn đồng hồ trên bàn một chút, khoảng cách ba cha con mở cuộc hội nghị gia đình chỉ còn một khoảng thời gian ngắn.

"Rốt cuộc cậu có ý định gì?"

Tề Úc Nhận cau mày, kể từ lúc Tề Úc Diệu muốn đi theo, anh ta đã cảm thấy bên trong có vấn đề.

"Tôi muốn theo đuổi Tần Ngôn."

Tề Úc Diệu nhún nhún vai, nửa thật nửa giả nói ra quyết định của mình, Tề Úc Nhận nói: "Hồ đồ!"

Không khí giữa hai người đang đông lạnh, chợt trên màn ảnh rộng xuất hiện một người đàn ông mặt mũi nghiêm túc, "Chuyện tiến hành như thế nào?"

"Gặp phải chút trở ngại, Phong Thần là người đứng đầu ở đây, anh ta nên biết đã đắc tội với chúng ta nhưng vẫn không bày tỏ gì."

Người đàn ông đối diện trầm tư chốc lát, "Đương gia đương nhiệm của nhà họ Hàn đã nói rõ tình hình với cha, hơn nữa cũng đền bù cho chúng ta chút ít, hiện tại có khả năng sẽ hợp tác với chúng ta, chuyện này cứ để đó trước đã, nếu như bọn họ là người hợp tác tốt thì đó chính là bạn bè, còn nếu như không phải....." Ông ta dừng lại chốc lát, trong mắt lại ra chỉ thị giết không tha, "Trước tiên con hãy hợp tác với Phong Thần cho tốt, có thể khai thác nơi này hay không thì phải nhìn biểu hiện của con."

"Muốn chúng ta chủ động lấy lòng Phong Thần?"

Tề Úc Nhận có chút mâu thuẫn, từ trước đến nay anh ta vẫn luôn tâm cao khí ngạo, cho tới bây giờ cũng chưa từng đi lấy lòng bất kỳ kẻ nào, bây giờ muốn anh ta chủ động đi bày tỏ hữu nghị với Phong Thần thật khiến anh ta khó chịu.

"Con có đề nghị khác?"

Đối với cảm xúc của Tề Úc Nhận, người nắm quyền nhà họ Tề rõ như lòng bàn tay, trong miệng hỏi thăm ý nghĩ của anh ta, nhưng biến hóa của ánh mắt đã cho anh ta áp lực vô hình.

Tề Úc Nhận biết một khi cha đã quyết định chuyện gì đó thì sẽ không có khả năng thay đổi nên anh ta không phản kháng được. Chỉ có thể đồng ý ngoài mặt nhưng trong lòng lại rất không phục.

"Tiểu Diệu, ở bên đó đã quen thuộc chưa?"

Đối mặt với con trai của mình, trên mặt người nắm quyền nhà họ Tề thoáng mềm lại, vẻ mặt xuất hiện một loại tình thương của cha, chỉ có điều Tề Úc Diệu có vẻ rất đạm bạc.

"Cha, tiểu Diệu muốn theo đuổi một cô gái."

"Hả? Thật sao? Cô bé kia như thế nào?"

"Người con muốn theo đuổi chính là vị hôn thê của Phong Thần, cha ủng hộ không?"

Tề Úc Diệu không tức giận bởi vì Tề Úc Nhận tiết lộ hành tung của mình, không mặn không nhạt nhìn người đàn ông trong màn hình một cái, chờ ông nổi giận.

Nhưng người đàn ông đó chỉ ôn hòa cười một tiếng, cũng không có dấu hiệu tức giận: "Là cô bé nhà họ Tần đó sao? Cũng không tệ, nếu như con có thể theo đuổi người ta thì đối với chúng ta cũng có lợi, chỉ có điều Phong Thần cũng không dễ đối phó, con cần phải cố gắng hơn nhiều."

Tề Úc Diệu hừ lạnh một tiếng, đứng lên rời khỏi thư phòng, Tề Úc Nhận nhìn về phía cha mình: "Tiểu Diệu làm như vậy, không thành vấn đề chứ?"

"Nó thích làm cái gì thì để cho nó làm đi, Phong Thần sẽ không vì một người phụ nữ mà làm hư chuyện của mình, huống chi, Tiểu Diệu vốn không có bản lĩnh phá hỏng tình cảm của hai người bọn họ."

Ông nói nhẹ nhõm, hình như tất cả đều rõ ràng: "Con chỉ cần coi chừng chuyện trên tay mình, chuyện của Tiểu Diệu đừng quan tâm nhiều, nó tự có suy nghĩ."

Tề Úc Nhận im lặng không lên tiếng, đều là con ông nhưng Tề Úc Diệu hưởng thụ được tình thương của cha nhiều hơn anh ta. Ánh mắt của anh ta ảm đạm xuống, kết thúc video, Tề Úc Nhận che giấu nụ cười trên mặt, có vẻ tâm sự nặng nề. Trong lòng tràn ngập nỗi ghen tỵ với Tề Úc Diệu, trên mặt xuất hiện vẻ hung ác.

Phong Thần dĩ nhiên cũng nhận được tin tức truyền đến từ phía nhà họ Hàn, thấy cũng không xảy ra vấn đề lớn, anh nhẹ nhàng nhếch miệng, mặc dù hiện giờ mắt anh không nhìn thấy nhưng mỗi sự việc anh đều có thể tính toán rõ ràng.

Chỉ có điều Tề Úc Nhận là người tham vọng quá cao, tâm cao khí ngạo, muốn anh ta bỏ mặt tới lấy lòng anh, sợ rằng không dễ dàng như vậy.

Hiện giờ Tư Đồ Kiều thay mặt anh xử lý mọi chuyện trong công ty, cho nên chuyện này cũng giao do anh ấy đi xử lý.

Đang chìm trong bóng tối, Phong Thần mất đi thị giác, nhưng những giác quan khác lại trở nên bén nhạy dị thường: "Ngôn Ngôn, gần đây bài tập của em như thế nào?"

"Không sao chứ....."

Tần Ngôn buồn bã ỉu xìu cầm cốc sữa, khiến cô phiền lòng không chỉ có bài tập mà còn có tên Tề Úc Diệu đáng ghét đó nữa.

Cậu ta luôn chạy tới quấy rầy cô, mặc kệ cô lạnh nhạt như thế nào, chê cười ra sao cậu ta vẫn luôn đi theo cô như âm hồn không tan. Cái này gọi là theo đuổi cô sao? Rõ ràng là giống như keo dính chuột, dính người đến chết!

"Nếu như em không muốn ở lại Roland, anh giúp em chuyển trường."

Phong Thần cũng biết về Tề Úc Diệu, hình như thằng nhóc này chưa theo đuổi bạn gái bao giờ, cứ luôn đi theo Tần Ngôn thì gọi là theo đuổi sao? Mặc dù anh rất yên tâm về Tần Ngôn nhưng Tề Úc Diệu kiên nhẫn bao lâu, anh lại không biết.

Hình như nhà họ Tề rất để ý đến cậu con trai nhỏ này, cậu ta được bảo vệ vô cùng tốt, tin tức về cậu ta cũng để lộ rất ít, cho dù như vậy Tề Úc Diệu cũng khiến cho người khác rất nhức đầu.

Nghe nói Tề Úc Diệu là con ngoài giá thú của người nắm quyền đương nhiệm của nhà họ Tề, lúc mười tuổi mới được đưa về nhà họ Tề nhận tổ quy tông. Nhưng cậu ta hết sức phản nghịch, luôn đối đầu với Tề Úc Nhận, từ chuyện của Mật Tư lần trước là có thể biết được một hai điều.

Lần này, nhà họ Hàn và nhà họ Tề hợp tác, Tề Úc Diệu lại theo đuổi vị hôn thê của anh. Nhưng mà Phong Thần không thèm để ý hành vi trẻ con này, chẳng qua là giận Tần Ngôn, anh liền quyết không đồng ý.

"Anh đều biết cả?" Đột nhiên cô có chút căng thẳng, nhưng Phong Thần không chất vấn gì ngược lại khiến cô cảm thấy khó hiểu.

Tối hôm nay phải trở về trường học tự học buổi tối, tính ra thời gian cô có thể ở cùng Phong Thần chỉ có một ngày hai đêm. Tiễn Tần Ngôn đi rồi Phong Thần mới lộ vẻ mặt khổ não.

Trong lòng anh tin tưởng Tần Ngôn, nhưng bây giờ Tần Ngôn đã không phải là Tần Ngôn trước kia nữa, mặc dù biết ý nghĩ như vậy không đúng nhưng anh vẫn không nhịn được mà nghĩ tới. Người ngoài nhìn vào, anh vẫn là Phong Thần tràn đầy tự tin, cho dù không nhìn được cũng sẽ không ảnh hưởng đến quyết định của anh.

Nhưng chỉ có anh mới hiểu rõ, ở trước mặt Tần Ngôn anh cũng sẽ lo được lo mất, loại tự ti tự nhiên sinh ra này khiến anh rất khó chịu.

Tần Ngôn không biết được tâm tư của Phong Thần, việc trong trường học đã khiến cô bị chèn ép đến không thể thở được, hơn nữa Tề Úc Diệu lại quấy rầy càng khiến cô kêu khổ thấu trời.

Hình như Tề Úc Diệu quyết định muốn quấn lấy cô, cuối cùng Tần Ngôn cũng không nhịn được: "Rốt cuộc cậu muốn thế nào?"

"Tớ đã nói rồi, tớ muốn theo đuổi cậu."

Cậu không quan tâm sự lạnh lùng và căm tức của Tần Ngôn, vẫn duy trì dáng vẻ đáng bị đánh, bây giờ là lúc lớp chính trị tan học không ngừng có người đi qua chỗ bọn họ mang theo ánh mắt tìm tòi nghiên cứu và ghen tị.

Dáng dấp Tề Úc Diệu không tệ, nếu như cậu ta không nói lời vô lại thì ấn tượng của cô đối với cậu ta sẽ tốt hơn.

"Theo đuổi của cậu khiến tôi thấy rất phiền, rất đáng ghét!"

Trong nháy mắt sắc mặt Tề Úc Diệu trở nên cứng ngắc, sau đó là ảm đạm, Tần Ngôn nhận thấy được tâm trạng của cậu ta lập tức xuống thấp, ánh mắt cậu ta nhìn cô trở nên rất khó hiểu, dáng vẻ hình như rất khổ sở.

Chẳng lẽ cô nói chuyện quá đáng quá?

Đột nhiên, Tề Úc Diệu giận dữ hung hăng đi về phía cô, Tần Ngôn nắm chặt tay, nếu như Tề Úc Diệu dám làm gì cô, cô nhất định biến cậu ta thành quốc bảo.

"Tôi khiến cậu ghét đến vậy sao?"

Cậu ta nói thật bình tĩnh, mơ hồ khiến người khác rất đau lòng. Vào giờ khắc này, Tần Ngôn cảm thấy cậu ta giống như một đứa bé bị người ta vứt bỏ, thế giới của cậu ta chỉ có một mình cậu ta, bất kể ai cũng không có cách nào tiến vào chiếm giữ.

Tần Ngôn há miệng nhưng không biết phải nói gì, Tề Úc Diệu đã đi qua cô, cô đột nhiên ý thức được hình như mình đã tổn thương trái tim cậu ta.

Đến khi tự học buổi tối kết thúc, Tần Ngôn cũng không còn nhìn thấy bóng dáng Tề Úc Diệu, trong lòng dâng lên cảm giác khó hiểu, trên đường trở lại kí túc xá cùng Kim Na Na lại thấy Tề Úc Diệu ngồi bên cạnh bồn hoa nhỏ.

"Tần Ngôn, tôi có lời muốn nói với cậu."

Cậu ta ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút mê mang, híp mắt, mới nhìn rõ người trước mắt là ai. Quỷ thần xui khiến thế nào Tần Ngôn lại để Kim Na Na đi trước, cô chủ động vươn tay đỡ cậu ta dậy, dìu cậu ta ngồi trên ghế dài.

Từ trên người cậu ta truyền đến mùi rượu nhàn nhạt, trường học nghiêm cấm uống rượu, chỉ có điều vị thiếu gia này không thích ai quản, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Cậu ta cao gần một mét tám khiến Tần Ngôn đỡ có chút cố hết sức, ánh mắt Tề Úc Diệu mông lung, đầu khẽ dịch đến gần người bên cạnh cau mũi một cái, một mùi thơm như có như không xông tới mặt.

"Cậu muốn nói gì?"

Tề Úc Diệu ngẩng đầu lên, nhìn cô mở trừng hai mắt: "Tôi không muốn làm cậu chán ghét tôi, tại sao cùng một gia thế bối cảnh, cậu thì có nhiều người thích như vậy, mà tôi chỉ có một mình?"

"Tôi là con riêng, trước năm mười tuổi tôi không biết mình có một người cha, nếu như ông ta yêu mẹ thì tại sao mười năm đó cũng không chịu tìm bà? Cậu may mắn hơn tôi nhiều, Tần Ngôn, có lúc tôi thật sự vô cùng ghen tỵ với cậu..... Cậu có nhiều như vậy..... Nhiều như vậy....."

Cậu ta dần dần nói không mạch lạc, Tần Ngôn im lặng nghe cậu ta nửa mê nửa tỉnh nỉ non, qua hồi lâu, cho đến khi không còn tiếng nói nữa, cô mới gọi điện thoại cho Bùi Thiếu Y và Sở Linh Tầm đến đưa quỷ say này về.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một bạn học nam ghen tỵ với mình. Cô nghĩ tới Phong Thần, anh đối xử với cô rất tốt, nhưng cô cảm giác thiếu thiếu cái gì đó không khỏi cô đơn.

Hôm sau Tề Úc Diệu tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt ra, anh mơ hồ nhớ nỉ non kể khổ với Tần Ngôn, trên mặt lập tức hiện ra vệt hồng. Anh lại vì một câu đáng ghét của cô mà chuốc say mình, còn ở trước mặt cô làm trò cười cho thiên hạ.

Cả ngày hôm nay Tề Úc Diệu cũng không chạm mặt với Tần Ngôn, Tần Ngôn cũng vui vẻ tự tại.

Từ phía xa nhìn thấy cô và mấy người Kim Na Na nói chuyện vui vẻ, ghen tỵ trong lòng cậu ta bắt đầu lên men, đúng cậu ta rất ghen tỵ với cô. Chờ đến khi cậu ta hoàn hồn, Tần Ngôn đã đi về phía cậu ta, cậu ta không ngừng muốn đi nhưng trong lòng lại nghĩ, tại sao cậu ta phải đi?

Trái tim đập loạn xạ, đợi khi Tần Ngôn đến gần cậu ta mới mở miệng nói: "Tối hôm qua nhìn thấy tôi mất mặt, cậu rất hả hê sao?"

"Đúng vậy, tôi không biết, thì ra cậu đang ghen tỵ với tôi."

Tần Ngôn lạnh nhạt nói ra những lời này, khiến trong lòng Tề Úc Diệu bốc lửa: "Tôi ghen tỵ với cậu, cho nên tôi muốn phá hỏng quan hệ của cậu và Phong Thần!"

"Tôi với cậu thi đấu đi!"

"Cái gì?"

Tề Úc Diệu sửng sốt một lúc, Tần Ngôn lại lập lại một lần nữa: "Nếu như tôi thắng, cậu sẽ phải cam tâm tình nguyện làm người hầu cho tôi!"

"Được, chỉ là nếu tớ thắng, cậu phải chia tay với Phong Thần!"

Tề Úc Diệu ác độc đánh cuộc, Tần Ngôn cười lạnh cho rằng đồng ý đề nghị của cậu ta. Màn đánh cuộc của hai người lập tức truyền khắp trường học, mọi người rối rít thảo luận, còn nói ra chuyện Tần Ngôn và Bùi Thiểu Y tranh tài khi đó, không chừng ban đầu chính là Tần Ngôn làm hư xe của Bùi Thiểu Y, cố ý đi cứu cậu ấy.

Lần này lại muốn lặp lại chiêu cũ, không thiếu học sinh nữ ủng hộ Tề Úc Diệu, chèn ép Tần Ngôn ra bên ngoài.

Mặc kệ người ta nói thế nào, cuộc tranh tài này cũng bắt đầu đúng thời gian, Tề Úc Diệu giống với Tề Úc Nhận, tâm cao khí ngạo, cuộc tranh tài này cậu ta mong đợi hồi lâu.

Bùi Thiểu Y lấy xe mình thích cho Tần Ngôn dùng, từ lần trước, Bùi Thiếu Khanh cũng không cho phép cậu chơi nữa, nhưng từ trước đến giờ cậu vẫn luôn rộng rãi len lén để cho bạn mua một chiếc.

So với chiếc xe trước kia, tính năng của chiếc này tăng lên không ít cấp bậc, Tần Ngôn dĩ nhiên là tin tưởng anh.

Cô lừa gạt Phong Thần để tới, đầu bắt đầu có chút đau, cũng là ban đêm, tình cảnh giống như đã từng trải qua.

Sờ lên sườn xe, cảm giác quen thuộc lập tức vọt tới, làm máu nóng của cô sục sôi, hưng phấn không thôi.

So tài bắt đầu, Tề Úc Diệu và Tần Ngôn lập tức xông ra ngoài như tên bay, Tần Ngôn rơi ở phía sau Tề Úc Diệu, cậu ta vừa bắt đầu đã dùng hết sức xông về phía trước.

Cậu ta cản trở đường đua của Tần Ngôn, khiến cho cô không cách nào vượt qua, rất nhanh hai người bắt đầu tăng tốc, đường rẽ liên tục khiến Tề Úc Diệu bắt đầu có chút lực bất tòng tâm.

Tần Ngôn bắt chính xác cơ hội vượt qua khe hở do cậu ta để lại, động tác này khiến Tề Úc Diệu sợ hãi, bất ngờ không kịp đề phòng suýt chút nữa lật xe.

Mắt thấy Tần Ngôn đuổi đã đuổi mình, Tề Úc Diệu dĩ nhiên liều mạng đuổi theo, hai bóng người lần lượt thay đổi, cố tình Tề Úc Diệu không tìm được cơ hội vượt qua. Lòng cậu ta như đốt, xe đua cũng phát ra tiếng gầm thét tức giận, hình như là không cam lòng bị ném ở phía sau.

Cách đích năm trăm mét, Tần Ngôn tiếng Bùi Thiểu Y truyền đến trong tai nghe: "Phía trước có một chiếc xe lái tới, Tiểu Ngôn chậm lại!"

Tề Úc Diệu không đeo tai nghe nên không biết tình huống phía trước, thấy Tần Ngôn đi chậm lại cậu ta không hề do dự mà vọt tới.

Tần Ngôn vừa thấy Tề Úc Diệu nhanh chóng vọt tới, trong lòng có dự cảm xấu, vội vàng đi theo nhưng đã quá muộn. Ở một ngã rẽ, bóng dáng Tề Úc Diệu vừa mới biến mất thì truyền đến tiếng còi chói tai. Ngay sau đó, một tiếng va chạm kịch liệt cũng vang lên từ đó.

Xe hơi màu đen hơi nghiêng, đụng phải một bên hàng rào, đầu xe có chút biến hình, một tên con trai bước xuống, nét mặt anh ta rất kỳ lạ, lúc nhìn thấy Tần Ngôn xuất hiện, ánh mắt của anh ta hình như lóe lên một cái.

"Tề Úc Diệu!"

Tần Ngôn tháo mũ bảo hiểm xuống, nhìn thấy xe Tề Úc Diệu nằm ở cách đó không xa: "Bùi Thiểu Y, mau gọi xe cứu thương!"

"Tiểu Diệu?"

Người nọ đi tới bên cạnh Tề Úc Diệu, đưa tay muốn đụng vào cậu ta lại bị Tần Ngôn ngăn lại: "Bây giờ anh không thể đụng vào cậu ấy!"

Cô thận trọng lấy mũ bảo hiểm của Tề Úc Diệu xuống, kiểm tra mạch đập của cậu ta, thở phào nhẹ nhõm nói: "Anh biết cậu ấy sao?"

"Nó là em trai tôi."

Người nọ chính là Tề Úc Nhận, ánh mắt anh ta sáng quắc nhìn Tề Úc Diệu đang hôn mê, Tần Ngôn thấy vẻ mặt anh ta căng thẳng, xe cứu thương đi tới, cô đi cùng lên xe cứu thương.

Tề Úc Diệu không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cánh tay bị gãy phải bó bột.

Đến đây, chuyện Tần Ngôn đua xe dĩ nhiên là không chạy khỏi lỗ tai Phong Thần, Tư Đồ Kiều vừa nói cho anh biết, anh liền lo lắng chạy tới bệnh viện. Không phải lo lắng cho Tề Úc Diệu, mà là lo lắng Tề Úc Nhận sẽ gây khó dễ cho Tần Ngôn.

Đi tới bệnh viện, dưới sự hướng dẫn của Tư Đồ Kiêu, hai người tới phòng bệnh của Tề Úc Diệu.

"Vì sao… Hai người lại tới đây?"

Tần Ngôn nhìn thấy Phong Thần và Tư Đồ Kiều thì có chút kinh ngạc, Phong Thần nghe tiếng "Nhìn" tới: "Ngôn Ngôn, em lại làm loạn có phải không?"

Nghe giọng điệu của anh, Tần Ngôn nhất thời không biết nên phản ứng ra sao, anh chưa từng nói với cô như vậy, trong lòng cảm thấy có chút uất ức.

Cũng không phải cô trêu chọc Tề Úc Diệu, chuyện lần này ai cũng không ngờ tới, rõ ràng Bùi Thiểu Y đã cho người ta chặn đường lại, ai biết lại đột nhiên xuất hiện xe của Tề Úc Nhận?

"Chuyện này không trách tiểu thư Tần Ngôn, đều tại tôi lái xe quá nhanh nên không kịp thắng."

Người nói chuyện chính là Tề Úc Nhận, Tư Đồ Kiều ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ, anh ấy náy cười: "Tổng giám đốc Tề, tôi đã muốn tới gặp anh từ sớm, đáng tiếc đôi mắt của tôi không tiện, không nghĩ tới lần đầu gặp mặt lại là ở bệnh viện."

"Tổng giám đốc Phong khách khí rồi."

Hai người đều có tâm sự riêng mà bắt tay, Tần Ngôn ở bên cạnh không nói một câu, Phong Thần trước mặt thật xa lạ, hình như đeo lên một lớp mặt nạ lạnh lẽo lại xa lánh.

"Chuyện ngày hôm nay không trách tiểu thư Tần Ngôn, Phong tổng cũng đừng trách cứ cô ấy."

Tề Úc Nhận cười nói, tròng mắt vô hồn của Phong Thần thoáng qua bất đắc dĩ, "Em ấy bị chiều hư rồi, tiểu công tử không sao chứ?"

Phong Thần khách khí cười cười, nói đôi câu xong thì đưa Tần Ngôn về, Tần Ngôn không nói lời nào, đến nhà thì lập tức vào trong phòng mình không nói với Phong Thần câu nào.

Anh tìm kiếm đi tới phòng của Tần Ngôn, gõ cửa phòng một cái, nhưng không nghe thấy tiếng bên trong.

"Ngôn Ngôn?"

Tần Ngôn chui vào trong chăn, nghe tiếng cửa mở, ánh sáng từ cửa lên vào, bóng dáng của Phong Thần đứng im tại chỗ.

Cô nghe tiếng bước chân, chợt vang lên một tiếng va chạm, Tần Ngôn vội vàng đứng dậy nhìn thấy Phong Thần té trên mặt đất: "Anh đang làm cái gì vậy?"

Phong Thần nở nụ cười khổ: "Có phải có cảm thấy hiện giờ anh rất vô dụng không?"

Tần Ngôn muốn đỡ anh dậy, thế nhưng anh lại lắc đầu một cái, cứ như vậy ngồi dưới đất. Hiện giờ Tần Ngôn của anh trở nên đơn thuần không ít, cô có thể đối phó với những âm mưu này sao?

"Anh dậy đi, đứng lên rồi hãy nói."

Thấy có khuyên vô dụng, Tần Ngôn liền ngồi trên mặt đất với anh: "Ngôn Ngôn, có phải hôm nay em cảm thấy rất uất ức không? Chuyện này, cũng không đơn giản như em nhìn thấy."

"Em biết rõ....." Cô thấy Phong Thần lộ ra dáng vẻ kinh ngạc, cô cười nói: "Em chỉ mất trí nhớ chứ không ngu ngốc, em có thể bảo vệ mình, anh không phải băn khoăn đến em. Nhà họ Tề rắc rối như vậy, hai anh em bọn họ sao có thể ở chung hòa thuận?"

Trong bóng tối, bàn tay nhỏ bé ấm áp lau mặt anh: "Tề Úc Diệu là cái đinh trong mắt Tề Úc Nhận, lần này rất có thể là kế hoạch tốt của anh ta, nếu không sao lại trùng hợp như thế?"

Tần Ngôn tựa vào ngực Phong Thần, dĩ nhiên cô biết Phong Thần làm như thế là có nguyên nhân, anh muốn bảo vệ cô. Nhưng mắt của anh.....

"Mặc dù em không nhớ rõ chuyện lúc trước, nhưng em cũng có thể bảo vệ anh....."

Phong Thần cúi đầu hôn môi cô, môi của anh lạnh lẽo, tay chân Tần Ngôn luống cuống, cô còn đầy lời muốn nói với anh, hiện tại đầu óc của cô trống rỗng, cái gì cũng quên hết.

Hơi thở cực nóng của anh không ngừng xâm lược vào lãnh địa của cô, thần trí cô sắp bị anh cướp đoạt, nhiệt độ giữa hai người không ngừng lên cao, cách tầng vải vóc, Tần Ngôn gần như có cảm giác cái áo sẽ bị đốt cháy.

Cô than nhẹ một tiếng, tim đập càng lúc càng nhanh: "Ưmh..... Em....."

Phong Thần lưu luyến rời khỏi môi cô, hô hấp dồn dập, giờ phút này trong lòng anh đã ra quyết định: "Linh Tề giúp anh tìm một bác sĩ giỏi ở nước ngoài, lúc đầu anh còn có chút chần chờ, hiện tại....."

"Nắm chắc được bao nhiêu phần trăm?"

Tần Ngôn căng thẳng cầm tay anh, như người làm phẫu thuật chính là cô vậy.

"Có một nửa cơ hội, từ trước đến giờ vận số của anh rất tốt, lần này Thượng Đế nhất định vẫn sẽ quan tâm đến anh."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Chương 2

Edit: Táo đỏ phố núi + Linh Đang

Beta: Chạng vạng

Lần này Phong Thần đi, hai người sẽ không thể gặp mặt nhau trong vòng hai tháng, Tần Ngôn đã tính rồi, đợi tới ngày Phong Thần trở lại, thì cô cũng đã thi xong cuộc thi đáng ghét nhất.

Tề Úc Diệu nằm viện hai tuần lễ, đối với trường hợp ngoài ý muốn này, trong lòng cậu ta hiểu rất rõ. Hướng đi của cậu ta, Tề Úc Nhẫn luôn luôn biết rõ như lòng bàn tay, xem ra là anh ta không chờ được.

Tề Úc Nhẫn báo cáo chuyện này cho ông già, không ngờ ông cũng không giận dữ, chỉ bảo Tề Úc Diệu nghỉ ngơi cho khỏe. Bình tĩnh giống như là Tề Úc Diệu chỉ đang vấp ngã thôi, nhưng Tề Úc Nhẫn lại nhận ra được, nội tâm của ông không bình tĩnh như những gì ông biểu hiện ra.

Tề Úc Diệu trở lại trường học, chuyện đầu tiên chính là tìm Tần Ngôn, hai người lại muốn tranh tài, lần đánh cuộc này, rốt cuộc thì người nào thắng? Trong thời gian ngắn, Tề Úc không thể lái xe được nữa rồi, mà kỳ thi cũng sắp tới gần rồi, Tần Ngôn cũng không có nhiều tinh thần và thể lực để phân tán.

Nhưng mà cô hỏi thăm Bùi Thiểu Y, tại sao đột nhiên lại xuất hiện xe của Tề Úc Nhẫn, vẻ mặt cậu ta cũng mờ mịt, giống như chiếc xe kia đột nhiên từ trên trời rơi xuống vậy.

Mà đối với chuyện tại sao Tề Úc Diệu không đeo tai nghe, có thể nói là tất cả đều vì sự cuồng ngạo của cậu ta.

“Tôi không chết, có phải cậu cảm thấy rất đáng tiếc hay không?”

Tần Ngôn liếc mắt nhìn cánh tay bị thương của cậu ta, “Cậu chết thì tôi sẽ gặp rất nhiều phiền phức, tôi hy vọng cậu sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Tề Úc Diệu nghe thấy những lời này, trong đầu không khỏi có cảm giác, thì ra cậu có chết, thì cô ấy cũng đều ghét bỏ cậu!

“Nếu cậu còn tiếp tục như vậy nữa, thì ngày chết cũng không còn xa, nhưng mà chỉ xin cậu đừng làm liên lụy tới tôi!”

Tần Ngôn lạnh lùng nói xong, xoay người liền muốn rời đi, dưới tình thế cấp bách, Tề Úc Diệu bắt lấy cánh tay của cô, Tần Ngôn liền hất cánh tay của cậu ta ra.

“Tề Úc Nhẫn sẽ không buông tha cơ hội lợi dụng các người đâu, bây giờ anh ta đang nghĩ đủ mọi cách để dụ dỗ các người, sẽ không để cho nhà họ Hàn tham gia.”

Không ngờ, Tề Úc Diệu lại thay đổi giọng điệu cuồng ngạo của một thiếu niên, đem kế hoạch của Tề Úc Nhẫn nói ra, Tần Ngôn cau mày, “Bây giờ anh ta đang cần Phong Thần trợ giúp...”

“Sau đó một cước đá bay!”

Tề Úc Diệu cười lạnh, Tề Úc Nhẫn sẽ không để cho người khác chia sẻ của cải của anh ta, cậu vẫn luôn biết dã tâm của Tề Úc Nhẫn, tất cả nhà họ Tề, không ai có thể chia sẻ với anh ta được.

“Vậy tai nạn xe lần này, cậu...”

“Tôi không chết, không phải sao?”

Tần Ngôn không lên tiếng, dùng một loại ánh mắt khác để nhìn cậu ta, tai nạn xe lần này, cơ bản là cậu ta đã biết. Nếu không bằng tốc độ của cậu ta, không thể nào chỉ bị thương như vậy.

“Dùng tan nạn xe lần này, để đổi lấy việc anh ta sẽ bỏ đi lòng phòng bị đối với cậu, cậu cùng lắm chỉ là một thằng nhóc cuồng ngạo, căn bản không có gì

đáng ngại."

Cậu ta cười lạnh, đúng rồi, ngay cả cô mà Tề Úc Diệu cũng kéo vào để lợi dụng.

Ở bên người hai anh em nhà này đều sắp xếp tai mắt của mình, lần này Tề Úc Nhẫn đắc thủ, không phải điều này đã nói rõ, căn bản Tề Úc Diệu không nhận được tin tức của Tề Úc Nhẫn hay sao!

Nói cách khác, Tề Úc Diệu biết rõ Tề Úc Nhẫn mai phục, nhưng mà vẫn cố ý trúng kế của anh ta. Còn Tề Úc Nhẫn thì lấy chuyện này để thử dò xét mỗi người ở bên cạnh, mà tai mắt của Tề Úc Diệu...

Thiếu niên ở trước mắt thoát khỏi vẻ bề ngoài liều lĩnh, lộ ra diện mạo lạnh lùng thật sự, hai tính tình khác xa nhau, vậy mà cậu ta lại có thể che giấu giỏi như vậy.

"Được rồi, hai người diễn kịch nhiều ngày như vậy, rốt cuộc là muốn cái gì?"

Hai tay Tần Ngôn ôm ngực, trong mắt hiện lên vẻ không vui, Tề Úc Diệu thâm tàng bất lộ, khiến cho cô cảm thấy không bằng. Hôm nay biết được bộ mặt thật sự của cậu ta, trong lòng không khỏi run sợ.

Người có thể ra tay ngoan độc với mình như vậy, thì có cái gì không thể hy sinh? Tề Úc Diệu này, ban đầu đúng là cô đã không nhìn ra, ẩn giấu nhiều năm như vậy, tránh được tai mắt của Tề Úc Nhẫn, đúng là không đơn giản.

"Tôi muốn cái gì, chẳng lẽ cậu còn không biết sao? Tề Úc Nhẫn sẽ không tha cho tôi, chờ lão già chết rồi, tôi sẽ không có người nào để dựa vào nữa."

"Chúng tôi sẽ được lợi ích gì?"

"Giúp tôi thì đồng nghĩa với các người đang tự giúp mình, Tề Úc Nhẫn đã bắt đầu hành động, các người không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ. Đồ của nhà họ Tề tôi không có hứng thú, nhưng để có thể sống sót, Tề Úc Nhẫn không thể lưu lại!"

Tề Úc Diệu cười lạnh, Tần Ngôn suy nghĩ một lúc, "Nếu như cậu là một đồng minh tốt, chúng tôi không có lý do gì không hợp tác, nhưng mà, có phải cậu cũng nên lấy ra một chút thành ý hay không?"

"Tôi đã để lộ bản thân ở trước mặt cậu rồi, cậu còn có gì mà không yên lòng? Chỉ cần cậu mật báo với Tề Úc Nhẫn, cái mạng nhỏ của tôi sẽ nhanh chóng kết thúc."

"Hãy chờ tin tức của tôi!"

Nói xong, Tần Ngôn liền xoay người rời đi, Tề Úc Diệu hét to lên với cô ở sau lưng, "Này, cậu đã đồng ý với tôi rồi, không được đổi ý đâu!"

Tần Ngôn quay đầu, trừng mắt liếc cậu ta một cái, thấy cậu ta cười hả hê, trong lòng lập tức bùng lên một ngọn lửa. Cô lại bị cậu ta tính toán, lớn tiếng như vậy, muốn nghi ngờ hiệp nghị đã đạt được của bọn họ cũng khó khăn.

Tề Úc Diệu đi tới bên cạnh cô, "Tôi thật sự nghi ngờ, rốt cuộc cậu mất trí nhớ thật, hay là cũng đang diễn trò đây!"

Ánh mắt sáng quắc của cậu ta nhìn Tần Ngôn, cô nhếch miệng, trong mắt lại không hề có nụ cười, "Tôi chỉ bị mất trí nhớ, không có nghĩa là không có trí thông minh, cậu vẫn nên tự lo cho bản thân mình đi!"

Tề Úc Diệu nhún nhún vai, thấy Tần Ngôn tránh ra với sắc mặt không vui, đột nhiên nét mặt cậu ta trở nên vui vẻ.

Cậu ta đã khôi phục lại bộ dạng giống như trước đây, khiến cho Tần Mặc cảm thấy phiền chết đi được, chỉ muốn mau chóng rời khỏi trường học, để tránh cho cô không nhịn được mà cho cậu ta một phát súng trực tiếp đi xuống lòng đất báo danh.

Tề Úc Nhẫn thuận lợi phát triển ở nội địa, Phong Thần không có ở trong nước, Tư Đồ Kiều bị giữ lại ở đây, chú ý mọi động tĩnh khắp nơi.

Kể từ khi Tề Thị tới chia một chén canh, thì vẫn chưa có hành động gì lớn, nhưng mà cũng không lâu sau, trong gia tộc nhà họ Tề liền truyền tới tin tức chủ nhân nhà họ Tề bệnh tình nguy kịch phải nhập viện.

Tin tức này khiến cho tất cả nhân viên bắt đầu xao động, ngay cả Phong Thần cũng ngửi thấy ra được mùi bất thường.

Sau khi Tề Úc Diệu kết thúc cuộc thi, cũng không cuống cuồng trở về gia tộc nhà họ Tề, mà vẫn tiếp tục ở lại, giống như là bố của cậu ta, người nắm quyền của nhà họ Tề, không có chút liên quan nào tới cậu ta. Mà Tề Úc Nhẫn nhận được tin tức ông ta nằm viện thì kịp thời trở về, đến nay còn chưa có tin tức truyền đi.

Tháng sáu, giữa mùa hè, Tần Ngôn chính thức thoát khỏi kiếp sống số khổ của lớp mười hai, lại bắt đầu bước vào một cuộc hành trình không biết kết cục.

Sự thật chứng minh, thoát khỏi cuộc sống số khổ của học sinh cấp ba nhưng mà cô lại không thể nào thoát khỏi sự dây dưa với Tề Úc Diệu. Mặc dù hai người đã đem mọi chuyện nói ra rõ ràng, nhưng mà Tề Úc Diệu vẫn phải tiếp tục diễn cho hết tuồng, mà nữ chính mà cậu ta đùa giỡn, lại chính là Tần Ngôn.

Đám người Kim Na Na vốn định tốt nghiệp xong sẽ đi du lịch, nhưng mà Tần Ngôn có chút bướng bận với tình huống của Phong Thần, cho nên không thể đi cùng. Khó khăn lắm Phong Thần mới xác định ngày về, trong lòng cô vui vẻ những vẫn có chút lo lắng, cho dù đôi mắt của anh cả đời không nhìn thấy ánh mặt trời lại được, thì cô sẽ làm ánh mặt trời cho anh.

Tề Úc Diệu mặt dày mày dạn vội vàng đi nhận điện thoại, tiếng nói chuyện huyên náo, cậu ta không sợ có người nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ. "Tề Úc Nhẫn bảo tôi về, ông già đã lập di chúc xong rồi."

Tần Ngôn vừa nghe, thì biết là nhà họ Tần sẽ không được thái bình nữa rồi, tại sao cô và Phong Thần luôn bị cuốn vào trong những cuộc tranh đấu gia tộc một cách khó hiểu như vậy?

Cô còn chưa mở lại, thì mắt đã nhìn thấy người ngày nhớ đêm mong, chỉ thấy anh đeo một cái mắt kính thật to, bên cạnh còn có nhân viên đi theo dìu dắt anh, mở đường cho anh.

Thu lại tia sáng trong đôi mắt, Tề Úc Diệu nói, "Xem ra cuộc phẫu thuật của anh ta chưa thành công."

Tần Ngôn nhéo cậu ta một cái, đợi Phong Thần ra ngoài, "Chúng ta về nhà."

Phong Thần gật đầu một cái, không nói thêm lời gì nữa, Tề Úc Diệu cũng tự nhiên đi theo bọn họ trở về.

Tần Mặc đã đem chuyện của Tề Diệu nói cho anh, trong lòng của Phong Thần tất nhiên cũng đã có tính toán, người nắm quyền nhà họ Tề nhập viện một tháng trước, thân thể của ông ta vẫn luôn khỏe mạnh, đột nhiên bị gục ngã chỉ trong một buổi sáng, thật sự khiến cho người ta khó tin. Nguyên nhân trong đó, lại càng có ý vị sâu xa.

"Cậu Tề phải lập tức đi về?"

Gia tộc nhà họ Tề mặc dù không ở nước Mĩ, nhưng mà ở nước Mĩ đã chiếm hơn nửa việc làm ăn buôn bán, so với nhà họ Hàn mà nói, các lĩnh vực tiếp cận còn rộng hơn một chút. Mỗi lĩnh vực kinh doanh đều là từng người xử lý, muốn lập tức thu hết về trong tay của một người, thì cũng phải phí một ít thời gian và tinh lực.

"Đôi mắt của anh vẫn chưa chữa khỏi sao?"

Tề Úc Diệu vừa nói lời này ra khỏi miệng, lập tức cảm nhận được một luồng khí lạnh đánh tới, Tần Ngôn nhìn chằm chằm vào anh ta.

"Để cho cậu thất vọng rồi."

Phong Thần không chút quan tâm nói, đôi mắt núp phía sau mắt kính khẽ lóe lên tia sáng, Tề Úc Diệu lắc đầu một cái, "Vừa đúng lúc tôi có quen một vị bác sĩ đã từng nhận rất nhiều ca bệnh như vậy, nếu như anh không ngại, tôi sẽ giới thiệu để cho mọi người làm quen."

Tần Ngôn cũng không tin Tề Úc Diệu có lòng tốt như vậy, muốn mượn cơ hội để cho bọn họ cùng đi làm việc xấu, cô sẽ không trúng bẫy của cậu ta đâu!

"Tôi vừa mới trở về, hay là chờ tôi nghỉ ngơi mấy ngày rồi lại nói tiếp!"

Phong Thần không từ chối nhưng cũng không nhận lời, Tề Úc Diệu cũng sẽ không ép, sau khi cậu ta rời đi, Tần Ngôn lo lắng ngồi ở bên cạnh anh, "Không nên đi."

"Em không cho phép, lần này chúng ta nhất định phải đi."

Tần Ngôn vốn muốn hỏi, Phong Thần thở dài một cái, nói: "Bây giờ Hàn Thu là chủ nhân của nhà họ Hàn rồi, nhưng mà em biết đấy, nhà họ Hàn có rất nhiều người muốn kéo cậu ta xuống, cậu ta muốn ngồi vững vị trí này, trước tiên phải giải quyết chuyện hợp tác với nhà họ Tề."

Hàn Thu vẫn chưa ngồi vững vị trí chủ nhân gia tộc, nếu như nhân cơ hội này lôi kéo nhà họ Tề, thì sẽ không còn sợ những người ở dưới nói này nói nọ nữa. Ông cụ nhà họ Hàn vốn định để cho Phong Thần làm người nắm quyền nhà họ Hàn, nhưng bởi vì Phong Thần không đồng ý, hơn nữa Hàn Thu cưới được Tư Dung, cuối cùng vị trí lãnh đạo tối cao nhà họ Hàn vẫn dành cho Hàn Thu.

Hai người tuy không phải là anh em thân thiết tới mức vào sinh ra tử, nhưng mà trải qua tất cả những chuyện ở nước Mĩ, cũng khiến cho tình nghĩa anh em của bọn họ càng vững chắc.

Trong thời gian điều trị, Hàn Thu từng bay tới để thăm anh, hơn nữa cũng đã thương lượng chuyện này với anh. Kể từ khi nhà họ Hàn mất đi Hàn Trữ, rất nhiều việc không có người nhận làm, trước kia Hàn Bằng chính là cấp dưới cũng là bè cánh của mình, lúc này không có động tĩnh gì, nhưng mà trong lòng cũng chưa hoàn toàn quy thuận.

Hàn Thu chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày anh sẽ phải cầu sự trợ giúp của Phong Thần, thế lực của anh vẫn đang từ từ bồi dưỡng ở nhà họ Hàn, không tiện để lộ tài năng của mình ra quá sớm.

Dù sao thì Phong Thần cũng là cháu ngoại của nhà họ Hàn, bây giờ Tề Úc Nhẫn và anh là địch không phải là bạn, sau này làm ăn ở trong nước khó tránh khỏi đấu đá lẫn nhau. Tề Úc Nhẫn chính là đối thủ mạnh nhất của anh, không nhân lúc này trừ khử anh ta đi, sau này sẽ trở thành mối tai họa lớn.

Bởi vì như vậy, cho nên vừa đúng lúc cho Phong Thần mượn anh làm trợ thủ, làm ít mà công to.

Mà đề nghị của Tề Úc Diệu, cũng chính là cái cớ hoàn hảo để cho bọn họ có lý do tới gia tộc nhà họ Tề, cho dù Phong Thần đi tới nơi nào, Tần Ngôn cũng sẽ đi theo tới đó.

Khi bọn họ bước chân và địa phận Melbourne thì Tần Ngôn không khỏi than thở về sức hút của thành phố này.

Melbourne là một thành phố tràn đầy sức sống, có nền văn hóa lâu đời, được gọi là 'Thủ đô văn hóa của nước Úc'. Trong suy nghĩ của người Úc, thành phố lớn và phồn hoa nhất chính là Sydney, nhưng mà Sydney chỉ là một thành phố buôn bán, Melbourne lại là một thành phố văn hóa danh tiếng lâu đời.

Nhà tổ của nhà họ Tề hết sức xưa cũ, nhìn bề ngoài cũng không phải quá xa hoa, nhưng bởi vì nó xưa cũ, cho nên Tần Ngôn cảm nhận được nội tình trăm năm sương gió mà nó đã trải qua.

Khi nhận được tin Tề Úc Diệu trở về còn dẫn theo cả khách nữa, trong lòng của Tề Úc Nhẫn liền bắt đầu tính toán, sau khi nhìn thấy Phong Thần và Tần Ngôn, trong lòng của anh ta lại càng rõ ràng.

"Không ngờ hai vị lại tới làm khách."

Anh ta nói sâu xa, Phong Thần khẽ cười cười, Tần Ngôn lễ phép gật đầu một cái, hai người đi tới phòng khách mà Tề Úc Nhẫn sắp xếp, bắt đầu từ ngày hôm nay, bọn họ lại phải bắt đầu một cuộc chiến khốc liệt rồi.

Ban đêm, Tần Ngôn và Phong Thần trở về phòng rất sớm, Phong Thần đã lấy mắt kiếng xuống, "Ngôn Ngôn, đi nghỉ ngơi sớm một chút."

"Dạ..."

Cô không được tự nhiên ngồi ở mép giường, Phong Thần buồn cười nói, "Ngôn Ngôn, có thể đỡ anh đi tắm không?"

Tần Ngôn hiếm khi đỏ mặt, đỡ Phong Thần vào nhà tắm, sau đó cô vội vàng đi ra ngoài, bỗng dưng nghe thấy Phong Thần kêu đau một tiếng, cô lại nhanh chóng xông vào.

Thì thấy Phong Thần làm bộ đáng thương ngồi chồm hỗm trên mặt đất, "Anh không sao, em đi ra ngoài đi!"

Giọng nói của anh hơi thấp, trong lòng Tần Ngôn dâng lên một loại cảm giác không thể diễn tả bằng lời, "Em tắm giúp anh vậy!"

"Có được không?"

Khóe miệng của Phòng Thần khẽ cong lên, đầu vẫn cúi thấp, khiến cho Tần Ngôn không đành lòng. Cho dù ở trong mắt người ngoài anh là người không ai sánh nổi, nhưng mà ở mặt cô, anh chỉ là người mà cô muốn bảo vệ.

Tần Ngôn cởi áo khoác của Phong Thần ra, xấu hổ nhắm mắt lại, cởi cái quần còn dư lại của anh, tay của cô chạy dọc ở trên người của anh, cái trán của cô không tự chủ được mà đổ mồ hôi hột.

"Ngôn Ngôn, hay là chúng ta tắm cùng nhau đi!"

Cô cúi đầu, không nhìn thấy nét vui vẻ trong mắt của Phong Thần, thân thể của người đàn ông ở trước mặt tràn đầy dụ hoặc, bả vai nở nang, cơ bụng rắn chắc, cái nào cũng hấp dẫn ánh mắt của cô.

Cô cảm thấy có một luồng khí nóng dâng lên ở trên đầu, không biết là là do khí nóng của hơi nước, hay là do sức hấp dẫn của bản thân Phong Thần.

Tần Ngôn há miệng thở dốc, "Không, không cần..."

"Dù sao thì anh cũng không nhìn thấy, em không cần phải xấu hổ, đến đây nào..."

Giọng nói của anh lộ ra một ma lực hấp dẫn mê người, sau một lúc đấu tranh tư tưởng, cuối cùng Tần Ngôn cũng cởi quần áo của mình ra, không để ý tới ánh mắt của Phong Thần ở bên cạnh đang sáng lên.

Hai bóng người chiếu lên cửa kiếng đầy hơi nước, giọng nói của Tần Ngôn mơ hồ vang lên, "Anh làm cái gì vậy... Á..."

"Anh đang tắm giúp em mà, bảo bối..."

Phong Thần khẽ cắn vành tai đáng yêu của Tần Ngôn, hay tay của anh dính đầy sữa tắm, không chút khách khí đưa tới đưa lui ở trên người của cô, Tần Ngôn chỉ cảm thấy cả người mình không có hơi sức, tay của anh vừa chạm vào người cô, thì cả người của cô giống như có một dòng điện chạy qua, khiến cho cô đặt tay lên trên cổ anh, để tránh cho bản thân té xuống.

Hôn chính xác lên môi của cô không trật một ly, Phong Thần thở dài một tiếng, lưỡi dài không chút khách khí đùa giỡn với cái lưỡi thơm tho của cô.

Bị đốt lên ngọn lửa, trong nháy mắt rốt cuộc lửa cháy lan ra đồng cỏ, vòi hoa sen ấm áp rửa sạch cơ thể của hai người bọn họ, nhưng mà không có cách

nào dập tắt được lửa tình giữa hai người.

"Ngôn Ngôn, anh rất nhớ em..."

Tần Ngôn bất lực khẽ rên, bị Phong Thần đặt lên nền gạch men lạnh lẽo, một nóng một lạnh, kích thích khiến cho cả người cô run rẩy. Trong người cô hình như có thứ gì đó kêu gào, cô chỉ biết ôm chặt lấy Phong Thần, cả người mềm mại không ngừng ma sát vào anh, cố gắng tìm sự an ủi.

Phong Thần lưu lại dấu ấn thuộc về mình ở trên người của cô, tiếng thở dốc mơ hồ và tiếng gầm nhẹ vang lên từ trong phòng tắm, một lúc lâu sau vẫn không thể nào thở lại bình thường.

Sức cùng lực kiệt, Tần Ngôn bị Phong Thần ôm ra khỏi phòng tắm, cô mơ mơ màng màng nhìn gò má của Phong Thần, ánh mắt của anh sáng ngời, sau khi hoan ái qua đi thì tràn ngập sự thỏa mãn và lười biếng.

Cô không có cách nào suy nghĩ nghiêm túc được, Phong Thần ôm lấy cơ thể mềm nhũn của cô, cô chỉ có thể để mặc cho anh loay hoay, lại một lần nữa lâm vào trận hoan ái mà anh đã nhen nhóm lên.

Lúc mở mắt ra một lần nữa, con chim đang hót vang ở bên cành cây to, ánh mặt trời đã chiếu đầy đất, phủ kín sàn nhà, giống như là dát lên một lớp vàng. Bên tai vang lên một tiếng 'Cốc cốc' có quy luật, cô theo bản năng ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy Phong Thần đang ngủ rất yên bình.

Mặt của cô lại đỏ bừng lên một lần nữa, cảnh tượng tối qua khiến cho mặt cô đỏ bừng, tim đập mạnh, nhưng điều quan trọng hơn là...

"Chào buổi sáng, tiểu yêu tinh của anh."

"Anh..."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Chương 2.2

"Anh..."

Tần Ngôn vừa định nói gì đó, Phong Thần liền chạm vào môi của cô, làm động tác đừng lên tiếng, ánh mắt của anh lấp lánh có hồn, tuyệt đối không giống như bộ dạng không nhìn thấy.

Cô sửng sốt chốc lát, Phong Thần nhỏ giọng nói mấy câu ở bên tai của cô, Tần Ngôn đỏ mặt đứng dậy mặc quần áo. Cho dù đưa lưng về phía anh, nhưng mà cô vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng của anh, đầu ngón tay của cô run lên, tự trách lòng mình không yên.

Sau khi rửa mặt xong xuôi, hai người mới chậm chạp xuất hiện tại phòng khách nhà họ Tề, "Xin lỗi, Ngôn Ngôn vì chăm sóc cho tôi, cho nên chậm một chút."

"Không sao, anh Phong đường xa tới đây, chính là khách của chúng tôi, như vậy đi tôi sẽ cho lái xe đưa mọi người đi tới bệnh viện."

Đôi mắt ở sau cặp mắt kính như có điều suy nhĩ, trong lúc bọn họ đi tới bệnh viện dưới sự hướng dẫn của Tề Úc Diệu, "Ngài Tề cũng ở bệnh viện này sao?"

"Ừ, anh muốn đi thăm ông ấy sao?"

Phong Thần gật đầu một cái, Tề Úc Diệu liền đưa bọn họ đi tới phòng bệnh.

Sắc mặt của người nằm trên giường bệnh tái nhợt, tuyệt đối không có khí thế của ngày trước. Tề Úc Diệu rất khó tưởng tượng, vốn là một người có thân thể khỏe mạnh tráng kiện, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi lại trở thành như vậy.

Tề Bạch, chủ nhân hiện tại của nhà họ Tề, bố của Tề Úc Diệu và Tề Úc Nhẫn.

Đúng lúc bác sĩ và y tá kiểm tra xong, có thể dành cho bọn họ một chút thời gian vào thăm, trong phòng bệnh yên tĩnh, chỉ có dụng cụ chữa bệnh phát ra những tiếng 'tách tách' lạnh lẽo.

Mặc dù Tề Bạch nằm ở trên giường bệnh, nhưng mà đôi mắt lại rất sáng, sau khi nhìn thấy Tần Ngôn và Phong Thần, mục đích bọn họ tới đây cũng đã quá rõ ràng.

Lần bị bệnh này, tới quá mức bất ngờ, khiến cho mọi người không kịp ứng phó, nhưng mà trong lòng Tề Bạch cũng rất rõ ràng, có người đã ra tay với mình. Cho nên ở trong bệnh viện, bác sĩ và y tá, đều phải được chọn lọc đặc biệt mới có thể tới bên người của ông.

Nói chuyện một lúc, mấy người liền đi ra ngoài, Tề Úc Diệu bị Tề Bạch gọi lại, nhìn đứa con trai của mình, trong mắt ông tràn đầy bất đắc dĩ, "Cẩn thận anh trai con, ngay cả Phong Thần nữa, cậu ta sẽ không giúp con mà không có mục đích."

"Để làm được một số chuyện, luôn luôn phải trả giá bằng một số thứ, điều này con hiểu rất rõ."

Vẻ mặt của Tề Úc Diệu không chút thay đổi, không nhìn người ở trên giường bệnh một cái, "Vì cái mạng nhỏ của con, cho dù muốn con đem toàn bộ nhà họ Tề để đổi, con cũng sẽ làm như vậy."

Tề Bạch vẫn bình tĩnh nhìn cậu ta như trước, ngoại trừ bất đắc dĩ thì chỉ có bất đắc dĩ, thằng bé này mười tuổi mới về nhà họ Tề, nếu không phải năm đó ông có lỗi, để cho mình yêu người phụ nữ xa xứ, thì cũng sẽ không khiến cho nó phải chịu khổ nhiều như vậy.

Nó lạnh lùng, biết diễn kịch, ẩn núp mình sau một tấm mặt nạ, đeo cái mặt nạ giả để sống, có lẽ chỉ ở trong giấc mơ, mới có thể là mình chân chính.

Mấy người đang chuẩn bị trở về, thì gặp được Tề Úc Nhẫn, "Tiểu Diệu, đã đi thăm ba một chút chưa?"

"Có chứ, tinh thần của ông ấy nhìn cũng không tệ, anh không cần lo lắng di chúc sẽ được thực hiện."

Bên ngoài, Tề Úc Nhẫn mang theo bộ dạng của một người anh trai tốt, bao dung với Tề Úc Diệu, còn Tề Úc Diệu thì lại biến thành một đứa trẻ chuyên phá rối, kiêu ngạo, không hiểu chuyện.

Đi bên cạnh Tề Úc Nhẫn còn có một cô gái trẻ, cô ta vừa nhìn thấy Tề Úc Diệu thì đôi mắt chợt lóe lên tia sáng kỳ dị, "Anh Diệu, khi nào thì anh trở về?"

"Chúng ta đi thôi!"

Tề Úc Diệu không thèm nhìn cô gái kia, đi thẳng lại chỗ bọn họ, trong mắt cô bé kia lóe lên vẻ thất vọng, cho tới khi không nhìn thấy bóng dáng bọn họ nữa, cô ta vẫn còn ngây ngốc nhìn về phía bóng dáng kia biến mất.

"Đi thôi, đừng nhìn nữa!"

Tề Úc Nhẫn lạnh lùng nói, cô bé kia khẽ bĩu môi, trong mắt hiện đầy vẻ chán ghét đối với anh ta. Đi tới phòng bệnh, Tề Bạch đã ngồi dậy, nhìn thấy Tề Úc Nhẫn sắc mặt liền trầm xuống.

"Bác Tề, cháu tới thăm bác."

"Ngọc Kỳ, mới vừa rồi nhìn thấy Tiểu Diệu rồi à."

Tề Bạch nhìn thấy Triệu Ngọc Kỳ, trên mặt hơi lộ ra nụ cười, Triệu Ngọc Kỳ gật đầu một cái, ngay sau đó trên mặt hiện lên vẻ khổ não, "Nhưng mà hình như tâm trạng của anh ấy không vui, bác Tề, bác mau khỏe lại đi, anh ấy sẽ vui vẻ hơn một chút."

Triệu Ngọc Kỳ khéo léo đi lại bên cạnh Tề Bạch, Tề Úc Nhẫn đứng ở một bên, "Bố, trong nước ở bên kia đã tiến hành tương đối rồi, qua một thời gian nữa là có thể đi vào hoạt động được rồi."

Tề Bạch nhàn nhạt 'Ừ' một tiếng, ánh mắt sáng quắc nhìn anh ta, "Còn có chuyện gì sao?"

"Không có, con chỉ tới thăm xem sức khỏe của bố hồi phục như thế nào, mới vừa rồi Tiểu Diệu đi ra còn nói tinh thần của ngài rất tốt, xem ra đúng là như vậy."

Anh ta cúi đầu, trong mắt chợt lóe lên tia phức tạp, tại sao, tại sao Tề Úc Diệu đối xử với ông ấy lạnh nhạt như vậy, nhưng mà ông ấy có thể bao dung hết thảy cho nó? Còn mình thì tận tâm tận lực làm nhiều chuyện cho ông ấy như vậy, vậy mà ông ấy không thèm liếc mắt nhìn mình cái?

Phần di chúc kia, bị luật sư của Tề Bạch tự tay đưa tới tủ bảo hiểm trong ngân hàng, trừ dấu vân tay của luật sư và nhân viên liên quan ra, bất cứ người nào cũng không được phép đụng vào.

Tề Úc Nhẫn lui ra ngoài, tất cả nhà họ Tề đều do anh ta gánh vác, mà Tề Úc Diệu thì căn bản không biết gì, chỉ biết gây thêm phiền phức. Anh ta liếc mắt nhìn Triệu Ngọc Kỳ và Tề Bạch ở trong phòng bệnh, Triệu Ngọc Kỳ nhận thấy cái nhìn chăm chú của anh ta, quay đầu nhìn anh ta. Tề Úc Nhẫn nháy nháy mắt với cô ta, Triệu Ngọc Kỳ khẽ gật đầu, vẻ mặt hình như rất không tình nguyện.

Lúc ra khỏi bệnh viện, trên bầu trời là một màu xanh thẳm, có đám mây trắng hoàn toàn che khuất đi ánh sáng mặt trời, gương mặt của Tề Úc Nhẫn bị bóng râm che khuất.

Phong Thần cùng Tần Ngôn ở bên trong một gian phòng của hội sở, "Rõ ràng anh thấy được, tại sao còn muốn giả bộ?"

Tần Ngôn không khỏi oán trách, nhớ tới sự dỗ dành tối qua của anh, hai gò má cô không khỏi hiện lên hai rặng mây hồng, cô không ngừng xin tha thứ, anh lại vẫn không chịu bỏ qua cho cô.

"Ngôn Ngôn của anh thông minh như vậy, tại sao lại không đoán được? Còn đang tức giận về chuyện ngày hôm qua?"

Chuyện đến Melbourne chỉ là lấy cớ, một mặt khác, còn có thể gỡ xuống phòng bị của Tề Úc Nhẫn với anh, về phần hành động tối hôm qua của anh.....Là anh thật sự muốn cô.

Da mặt của anh thật sự rất dày, khiến Tần Ngôn muốn đánh lên khuôn mặt đó, để cho anh cũng không cười nổi nữa!

"Không phải em cũng gạt anh một chuyện sao? Nên giải thích thế nào?"

Anh sờ lên vành tai của cô, bông tai hột xoàn lóe ra màu xanh nhạt vẫn đeo trên vành tai cô, ngón tay thô không khỏi mơn trớn vành tai của cô, cô giống như mèo không khỏi đến gần bàn tay to của anh.

"Em gạt anh chuyện gì?"

Phong Thần thấy cô không thành thật, vẫn không muốn thừa nhận, anh không khách khí mò vào trong vạt áo của cô, bàn tay xoa lên da thịt mềm mại, Tần Ngôn cầm lấy tay anh, "Không cần....."

"Vậy có muốn nói hay không?"

Tần Ngôn bị uy quyền của anh áp bức, không thể làm gì khác hơn là thành thật giải thích, "Lần trước tranh tài cùng Tề Úc Diệu, em đã khôi phục trí nhớ, được chưa?"

"Còn gì nữa không?"

Bàn tay bá đạo có tra cứu trên mạng mấy phần, Tần Ngôn vội vàng giải thích, "Em còn lén liên lạc với Mục Thất....."

"Hừm, xem ra Ngôn Ngôn của anh quá tịch mịch, phải hay không?"

Phong Thần nheo mắt lại, một tay đè cô ở trên ghế sofa, cúi đầu trừng cắn mút trên cần cổ của cô như trừng phạt, Tần Ngôn hô nhỏ một tiếng, "Vậy anh còn gạt em mắt của anh vẫn chưa khỏi! Huề nhau!"

"Em lừa anh hai chuyện!"

Anh khẽ bóp mũi của Tần Ngôn, mỉm cười cưng chiều, nhưng trong mắt Tần Ngôn nhìn thấy lại là nụ cười của một ác ma.

"Vậy em còn không phải chỉ vì anh hay sao!"

Cô thở phì phò nói, tức giận nhéo mạnh bên hông anh một cái, Phong Thần bắt được bàn tay gây án nhỏ bé kia, lưu lại dấu răng của mình.

Ngay sau đó bế cô lên, "Không phải anh sợ em gặp nguy hiểm sao! Em làm như vậy, rất dễ dàng rút dây động rừng."

"Anh không cần coi em như đứa trẻ, có được hay không?! Hơn nữa, mấy người Mục Thất sẽ không dễ bị phát hiện như vậy, còn có thể tra được thứ anh không tra được!"

Trong giọng nói của cô, tất cả đều là kiêu ngạo cùng khen ngợi hướng về phía Mục Thất, khiến Phong Thần bên cạnh ghen tị một hồi.

Kể từ khi Thụy Hoa tìm được Mục Thất, vì báo đáp ân cứu mạng năm đó của Tần Thọ Diệp, tổ chức Thanh Nham đã chính thức về thuộc về Tần Ngôn, Mục Thất vẫn là người bảo vệ cho Tần Ngôn.

Có lúc Phong Thần rất ghen tị với anh ta, bởi vì anh ta không chỉ làm bạn cùng Tần Ngôn trải qua hàng chục năm, tín nhiệm với anh ta, chỉ đứng kém anh.

Có lẽ, bên cạnh công chúa không phải chỉ có hoàng tử yêu cô, còn phải có một kỵ sĩ trung thành bảo vệ cô, mà Mục Thất, anh ta chính là kỵ sĩ một lòng trung thành của Tần Ngôn.

"Em đó, làm chuyện gì cũng không thương lượng với anh một chút!"

"Lần trước anh cũng không thương lượng với em, chuẩn bị làm đám cưới giả với Tư Dung đấy"

Nói đến chỗ này, rốt cuộc Tần Ngôn cũng có thể hùng hồn một lần, Phong Thần cảm thán, trí nhớ của phụ nữ thật không phải là tuyệt vời bình thường. Chuyện cũng đã qua lâu như vậy, cô vẫn còn nhớ rõ, vẫn là lúc mất trí nhớ cô đáng yêu hơn một chút.

Phong Thần giơ tay đầu hàng, Tần Ngôn hỏi, "Lúc nào thì anh phát hiện ra em khôi phục trí nhớ?"

"Khoảng thời gian anh đang nằm viện trị liệu, còn nhớ rõ lần trước em bỏ nhà ra đi không? Anh biết được em và Mục Thất truyền tin cho nhau, lần đó là Tư Đồ Kiều vô ý phát hiện."

Tần Ngôn mặc niệm tên tuổi Tư Đồ Kiều một lần, âm thầm cắn răng, anh được đấy Tư Đồ Kiều, lại dám bán đứng tôi!

Ở trong nước xa xôi Tư Đồ Kiều không khỏi rùng mình một cái, "Sao máy điều hòa trong phòng này lại thổi lạnh thế?"

Thời tiết ở Melbourne thì vô cùng thoải mái, rất thích hợp với khách du lịch, ngồi trong ô dưới ánh mặt trời, cầm một ly thức uống, thật sự rất thoải mái. Nhưng Tần Ngôn không có phần nhàn hạ thoải mái này, đọc được tin Mục Thất báo tới, cô nhanh chóng viết mấy chữ lên tờ giấy trắng, ghi tạc nó vào trong đầu.

Phong Thần nghe nhạc, tròng mắt núp sau chiếc mắt kính nhìn chằm chằm về một phía, "Tề Úc Nhẫn thật là cẩn thận, ngay cả việc chúng ta nghỉ ngơi trong khách sạn, cũng phái người theo dõi."

"Đi thôi!"

Hai người đứng dậy, người núp trong bóng tối lắc mình ẩn núp, đợi hai người đi xa, lúc này mới đi tới vị trí hai người ngồi qua. Phía trên để một tờ giấy, trên đó đều là mấy hình ảnh Tần Ngôn tùy tiện vẽ, không nhìn ra cái gì. Xuất phát từ cẩn thận, người nọ đặt giấy vào trong ngực, chuẩn bị trở về giao cho Tề Úc Nhẫn.

Lúc trở lại xe, Tần Ngôn tháo bông tai hột xoàn xuống, thận trọng mở ra, lấy thiết bị tinh vi trong đó ra. Cô hà hê nhìn Phong Thần một cái, dưới ánh mắt tìm tòi của Phong Thần, đặt nó vào trong điện thoại di động của chính mình, nhấn xuống mấy cái nút, tin tức ùa ra như thủy triều.

Đây là thứ đã trải qua cải tiến, cả đêm Mục Thất đưa đến cho cô, hai người rời khỏi nhà họ Tề, tiến vào một khách sạn trên danh nghĩa của nhà họ Hàn. Dù sao, không ai thích, cả ngày bị người khác giám thị.

"Rất kỳ quái."

Phong Thần nhìn tin tức Mục Thất truyền tới, ngón tay không ngừng gõ mặt bàn, "Anh còn nhớ cô gái bên cạnh Tề Úc Nhẫn không?"

"Cô gái giống như búp bê kia?"

Tần Ngôn suy nghĩ trong chốc lát, cô nhớ tới cô gái có đôi mắt ngọt ngào kia, long lanh, sợi tóc hơi xoăn làm cô nghĩ đến mái tóc dài mềm mại hơi xoăn của Kim Na Na.

Da của cô gái trắng nõn, bóng loáng giống như gốm sứ, sống mũi cao thẳng, môi đỏ mọng xinh xắn, gương mặt toát lên sự thông minh, hẳn là rất được người lớn ưa thích.

"Cô gái đó cùng lớn lên với Tề Úc Diệu, tình cảm luôn không tệ, nhưng là ngày đó biểu cảm của Tề Úc Diệu lại vô cùng lạnh lùng."

"Có thể anh ta là giả bộ, cũng có khả năng là chia tay thật, ở đây có cái gì kỳ quái đâu."

Tần Ngôn không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng Phong Thần lại cảm thấy bên trong rất có vấn đề, "Có lẽ, cô gái này ở cùng một chỗ với Tề Úc Nhẫn?"

"Không thể nào!" Tần Ngôn lập tức phản đối, "Nếu như cô ta ở chung với Tề Úc Nhẫn, tại sao lại có thể trắng trợn liếc mắt đưa tình với Tề Úc Diệu? Hơn nữa, em cảm thấy người cô ta nên thích là Tề Úc Diệu."

"Vậy anh mới vừa nói, Tề Úc Diệu có thể là giả bộ, vậy là có ý gì?"

Phong Thần nhìn tư liệu trước mặt, trong đây hình như quan hệ giữa Triệu Ngọc Kỳ cùng hai anh em nhà họ Tề rất vi diệu, Tần Ngôn suy nghĩ một chút, "Tề Úc Diệu luôn như đang diễn trò, em cũng đoán như vậy, ai biết anh ta đang nghĩ gì."

Tần Ngôn lại suy nghĩ một chút, nằm ở trên bả vai Phong Thần, cùng anh xem xét tài liệu, "Có một thời gian cô ta không ở Melbourne, nhưng lại không có ghi chép xuất cảnh, thật kỳ quái."

"Còn có thể khiến Mục Thất tra được nữa không?"

Phong Thần cảm thấy rất hứng thú với đoạn thời gian để trống đó, Triệu Ngọc Kỳ là con gái riêng ở bên ngoài, bối cảnh như vậy làm cho cô ta cùng Tề Úc Diệu có rất nhiều điểm tương tự. Nhưng từ nhỏ Triệu Ngọc Kỳ cũng không được cưng chiều, cô ta thường xuyên bị người trong nhà bắt nạt, cũng vì vậy, từ nhỏ cô ta chỉ biết nhìn mặt mà nói chuyện, nhìn sắc mặt của người khác làm việc.

Có thể quen biết với Tề Úc Diệu, cũng là bởi vì thân thế của cô ta, hình như từ nhỏ Tề Úc Diệu hay đối nghịch với Tề Bạch, không thích những đứa bé được vợ chính sinh, hết lần này tới lần khác nguyện ý chơi cùng với Triệu Ngọc Kỳ.

Có lẽ bọn họ là người cùng một thế giới, có tiếng nói chung, đây là điều những đứa bé danh chính ngôn thuận không thể hiểu.

Nhưng tại sao hai người bọn họ phải giống như người xa lạ?

Đột nhiên Tề Bạch nằm viện, hình như cũng tuyên bố gì đó, trực giác của Phong Thần nói cho anh biết, nhất định Triệu Ngọc Kỳ biết một ít gì đó. Hơn nữa, một cô gái không có địa vị gì trong gia tộc như vậy, tại sao lại quấn lấy hai anh em nhà họ Tề, những điểm đáng ngờ trong đó làm anh thấy rất hứng thú.

Là mượn lực bọn họ, đơn thuần đề cao mức độ được chú ý của mình, hay là nguyên nhân gì khác đây?

Bất luận như thế nào, Triệu Ngọc Kỳ này nhìn như đơn giản, thật ra lại liên quan đến then chốt. Hình như chuyện của Tề Bạch, cũng có thể có chút liên quan đến cô ta.

Mục Thất vẫn là người bảo vệ Tần Ngôn, dĩ nhiên là sẽ không đợi lệnh tại chỗ, hôm sau thì đến Melbourne, đi theo anh ta còn có Thụy Hoa, những thành viên khác được an bài ở trong bóng tối.

Thanh Nham đang bắt đầu huấn luyện người, vì để lặp lại tiếng tăm năm đó, huấn luyện nhân tài ắt là không thể thiếu. Lần này Tần Ngôn cần có tài liệu, chính là dò xét mấy thành viên đó, mấy người này thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, lần hành động này dĩ nhiên là không thiếu được bọn họ.

Từ lúc bọn họ đến, Mục Thất cũng vẫn báo tin tình báo cần thiết cho Tần Ngôn, mối làm ăn ở trên tay tiểu thư nhà họ Tề, là do nhà họ Triệu quản, mà Triệu Ngọc Kỳ lại giúp Tề Úc Diệu truyền tin tức cho bọn họ.

Nhà họ Triệu còn không biết chuyện này, nhưng chẳng biết tại sao, chuyện này lại bị Tề Úc Nhẫn biết, vì thế, anh ta uy hiếp Triệu Ngọc Kỳ giúp anh ta làm việc.

Có lẽ Tề Úc Diệu không biết nguyên do trong đó, với việc Triệu Ngọc Kỳ quay lưng, làm cho anh ta cảm thấy mình bị phản bội, rõ ràng bọn họ là người cùng một đường, mà Triệu Ngọc Kỳ lại đứng bên Tề Úc Nhẫn. Còn có khoảng thời gian cô ta biến mất, làm cái gì, ở chung một chỗ với ai?

Thời gian trước khi Tề Bạch bị đưa tới bệnh viện, thân thể cũng đã có chút không thoải mái, điều này làm cho Phong Thần hoài nghi, liệu có người hạ độc Tề Bạch hay không?

Nhà họ Triệu chủ yếu buôn bán thuốc, Triệu Ngọc Kỳ này có thể lấy được chút thuốc nguy hiểm, cũng là hợp tình hợp lý.

"Chúng ta nên tiếp cận Triệu Ngọc Kỳ đó."

Tần Ngôn nhìn hình trong tay, nữ sinh kia dáng dấp xinh đẹp, giữa hai lông mày lại lộ ra một chút bất đắc dĩ.

"Phải như thế nào anh mới có thể bỏ qua cho tôi!"

Đôi mắt Triệu Ngọc Kỳ tràn đầy sự bất lực, cô ta đã nghe theo lời của hắn, báo tất cả hành động của Tề Úc Diệu cho hắn, hắn tại sao còn không bỏ qua cho cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Chương 2.3

Tề Úc Nhẫn vuốt vuốt bút máy trong tay, đôi con ngươi lóe ra ánh sáng ý vị không rõ, "Triệu Ngọc Kỳ, em là cô gái thông minh, em cho rằng tôi không biết em đang chơi trò gắn bó khăng khít sao?"

Vừa nghe thấy câu nói của hắn, tròng mắt Triệu Ngọc Kỳ thoáng qua một chút bối rối, vì để cho Tề Úc Nhẫn trả lại chứng cớ cho mình, cô ta mới không thể không để lộ tai mắt bên cạnh Tề Úc Nhẫn ra ngoài. Nhưng cô ta vẫn giúp đỡ Tề Úc Diệu, giảm tổn thương của anh ta xuống thấp nhất.

"Địa vị của em ở nhà họ Triệu là gì, em hiểu rõ hơn ai hết, nếu như cha em biết, cuộc sống của em khẳng định sẽ không dễ chịu."

Triệu Ngọc Kỳ nhíu chặt mày, ở nhà họ Triệu căn bản cô ta cũng không có địa vị, thường xuyên bị người nhà bắt nạt, cô ta cũng tập mãi thành thói quen, lời nói có khó nghe, cô ta đều có thể chịu được. Nhưng từ khi tiếp xúc với Tề Úc Diệu, không hiểu sao người trong nhà liền bớt đối địch với cô ta một chút, nhưng vẫn lạnh lùng cay nghiệt với cô ta.

Đương nhiên cô ta biết là bởi vì có quan hệ với vị thiếu gia nhỏ nhà họ Tề, thân phận nhạy cảm nên mới có thể dựa vào anh ta, lúc đầu Triệu Ngọc Kỳ nương tựa mang theo động cơ, sau đó, cô ta dần dần bị hấp dẫn.

Sau khi giúp Tề Úc Diệu tiết lộ tin tức cho Phong Thần, Tề Úc Nhẫn lại tìm cô ta, đấu tranh giữa hai anh em này, cô ta đã sớm nghe thấy. Sau khi giúp Tề Úc Diệu, cô ta liền hiểu rõ, cô ta trốn không thoát. Chỉ là, chuyện này thực sự quá nhanh, làm cho cô ta không có chút chuẩn bị nào.

"Anh còn muốn tôi làm cái gì?"

Triệu Ngọc Kỳ nhắm mắt lại, cô ta rất muốn thoát khỏi cuộc sống như thế, nhưng trên người cô ta chảy xuôi dòng máu của nhà họ Triệu, lọt vào giữa tranh đấu của hai anh em nhà họ Tề, cô ta đã không thể toàn thân mà lui rồi.

"Muốn em giết Tề Úc Diệu....." Thấy cô ta trợn to hai mắt, Tề Úc Nhẫn khẽ mỉm cười, "Đó là không thể nào, tôi biết em thích anh ta, nhưng mà, hình như bây giờ tâm tư của anh ta không đặt trên người em nữa rồi."

"Đừng nói lời vô ích!"

Cô ta giận dữ nhìn chằm chằm Tề Úc Nhẫn, nếu giống như lời hắn nói, tại sao Tề Úc Diệu lại đối xử với cô ta như vậy!

"Tôi biết cha tôi rất thích em, đối với em sẽ không có phòng bị." Hắn đặt một cái bình lên bàn, "Mỗi ngày cho ông ta dùng một chút, hiểu chưa?"

"Cái này là thuốc độc?"

Tay Triệu Ngọc Kỳ phát run, Tề Bạch đối xử với cô ta không tệ, mặc dù đều là xem nét mặt của Tề Úc Diệu, nhưng muốn cô ta xuống tay..... Đó là cha của Tề Úc Diệu mà.

"Em có thể lựa chọn không làm, như vậy, tính mạng của Tề Úc Diệu, chính là của tôi!"

"Được, tôi đồng ý với anh!"

Tề Úc Nhẫn biết lợi dụng nhược điểm của cô ta, mà nhược điểm của cô ta quá nhiều, người nhà họ Triệu gây khó khăn, cô ta không sợ, cô ta chỉ sợ sau khi cha biết được, tình cảnh của Tề Úc Diệu sẽ càng thêm khó khăn.

Đối với cô ta mà nói, mạng của Tề Úc Diệu, quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Triệu Ngọc Kỳ gặp qua Tần Ngôn cùng Phong Thần, quan hệ của hai người kia với Tề Úc Diệu rất không bình thường, cô ta chỉ có mượn quan hệ của Tề Úc Diệu, mới có thể đến gần bọn họ.

Tề Úc Nhẫn nói cho cô ta biết, Phong Thần sẽ tới bệnh viện nơi Tề Bạch nằm để kiểm tra, cực khổ lắm mới đợi được bọn họ, lại khiếp sợ trước khí thế của Phong Thần.

Phong Thần cùng Tần Ngôn đang lo không tìm được cơ hội đến gần Triệu Ngọc Kỳ, để cho Tề Úc Diệu giúp một tay, ý tứ của anh ta cũng là không nên tới gần Triệu Ngọc Kỳ, làm cho hai người phải suy nghĩ hồi lâu.

Có lẽ Tề Úc Diệu cũng không phải thật sự vô tình với Triệu Ngọc Kỳ, chẳng qua cũng chỉ là một phương thức bảo vệ cô ta, nhưng dù cho có như vậy, bọn họ vẫn phải mang mục đích của mình tiếp cận cô ta.

"Hai người đến thăm bác Tề sao?"

Triệu Ngọc Kỳ ổn định tâm trạng, lộ ra nụ cười tự nhiên, cô ta nhìn Tần Ngôn bên cạnh Phong Thần, nét mặt của cô lạnh lùng, hình như không dễ đến gần.

Tiểu thư nhà họ Tần, Triệu Ngọc Kỳ biết một chút, trái tim không khống chế được nhảy lên, mang theo chút sợ. Cặp mắt kia lạnh lẽo, như có thể làm lòng cô ta lạnh đi, tuổi của cô ta (TNK) với cô (TN) tương tự, lại không toát lên được sự thành thục giống cô.

"Cô là Triệu tiểu thư đúng không?"

Nói chuyện chính là Phong Thần, anh lộ ra nụ cười thân thiết, nụ cười kiểu xấu xa đó, chỉ cần là phụ nữ đều không kháng cự được.

Đối với Phong Thần am hiểu lừa gạt phụ nữ mà nói, ngụy trang là một trong những quá trình cần thiết, Tần Ngôn vụng trộm khinh bỉ anh, chỉ thấy Triệu Ngọc Kỳ đỏ mặt gật đầu một cái, khuôn mặt trẻ trung viết đầy khẩn trương.

Bỗng dưng, hình như cô ta muốn làm như vậy, Phong Thần không nhìn thấy, ngay sau đó mở miệng nói, "Tôi tên là Triệu Ngọc Kỳ, bác Tề vừa ngủ rồi."

"Vậy chúng ta hàn huyên một chút đi, có được hay không?"

"Có thể....."

Ba người đi tới một quán cà phê ngay cạnh bệnh viện, lúc này dòng người rất ít, bọn họ ngồi ở một chỗ tương đối kín, lại có thể quan sát tình huống bốn phía.

Tần Ngôn lấy cớ rời đi một lát, chỉ để lại hai người Phong Thần cùng Triệu Ngọc Kỳ, không khí có vẻ có chút kỳ quái. Triệu Ngọc Kỳ quan sát người đàn ông đối diện, anh có khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, trên sống mũi anh tuấn có một chiếc mắt kính, môi mỏng lại giống con gái nhà người ta không tô son mà vẫn hồng.

Tròng mắt núp sau cặp kính lóe lên một cái, khẽ nhếch môi, Triệu Ngọc Kỳ sửng sốt một chút, lại bị bắt được rình coi mà lúng túng. Nhưng mà, anh nhìn không thấy, không phải sao?

Cô ta nhìn về phía anh lần nữa, lại phát hiện có ảo giác bị người ta nhìn thấu, loại cảm giác này vẫn quanh quẩn ở bên người, làm cô ta đứng ngồi không yên.

"Triệu tiểu thư, tình cảm của cô cùng Tề Úc Diệu hẳn là rất tốt?"

"Chúng tôi cùng nhau lớn lên, tình cảm bình thường thôi."

Lòng của cô ta run lên, trả lời rất cẩn thận, Phong Thần cười cười, "Cô có nhược điểm của Tề Úc Nhẫn trên tay chứ?"

"Anh....."

Cô ta hốt hoảng, anh biết cái gì rồi?

"Tôi biết một chút chuyện giữa các người, tôi cũng biết rõ, địa vị của cô ở nhà họ Triệu hèn mọn, giúp Tề Úc Nhẫn cũng là bị bất đắc dĩ. Nếu như cô có thể....."

Tròng mắt của Phong Thần vẫn nhìn chằm chằm vào gương mặt của Triệu Ngọc Kỳ, thu hết phản ứng của cô ta vào mắt.

Triệu Ngọc Kỳ nghe xong đề nghị của Phong Thần, suy tư hồi lâu, cô ta không muốn hại Tề Úc Diệu, càng không muốn tiếp tục sống như vậy, cô ta muốn tự do.

"Cô còn có thời gian có thể suy tính."

Phong Thần không vội bắt ép cô ta, lúc này, Tần Ngôn cũng đã trở lại, "Trở về đi thôi."

"Triệu tiểu thư này, lời của tôi, tốt nhất cô suy tính."

Nhìn hai người biến mất ở ngoài cửa, Triệu Ngọc Kỳ lọt vào tình cảnh khó cả đôi đường, hồi lâu, cô ta mới rời khỏi quán cà phê.

Tần Ngôn cùng Phong Thần mới vừa trở lại khách sạn, Tề Úc Diệu đã đi đến rồi, anh ta vừa vào cửa đã mặt lạnh, "Tôi bảo hai người không nên đi tìm cô ấy, tại sao còn muốn ép buộc cô ấy?"

Phong Thần chau chau mày, "Tề Úc Nhẫn có thể lợi dụng cô ta, tại sao tôi không thể? Hơn nữa, chúng ta cùng một chiến tuyến, chúng ta thắng, chính là anh thắng."

"Tôi không đồng ý!"

"Không phải do anh!"

Phong Thần giận tái mặt, nếu anh ta đã lôi mình xuống nước, như vậy thì sẽ không thể sạch sẽ! Tề Úc Diệu nhìn chằm chằm Phong Thần, lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tần Ngôn, cảm thấy hết sức vô lực.

"Từ lúc anh phái cô ta truyền tin tức, cô ta đã không còn đường rút lui rồi, muốn trách chỉ có thể trách chính anh, nếu không phải do anh, sao cô ta có thể bị quấn vào được?"

Tề Úc Diệu cười khổ, đúng vậy a, là anh ta kéo cô ta vào, nếu không, Tề Úc Nhẫn cũng sẽ không kéo cô ta không buông.

Anh ta chán nản đi ra khách sạn, Tần Ngôn nhìn Phong Thần, "Anh cảm thấy Triệu Ngọc Kỳ sẽ theo làm theo lời anh nói sao?"

"Cô ta cần gì, anh có thể cho cái đó, tại sao lại không đồng ý."

Anh trả lời rất tự tin, cái loại đó bày mưu lập kế tự tin đó làm cho quanh người anh tràn ngập phong thái mê người, Tề Úc Nhẫn sẽ không thật lòng hợp tác với nhà họ Hàn. Bởi vì hắn hiểu biết rõ, Hàn Thu vừa mới kế nhiệm, nội bộ còn chưa thu xếp xong, mặc dù bề ngoài vinh quang, nhưng nhân viên nội bộ vẫn có tà tâm chưa chết.

Nếu như nhân cơ hội này có thể làm cho nhà họ Hàn lung lay, thì nhà họ Tề sẽ chiếm vị trí số một, Phong Thần biết dã tâm của Tề Úc Nhẫn không nhỏ, nhưng mà chắc chắn anh sẽ không để cho hắn như ý nguyện.

Nhưng muốn giết hắn?

Không, anh vẫn chưa muốn đối đầu với nhà họ Tề, hơn nữa, nếu như giết Tề Úc Nhẫn, là có thể làm nhà họ Tề chao đảo, vậy thì nhà họ Tề sao có thể đứng vững trăm năm không ngã.

Thân thể Tề Bạch ngày càng sa sút, nhà họ Tề đang chìm trong lo lắng, Tề Úc Diệu không có tâm trạng mà suy nghĩ nhiều, giờ phút này anh ta chỉ muốn nói chuyện với Triệu Ngọc Kỳ một chút.

Đi tới cửa phòng bệnh, anh ta nhìn thấy trên cánh tay của Tề Bạch cắm đầy ống dẫn, trên mặt không có chút máu, ông ta nằm ở trên giường, hình như là ngủ thiếp đi.

Triệu Ngọc Kỳ hầu ở bên giường, Tề Úc Diệu vừa định đẩy cửa đi vào, lại thấy cô ta lấy ra một cái bình, khẩn trương ném một viên thuốc vào trong nước, viên thuốc nhanh chóng hòa tan vào trong nước.

Cô ta hốt hoảng nhét bình vào trong túi lần nữa, vẻ mặt áy náy nhìn Tề Bạch, bỗng dưng, hình như cô ta nhận thấy được cửa có người, vừa ngẩng đầu,

máu trên mặt cô ta lập tức rút đi.

"Diệu, anh Diệu....."

Tề Úc Diệu phức tạp nhìn cô, cuối cùng xoay người rời đi, Triệu Ngọc Kỳ đứng lên, lập tức đuổi theo.

Anh ta đi rất nhanh, Triệu Ngọc Kỳ vất vả lắm mới theo kịp bước chân của anh ta, "Anh Diệu..... Anh đừng đi."

Cô ta kéo ống tay áo của anh ta, Tề Úc Diệu dừng bước lại, trên mặt hết sức tỉnh táo, nhưng lòng của anh ta lại khó mà bình tĩnh."Có phải Tề Úc Nhẫn muốn cô làm hay không?"

"Em....."

"Cô là kẻ ngu sao! Cô cho rằng lão đầu kia chết rồi, tôi sẽ không có chuyện gì sao? Hơn nữa, hắn sẽ không dễ dàng hãy bỏ qua cho cô, đến lúc đó, cô sẽ chết không nơi chôn thân đấy!"

Tề Úc Diệu lôi cô đến một góc tối không người, Triệu Ngọc Kỳ lã chã chực khóc, nghe lời của anh ta, lòng đầy khổ sở như được rót vào chút mật đường, anh ta còn vẫn quan tâm cô ta.

"Nhưng mà, nếu như em không nghe lời của hắn, hắn sẽ gây bất lợi cho anh. Hơn nữa, nếu cha em biết rõ chuyện này, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh."

Tròng mắt Triệu Ngọc Kỳ hơi ướt, cô ta biết, chờ sau khi Tề Bạch chết, Tề Úc Nhẫn cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta. Bởi vì cô ta biết quá nhiều bí mật, nhưng cô ta muốn trong khoảng thời gian ngắn, làm chút gì đó cho anh ta.

Nhưng cô ta phát hiện, căn bản là cô ta bất lực, Tề Úc Nhẫn luôn có thể nhìn rõ mỗi một bước của cô ta, cảm giác bị người giám thị quá khó chịu.

"Vậy chúng ta trốn đi, không quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa!"

"Trốn?"

Trong nháy mắt tròng mắt của cô ta hiện lên chút xúc động, nhưng ngay sau đó lại phai nhạt xuống, bọn họ có thể bỏ chạy tới nơi nào đây? Ở quốc gia nào nhà họ Tề cũng có thế lực, mặc dù có thể trốn, cũng sẽ bị bắt trở lại. Đến lúc đó, bọn họ càng không nói được.

"Muốn chạy trốn không phải là không có biện pháp."

Đột nhiên âm thanh của Tần Ngôn xuất hiện, hai người đều kinh hãi nhìn cô xuất hiện ở chỗ không người, sắc mặt cô lạnh nhạt nhìn về phía hai người đang bị bức vào đường cùng, "Chỉ là phải trả giá cao một chút."

Tề Úc Diệu đã không để ý tại sao Tần Ngôn phải xuất hiện, anh ta lôi kéo Triệu Ngọc Kỳ đi tới trước mặt cô, "Các người có biện pháp?"

Triệu Ngọc Kỳ cảnh giác nhìn bốn phía, Tần Ngôn hơi mỉm cười nói, "Yên tâm đi, người xung quanh cũng đã bị người của tôi giải quyết rồi, bây giờ không có người giám thị."

Tề Úc Diệu nhìn Tần Ngôn, anh ta biết, hiện tại chỉ có dựa vào bọn họ, anh ta cùng Triệu Ngọc Kỳ mới có cơ hội còn mạng sống. Tề Úc Nhẫn sẽ không bỏ qua bất kỳ người nào có uy hiếp tới hắn.

"Lúc đó là anh muốn quá đơn giản, mới có thể hại em."

Tề Úc Diệu áy náy nhìn Triệu Ngọc Kỳ, cô ta lắc đầu một cái, cô ta làm như vậy đều là mình nguyện ý, không liên quan gì tới anh ta cả.

"Này, đủ rồi chứ!"

Tần Ngôn không nhịn được đổi sắc mặt, không nhìn bọn họ nữa, rời đi thẳng. Mặt Tề Úc Diệu cùng Triệu Ngọc Kỳ đỏ rần lên, đi theo sau lưng Tần Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Chương 3 (1)

Editor: trâu đầm nước

Beta: Thích Cháo Trắng, hoa hồng

Mấy ngày trời yên biển lặng trôi qua, quan hệ giữa Tề Úc Diệu và Triệu Ngọc Kỳ đã dần trở nên quen thuộc, không nhìn ra được bất kỳ ngăn cách nào giữa hai người. Mỗi lần Tề Úc Diệu đi đến bệnh viện, Tề Bạch đều rất vui mừng, cõ lẽ bởi vì có liên quan đến Triệu Ngọc Kỳ.

Đối với đứa con trai này ông vẫn có chút áy náy, đợi đến khi ông muốn bù đắp, thì lúc này đã muộn rồi. Tề Úc Diệu hoàn toàn không coi trọng người cha như ông, hình như anh chỉ là một người xa lạ ở nhờ nhà họ Tề, Tề Bạch buồn bã nhớ lại, có lẽ ngay cả một người xa lạ ông cũng không bằng.

"Ông cảm thấy thế nào?"

Tề Úc Diệu không được tự nhiên ngồi ở cạnh giường, nhìn mặt mũi tiều tụy của Tề Bạch, không hiểu sao trong lòng anh có chút khổ sở, cõ lẽ là do có quan hệ máu mủ, nên có thể cảm nhận được sự khổ sở của ông ấy.

Tề Bạch khẽ mỉm cười, trông có vẻ như hơi gắng hết sức: "So với hôm qua thì khá hơn một chút, con đến tìm Ngọc Kỳ sao?"

"Tôi đến thăm ông một chút."

Anh hơi xấu hổ, ánh mắt Tề Bạch ngay lập tức sáng rực lên, mặc dù Tề Úc Diệu còn không chịu gọi ông là cha, nhưng ông cũng đã rất thỏa mãn rồi. Tề Bạch nhìn sang Triệu Ngọc Kỳ đang ở bên cạnh: "Ngọc Kỳ, về sau nhờ cháu chăm sóc Tiểu Diệu nhiều hơn."

Triệu Ngọc Kỳ đỏ mặt: "Bác Tề..."

"Ông có tâm tư lo lắng cho tôi, nhưng tại sao lại không quan tâm đến cơ thể của mình? Được rồi, tôi đưa Ngọc Kỳ đi, ông nên nghỉ ngơi cho tốt đi!"

Không quen nói chuyện với Tề Bạch yếu ớt như vậy, Tề Úc Diệu lôi kéo Triệu Ngọc Kỳ ra khỏi phòng bệnh, đối với Tề Bạch, từ trước đến giờ anh đều giương cung bạt kiếm, bây giờ nhìn thấy dáng vẻ của ông yếu ớt như thế này, không biết vì sao, anh cũng giống như cạn kiệt hết sức lực vậy.

Nhìn hai người bây giờ đang ở ngoài cửa, Tề Bạch vui mừng cười cười, nhưng ngay sau đó, vẻ mặt ông lại nặng nề.

Triệu Ngọc Kỳ bị Tề Úc Diệu kéo đi thẳng: "Bác Tề rất nhớ anh, lần sau anh nên dịu dàng với bác ấy một chút."

"Em luôn dài dòng, khó khăn lắm mới có thể đi ra ngoài một chút, không cần cứ nói mãi về ông ấy, có được hay không?"

Thấy khuyên bảo cũng vô dụng, Triệu Ngọc Kỳ mới gật đầu một cái, ánh mắt nhìn vào bàn tay bị Tề Úc Diệu nắm thật chặt, cô có chút ngượng ngùng cúi đầu. Tề Úc Diệu nhìn theo tầm mắt của cô: "Có cái gì mà phải xấu hổ, em cũng đã thích anh từ rất lâu rồi mà!"

Anh lớn tiếng nói, Triệu Ngọc Kỳ luống cuống tay chân nói: "Da mặt của anh thật là dày, lần trước... Anh không sao chứ?"

Cô ấy náy cúi đầu, nếu như không phải Tề Úc Diệu muốn loại bỏ phòng bị của Tề Úc Nhận, thì anh cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ, nhưng mà cũng làm cho Triệu Ngọc Kỳ rất khó hiểu là, nếu như Tề Úc Nhận thật sự muốn đẩy anh vào chỗ chết, vậy thì tại sao anh ta không đụng chết Tề Úc Diệu?

"Không sao, hình như anh ta vẫn còn giữ lại chút tình cảm, không mở tốc độ tối đa để đụng chết anh."

Tề Úc Diệu cũng thấy rất khó hiểu, thật ra thì đó là một cơ hội tốt, nếu như Tề Úc Nhận thật sự muốn anh chết, anh hoàn toàn không thể tránh khỏi. Có lẽ Tề Úc Nhận sợ Tề Bạch trách tội anh ta, không muốn giao quyền nắm giữ nhà họ Tề cho anh ta mà thôi.

"Mấy người Tần tiểu thư sẽ cứu chúng ta, nhưng anh ta làm cho chúng ta như vậy, bọn họ không sợ chọc giận Tề Úc Nhận sao?"

"Phong Thần chính là một con hồ ly, anh ta làm cho chúng ta làm như vậy, là có mục đích của mình, đừng quản nhiều chuyện như vậy, chúng ta đi đến chỗ nào chơi một chút thôi!"

Tề Úc Diệu cũng không biết Phong Thần có thứ thuốc quái đản gì, anh ta cũng cùng một dạng với Tề Úc Nhận, che giấu suy nghĩ cực kỳ sâu, hiện giờ anh không đủ năng lực để đoán ra được ý định của bọn họ.

Cho tới bây giờ anh mới hiểu rõ rằng, trước kia Tề Úc Nhận đều âm thầm nhẫn nhịn, bây giờ Tề Bạch ngã xuống, thì anh ta có nhiều cơ hội để tính toán với anh hơn. Thực lực bây giờ của anh, cơ bản là không đủ để động tới Tề Úc Nhận, chứ nói chi là muốn lật đổ nhà họ Tề.

Trước kia, anh hận nhà họ Tề, bởi vì nhà họ Tề, nên mẹ của anh mới phải rời khỏi anh. Anh hận người đàn ông là cha ruột của mình, tại sao nói yêu mẹ anh, nhưng lại không bảo vệ bọn họ chu toàn?

Trên thực tế nhà họ Tề rất coi trọng dòng dõi, mà mẹ của anh lại không có bối cảnh gia thế gì, thì làm sao người nhà họ Tề có thể tiếp nhận được!

Cho đến khi mẹ anh qua đời, người đàn ông này mới đón anh về, kể từ khi đó, anh bắt đầu oán hận bọn họ, oán hận nhà họ Tề tự cho mình là hào môn thế gia. Anh thề, sẽ quật đổ nhà họ Tề!

Nhưng anh vẫn đánh giá sai thực lực của chính mình, cơ bản là anh không có được năng lực kia, càng không nói đến việc muốn chống lại Tề Úc Nhận.

Bây giờ, cái suy nghĩ này của anh dần dần biến mất, không phải bởi vì sợ hãi thế lực của nhà họ Tề, mà là nhớ tới nhiều năm nay, Tề Bạch luôn yêu

thương che chở cho anh.

Triệu Ngọc Kỳ từng nói với anh: "Chúng ta giống nhau, đều là những đứa con riêng bên ngoài, nhưng so với em thì anh may mắn hơn nhiều, nếu như không phải anh tốt với em, thì rất có thể cha em đã đưa em đến cho những người giàu có quyền thế kia để nịnh nọt bọn họ. Nếu như cha anh không yêu thương mẹ anh, thì tại sao có thể đối xử tốt với anh như vậy? Nếu như mẹ anh vẫn còn sống, thì nhất định sẽ không hy vọng hai người mà bà yêu thương nhất tự giết hại lẫn nhau, nếu như bà ấy biết anh hận ba mình như vậy, thì bà nhất định sẽ rất đau lòng."

Lúc ấy Tề Úc Diệu không hề để ý tới, bởi vì khi đó anh cảm thấy sẽ không có ai yêu thương anh, cũng sẽ không có ai để ý đến cảm nhận của anh. Cho nên vẫn làm ngược lại ý muốn của Tề Bạch, cho dù anh phá hủy việc buôn bán nhiều năm ở nước Mỹ, nhưng Tề Bạch cũng không trách cứ anh nhiều.

"Tới nơi này lâu như vậy, anh cũng không biết, thì ra Melbourne đẹp như thế."

Ngồi ở quán cà phê ngoài trời, tâm tình của Tề Úc Diệu rất bình tĩnh nhìn phong cảnh trước mắt, trước kia anh không để ý tới nơi này, bây giờ nhìn lại, quả thật dễ dàng làm cho tâm tình của người ta bình tĩnh lại.

"Anh Diệu, có phải anh hận bác Tề không?"

"Anh cũng không biết… Ngọc Kỳ, em không trách anh sao?"

"Dĩ nhiên là không, tất cả đều do em tình nguyện, chỉ là... Em cũng đã làm tổn thương anh không chỉ một lần..."

Triệu Ngọc Kỳ vẫn còn canh cánh trong lòng, Tề Úc Diệu nhìn thấy mình hết lần này tới lần khác bỏ thuốc, tâm tình của Tề Úc Diệu cũng rất là phức tạp. Rõ ràng anh hận Tề Bạch, nhưng khi nhìn thấy Triệu Ngọc Kỳ bỏ thuốc, lại vô cùng tức giận.

"Bỏ qua thôi, coi như là vì em muốn giúp anh, lại còn thích anh nhiều năm như vậy."

"Vậy anh thích em không?"

Trong lòng cô tràn đầy mong đợi nhìn Tề Úc Diệu, Tề Úc Diệu lại cúi đầu, không nhìn vào mắt của cô: "Anh không nói cho em biết... em tự mình đoán đi."

Chu miệng đầy thất vọng, đột nhiên cô nhìn thấy hai người đang lén lút nhìn bọn họ, cô nhắc nhở Tề Úc Diệu một tiếng.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đứng dậy rời khỏi, đưa Triệu Ngọc Kỳ trở lại nhà họ Triệu, Tề Úc Diệu mới rời đi.

Trong lòng Triệu Ngọc Kỳ rất thấp thỏm, trở lại nhà họ Triệu, giống như trở lại một nhà giam lớn, lạnh lẽo không có một chút tình người nào.

"Còn biết quay về à? Cả ngày chạy ra ngoài, cũng không sợ người khác nói lời đồn đại, con gái riêng chính là con gái riêng, một chút giáo dục cũng không có."

Vừa mới vào cửa, đã nghe thấy giọng nói đầy khắc nghiệt, bên trong phòng khách, một nam một nữ đang ngồi trên ghế sofa, trong mắt mang theo sự chán ghét và khinh bỉ.

"Chị cả, anh hai..... "

Triệu Ngọc Kỳ cúi đầu, muốn nhanh chóng trở về phòng của mình, nhưng bọn họ lại không thể dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

"Ngọc Kỳ của chúng ta càng lớn càng xinh đẹp, khó trách Tề Úc Diệu lại thích cô như vậy..., xem ra sau này vẫn còn phải dựa vào Ngọc Kỳ rồi."

Cậu hai nhà họ Triệu, cợt nhả đi tới bên người Triệu Ngọc Kỳ, đầu ngón tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, trong mắt lóe lên một tia dâm đãng.

"Thế nào? Em coi trọng đồ con hoang này? Nhưng người ta được cậu út nhà họ Tề coi trọng, em muốn chơi, chỉ có thể đợi người ta chơi chán mà thôi."

"Chị cả..."

Triệu Ngọc Kỳ hoảng sợ nhìn về phía cô cả nhà họ Triệu, lời cô ta nói thật sự làm cho cô cảm thấy hoảng sợ, không để ý cậu hai ở bên cạnh, vội vàng lui về phía sau mấy bước.

Mặc dù cô không phải do vợ cả nhà họ Triệu sinh ra, nhưng bọn họ vẫn có quan hệ máu mủ, làm sao cô ta có thể nói ra những lời trái với luân thường đạo lý như vậy. Còn có nét mặt của cậu hai, càng làm cho cô cảm thấy hoảng sợ và lo lắng.

"Nói không chừng thiếu gia nhà họ Tề lại thích người đã được dạy dỗ rồi?"

"Anh hai, không được..."

Cổ tay trắng bóc của Triệu Ngọc Kỳ bị bắt lại, nhiệt độ cực nóng này làm cho cô cảm thấy sợ hãi, trong mắt xuất hiện một tầng hơi nước thật mỏng, càng làm cho người ta thêm thương yêu.

“Cô cả, cậu hai, lão gia gọi cô ba đến thư phòng.”

Đúng lúc Triệu Ngọc Kỳ đang không biết làm như thế nào cho phải, thì quản gia kịp thời xuất hiện, cô rút tay của mình về, cảm kích nhìn về phía quản gia, sau đó đi thẳng về phía thư phòng.

Cửa gỗ khắc hoa vừa dày vừa nặng chậm rãi bị đẩy ra, Triệu Ngọc Kỳ đang suy đoán ba tìm cô có chuyện gì, bên trong thư phòng rộng rãi, chiếc ghế dựa xoay lưng về phía cô, cô đóng của phía sau lại, yếu ớt mở miệng: “Cha, cha tìm con?”

Triệu Ngọc Kỳ rất sợ người cha này, mặc dù là người cho cô sinh mạng, nhưng cô lại không thể cảm nhận được sự ấm áp từ trên người người cha này, chứ nói gì đến việc lúc rảnh rỗi quan tâm đến cô.

Triệu Nghị, người nắm quyền nhà họ Triệu, nghe thấy giọng nói của Triệu Ngọc Kỳ, mới chậm rãi quay ghế lại, đối mặt với cô.

Ánh mắt ông ta rất sắc bén, cả người tản ra một cảm giác không giận mà uy, nói năng thận trọng, gương mặt làm cho người ta có ấn tượng hết sức nghiêm khắc.

Triệu Nghị nhìn về phía Triệu Ngọc Kỳ, ở trong ấn tượng của ông ta, đứa con gái này hết sức khéo léo, biết nhìn sắc mặt mà nói chuyện, mặc dù không phải là rất xuất sắc, nhưng cũng biết an phận, chưa từng gây phiền toái gì cho ông ta.

Trầm mặc một lúc, Triệu Ngọc Kỳ cúi đầu, không dám nhìn thẳng cha của mình. Ông ta nghiêm nghị, lại ít cười, không thân thiết với cô một chút nào. Hơn nữa trên người ông ta có khí thế không giận mà uy, làm cho cô không dám thân thiết cùng với ông ta.

“Về sau bớt qua lại với Tề Úc Diệu đi, nghe không!”

Triệu Ngọc Kỳ kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt Triệu Nghị lần này tràn đầy uy nghiêm thì không tự chủ được lại cúi đầu, nhưng cô chần chờ trong chốc lát, lại ngẩng đầu lên.

“Tại sao? Con..... ”

“Chủ nhân tương lai nhà họ Tề, không nhất định là nó, cho nên trong khoảng thời gian này, con tạm thời ít đi gặp nó.”

Bây giờ Tề Bạch đang nằm viện, hơn nữa nghe nói tình huống cũng không khả quan lắm, sự việc hai anh em nhà họ Tề, người khác không thể nhúng tay vào được. Mặc dù trước kia cô và Tề Úc Diệu qua lại với nhau, ông ta cũng không phản đối, nhưng bây giờ đã khác xưa, ông ta không hy vọng người khác dùng Triệu Ngọc Kỳ để tạo ra phiền toái.

Mặc dù ông ta và Tề Bạch là bạn bè nhiều năm, nhưng dính đến tranh đoạt quyền lợi cùng địa vị, ông ta không muốn dính dáng đến quá nhiều.

“Nhưng bây giờ anh ấy nhất định hy vọng con ở bên cạnh anh ấy, cha.... Cho dù anh ấy không phải chủ nhân của nhà họ Tề, con cũng muốn được ở bên cạnh anh ấy.”

“Sợ rằng Tề úc Nhận sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nó..... ” Ông ta trầm ngâm một tiếng, nếu Tề Úc Diệu biết thân biết phận, thì bây giờ cũng sẽ không gặp phải tình cảnh như bây giờ.

“Mấy ngày này con ngoan ngoãn ở trong nhà, nơi nào cũng không được đi.”

Triệu Ngọc Kỳ há miệng, Triệu Nghị lại giơ tay lên: “Cứ như vậy đi, đi ra ngoài!”

Cô không có sức lực phản kháng lại mệnh lệnh của cha, chỉ đành chán nản đi ra ngoài, cau mày, lão quản gia đi đến bên người của cô: “Cô chủ, lão gia dặn dò, mấy ngày này cô không thể ra khỏi cửa.”

Lão quản gia yêu thương nhìn Triệu Ngọc Kỳ, trong mắt cũng tràn đầy bất đắc dĩ: “Quản gia, vậy có phải nói rõ hay không, nhà họ Tề sẽ tuyên bố sớm thôi, Tề Úc Nhận sẽ là chủ nhân nhà họ Tề?”

“Cái này cũng khó nói trước, bây giờ cơ thể của Tề lão gia không thể quản lý được, dù lập di chúc, thì bây giờ cũng chỉ có thể để cậu cả nhà họ Tề quản lý trước.”

Triệu Ngọc Kỳ mở to hai mắt, chuyện nhà họ Tề cũng không thể giúp sức, nhưng nếu Tề Úc Nhận muốn gây bất lợi cho Tề Úc Diệu, vậy thì phải làm thế nào bây giờ? Cho dù bây giờ Tề Bạch vẫn còn, nhưng nếu như..... Nếu như Tề Bạch đi, vậy.....

“Tề Úc Diệu không được, thì cô có thể đi quyến rũ Tề Úc Nhận đó!” Cô cả nhà họ Triệu uốn éo cơ thể như rắn nước chầm chậm đi tới: “Không phải cô am hiểu nhất là việc quyến rũ đàn ông hay sao? Chỉ là với thân phận như cô, có thể làm Tề Úc Nhận chấp nhận cô là người tình thì có thừa, giá trị của cô cũng chỉ có nhiều như vậy mà thôi.”

“Tôi về phòng trước.”

Triệu Ngọc Kỳ cắn môi, chân bước nhanh trở về phòng của mình, lời nói giống như vậy, cô nghe không dưới trăm lần, cho nên cô đã không còn cảm giác gì nữa rồi.

Về mặt vật chất Triệu Nghị không bạc đãi cô, phòng cô ở đều giống như phòng của cô cả và cậu hai, ở việc ăn mặc cũng làm cho cô trở thành một cô chủ chân chính.

Đi tới phía trước cửa sổ, nhìn thấy có mấy người đàn ông khỏe mạnh đứng ở dưới lầu, chỉ sợ cô sẽ nhảy cửa sổ để chạy trốn. Khẽ thở dài, xem ra cha thất sự quyết tâm muốn nhốt cô ở trong nhà rồi.

Nhưng nơi này có thật sự an toàn hay không?

Chị cả chán ghét cô, một lòng một dạ muốn chế nhạo cô, kể từ khi cô đến cái nhà này, cô ta vẫn ngấm ngầm ở bên ngoài chỉnh cô. Anh hai mỗi lần nhìn thấy cô, luôn toát ra ánh mắt xấu xa, ánh mắt kia làm cho cô cảm thấy e ngại, loại ánh mắt tham lam đó, làm cho cô cảm thấy lạnh thấu xương.

Cái nhà này không chỉ không cho cô cảm giác an toàn, mà còn là nơi nguy hiểm nặng nề, cô ở nơi này một ngày đều cảm thấy sống một ngày như thể là một năm vậy.

Bỗng dưng, điện thoại trong túi có tin nhắn gửi đến, là Phong Thần gửi tới, cô ngây ngốc nhìn điện thoại di động, làm sao anh ta có thể biết tin cô bị cấm túc nhanh như vậy.

Anh ta muốn cô kiên nhẫn chờ đợi, rất nhanh, chuyện sẽ được giải quyết.

Cô chỉ có thể ngồi ở trong nhà chờ đợi sao?

Đêm khuya, Triệu Ngọc Kỳ lăn qua lộn lại không ngủ được, cô bị giam ở nhà đã mấy ngày rồi, đi ra ngoài đều có người đi theo, không để cho cô có thể một mình gặp mặt Tề Úc Diệu. Cô ngồi dậy ngồi ở bên giường, điện thoại di động trên bàn reo lên, liếc mắt nhìn tên, tim của cô đập "Thình thịch".

"Anh Diệu?"

Trong lòng của Triệu Ngọc Kỳ cực kỳ kích động, đây là lần đầu tiên, Tề Úc Diệu chủ động gọi điện thoại cho cô, nghe thấy đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói, cô chỉ cảm thấy vô cùng yên tâm.

Tề Úc Diệu cũng không biết tại sao, buổi tối tâm trạng có chút không được tập trung, vài ngày rồi không thấy Triệu Ngọc Kỳ, trong lòng cảm thấy bực bội. Nhớ tới cô cười, cô ngượng ngùng nhìn mình, Tề Úc Diệu không tự chủ được nở nụ cười. Đợi đến lúc anh bình tĩnh lại, trên tay đã cầm điện thoại di động, bấm số của người nọ gọi điện thoại.

Âm thanh hô hấp từ một đầu khác truyền đến, làm cho anh bình tĩnh trở lại, hai người thỉnh thoảng trò chuyện, hình như chỉ cần như vậy, là có thể cảm nhận được đối phương đang ở bên mình.

Lúc này, chợt Triệu Ngọc Kỳ sợ hãi thốt lên, Tề Úc Diệu khẩn trương nắm chặt điện thoại di động: "Ngọc Kỳ? A lô?"

"A..... Anh..... Đừng....."

Triệu Ngọc Kỳ đột nhiên cắt đứt liên lạc, cảm xúc của Tề Úc Diệu cũng đã không thể bình tĩnh lại được, khoác một bộ quần áo thì nhanh chóng phóng ra ngoài. Anh lái xe của mình, đêm khuya đường phố yên tĩnh, trống trống trải mà yên lặng, lúc này chợt có một cơn gió thổi qua, bóng đen chợt lóe lên, gào thét phóng đi. Làm cho người ta không khỏi hoài nghi, có phải mắt mình bị hoa hay không.

Tề Úc Diệu không để ý tới dừng xe xong, xông về phía cổng nhà họ Triệu liền mạnh mẽ vỗ vào: "Mở cửa! Nhanh mở cửa!"

Lão quản gia còn buồn ngủ ra mở cửa, còn chưa kịp thấy rõ người tới là ai, chỉ cảm thấy một sức mạnh đẩy mình ra, ngay sau đó một cơn gió lạnh thổi tới, bóng đen lập tức chạy lên trên lầu.

Tiếng khóc mơ hồ của Triệu Ngọc Kỳ truyền ra từ sau cửa, trái tim tề Úc Diệu chợt căng thẳng, vặn khóa cửa, nhưng lại không mở được.

"Ngọc Kỳ? Ngọc Kỳ em mở cửa ra....."

Tề Úc Diệu lui về phía sau hai bước, đạp về phía cánh cửa yếu ớt, khóa cửa phát ra âm thanh tràn ngập nguy cơ "kẽo kẹt" một tiếng, tiếp theo "Bùm" một tiếng hạ xuống, cánh của mỏng manh đã bị đá văng ra.

Trong căn phòng tối mờ mờ, Triệu Ngọc Kỳ núp ở một góc, cơ thể giống như lá rụng mùa thu, ở trong gió lạnh lay động, run lẩy bẩy. Tóc dài màu đen xõa ra ở hai vai, da thịt lộ ra trong không khí có mấy dấu vết màu đỏ.

"Ngọc kỳ, em làm sao vậy?"

Một đôi tay dịu dàng chạm vào làn da lạnh lẽo, làm cho cô bớt run rẩy, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt không thể xuất hiện.

"Diệu..... anh Diệu?"

"Ngọc Kỳ, em làm sao vậy?"

Chợt Triệu Ngọc Kỳ nhào tới trong ngực của Tề Úc Diệu, nước mắt như vỡ đê: "Em..... Em không cố ý..... Anh hai anh ấy....."

Tề Úc Diệu ôm Triệu Ngọc Kỳ đang run rẩy, giật mình nhìn thấy quần áo trên người cô bị người ta xé rách, anh cởi áo của mình xuống khoác lên trên người của cô, từ giọng nói bể tan tành của cô, anh biết được chuyện gì xảy ra.

Bên trong phòng lập tức sáng choang, Triệu Nghị mặt lạnh nhìn ba người bên trong phòng, trong mắt lóe lên cái gì đó.

Cậu hai nhà họ Triệu ngủ mê man trên giường em gái của chính mình, quần áo xộc xệch, trán có một vết máu, chảy xuống cả cái chăn, nhìn thấy mà ghê. Mà trên tay Triệu Ngọc Kỳ, cũng bị nhuộm một chất lỏng màu đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, vẻ mặt hốt hoảng và luống cuống.

"Tất cả đều đi đến phòng khách cho ta!"

Triệu Nghị hừ lạnh một tiếng, bàn tay hạ xuống, lập tức rời khỏi căn phòng.

Theo sát sau lưng ông ta là cô cả nhà họ Triệu vẫn còn đang hả hê nhìn Triệu Ngọc Kỳ một cái, ngay sau đó đi theo Triệu Nghị rời đi. Lão quản gia tìm người giúp việc đỡ cậu hai đang hôn mê ra khỏi phòng: "Cậu Tề, cậu chăm sóc cô chủ một chút." Sau đó lắc đầu rời đi.

Triệu Ngọc Kỳ cắn môi, hình như còn chưa tỉnh táo lại từ trong hoàn cảnh đó, cô liếc thấy tay của mình, quát to một tiếng: "Tay của em... Em không cố ý, là anh ta đối với em... Không phải em muốn giết người..."

"Ngọc Kỳ, không có chuyện gì, anh ta chưa có chết. Em bình tĩnh lại một chút đi, có anh ở chỗ này không ai dám khinh dễ em đâu."

Lòng Tề Úc Diệu khẽ đau đớn, hai mắt của anh hạ quyết tâm nào đó, dưới sự an ủi của anh, Triệu Ngọc Kỳ đã từ từ mà khôi phục lý trí. Cô thay một bộ quần áo mới, thấp thỏm đi theo Tề Úc Diệu tới phòng khách.

Triệu Nghị đợi trong chốc lát, nhìn thấy Tề Úc Diệu, ông chậm giọng nói: "Tiểu Diệu, cháu về trước đi thôi."

"Bác Triệu, cháu muốn đưa Ngọc Kỳ đi."

Tề Úc Diệu kéo Triệu Ngọc Kỳ lại phía sau mình, Triệu Nghị cười nhạo một tiếng: "Ngọc Kỳ sẽ không đi cùng với cháu, nói cho cùng, đây là chuyện riêng của nhà chúng tôi, về đi!"

Nói xong lời cuối cùng, giọng của Triệu Nghị càng thêm lạnh lẽo, chuyện nhà xấu xí như vậy, làm sao có thể để cho người khác biết được!

Não bộ của cậu hai không có bị tổn thương nghiêm trọng, lúc này, đã tỉnh lại: "Cha....."

Anh ta vâng vâng dạ dạ đi tới gần bên người Triệu Nghị, quay sang nhìn về phía Triệu Ngọc Kỳ thì mang theo giận dữ không cam lòng cùng thù hận.

"Cái đồ cặn bã này!"

Tề Úc Diệu vừa thấy được cậu hai, chợt đánh cho anh ta một đấm, đánh thẳng tắp vào sống mũi của anh ta, cậu hai kêu rên một tiếng, liền lăn một vòng trốn về phía sau lưng Triệu Nghị.

"Cái gì tôi cũng không có làm! Rõ ràng là cô ta quyến rũ tôi trước đấy!"

Tề Úc Diệu nghe được càng thêm tức giận, nhưng mấy người giúp việc đến kéo anh, làm cho anh không cách nào tiếp tục đánh kẻ nói lung tung được nữa.

"Anh nói láo! Là anh âm thầm vào phòng của tôi, tôi mới đánh anh ngất xỉu, tên cầm thú này!"

Gương mặt Triệu Ngọc Kỳ đỏ bừng, phản bác lại lời của anh ta, rõ ràng mỗi tối cô đều khóa chặt cửa lại, nhưng không biết làm sao. Anh ta có thể lấy được chìa khóa của căn phòng, Tề Úc Diệu hất mọi người đang giữ anh ra, hai mắt mang theo sát khí, hung hăng nhìm chằm chằm cậu hai núp ở phía sau lưng Triệu Nghị.

"Cậu Tề động thủ đánh người, cái này hình như là không có đạo lý! Cái đồ con hoang này không có đàn ông là không được, ở giữa xúi giục hai anh em anh, mà anh vẫn còn muốn giúp cô ta sao!"

Cô cả nhà họ Triệu thêm dầu vào lửa, trong mắt cô ta tràn đầy ghen ghét với Triệu Ngọc Kỳ, cũng chỉ là một đứa con gái riêng, lại dám bước vào của chính của nhà họ Triệu. Từ khi cô bước vào nhà họ Triệu trở đi, thì cô đã trở thành kẻ địch của cô cả.

"Câm miệng!" Tề Úc Diệu mắt đỏ nhìn về phía người đang nói chuyện, mặt tràn đầy sự khinh bỉ: "Cô có tư cách gì mà nói cô ấy? So với việc cô làm đồ chơi cho người ta, thì Ngọc Kỳ thật sự cao quý hơn rồi, mà cô chỉ xứng đáng làm ấm giường cho người ta!"

"Anh....."

"Tất cả im miệng cho ta!"

Triệu Nghị thật sự nghe không vào những ngôn ngữ ô uế của hai người, ông ta trầm mặt nhìn về phía cô cả: "Mất mặt xấu hổ, còn chưa cút trở về phòng!"

Hiển nhiên, đối với chuyện cá nhân của con gái, ông ta rõ như lòng bàn tay. Cô cả tức giận nhìn Tề Úc Diệu một cái, tức giận quay về phòng của mình.

“Tiểu Diệu, chú đang làm cái gì vậy!”

Tề Úc Nhận tới muộn bỏ lỡ một màn kịch hay, hai mắt anh ta liếc về phía Triệu Ngọc Kỳ, cô núp ở sau lưng Tề Úc Diệu, hai tay vô thức nắm chặt ống tay áo của anh không thả.

“Anh đến làm cái gì!”

Vừa thấy được Tề Úc Nhận, Tề Úc Diệu lại càng không thể khống chế được mình, nếu không phải do lời nói của anh ta, Triệu Nghị làm sao có thể hạn chế việc mình gặp mặt Triệu Ngọc Kỳ!

Phong Thần đáng chết, rốt cuộc thì anh ta có chủ ý gì!

“Tôi mới hỏi chú, chú tới nơi này làm cái gì! Mau cùng tôi trở về!”

Tề Úc Nhận áy náy nhìn về phía Triệu Nghị: “Bác Triệu, tạo cho bác phiền phức như vậy, thật là xin lỗi.”

“Bảo tôi về cũng được, Ngọc Kỳ cũng phải đi cùng tôi, tôi sợ cô ấy ở chỗ này nữa, sớm muộn gì cũng sẽ điên mất!”

Vẻ mặt Tề Úc Nhận lập tức thay đổi: “Chú nói bậy bạ cái gì đó!”Anh ta nháy mắt với thủ hạ ở sau lưng, mấy người kia đã được huấn luyện nghiêm chỉnh ngay lập tức nhào về phía Tề Úc Diệu, Tề Úc Diệu nắm thật chặt tay Triệu Ngọc Kỳ, hiện trường hỗn loạn thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Chương 3 (2)

Editor: Thích Cháo Trắng

Beta: hoa hồng

Bỗng dưng, một tiếng súng vang lên, đèn chùm bên trong phòng khách bị bắn rơi xuống, tiếng va chạm mãnh liệt vang vọng trong không gian, mấy người đang đánh nhau lập tức lắc mình né tránh. Bóng tối đột nhiên bao trùm lên mọi người.

"Đừng để cho cậu hai chạy!"

Tề Úc Nhận nhanh nhẹn hô lớn, nhưng trong lúc tối om đưa tay không thấy được năm ngón này, cơ bản không thể nhận ra được ai là ai. Một lúc sau, thắp được nến lên rồi, thì đâu còn bóng dáng của hai người kia nữa?

"Còn không mau đi tìm!"

Triệu Nghị lạnh mặt, sắc mặt của Tề Úc Nhận cũng không khá hơn chút nào, "Bác Triệu, cháu rất xin lỗi, cháu nhất định sẽ tìm được bọn họ trở về!"

"Úc Nhận, cha cậu bị bệnh nằm viện, cậu nên đảm đương tốt vị trí ông chủ này!"

Giọng nói của Triệu Nghị không kiên nhẫn, nói xong cũng bỏ lên lầu, vẻ mặt của Tề Úc Nhận dưới ánh nến âm trầm khó đoán.

Tề Úc Diệu dắt theo Triệu Ngọc Kỳ chạy như bay trên ngã tư đường, dừng lại trước cửa một khách sạn, anh trực tiếp dẫn Triệu Ngọc Kỳ đến phòng của Phong Thần và Tần Ngôn.

Hình như bọn họ đã chờ ở trong phòng từ trước, đèn vẫn sáng, cửa cũng không khóa lại hẳn. Cả tầng lầu yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân nhốn nháo của hai người họ mà thôi.

"Đến rồi."

Phong Thần nhẹ giọng nói, Tề Úc Diệu dẫn theo Triệu Ngọc Kỳ ở phía sau đẩy cửa vào, chỉ thấy hai người kia đang an nhàn ngồi trên ghế sofa, hình như Tần Ngôn vừa mới tỉnh ngủ, vẫn còn đang vùi cả người trong ngực Phong Thần, mơ mơ màng màng nhìn về phía hai người tới.

"Rốt cuộc thì anh có ý gì hả?"

Anh vội vã không thể chờ đợi lập tức hỏi, đèn chùm ở nhà họ Triệu đột nhiên bị người bắn rơi, nhất định là có kẻ cố ý giúp bọn họ. Anh không cần nghĩ

cũng đoán được, nhất định là chủ ý của Phong Thần.

Nhưng anh vẫn muốn tự mình đến đây để làm gì?

"Em đưa cô ấy đi nghỉ ngơi trước!"

Tần Ngôn đứng dậy, Triệu Ngọc Kỳ lôi kéo ống tay áo Tề Úc Diệu theo bản năng, nhưng một giây sau lại buông ra, đi theo sau Tần Ngôn rời khỏi phòng.

Cả tầng lầu đều thuộc quyền sử dụng của một mình Phong Thần, mà toàn bộ phòng ở tầng này đều là phòng tổng thống, Triệu Ngọc Kỳ lo sợ bất an đi theo Tần Ngôn, đi vào bên trong một gian phòng.

"Tốt nhất là cô nghỉ ngơi đi!"

"Các người định làm như thế nào?"

Rốt cuộc Triệu Ngọc Kỳ cũng lấy được dũng khí, mặc dù thiếu nữ trước mắt này lạnh lùng làm cho cô rất sợ, nhưng nghĩ tới tình cảnh của Tề Úc Diệu, cô lại bất chấp tất cả.

Tần Ngôn đứng ở cửa, xoay người nhìn về phía cô gái yếu ớt kia: "Có lẽ đưa cô trở về…" Thấy sắc mặt của Triệu Ngọc Kỳ lập tức tái nhợt, Tần Ngôn lại nhún nhún vai, "Nhìn tình hình này đi!"

Miệng của cô không có chút nào giống như đang nói về kế hoạch, ngược lại thái độ không có việc gì cả giống như đang nói "Sáng sớm ngày mai ăn cái gì? Chờ một chút nữa lại thảo luận đi?"

Tần Ngôn không để ý chút nào khiến cho Triệu Ngọc Kỳ càng thấy lo lắng, dù sao bọn họ (Phong Thần và Tần Ngôn) cũng chỉ là vì ích lợi mà thôi, không hề xuất phát từ mục đích muốn cứu họ (Tề Úc Diệu và Triệu Ngọc Kỳ).

Có lẽ, đưa cô về, là lựa chọn tốt nhất.

Tần Ngôn vừa trở về phòng, đã thấy cảnh Phong Thần đè ngã Tề Úc Diệu xuống đất, đầu gối của anh mạnh mẽ đè lên lưng của Tề Úc Diệu, một cánh tay khác vặn tay của Tề Úc Diệu ra sau lưng.

Phong Thần trêu đùa nói: "Cậu cho rằng một tên nhóc đầu còn để chỏm như cậu mà có thể đùa bỡn ông đây sao? Luyện thêm hai năm nữa đi!"

Anh đứng dậy, sửa sang lại quần áo trên người một chút, nhìn Tề Úc Diệu chật vật bò dậy từ dưới sàn, ánh mắt giận dữ kia hận chỉ không thể ăn tươi nuốt sống được Phong Thần.

"Mắt của anh đã tốt lên rồi!"

Phong Thần sờ lỗ mũi một cái: "Ừ, lúc vận động cùng Ngôn Ngôn, đột nhiên tốt lên."

Tần Ngôn ném một ánh mắt sắc như dao tới, Phong Thần hời hợt tặng lại cho cô một nụ cười dụ dỗ, Tề Úc Diệu đột nhiên cắt đứt màn tán tỉnh giữa hai người: "Ngọc Kỳ không thể trở về được!"

Ánh mắt của Tề Úc Diệu tràn đầy phẫn hận, nếu Phong Thần đã trợ giúp cho bọn họ trốn thoát, tại sao còn muốn đưa cô ấy về?

"Không trở về thì có thể làm gì? Triệu Nghị và Tề Úc Nhận sẽ trở mặt sao? Bọn họ chỉ biết chĩa mũi nhọn vào cậu mà thôi, cha cậu không biết còn sống được bao lâu nữa, tin chắc chẳng mấy chốc nữa Tề Úc Nhận sẽ tiếp nhận vị trí ông chủ, cậu không muốn sống nữa rồi hả?"

"Nhưng để Ngọc Kỳ cô ấy..."

"Tôi sẽ sắp xếp thời gian đưa cô ấy trở về, nhớ lấy, đừng làm bậy. Tôi bảo đảm cô ấy sẽ không có chuyện gì."

Tề Úc Diệu chán nản nhìn anh một cái, xoay người nhìn Tần Ngôn: "Lúc đầu tôi thật sự không nên trêu chọc cô."

Nhìn bóng lưng anh rời đi, Phong Thần ôm Tần Ngôn vào lòng, cô nói: "Anh thật sự lấy việc công báo thù riêng à?"

Liếc mắt một cái, Tần Ngôn đưa tay ngăn môi của ai đó đang tiến lại gần, Phong Thần hé miệng ngậm lấy ngón tay xinh đẹp như ngọc của Tần Ngôn, lời nói mơ hồ không rõ ràng: "Ai bảo cậu ta nói muốn theo đuổi em, đáng đời!"

Tần Ngôn dở khóc dở cười, người đàn ông này lại có thể mang thù đến tận bây giờ, nhưng cô còn chưa oán thầm xong, đã bị Phong Thần ôm lấy: "Vừa rồi em đã ngủ đủ rồi, chúng ta làm chút vận động đi!"

Bàn tay đã xấu tính đã tháo sợi dây nhỏ sau lưng cô từ khi nào, anh nghiêng người bao phủ lên cô, ngậm đôi môi anh đào ngọt ngào, Tần Ngôn phát ra một tiếng kêu mơ hồ yêu kiều, chìm đắm vào trong sự dịu dàng của anh.

Triệu Nghị phái người đi xung quanh tìm kiếm vị trí của Triệu Ngọc Kỳ, rốt cuộc tìm thấy cô ở trong một khách sạn, nhưng lại ngại thân phận của đối

phương, thuộc hạ của ông ta cũng không dám mạnh mẽ đưa Triệu Ngọc Kỳ đi.

Nhận được tin tức, Triệu Nghị tự mình chạy tới khách sạn kia, theo như ông ta biết, chủ sở hữu nơi này, là nhà họ Hàn.

"Cha…"

Triệu Ngọc Kỳ nhìn thấy Triệu Nghị, lo lắng không yên cúi đầu xuống, Phong Thần thì lại khách khí mời ông ta vào phòng.

"Thế mà tôi lại không biết, Ngọc Kỳ đã quen biết Phong tổng."

Triệu Nghị quan sát người đàn ông đối diện, Phong Thần là cháu ngoại nhà họ Hàn, nhưng mấy ngày gần đây nghe được một chút tin tức liên quan tới cậu ta, trong lòng ông ta rất tán thưởng Phong Thần. Nhưng đáng tiếc là, trái tim Phong Thần đã thuộc về con gái nhà họ Tần.

Có điều, Triệu Nghị cũng biết, người đàn ông như Phong Thần, không thể nào coi trọng con gái của mình.

Dời tầm mắt sang Tần Ngôn đang lạnh lùng ở một bên, tuy cô bé kia còn nhỏ tuổi, thế nhưng đôi mắt lại để lộ ra sự trầm ổn và quả quyết không hợp với tuổi.

Chuyện của hai người Phong Thần và Tần Ngôn, chỉ có vài tin đồn ở bên ngoài, nhưng chuyện duy nhất khiến cho ông ta nhớ đến, chính là tình cảm bền bỉ của hai người. Kinh nghiệm sống chết cùng nhau, khi sinh mạng gặp phải uy hiếp, bọn họ đều chưa từng do dự.

Tình cảm cực kỳ nóng bỏng như thế, cũng làm ông ta cảm thấy xúc động.

"Chỉ là bạn bè nhờ tôi chăm sóc, tôi cũng không biết, thì ra là con gái vàng của ông chủ Triệu."

"Nghe nói mắt Phong tổng có vấn đề, chẳng qua tôi thấy bây giờ, hẳn là không cần thuốc mà khỏe đi."

"Cái này may mắn nhờ có Ngôn Ngôn, nếu không phải cô ấy ở bên cạnh tôi, máu tụ trong đầu tôi cũng sẽ không tan nhanh được như vậy."

Anh kéo tay Tần Ngôn, trên mặt toát ra sự cưng chiều và ngọt ngào dành cho cô, thấy vậy, ý định trong đầu Triệu Nghị hoàn toàn bị loại bỏ. Chỉ hận mình sinh được cậu con trai, thật sự là một tên nhóc vô dụng!

Nghĩ tới đây, không khỏi lại liên tưởng tới chuyện xấu đêm đó, lập tức thu lại vẻ mặt: "Đã như vậy, tôi đưa Ngọc Kỳ trở về thôi."

Phong Thần cũng không ngăn cản thêm: "Cũng không thể làm gì khác hơn là như vậy, đi thong thả."

Trong lúc mọi người không ai chú ý đến chuyện xảy ra bên này, Tần Ngôn kín đáo đưa cho Triệu Ngọc Kỳ một cái bình nhỏ, Triệu Ngọc Kỳ thận trọng cất xong, lúc này mới đi theo Triệu Nghị trở lại nhà họ Triệu.

Phong Thần và Tần Ngôn liếc nhau một cái, lần này, thì phải xem biểu hiện của Triệu Ngọc Kỳ rồi.

Cậu con trai thứ hai nhà họ Triệu bị Triệu Nghị quả quyết đưa sang Canada, mà Triệu Ngọc Kỳ vẫn bị nhốt trong thế giới nhỏ bé của chính mình, cô nhìn chiếc bình trong tay, bên trong đựng chất lỏng trong suốt có thể nhìn thấy cả đáy bình.

"Nghe nói người đã giúp đỡ cô có gia thế không nhỏ."

Triệu Ngọc Kỳ vội vàng cất chiếc bình vào ngăn kéo, cô cả nhà họ Triệu đi tới, nâng mặt của cô lên: "Tề Úc Diệu, Tề Úc Nhận, bây giờ cô còn muốn quyến rũ thêm người đàn ông nào nữa? Cái khuôn mặt nhỏ nhắn này thật là đủ đê tiện, làm sao mà nhiều đàn ông lại mê muội vì cô như thế?"

Móng tay của cô ta bấm sâu vào trong làn da mịn màng của Triệu Ngọc Kỳ, cô kêu đau một tiếng, gạt tay của chị mình ra: "Chị cả, em không có… Ngài Phong chỉ là nhận lời giúp anh Diệu trốn thoát mà thôi, ngài ấy đã có vị hôn thê rồi."

"Bốp!" Một cái tát giáng xuống mặt của Triệu Ngọc Kỳ, cô che gương mặt bị đánh đến đỏ, nhìn về phía gương mặt u ám của chị mình: "Chị cả…"

"Cô có tư cách gì mà gọi tôi là chị? Cũng chính vì cô, mà em trai tôi mới bị đưa đi, cô cho rằng làm như vậy thì có thể đối nghịch với tôi sao!"

"Lại đang ồn ào cái gì thế hả!"

Triệu Nghị xuất hiện ở cửa, thấy Triệu Ngọc Kỳ bụm mặt, đôi mắt ngấn lệ, chân mày lập tức cau lại, quát: "Triệu Lâm, đi ra ngoài!"

Triệu Lâm hừ lạnh một tiếng, ra khỏi phòng của Triệu Ngọc Kỳ, Triệu Nghị nhìn cô một cái, lại lắc đầu. Dường như đang cảm thán con gái mình, sao lại yếu đuối như vậy.

"Cha, tại sao cha lại luôn che chở cái thứ con hoang đó!"

Triệu Lâm, con gái cả nhà họ Triệu, mặc dù ở nhà, nhưng trên mặt cũng thoa lên một tầng phấn trắng thật dầy. Cùng với biểu tình tức giận của cô ta, hình như từng hạt từng hạt phấn trên mặt kia đang rơi xuống.

"Mở miệng ngậm miệng là con hoang, con đang muốn quy cả mình là con hoang đấy hả? Sau này bớt chọc tới con bé đi, có nghe thấy không?"

Triệu Nghị nghiêm nghị trách cứ, khiến Triệu Lâm hết sức bất mãn, cô ta mới là tiểu thư chân chính của nhà họ Triệu, tại sao lại để cho Triệu Ngọc Kỳ, cái đồ con hoang không rõ lai lịch kia cũng có phần hưởng thụ!

Trong mắt cô ta tràn đầy bất mãn, hiển nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Triệu Nghị, mặc dù Tề Bạch là bạn bè của ông, nhưng Tề Úc Nhận vừa mới tiếp xúc với công việc của người đứng đầu nhà họ Tề, khó bảo đảm rằng tương lai sẽ không có thay đổi.

Mà nếu như Triệu Ngọc Kỳ ở cùng với Tề Úc Diệu, bây giờ nhìn lại, nhất định là bất lợi với ông, còn không bằng chờ Tề Úc Nhận ngồi vững vàng ở vị trí ông chủ, rồi hãy để cho bọn họ ở chung một chỗ.

"Danh sách khách mời cuối tuần đã chuẩn bị xong chưa?"

"Chuẩn bị xong rồi ạ."

Mặc dù Triệu Lâm không cam tâm, nhưng vẫn đưa danh sách khách mời cho Triệu Nghị: "Viết thêm vào hai cái tên nữa cho cha."

"Chính là hai người đã chứa chấp… chứa chấp Triệu Ngọc Kỳ sao?"

Cô nhìn hai cái tên quen thuộc, nhất thời nhớ không ra đã từng nghe thấy ở đâu rồi, Triệu Nghị gật đầu một cái, chuyện tương lai ai cũng không nói chắc được, thêm một người bạn vẫn tốt hơn.

Triệu Lâm cẩn thận nhớ lại một lát, mới vừa rồi Triệu Ngọc Kỳ hình như nhắc tới ngài Phong và cô Tần, chẳng lẽ là hai người nổi tiếng trong tin đồn sao?

Nghe nói vì Phong Thần cứu Tần Ngôn, nên mắt mới không nhìn thấy được, tình cảm như vậy làm cho Triệu Lâm vô cùng ghen tỵ, cô rất muốn nhìn thấy cặp đôi vẫn luôn được mọi người ngợi ca là đẹp đôi này.

Phong Thần nhận được một tấm thiệp mời, sinh nhật Triệu Nghị vào cuối tuần, chắc hẳn sẽ có rất nhiều nhân vật nổi tiếng ở đây đến góp mặt.

"Muốn đi không?"

Tần Ngôn miễn cưỡng tựa vào vai của anh, ngón tay xẹt qua hai cái tên phía trên, chúng đang dựa vào nhau ở chung một chỗ, cô thích.

"Đi xem tình hình một chút cũng tốt."

Biết cô không thích trường hợp như vậy, cho nên Phong Thần hôn một cái lên má cô dỗ dành, ánh nắng mặt trời bên ngoài vô cùng mạnh, nướng cả vùng đất thành nóng bỏng, hai người cũng không hề đi ra ngoài chơi chút nào.

"Bây giờ chúng ta đi chọn lễ phục, sau đó đi dạo đâu đó một chút, được không?"

"Nghe lời anh."

Tần Ngôn không hề bày tỏ quá nhiều, đối với cô mà nói, chỉ cần nơi nào có Phong Thần, thì cô nhất định sẽ đi.

Để cho Mục Thất chuẩn bị xe xong, hai người thân mật đi tới một cửa hàng bán lễ phục cao cấp, trong cửa hàng, quản lý đã đợi từ lâu, vừa thấy xe của Phong Thần, lập tức ân cần tiến lên mở cửa xe cho hai người.

Vừa ra khỏi khoang xe mát mẻ, chóp mũi Tần Ngôn nhanh chóng rịn mồ hôi, Phong Thần lấy ngón tay lau đi thay cô, ở trong mắt người ngoài nhìn vào, hai người thật sự vô cùng ân ái. Trong lòng những nữ nhân viên phục vụ còn độc thân, Phong Thần đã trở thành người đàn ông tốt chung tình kiểu mẫu.

Bên người anh, Tần Ngôn như búp bê, cho dù trong lòng có khát vọng, muốn được thay thế vị trí của cô, họ cũng chỉ có thể tự ti mặc cảm núp đó cắn khăn tay.

Bọn họ thật sự là quá xứng đôi, dường như dù chỉ là có ý muốn chia rẽ bọn họ thôi, cũng sẽ có báo ứng rơi xuống rồi. Cho dù không cam lòng, cũng chỉ có thể dùng ánh mắt hâm mộ mà len lén nhìn đôi tình nhân này.

"Ngài Phong, tôi đã chuẩn bị phòng khách quý dành cho hai vị, sau đó lễ phục sẽ được đưa tới."

Quản lý dẫn đường cho hai người, gió mát khiến Tần Ngôn cảm thấy hết sức thoải mái, trên mặt không khỏi hiện lên nụ cười, nhìn thấy cô vui vẻ, tự nhiên tâm tình Phong Thần cũng vui vẻ theo.

"Lễ phục cần phải khiến cho vị hôn thê của tôi xinh đẹp không ai sánh bằng!"

"Đó là tất nhiên rồi, sản phẩm mới vừa được đưa từ Paris và Milan về, phù hợp với phong cách của cô Tần đây, tôi sẽ cho người lấy ra. Xin mời hai vị chờ một chút."

Phòng của khách quý ở bên trong, máy điều hòa không khí phả ra từng đợt gió mát, nhân viên phục vụ đưa đồ uống và đồ ăn nhẹ ngon miệng đến, Phong Thần và Tần Ngôn nhìn quản lý đưa lễ phục tới, kèm theo còn có đồ trang sức và giày cao gót.

Lễ phục trong cửa hàng này đều xuất phát từ những nhãn hiệu hàng đầu thế giới, ông chủ lại có chút giao tình với Phong Thần, nên mỗi lần mua đồ đều có thể được giảm giá, tự nhiên đối đãi dành cho anh cũng là tốt nhất.

Tần Ngôn thử vài món đồ, Phong Thần đều cảm thấy không ưng, không phải lộ ngực thì chính là lộ chân, khiến cho anh nhìn mà lắc đầu liên tục, hận không thể bao bọc chặt chẽ cả người cô lại, mới có thể yên tâm.

"Anh dứt khoát dùng vải quấn lên người em là được rồi, không thử nữa!"

Thấy anh vẫn lắc đầu, Tần Ngôn cầm quần áo ném sang một bên, không quan tâm nó có giá trị mấy triệu hay là mấy chục triệu! Rốt cuộc là quần áo chọn cô, hay là cô mua quần áo đây!

"Cái này cũng không tệ, đây là cái cuối cùng, có được hay không?"

Sắc mặt của cô trầm xuống, Phong Thần cười hì hì khoác hờ lên vai của cô, nhẹ nhàng đẩy cô vào phòng thử đồ: "Mấy bộ vừa rồi cô ấy thử, gói tất cả lại cho tôi!"

Nụ cười trên mặt quản lý đã nở rộ như hoa, vội vã dặn dò nhân viên phục vụ gói lại những bộ lễ phục kia cẩn thận, Phong Thần lại chọn thêm vài món đồ trang sức nữa, bảo quản lý giúp anh chọn vài đôi giày giá cả xa xỉ, bấy giờ mới kết thúc chuyến mua sắm lần này.

Thẻ vàng sáng lấp lánh nhanh chóng mê hoặc đôi mắt của quản lý, lần này số phần trăm hoa hồng mà anh được trích phải nói là …, tất nhiên sẽ phục vụ hai người Phong Thần càng thêm tận tình.

"Quản lý…"

Một nhân viên phục vụ vội vã đi vào phòng khách quý, ghé vào bên tai anh nói nhỏ mấy câu, anh phất tay một cái, "Ngài Phong, tôi đi xử lý một chuyện trước, mời ngài cứ tự nhiên."

Tâm tình của Phong Thần tốt, chuyện gì cũng không quá so đo, anh gật đầu một cái, quản lý lập tức đi ra phòng khách.

Chỉ thấy một cô gái đang đứng ở một bên vênh mặt hất hàm sai khiến, một nữ nhân viên phục vụ còn lại thì luống cuống đứng ở một bên, nhìn thấy quản lý tới, như thể gặp được cứu tinh.

"Cô Triệu, có cần gì không ạ?"

Triệu Lâm nhìn thấy quản lý, lập tức nghiêm mặt lại, "Tôi cũng là khách quen của chỗ này, tại sao, vừa ý một bộ trang phục lại không được mua?"

"Cái này ý muốn nói là, Cô Triệu vừa ý bộ đó rồi hả?"

Triệu Lâm chỉ vào nhân viên phục vụ đang đứng ngây người ở một bên, biểu tình trên mặt quản lý cứng đờ, rồi lại đổi thành nụ cười lấy lòng: "Cô Triệu, bộ này đã được một vị khách khác đã mua rồi, cô xem… hay là đổi một bộ khác được không?"

"Tôi đã thích bộ đồ này rồi, ông đi nói với người khách kia một tiếng, tôi muốn lấy bộ này."

"Chuyện này..."

Quản lý rơi vào tình thế khó xử, nhà họ Triệu cũng là dòng họ lớn số một số hai ở đây, Triệu Lâm này cũng là người không thể đắc tội, nhưng anh lại không dám đắc tội Phong Thần.

"Bộ này xấu như vậy, mà anh cũng có thể mua cho em được!"

Một giọng nữ không biết là oán giận hay là nũng nịu xuất hiện ở đại sảnh, cùng lúc ấy một đôi nam nữ đi ra, sau lưng còn có hai người thuộc hạ đi theo.

"Được, em nói không cần, thì chúng ta cũng không cần nữa."

Phong Thần vỗ tay phát ra tiếng, quản lý lập tức đến gần: "Ông nghe rồi đấy, bộ này cứ để lại cho vị nữ khách kia là được rồi."

Quản lý cúi đầu khom lưng một phen, cười tươi chuẩn bị tiễn hai người Phong Thần ra ngoài, nhưng lại nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng tiếng quát mắng: "Các người đứng lại cho tôi!"

Triệu Lâm đoạt lấy bộ lễ phục từ trong tay nhân viên cửa hàng: "Bộ lễ phục này là chính các người đã chọn?"

"Dĩ nhiên không phải rồi!"

Tần Ngôn nhàn nhạt quét mắt nhìn bộ lễ phục kia một cái: "Món đó nhất định là thừa nước đục thả câu mới có thể được chọn, cho nên, nó thuộc về cô!"

Phong Thần cố nén cười, biểu tình trên mặt có chút co quắp: "Bảo bối yêu quý, thật là xin lỗi, bộ lễ phục đó nhất định là ngoài ý muốn thôi." Anh nhiệt tình gật đầu một cái, hai người một xướng một họa*, rất có tư vị phụ xướng phu tùy**.

* Một xướng một họa: Một người hát, một người khác phụ họa, phối hợp cùng nhau. ** Phụ xướng phu tùy: Cách nói ngược của "Phu xướng phụ tùy", ý chỉ vợ chồng hòa hợp, vợ hát chồng khen hay, bênh vực lẫn nhau. (Cả hai thành ngữ này nghĩa gần tương đương nhau, tác giả đang muốn ám chỉ hai anh chị này đang cố ý hùa theo nhau để mỉa mai Triệu Lâm).

Ánh mắt của Tần Ngôn đồng nghĩa với việc nói cho Triệu Lâm biết, mắt nhìn của mình sẽ không giống như cô ta, cho nên bộ lễ phục chướng mắt kia sẽ để dành cho loại người không có mắt nhìn như cô ta là tốt nhất.

"Cô..."

"Xin lỗi, cô à, bộ lễ phục này cũng sắp bị cô vò nát rồi, cô chắc chắn muốn mặc một bộ lễ phục như giẻ lau để tham gia bữa tiệc sao?"

Phong Thần cười xấu xa, tốt bụng nhắc nhở cô ta, lễ phục trong tay sắp bị cào nát rồi, biểu tình trên mặt Triệu Lâm biến hóa không ngừng, lễ phục trên tay nhận lấy cũng không được, mà ném đi cũng không xong.

"Đi thôi!"

Khóe môi Tần Ngôn nhếch lên đầy ý vị, lúc cười hiện ra lúm đồng tiền, lại càng thêm châm chọc Triệu Lâm, khiến cho cô ta hận không thể chửi ầm lên. Con bé đáng chết này, lại có thể làm cô ta bị bẽ mặt như thế!

Nhìn bọn họ lên xe, Triệu Lâm gào thét trong lòng một tiếng, nha đầu này, cô ta nhất định phải bắt được, cần phải lột da lóc xương mới hả giận!

"Cô Triệu, bộ lễ phục này…"

"Không cần!"

Cô ta ném lễ phục cho quản lý, không nói một câu đi ra khỏi cửa hàng, cô nhớ kỹ biển số xe của Tần Ngôn, cho người đi điều tra một chút, xem rốt cuộc thì đôi tình nhân kia là ai! Chỉ là khi tìm được bọn họ, cô ta muốn cho bọn họ một chút giáo huấn nho nhỏ!

Trong mắt lóe lên tia sáng ác độc, cô ta lấy điện thoại di động ra.

Tâm tình Tần Ngôn rất tốt, Phong Thần nhân cơ hội chọc ghẹo cô: "Vừa rồi em sao vậy?"

"Chỉ là nhìn người đó không vừa mắt mà thôi, anh không cảm thấy cô ta rất đáng ghét sao?"

"Ừ, ở trong mắt anh em là người đáng yêu nhất, em nói cái gì thì chính là cái đó." Phong Thần rất thê nô* phụ họa: "Có điều anh nghĩ, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại cô ta."

*Thê nô: Nô lệ của vợ.

Thấy Tần Ngôn tò mò nhìn anh: "Cô ta chính là con gái lớn của Triệu Nghị, tên là Triệu Lâm, cuối tuần chúng ta sẽ còn chạm mặt cô ta thêm lần nữa."

"Sợ rằng cô ta không có kiên nhẫn như thế."

Tần Ngôn nhìn phía sau một chút, Phong Thần lập tức đề cao cảnh giác, chợt cảm thấy một đợt va chạm mạnh, một chiếc xe đâm vào xe bọn họ từ phía sau.

Lòng dạ cô gái kia thật hẹp hòi, nhanh như vậy đã đến trả thù bọn họ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 112: Chương 4.1

Editor: Trang Lyn

Beta: kaylee

Cảnh tượng ô tô không ngừng đụng vào xe Phong Thần ngồi, làm tròng mắt Phong Thần thoáng qua một chút sát ý: "Chơi cùng anh ta đi!"

Một chiếc xe khác, từ phía sau đuổi theo ô tô màu đen, đổi thành xe này đụng vào đuôi chiếc xe kia, Phong Thần cười nhạt, chỉ mơ hồ nghe "bành" một tiếng, chiếc xe gây án mất khống chế.

Tài xế cảnh giác đánh tay lái, tránh chiếc xe kia đụng vào, chiếc xe phía trước gào thét nhưng không kịp tránh, chiếc xe sau Phong Thần tránh được, đụng thẳng vào chiếc xe màu đen gây rối các cô.

Phong thần và Tần Ngôn chứng kiến chiếc kia trở thành phế phẩm, hai người "Chặc chặc" hai tiếng, Mục Thất lái xe chạy sóng vai với bọn họ một đoạn đường, rồi đổi phương hướng.

"Người phụ nữ kia nhất định sẽ tức điên lên, tôi bắt đầu có chút mong đợi bữa tiệc tuần sau."

Ánh mặt trời chiếu sáng làn da trắng nõn của cô, miệng cô hơi nhếch lên, ánh sáng trong mắt làm Phong Thần cảm thấy choáng váng, thuận theo ý nghĩ của trái tim, anh cúi đầu xuống, đặt lên môi đỏ mọng không bao giờ chán.

Hứng thú đang nồng, điện thoại lại không hợp tác vang lên, anh không rời đi, ổn định hô hấp, lúc này mới bắt máy.

"Tề tiên sinh..."

Anh hơi nhíu mày, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý lời mời của đối phương, anh đành nhìn Tần Ngôn: "Xem ra cuộc hẹn hôm nay của chúng ta phải hủy rồi."

Thay đổi phương hướng, hai người đi đến khách sạn Hilton nơi hẹn Tề Úc Nhận, vừa vào cửa, đã có phục vụ dẫn đường.

Tề Úc Nhận đã đợi ở phòng, gian phòng này đối mặt với quán rượu hồ bơi và Melbourne nổi danh có phong cảnh nổi tiếng tuyệt vời, khách du lịch nối liền không dứt, tạo thành quang cảnh sầm uất náo nhiệt.

"Xem ra ánh mắt của Phong tiên sinh không cần thuốc mà khỏi rồi."

Tề Úc Nhận nhàn nhạt quét qua hai con ngươi sáng ngời của Phong Thần, đảo mắt nhìn Tần Ngôn: "Tần tiểu thư cũng càng ngày càng đẹp, mời hai vị ngồi."

"Có lẽ là gần đây thả lỏng, cho nên mới tốt lên, không biết Tề Tiên Sinh có chuyện gì?"

Phong Thần mở trừng hai mắt, nói có da có thịt, Tần Ngôn không nói nhiều, nhìn đồ ăn trên bàn đã đặt lên, không có ý định động đũa.

"Chúng ta cũng đừng vòng vo, Phong tiên sinh, ta biết rõ mục đích chuyến đi này của các người, không đơn giản là bởi vì mắt. Tháng sau cha tôi sẽ giao quyền quản lý cho tôi, cho nên, không cần thiết phải hành động, Phong tiên sinh cũng không làm tốt."

Đây là Tề Úc Nhận đang cảnh cáo hai người, thế cục Tề gia đã nằm trong tay anh rồi, cho dù Phong Thần còn muốn đẩy Tề Úc Diệu lên, cũng là không thể nào.

Phong Thần lắc đầu một cái: "Tôi không biết Tề Tiên Sinh nói gì, tôi theo Ngôn Ngôn đương nhiên vì trị mắt, cho đến bây giờ lưu lại ở Melbourne, còn lại là mượn đoạn thời gian này nghỉ phép. Nếu như Tề Tiên Sinh hiểu lầm cái gì đó, có phải muốn tôi và Ngôn Ngôn rời khỏi đây ngay bây giờ hay không?"

Tần Ngôn hơi nhíu mày: "Mặc dù nơi này là địa bàn của Tề gia anh, nhưng anh là chủ nhà tại sao có thể đuổi khách đây?"

"Tôi cũng không phải ý này, chỉ là muốn nhắc nhở Phong tiên sinh một chút, chuyện Tề gia, tự nhiên có người Tề gia quản, không cần mượn tay người khác."

Tề Úc Nhận đối mặt với Tần Ngôn gây sự, cũng không thèm để ý, vẻ mặt cũng không có một chút xíu biến hóa, hình như thật sự là vì tốt cho hai người bọn họ.

"Em muốn đi về rồi!"

Tần Ngôn nhìn sang bên, Phong Thần cưng chiều cười một tiếng với cô: "Xin lỗi, Tề Tiên Sinh, đứa bé luôn là phải dỗ dành dỗ, lần sau tôi mời khách."

Hai người đi tới cửa, Phong Thần xoay đầu lại: "Cuối tuần sau khi qua tiệc sinh nhật bác Triệu, chúng tôi sẽ rời đi, Tề tiên sinh không cần lo lắng nữa."

Nghe vậy, trong nháy mắt ánh mắt của Tề Úc Nhận cứng lại, Phong Thần dắt tay Tần Ngôn rời đi.

Người đàn ông trong phòng trầm mặc, có lẽ đang nghĩ, lời Phong Thần nói là thật hay giả.

"Cuối tuần thật muốn rời khỏi sao?"

Phong Thần nhún vai một cái: "Người ta cũng đã đuổi người, em nghĩ chúng ta còn có thể ở lại chỗ này sao?"

Tần Ngôn không hiểu nhìn về phía Phong Thần, nhưng hình như anh không có ý giải thích: "Cho dù Tề Úc Nhận quản lý, Tề Úc Diệu cũng không chết được, anh ta sẽ không để cho người bắt làm đầu đề câu chuyện. Về phần Triệu Ngọc Kỳ..... Chúng ta cứ yên lặng theo dõi biến hóa đi!"

Thời gian rất nhanh đã đến sinh nhật của Triệu Nghị, bữa tiệc tổ chức ở Triệu gia, tối nay Triệu gia giăng đèn kết hoa, các người hầu xuyên qua giữa tân khách, bận rộn phục vụ các đại nhân vật.

Tân khách tụ tập bên trong đại sảnh, mặt Triệu Nghị tràn đầy vui sướng, vội vàng chào hỏi khách đến sinh nhật mình.

Tối nay Triệu Lâm ăn mặc vô cùng xinh đẹp, đôi mắt đẹp trải qua tô vẽ tỉ mỉ, mang theo thần thái lấp lánh, đuôi mắt vẽ ra tất cả phong tình liên tiếp nhìn trộm nam sĩ bên trong sân. Một bộ lễ phục tự mình cắt xén, càng làm nổi bật vóc dáng kiêu ngạo của cô, tuyết trắng trước ngực sinh động như thật, chỉ cần vặn thắt lưng một cái là có thể bung ra.

Tham dự tiệc sinh nhật tối nay, không phải người nổi tiếng thì chính là bạn bè thân thiết, đàn ông có tiền có thế càng nhiều vô kể. Nhưng người đàn ông có tiền có thế lại có gương mặt tuấn tú, thì thật ít ỏi, lòng cô không tập trung suy nghĩ.

Mà bên cạnh những người đàn ông có những thứ kia, thì đều tự mình dẫn theo bạn gái đi, trong giới này, tất cả mọi người đều biết, Triệu Lâm thích tìm những người đàn ông đã có vợ, hoặc là đã có bạn gái hoặc là vị hôn thê.

Hình như cô rất rất hưởng thụ loại cảm giác phá vỡ tình yêu này, mặc dù đến cuối cùng người đàn ông kia vẫn sẽ lựa chọn bạn gái, cô cũng sẽ phá hư từ trong.

Nếu không phải vì cha cô, thì có lẽ cô đã bị hủy dung, vứt xác ngoài đồng hoang nhiều lần rồi.

Ánh đèn hoa mỹ, rượu ngon người đẹp, mùi rượu tinh khiết và thơm trôi lơ lửng ở trong không khí, nhưng có một bóng người nhỏ nhắn lại có vẻ không hợp.

Triệu Ngọc Kỳ núp ở một góc nhỏ, đôi mắt đẹp trong veo nhìn người đến người đi trong đại sảnh, từ trước đến giờ cô không thích những bữa tiệc như vậy, một đám người không biết đến gần mình, làm cô cảm thấy không thoải mái.

"Ngọc Kỳ....."

Tề Úc Diệu đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh cô, Triệu Ngọc Kỳ trợn to hai mắt, có chút không dám tin. Anh lôi kéo cô ra khỏi phòng khách, lôi cô vào trong vườn.

"Anh Diệu, sao anh anh lại cho anh đến đây?"

"Anh ta đương nhiên sẽ dẫn anh tới, nếu không sẽ làm cho người khác nói xấu, vị trí chủ nhà đang ở trước mắt, anh ta đương nhiên phải cẩn thận một chút." Cuối cùng, anh nhìn nơi nào đó trong vườn hoa, Triệu Ngọc Kỳ lập tức biết.

Cho dù mang theo anh tham gia, nhưng bên cạnh anh khắp nơi đều có tai mắt, hai người bọn họ cũng không có bất cứ cơ hội nào chạy trốn.

Lúc này bỗng nhiên bên trong phòng khách có một hồi xôn xao, hai người nhìn một chút, là Phong Thần và Tần Ngôn tới. Hai người mặc lễ phục, có vẻ cực kỳ xứng đôi, Triệu Ngọc Kỳ không khỏi cảm thấy hâm mộ.

"Bác Triệu, sinh nhật vui vẻ."

Phong Thần đưa quà sinh nhật trong tay cho Triệu Nghị, Tần Ngôn cũng nói sinh nhật vui vẻ, Triệu Nghị vui vẻ cười cười: "Sau này có thời gian thì liên lạc nhiều hơn, nghe nói hai đứa phải về, bác còn muốn mời hai đứa làm khách!"

"Lần sau có thời gian đi ạ!"

Hai người lại nói chuyện với nhau một lát, Triệu Lâm thấy cha mình và một người thanh niên tán gẫu vui vẻ, cô gái bên cạnh nhìn có vẻ rất quen mắt. Tò mò, cô thành thực đi đến: "Cha..."

Vừa thấy Tần Ngôn, vẻ mặt Triệu Lâm lập tức cứng lại: "Cô..."

"Đây là con gái lớn của tôi, Triệu Lâm..."

Triệu Nghị giới thiệu mấy người giới thiệu, vẻ mặt Triệu Lâm bỗng nhiên trắng bệch, Tần Ngôn liếc mắt nhìn lễ phục trên người cô: "Lễ phục Triệu tiểu thư mặc mua ở đâu vậy?"

Triệu Lâm miễn cưỡng nở nụ cười, nói tên một cửa hàng, trong lòng lại chán ghét Tần Ngôn thêm mấy phần. Lần trước phái người muốn cho bọn họ một bài học, không ngờ người phái đi, lại bị lật xe thiếu chút nữa bị mất mạng.

"Bộ này không sai biệt lắm với bộ trước, ánh mắt Triệu tiểu thư vẫn trước sau như một."

Tần Ngôn khẽ mỉm cười, trên mặt Triệu Lâm cười nhưng không nén được tức giận, cặp mắt bắn ra ánh sáng hận không thể thiêu cháy người phụ nữ ác độc trước mặt.

"Các người quen nhau?"

Triệu Nghị có chút kinh ngạc, nhìn vẻ mặt con gái, hình như quan hệ của hai người không tốt lắm: "Lâm, chăm sóc tốt hai vị khách."

Ông vỗ vỗ bả vai của Triệu Lâm, ám hiệu cô không nên quá kích động, những năm này ông nghe thấy rất nhiều chuyện của Triệu Lâm, ông cũng mắt nhắm mắt mở. Nhưng hai người trước mặt này, cũng không phải dễ đắc tội.

"Vị này nhất định là Phong tiên sinh rồi, cũng rất nhiều người nói anh phóng khoáng ngông nghênh, làm việc mạnh mẽ vang dội, hôm nay vừa thấy quả nhiên là nhân trung chi long (rồng trong loài người, ý chỉ người vượt trội)."

Triệu Lâm đặt sự chú ý lên người Phong Thần, cô tự nhiên dán lên cánh tay kia của Phong Thần, hai ngọn núi đẫy đà cọ xát cánh tay bền chắc kia, mập mờ không nói ra được, quyến rũ không nói rõ được.

Một đôi mắt xinh đẹp càng phóng điện, lúc đầu ở trong cửa hàng chỉ lo gây gổ với Tần Ngôn, cũng không có chú ý tới người đàn ông bên cạnh. Hơn nữa, chẳng biết lúc nào hai mắt của Phong Thần đã tốt rồi, cô tự nhiên không có hứng thú gì với một người mù.

Nhưng bây giờ thì khác, vẻ ngoài Phong Thần xuất sắc, rất dễ dàng lấy được sự chú ý của cô, người đàn ông này không chỉ có bản lãnh, còn có vẻ bề ngoài. Quan trọng hơn là, vị hôn thê bên cạnh anh ta, còn đắc tội cô!

"Triệu tiểu thư khen sai rồi!"

Phong Thần chán ghét thu hồi cánh tay của mình, giống như Triệu Lâm là một vi khuẩn gây bệnh, không cho Triệu Lâm mặt mũi, làm vẻ mặt của cô ta lập tức khó coi.

"Sao hai người lại đến?"

Tề Úc Diệu và Triệu Ngọc Kỳ đi tới trước mặt hai người, Tề Úc Diệu không để lại dấu vết gạt Triệu Lâm ra khỏi phạm vi, Triệu Lâm đột ngột bị gạt ra khỏi vòng mấy người, bên cạnh lập tức truyền đến tiếng cười trộm của mấy người phụ nữ.

Còn chưa có người đàn ông nào coi thường sự tồn tại của cô như vậy!

"Ngọc Kỳ, đi với tôi chào hỏi khách nhân!"

Cô cười lạnh kéo cánh tay của Triệu Ngọc Kỳ, nhưng còn chưa rời đi, Tề Úc Diệu đã kéo tay Triệu Ngọc Kỳ trở lại."Thật xin lỗi, tôi muốn dẫn Ngọc Kỳ khai vũ (nhảy mở màn), cô ấy không thể rời khỏi tôi!"

"Cái gì!"

Từ trước nay khai vũ đều là Triệu Lâm cô, lúc nào thì đến lượt tiện chủng này rồi!

Trong lòng Triệu Lâm thầm mắng, bị đóng cửa nhà làm mất mặt, bây giờ loại con hoang này cũng dám giẫm ở trên đầu cô.

Nhận ra oán hận trong lòng Triệu Lâm, Triệu Ngọc Kỳ sợ hãi trốn sau lưng Tề Úc Diệu, đôi mắt mang theo nước mắt, làm cho người ta rất dễ dàng cảm thấy muốn yêu thương cô.

"Triệu Lâm, không phải em gái mình cũng ghen chứ?"

Cô gái kết thù với Triệu Lâm ung dung bước vào, lộ ra ánh mắt xem kịch vui, cô cũng là một trong nhiều người "bị người hại", hận không thể thấy Triệu Lâm ngã bầm dập mặt mũi.

"Trông nom nhiều như vậy, quản tốt người đàn ông của mình đi!"

Triệu Lâm không cách nào duy trì nụ cười giả dối trên mặt nữa, nặng nề "Hừ" một tiếng, hất tay đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Chương 4.2

Edit: TranGemy

Beta: kaylee

Kịch hay kết thúc, đám đông bắt đầu tản ra, tiếng nhạc dễ nghe của ban nhạc diễn tấu vang vọng trong không gian, lọt vào tai mọi người, ánh đèn từ từ tối lại.

Tề Úc Diệu và Triệu Ngọc Kỳ bắt đầu khiêu vũ như đã nói, Triệu Ngọc Kỳ là con gái của Triệu Nghị, là chủ nhà, cô khiêu vũ mở màn cũng không có gì

là lạ. Nhưng việc này làm cho Triệu Lâm cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

"Đây chẳng phải là tiểu thiếu gia nhà họ Tề sao? Hai người này nhìn thật xứng đôi."

"Chẳng lẽ cô muốn nhìn thấy anh ta khiêu vũ với Triệu Lâm à? Ha ha…"

"Cũng đúng… Loại phụ nữ này có thể vui đùa một chút, chứ ai lại lấy về nhà chứ, ha…"

Lời bàn tán xung quanh làm cho Triệu Lâm cảm thấy không tự nhiên, ánh mắt ác độc của cô ta nhìn về phía hai người trên sàn nhảy, cho dù không cam tâm, cô ta cũng không thể thay đổi được tình hình hiện tại.

Một khúc nhạc kết thúc, mọi người còn đang vỗ tay không dứt thì Tề Úc Diệu và Triệu Ngọc Kỳ đã đi về phía lối ra.

Trong tiếng chúc tụng không ngớt, Triệu Nghị vui vẻ cắt bánh ngọt, còn Tề Úc Nhận thì mang vẻ mặt bí ẩn đứng bên cạnh ông ta, không biết trong thời gian ngắn hai người này đã đạt được thỏa thuận gì.

"Tối nay tôi rất vui, đồng thời cũng muốn nhân cơ hội này tuyên bố với mọi người một tin vui!"

Triệu Nghị nhìn vẻ mặt mong chờ của mọi người một lượt, rồi nhìn về phía Triệu Ngọc Kỳ, trên mặt nở nụ cười: "Ngọc Kỳ, lên đây."

Ông ta dùng sức cầm chặt lấy cổ tay của Triệu Ngọc Kỳ, khiến cô nhanh chóng có dự cảm xấu. Nhìn ánh mắt chăm chú của mọi người phía dưới, đột nhiên cô muốn tránh né, nhưng lực tay của Triệu Nghị lại lớn hơn một chút, giống như mang theo ý cảnh cáo.

Mọi người dưới đài không chú ý tới hành động của hai cha con, chỉ một lòng chờ đợi tin vui của Triệu Nghị, cũng có không ít người có thể đoán được chút gì đó.

Phong Thần và Tần Ngôn đưa mắt nhìn nhau, trên sân khấu, Tề Úc Nhận vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên không lộ ra ý tứ gì.

"Tin vui này chính là, không lâu nữa đại thiếu gia nhà họ Tề - Tề Úc Nhận sẽ kết hôn với con gái út của tôi – Triệu Ngọc Kỳ. Nhưng do tuổi Ngọc Kỳ còn nhỏ, tôi cũng không nỡ gả con gái đi sớm như vậy, nên hai đứa sẽ đính hôn trước."

Triệu Nghị nói xong, dưới đài lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm, Triệu Ngọc Kỳ kinh ngạc nhìn Triệu Nghị: "Không… Ba, con không muốn…"

Tiếng của cô bị át bởi tiếng vỗ tay phía dưới, Triệu Nghị bóp mạnh tay cô một cái đau nhói, ánh mắt nhìn cô lạnh lùng rồi đặt tay cô vào trong tay Tề Úc Nhận.

Triệu Ngọc Kỳ rùng mình một cái, cơ thể nhỏ bé run lẩy bẩy, khi Tề Úc Nhận ôm lấy vai cô, cô kháng cự lại theo bản năng, nhưng lại bị anh ta mạnh mẽ khóa chặt trong lồng ngực.

Cô giống như một con chim nhỏ bị bẻ gãy cánh, vĩnh viễn nhốt vào trong lồng, điều này khiến cô cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

"Thư giãn đi, nếu không cô và cậu ta đều đừng mơ được sống."

Triệu Ngọc Kỳ đau khổ nhắm mắt lại, cô nhìn về phía Tề Úc Diệu đang bị Phong Thần kéo lại, trong mắt anh tràn ngập không cam lòng. Nếu không phải bị Phong Thần ngăn cản, anh đã sớm lên đài dẫn người rời đi rồi!

Tề Úc Nhận nở nụ cười thản nhiên, cho dù là lúc nào, anh ta cũng sẽ đưa ra quyết định có lợi cho mình. TranGemy diendan.le.quy.don.

"Chúc mừng."

Phong Thần nhàn nhạt cười, Tề Úc Nhận gật đầu một cái, ánh mắt hai người đàn ông giao nhau, trong chốc lát cũng đủ truyền đạt chút tin tức.

Triệu Ngọc Kỳ như thể một bức tượng gỗ máy móc đi theo Tề Úc Nhận đón nhận những lời chúc tụng của mọi người xung quanh, cô hoàn toàn không thích Tề Úc Nhận, cũng không có tình cảm gì với anh ta!

Tại sao ba lại gả cô cho Tề Úc Nhận, rõ ràng ông ta biết người cô thích là Tề Úc Diệu, nhưng vẫn không chút lưu tình đẩy cô cho Tề Úc Nhận.

Bữa tiệc này kết thúc, ở trong mắt Tề Úc Nhận là hoàn mỹ, nhưng với Tề Úc Diệu lại là một sự khủng hoảng, anh rất muốn đưa Triệu Ngọc Kỳ cao chạy xa bay khỏi ác ma Tề Úc Nhận kia!

Triệu Ngọc Kỳ ngây ngốc trở về phòng, lúc này nước mắt mới lăn khỏi hốc mắt, cô ngã xuống giường, từng giọt nước mắt lớn trong suốt như thể trân châu thấm vào ga giường làm ướt cả một mảng.

"Khóc, cô mà cũng có tư cách khóc!"

Triệu Lâm nhịn một tối, đến khi toàn bộ khách khứa đã về hết mới phát tiết được, cô ta kéo cánh tay Triệu Ngọc Kỳ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc như hoa lê dưới mưa của cô thì lại càng ghen tỵ.

“Tối nay cô nổi bật như thế, sao hả? Gả cho người không thích, rất khổ sở ư?”

“Sao chị còn muốn chế giễu tôi? Tôi hoàn toàn không muốn như vậy…”

Triệu Ngọc Kỳ không hiểu, tại sao lúc nào Triệu Lâm cũng thích gây sự với cô, cô chỉ muốn sống an an ổn ổn, chưa từng muốn tranh giành cái gì với cô ta. Nhưng cô ta lại luôn công kích cô, khiến cô thương tích đầy mình mới thỏa lòng.

“Cả đời này cô cũng không được hạnh phúc. Nghe đây, đồ tiện nhân! Tề Úc Nhận là một tên ác ma, còn cô chính là vật tế cho hắn!”

Mắt cô ta hiện lên vẻ điên cuồng, nhìn thấy sự thấy vọng trong mắt Triệu Ngọc Kỳ mới khiến lòng cô ta thỏa mãn hơn một chút. Mang theo ánh mắt giễu cợt, lắc lư vòng eo nhỏ đi ra khỏi phòng.

“Tôi không muốn lấy anh ta…”

Triệu Ngọc Kỳ lẩm bẩm, Triệu Lâm nói đúng, Tề Úc Nhận là một tên ác ma, nhưng cô không muốn làm vật tế cho ác ma. Cô đóng cửa phòng lại, lấy đồ Tần Ngôn đưa cho cô từ trong ngăn kéo ra, vẻ mặt đầy dứt khoát.

Lúc đầu cô còn có chút do dự, nhưng hôm nay hành động của Triệu Nghị đã không để cho cô có đường lui nữa rồi.

Hôm sau, Tề Úc Diệu vì chuyện đêm hôm trước mà hết sức phiền não, may mà không phải lập tức kết hôn, anh vẫn còn cơ hội để cứu Triệu Ngọc Kỳ khỏi bàn tay của Tề Úc Nhận.

Muốn lấy Triệu Ngọc Kỳ ra uy hiếp anh, Tề úc Nhận thật quá độc ác!

Bỗng nhiên, một hồi chuông điện thoại cắt ngang suy nghĩ của anh, anh tức giận nhận điện, tâm tình không tốt “A lô” một tiếng. Chân mày anh từ từ nhăn lại.

Anh bỏ điện thoại xuống, vội vàng chạy ra khỏi nhà, lúc phóng xe thẳng tới nhà họ Triệu, chỉ thấy vô số phóng viên bị hơn mười vệ sĩ ngăn cản. Một chiếc xe cứu thương màu trắng dừng trước cửa, vô số đèn flash lóe lên tia sáng chói mắt, anh bỏ lại xe chạy vọt vào nhà họ Triệu.

“Các người để cho tôi vào! Không biết tôi là ai sao!”

Một người đàn ông đứng đầu ở đó nhìn thấy Tề Úc Diệu, gật đầu một cái với mấy người kia, Tề Úc Diệu mới được thả ra.

Bên trong nhà họ Triệu hoàn toàn ngăn cách với tiếng ầm ĩ bên ngoài, anh nhìn thấy lão quản gia đang không ngừng lau nước mắt, anh kéo tay ông: “Ngọc Kỳ đâu? Tại sao ngoài cửa lại có nhiều phóng viên như vậy? Cô ấy đâu rồi?”

Lão quản gia lắc đầu một cái: “Tiểu thư, tiểu thư ở trong phòng.”

Tề Úc Diệu như người điên xông lên tầng, khi đến gần phòng Triệu Ngọc Kỳ, anh bỗng dừng bước, đột nhiên cảm thấy sợ hãi khi đến gần căn phòng kia.

Hai chân anh như thể mọc rễ, không động đậy được, hít sâu một hơi, anh nhấc từng bước dần dần đến gần phòng cô.

Sắc mặt Triệu Nghị tái xanh nhìn bác sĩ đang chẩn đoán cho con gái nằm trên giường, Triệu Lâm cũng đang đứng một bên, trên mặt không có một chút cảm xúc, cổ họng Tề Úc Diệu như bị một tảng đá chặn lại.

Bác sĩ lắc đầu một cái, gỡ khẩu trang xuống: “Xác định tử vong.”

Trong nháy mắt những lời này khiến cho đầu óc của Tề Úc Diệu như thể bị sét đánh trúng, không còn nghĩ được gì nữa, ngơ ngác nhìn người nằm trên giường, tất cả suy nghĩ đều dừng lại.

“Sao có thể như thế chứ? Bác sĩ, cô ấy còn chưa chết, ông xem lại chút đi!”

Tề Úc Diệu túm chặt lấy bác sĩ, kéo ông ta đến bên giường, bác sĩ lắc đầu: “Người đã chết rồi, vô ích thôi, cậu đừng như vậy…”

Triệu Nghị để người giúp việc tách Tề Úc Diệu và bác sĩ ra, ông ta phất phất tay ý bảo bác sĩ rời đi trước. Tề Úc Diệu hất người kéo mình ra, đôi mắt vằn đầy tia máu, chỉ thẳng vào Triệu Nghị: “Đều do ông! Là ông đã bức cô ấy chết. Ông trả lại Ngọc Kỳ cho tôi, trả lại cho tôi!”

Anh ta xông lên phía trước, đưa tay túm lấy cổ áo của Triệu Nghị, nhưng lại bị thủ hạ của ông ta ngăn lại, Tề Úc Diệu giương nanh múa vuốt, điên cuồng muốn tiến về phía trước. Nhưng đều bị vệ sĩ ngăn lại, tay anh còn không chạm được tới vạt áo của Triệu Nghị.

“Đưa anh ta ra ngoài!”

Triệu Lâm lạnh lùng nói, Triệu Ngọc Kỳ chết rồi, Tề Úc Diệu còn tới nhà bọn họ giương oai, cô ta nhìn không được.

“Dừng tay!”

Triệu Nghị ngăn cản vệ sĩ, ông ta nhìn thoáng qua Tề Úc Diệu, đi đến trước mặt anh: "Cậu nói lời từ biệt với Ngọc Kỳ đi, đây là lần cuối cậu được gặp con bé."

Tề Úc Diệu được thả ra, anh gần như không đứng vững, mấy người Triệu Nghị đã đi ra ngoài.

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, đôi môi đỏ hồng cũng đã mất đi sắc hồng, mất hết sức sống. Giờ đây, đôi mắt luôn ngại ngùng kia đã khép chặt vô lực, cô cũng không thể dùng đôi mắt mà anh yêu ấy nhìn anh nữa, còn anh… Cũng không thể thấy dáng vẻ ngại ngùng đỏ mặt của cô nữa.

"Ngọc Kỳ, sao em lại ngốc như vậy, sao lại phải làm vậy chứ?"

Đôi mắt đau nhức, nước mắt không hề báo trước đã rớt khỏi hốc mắt anh, anh nắm lấy tay cô, bàn tay nhỏ bé mềm mại này cũng đã mất đi nhiệt độ, trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Tâm trạng của Tề Úc Diệu cực kỳ tệ, đau khổ không nói được nên lời, ngực cũng nặng trịch, đau nhói. Như thể có một ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt trái tim đang quặn thắt của anh vậy.

Tay anh đặt trên gương mặt nhỏ lạnh lẽo của cô, ẩn dưới mái tóc dài mềm mại của cô, hình như anh thoáng thấy dưới gối Triệu Ngọc Kỳ có cái gì đó.

Đó là một phong thư, nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần, anh vội vàng bỏ lá thư vào trong ngực.

"Nhìn đủ chưa? Đi thôi!"

Tề Úc Nhận mở cửa phòng ra, ánh mắt anh ta dừng lại trên người Triệu Ngọc Kỳ một lát, rồi nhanh chóng không chút lưu tình quay đi.

"Loại ác quỷ như anh, làm sao mà hiểu được sinh ly tử biệt chứ? Chính là anh đã bức chết Ngọc Kỳ, anh nên biết, mình đáng ghét bao nhiêu, rất nhiều người đều chán ghét anh! Đồ ác quỷ!"

Lời của Tề Úc Diệu rõ ràng muốn công kích Tề Úc Nhận, nhưng người kia như thể chẳng thèm quan tâm đến ý kiến của anh. Đã không còn là lần đầu tiên anh ta bị đánh giá như vậy nữa rồi.

Triệu Ngọc Kỳ bị đưa lên xe tang, một tuần sau tang lễ được cử hành, không ai đoán được, một cô gái trẻ như bông hoa chớm nở, đêm hôm trước còn nhận được lời chúc phúc của mọi người, chúc mừng hôn ước của cô và Tề Úc Nhận, ngày hôm sau đã tự sát.

Nhưng các phóng viên cũng đã chứng kiến cảnh tiểu thiếu gia nhà họ Tề xông vào nhà họ Triệu, có vẻ tam tiểu thư nhà họ Triệu và hai vị thiếu gia nhà họ Tề có quan hệ không hề đơn giản.

Nhưng dưới áp lực của hai nhà, các toàn soạn cũng không dám viết lung tung.

Tần Ngôn và Phong Thần đang chuẩn bị rời khỏi Melbourne thì nghe tin Triệu Ngọc Kỳ qua đời, cũng tới chia buồn, lịch trình trở về cũng bị hoãn lại sau tang lễ của Triệu Ngọc Kỳ.

Trong đám tang, Tề Úc Diệu vừa nhìn thấy hai người, cảm xúc lại một lần nữa bộc phát.

"Các người tới đây làm gì?"

"Chúng tôi tới tiễn cô ấy đoạn đường cuối cùng…"

Lời của Tần Ngôn bị Tề Úc Diệu cắt ngang: "Nếu không phải các người đưa cô ấy trở về, cô ấy sẽ bị bức hôn sao? Cô ấy sẽ tự sát sao?"

Tề Úc Nhận kéo Tề Úc Diệu sang một bên: "Đừng làm loạn!"

Tề Úc Diệu còn muốn nói tiếp nhưng lại bị Tề Úc Nhận ném sang một bên. Tề Bạch bởi vì thân thể yếu nên không thể tham dự tang lễ. Tề Úc Nhận trừng mắt nhìn hai người Phong Thần. Di ảnh của Triệu Ngọc Kỳ treo giữa linh đường, bình yên và an tĩnh.

Cho đến khi chôn cất, hai người cũng không có hành động gì khác. Hôm sau, cả hai cùng thu dọn hành lý rời khỏi Melbourne.

Từ sau khi Triệu Ngọc Kỳ rời đi, Tề Úc Diệu như mất hết động lực, như thể tất cả những gì anh đã làm đều không còn ý nghĩa. Tề Úc Nhận thấy anh như vậy, không hả hê cười nhạo, cũng chẳng tự phụ đắc chí.

Tề Úc Nhận vẫn xử lý công văn như bình thường, thân thể Tề Bạch dần dần có chút chuyển biến tốt, nhưng tinh thần vẫn uể oải như cũ, mỗi lần tề Úc Nhận đến thăm ông, Tề Bạch đều đang ngủ.

Tất cả đều là sóng yên biển lặng, có vẻ nhà họ Tề thế cục đã định, tiếng nói của Tề Úc Nhận tại nhà họ Tề càng ngày càng lớn, nhưng anh ta vẫn không buông lỏng cảnh giác.

Sau khi Phong Thần và Tần Ngôn rời khỏi Melbourne, lại bay tới thành phố khác thị sát. Như thể hai người này muốn đi chu du cả thế giới vậy.

Nhà họ Tề phát thiệp mời tới tất cả các đại diện của gia tộc, dường như mọi người đều biết tin tức Tề Bạch chuẩn bị thoái vị, mà đại thiếu gia nhà họ Tề chính là ứng cử viên có một không hai.

Cả ngày Tề Úc Diệu khóa mình trong phòng, trong tay là lá thư Triệu Ngọc Kỳ để lại cho anh, anh đọc đi đọc lại không dưới trăm lần, cảm xúc trong mắt cuồn cuộn không ngừng.

Rất nhanh đã đến ngày hẹn của nhà họ Tề, địa điểm tổ chức được bố trí trên một du thuyền xa hoa. Du thuyền có thể chở hơn năm ngàn người, được lái đến vùng biển quốc tế, còn những vị khách mời cũng sẽ được hưởng thụ những dịch vụ xa hoa nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Chương 7.1

Edit: Norah

Beta: Thanh Xuân

Tối sầm, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, Tần Ngôn hoảng hốt mở mắt, cô nằm ở trên giường, không... đó không phải là một cái giường, mà là ván khuôn lớn tạo thành từ mấy tấm ván gỗ, chắc chắn.

Ánh sáng lờ mờ làm cho cô không thấy rõ đồ vật bốn phía, chỉ cảm thấy có gì đó lành lạnh dính lên mu bàn tay trái của mình, vừa thoáng động, cô nhận ra là ống truyền dịch.

Chỗ này là chỗ nào? Cô bị người nào bắt cóc sao?

Một nghi vấn xuất hiện theo sau một nghi vấn, cô muốn nhúc nhích cơ thể, lại phát hiện cả người không có sức, xem ra đối phương truyền dịch dinh dưỡng cho mình, đồng thời còn bỏ thêm một ít thứ khác cho cô.

Không biết cô ngủ bao lâu, Phong Thần thế nào, ba đâu? Bây giờ ông vẫn ổn hay không ổn?

Tần Ngôn cảm thấy giữa mấy chuyện này, dường như có liên quan, nhưng mà là ai? Tại sao muốn bắt cóc cô? Mục tiêu của bọn họ, nếu như không phải Phong Thần, thì chính là ba sao?!

Trong căn phòng nhỏ tỏa ra một chút mùi ẩm mốc, dường như chỉ có một mình cô, Tần Ngôn vừa tỉnh táo lại, suy nghĩ đã bắt đầu sục sôi lên. Vừa mới suy nghĩ phải chạy trốn như thế nào, thì nghe một tiếng "kẽo kẹt" vang lên.

"Hắn là đã tỉnh lại rồi, cô ta chính là lợi thế quan trọng nhất trong tay chúng ta!"

Giọng nói kia nghe rất khàn khàn, tuổi tác xấp xỉ với ba của cô, cô chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy hai bóng người ngược sáng, đứng ở cửa.

Một chút ánh sáng kia xuyên vào căn phòng nhỏ, làm cho mắt của cô có chút hơi khó chịu.

"Con bé này thật không dễ bắt... Thật sự tỉnh rồi!" Một kẻ khác nói chuyện, tuổi không lớn lắm, nhưng giọng nói cà lơ phất phơ, rất không đứng đắn.

"Nhóc con, cũng đừng trách chúng tôi, ai bảo ba cô nợ chúng tôi! Chỉ cần cô yên phận ngây ngốc, chắc chắn sẽ không chịu đau khổ, nếu không thì, tôi không thể cam đoan, người bên ngoài sẽ đối xử với cô như thế nào."

Dường như người lớn tuổi kia là người dẫn đầu, nói chuyện mười phần có lực, cũng có uy nghiêm.

"Rốt cuộc các người là ai!"

Tần Ngôn híp mắt, không thấy rõ mặt của gã, ba còn có kẻ thù không đội trời chung gì đó sao? Ở trong ấn tượng cô, Tần Thọ Diệp ngoại trừ kẻ thù lớn nhất Lam Thiệu Đường ra, căn bản cũng không có ai có thù với Tần Thọ Diệp.

Cô đang suy đoán thân phận của đối phương trong lòng, người kia đã mở miệng giải đáp cho cô: "Ba cô và Lam Thiệu Đường thiết kế tôi, làm hại gia tộc chúng tôi thất bại hoàn toàn, Lam Thiệu Đường đã chết, ba cô còn sống, ông ta cũng phải trả nợ!"

"Các người là..."

Tần Ngôn nheo mắt lại, chẳng lẽ chính là lần trước, Lam Thiệu Đường lợi dụng Lam Vụ Vũ, làm cho Tần Thọ Diệp rơi vào chỗ nguy hiểm một lần kia? Lần đó Tần Thọ Diệp suýt nữa bỏ mạng, lúc đó Lam Thiệu Đường lại bí ẩn giải quyết đối phương trước, khiến bọn họ không có chứng cứ vạch trần ông.

Đáng tiếc chính là, lần giao dịch đó, Lam Thiệu Đường trở thành quỷ dưới đao, từ đó im hơi lặng tiếng mai danh ẩn tích.

Cô cho rằng nhà đó sẽ không xuất hiện, không ngờ, bọn họ ngấm ngầm chịu đựng nhiều năm như vậy.

"Ba của tôi thiếu chút nữa cũng bị Lam Thiệu Đường hại chết..."

"Thù hận bên trong bang của các người, lại khiến cho chúng tôi làm kẻ chết thay, món nợ này tôi đã muốn tính với các người từ lâu.... Chỉ có điều.... Ha ha, bây giờ không trả thù, chúng tôi còn chờ đến khi nào!"

Trên mặt ông già xuất hiện sự phấn khởi chờ đợi rất lâu, Tần Ngôn im lặng, làm người bị hại trong chuyện của Tần Thọ Diệp và Lam Thiệu Đường, bây giờ bọn họ muốn trả thù, nếu đổi lại là cô, cô nhất định cũng sẽ lựa chọn trả thù.

Chuyện này, không có ai đúng ai sai, từ mức độ nhất định mà nói, bọn họ đều là người bị hại, bọn họ đúng lúc bị lợi dụng, mặc dù không có tội, nhưng bây giờ lại nguy hại đến cô, đe dọa đến an toàn tính mạng ba của cô, bọn họ hoàn toàn là thù địch.

Sau khi hai người ra ngoài, Tần Ngôn khó khăn giơ tay lên, sờ dái tai của mình, nhưng uể oải phát hiện, chỗ mình đeo máy truyền tin mini bị người khác lấy xuống. Nhất định là bọn họ!

Cô chán nản nằm trên tấm ván gỗ, bây giờ cô chỉ có thể đợi, ở bên trong phòng tối đen không có ánh sáng, cô không có cách nào biết thời gian, chỉ có thể lựa chọn đợi người đến cứu cô.

Từ lúc sau khi cô tỉnh lại, sẽ có người đi vào đưa đồ cho cô ăn, cô là lợi thế quan trọng nhất trong tay bọn họ, trước khi Tần Thọ Diệp chưa đến, đãi ngộ của cô cũng không tệ lắm.

Ước chừng qua bốn năm ngày, cuối cùng có người đến phòng tối nhỏ, bịt mắt cô lại bằng mảnh vải màu đen. Đối phương bỏ vào một ít thuốc trong thức ăn cho cô, làm cho chân tay cô như nhũn ra, không còn sức lực.

Trong khoảng thời gian này Tần Ngôn vẫn ăn những thức ăn này rất ít, sức lực trong cơ thể khôi phục một chút, cô bị bịt mắt, bị người mang đi. Giả bộ tình trạng không có sức lực, lúc cô vẫn không có cách nào xác định số lượng người của đối phương và địa hình, cô chỉ có thể làm bộ yếu đuối.

Đi khoảng mười phút đồng hồ, cô bị đẩy ngã trong nước bùn lạnh như băng trên mặt đất, theo bản năng kéo mảnh vải trên mắt ra, từ từ mở mắt ra.

Sau khi thích ứng với ánh sáng, cô nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy một lão già ngồi ngay phía trên, vừa suy nghĩ, có lẽ chính là người hôm đó đến gặp cô.

"Ông muốn làm gì?"

Cô trầm giọng hỏi dò, ánh mắt tràn đầy lạnh giá, lão già nheo mắt lại, năm tháng để lại vết tàn nhang trên mặt ông.

"Chào hỏi với ba cô đi!"

Lúc này cô mới nhìn thấy bọn họ đã liên lạc với Tần Thọ Diệp rồi: "Ngôn Ngôn, con không sao chứ?"

Tần Thọ Diệp vừa nhìn thấy Tần Ngôn, giọng nói lập tức trở nên kích động, vẻ mặt của Phong Thần bên cạnh kéo thật căng, lúc nhìn thấy Tần Ngôn bình yên vô sự xuất hiện ở trong màn hình, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ba..."

Trong lòng Tần Ngôn vô cùng phức tạp nhìn người đối diện, dường như lão già cũng không thèm để ý bọn họ có mấy người: "Tần Thọ Diệp, mấy năm nay tôi vẫn luôn đợi, cuối cùng để cho tôi đợi được!"

Vẻ mặt của Tần Thọ Diệp nặng nề lại: "Ông muốn thế nào? Người ông muốn trả thù là tôi, thả con gái của tôi ra!"

"Đương nhiên tôi sẽ thả, nhưng ông phải tự mình đến đón cô ta về, đúng rồi, bên cạnh ông chắc chính là con rể của ông đúng không? Ha ha, thật sự là hạnh phúc! Ông không ngờ, còn có thể có thêm rắc rối nhỉ!"

Ông nhìn Tần Ngôn một cái, không sai, nếu như không có bọn họ, Tần Thọ Diệp sẽ nhanh chóng hưởng thụ được niềm vui gia đình, nhưng ông ta nợ bọn họ, là không thể xóa sạch được.

Những năm gần đây, ông vẫn ở trong bóng tối theo dõi bọn họ, ông vẫn không hành động, chính là đang chờ đợi một cơ hội, một cơ hội không thể có sai sót nhầm lẫn!

"Chuyện giữa tôi và ông... đừng liên lụy đến con gái vô tội của tôi, nó không biết gì cả!" Tần Thọ Diệp khôi phục một chút tâm tình, giờ phút này, ông vô cùng căm hận Lam Thiệu Đường: "Ông có điều kiện gì, nói đi!"

"Rất đơn giản..."

Lão già nói một địa chỉ, mục đích rất rõ ràng, muốn một mình Tần Thọ Diệp đến. Cuối cùng, ông nhìn thoáng qua Phong Thần: "Ba ngày sau, nếu như muốn con gái ông không chịu khổ, thì đừng để cho tôi biết, còn có người không liên quan theo tới!"

Nói xong, ông nhanh chóng tắt thiết bị đi, Tần Ngôn oán hận nhìn lão già. Ba của cô bị thương, nhất định cũng không thoát khỏi quan hệ với ông!

Cảm nhận được tầm mắt của cô, lão già quay đầu, tỉ mỉ quan sát cô một hồi: "Nhóc con, cô sẽ nhanh chóng gặp được ba cô." Bỗng nhiên ông nợ nụ cười u ám: "Người ông ta thương yêu nhất là cô, muốn ông ta đau khổ, cũng chỉ có thể làm khổ cô, ai bảo cô là con gái của ông ta chứ!"

"Tôi biết, căn bản ông cũng sẽ không bỏ qua cho tôi, dùng tôi để đe dọa ba tôi, ông thật đúng là có bản lĩnh!"

Tần Ngôn nhướng lông mày, vẻ mặt khinh thường nhìn đối phương, lão già thấy trên mặt cô không để lộ chút sợ hãi nào, ngược lại còn khiêu khích ông bằng mọi cách.

Lão già hừ lạnh một tiếng, nếu không phải là kẻ thù của Tần Thọ Diệp, ông thật sự luyến tiếc con bé có lòng can đảm sáng suốt như vậy, quả thật đáng tiếc.

"Đạt được mục đích là được, tôi không quan tâm thủ đoạn không ngay thẳng bao nhiêu, năm đó không phải Lam Bang các người cũng lợi dụng chúng tôi sao!"

Ông không áy náy chút nào, ngược lại bởi vì sắp đạt được mục đích mà lộ vẻ vô cùng đắc ý, ông phất phất tay, lập tức có hai người đàn ông vạm vỡ kéo Tần Ngôn lên, không thấy có chút thương hương tiếc ngọc nào.

Bị thô lỗ đẩy về phòng tối nhỏ, Tần Ngôn ngồi ở trên tấm ván gỗ, trong đầu quay về cảnh tượng vừa rồi.

Người của đối phương có hơn mười người, mặc dù số người không nhiều lắm, nhưng súng ống cũng là hỏa lực rất mạnh, hơn nữa nhìn ra được, những người đó đều là nhân viên được huấn luyện nghiêm chỉnh, rất giống bộ đội đặc chủng của quốc gia.

Muốn chạy khỏi từ trong tay những người đó, chỉ sợ còn khó hơn lên trời.

Cô hơi chán nản, càng đáng hận chính là, căn phòng này không thông gió, cô buồn bực không có cách nào bình ổn tâm trạng lại.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với bên kia, bên này Tần Thọ Diệp rơi vào im lặng, ý của lão già kia rất rõ ràng, nếu như bọn họ dám giở trò bịp bợm, vậy tình hình của Tần Ngôn sẽ rất nguy hiểm.

"Nếu như lão già kia dám động vào Ngôn Ngôn, tôi nhất định sẽ băm ông ta thành thịt vụn!"

Phong Thần nhìn màn hình đã tối đen, tay căng thẳng nắm chặt, gân xanh trên mu bàn tay cũng hơi nhô lên. Anh cũng không nỡ xuống nặng tay với Tần Ngôn, những tên đó lại dám đẩy cô trên mặt đất, nếu không phải đã rèn luyện nhiều năm như vậy, anh đã sớm thiếu kiên nhẫn muốn chém người!

Chỉ là trên người Tần Ngôn không có vết thương nào, cũng làm anh thả lỏng tâm tình, nhưng làm anh lo lắng, đối phương có hành hạ cô không.

"Đến lúc đó các người đừng đi theo!"

Tần Thọ Diệp nóng lòng con gái rượu, vết thương đạn bắn trên người còn chưa khỏi hẳn, đã dặn dò cấp dưới bên người đi chuẩn bị.

"Không được, như vậy quá nguy hiểm, Ngôn Ngôn cũng không muốn thấy ba vùi mình vào cảnh nguy hiểm."

Phong Thần lập tức phản đối, lão già kia vừa nhìn chính là một nhân vật hung ác, sau khi Tần Thọ Diệp đi, sao có thểdễ dàng thả Tần Ngôn như vậy chứ?

Mục tiêu của ông là hai người Tần Thọ Diệp và Tần Ngôn!

"Phong Thần, ông ta..."

"Con sẽ sắp xếp, đến lúc đó, hai người đều sẽ bình yên vô sự trở về, tin tưởng con!"

Cách làm của đối phương đã khiêu chiến đến ranh giới cuối cùng của anh, ở địa bàn của anh động vào người của anh, còn đe dọa đến tính mạng của cô! Trong đôi mắt Phong Thần xuất hiện hai ngọn lửa, Tư Đồ Kiều bên cạnh cũng cảm nhận được sát khí của anh.

Kể từ khi anh đi lên chính đạo, Từ Đồ Kiều đã rất ít nhìn thấy một mặt này của Phong Thần, anh dám khẳng định, đối phương nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

Ba ngày rất nhanh đã đến, một chiếc xe lẻ loi lao vùn vụt trên đường hoang vắng, Tần Thọ Diệp một thân một mình đến nơi đã giao hẹn.

"Ông đúng là đúng giờ."

Lão già xuất hiện ở trên đài cao, Tần Thọ Diệp nheo mắt lại, vết thương đạn bắn làm cho sắc mặt của ông rất khó coi: "Tôi đã đến rồi, con gái của tôi đâu?"

Lão già phất phất tay, Tần Ngôn bị trói lại bị treo ngược giữa không trung, hình như là cô hôn mê bất tỉnh, sợi tóc che nửa khuôn mặt lại, nhìn không rõ

mặt của cô lắm.

Tần Thọ Diệp lập tức nói: "Ông mau thả con bé xuống!"

"Ha ha, Tần Thọ Diệp, ông đúng là quan tâm đứa con gái này, một khi đã như vậy, làm sao tôi lại có thể bỏ qua cho cô ta dễ dàng như vậy chứ?!"

Lão già cười ha ha, trong mắt không ngừng lóe ra ánh sáng điên cuồng, ông đợi lâu như vậy, rốt cuộc đến lúc có thể trả thù rồi!

"Đừng cho là tôi không biết, chuyện năm đó ông cũng có phần tham gia!"

Mắt Tần Thọ Diệp sáng như đuốc, sáng rực nhìn lão già trên đài cao, Lam Thiệu Đường năm đó đã đạt được nhận thức chung với bọn họ, chỉ cần bọn họ giết ông, vậy mọi thứ của ông ở trong Lam Bang, đều sẽ chuyển đến tay bọn họ.

Chỉ là Lam Thiệu Đường không ngờ, ông cũng giữ lại một tay, mới có thể gặp nạn lớn mà không chết!

"Nói là lợi dụng các người, nếu không phải ông vì lợi ích làm mờ mắt, cũng sẽ không bị Lam Thiệu Đường tính kế, cuối cùng càng sẽ không bị ông ta đuổi giết!"

Mỗi chữ Tần Thọ Diệp đều nói vào tâm lý của lão già, vẻ mặt của ông có hơi khó coi, Lam Thiệu Đường đã từng hứa hẹn với ông, là món lợi kếch xù mê người như vậy, làm sao ông có thể không động lòng được cơ chứ?

Cũng bởi vì như vậy, ông làm cho gia tộc suy vong, còn con của ông đã hi sinh trong trận đuổi giết kia.

Lời của ông làm cho lão già lọt vào trong hồi ức trước kia, sắc mặt hơi trầm xuống, tay nắm lan can trước người hơi nắm chặt, bỗng nhiên, ông khẽ cười một tiếng.

"Các người làm tôi mất đi con trai, mất đi tất cả, hôm nay, cha con hai người cũng đừng mong còn sống đi ra ngoài!"

Ánh mắt lão già rét lạnh, tràn đầy ý muốn giết người, nhưng bàn tay ông còn chưa vung xuống, bên ngoài đã truyền đến âm thanh đánh nhau mãnh liệt. "Ông lại có thể..."

Tần Thọ Diệp nhanh chóng lấy súng ra, đánh về phía lão già, lập tức tình hình rơi vào hỗn loạn, Phong Thần sải bước vọt đến về phía bên này, sau lưng lại mang theo một đội ngũ tinh nhuệ.

Trên người Phong Thần mang theo sát khí nồng đậm, mắt thấy sắp bị đối phương bao vây, lão già đi đến trước sợi dây treo ngược Tần Ngôn, một tay ông cầm dao găm, vừa nhìn đám người Phong Thần ép sát từng bước.

"Tất cả dừng tay cho tôi, nếu không mạng của con nhóc này sẽ kết thúc!"

"Dừng tay!"

Phong Thần giơ tay lên, anh nheo mắt lại, nhìn người bị treo ngược giữa không trung: "Lão già chết tiệt, ông tốt nhất thả cô ấy xuống cho tôi, nếu không thì ông sẽ nhanh chóng biến thành tổ ong vò vẽ!"

Lão già hừ lạnh một tiếng: "Dù sao thì tôi cũng không muốn sống, có cô ta theo tôi làm bạn, vậy tôi cũng đáng!"

Tư Đồ Kiều đi đến bên người Phong Thần, trong lòng không khỏi nổi lên một chút lòng thương hại với lão già này, động vào Tần Ngôn, mạng già này của ông đã phải giao vào tay Diêm Vương.

Nhìn từ độ cao kia, nếu như Tần Ngôn rơi xuống, nhất định sẽ ngã chết.

"Có chút kỳ lạ, anh..."

Phong Thần nói mấy câu bên tai Tư Đồ Kiều, Tư Đồ Kiều lập tức im lặng rời đi: "Ông thả Ngôn Ngôn ra, tôi sẽ bỏ qua cho ông, như thế nào?"

Lão già khinh thường cười nói: "Hôm nay mạng của các người đều ở trên tay tôi, cậu lại có thể đe dọa tôi?"

"Ông là nói những quả bom kia sao?" Phong Thần nhìn thấy trên mặt lão già xuất hiện sự cứng ngắc ngắn ngủi, sự lạnh lẽo sắc bén trong mắt anh càng tăng lên: "Những quả bom kia đã thành phế liệu, ông đã không có đường lui."

Khi bọn họ bắt đầu đánh vào, Tư Đồ Kiều đã dẫn một đội ngũ khác đi giải quyết những quả bom kia, năng suất làm việc cũng không tệ lắm.

Trên mặt lão già đã sớm không cười nổi: "Các người nhặt xác cho cô ta đi!"

Nói xong, dao găm trên tay hung hăng cắt dây thừng một cái, con ngươi của Phong Thần co lại, không để ý tới súng của đối phương chỉ về phía mình, vượt qua vài thứ ôm người rơi xuống vào trong ngực.

Mấy tiếng "thịch thịch thịch", Phong Thần ôm người lộn mấy vòng trên mặt đất, bỗng nhiên anh cảm giác được một chút không hợp lý.

"Thần, cẩn thận!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Chương 7.2

Editor: Jinnn.

Beta: Thanh Xuân.

Tư Đồ Kiều lớn tiếng kêu, đột nhiên người trong lòng Phong Thần mở mắt, lưỡi dao sắc bén trong tay áo đâm thẳng vào chỗ hiểm của Phong Thần, trước mắt Phong Thần lóe lên một cái rồi biến mất, thời gian giống như ngừng trôi.

Tư Đồ Kiều nhìn thấy Phong Thần gần như bị đánh lén thành công, trong lòng nóng như lửa đốt, lập tức bọn thuộc hạ làm một trận càn quét tới lão già.

Trong mắt Phong Thần dần xuất hiện sự lạnh lùng, bàn tay dày rộng đặt trên bụng, trong mắt phản chiếu một người, lại không phải người mà anh luôn muốn cứu.

Cổ tay mảnh khảnh bị nắm lấy, đột nhiên dùng lực, chỉ nghe thấy tiếng hét thê lương của một người phụ nữ, cổ tay kia cứ như vậy mà bị Phong Thần bóp nát.

Lưỡi dao sắc bén trong tay rơi trên nền xi măng lạnh lẽo, anh bóp cổ người phụ nữ kia: "Tần Ngôn ở đâu! Các người giấu cô ấy ở đâu rồi!"

"Ở... Ở trong phòng tối phía sau..."

Phong Thần đánh ngất xỉu cô ta, nhìn lão già không ngừng dẫn theo thuộc hạ lùi về phía sau: "Kiều, cậu bảo vệ bác Tần!"

Hiện tại lão già chỉ còn thoi thóp, ông ta vẫn bị buộc lùi về phía sau, nhưng ông ta sẽ không nhận thua, ông ta vẫn còn giữ một lá bài cuối cùng! Lùi đến phòng tối, lão già và hai tên thuộc hạ còn sống sót trốn vào.

"Nếu như mày còn muốn để con nhóc này sống, thì tốt nhất là không nên manh động!"

Lão già đi ra, hai tên thuộc hạ lôi Tần Ngôn xuất hiện trước mặt mọi người, mặt Phong Thần lạnh xuống, nhìn cái cằm gầy gò của Tần Ngôn, tim chợt thắt lại.

Anh mặt lạnh nhìn lão già giãy dụa lần cuối, Tần Ngôn híp mắt: "Thần... Bọn họ... Ưm..."

Tần Ngôn vừa mở miệng nói chuyện, lập tức bị lão già đánh vào bụng, kêu lên một tiếng đau đớn, đau đến mức không nói nên lời. Cô nhìn về phía Phong Thần, không ngừng nháy mắt, nhưng Phong Thần ở phía đối diện nhìn thấy cô bị đánh, đã sớm muốn chém lão già thành trăm mảnh, cho nên không nhìn thấy ám hiệu của cô.

Lão già nhét một tấm vải vào miệng của Tần Ngôn, không cho cô nói, chỉ có thể phát ra âm thanh "Ưm ưm".

Phong Thần giận đến mức không kiềm chế được, nhưng Tần Ngôn lại đang ở trong tay bọn chúng, bọn họ không thể tấn công trực diện được. Ánh mắt của anh không dấu vết nhìn sang nơi khác: "Tao nói lại lần cuối, thả Ngôn Ngôn ra!"

Hai tên thuộc hạ giữ lấy đầu của Tần Ngôn, chỉ cần Phong Thần làm gì bọn chúng, súng trên tay bọn chúng sẽ xuyên qua đầu Tần Ngôn.

"Để Tần Thọ Diệp tới đây! Muốn cô ta sống, thì phải đổi bằng mạng của Tần Thọ Diệp!"

Trong mắt lão già phát ra ánh sáng lạnh lùng, Phong Thần nói vài câu với người đứng ở phía sau, không bao lâu, Tần Thọ Diệp tới nơi.

Hai bên lâm vào thế bí, lão già cười vài tiếng: "Các người đều chết hết ở chỗ này đi!"

Đột nhiên Phong Thanh nhanh chóng đứng lên, "pằng pằng" một tiếng, đầu của hai tên giữ Tần Ngôn lập tức bị bắn trúng, lập tức mất mạng. Lão già biến sắc trước biến cố bất thình lình, đưa tay muốn giữ lấy Tần Ngôn.

"A..."

Tay còn chưa chạm đến thân thể của Tần Ngôn, viên đạn đã xuyên qua, Tần Ngôn lảo đảo một chút, thiếu chút nữa là ngã sấp xuống. Cô lấy vải trong miệng ra, kêu to lên: "Hắn ta đặt bom trên người em, mau chạy đi!"

Trước khi Phong Thần xông lên, lão già đã sớm nhấn vào điều khiển từ xa giấu trong người trước đó, Tần Ngôn tháo gỡ những dây rợ lằng nhằng trước ngực, anh đã chạy tới chỗ cô, nhìn bom đã được khởi động ẩn dưới lớp quần áo.

"Đồ đáng chết, mau dừng bom lại cho tao!"

Phong Thần nắm lấy cổ lão già, lão già cười hai tiếng kỳ dị: "Các người... Đều phải chết ở chỗ này!"

Trong mắt ông ta mang theo sự điên cuồng, nói xong câu đó thì tắt thở, sau khi biết mình không có cách nào thắng nổi Tần Thọ Diệp, ông ta uống thuốc độc ngay. Nhưng biết còn có con gái của Tần Thọ Diệp chôn cùng mình, coi như ông cũng cảm thấy đáng giá!

"Anh chạy đi!"

Tần Ngôn đẩy anh ra, muốn chạy đi, lại bị Phong Thần ôm vào trong lòng.

"Gọi điện thoại cho Liễu Tư Dung! Nhanh lên!"

Con số màu đỏ không ngừng nhảy lên, bọn họ chỉ có ba phút, Tư Đồ Kiều rất nhanh đã kết nối video với Liễu Tư Dung, cô ấy cẩn thận quan sát một lúc: "Bom này rất tinh xảo, tôi cũng không thể cam đoan..."

Cô chần chừ khiến lòng Phong Thần lạnh đi một nửa: "Cô nhanh nói làm sao để gỡ nó ra!"

Anh nóng nảy gầm nhẹ, mà trong lòng Tần Ngôn lại là người trấn an anh: "Anh đừng như vậy, nếu như quả thực không được, anh chạy đi ngay! Thay em chăm sóc ba thật tốt..."

"Em nói ngốc nghếch gì đó!"

Phong Thần cắt ngang cô, anh mất khống chế hét lên, nhưng lập tức anh giống như một đứa trẻ làm sai: "Ngôn Ngôn, anh sẽ không thay em chăm sóc cho ba em, nếu như em không muốn ông ấy không có ai lo ma chay, em phải cho anh... cho anh...."

Dường như anh không nói nên lời câu tiếp theo, nâng mắt một lần nữa, sợ hãi trong mắt đã chuyển thành kiên định: "Tư Dung, cô nói đi, chúng tôi không có quá nhiều thời gian."

Tư Đồ Kiều dẫn mọi người rút lui đến nơi an toàn, đương nhiên Tần Thọ Diệp không đồng ý rời đi, đây là con gái của ông, nếu xảy ra chuyện gì, sao ông có thể ăn nói với người vợ đã khuất chứ?

Nhưng dưới ánh mắt bức bách của Tần Ngôn, ông không nỡ rời đi, lúc này, ông ở đây sẽ chỉ làm bọn họ phân tâm.

Phong Thần nghe theo lời Tư Dung, từng bước dỡ bỏ bom được gắn trên người Tần Ngôn, đừng nói đến tự tay chạm vào bom, Tư Dung cách một màn hình nhìn động tác của bọn họ, trong lòng cô cũng "thình thịch" nhảy loạn, lo sợ chỉ nói sai một bước thì cả hai người sẽ mất mạng.

Mồ hôi chảy từ trên trán xuống, rõ ràng thời tiết cũng không quá nóng, nhưng cả đám người lại chảy đầy mồ hôi. Tư Đồ Kiều cũng ở một bên nhìn, trái tim không nghe lời nhảy loạn.

"Kỳ lạ..."

Giọng Tư Dung tràn đầy nghi ngờ truyền đến, cô bảo Tư Đồ Kiều cầm điện thoại đưa gần vào, cẩn thận xem đi xem lại, Phong Thần ở bên cạnh, mắt thấy còn lại 20 giây.

"Tiếp theo nên làm như thế nào? Cô nhanh lên đi!"

Tư Dung cau mày: "Rõ ràng... Sao lại có thêm một sợi dây nữa vậy? Tại sao lại có hai dây màu đỏ?"

Cô không khỏi hét lên một tiếng, nếu như thời gian còn lại nhiều một chút, cô còn có thể nghiên cứu nhiều một chút, thế nhưng...

"Kiều, cậu rời đi trước đi!"

Bỗng dưng Phong Thần bình tĩnh lại, các con số không ngừng thay đổi, anh nhìn Tần Ngôn, vẻ mặt mang theo sự dứt khoát, Tân Ngôn im lặng cười với anh: "Xin lỗi... Sau khi biết em, dường như anh vẫn luôn không gặp may, vẫn luôn bị em làm liên lụy."

"Đúng vậy, sau khi biết em, dường như anh vẫn luôn phải mạo hiểm."

"Thần..."

Tư Đồ Kiều cắn răng, vào lúc này sao anh có thể bỏ bọn họ chứ: "Còn một cách nữa, hai chọn một, vận may của hai người luôn rất tốt mà!"

Tỷ lệ sống sót của bọn họ chỉ có một nửa, Tư Đồ Kiều nhìn vẻ mặt của bạn tốt, tâm tình cực kỳ phức tạp.

“Tôi bảo cậu đi đi, Tư Đồ Kiều, mau rời khỏi đây!”

“Tôi không đi! Vận may của tôi cũng không tệ, tôi ở chỗ này nhìn hai người từ cõi chết trở về, nếu sống thì coi như cậu nợ tôi một ân tình, nếu chết... Coi như tôi không may mắn, không thể trách bất cứ ai!”

Tư Đồ Kiều luôn đùa bỡn không theo lẽ thường, bây giờ đang trong tình trạng nguy cấp, anh ta cũng không thay đổi thói quen đùa bỡn của mình. Nhưng ở trong lòng Phong Thần, Tư Đồ Kiều đã khiến anh cực kỳ cảm động.

Con số lạnh lùng đã nói với bọn họ, tử thần đang chậm rãi tới gần, Tư Dung cũng khẩn trương nhìn bọn họ ở bên kia, làm sao bây giờ? Nếu như cắt sai, ba người bọn họ đều sẽ bị nổ chết.

Vẻ mặt của Phong Thần cực kỳ nghiêm nghị: “Tần Ngôn, nếu như lần này không thể sống, hãy nhớ kỹ, em thiếu anh một mạng, kiếp sau nếu dám quyến rũ người đàn ông khác, anh nhất định sẽ hung hăng dạy dỗ em!”

Tần Ngôn gật gật đầu, tay của anh run nhè nhẹ, đột nhiên Tần Ngôn lại nhớ tới, lần trước vì thí nghiệm của Tư Dung và Hàn Thu, bọn họ cũng buộc bom trên người Tư Dung.

Nhưng khác biệt chính là, lần trước trên người Tư Dung là bom giả, mà lần này, trên người cô là bom thật hàng thật giá thật. Nhưng cô không sợ, bởi vì bên cạnh cô có Phong Thần, là người đàn ông bá đạo mà cô yêu, có anh bên cạnh, cô còn sợ gì nữa.

Phong Thần đang phải lựa chọn, tay cầm cây kéo lưỡng lự giữa hai sợi dây màu đỏ, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng nắm bàn tay anh: “Nếu như em chọn sai, anh có trách em không?”

Tần Ngôn đã chọn một cái, Phong Thần chìn chằm chằm vào cô: “Có thể chết trong tay em, anh vẫn có thể nhắm mắt, nhưng đừng quên, kiếp sau của em, anh đã tính hết rồi.”

Cô cười nhạt một tiếng, trán hai người nhẹ nhàng dựa chung một chỗ, Tư Đồ Kiều nuốt nước bọt theo bản năng, con mắt nhìn chằm chằm vào cây kéo sắc bén kia, chuẩn bị cắt một sợi dây.

Trong nháy mắt cây kéo khép lại, ba trái tim của ba người đều nhảy lên ở cùng một tần suất, sau tiếng “tách tách”, nhất thời phát ra âm thanh “tít tít” chói tai.

Tần Ngôn nắm chặt tay Phong Thần hơn, Tư Đồ Kiều chỉ cảm thấy tim rớt một nhịp, nhưng qua hồi lâu đều không cảm giác được tình huống gì lạ thường. Ba người đều mở mắt, nhìn bom trước ngực Tần Ngôn, con số đã dừng lại ở giây thứ ba.

Phía sau lưng ướt đẫm một mảng, Phong Thần cảm giác bàn tay hai người nắm lấy nhau đều đầy mồ hôi, khóe miệng anh và Tần Ngôn đều giãn ra.

Tần Ngôn thở dài một hơi, thần kinh căng cứng lập tức thả lỏng xuống, cô nắm chặt tay Phong Thần, trước mắt là nụ cười của anh, nhưng một lúc sau, Phong Thần trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

“Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn...”

Bên tai truyền đến tiếng gọi lo lắng, nhưng Tần Ngôn không có cách nào đáp lại anh, dường như mí mắt có cả tấn đá đè lên, ý thức theo bóng tối mà dần thoát khỏi thân thể.

Trong lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ ấm áp, Tần Ngôn cảm thấy rất mệt mỏi, ý thức đã từ từ trở lại với thân thể, dường như đã rất lâu không ngủ như vậy, rất muốn cứ như vậy mà nằm ngủ. Nhưng trong đáy lòng có một âm thanh vẫn luôn vang vọng bên tai cô, cô không thể ngủ nữa, cô muốn tỉnh lại, còn có người đang chờ cô.

Tần Ngôn đã hôn mê hai ngày trong bệnh viện, Phong Thần vẫn luôn túc trực bên cạnh cô, cô quá suy yếu, lại thêm quả bom khiến thần kinh của cô căng thẳng, rồi lại lập tức buông lỏng xuống, cho nên khó tránh khỏi xuất hiện triệu chứng mệt lả.

“Khát...”

Cổ họng hơi khàn khàn, Phong Thần nghe thấy Tần Ngôn nói khát: “Ngôn Ngôn? Em tỉnh rồi?”

“Khát... Nước...”

Phong Thần lập tức đứng dậy rót một chén nước, Tần Ngôn híp mắt, cảm giác mình được người khác nâng lên, có thứ lạnh buốt đặt lên miệng, cô theo bản năng há miệng ra, lập tức có nước ngọt đưa vào bên trong.

“Em cảm thấy mệt mỏi quá...”

“Con heo lười, ngủ hai ngày, nhiều như vậy? Còn chưa ngủ no bụng sao?”

Phong Thần đau lòng ôm lấy Tần Ngôn gầy đi trông thấy, những tên khốn kiếp kia, rốt cuộc đã đối xử với cô như thế nào trong khoảng thời gian đó, làm hại thịt trên người cô đều rơi mất rồi!

Tần Ngôn lầm bầm một tiếng, nghe Phong Thần nói chuyện ở bên tai, mới miễn cưỡng lên tinh thần: "Khoảng thời gian đó, em đều không thể ăn đồ ăn bọn họ đưa tới được, ngủ cũng không ngon... Còn khiến các anh lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên..."

"Ừm, anh biết em chịu không ít đau khổ, chẳng qua bây giờ em chỉ có thể ăn cháo."

Phong Thần gật đầu liên tục, gần như là không hề có chút bài xích nào đối với việc Tần Ngôn oán trách nũng nịu. Sau cơn mưa trời lại sáng, tới phòng điều dưỡng, thân thể Tần Ngôn đã khôi phục hơn nửa, Tần Thọ Diệp cũng định cư tại thành phố này.

Dường như thời gian lại được khôi phục lại như trước, chẳng qua Phong Thần vẫn luôn nghiêm túc tự hỏi một việc, bởi vì Tần Thọ Diệp ở lại nơi này, nhưng cũng không ở cùng một chỗ với Phong Thần, mà lại ở chỗ khác.

Cho nên!

Đương nhiên Tần Ngôn cũng theo ba ở đó, hàng đêm Phong Thần đều là người cô đơn, ban đêm muốn âu yếm người trong lòng mà cũng không được! Vì vậy, anh nghĩ, có thể cưới Tần Ngôn về tay sớm một chút được hay không!

Hơn nữa, trải qua lần này, anh phát hiện, bên cạnh Tần Ngôn có quá nhiều nhân tố không xác định, vẫn là mau mau cưới cô về, như vậy lòng anh mới có thể yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Chương 7

Edit: Thanh Hưng

Beta: Sam Sam

Trời xanh mây trắng, kể từ sau sự kiện bị người bắt cóc Tần Ngôn đã nghỉ ngơi tĩnh dưỡng gần hai tháng, gần như là đã sắp tới thời gian thi giữa kỳ rồi. Nhưng bài tập của Tần Ngôn thiếu sót rất nhiều, mặc dù Phong Thần lấy danh nghĩa bị bệnh xin nghỉ cho cô nhưng vẫn chạy không thoát số mạng thi không qua sẽ phải thi lại.

Kim Na Na không trông cậy được, Tần Ngôn không có ở đây, cô ấy chỉ nghe hiểu được ba phần, những thứ khác… Căn bản là trong lúc ngủ gật đã trở thành phần tử nợ môn trong mắt giáo viên rồi.

Tần Ngôn vẫn ở trong ký túc xá gặm sách, thường thường đến tận nửa đêm, cũng may hiện tại trong ký túc xá chỉ có hai người bọn họ, sẽ không quấy rầy đến những người khác.

Nhưng lão giáo sư môn Lịch sử Anh quốc và lớp văn hóa này có thể nói là người hết sức đáng ghét, chỉ cần là những gì trên sách vở đã đủ cho Tần Ngôn học thuộc thật lâu rồi. Đừng nói chi là ông ta còn sắp xếp sách ngoại khóa, nghe nói trong lúc thi cử những kiến thức đó sẽ bất ngờ xuất hiện.

Một ngày này, Kim Na Na lại vùi trong thư viện có nhiệt độ thoải mái một lần nữa, Tần Ngôn vẫn còn không biết mệt mỏi chép tài liệu, đến cuối cùng cũng không chịu nổi nữa trực tiếp sử dụng điện thoại di động "Tách tách tách" chụp ảnh lại.

"Bạn học Tần?"

Tần Ngôn đang chụp cực kỳ vui vẻ, đột nhiên bả vai lại bị người vỗ một cái, cô ngoái đầu trừng mắt liếc người phía sau, chụp thoải mái quá quên hết tất cả cho nên cảnh giác của cô hạ xuống rồi hả?

Vừa quay đầu, một nam sinh xa lạ đứng ở phía sau, trên mặt của cậu ta mang theo vẻ xấu hổ, có lẽ là trong thư viện quá yên tĩnh cho nên cậu ta hơi cúi người, giọng nói đè xuống rất thấp.

"Nghe nói cậu bị bệnh thật lâu, chỗ này tôi có vở ghi chép rất hoàn chỉnh, nếu như cậu cần....."

"Ừ, chờ chút sẽ trả lại cho cậu."

Tần Ngôn không đợi người kia nói xong đã lấy vở ghi chép trên tay cậu ta, đối phương còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Tần Ngôn đã dời đi mục tiêu, chụp lại vở ghi chép của cậu ta.

"Cái đó....."

"Xong rồi, trả lại cho cậu!"

Tần Ngôn mặt không thay đổi trả vở lại cho nam sinh, ngay sau đó quay lại tiếp tục chụp ảnh sách, sắc mặt nam sinh đứng ở sau lưng cô lập tức thay đổi.

Kim Na Na chẳng biết mở mắt ra từ lúc nào: "Cậu rất lạnh nhạt với người ta đấy!"

Đối diện với cái nhíu mày của Tần Ngôn, Kim Na Na nháy mắt với cô một cái, cô quay đầu nhìn thấy nam sinh kia vẫn đứng sau lưng, nét mặt có chút quái dị.

"Cậu còn có việc gì sao? Tôi quên nói cám ơn cậu?"

Đối với tình trạng không giải thích được của Tần Ngôn, Kim Na Na lắc đầu một cái, cầm sách trên bàn lên đi trả về chỗ cũ.

"Tôi tên là Phạm Thanh, tối nay cậu có rảnh không?"

Phạm Thanh thấy Kim Na Na tránh ra mới lẩm bẩm, có chút chần chờ, mặc dù bọn họ học chung lớp, cũng nghe được không ít lời đồn, nhưng cậu ta vẫn thủy chung không tin, Tần Ngôn là người như trong miệng các cô ấy.

Tác phong ngày thường của những nữ sinh kia cậu ta cũng không nhìn được, mà mặc dù Tần Ngôn có chút lạnh nhạt nhưng không có vẻ lỗ mãng như trên người các cô ấy.

Lúc này Tần Ngôn mới thấy rõ người trước mắt, trong đầu không có ấn tượng gì với cậu ta, có lẽ là vì số lượng nam sinh trong ban không nhiều? Một chiếc kính viền vàng đeo trên sống mũi, trong lúc lơ đãng bộc lộ ra phong độ của người trí thức, làm cho cô nhớ tới Sở Linh Tầm đang không ở đây. Chỉ là Sở Linh Tầm lão luyện hơn nhiều, cậu nhóc trước mắt có dáng vẻ thanh tú, trong mắt không có vẻ lõi đời của Sở Linh Tầm, rất có dáng vẻ học trò.

"Muốn hẹn Ngôn Ngôn nhà chúng tôi à? Cứ nghĩ một quyển vở ghi là được rồi ư!"

Kim Na Na ranh mãnh nháy mắt, tựa đầu vào vai Tần Ngôn: "Nếu như lần này hai chúng tôi đều thi qua thì cậu lại mời nữa, như thế nào?"

"Được, chờ thi xong, tôi mời cậu… Các cậu ăn cơm."

Lực chú ý của Phạm Thanh đều đặt ở trên người của Tần Ngôn, Tần Ngôn có chút phản đối đối với việc Kim Na Na tự quyết định, nhưng cô còn chưa kịp phản đối thì Phạm Thanh đã định ra bữa ăn rồi.

Kim Na Na phất tay một cái tạm biệt vẻ mặt mong đợi của Phạm Thanh, Tần Ngôn sầm mặt: "Muốn đi thì tự cậu đi đi, tôi không đi!"

Tần Ngôn đi nhanh ra khỏi thư viện, Kim Na Na vẫn còn lôi kéo tay của cô: "Đi đi! Nếu không học đại học sẽ rất nhàm chán, sẽ không phải là sợ Phong Thần nhà cậu chứ?"

Kim Na Na nhướng mày, tình cảm giữa Tần Ngôn và Phong Thần thì không thể phá được, nhưng kết giao bạn bè cũng không tính là quá phận chứ? Mặc dù mục đích của người tên Phạm Thanh này không tốt.

Thời tiết mát mẻ, đi trong mùa lá rụng, trong sân trường người đến người đi, tự dưng không khí lại càng thêm phần buồn tẻ.

"Không phải là vấn đề sợ hay không sợ, vốn là tôi không có hứng thú với Phạm Thanh, ăn cơm với cậu ta sẽ chỉ có cảm giác có lỗi, đối với tôi mà nói đây là phiền toái không cần thiết. Hơn nữa, gần đây cậu rất gần gũi với một nam sinh khác đấy nhé!"

Tần Ngôn nhìn thẳng vào Kim Na Na, điều kiện của chính Kim Na Na cũng không kém, đương nhiên cũng sẽ có nam sinh khác theo đuổi cô ấy.

Hình như là từ sau lần gặp mặt hữu nghị lần trước, Kim Na Na đã lui tới với nam sinh kia, không biết cô ấy nghĩ như thế nào, người nam sinh kia là tài tử khoa tin tức công trình, có rất nhiều nữ sinh theo phía sau cậu ta.

Cô rất lo lắng, Kim Na Na đi cùng cậu ta sẽ có rất nhiều phiền toái. Bây giờ không phải là lúc ở Roland nữa, nhất định bọn họ phải học được cách làm thế nào thu lại tính tình của mình, đây cũng là một giai đoạn phát triển.

Chỉ là Kim Na Na cũng không quan tâm: "Không có chuyện gì, tôi biết người nào mới thật sự là bạn trai của tôi....."

Cô ấy bĩu môi, Tần Ngôn vì tốt cho cô ấy, cô ấy biết, nhưng Sở Linh Tầm không ở cùng một chỗ với cô ấy, cô ấy cảm thấy rất cô đơn buồn chán. Tên Sở Linh Tầm đáng chết này, thật sự để cho cô ấy mê muội rồi.

Cuộc thi qua đi rất nhanh, tốc độ chấm bài thi của giáo viên cũng nhanh không gì sánh kịp, bọn họ dùng thời gian nửa giờ đồng hồ giải bài thi, có lẽ giáo viên chỉ dùng mười phút là có thể quyết định bọn họ có nợ môn hay không.

Kim Na Na rất am hiểu gặp chuyện thì ôm chân phật, hơn nữa còn có Tần Ngôn tương trợ, thực sự là muốn nợ môn cũng khó khăn!

Hai người vừa định tìm một chỗ buông lỏng một chút thì Phạm Thanh đã xuất hiện trước mặt bọn họ rồi, hình như người nam sinh ôn tồn nho nhã này đã đợi rất lâu, Tần Ngôn vừa nhìn thấy cậu ta đã có ý nghĩ xoay người rời đi.

Lần trước cô vẫn không cảm giác được cái gì, nhưng lần này cô đã cảm thấy Phạm Thanh không thích hợp ở chỗ nào.

Trên gương mặt thanh tú mang theo chút vui vẻ, vừa thấy hai người Tần Ngôn thì lập tức đi tới đây: "Tiểu Ngôn, lần trước đã nói rồi, chúng ta đi thôi!"

Tần Ngôn trợn mắt nhìn Kim Na Na một cái, đều là từ miệng cô ấy mà ra, mắt thấy Tần Ngôn muốn rời đi, Kim Na Na vội vàng lôi kéo cô: "Đi thôi, dù sao chúng ta cũng phải tìm chỗ ăn cơm."

Cô ấy dùng ánh mắt nói với Tần Ngôn: "Chỉ một lần này, sẽ không có lần sau nữa."

Tần Ngôn liếc mắt: "Vậy đi thôi!"

Bên trong trường học có không ít phòng ăn, giá tiền đều phù hợp với học sinh, thời gian này có rất nhiều học sinh tốp năm tốp ba ngồi chung một chỗ, mấy người Tần Ngôn đi vào quán ăn này, buôn bán rất tốt.

Vận số của bọn họ rất tốt, mới vừa vào thì có một bàn trống, vừa đủ để cho ba người bọn họ ngồi.

Tần Ngôn rất tùy tiện chọn món mình thích ăn, Kim Na Na thì hơi đắn đo một lát, vẫn là lần đầu tiên cô ấy đến quán này ăn, chỉ là thử một chút cũng không tồi.

Trong bữa ăn Phạm Thanh rất ân cần gắp thức ăn cho Tần Ngôn, Tần Ngôn gắng gượng ăn xong, một bữa cơm nuốt không trôi, ánh mắt của Phạm Thanh chất chứa cảm xúc nóng bỏng.

Cái loại cảm xúc đó… Tần Ngôn từng thấy ở trong mắt Phong Thần, đó là có cảm tình với cô, là tình yêu nóng bỏng dành cho cô.

Nhưng bây giờ nhìn thấy loại tâm tình này ở trong mắt Phạm Thanh… Tần Ngôn chỉ cảm thấy da gà cả người cũng rơi đầy đất, dường như cô và cậu ta chưa từng gặp nhau mà!

Cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm này, Phạm Thanh tính tiền: "Tiểu Ngôn, tôi nghe nói bên cạnh mở một cửa hàng trang sức mới, chúng ta đi xem một chút đi!"

"Không, tôi hơi mệt, đi về trước!"

Tần Ngôn trực tiếp từ chối lời mời của Phạm Thanh, lôi kéo Kim Na Na đi về ký túc xá, màn đêm buông xuống, để lại trên mặt Phạm Thanh một tia thâm độc.

"Sau này không muốn có quan hệ gì với cậu ta nữa!"

Tần Ngôn rửa mặt xong, vừa lau tóc, vừa nhắc nhở Kim Na Na.

"Ừ, biết rồi."

Kim Na Na nhún nhún vai, dù sao cũng không có quan hệ với cô ấy, cô ấy tiếp tục loay hoay chơi điện thoại di động của mình. Đuôi mắt Tần Ngôn liếc thấy tên tuổi trên điện thoại di động thì âm thầm cau mày, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

Sau cuộc thi, đám học sinh đã khôi phục lại trạng thái buông lỏng, nhưng cuộc sống khổ cực của Tần Ngôn lại đến.

Tần Ngôn cho là sau bữa cơm đó thì Phạm Thanh sẽ không dây dưa với cô nữa, nhưng cô sai lầm rồi, hoàn toàn sai!

"Tiểu Ngôn, vì sao gần đây cậu lại trốn tránh tôi?"

Sau khi tan lớp cô vội vàng lôi kéo Kim Na Na chạy theo cửa sau nhưng vẫn bị Phạm Thanh bắt quả tang, mọi người hai bên đi qua đi lại đều chú ý tới bọn họ.

"Vốn dĩ chúng ta không có giao tình gì đi! Cho nên mong cậu về sau không cần quấn lấy tôi."

Từ trước đến giờ Tần Ngôn không phải loại người già mồm cãi láo, hiện tại Phạm Thanh vẫn chưa từ bỏ ý định với cô, cô cũng chỉ có thể nói rõ ràng cho cậu ta biết thôi. Nhưng ai ngờ, Phạm Thanh vừa nghe những lời này của cô thì vẻ mặt lập tức kích động.

"Cái gì không có giao tình? Tiểu Ngôn, không phải cậu từng ước hẹn với tôi sao?"

Kim Na Na nghe được những lời này, càng thêm trợn to hai mắt: "Chúng tôi chỉ ăn với cậu một bữa cơm mà thôi, làm sao có thể coi như ước hẹn chứ!"

"Lần đó Tiểu Ngôn đồng ý ăn cơm với tôi thì chính là đồng ý qua lại với tôi rồi!"

Phạm Thanh trả lời như đinh chém sắt làm cho hai người giật giật khóe miệng, Tần Ngôn vuốt trán, quả nhiên là Phạm Thanh này có chút vấn đề! Người bên cạnh đi tới đi lui, cho dù Tần Ngôn lạnh nhạt thêm nữa thì cũng sẽ bởi vì những ánh mắt kia mà phiền não.

Tần Ngôn mặt lạnh nhìn sang Kim Na Na bên cạnh thấy cô ấy có chút chột dạ. Nếu không phải là cô ấy nhanh miệng đồng ý, cái tên Phạm Thanh này cũng sẽ không có lý do quấn lấy Tần Ngôn rồi, nếu bị Phong Thần biết…

Có thể nào anh ta sẽ không để cho Tần Ngôn lui tới với cô, để Tần Ngôn chuyển trường không?

Kim Na Na lắc lắc đầu, cô ấy không muốn như vậy đâu!

"Ăn cơm thì chính là bạn gái cậu á!" Kim Na Na lấy ra dáng vẻ đại tiểu thư, thân thể thẳng tắp: "Ngôn Ngôn đã có chồng chưa cưới, cậu không được quấn lấy cô ấy nữa!"

Phạm Thanh không thể tin nhìn Tần Ngôn: "Cậu… Cậu đã có chồng chưa cưới, tại sao còn muốn trêu chọc tôi?"

Nghe lời của cậu ta, Tần Ngôn chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét lớn, lôi kéo Kim Na Na đi qua bên người Phạm Thanh, không phải nói thêm nữa thì cô sẽ bị nói thành bội tình bạc nghĩa chứ?!

Phạm Thanh thấy Tần Ngôn muốn đi, đương nhiên là không cho phép, lập tức cất bước chạy theo bọn họ, đưa tay ra níu vạt áo của Tần Ngôn lại.

Đang lúc tay của cậu ta sắp chạm được Tần Ngôn, Tần Ngôn theo bản năng ra tay với Phạm Thanh, tay vừa đưa ra, Phạm Thanh đã cảm thấy tay mình tê dại.

Cậu ta che tay của mình, Tần Ngôn lạnh lùng nhìn lại cậu ta, giờ khắc này, Phạm Thanh lại rõ ràng cảm thấy trong mắt Tần Ngôn có một tia lạnh lùng không hợp tuổi. Ánh mắt của cô lộ ra vẻ chán ghét, đột nhiên trái tim Phạm Thanh căng lên cũng không dám tiếp tục đi theo nữa.

Tần Ngôn hừ lạnh một tiếng, coi như là cho Phạm Thanh một đòn cảnh cáo, cô đã dễ dàng tha thứ cho cậu ta một tuần rồi! Không phải mua bữa ăn sáng cho cô thì là là lúc lên lớp ra vẻ thân mật, thỉnh thoảng tặng cho cô mấy vật nhỏ…

Vừa về tới ký túc xá, Tần Ngôn lôi những thứ quà tặng còn chưa bỏ đi kia ra ngoài: "Trả lại cho cậu ta giúp tôi!"

Kim Na Na cầm hộp nhỏ lên, bên trong đều là những thứ Tần Ngôn không động tới, hai người bọn họ đã thấy rất nhiều đồ tốt, những thứ này chẳng qua cũng chỉ là một một ít đồ, nhưng hình như Phạm Thanh thật sự động lòng với Tần Ngôn rồi.

"Tôi…"

"Tôi cái gì mà tôi! Nếu không phải cậu bảo tôi ăn cơm với cậu ta, sẽ bị cậu ta quấn lấy khổ cực như vậy sao? Nếu gặp lại, nhất định tôi sẽ giết cậu ta!"

"Bùm" một tiếng, cái ly trong tay Tần Ngôn bị bóp vỡ một cách mạnh mẽ, Kim Na Na hít sâu một hơi, lập tức treo nụ cười lên: "Được, cậu chờ tôi nhé!"

Nói xong, cô ấy lập tức cầm cái hộp đi tới phía dưới tầng dành cho nam sinh, tầng dành cho nam sinh và tầng dành cho nữ sinh cách rất xa nhau, Kim Na Na chạy tới dưới lầu.

"Mục Hải Dạ!"

Ánh mắt của cô ấy sáng lên, nam sinh bị gọi tên xoay đầu lại, vừa thấy là Kim Na Na thì đột nhiên hai mắt sáng lên.

"Na Na? Cậu có chuyện gì không?"

Đối với Kim Na Na đột nhiên xuất hiện, trái tim Mục Hải Dạ trào ra cảm giác mừng rỡ, chỉ là một giây kế tiếp, cậu ta đã che đi.

"Cái này… Cậu giúp tôi đưa cho một nam sinh tên là Phạm Thanh, cậu ta cùng khoa chúng tôi!"

Kim Na Na nhét mấy thứ kia vào trong tay Mục Hải Dạ, Mục Hải Dạ nhíu mày, Phạm Thanh? "Đây là?"

"Cái này là đồ cậu ta đưa cho Ngôn Ngôn, thật là không biết điều, hôm nay còn dám nói Ngôn Ngôn là bạn gái của cậu ta!" Kinh khủng hơn chính là, đây là lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Tần Ngôn, nét mặt kia thật sự làm cho cô ấy cảm thấy sợ hãi.

Còn có cái ly bị bóp vỡ đó..... Lần sau cô ấy cũng không dám nữa tự tiện quyết định nữa, sợ rằng nếu lại có lần sau nữa thì cổ của cô ấy sẽ phải thay thế cho cái ly kia mất.

"Cậu phải tận tay đưa cho cậu ta, sau đó bảo cậu ta đừng mơ mộng hão huyền nữa!"

Kim Na Na nói những lời này xong lập tức rời đi, nhưng Mục Hải Dạ lại gọi cô ấy lại: "Na Na, cậu không có gì khác muốn nói với tôi sao?"

Cậu ta hơi nhíu mày, khoảng thời gian trước Kim Na Na rất gần gũi với cậu ta, nhưng cậu ta cảm thấy Kim Na Na giống như đại tiểu thư, nếu như dùng sức theo đuổi cô ấy, nhất định sẽ làm cho cô ấy nhàm chán.

Cho nên, cậu ta lựa chọn chiến thuật quanh co, đối với Kim Na Na như gần như xa, vừa mới bắt đầu hiệu quả cũng không tệ lắm, nhưng bây giờ.....

"Không có, tôi đi về đây, nhớ phải đưa cho cậu ta đấy!"

Kim Na Na lắc đầu một cái, mặc dù Mục Hải Dạ đẹp trai như ánh mặt trời, cũng không ân cần với cô giống như nam sinh khác, nhưng cô biết, người trong lòng mình là Sở Linh Tầm. Mục Hải Dạ chẳng qua là người trong giây phút hiếu kỳ mà làm quen, người cũng không tệ, nhưng đối với cậu ta, cô ấy

chỉ dừng lại ở có ấn tượng tốt mà thôi.

Mục Hải Dạ thấy Kim Na Na chạy đi, trong lòng có chút không vui, cậu ta phí hết tâm tư đến gần Kim Na Na, chính là muốn cô ấy làm bạn gái của mình, bây giờ không những không thành công mà ngược lại còn coi cậu ta như tôi tớ mà sai bảo.

Cậu ta cúi đầu nhìn cái hộp trong tay một cái, thần sắc trong mắt biến hóa không ngừng làm cho người ta không biết cậu ta đang nghĩ cái gì.

***

Xe đón hai người đã dừng trước cửa chính từ sớm, Mục Thất giống như đã có kinh nghiệm tìm đường sống trong chỗ chết, sắc mặt phòng bị nhìn bốn phía, trên mặt anh ta lưu lại vết sẹo khó có thể xóa.

Mỗi lần Tần Ngôn nhìn thấy vết sẹo kia đều sẽ cảm thấy rất khổ sở, đó là bởi vì cô mà lưu lại. Nhưng Mục Thất lại không quá để ý, anh ta từng đùa giỡn nói: "Đàn ông trên mặt lưu lại một vết sẹo mới không bị người khác nói thành mặt trắng nhỏ, mới có hương vị đàn ông!"

Sau lần bắt cóc đó, Mục Thất càng không dám lơ là, vết sẹo lưu lại cũng là để nhắc nhở mình, đối với an toàn của Tần Ngôn, nửa khắc cũng không thể buông lỏng.

"Hình như tiểu thư gặp phải phiền toái?"

Mục Thất thấy sắc mặt của Tần Ngôn không tốt lắm thì quay đầu hỏi thăm, mặc dù Tần Ngôn không biểu hiện quá nhiều nhưng Mục Thất rất nhanh đã nhận thấy tâm tình của cô có biến chuyển.

"Chỉ là có chút việc phiền lòng, đừng nói cho ba."

Tần Ngôn dịu đi một chút, theo bản năng liếc mắt nhìn Kim Na Na chột dạ không dứt, cô ấy lấy lòng cười với cô, mắt làm bộ tội nghiệp nhìn cô.

Lúc về đến nhà, Phong Thần đang đánh cờ với Tần Thọ Diệp, hai người tập trung tinh thần ngay cả Tần Ngôn trở lại cũng không phát hiện, cô cũng không quấy rầy hai người bọn họ.

Trở về phòng dọn dẹp chốc lát, đột nhiên sau lưng bị một vòng tay ấm áp ôm vào trong ngực, hơi thở cực nóng lướt qua cổ của cô, hai cánh tay có lực giống như xích sắt giam cầm cô vào trong ngực: "Ngôn Ngôn, anh rất nhớ em."

Phong Thần trộm hương trên gương mặt của cô, cảm xúc mạnh mẽ của Tần Ngôn từ từ bình phục ở trong ngực anh, không thấy Tần Ngôn trả lời, anh xoay người Tần Ngôn lại, thấy hình như cô buồn buồn không vui.

"Sao thế?"

Tần Ngôn loay hoay với nút áo Phong Thần, vẻ mặt buồn bã: "Sao anh lại thích em?"

Nghe vậy, Phong Thần kỳ quái nhìn cô một cái, vấn đề này… Thật ra thì anh cũng rất muốn biết. Giống như lúc trước anh đã nói, sau khi gặp gỡ cô, anh vẫn luôn dính vào phiền toái, mấy lần còn thiếu chút nữa bỏ mạng, muốn nói thích cô cái gì? Chẳng lẽ là bởi vì cô mang lại kích thích cho mình?

Chỉ là nếu lại trải qua một lần nữa, có thể trái tim của anh sẽ không chịu nổi.

Một lúc lâu cũng không nghe thấy Phong Thần trả lời, Tần Ngôn ngẩng đầu lên, thấy Phong Thần đang nghiêm túc suy tư, ngay sau đó vỗ vỗ gương mặt của anh: "Tốt lắm, đừng suy nghĩ, nhất định anh sẽ không biết sao anh lại coi trọng em, giống như em cũng không biết sao lại yêu một người như anh."

Giống như là đã định trước rồi, không có bất kỳ lý do, trong quá trình bọn họ chung sống thì có một sợi dây vô hình không ngừng dẫn dắt trái tim hai người bọn họ, làm cho hai người từ xa lạ đến yêu nhau.

Phong Thần cảm giác hôm nay Tần Ngôn rất kỳ quái: "Thật sự không có việc gì?"

"Không có! Sao anh và ba em giống nhau thế?"

Tần Ngôn pha trò với Phong Thần, cô cảm thấy sự kiện Phạm Thanh kia chẳng qua chỉ là việc nhỏ, nếu như nói cho Phong Thần biết, nhất định anh sẽ nghĩ cô chuyện bé xé ra to.

Hơn nữa hôm nay cũng đã cảnh cáo Phạm Thanh rồi, cậu ta cũng sẽ không dây dưa với cô nữa.

Sau bữa cơm tối, dưới con mắt mập mờ của Tần Thọ Diệp, hai người tay trong tay đến vườn hoa nhỏ trong nhà tâm sự, nhiều ngày không gặp, buổi tối Phong Thần không ngủ ngon, buổi sáng đi làm tinh thần cũng có chút không tập trung.

Tư Đồ Kiều đã giẫu cợt anh, nhất định tương lai là một người bị vợ quản nghiêm, vẻ mặt đáng đánh đòn kia khiến cho Phong Thần trực tiếp một cước đá tới Nam Phi, nhất định khi trở lại sẽ thành cục than đen.

"Tối nay không thể trở về với anh sao?"

Phong Thần lừa gạt dụ dỗ nói với Tần Ngôn, đã thật lâu anh chưa cùng cô ôn tồn một chút, anh hoàn toàn không có hứng thú với những người phụ nữ khác, hôm nay cô trở về, anh mới nhân cơ hội đợi ở chỗ này.

Tần Ngôn cười lắc lắc đầu, đôi mắt kia mang theo đắc ý cùng không kiềm chế được, Phong Thần nhìn mà thèm, bàn tay đè đầu cô xuống hung hăng hôn lên.

Trong cổ họng phát ra tiếng cười mơ hồ, mang theo hơi thở dốc, móng vuốt con sói kia thừa dịp cô không chú ý lập tức chui vào quần áo của cô, Tần Ngôn vô lực ngã vào trong ngực anh, hai má nhuộm hồng.

Đang lúc bọn họ sắp lau súng cướp cò, một tiếng ho khan không chọn thời điểm đúng lúc vang lên, Phong Thần ngăn lại ngọn lửa hừng hực trong cơ thể ngẩng đầu lên, chỉ thấy sắc mặt Mục Thất bình thường nhưng trong mắt mang theo nụ cười nồng đậm, không biết đã nhìn bao lâu.

"Khụ khụ, sắc trời không còn sớm, lão gia lo lắng trời tối sẽ ảnh hưởng đến khả năng lái xe an toàn của Phong tiên sinh, thời gian cũng không còn sớm rồi."

Cái này tỏ rõ là đuổi người chứ sao!

Phong Thần không đành lòng gật đầu một cái: "Anh phải đi rồi, ba em thật là hẹp hòi, xem ra phải sớm cưới em về nhà thì anh mới có thể tùy ý hành động được."

Tần Ngôn đỏ mặt, không biết là do mới vừa rồi bị Phong Thần khơi mào, hay là hàm ý trong những lời này: "Thật không đứng đắn! Muốn kết hôn với em, còn phải xem ba em có đồng ý hay không!"

Đưa Phong Thần ra khỏi cổng, Tần Ngôn phất tay với anh một cái, Phong Thần nhìn biểu tình nghịch ngợm của cô chỉ có thể bất đắc dĩ cúi đầu xuống.

Xe hòa vào màn đêm, Tần Ngôn dõi theo một lúc lâu mới vào nhà, nhưng cô còn chưa bước chân vào cổng đã bị người khác gọi lại. Giọng nói này cũng không xa lạ với cô, cô để Mục Thất bên cạnh vào nhà trước, lúc này mới xoay người đối mặt với người nọ.

"Sao cậu biết biết nhà tôi?"

Tần Ngôn xoay người, không vui nhìn người đang đứng trước mặt mình, người nọ chính là người ban ngày dây dưa với cô - Phạm Thanh, không biết làm thế nào cậu ta biết được địa chỉ nhà cô.

Đột nhiên Phạm Thanh xuất hiện nhưng cũng đã nhìn rõ ràng một màn vừa rồi, mặc dù không thấy rõ người trong xe nhưng có thể loáng thoáng thấy được là một người đàn ông, người đàn ông kia và Tần Ngôn..... Hình như tình cảm không ít.

Lúc ở trường học, Phạm Thanh chưa từng thấy vẻ mặt vừa rồi của Tần Ngôn, đó là vẻ mặt mang theo ngọt ngào cùng nhu tình không nói ra được, ánh mắt cô lúc nhìn người đàn ông kia rất nóng bỏng.

"Người mới vừa rồi là ai?"

Phạm Thanh mơ hồ biểu lộ ra vẻ không vui, Tần Ngôn cảm thấy người trước mắt này thực sự không thể nói lý! Cô đều đã nói rõ ràng rồi, cũng đưa trả lại đồ rồi, sao cậu ta vẫn âm hồn bất tán như thế!

"Chuyện này không liên quan gì tới cậu, không có chuyện gì nữa thì đi đi."

Tần Ngôn nói xong cũng xoay người định vào nhà nhưng Phạm Thanh lại tiến lên, hình như cậu ta lại nghĩ đến một màn buổi sáng kia, một chiêu của Tần Ngôn làm cho cậu ta vẫn còn sợ hãi trong lòng.

"Chờ một chút!"

Phạm Thanh vội vàng mở miệng, sắp xếp lại suy nghĩ: "Tôi có thể không so đo về người đàn ông vừa rồi, gia thế của cậu và tôi không khác nhau lắm, hôm nào hẹn cha mẹ cậu ra ngoài gặp mặt cha mẹ tôi đi!"

Tần Ngôn ảo não xoay người, chưa từng có một người nào có thể chọc giận cô, có thể nói Phạm Thanh là người đầu tiên! Cô cố gắng nhẫn nại, nắm thật chặt tay, nhắc nhở mình, cô không thể mất lý trí, hậu quả sẽ nghiêm trọng.

"Tại sao!"

"Bằng việc tôi tặng nhẫn cho cậu, cũng giống như là cũng đã nhận rồi, vậy thì có nghĩa là đã đồng ý với tôi rồi....."

"Thối lắm!"

Tần Ngôn sắp mất đi lý trí, đang lúc cô muốn nổ tung, Mục Thất kịp thời xuất hiện: "Tiểu thư, đêm lạnh, vào đi thôi!"

Mục Thất xuất hiện, Tần Ngôn hung hăng lườm Phạm Thanh một cái, cái nhìn kia tràn đầy sát khí, cô tức giận đùng đùng trở về nhà nhưng Phạm Thanh vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn đi theo vào lại bị Mục Thất chắn ngoài cửa.

Vết sẹo trên mặt anh ta giờ phút này tỏa ra khí thế tàn ác kinh người, Phạm Thanh theo bản năng lui về phía sau mấy bước, Mục Thất mặt lạnh, ánh trăng lạnh lẽo rắc lên trên người anh ta có vẻ rất lãnh khốc.

"Anh là ai?"

Mắt thấy Tần Ngôn vào nhà, Phạm Thanh cắn răng chất vấn Mục Thất.

"Tốt nhất cậu nên tránh xa tiểu thư một chút."

Lạnh lùng nói xong câu đó, không để ý đến gào thét của Phạm Thanh, Mục Thất đóng cửa sắt lại ngay trước mặt cậu ta, nhốt cậu ta ở bên ngoài.

Phạm Thanh tức giận đạp cửa sắt một cái, không phục rời đi.

"Tiểu thư, cô buồn phiền chính là vì người này sao?"

Mục Thất thấy Tần Ngôn ngồi uống nước trong phòng khách, dáng vẻ kia giống có thù oán với nước, anh ta thay đổi thành bộ dạng anh trai nhà bên cạnh nở nụ cười, Tần Ngôn buồn bực gật đầu một cái.

"Nhất định người này bị thiếu não!" Tần Ngôn không chịu được văng lời thô tục: "Anh đừng nói cho Phong Thần và ba, tôi không muốn bọn họ phiền lòng."

"Tôi biết, lúc cần thiết có muốn hay không....."

Anh ta làm một động tác cắt cổ, trên mặt cũng hiện ra sát khí nồng đậm, Tần Ngôn nhàn nhạt nhếch miệng, bị anh ta làm cho tức cười.

"Nếu đã rõ ràng cũng không cần dùng thủ đoạn như thế nữa, hơn nữa cậu ta cũng không có gì nguy hiểm, chỉ là một người bình thường."

Tần Ngôn dừng một chút, che miệng ngáp một cái, cảm thấy hơi mệt mỏi, cô nói ngủ ngon với Mục Thất sau đó lên lầu đi ngủ. Nhưng cô ngủ rất không an ổn, trong mộng cái tên Phạm Thanh ghê tởm kia vẫn không buông tha cô, vẫn chạy đuổi theo cô.

Một buổi sáng tinh mơ, cô chỉ vào hai mắt gấu mèo, mặt mũi trắng bệch, dọa Phong Thần sợ hết hồn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Chương 8

Edit: Thanh Hưng

Beta: Sam Sam

Trời xanh mây trắng, kể từ sau sự kiện bị người bắt cóc Tần Ngôn đã nghỉ ngơi tĩnh dưỡng gần hai tháng, gần như là đã sắp tới thời gian thi giữa kỳ rồi. Nhưng bài tập của Tần Ngôn thiếu sót rất nhiều, mặc dù Phong Thần lấy danh nghĩa bị bệnh xin nghỉ cho cô nhưng vẫn chạy không thoát số mạng thi không qua sẽ phải thi lại.

Kim Na Na không trông cậy được, Tần Ngôn không có ở đây, cô ấy chỉ nghe hiểu được ba phần, những thứ khác… Căn bản là trong lúc ngủ gật đã trở thành phần tử nợ môn trong mắt giáo viên rồi.

Tần Ngôn vẫn ở trong ký túc xá gặm sách, thường thường đến tận nửa đêm, cũng may hiện tại trong ký túc xá chỉ có hai người bọn họ, sẽ không quấy rầy đến những người khác.

Nhưng lão giáo sư môn Lịch sử Anh quốc và lớp văn hóa này có thể nói là người hết sức đáng ghét, chỉ cần là những gì trên sách vở đã đủ cho Tần Ngôn học thuộc thật lâu rồi. Đừng nói chi là ông ta còn sắp xếp sách ngoại khóa, nghe nói trong lúc thi cử những kiến thức đó sẽ bất ngờ xuất hiện.

Một ngày này, Kim Na Na lại vùi trong thư viện có nhiệt độ thoải mái một lần nữa, Tần Ngôn vẫn còn không biết mệt mỏi chép tài liệu, đến cuối cùng cũng không chịu nổi nữa trực tiếp sử dụng điện thoại di động "Tách tách tách" chụp ảnh lại.

"Bạn học Tần?"

Tần Ngôn đang chụp cực kỳ vui vẻ, đột nhiên bả vai lại bị người vỗ một cái, cô ngoái đầu trừng mắt liếc người phía sau, chụp thoải mái quá quên hết tất cả cho nên cảnh giác của cô hạ xuống rồi hả?

Vừa quay đầu, một nam sinh xa lạ đứng ở phía sau, trên mặt của cậu ta mang theo vẻ xấu hổ, có lẽ là trong thư viện quá yên tĩnh cho nên cậu ta hơi cúi

người, giọng nói đè xuống rất thấp.

"Nghe nói cậu bị bệnh thật lâu, chỗ này tôi có vở ghi chép rất hoàn chỉnh, nếu như cậu cần....."

"Ừ, chờ chút sẽ trả lại cho cậu."

Tần Ngôn không đợi người kia nói xong đã lấy vở ghi chép trên tay cậu ta, đối phương còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Tần Ngôn đã dời đi mục tiêu, chụp lại vở ghi chép của cậu ta.

"Cái đó....."

"Xong rồi, trả lại cho cậu!"

Tần Ngôn mặt không thay đổi trả vở lại cho nam sinh, ngay sau đó quay lại tiếp tục chụp ảnh sách, sắc mặt nam sinh đứng ở sau lưng cô lập tức thay đổi.

Kim Na Na chẳng biết mở mắt ra từ lúc nào: "Cậu rất lạnh nhạt với người ta đấy!"

Đối diện với cái nhíu mày của Tần Ngôn, Kim Na Na nháy mắt với cô một cái, cô quay đầu nhìn thấy nam sinh kia vẫn đứng sau lưng, nét mặt có chút quái dị.

"Cậu còn có việc gì sao? Tôi quên nói cám ơn cậu?"

Đối với tình trạng không giải thích được của Tần Ngôn, Kim Na Na lắc đầu một cái, cầm sách trên bàn lên đi trả về chỗ cũ.

"Tôi tên là Phạm Thanh, tối nay cậu có rảnh không?"

Phạm Thanh thấy Kim Na Na tránh ra mới lẩm bẩm, có chút chần chờ, mặc dù bọn họ học chung lớp, cũng nghe được không ít lời đồn, nhưng cậu ta vẫn thủy chung không tin, Tần Ngôn là người như trong miệng các cô ấy.

Tác phong ngày thường của những nữ sinh kia cậu ta cũng không nhìn được, mà mặc dù Tần Ngôn có chút lạnh nhạt nhưng không có vẻ lỗ mãng như trên người các cô ấy.

Lúc này Tần Ngôn mới thấy rõ người trước mắt, trong đầu không có ấn tượng gì với cậu ta, có lẽ là vì số lượng nam sinh trong ban không nhiều? Một chiếc kính viền vàng đeo trên sống mũi, trong lúc lơ đãng bộc lộ ra phong độ của người trí thức, làm cho cô nhớ tới Sở Linh Tầm đang không ở đây. Chỉ là Sở Linh Tầm lão luyện hơn nhiều, cậu nhóc trước mắt có dáng vẻ thanh tú, trong mắt không có vẻ lõi đời của Sở Linh Tầm, rất có dáng vẻ học trò.

"Muốn hẹn Ngôn Ngôn nhà chúng tôi à? Cứ nghĩ một quyển vở ghi là được rồi ư!"

Kim Na Na ranh mãnh nháy mắt, tựa đầu vào vai Tần Ngôn: "Nếu như lần này hai chúng tôi đều thi qua thì cậu lại mời nữa, như thế nào?"

"Được, chờ thi xong, tôi mời cậu… Các cậu ăn cơm."

Lực chú ý của Phạm Thanh đều đặt ở trên người của Tần Ngôn, Tần Ngôn có chút phản đối đối với việc Kim Na Na tự quyết định, nhưng cô còn chưa kịp phản đối thì Phạm Thanh đã định ra bữa ăn rồi.

Kim Na Na phất tay một cái tạm biệt vẻ mặt mong đợi của Phạm Thanh, Tần Ngôn sầm mặt: "Muốn đi thì tự cậu đi đi, tôi không đi!"

Tần Ngôn đi nhanh ra khỏi thư viện, Kim Na Na vẫn còn lôi kéo tay của cô: "Đi đi! Nếu không học đại học sẽ rất nhàm chán, sẽ không phải là sợ Phong Thần nhà cậu chứ?"

Kim Na Na nhướng mày, tình cảm giữa Tần Ngôn và Phong Thần thì không thể phá được, nhưng kết giao bạn bè cũng không tính là quá phận chứ? Mặc dù mục đích của người tên Phạm Thanh này không tốt.

Thời tiết mát mẻ, đi trong mùa lá rụng, trong sân trường người đến người đi, tự dưng không khí lại càng thêm phần buồn tẻ.

"Không phải là vấn đề sợ hay không sợ, vốn là tôi không có hứng thú với Phạm Thanh, ăn cơm với cậu ta sẽ chỉ có cảm giác có lỗi, đối với tôi mà nói đây là phiền toái không cần thiết. Hơn nữa, gần đây cậu rất gần gũi với một nam sinh khác đấy nhé!"

Tần Ngôn nhìn thẳng vào Kim Na Na, điều kiện của chính Kim Na Na cũng không kém, đương nhiên cũng sẽ có nam sinh khác theo đuổi cô ấy.

Hình như là từ sau lần gặp mặt hữu nghị lần trước, Kim Na Na đã lui tới với nam sinh kia, không biết cô ấy nghĩ như thế nào, người nam sinh kia là tài tử khoa tin tức công trình, có rất nhiều nữ sinh theo phía sau cậu ta.

Cô rất lo lắng, Kim Na Na đi cùng cậu ta sẽ có rất nhiều phiền toái. Bây giờ không phải là lúc ở Roland nữa, nhất định bọn họ phải học được cách làm thế nào thu lại tính tình của mình, đây cũng là một giai đoạn phát triển.

Chỉ là Kim Na Na cũng không quan tâm: "Không có chuyện gì, tôi biết người nào mới thật sự là bạn trai của tôi....."

Cô ấy bĩu môi, Tần Ngôn vì tốt cho cô ấy, cô ấy biết, nhưng Sở Linh Tầm không ở cùng một chỗ với cô ấy, cô ấy cảm thấy rất cô đơn buồn chán. Tên Sở Linh Tầm đáng chết này, thật sự để cho cô ấy mê muội rồi.

Cuộc thi qua đi rất nhanh, tốc độ chấm bài thi của giáo viên cũng nhanh không gì sánh kịp, bọn họ dùng thời gian nửa giờ đồng hồ giải bài thi, có lẽ giáo viên chỉ dùng mười phút là có thể quyết định bọn họ có nợ môn hay không.

Kim Na Na rất am hiểu gặp chuyện thì ôm chân phật, hơn nữa còn có Tần Ngôn tương trợ, thực sự là muốn nợ môn cũng khó khăn!

Hai người vừa định tìm một chỗ buông lỏng một chút thì Phạm Thanh đã xuất hiện trước mặt bọn họ rồi, hình như người nam sinh ôn tồn nho nhã này đã đợi rất lâu, Tần Ngôn vừa nhìn thấy cậu ta đã có ý nghĩ xoay người rời đi.

Lần trước cô vẫn không cảm giác được cái gì, nhưng lần này cô đã cảm thấy Phạm Thanh không thích hợp ở chỗ nào.

Trên gương mặt thanh tú mang theo chút vui vẻ, vừa thấy hai người Tần Ngôn thì lập tức đi tới đây: "Tiểu Ngôn, lần trước đã nói rồi, chúng ta đi thôi!"

Tần Ngôn trợn mắt nhìn Kim Na Na một cái, đều là từ miệng cô ấy mà ra, mắt thấy Tần Ngôn muốn rời đi, Kim Na Na vội vàng lôi kéo cô: "Đi thôi, dù sao chúng ta cũng phải tìm chỗ ăn cơm."

Cô ấy dùng ánh mắt nói với Tần Ngôn: "Chỉ một lần này, sẽ không có lần sau nữa."

Tần Ngôn liếc mắt: "Vậy đi thôi!"

Bên trong trường học có không ít phòng ăn, giá tiền đều phù hợp với học sinh, thời gian này có rất nhiều học sinh tốp năm tốp ba ngồi chung một chỗ, mấy người Tần Ngôn đi vào quán ăn này, buôn bán rất tốt.

Vận số của bọn họ rất tốt, mới vừa vào thì có một bàn trống, vừa đủ để cho ba người bọn họ ngồi.

Tần Ngôn rất tùy tiện chọn món mình thích ăn, Kim Na Na thì hơi đắn đo một lát, vẫn là lần đầu tiên cô ấy đến quán này ăn, chỉ là thử một chút cũng không tồi.

Trong bữa ăn Phạm Thanh rất ân cần gắp thức ăn cho Tần Ngôn, Tần Ngôn gắng gượng ăn xong, một bữa cơm nuốt không trôi, ánh mắt của Phạm Thanh chất chứa cảm xúc nóng bỏng.

Cái loại cảm xúc đó… Tần Ngôn từng thấy ở trong mắt Phong Thần, đó là có cảm tình với cô, là tình yêu nóng bỏng dành cho cô.

Nhưng bây giờ nhìn thấy loại tâm tình này ở trong mắt Phạm Thanh… Tần Ngôn chỉ cảm thấy da gà cả người cũng rơi đầy đất, dường như cô và cậu ta chưa từng gặp nhau mà!

Cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm này, Phạm Thanh tính tiền: "Tiểu Ngôn, tôi nghe nói bên cạnh mở một cửa hàng trang sức mới, chúng ta đi xem một chút đi!"

"Không, tôi hơi mệt, đi về trước!"

Tần Ngôn trực tiếp từ chối lời mời của Phạm Thanh, lôi kéo Kim Na Na đi về ký túc xá, màn đêm buông xuống, để lại trên mặt Phạm Thanh một tia thâm độc.

"Sau này không muốn có quan hệ gì với cậu ta nữa!"

Tần Ngôn rửa mặt xong, vừa lau tóc, vừa nhắc nhở Kim Na Na.

"Ừ, biết rồi."

Kim Na Na nhún nhún vai, dù sao cũng không có quan hệ với cô ấy, cô ấy tiếp tục loay hoay chơi điện thoại di động của mình. Đuôi mắt Tần Ngôn liếc thấy tên tuổi trên điện thoại di động thì âm thầm cau mày, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

Sau cuộc thi, đám học sinh đã khôi phục lại trạng thái buông lỏng, nhưng cuộc sống khổ cực của Tần Ngôn lại đến.

Tần Ngôn cho là sau bữa cơm đó thì Phạm Thanh sẽ không dây dưa với cô nữa, nhưng cô sai lầm rồi, hoàn toàn sai!

"Tiểu Ngôn, vì sao gần đây cậu lại trốn tránh tôi?"

Sau khi tan lớp cô vội vàng lôi kéo Kim Na Na chạy theo cửa sau nhưng vẫn bị Phạm Thanh bắt quả tang, mọi người hai bên đi qua đi lại đều chú ý tới bọn họ.

"Vốn dĩ chúng ta không có giao tình gì đi! Cho nên mong cậu về sau không cần quấn lấy tôi."

Từ trước đến giờ Tần Ngôn không phải loại người già mồm cãi láo, hiện tại Phạm Thanh vẫn chưa từ bỏ ý định với cô, cô cũng chỉ có thể nói rõ ràng cho cậu ta biết thôi. Nhưng ai ngờ, Phạm Thanh vừa nghe những lời này của cô thì vẻ mặt lập tức kích động.

"Cái gì không có giao tình? Tiểu Ngôn, không phải cậu từng ước hẹn với tôi sao?"

Kim Na Na nghe được những lời này, càng thêm trợn to hai mắt: "Chúng tôi chỉ ăn với cậu một bữa cơm mà thôi, làm sao có thể coi như ước hẹn chứ!"

"Lần đó Tiểu Ngôn đồng ý ăn cơm với tôi thì chính là đồng ý qua lại với tôi rồi!"

Phạm Thanh trả lời như đinh chém sắt làm cho hai người giật giật khóe miệng, Tần Ngôn vuốt trán, quả nhiên là Phạm Thanh này có chút vấn đề! Người bên cạnh đi tới đi lui, cho dù Tần Ngôn lạnh nhạt thêm nữa thì cũng sẽ bởi vì những ánh mắt kia mà phiền não.

Tần Ngôn mặt lạnh nhìn sang Kim Na Na bên cạnh thấy cô ấy có chút chột dạ. Nếu không phải là cô ấy nhanh miệng đồng ý, cái tên Phạm Thanh này cũng sẽ không có lý do quấn lấy Tần Ngôn rồi, nếu bị Phong Thần biết…

Có thể nào anh ta sẽ không để cho Tần Ngôn lui tới với cô, để Tần Ngôn chuyển trường không?

Kim Na Na lắc lắc đầu, cô ấy không muốn như vậy đâu!

"Ăn cơm thì chính là bạn gái cậu á!" Kim Na Na lấy ra dáng vẻ đại tiểu thư, thân thể thẳng tắp: "Ngôn Ngôn đã có chồng chưa cưới, cậu không được quấn lấy cô ấy nữa!"

Phạm Thanh không thể tin nhìn Tần Ngôn: "Cậu… Cậu đã có chồng chưa cưới, tại sao còn muốn trêu chọc tôi?"

Nghe lời của cậu ta, Tần Ngôn chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét lớn, lôi kéo Kim Na Na đi qua bên người Phạm Thanh, không phải nói thêm nữa thì cô sẽ bị nói thành bội tình bạc nghĩa chứ?!

Phạm Thanh thấy Tần Ngôn muốn đi, đương nhiên là không cho phép, lập tức cất bước chạy theo bọn họ, đưa tay ra níu vạt áo của Tần Ngôn lại.

Đang lúc tay của cậu ta sắp chạm được Tần Ngôn, Tần Ngôn theo bản năng ra tay với Phạm Thanh, tay vừa đưa ra, Phạm Thanh đã cảm thấy tay mình tê dại.

Cậu ta che tay của mình, Tần Ngôn lạnh lùng nhìn lại cậu ta, giờ khắc này, Phạm Thanh lại rõ ràng cảm thấy trong mắt Tần Ngôn có một tia lạnh lùng không hợp tuổi. Ánh mắt của cô lộ ra vẻ chán ghét, đột nhiên trái tim Phạm Thanh căng lên cũng không dám tiếp tục đi theo nữa.

Tần Ngôn hừ lạnh một tiếng, coi như là cho Phạm Thanh một đòn cảnh cáo, cô đã dễ dàng tha thứ cho cậu ta một tuần rồi! Không phải mua bữa ăn sáng cho cô thì là là lúc lên lớp ra vẻ thân mật, thỉnh thoảng tặng cho cô mấy vật nhỏ…

Vừa về tới ký túc xá, Tần Ngôn lôi những thứ quà tặng còn chưa bỏ đi kia ra ngoài: "Trả lại cho cậu ta giúp tôi!"

Kim Na Na cầm hộp nhỏ lên, bên trong đều là những thứ Tần Ngôn không động tới, hai người bọn họ đã thấy rất nhiều đồ tốt, những thứ này chẳng qua cũng chỉ là một một ít đồ, nhưng hình như Phạm Thanh thật sự động lòng với Tần Ngôn rồi.

"Tôi…"

"Tôi cái gì mà tôi! Nếu không phải cậu bảo tôi ăn cơm với cậu ta, sẽ bị cậu ta quấn lấy khổ cực như vậy sao? Nếu gặp lại, nhất định tôi sẽ giết cậu ta!"

"Bùm" một tiếng, cái ly trong tay Tần Ngôn bị bóp vỡ một cách mạnh mẽ, Kim Na Na hít sâu một hơi, lập tức treo nụ cười lên: "Được, cậu chờ tôi nhé!"

Nói xong, cô ấy lập tức cầm cái hộp đi tới phía dưới tầng dành cho nam sinh, tầng dành cho nam sinh và tầng dành cho nữ sinh cách rất xa nhau, Kim Na Na chạy tới dưới lầu.

"Mục Hải Dạ!"

Ánh mắt của cô ấy sáng lên, nam sinh bị gọi tên xoay đầu lại, vừa thấy là Kim Na Na thì đột nhiên hai mắt sáng lên.

"Na Na? Cậu có chuyện gì không?"

Đối với Kim Na Na đột nhiên xuất hiện, trái tim Mục Hải Dạ trào ra cảm giác mừng rỡ, chỉ là một giây kế tiếp, cậu ta đã che đi.

"Cái này… Cậu giúp tôi đưa cho một nam sinh tên là Phạm Thanh, cậu ta cùng khoa chúng tôi!"

Kim Na Na nhét mấy thứ kia vào trong tay Mục Hải Dạ, Mục Hải Dạ nhíu mày, Phạm Thanh? "Đây là?"

"Cái này là đồ cậu ta đưa cho Ngôn Ngôn, thật là không biết điều, hôm nay còn dám nói Ngôn Ngôn là bạn gái của cậu ta!" Kinh khủng hơn chính là, đây là lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Tần Ngôn, nét mặt kia thật sự làm cho cô ấy cảm thấy sợ hãi.

Còn có cái ly bị bóp vỡ đó..... Lần sau cô ấy cũng không dám nữa tự tiện quyết định nữa, sợ rằng nếu lại có lần sau nữa thì cổ của cô ấy sẽ phải thay thế cho cái ly kia mất.

"Cậu phải tận tay đưa cho cậu ta, sau đó bảo cậu ta đừng mơ mộng hão huyễn nữa!"

Kim Na Na nói những lời này xong lập tức rời đi, nhưng Mục Hải Dạ lại gọi cô ấy lại: "Na Na, cậu không có gì khác muốn nói với tôi sao?"

Cậu ta hơi nhíu mày, khoảng thời gian trước Kim Na Na rất gần gũi với cậu ta, nhưng cậu ta cảm thấy Kim Na Na giống như đại tiểu thư, nếu như dùng sức theo đuổi cô ấy, nhất định sẽ làm cho cô ấy nhàm chán.

Cho nên, cậu ta lựa chọn chiến thuật quanh co, đối với Kim Na Na như gần như xa, vừa mới bắt đầu hiệu quả cũng không tệ lắm, nhưng bây giờ.....

"Không có, tôi đi về đây, nhớ phải đưa cho cậu ta đấy!"

Kim Na Na lắc đầu một cái, mặc dù Mục Hải Dạ đẹp trai như ánh mặt trời, cũng không ân cần với cô giống như nam sinh khác, nhưng cô biết, người trong lòng mình là Sở Linh Tầm. Mục Hải Dạ chẳng qua là người trong giây phút hiếu kỳ mà làm quen, người cũng không tệ, nhưng đối với cậu ta, cô ấy chỉ dừng lại ở có ấn tượng tốt mà thôi.

Mục Hải Dạ thấy Kim Na Na chạy đi, trong lòng có chút không vui, cậu ta phí hết tâm tư đến gần Kim Na Na, chính là muốn cô ấy làm bạn gái của mình, bây giờ không những không thành công mà ngược lại còn coi cậu ta như tôi tớ mà sai bảo.

Cậu ta cúi đầu nhìn cái hộp trong tay một cái, thần sắc trong mắt biến hóa không ngừng làm cho người ta không biết cậu ta đang nghĩ cái gì.

***

Xe đón hai người đã dừng trước cửa chính từ sớm, Mục Thất giống như đã có kinh nghiệm tìm đường sống trong chỗ chết, sắc mặt phòng bị nhìn bốn phía, trên mặt anh ta lưu lại vết sẹo khó có thể xóa.

Mỗi lần Tần Ngôn nhìn thấy vết sẹo kia đều sẽ cảm thấy rất khổ sở, đó là bởi vì cô mà lưu lại. Nhưng Mục Thất lại không quá để ý, anh ta từng đùa giỡn nói: "Đàn ông trên mặt lưu lại một vết sẹo mới không bị người khác nói thành mặt trắng nhỏ, mới có hương vị đàn ông!"

Sau lần bắt cóc đó, Mục Thất càng không dám lơ là, vết sẹo lưu lại cũng là để nhắc nhở mình, đối với an toàn của Tần Ngôn, nửa khắc cũng không thể buông lỏng.

"Hình như tiểu thư gặp phải phiền toái?"

Mục Thất thấy sắc mặt của Tần Ngôn không tốt lắm thì quay đầu hỏi thăm, mặc dù Tần Ngôn không biểu hiện quá nhiều nhưng Mục Thất rất nhanh đã nhận thấy tâm tình của cô có biến chuyển.

"Chỉ là có chút việc phiền lòng, đừng nói cho ba."

Tần Ngôn dịu đi một chút, theo bản năng liếc mắt nhìn Kim Na Na chột dạ không dứt, cô ấy lấy lòng cười với cô, mắt làm bộ tội nghiệp nhìn cô.

Lúc về đến nhà, Phong Thần đang đánh cờ với Tần Thọ Diệp, hai người tập trung tinh thần ngay cả Tần Ngôn trở lại cũng không phát hiện, cô cũng không quấy rầy hai người bọn họ.

Trở về phòng dọn dẹp chốc lát, đột nhiên sau lưng bị một vòng tay ấm áp ôm vào trong ngực, hơi thở cực nóng lướt qua cổ của cô, hai cánh tay có lực giống như xích sắt giam cầm cô vào trong ngực: "Ngôn Ngôn, anh rất nhớ em."

Phong Thần trộm hương trên gương mặt của cô, cảm xúc mạnh mẽ của Tần Ngôn từ từ bình phục ở trong ngực anh, không thấy Tần Ngôn trả lời, anh xoay người Tần Ngôn lại, thấy hình như cô buồn buồn không vui.

"Sao thế?"

Tần Ngôn loay hoay với nút áo Phong Thần, vẻ mặt buồn bã: "Sao anh lại thích em?"

Nghe vậy, Phong Thần kỳ quái nhìn cô một cái, vấn đề này… Thật ra thì anh cũng rất muốn biết. Giống như lúc trước anh đã nói, sau khi gặp gỡ cô, anh vẫn luôn dính vào phiền toái, mấy lần còn thiếu chút nữa bỏ mạng, muốn nói thích cô cái gì? Chẳng lẽ là bởi vì cô mang lại kích thích cho mình?

Chỉ là nếu lại trải qua một lần nữa, có thể trái tim của anh sẽ không chịu nổi.

Một lúc lâu cũng không nghe thấy Phong Thần trả lời, Tần Ngôn ngẩng đầu lên, thấy Phong Thần đang nghiêm túc suy tư, ngay sau đó vỗ vỗ gương mặt của anh: "Tốt lắm, đừng suy nghĩ, nhất định anh sẽ không biết sao anh lại coi trọng em, giống như em cũng không biết sao lại yêu một người như anh."

Giống như là đã định trước rồi, không có bất kỳ lý do, trong quá trình bọn họ chung sống thì có một sợi dây vô hình không ngừng dẫn dắt trái tim hai người bọn họ, làm cho hai người từ xa lạ đến yêu nhau.

Phong Thần cảm giác hôm nay Tần Ngôn rất kỳ quái: "Thật sự không có việc gì?"

"Không có! Sao anh và ba em giống nhau thế?"

Tần Ngôn pha trò với Phong Thần, cô cảm thấy sự kiện Phạm Thanh kia chẳng qua chỉ là việc nhỏ, nếu như nói cho Phong Thần biết, nhất định anh sẽ nghĩ cô chuyện bé xé ra to.

Hơn nữa hôm nay cũng đã cảnh cáo Phạm Thanh rồi, cậu ta cũng sẽ không dây dưa với cô nữa.

Sau bữa cơm tối, dưới con mắt mập mờ của Tần Thọ Diệp, hai người tay trong tay đến vườn hoa nhỏ trong nhà tâm sự, nhiều ngày không gặp, buổi tối Phong Thần không ngủ ngon, buổi sáng đi làm tinh thần cũng có chút không tập trung.

Tư Đồ Kiều đã giễu cợt anh, nhất định tương lai là một người bị vợ quản nghiêm, vẻ mặt đáng đánh đòn kia khiến cho Phong Thần trực tiếp một cước đá tới Nam Phi, nhất định khi trở lại sẽ thành cục than đen.

"Tối nay không thể trở về với anh sao?"

Phong Thần lừa gạt dụ dỗ nói với Tần Ngôn, đã thật lâu anh chưa cùng cô ôn tồn một chút, anh hoàn toàn không có hứng thú với những người phụ nữ khác, hôm nay cô trở về, anh mới nhân cơ hội đợi ở chỗ này.

Tần Ngôn cười lắc lắc đầu, đôi mắt kia mang theo đắc ý cùng không kiềm chế được, Phong Thần nhìn mà thèm, bàn tay đè đầu cô xuống hung hăng hôn lên.

Trong cổ họng phát ra tiếng cười mơ hồ, mang theo hơi thở dốc, móng vuốt con sói kia thừa dịp cô không chú ý lập tức chui vào quần áo của cô, Tần Ngôn vô lực ngã vào trong ngực anh, hai má nhuộm hồng.

Đang lúc bọn họ sắp lau súng cướp cò, một tiếng ho khan không chọn thời điểm đúng lúc vang lên, Phong Thần ngăn lại ngọn lửa hừng hực trong cơ thể ngẩng đầu lên, chỉ thấy sắc mặt Mục Thất bình thường nhưng trong mắt mang theo nụ cười nồng đậm, không biết đã nhìn bao lâu.

"Khụ khụ, sắc trời không còn sớm, lão gia lo lắng trời tối sẽ ảnh hưởng đến khả năng lái xe an toàn của Phong tiên sinh, thời gian cũng không còn sớm rồi."

Cái này tỏ rõ là đuổi người chứ sao!

Phong Thần không đành lòng gật đầu một cái: "Anh phải đi rồi, ba em thật là hẹp hòi, xem ra phải sớm cưới em về nhà thì anh mới có thể tùy ý hành động được."

Tần Ngôn đỏ mặt, không biết là do mới vừa rồi bị Phong Thần khơi mào, hay là hàm ý trong những lời này: "Thật không đứng đắn! Muốn kết hôn với em, còn phải xem ba em có đồng ý hay không!"

Đưa Phong Thần ra khỏi cổng, Tần Ngôn phất tay với anh một cái, Phong Thần nhìn biểu tình nghịch ngợm của cô chỉ có thể bất đắc dĩ cúi đầu xuống.

Xe hòa vào màn đêm, Tần Ngôn dõi theo một lúc lâu mới vào nhà, nhưng cô còn chưa bước chân vào cổng đã bị người khác gọi lại. Giọng nói này cũng không xa lạ với cô, cô để Mục Thất bên cạnh vào nhà trước, lúc này mới xoay người đối mặt với người nọ.

"Sao cậu biết biết nhà tôi?"

Tần Ngôn xoay người, không vui nhìn người đang đứng trước mặt mình, người nọ chính là người ban ngày dây dưa với cô - Phạm Thanh, không biết làm thế nào cậu ta biết được địa chỉ nhà cô.

Đột nhiên Phạm Thanh xuất hiện nhưng cũng đã nhìn rõ ràng một màn vừa rồi, mặc dù không thấy rõ người trong xe nhưng có thể loáng thoáng thấy được là một người đàn ông, người đàn ông kia và Tần Ngôn..... Hình như tình cảm không ít.

Lúc ở trường học, Phạm Thanh chưa từng thấy vẻ mặt vừa rồi của Tần Ngôn, đó là vẻ mặt mang theo ngọt ngào cùng nhu tình không nói ra được, ánh mắt cô lúc nhìn người đàn ông kia rất nóng bỏng.

"Người mới vừa rồi là ai?"

Phạm Thanh mơ hồ biểu lộ ra vẻ không vui, Tần Ngôn cảm thấy người trước mắt này thực sự không thể nói lý! Cô đều đã nói rõ ràng rồi, cũng đưa trả lại đồ rồi, sao cậu ta vẫn âm hồn bất tán như thế!

"Chuyện này không liên quan gì tới cậu, không có chuyện gì nữa thì đi đi."

Tần Ngôn nói xong cũng xoay người định vào nhà nhưng Phạm Thanh lại tiến lên, hình như cậu ta lại nghĩ đến một màn buổi sáng kia, một chiêu của Tần Ngôn làm cho cậu ta vẫn còn sợ hãi trong lòng.

"Chờ một chút!"

Phạm Thanh vội vàng mở miệng, sắp xếp lại suy nghĩ: "Tôi có thể không so đo về người đàn ông vừa rồi, gia thế của cậu và tôi không khác nhau lắm, hôm nào hẹn cha mẹ cậu ra ngoài gặp mặt cha mẹ tôi đi!"

Tần Ngôn ảo não xoay người, chưa từng có một người nào có thể chọc giận cô, có thể nói Phạm Thanh là người đầu tiên! Cô cố gắng nhẫn nại, nắm thật

chặt tay, nhắc nhở mình, cô không thể mất lý trí, hậu quả sẽ nghiêm trọng.

"Tại sao!"

"Bằng việc tôi tặng nhẫn cho cậu, cũng giống như là cũng đã nhận rồi, vậy thì có nghĩa là đã đồng ý với tôi rồi....."

"Thối lắm!"

Tần Ngôn sắp mất đi lý trí, đang lúc cô muốn nổ tung, Mục Thất kịp thời xuất hiện: "Tiểu thư, đêm lạnh, vào đi thôi!"

Mục Thất xuất hiện, Tần Ngôn hung hăng lườm Phạm Thanh một cái, cái nhìn kia tràn đầy sát khí, cô tức giận đùng đùng trở về nhà nhưng Phạm Thanh vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn đi theo vào lại bị Mục Thất chắn ngoài cửa.

Vết sẹo trên mặt anh ta giờ phút này tỏa ra khí thế tàn ác kinh người, Phạm Thanh theo bản năng lui về phía sau mấy bước, Mục Thất mặt lạnh, ánh trăng lạnh lẽo rắc lên trên người anh ta có vẻ rất lãnh khốc.

"Anh là ai?"

Mắt thấy Tần Ngôn vào nhà, Phạm Thanh cắn răng chất vấn Mục Thất.

"Tốt nhất cậu nên tránh xa tiểu thư một chút."

Lạnh lùng nói xong câu đó, không để ý đến gào thét của Phạm Thanh, Mục Thất đóng cửa sắt lại ngay trước mặt cậu ta, nhốt cậu ta ở bên ngoài.

Phạm Thanh tức giận đạp cửa sắt một cái, không phục rời đi.

"Tiểu thư, cô buồn phiền chính là vì người này sao?"

Mục Thất thấy Tần Ngôn ngồi uống nước trong phòng khách, dáng vẻ kia giống có thù oán với nước, anh ta thay đổi thành bộ dạng anh trai nhà bên cạnh nở nụ cười, Tần Ngôn buồn bực gật đầu một cái.

"Nhất định người này bị thiếu não!" Tần Ngôn không chịu được văng lời thô tục: "Anh đừng nói cho Phong Thần và ba, tôi không muốn bọn họ phiền lòng."

"Tôi biết, lúc cần thiết có muốn hay không....."

Anh ta làm một động tác cắt cổ, trên mặt cũng hiện ra sát khí nồng đậm, Tần Ngôn nhàn nhạt nhếch miệng, bị anh ta làm cho tức cười.

"Nếu đã rõ ràng cũng không cần dùng thủ đoạn như thế nữa, hơn nữa cậu ta cũng không có gì nguy hiểm, chỉ là một người bình thường."

Tần Ngôn dừng một chút, che miệng ngáp một cái, cảm thấy hơi mệt mỏi, cô nói ngủ ngon với Mục Thất sau đó lên lầu đi ngủ. Nhưng cô ngủ rất không an ổn, trong mộng cái tên Phạm Thanh ghê tởm kia vẫn không buông tha cô, vẫn chạy đuổi theo cô.

Một buổi sáng tinh mơ, cô chỉ vào hai mắt gấu mèo, mặt mũi trắng bệch, dọa Phong Thần sợ hết hồn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chương 9

Edit: Vanny

Beta: Thố Lạt

Hiếm có một ngày đẹp trời, hơn nữa còn là ngày đẹp trời không gợn bóng mây, Phong Thần làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, không cùng Tần Ngôn ra ngoài hẹn hò một lần đây.

Dường như từ trước đến nay hai người bọn họ chưa từng chính thức hẹn hò. Bây giờ Tần Ngôn là sinh viên, thời gian rất rảnh rỗi, anh lại không cần phải xử lý chuyện khó giải quyết, thật là khoảng thời gian tốt hiếm có.

Nhưng mà hôm nay nhìn thấy tình trạng thê thảm của Tần Ngôn như vậy, anh nghĩ, anh nên ở nhà nghỉ ngơi với cô một chút. Nhưng Tần Ngôn nói không sao, khăng khăng muốn ra ngoài hẹn hò với anh một lần.

"Anh chưa theo đuổi em!"

Tần Ngôn bỗng thốt lên một câu, Phong Thần sửng sốt một hồi, mới bình thường trở lại. Dường như họ... bên nhau rất tự nhiên, căn bản không thể nói rõ là ai theo đuổi ai.

"Xem ra cuộc sống đại học khiến em càng trở nên giống con gái hơn."

Phong Thần đưa ra kết luận này, bị Tần Ngôn hung hăng trợn mắt nhìn, nhưng mà cô cũng biết. Trước đây quả thật cô không có sự mềm mại mà các cô gái nên có, bây giờ mọi thứ đều ổn định như vậy, muốn cô trở nên yểu điệu… Bản thân Tần Ngôn rùng mình một cái, chuyện đó tuyệt đối không thể nào.

Đang lái xe, Tần Ngôn tận hưởng cảm giác gió mát thổi vào mặt, chỉ cảm thấy tất cả những gì trải qua trước đó, đều giống như một giấc mơ, dường như đã qua một kiếp, cuối cùng kiếp này đã có thể yên ổn rồi.

"Trong trường có gặp phiền phức gì không?"

Trong lòng Tần Ngôn "lộp bộp" một cái, nhưng ngoài mặt cô cũng không có biểu hiện gì: "Làm gì có chứ!"

Phong Thần nhìn cô một cái, sau khi trải qua chuyện Tần Ngôn bị bắt cóc lần trước, Phong Thần rất chú trọng đến sự an toàn của Tần Ngôn. Lúc ở trường, anh cũng phái người âm thầm bảo vệ cô.

Vì vậy, nhất cử nhất động của Tần Ngôn anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay, nhưng mà, anh lại không muốn Tần Ngôn biết.

"Có chuyện thì đừng giấu anh, có biết không?"

Đôi mắt Phong Thần thoáng lóe lên tia khác thường, nếu bây giờ cô không muốn nói, vậy thì thôi, chuyện mà Tần Ngôn có thể tự mình giải quyết, anh cũng sẽ không chủ động nhúng tay vào.

Tần Ngôn cảm thấy dường như Phong Thần biết một chút gì đó, nhưng anh không nói rõ, cô liền giả bộ hồ đồ tới cùng.

Cô không biết người khác có gặp phải người như Phạm Thanh hay không. Nhưng nếu cô đã gặp phải, thì chỉ có thể cam chịu số phận thôi! Nhưng cô tuyệt đối sẽ không vì vậy mà thỏa hiệp, cô đã suy nghĩ rất kỹ. Nếu như Phạm Thanh còn dám bám lấy cô không buông, dứt khoát dùng bạo lực để giải quyết thôi.

Hai người dạo phố xem phim. Sau khi ăn tối thì đi dạo chợ đêm, hai người trông như một đôi tình nhân bình thường, nhưng mà thời gian vui vẻ kết thúc rất nhanh. Đột nhiên tiếng chuông điện thoại trong ngực Phong Thần vang lên, anh nhận cuộc gọi, bỗng sắc mặt của anh tối đen.

"Anh đưa em về trước!"

Tần Ngôn thấy sắc mặt Phong Thần thoáng cái trở nên khó coi, trong lòng không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ gặp phải chuyện khó khăn gì sao?

Phong Thần đưa Tân Ngôn về tới nhà rồi, liền chuyển hướng chạy tới một nơi khác. Đó chính là chỗ mà Sở Linh Tề vẫn hay lui tới. Trong đó đầu người lắc lư, âm nhạc huyên náo khiến cho Phong Thần khẽ nhíu mày, vừa vào cửa đã có người phục vụ dẫn đường cho anh. Sở Linh Tề là khách quen ở đây, đãi ngộ đương nhiên cũng là đẳng cấp hơn chu đáo hơn. Trong phòng bao này ngăn cách tiếng huyên náo bên ngoài, yên lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình. Anh ấy chỉnh ánh sáng trong phòng sáng lên, bưng rượu vang đợi Phong Thần.

"Có chuyện gì vậy?"

Phong Thần vừa vào liền thấy một người đàn ông xa lạ, gã bị hai tên thuộc hạ của Sở Linh Tề coi chừng, run lẩy bẩy núp ở trong góc.

Sở Linh Tề nhún nhún vai, ánh mắt liếc về phía người đàn ông kia, Phong Thần ra hiệu cho hai tên thuộc hạ rời khỏi, anh từ trên cao nhìn xuống người đang núp ở trong góc. Cơ thể cao lớn che khuất cả người gã kia, cảm giác áp bức khiếp người bức bách gã: "Nói!"

"Tôi... tôi... tôi là một thám tử tư, tôi chỉ là nhận tiền thay người làm việc..."

Gã kia không dám ngẩng đầu, chỉ dám nhìn đôi giày da sáng bóng ở trước mắt, gã cũng không ngờ sẽ bị người ta bắt tại trận, nơi này là nơi quan lại quyền quý hay lui tới, đột nhiên gã cảm thấy tình hình rất tệ.

Người bắt gã, còn người bây giờ đang chất vấn gã, đều là những nhân vật không dễ trêu chọc.

"Thần, bị người khác theo dõi cả ngày, chẳng lẽ cậu không phát hiện ra sao?"

Giọng nói dễ nghe của Sở Linh Tề, nhưng giờ phút này lại khiến gã thám tử cảm thấy như âm thanh của ma quỷ giết người không thấy máu, rốt cuộc gã đã trêu chọc nhân vật lớn cỡ nào đây?

Phong Thần nghe vậy, sắc mặt càng thêm xanh mét, hôm nay anh và Tần Ngôn hẹn hò với nhau, khó có được thế giới hai người tuyệt vời, lại không phát hiện bị người khác theo dõi chụp lén! Nếu như là phóng viên thì cũng thôi đi, nhưng đây lại là một tên thám tử của viện thám tử tư?!

"Nói! Là ai sai khiến ngươi!"

"Tôi… không thể nói... Đây là quy tắc nghề nghiệp, hơn nữa tôi cũng không biết người đó là ai, chúng tôi đều biết giữ bí mật."

Tên thám tử nói một cách uyển chuyển oan ức, làm một thám tử tư, gã cũng có tác phong nghề nghiệp, làm nghề gì cũng có quy tắc, gã không thể phá hỏng.

Gã cúi đầu đáng thương nói: "Tôi có thể lấy hình chụp được cho các anh, các anh cũng đừng làm khó tôi nữa, nếu không tôi sẽ mất chén cơm đó…"

Gã lấy cuộn phim trong máy ảnh trước ngực ra. Phong Thần nắm cuộn phim, trong mắt không nhìn ra cảm xúc gì, nhưng trên người lại tỏa ra lửa giận, lại làm cho gã thám tử càng sợ hơn.

"Người đó kêu ngươi điều tra cái gì?"

"Tôi… cái đó… đối phương kêu tôi đi theo người gọi là Tần Ngôn kia, xem cô ấy qua lại mật thiết với người nào, hoàn cảnh gia đình ra sao…" Tên thám tử vốn không muốn nói, nhưng ánh mắt giết người đó của Phong Thần lại khiến gã không dám không nói.

Gã không nghi ngờ chút nào, người đàn ông này thật sự sẽ tiêu diệt gã, hơn nữa cũng sẽ không lưu lại một chút dấu vết nào.

Cái điều hòa trong phòng đang làm cho nhiệt độ ấm áp hơn, nhưng trên người tên thám tử đã đổ mồ hôi đầm đìa, gã làm hỏng đơn hàng này, không biết ông chủ có trừ tiền lương của gã hay không?

"Đi đi!"

Tên thám tử vừa nghe, một giây cũng chờ không kịp, lập tức tông cửa xông ra ngoài, người đàn ông đáng sợ ở trong kia, gã cũng không muốn gặp lại nữa!

"Những chuyện cậu và cô nhóc kia trải qua, cũng có thể viết thành sách rồi đấy, bảo đảm bán chạy."

Sở Linh Tề đã xem kịch xong quay ra thưởng thức ly rượu ngon, đôi mắt sắc bén mang theo vẻ hài hước. Phong Thần sa sầm mặt, anh đã có thể đoán được là ai rồi!

"Cám ơn nha!"

Anh nói tiếng cám ơn, Sở Linh Tề lắc đầu: "Tớ cũng chỉ ngang qua trông thấy mà thôi, cô nhóc kia vẫn còn rất được ưa thích đấy, cậu cần phải trông chừng cẩn thận chút!"

Phong Thần hừ lạnh một tiếng: "Cậu cảm thấy tớ thua kém những tên nhóc kia sao?"

"Thủ đoạn tán gái của những tên nhóc kia một tên sao với một tên cao hơn. Huống hồ, điều kiện của vợ cậu cũng không tệ, khó bảo đảm không có ai mơ tưởng. Cậu lại không thể ở bên cạnh cô ấy từng phút từng giây. Những tên nhóc kia tốn nhiều tâm tư thời gian, cậu đề phòng chút, chuẩn không sai đâu."

Sở Linh Tề nói xong, dường như nhớ tới điều gì đó, nói với Phong Thần: "Đúng rồi, cô nhóc nhà họ Kim kia có phải hay đi chung với cô nhóc nhà cậu không? Tớ nghe nói cô nhóc nhà họ Kim kia rất thân thiết với một chàng trai, Linh Tầm lại không ở đây, cậu kêu bảo bối nhà cậu xem chừng chút?"

Thế lực của nhà họ Sở ở chỗ này lớn bao nhiêu, mỗi phút mỗi giây đều sẽ có tin tức mới nhất truyền tới tai bọn họ, ngươi nói thế lực nhà bọn họ lớn bao nhiêu?

Con đường làm quan của Sở Linh Tề rất thuận buồm xuôi gió. Tương lai Sở Linh Tầm nhất định cũng đi con đường này, nếu như nói có thể liên hôn cùng nhà họ Kim, tương lai nhất định sẽ càng vững chắc.

Anh ta không hy vọng gây ra thêm rắc rối nào, mặc dù có một phần lợi ích trong suy nghĩ của anh ta, nhưng Sở Linh Tầm đối với Kim Na Na cũng là thật lòng. Em dâu tương lai của anh em nhà mình, đương nhiên anh ta phải canh kỹ rồi.

"Có cơ hội sẽ nói với cô ấy."

Phong Thần lơ đãng không tập trung, cuộn phim trong tay bị đốt cháy, ngọn lửa phản chiếu trong đôi mắt của anh, càng cháy càng lớn.

Buổi sáng thứ hai, Tần Ngôn không có tiết học, cho nên chủ nhật cô cũng không cần vội vã trở về trường, dưới lầu vang lên tiếng "ùng ùng", từ cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy một chiếc xe máy màu đen đang dừng ở trước cửa nhà. Nhưng chủ nhân của chiếc xe máy kia cũng là anh chàng đẹp trai mặc trang phục màu đen, tháo mũ bảo hiểm xuống, một gương mặt đẹp trai liền đập vào mắt.

Cô vui mừng chạy xuống lầu, Phong Thần đã sớm đợi ở phòng khách: "Em yêu, hôm nay anh sẽ dẫn em đi hóng gió."

Tần Ngôn trừng mắt nhìn, cũng đã lâu rồi cô không chạy xe máy, nhìn thấy chiếc xe máy của Phong Thần, cô liền ngứa ngáy trong lòng.

"Tiểu biệt thắng tân hôn, ngày mai nhớ đưa Ngôn Ngôn tới trường đó."

Mặc dù Tần Thọ Diệp có chút ghen ghét, nhưng con gái đã lớn rồi, cũng không thể nhốt ở trong nhà mãi được. Ông dĩ nhiên biết rõ tình yêu của Phong

Thần đối với Tần Ngôn, xem ra sau khi Tần Ngôn tốt nghiệp, ông phải lên kế hoạch tốt cho hôn lễ của hai người.

Đúng rồi, lão Phong Hoa kia cũng không biết bay tới nơi nào rồi!

Được sự cho phép của Tần Thọ Diệp, Phong Thần cảm kích nhìn ông, Tần Ngôn thay một bộ quần áo rồi theo anh ra cửa.

Chỉ là lòng ham chơi của cô nổi lên, cô cũng muốn chạy xe máy của Phong Thần một lát, chiếc xe máy này cô cũng là thèm muốn từ lâu rồi, nhưng ba lại không đồng ý mua cho cô.

"Ngày hôm qua xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì, đã xử lý xong rồi."

Tần Ngôn nghe được câu trả lời của Phong Thần, cũng không nghĩ nhiều: "Vậy anh cho em mượn chạy một chút nha, cũng lâu rồi em không có chạy qua."

Phong Thần bày ra dáng vẻ suy tính, thấy Tần Ngôn thiết tha khẩn cầu, anh bỗng chốc nổi ý xấu, cúi đầu nói mấy câu bên tai cô, Tần Ngôn đỏ mặt, vẻ bối rối.

"Không được thì thôi!"

Phong Thần làm bộ muốn ngồi lên xe máy, Tần Ngôn lập tức kéo anh lại: "Được, em đồng ý!"

Thấy quỷ kế đã đạt được, Phong Thần giúp Tần Ngôn đội mũ bảo hiểm, trong lòng ước gì buổi tối mau tới. Hai người ra khỏi cửa, đằng sau lập tức có một chiếc xe bám theo, Phong Thần quay đầu lại, trong mắt lóe lên sự tàn bạo.

Hôm sau

Phong Thần chở Tần Ngôn tới trường, Tần Ngôn nhờ Kim Na Na đem sách giáo khoa cho cô, tháo mũ bảo hiểm xuống, cô oán hận nhìn Phong Thần.

"Là tự em đồng ý mà, tối qua anh thật sự rất hài lòng nha!"

Ánh mắt của anh dừng ở trên đôi môi của Tần Ngôn, miệng của Tần Ngôn hơi sưng, vừa nghe thấy lời của anh, trên mặt lập tức nóng bừng như lửa.

"Anh thật quá đáng!"

Tần Ngôn đấm anh một cái, Phong Thần liền thuận thế kéo tay nhỏ của cô ôm vào lòng: "Lần sau chúng ta có thể thử lại lần nữa, anh bảo đảm sẽ dịu dàng một chút..."

Tần Ngôn nghe không nổi nữa, đưa tay hung hăng nhéo cánh tay của anh, Phong Thần xin tha, ngay cả kêu cũng không dám, Tần Ngôn lúc này mới thu tay lại.

"Coi như quà nhận lỗi, chiếc xe này em nhận!"

Tần Ngôn cũng không khách khí, trực tiếp yêu cầu xe của Phong Thần, đối với hành vi cường đạo của cô, Phong Thần cũng chỉ có thể nói được. Nhưng chỉ một giây sau, anh liền lộ vẻ mặt đắm đuối, Tần Ngôn lập tức nói: "Không thể nào!"

"Được rồi, mau đi học đi, chìa khóa anh sẽ đưa cho Mục Thất."

Phong Thần lưu luyến hôn lên má cô một cái, lúc này mới thả cô đi, thấy cô bước lên tầng, lúc này Phong Thần mới miễn cưỡng đội mũ bảo hiểm lên lần nữa.

Bên cạnh đã sớm có mấy cô gái dừng lại, đối với ánh mắt si mê của họ, Phong Thần đã sớm tập mãi thành quen, đạp chân ga gào thét mà đi, để lại cho họ một bóng dáng phóng khoáng và bụi bặm bốc lên.

Vừa đến phòng học, Kim Na Na liền vẫy tay với cô, đây là phòng học cho tiết học lớn, thầy giáo giảng tiết này nổi danh nghiêm nghị, chỉ cần một lần vắng mặt thì có thể nợ môn. Cho nên chỗ ngồi trong phòng học đã bị người ta chiếm hết từ sớm, tới trễ một chút, thì đợi cầm ống nhòm nghe giảng đi.

"Vừa rồi ngọt ngào quá đi!"

Kim Na Na nháy nháy mắt với cô, màn vừa rồi cô ấy vừa hay ở cửa sổ nhìn thấy, nhìn ánh mắt hâm mộ đố kị oán hận của những cô gái kia, cô ấy thấy thật sảng khoái!

Ánh mắt của cô ấy dừng lại trên miệng của Tần Ngôn, mở trừng hai mắt, tà ác cười hai tiếng.

Tần Ngôn thẹn đỏ mặt, quay mặt không nhìn cô ấy.

"Cái tên Phạm Thanh đó hình như chưa tới thì phải, có phải đã buông tha rồi không?"

Kim Na Na nhìn quanh bốn phía, không thấy cái tên Phạm Thanh luôn đeo bám Tần Ngôn, thầy giáo đã bước lên bục giảng, Tần Ngôn bĩu môi, tốt nhất là đừng gặp lại cậu ta, nếu không cô thật sự sẽ đánh cậu ta thành đầu heo!

Hết tiết học, Kim Na Na liền kéo Tần Ngôn trở về ký túc xá, lấy ra vũ khí bí mật của cô ấy, cây gậy điện.

"Cái này cho cậu!"

Kim Na Na thận trọng đưa cây gậy điện cho Tần Ngôn, Tần Ngôn vẫn là trả lại cho cô ấy, đùa à, cô mà phải dùng tới thứ này? Nếu Phạm Thanh dám gây bất lợi cho cô, một quyền của cô là có thể giải quyết cậu ta.

"Mình cậu giữ đi!"

"Tớ lại không dùng!"

"Cậu đã cắt đứt liên hệ với chàng trai kia chưa?"

Tần Ngôn quan tâm tới chuyện của cô ấy và chàng trai kia, Kim Na Na sụp vai: "Tớ và cậu ta cũng không có quan hệ gì, cũng chỉ là bạn bè bình thường, ăn cơm nói chuyện, không sao đâu!"

"Là như vậy thì tốt, bản thân cậu cẩn thận chút."

Kim Na Na lắc lắc đầu, bỏ cây gậy điện vào lại túi xách của mình, Tần Ngôn không cần, cô ấy có thể sẽ dùng vào một ngày nào đó.

Từ ngoài cửa sổ mơ hồ truyền đến tiếng kêu Tần Ngôn, Kim Na Na lại cẩn thận lắng nghe, là ở dưới lầu ký túc xá của bọn họ.

"Ngôn Ngôn, cậu mau tới xem này!"

Dĩ nhiên Tần Ngôn cũng nghe thấy rồi, hai người thò đầu ra cửa sổ, chỉ thấy Phạm Thanh đứng ở dưới lầu, vừa thấy Tần Ngôn, lập tức lại lớn tiếng hô: "Tần Ngôn, anh thích em.. em chấp nhận anh đi!"

Trên đầu Tần Ngôn lập tức xuất hiện ba vạch đen, loại chuyện cẩu huyết này, cậu ta lại có thể làm ra được! Cô lần nữa ngồi xuống, hung hăng đóng cửa sổ lại.

"Ngôn Ngôn…"

"Tớ nhờ cậu đưa đồ cho cậu ta, rốt cuộc cậu có đưa cho cậu ta hay không?"

Kim Na Na ấp úng: "Tớ… Tớ có nhờ người đưa cho cậu ta rồi, cậu cũng biết đó, ký túc xá nam, tớ cũng ngại bước vào."

Quả thật cô ấy có nhờ Mục Hải Nặc đưa cho Phạm Thanh nha, chẳng lẽ cậu ấy không đưa sao? Kim Na Na nhíu mày, Phạm Thanh ở dưới lầu vẫn không buông tha như cũ, vẫn còn kiên nhẫn bày tỏ.

Người xung quanh càng ngày càng nhiều, Tần Ngôn nhức đầu xoa huyệt Thái Dương, chẳng qua cô muốn khiêm tốn học xong đại học, cứ như vậy, không tới nửa ngày, tất cả mọi người sẽ biết tên của cô.

Tần Ngôn không nói một lời ra khỏi ký túc xá, Kim Na Na tưởng cô muốn xuống lầu ngả bài với Phạm Thanh, lẽo đẽo ra theo, nhưng cô ấy đoán sai rồi.

Phạm Thanh ở dưới lầu kêu nửa ngày, thấy cửa sổ phòng ký túc của Tần Ngôn đóng chặt, cậy ấy lại càng không cam tâm.

Hôm nay cậu ấy đã xem hình thám tử tư đưa cho mình, trong hình, Tần Ngôn cùng một người đàn ông xa lạ có hành vi cử chỉ thân mật vô cùng, hai người còn tới một ngôi nhà, ngày hôm sau, người đàn ông này mới đưa cô tới trường học.

Phạm Thanh cũng đã thấy bọn họ, người đàn ông kia chạy xe máy, diện mạo rất là phong lưu, cậu ấy cảm thấy người đàn ông như vậy căn bản là không xứng với Tần Ngôn, nhất định là người đàn ông này đã dùng thủ đoạn gì đó, lừa gạt cô, mới có thể làm cho cô si mê hắn.

Cậu ấy vừa định kêu nữa, cửa sổ trên lầu bỗng nhiên mở ra, cậu ấy hưng phấn hé miệng, nhưng không ngờ…

Miệng cửa sổ chợt giội xuống một thùng nước lạnh, toàn bộ thẳng tắp tạt vào trên người của Phạm Thanh, người vây chung quanh kêu lên một tiếng, rối rít lui ra xa mới may mắn thoát nạn.

Phạm Thanh bất thình lình bị một thùng nước lạnh công kích, đầu óc lập tức trống rỗng, cậu ấy ngơ ngác khạc nước trong miệng ra, vẻ mặt cứng đờ.

Kim Na Na giương mắt mà nhìn động tác của Tần Ngôn, Phạm Thanh ở lầu dưới ướt như chuột lột, cô đơn lẻ loi đứng ở đó, giờ phút này, cô ấy lại cảm thấy Phạm Thanh có chút đáng thương.

Đóng cửa sổ, vẻ mặt Tần Ngôn lạnh như băng, tỏa ra ý lạnh.

Từ đó về sau, trong trường vẫn luôn lưu truyền một truyện cười, một chàng trai thổ lộ không thành, bị cô gái dội cho một thân nước lạnh, dĩ nhiên, đây đều là chuyện sau này.

Tần Ngôn làm sao có thể xuống lầu! Càng nói càng loạn, cái tên Phạm Thanh này căn bản là tự biên tự diễn, cùng cậu ta nói đạo lý? Đến lúc đó cô thật sự muốn giết người rồi!

Đang là cuối thu, một thùng nước lạnh cũng đủ làm người ta lạnh run, Phạm Thanh tội nghiệp chạy về ký túc xá, người xem náo nhiệt bốn phía tự nhiên cũng đều tản ra.

"Tớ gọi điện hỏi một chút…"

Ánh mắt của Tần Ngôn lướt qua phía Kim Na Na, cô ấy lập tức cầm điện thoại di động lên, gọi điện cho Mục Hải Nặc: "Alo, tớ nhờ cậu đưa đồ cho Phạm Thanh, rốt cuộc cậu có đưa cho cậu ấy hay không? Cái gì... Tớ biết rồi…"

Kim Na Na cúp điện thoại, lúng túng nhìn về phía Tần Ngôn: "Cái đó… Mục Hải Nặc quên, tớ... bây giờ tớ đi lấy..."

"Tớ và cậu cùng đi!"

Hai người cùng nhau đi tới lầu dưới ký túc xá nam sinh, nhưng không thấy bóng dáng Mục Hải Nặc, Kim Na Na lại gọi điện thoại, lúc này cậu ta lúc này mới chầm chậm tới trễ.

"Thật ngại quá, tớ quên mất."

Mục Hải Nặc giao đồ cho Kim Na Na, Tần Ngôn mở hộp ra nhìn một chút, nhíu mày: "Thiếu mất một chiếc nhẫn!"

"Làm sao có thể? Tớ chưa từng mở ra mà! Cậu đây là có ý gì?"

Bỗng chốc sắc mặt Mục Hải Nặc trở nên khó coi, Kim Na Na vội vàng hoà giải: "Ngôn Ngôn, chúng ta trở về rồi nói!"

Tần Ngôn nhìn Mục Hải Nặc, cái nhìn này mang theo sự đánh giá và tìm tòi nghiên cứu, Mục Hải Nặc bị cô nhìn, đã cảm thấy ánh mắt kia có thể nhìn thấu cậu ta.

Cậu ta bất giác rùng mình một cái, cảm thấy Tần Ngôn là một người vô cùng đáng sợ, ngụy trang của cậu ta ở trước mắt cô căn bản là không có tác dụng.

Tần Ngôn và Kim Na Na hai người rời đi, lúc này Mục Hải Nặc mới thở phào nhẹ nhõm, tình hình kinh tế của cậu ta gần đây hơi túng thiếu, nên dùng chiếc nhẫn kia đổi lấy chút tiền, không ngờ chiếc nhẫn kia có thể bán được mấy ngàn đồng. Cậu ta nghĩ, dù sao người khác cũng không biết chủ nhân thực sự của những thứ này là ai, liền dứt khoát đem bán hết đi.

Nhưng hôm nay cậu ta còn chưa hành động, Kim Na Na đã gọi điện thoại tới, kêu cậu ta trả đồ lại cho cô ấy.

Trong lòng có chút đáng tiếc, đồ trong hộp không ít, nhưng cũng không đáng tiền như chiếc nhẫn kia. Lại nói, đồ nhiều như vậy, thiếu một cái, chắc sẽ không bị phát hiện, không ngờ lại bị Tần Ngôn phát hiện ra rồi.

Cũng may các cô ấy không tiếp tục truy hỏi nữa, Mục Hải Nặc nhìn bóng lưng của hai người, trong lòng có chút cảm giác sai trái.

Thiếu một chiếc nhẫn, đó chắc là chiếc nhẫn Phạm Thanh nói là đồng ý qua lại với cậu ấy, Tần Ngôn cười lạnh, một chiếc nhẫn liền muốn cô cùng cậu ấy qua lại, thật là nằm mơ giữa ban ngày!

Nhưng mà bây giờ thiếu mất một chiếc nhẫn, nên làm sao đây?

Mặc kệ, trả những cái khác cho Phạm Thanh trước vậy!

Nghĩ xong, Tần Ngôn hẹn Phạm Thanh tới một tiệm cà phê duy nhất trong sân trường. Phạm Thanh lập tức hết sức phấn khởi tới nơi hẹn, lúc thấy cái hộp trong tay Tần Ngôn thì ánh mắt lóe lên.

"Những thứ này trả lại cho cậu!"

Tần Ngôn đẩy đồ tới trước mặt Phạm Thanh: "Thiếu mất một chiếc nhẫn, cậu nói bao nhiêu tiền, tớ đền cho cậu."

"Đó là chiếc nhẫn mẹ tớ đưa cho con dâu, cậu làm sao đền? Tiểu Ngôn, người đàn ông kia không hợp với cậu, cậu gả cho tớ, nhất định sẽ rất hạnh phúc đấy!"

Phạm Thanh kích động muốn nắm tay Tần Ngôn, lại bị Tần Ngôn tránh đi: "Không hiểu ra sao cả!"

Tần Ngôn cau mày, lại lần nữa xác định, đầu óc Phạm Thanh không bình thường, bọn họ ngay cả qua lại còn không có, liền nói phải gả cho cậu ấy?! Cô nhịn xuống kích động muốn tạt cà phê vào mặt cậu ấy, đứng lên muốn rời khỏi.

"Tần Ngôn! Cậu sẽ hối hận đấy!"

Tần Ngôn dừng bước, Phạm Thanh thấy cô dừng lại, cho là cô là sợ: "Mẹ tớ chính là chủ tịch của trường này, cậu còn muốn ở lại đây tiếp không!"

"Cậu đang uy hiếp tớ? Nếu là như vậy, thì mời mẹ chủ tịch của cậu đuổi tớ đi, tớ rất vui vì có thể không cần hô hấp chung một bầu không khí với cậu."

Nói xong, một phút cô cũng không muốn ở lại, dưới tình huống Phạm Thanh nói không nên lời, ung dung đi ra khỏi quán cà phê.

Bên ngoài bắt đầu mưa lâm râm, trong lòng Tần Ngôn nói tiếng xúi quẩy, mới vừa bước ra một bước, đỉnh đầu liền có một cái dù mở ra, cô quay đầu lại, lại thấy được người không ngờ nhất.

"Thế nào? Nhìn thấy anh rất bất ngờ sao?"

Người che dù mặc đồng phục của người phục vụ quán cà phê, giữa hai hàng lông mày lộ ra hơi thở mê hoặc vô hình, trong mắt chứa đựng ý cười mờ nhạt.

"Không ngờ chúng ta còn rất có duyên, tôi không có điều kiện để điều tra cô đâu!"

Thiệu Tư Mộ mất tích đã lâu nói đùa, đưa cây dù trong tay cho Tần Ngôn, Tần Ngôn nghi hoặc nhận lấy cây dù: "Anh làm việc ở đây sao?"

Tần Ngôn không sao ngờ được, ở đây lại có thể gặp được Thiệu Tư Mộ, kể từ sau khi nhà họ Thiệu bị sụp đổ, Thiệu Tư Mộ liền biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

Hôm nay ở quán cà phê tầm thường này gặp được anh ấy, quả thật khiến Tần Ngôn lắp bắp kinh hãi.

"Tôi làm công ở đây, thuận tiện nói cho cô biết một cái tin xấu, tôi với cô là bạn học."

Sau khi đưa dù cho Tần Ngôn, Thiệu Tư Mộ liền chạy vào quán, anh ta chỉ tới đưa dù cho cô? Tần Ngôn có chút nghi ngờ, chỉ là mỗi người đều có con đường của mình phải đi, có lẽ như lời Thiệu Tư Mộ nói, bọn họ có duyên thôi.

Sau đó, Phạm Thanh cũng không có động tĩnh, Tần Ngôn nhàn rỗi vui vẻ, chỉ là ngày tháng nhàn rỗi qua không bao lâu, phiền phức lại một lần nữa tìm tới Tần Ngôn.

"Tần Ngôn, hiệu trưởng tìm."

Nhận được điện thoại của giáo viên phụ đạo, Tần Ngôn biết, cửa ải này vẫn phải qua.

Lần trước sau khi Kim Na Na nghe lời nói của Phạm Thanh, đã sớm làm xong công tác chuẩn bị, chẳng phải chỉ một chủ tịch của trường thôi sao! Nếu không phải nguyện vọng của cô ấy là ở đây, dù cho đại kiệu tám người khiêng mời cô ấy, cô ấy còn phải suy nghĩ một chút!

Chuyển trường, ở trong mắt bọn họ nào tính là chuyện gì?

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng, một phụ nữ trung niên ngồi ngay ngắn thoải mái ở trên ghế sofa, bà đang xem hồ sơ học sinh ở trên bàn, đó chính là hồ sơ của Tần Ngôn.

Dưới sự tỉ mỉ sắp xếp của Phong Thần, đó là một hồ sơ không có bất kỳ nghi điểm nào, sạch sẽ, một chút khuyết điểm cũng không có. Tiếng gõ cửa vang lên, Tần Ngôn được dẫn vào, người phụ nữ trung niên nheo mắt lại, cảm thấy học sinh nữ trước mắt này nhìn rất quen mắt.

"Em chính là Tần Ngôn?"

"Chủ tịch, nói thẳng vào vấn đề đi! Nếu cô dùng việc đuổi học để uy hiếp em, em không có ý kiến." nhưng mà nếu người nào đó có ý kiến, vậy thì không có trong phạm vi suy xét của cô rồi.

Nghe vậy, bà dừng lại chốc lát: "Em rất to gan, em với Phạm Thanh có chuyện gì hiểu lầm sao?"

Nhắc tới Phạm Thanh, đầu Tần Ngôn liền đau, nhưng mà người phụ nữ trung niên trước mắt này hình như không giống con trai của bà, không nói đạo lý.

"Em đã có vị hôn phu rồi, nhưng cậu ấy vẫn đeo bám em, chủ tịch là người hiểu chuyện, chiếc nhẫn kia em sẽ đền."

"Thôi vậy, nhìn ra được, là con trai cô cưỡng cầu. Đã gây ra phiền phức lớn cho em rồi?"

Chủ tịch khẽ mỉm cười, tính tình con trai của bà, bà đương nhiên biết rõ, cô gái trước mắt, cũng không phải kiểu mà nó có thể khống chế.

Tần Ngôn thấy đối phương không có giận chó đánh mèo, tự nhiên cũng yên lòng, hai người vừa tán gẫu đôi câu, chủ tịch nhìn mặt của cô hồi lâu, mới lên tiếng: "Hình như cô đã gặp qua em ở đâu thì phải, nhưng phút chốc cô nhớ không ra..."

"Vị hôn phu của em, anh ấy tên Phong Thần."

Dường như chuyện này đã qua một khoảng thời gian, cha mẹ của Phạm Thanh cũng được mời tham dự bữa tiệc đính hôn của Phong Thần và Tần Ngôn, thời gian trôi qua lâu như vậy, khó trách bà nhớ không ra. Chẳng qua, lúc đó Tần Ngôn không được gọi là Tần Ngôn.

Cùng Kim Na Na một lần nữa tới quán cà phê nơi Thiệu Tư Mộ làm việc, lại gặp được Thiệu Tư Mộ đang đi làm, Kim Na Na thoáng chốc giật mình, Thiệu Tư Mộ gật đầu với các cô, tiếp tục đi đón tiếp các khách hàng khác.

"Tớ không bị hoa mắt chứ?"

Thiệu Tư Mộ làm người phục vụ?

"Người đẹp, uống gì?"

Vừa nói không thể tưởng tượng nổi, Thiệu Tư Mộ đã đến bên cạnh các cô, Kim Na Na tùy ý gọi một chút điểm tâm, một ly nước trái cây, Tần Ngôn cũng gọi giống Kim Na Na.

"Xem ra anh nhân khí rất cao."

Kim Na Na trêu ghẹo nói, nhìn bốn phía phần nhiều là người đẹp, hơn nữa đều là vì Thiệu Tư Mộ mà đến. Dáng vẻ Thiệu Tư Mộ mặc áo tây, cũng thật có mùi vị mỹ thiếu niên Nhật Bản, khó trách khách nữ nhiều như vậy.

"Nhờ có những khách nữ này, tiền lương của anh cũng không ít."

Thiệu Tư Mộ thoát khỏi nhà họ Thiệu, sống thoải mái không ít, anh ta và Mục Hải Nặc cùng một khoa, nhìn Kim Na Na một cái: "Cô và Mục Hải Nặc rất thân thiết hả? Cẩn thận chút, tên này tâm thuật bất chính."

Vừa nhắc tới Mục Hải Nặc thì người đã đến, bên cạnh Mục Hải Nặc dẫn theo một người đẹp khoa tiếng Nhật, thấy người đẹp này có vẻ rất dính Mục Hải Nặc, chỉ tiếc thiếp có ý, chàng vô tình, Mục Hải Nặc vừa thấy Kim Na Na, biểu cảm trên lập tức thay đổi.

"Hắn ta chính là tên mặt trắng dựa vào đàn bà, tìm đều là các tiểu thư nhà có tiền, Kim Na Na, cô cũng đừng thua trên tay hắn ta."

Thiệu Tư Mộ nói xong liền xoay người rời đi, Kim Na Na nhìn Mục Hải Nặc, hơi nhíu mày, khó trách cậu ta không giống như các chàng trai khác đối với cô ấy quấn quít không rời, thì ra là che giấu ý định thâm sâu như vậy. Trải qua cuộc trò chuyện với Thiệu Tư Mộ, cô ấy đối với Mục Hải Nặc một chút hảo cảm cũng hết rồi!

Dĩ nhiên Mục Hải Nặc cũng nhìn thấy ánh mắt Kim Na Na nhìn cậu ta, dáng vẻ cậu ta không tệ, nhân duyên trong khoa cũng không tồi, các cô gái theo đuổi cậu ta nhiều như cá diếc sang sông (*người mù quáng chạy theo mốt). Trong đó cũng không thiếu các tiểu thư nhà có tiền.

Nhưng căn cứ vào nguồn tin đáng tin cậy, gia cảnh Kim Na Na không chỉ giàu có, hơn nữa còn là nhân vật quan trọng trong giới chính trị, nếu có thể cưới được Kim Na Na, vậy mặc kệ cậu ta làm công việc gì, cũng sẽ thuận buồm xuôi gió.

Đối phó với dạng tiểu thư như Kim Na Na, thì không thể quá mức nhiệt tình với cô ấy, phải như gần như xa, từ từ chiếm giữ trái tim của cô ấy. Nhưng kế hoạch của cậu ta còn chưa kịp thực hiện, cô ấy liên lạc với cậu ta càng ít.

Bây giờ lại bị cô ấy trông thấy bên cạnh mình có cô gái khác, vậy hi vọng của cậu ta, không phải càng ít đi sao!

Tần Ngôn và Kim Na Na hai người không biết đang nói chuyện gì, không còn nhìn qua nữa, trong lòng Mục Hải Nặc càng thêm thấp thỏm, cái cô Tần Ngôn đó nhìn qua rất lạnh nhạt, đôi mắt kia như nhìn thấu bản chất con người.

Bỗng dưng, đám người bên ngoài quán cà phê có chút xao động, hai người còn chưa phát hiện có gì không ổn, điện thoại của Tần Ngôn liền vang lên.

"Cái gì? Được rồi..."

Tần Ngôn nhìn Kim Na Na một cái, không có thời gian cẩn thận giải thích với cô ấy, liền rời khỏi quán cà phê.

Kim Na Na trả tiền xong cũng rời khỏi quán cà phê, cô ấy vội vàng đuổi theo bước chân của Tần Ngôn, thấy cô đi về hướng trường học, không khỏi tò mò. Nhưng trên mặt Tần Ngôn hiện vẻ nặng nề, khiến Kim Na Na theo bản năng liền ngừng nói, xa xa liền thấy dưới lầu trường học bị vây quanh trong đám người ba tầng trong ba tầng ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Chương 10.1: Kết thúc

Edit: Ngọc Hân

Beta: lamnguyetminh

Trường học có hơn mười tầng, giờ phút này, trên sân thượng có một bóng người đang đứng bên cạnh lan can, Tần Ngôn híp mắt, Kim Na Na ở bên cạnh cũng lo lắng không dứt.

"Đấy không phải là Phạm Thanh sao?"

"Rốt cuộc cô cũng tới, mau đi lên theo tôi!"

Hiệu trưởng giống như đã đợi rất lâu, sau khi nhìn thấy Tần Ngôn, tâm tình khẩn trương của bà có chút buông lỏng. Kim Na Na bị chặn ở bên ngoài không thể đi lên, chỉ đành đứng dưới lầu nhìn.

Phạm Thanh đứng bên cạnh lan can sân thượng, sau lưng có tiếng động, cậu ta quay đầu lại theo bản năng, nhìn thấy Tần Ngôn và mẹ của mình cùng xuất hiện. Cặp mắt sau gọng kính thoáng hiện vẻ kỳ quái, nói: "Tiểu Ngôn, cuối cùng cậu cũng tới."

"Con đừng manh động, mẹ dẫn Tần Ngôn tới rồi, con mau lại đây!"

Hiệu trưởng kinh hồn bạt vía nhìn con trai mình, chỉ cần chân nó bước ra ngoài một bước nhỏ thì nó sẽ ngã xuống. Bà ta đi từ từ về phía Phạm Thanh, nhưng Phạm Thanh lại lớn tiếng hét lên: "Đừng tới đây! Con chỉ muốn nói chuyện với Tiểu Ngôn."

"Cô Tần, cầu xin cô….."

Hiệu trưởng nhìn về phía Tần Ngôn cầu xin, Tần Ngôn đi về phía trước vài bước, nói: "Cậu lại làm trò quỷ gì thế!"

Trên mặt Tần Ngôn không nhìn ra cảm xúc dao động gì, thái độ lạnh như băng của cô khiến Phạm Thanh cảm thấy bị tổn thương, trong mắt cô hoàn toàn không có cậu ta. Cậu ta vất vả cố lấy can đảm nhưng cô lại nhìn bằng đôi mắt khinh thường, một lần lại một lần bị từ chối.

Vì sao Tần Ngôn không yêu cậu ta chứ?

"Dù cho cậu thật sự nhảy từ chỗ này xuống, tôi cũng không thích cậu, cậu muốn tôi có cảm giác áy náy à? Vậy tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, tôi chẳng có chút cảm giác nào."

Lời nói lạnh lùng của Tần Ngôn làm sắc mặt Phạm Thanh thoáng chốc tái nhợt, thân thể cậu ta lảo đảo muốn ngã, mỗi một câu Tần Ngôn nói đều khiến cậu ta sụp đổ.

Hiệu trưởng đứng bên cạnh nhìn thấy sốt ruột, lời Tần Ngôn nói càng khiến bà ta lo lắng, vội khuyên: "Cô không nên kích thích nó!"

Tần Ngôn nhìn thẳng vào Phạm Thanh, đối với cậu ta, cô thật sự không có ấn tượng gì, nếu như cô nhất định phải thích cậu ta, vậy cũng không thể nào. Phạm Thanh chính là một người sống trong thế giới của mình, cảm tưởng của người khác không thể chi phối suy nghĩ của cậu ta, còn suy nghĩ của cậu ta không được người khác tiếp nhận, đối với cậu ta mà nói thì rất quan trọng.

Nói cho cùng, cậu ta chính là một người ích kỷ, hơn nữa lại nhát gan, ở trước sự thất bại cậu ta hoàn toàn không thể đứng lên lần nữa. Cậu ta trốn tránh, cũng là đang dùng cách cuối cùng của mình, định làm cho Tần Ngôn thỏa hiệp dưới sự uy hiếp của cậu ta.

"Cậu đừng gọi tôi là Tiểu Ngôn nữa, tôi với cậu hoàn toàn chẳng quen biết gì, nếu cậu muốn nhảy thì nhanh nhảy đi, đừng lãng phí thời gian của mọi người!"

Tần Ngôn đi về phía trước vài bước, trên mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc sẽ nán lại, tựa như ước gì người trước mắt nhanh chóng nhảy xuống, cô cũng có thể thoát khỏi sự dây dưa của cậu ta rồi!

Cô vốn là một người không có lòng đồng cảm tràn lan, thậm chí có thể nói là một người rất máu lạnh, ngoại trừ là người cô quan tâm, nếu không thì một người nào đó chết đi, cô hoàn toàn không để vào trong mắt. Huống chi, lại còn là người khiến cô đau đầu, phiền toái không dứt!

"Cậu… Cậu thật sự không đau lòng khổ sở sao?"

Phạm Thanh còn đang rối rắm Tần Ngôn có thể khổ sở hay không, thế nhưng thái độ không sao cả của Tần Ngôn khiến cậu ta thật sự bị kích thích.

"Cậu không đau lòng khổ sở, vậy vì sao cậu còn muốn đến?"

"Nếu không phải mẹ cậu nhờ tôi, tôi mới không thèm tới, tâm tình bây giờ của tôi cũng giống đám người phía dưới kia." Cô còn cách cậu ta khoảng ba bước, cô chỉ chỉ đám người đang xem náo nhiệt phía dưới. Có không ít người dùng di động và máy chụp hình chụp ảnh, hoặc ngay cả tiêu đề cho hai người họ cũng đã nghĩ xong rồi, đợi đến khi Phạm Thanh nhảy xuống thì bọn họ có tin tức đăng báo rồi.

"Cậu nhanh nhảy đi, tôi cũng có thể về sớm, cậu không dám à? Đừng sợ, chỉ cần cậu nhắm mắt lại, tung người nhảy lên, 'bộp' một tiếng, óc cậu văng khắp nơi, tất cả xương cốt trên người đều nát bấy. Nhưng cậu sẽ không chết ngay lập tức, còn có thể cảm nhận một ít đau đớn trước khi chết."

Tần Ngôn miêu tả tình cảnh bi thảm của Phạm Thanh sau khi nhảy xuống, sắc mặt Phạm Thanh tái nhợt, cậu ta nhìn thoáng qua đám người bên dưới lầu, thậm chí có thể nhìn thấy một vài gương mặt đang chờ xem kịch vui.

"Nhảy đi! Sao cậu không nhảy hả!"

Lời nói chế giễu của Tần Ngôn bay vào trong tai cậu ta, cô lạnh lùng nhìn nam sinh lấy cái chết để ép cô. Từ trong mắt cậu ta, cô nhìn thấy sự dao động, cậu ta vốn không muốn chết, thậm chí còn rất sợ chết.

Phạm Thanh há hốc mồm thở dốc, trán toát đầy mồ hôi, đôi mắt cậu ta bỗng ầm ướt, cả người đột nhiên ngồi xổm xuống, lớn tiếng khóc.

"Phạm Thanh…"

Hiệu trưởng thấy Phạm Thanh buông tha nhảy lầu, bà ta vội vọt lên đưa con trai tới khu vực an toàn. Trong lòng bà ta đau âm ỷ, nhưng Tần Ngôn không phải là người mà bọn họ có thể với tới.

Tần Ngôn đi xuống lầu, lúc này Kim Na Na mới hiểu rõ một màn kia, Phạm Thanh nhảy lầu không thành công bị mang xuống dưới, vành mắt cậu ta còn đọng nước mắt. Trải qua chuyện lần này, chắc là cậu ta có thể buông tha dây dưa với Tần Ngôn đi?

Ngay cả cái chết cũng không thể làm cô ở lại, cậu ta thật sự không còn cách nào khác nữa.

Thiệu Tư Mộ vẫn làm công trong quán cafe như cũ, rũ bỏ hào quang, thật ra thì anh ta cũng là một người bình thường. Tần Ngôn từng hỏi anh ta: "Nhà họ Thiệu bị sụp đổ, chẳng lẽ anh không trách chúng tôi sao?"

Mặc dù người nhà họ Thiệu đối xử với anh ta không tốt, nhưng nhà họ Thiệu còn tồn tại thì mặc dù con đường tương lai của anh ta không thể nói xuôi gió xuôi nước, song có thể so sánh với người bình thường đã phấn đấu mười năm.

Không ngờ, Thiệu Tư Mộ lại cười không quan tâm: "Phấn đấu mười năm thì sao? Nếu như không phải là con đường do mình chọn, vậy còn ý nghĩa gì nữa? Ngược lại, tôi muốn cám ơn mấy người, nhiều năm qua như vậy, tôi vẫn luôn căm ghét, hận thù bọn họ, kết cục bây giờ của bọn họ còn thê thảm hơn tôi gấp trăm lần. Không có bọn họ tôi mới có thể sống tự do."

Anh ta có lý tưởng của mình, con đường mình lựa chọn, nếu như phải vất vả mười năm, hai mươi năm, đó cũng là đáng giá. Bởi vì đấy là sự lựa chọn của anh ta, là con đường cuộc đời của chính mình.

Mặc dù Thiệu Tư Mộ làm nhân viên phục vụ nhưng mà rất vui vẻ, trong lúc đó ba người đã gỡ bỏ khúc mắc, chung đụng với nhau cũng thoải mái vô cùng.

Ngày Sở Linh Tầm về cũng dần tới gần, trên tư tưởng đợi chờ, Kim Na Na đếm ngày trên đầu ngón tay, thấy bộ dạng giả vờ không thèm để ý của cô ấy, Tần Ngôn cũng không vạch trần.

Nhưng, tên Trình giảo kim Mục Hải Nặc này lại xuất hiện vào đúng lúc dầu sôi, từ sau chuyện ở quán cafe, Kim Na Na đã cắt đứt qua lại với gã ta, ngay cả bạn bè cũng không phải.

"Na Na, dạo này em thế nào?"

Chặn Kim Na Na trên đoạn đường phải đi qua, Mục Hải Nặc dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào với Kim Na Na. Kim Na Na nhìn Mục Hải Nặc, trong lòng dâng lên cảm xúc chán ghét.

"Anh là Phạm Thanh thứ hai sao?"

Mục Hải Nặc cũng nghe nói về chuyện của Phạm Thanh, sắc mặt lập tức tối xuống, gã ta vừa mới bắt đầu xây dựng được chút tình hữu nghị với Kim Na Na thì đã bị phá hỏng rồi. Gã ta không tin hình tượng do mình đắp nặn nên lại không đáng giá một đồng trong lòng cô. Những ngày này gã ta quan sát thấy Kim Na Na và nhân viên phục vụ trong quán cafe kia rất gần gũi.

Cộng thêm Tần Ngôn lạnh lùng bên cạnh cô cũng có chút giao tình với người kia.

Thiệu Tư Mộ, cùng tuổi với gã ta, có cảm giác như thiếu niên Nhật Bản xinh đẹp, vẻ âm nhu giữa lông mày cũng khiến nữ sinh vô cùng yêu thích, vô cùng có khí chất.

"Tôi thấy em rất thân thiết với Thiệu Tư Mộ, em đừng để gã ta lừa gạt!"

Kim Na Na kỳ quái nhìn gã ta một cái, trong lòng cân nhắc, cũng biết gã ta đang nói gì, hừ lạnh một tiếng, nói: "Anh ta là hạng người gì thì tôi rõ hơn anh, ít nhất anh ấy chưa bao giờ giả tạo, tránh ra!"

Cô nhấc tay đẩy Mục Hải Nặc đang chắn trước mặt ra, hình tượng vốn tốt đẹp đều mất hết, xem ra Thiệu Tư Mộ nói không sai, người này chính là tiểu bạch kiểm (trai bao), nhất định là biết rõ tình hình của nhà cô, mới có thể tiếp cận cô.

Kim Na Na rất phản cảm với những người như vậy, người vây quanh cô không phải nhìn trúng địa vị nhà cô thì chính là nhìn thấy tiền trong nhà cô, trong con mắt bọn họ chỉ có tiền tài và quyền lực!

Không thể tưởng tượng được Mục Hải Nặc cũng giống như vậy, mệt cho cô còn nghĩ gã ta khác biệt. Hiện giờ bộ mặt thật đã bị vạch trần, cô sẽ không bao giờ tin tưởng gã ta nữa.

"Em hãy nghe tôi nói…."

Mục Hải Nặc vội vàng lôi kéo tay cô, lúc này Tần Ngôn đi tới, không chút lưu tình cầm lấy tay Mục Hải Nặc, hung hăng ném qua vai khiến gã ta dùng tư thế sấp mặt ngã trên đất.

Kim Na Na trốn sau lưng Tần Ngôn, sùng bái nhìn gò má cô, thân hình hai người đều thiên về hình tượng mỏng manh, Tần Ngôn giống như không cần dùng sức đã quăng ngã tên Mục Hải Nặc cao to.

Người đến người đi trên đường lớn, có không ít người nhìn thấy rõ rang. Tần Ngôn nheo mắt lại, nói: "Bớt trêu chọc Kim Na Na đi, nếu không tôi nhìn thấy một lần sẽ vặn gãy tay anh một lần."

Cô tự nhiên kéo tay Kim Na Na biến mất trong đám đông, Mục Hải Nặc chật vật không chịu nổi, qua hồi lâu mới từ trên mặt đất đứng lên. Gã ta xoa eo, sự hung ác thoáng chốc tràn đầy trong mắt.

Hai người trở về ký túc xá, lại một lần nữa cảm thán, muốn yên ổn vượt qua cuộc sống đại học,thật sự không dễ dàng gì!

Kim Na Na thấy trên bàn Tần Ngôn có một tờ đơn đăng ký, cầm lên xem rồi quát to một tiếng: "Cậu muốn vào hội khảo cổ sao? Sao tớ không nghe cậu nói gì!"

Tần Ngôn bình tĩnh cầm lại đơn đăng ký, đáp: "Tớ cảm thấy cực kỳ thú vị, đây chỉ là một xã đoàn, lại không giới hạn chuyên môn cho nên tớ báo danh rồi."

Lời Thiệu Tư Mộ khiến cô suy nghĩ rất lâu, cuộc đời cô trôi qua đã gần hai mươi năm, nhưng cô phát hiện ngoại trừ người nhà và Phong Thần, không có điều gì có thể làm cô cảm thấy hứng thú.

Máy móc chỉ là trò giải trí của cô, sau khi tốt nghiệp, cô cũng không thể luôn dính lấy Phong Thần. Mặc dù tình hình của ba đã chuyển biến tốt đẹp, nhưng khó bảo đảm sẽ có lúc rời đi.

Cô bắt đầu tự hỏi, còn có cái gì có thể khiến cô có động lực phấn đấu nữa? Ngay lúc cô không nghĩ ra thì có một tờ đơn nhét vào tay cô, đó chính là một hội khảo cổ. Có thể đi theo hội khảo cổ tiến hành khảo cổ, vén bức màn bí mật trăm ngàn năm trước, bí mật của người cổ xưa.

Cho dù Tần Ngôn kết hôn với Phong Thần, giữa hai người cũng nên có không gian riêng, cô không muốn trở thành mấy bà nhà giàu trong giới thượng lưu, dạo phố, uống trà chiều, buổi tối chờ ông xã về nhà.

Cô không thích cuộc sống như vậy, sẽ làm cô càng chán ghét chính mình, cho nên cô không suy nghĩ gì nhiều liền ghi tên đăng ký.

Mỗi lần được nghỉ sẽ tổ chức một lần, cô đã tham gia khóa huấn luyện, có tên trong danh sách thành viên đoàn khảo cổ đầu tiên, nếu như có hứng thú cô sẽ tham gia tiếp.

"Khảo cổ, quả thực rất thích hợp với cậu."

Khảo cổ, một danh từ giàu có, mạo hiểm và kích thích cỡ nào, ngược lại rất thích hợp với Tần Ngôn.

Thời gian trôi qua không nhanh không chậm, cuối cùng Sở Linh Tầm cũng về, lúc chờ ở sân bay, Kim Na Na hơi khó có thể kiềm chế kích động. Rời xa quê nhà ra nước ngoài học tập, anh ấy nhất định gầy đi nhiều nhỉ?

Nhưng ai biết, Sở Linh Tầm không về một mình mà bên cạnh còn có một người đẹp mắt to khác. Cô ta như con chim nhỏ tựa vào bờ vai Sở Linh Tầm, bộ dạng khiến người ta yêu mến, làm Kim Na Na nén một bụng lửa giận.

Nhưng, Kim Na Na cũng là cô chủ của gia đình giàu có, tất nhiên sẽ không thất lễ trước mặt người khác, vẫn giữ nụ cười trên mặt.

"Đây là Kiều Lam, bạn học ở trường anh, lần này cô ấy tới đây du lịch."

Sở Linh Tầm giới thiệu qua, Kim Na Na oán thầm, mục đích của cô ta rõ ràng là Sở Linh Tầm. Du lịch ư? Lừa gạt quỷ thì có!

"Vị này chính là?"

Kiều Lam nhìn về phía Kim Na Na, hai mắt rất to nhìn hết sức đáng yêu, trong lòng Kim Na Na hừ lạnh một tiếng, giả vờ đáng yêu, quá đáng ghét!

"Tôi là vợ chưa cưới của Sở Linh Tầm, chào đón cô."

Thoáng chốc ánh mắt Kiều Lam trở nên khác, Sở Linh Tầm cũng nhìn ra sự bất thường giữa hai người phụ nữ, chủ động dắt tay Kim Na Na nói: "Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, Kiều Lam, tôi đã sắp xếp khách sạn cho cô rồi."

Kim Na Na vừa nghe xong, trong lòng nhất thời thoải mái không ít, cô cười tủm tỉm nhìn Kiều Lam, phát hiện cô ta có chút không cam lòng.

Cảm xúc biến hóa của cô đã bị Sở Linh Tầm thu vào mắt, trong lòng dâng lên ngọt ngào, xem ra vợ chưa cưới của anh rất nhớ anh, trên mặt liền nở nụ cười tươi như hoa.

Sở Linh Tầm đã về, Kim Na Na cũng phải đối mặt với cuộc thi cuối kỳ, sau cuộc thi chính là lễ mừng năm mới.

Tần Ngôn và Kim Na Na bận rộn thi cử, Phong Thần và Sở Linh Tầm cũng không thể quấy rầy nhiều, nhưng Kim Na Na hay nghĩ tới cái tên Kiều Lam kia. Đừng thấy bộ dạng ngây thơ của cô ta, thế nhưng chút tâm địa gian xảo, Kim Na Na vẫn sớm phát hiện ra được.

Sau kỳ thi, Tần Ngôn liền về nhà, bắt tay vào chuẩn bị đồ dùng cần thiết cho khảo cổ, dưới sự ngạc nhiên của Phong Thần và Tần Thọ Diệp, tất nhiên cũng không thể can thiệp gì nhiều.

Hương vị năm mới càng ngày càng mạnh, trong trường học vẫn có một ít học sinh ở lại, chưa về nhà.

Ban đêm, Tần Ngôn ở cùng một chỗ với Phong Thần, lúc hai người đang làm chuyện tình nồng mật ý thì một hồi chuông điện thoại dồn dập cắt ngang hai người. Phong Thần rủa thầm một tiếng, Tần Ngôn xem màn hình hiển thị là tên Thiệu Tư Mộ.

"A lo…....Anh gặp Na Na rồi hả? Cái gì!"

Giọng Tần Ngôn thoáng chút tăng cao, Phong Thần biết rõ Kim Na Na nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Anh đứng dậy mặc quần áo, Tần Ngôn bên cạnh cũng cúp điện thoại, sắc mặt không dễ nhìn.

Phong Thần lái xe tới khách sạn Tình Nhân theo lời Tần Ngôn chỉ, đây là một khách sạn nhỏ gần khu trường học, tình nhân trong trường thường xuyên xuất hiện ở đó. Hiện tại sắc mặt Tần Ngôn rất khó coi, Phong Thần nghĩ, có người phải gặp xui xẻo rồi.

Khi chạy tới đây, cô cũng đồng thời báo tin cho Sở Linh Tầm, nghe giọng Sở Linh Tầm, dường như giữa hai người xảy ra vấn đề gì đó, Kim Na Na mới có thể quay về trường học.

Nhưng bây giờ tất cả đều không quan trọng, Tần Ngôn xuống xe liền gặp Thiệu Tư Mộ đứng chờ ở cửa ra vào, đôi mắt Phong Thần thì nhấp nháy. Thiệu Tư Mộ nói số phòng cho bọn họ, Tần Ngôn đi tới quầy lễ tân dọa dẫm đòi chìa khóa rồi vội vàng chạy lên lầu.

Sở Linh Tầm cũng nhanh chóng chạy tới, Tần Ngôn đã xông vào trong phòng, đôi mắt Kim Na Na đẫm lệ ngồi trên giường, trên mặt đất là Mục Hải Nặc đã hôn mê.

"Cậu không sao chứ?"

Tần Ngôn vỗ vỗ mặt Kim Na Na, phát hiện gương mặt cô lạnh như băng, trên tay cô ấy còn cầm gậy tích điện. Mãi đến khi tiếng Tần Ngôn vang lên bên tai, lúc này cô ấy mới lấy lại tinh thần.

"Ngôn Ngôn....Hu hu.....…."

Tâm tình cô không tốt, đúng lúc gặp được Mục Hải Nặc, sau khi anh ta đưa cho cô một ly đồ uống thì ý thức liền mơ hồ, đợi đến khi tỉnh lại thì tên khốn kiếp này đã nằm trên người cô, muốn có ý đồ bất chính với cô.

Cô cho rằng…..Cô cho rằng hôm nay sẽ bị anh ta làm nhục, cũng may là trong túi xách có gậy tích điện phòng thân, nên mới không bị anh ta chiếm đoạt.

Lúc này, Sở Linh Tầm cũng chạy tới, nhìn thấy dáng vẻ lệ rơi đầy mặt của Kim Na Na, trái tim thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Chương 10.2: Kết thúc 2

Editor: Voicoi08

Beta: lamnguyetminh

Mục Hải Nặc nằm trên mặt đất dần dần tỉnh lại, Tần Ngôn nhìn thấy gã ta tỉnh lại, trong mắt thoáng qua vẻ hung ác, cô vỗ vỗ vào lưng Kim Na Na, ý bảo Sở Linh Tầm mang cô ấy rời đi trước.

"Anh đến đây làm gì?"

Kim Na Na vừa nhìn thấy Sở Linh Tầm thì lập tức thay đổi sắc mặt. tức giận trợn mắt lườm anh. Sở Linh Tầm đau lòng vươn tay về phía cô, trong lòng tràn đầy áy náy, nói: "Na Na, xin lỗi em, chúng ta trở về trước rồi nói sau nhé."

Thấy Sở Linh Tầm ăn nói khép nép như vậy, Kim Na Na khẽ cắn môi, cô cũng không đành lòng tức giận với anh, đợi giải quyết hết mọi hiểu lầm, xem cô dạy bảo lại anh như thế nào.

Mục Hải Nặc nằm trên mặt đất từ từ khôi phục lại ý thức, lúc này, Tần Ngôn hung hăng đánh một quyền vào mặt gã ta, gã ta kêu lên một tiếng, ôm mặt.

"Cô…. Tại sao cô lại ở trong này? Cô muốn làm gì…. A…."

Phong Thần kéo Tần Ngôn đang trong trạng thái mất khống chế ra, người nằm trên đất đã không nhìn ra hình dạng gì, răng cũng rơi mất mấy cái, nếu còn tiếp tục đánh nữa, thì anh phải tìm người đến hủy thi diệt tích rồi.

"Ngôn Ngôn, đừng đánh nữa, kẻ cặn bã như thế không đáng giá đâu."

Phong Thần hơi nheo mắt lại, cửa phòng đã bị khóa cứng, phòng này cách âm cũng rất tốt, gã ta kêu thảm như heo bị giết thế mà cũng không ai đến gõ cửa.

Có lẽ người trong trường học cũng đã đi hết, khách sạn này cũng không có mấy người khách, Mục Hải Nặc đã không bò nổi, hai mắt Tần Ngôn hiện lên sự lạnh lẽo, một cước giẫm về gốc rễ của gã ta, Mục Hải Nặc bị đau đớn đến mức lăn lộn trên đất.

"Đồ khốn nạn, tôi đã bảo anh đừng đi trêu chọc Kim Na Na cơ mà, anh coi lời nói của tôi là gió thoảng bên tai đúng không? Vậy thì anh chuẩn bị đoạn tử tuyệt tôn đi!" (Không con không cháu ạ)

Tần Ngôn thở hổn hển, Phong Thần thấy cô đã trút giận đủ rồi, lấy điện thoại ra gọi cho thuộc hạ của mình, chuyện kế tiếp cứ giao cho bọn họ làm đi.

Về sau, Kiều Lam vẫn tiếp tục đi tìm Sở Linh Tầm, Sở Linh Tầm cũng không có đáp trả, Kiều Lam đành phải trở về. Kim Na Na và Sở Linh Tầm lại khôi phục lại sự ngọt ngào như ban đầu.

Tần Ngôn tham gia hoạt động của hội khảo cổ, nhưng lễ mừng năm mới cô vẫn trở về khiến cho Phong Thần và Tần Thọ Diệp đều cảm thấy rất vui mừng.

Mà biến mất rất lâu, Bùi Thiếu Y liền mang thư đến đây chúc tết vào dịp năm mới. Bùi Thiếu Khanh đưa cậu ta ra nước ngoài học tập, sau khi tốt nghiệp sẽ giúp đỡ Bùi Thiếu Y quản lí vùng đất nhà mình. Hơn nữa, lúc cậu ta ở nước ngoài, còn gặp được một vị mĩ nữ, hai người bọn họ đang trong thời gian yêu đương ngọt ngào.

Khi lên năm thứ tư, Kim Na Na và Sở Linh Tầm liền tuyên bố kết hôn, mà Phong Thần cũng đã cầu hôn với Tần Ngôn nhưng lại bị cô từ chối, khiến cho Phong Thần cảm thấy chán nản vô cùng.

Trong hôn lễ của Kim Na Na, Tần Ngôn trong vai trò của phù dâu, Tần Ngôn đảm đương chức phù dâu, sau khi trao đổi nhẫn, cô dâu sẽ tung hoa cưới.

Tần Ngôn không có hứng thú gì, nhưng Phong Thần lại luôn khuyên cô đi lên nhận hoa. Tất nhiên Tần Ngôn cũng hiểu được ý đồ của Phong Thần, nhìn thấy hai người Sở Linh Tầm đã tu thành chính quả, nhưng anh vẫn chưa cầu hôn thành công.

Kim Na Na giống như có mắt sau lưng vậy, hoa cưới không hề sai lệch, rơi chính xác vào trong lòng cô, Phong Thần giơ ngón tay cái lên với Kim Na Na, Tần Ngôn giả bộ như không nhìn thấy ánh mắt chờ mong của anh.

Cô vẫn chưa muốn kết hôn sớm, con đường khảo cô của cô vừa mới bắt đầu, sau khi kết hôn, cô cũng sẽ bị trói chặt trong vô hình, vậy nên cô thực sự không muốn kết hôn.

Ba năm sau.

Tần Ngôn bình tĩnh ngồi trong khoang máy bay, trong tay cô nắm chặt một cuốn tạp chí, bóp rất chặt. Đôi nam nữ trên trang bìa vô cùng xứng đôi, người phụ nữ chính là ca sĩ Diêu Tinh, trải qua mấy năm lột xác, cô ta vẫn là Nữ vương không hề bị dao động trong giới ca hát như cũ.

Gương mặt trong sáng, trên mặt viết đầy vẻ đắc ý và hăm hở, mà người đàn ông bên cạnh đúng là Phong Thần, vị hôn phu của Tần Ngôn.

Trong mắt cô có một ngọn lửa bùng cháy, tốt, tốt lắm, mới ba năm mà thôi, anh liền làm ra chuyện xấu cho cô rồi. Hai ngày trước cô nhìn thấy cuốn tạp chí này, cảm thấy tức giận vô cùng, nhưng mà nơi khảo cổ lại xảy ra bão, cho nên cô mới bị chậm trễ, đến bây giờ mới có thể bay về nước.

Máy bay dừng lại ở đường băng, Tần Ngôn vừa xuống máy bay đã thấy xe của Mục Thất đến đón, giao hành lý cho anh ta. Hình như Mục Thất muốn nói chuyện gì đó, nhưng cuối cũng anh ta cũng không nói ra.

Trở về nhà họ Tần, sau khi Tần Ngôn rửa mặt chải đầu xong, cô bình tĩnh ngồi ăn tối cùng Tần Thọ Diệp. Bộ dạng cô điềm nhiên như không có chuyện gì, khiến cho Tần Thọ Diệp đứng ngồi không yên. Trong ba năm qua, Tần Thọ Diệp cũng quan tâm rất nhiều đến hôn sự của hai người họ.

Tần Ngôn luôn nói không muốn kết hôn, trong ba năm qua, biện pháp nào bọn họ cũng đã dùng qua, có cả bệnh cũ của Tần thọ Diệp tái phát, thúc ép,

uy hiếp, tất cả biện pháp có thể, bọn họ đều dùng rồi. Nhưng mà, đương sự lại luôn có thể vạch trần bọn họ.

Yên tĩnh qua ngày đầu tiên, tin tức Tần Ngôn về nước đã sớm truyền đến tai Phong Thần, anh nhìn tin tức lá cải trên tạp chí, nhắm chặt mắt lại.

Anh đây là do bất đắc dĩ, Sở Linh Tầm người ta đã có một đứa con trai, mà đến bây giờ ngay cả bóng dáng con trai anh cũng chưa nhìn thấy!

Nhưng Tần Ngôn chưa tới hỏi tội anh, mà lại nhàn nhã ở nhà một ngày, điều này khiến anh không thể nào hiểu được. Nếu không phải Tần Ngôn tức giận chờ anh đến giải thích thì chính là muốn chia tay với anh rồi!

Ngay lúc anh đang suy nghĩ, Tư Đồ Kiều liền đẩy cửa vào, hỏi: "Anh bạn, sao ba năm nay anh không làm cô ấy mang thai đi?"

Phong Thần thở dài một hơi, ba năm nay, bọn họ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Mỗi lần đều là trong kì an toàn của Tần Ngôn, nếu như không phải trong kì an toàn thì cô tuyệt đối không cho anh đụng vào. Dự phòng rất cẩn thận, khiến cho anh không có một chút cơ hội nào cả.

Yên tĩnh trước cơn bão, càng yên tĩnh, Phong Thần càng cảm thấy lo lắng trong lòng. Anh đứng lên, trong ánh mắt ngạc nhiên của Tư Đồ Kiều, anh chạy nhanh ra khỏi phòng làm việc.

Khi anh đến nhà họ Tần lại được biết Tần Ngôn ra ngoài rồi, hơn nữa còn đi cùng một người đàn ông rất đẹp trai. Lần này anh không lạnh nhạt nữa, bà xã của anh, đương nhiên không thể để người khác đoạt mất giữa đường được.

Tần Thọ Diệp ngồi trong phòng khách, thấy vẻ mặt bất an, lo lắng của Phong Thần, ông cũng cảm thấy vô cùng không yên lòng. Tần Ngôn thực sự quá mức bình tĩnh, từ lúc trở về đến bây giờ, không hề nhìn ra một chút bất thường nào cả, càng không thấy nhắc đến chuyện xấu của Phong Thần.

Mãi tới chín giờ, ngoài cửa mới truyền đến tiếng động cơ, Phong Thần không thể ngồi yên được, muốn nhanh chóng đi ra xem người đàn ông kia đẹp trai đến mức nào.

Nhưng mà, anh cũng nhìn thấy thật sự, Tần Ngôn dẫn theo một người đàn ông đi vào. Phong Thần bình tĩnh đánh giá người đàn ông kia, khuôn mặt anh ta thâm sâu, dáng vẻ cũng hết sức âm nhu, sống mái khó mà phân biệt được, rất phù hợp với vẻ đẹp thẩm mĩ.

"Ba, anh ấy là nhân viên trong đội khảo cổ của con, La Viễn, anh ấy có rất nhiều nghiên cứu về đồ cổ và người xưa."

La Viễn cười để lộ hàm răng trắng, rất lễ phép chào hỏi với Tần Thọ Diệp, còn cung kính giao một vật đang cầm trên tay cho Tần Thọ Diệp.

"Đây là bình hoa cổ mà cháu đặc biệt chọn cho bác trai, đã trải qua kiểm nghiệm, là một vật quý ở triều Thanh."

Ánh mắt Phong Thần hung hăng lườm phần lưng của La Viễn, giống như hận không thể khoét thủng một lỗ trên đó, anh đè nén lửa giận của mình, trưng ra vẻ tươi cười, thân thiết ôm bả vai của Tần Ngôn.

"Ngôn Ngôn, sao về mà không nói một tiếng với anh, để anh tới đón em."

Tần Ngôn không chút khách khí hất tay anh ra, đáp: "Anh là một người bận rộn, sao em có thể quấy rầy anh được!"

"Lúc Ngôn Ngôn tham gia khảo cổ, cô ấy rất chăm chỉ, chúng cháu đang bàn bạc với nhau muốn cùng chung vốn mở phòng triển lãm, phòng này chuyên để triển lãm những đồ cổ khai thác được, để cho mọi người có thêm hiểu biết về văn hóa cổ đại."

Bên kia, La Viễn bắt đầu nói chuyện với Tần Thọ Diệp, Tần Thọ Diệp phát hiện ra La Viễn là một người rất hay nói, đặc biệt rất có nghiên cứu về di vật văn hóa cổ đại.

"La Viễn là một chuyên gia trong lĩnh vực này, con có chỗ nào không hiểu đều đến tìm anh ấy để nhờ giúp đỡ. Con định dốc sức học tập sự chuyên nghiệp của anh ấy."

"Về phương diện này Ngôn Ngôn cũng rất có thiên phú, nếu có thể cố gắng học hỏi, nhất định có rất nhiều thành tích. Hơn nữa, sau này cháu còn là đàn anh của cô ấy, dĩ nhiên sẽ quan tâm cô ấy nhiều hơn."

Tay của La Viễn đặt lên bả vai Tần Ngôn theo bản năng, vậy mà Tần Ngôn cũng không đẩy ra. Phong Thần mở to hai mắt nhìn, cái gì mà đàn anh, đàn em cơ chứ! Này, đừng thừa cơ chiếm lợi đó!

"Việc này…. Con còn muốn cố gắng học tập, vậy phải tốn bao nhiêu thời gian nữa?"

Tần Thọ Diệp lộ ra vẻ mặt khó xử, ông cũng không ghét La Viễn, nhưng Phong Thần mới là con rể chuẩn của ông.

Ông nhìn về phía Phong Thần, thấy anh đã sớm không còn chút bình tĩnh nào cả, ngồi yên một bên, không nói một câu nào. Không phải anh không nói nên lời, mà là anh đang bị chọc tức đến choáng váng, hoàn toàn không biết phải nói gì nữa rồi.

Nhìn thấy La Viễn tới tặng lễ vật có giá trị như vậy, ông cũng không thể đuổi người ta ra ngoài được, chỉ có thể kiên trì nói chuyện vài ba câu cùng Tần Ngôn và La Viễn.

Mà Phong Thần bị lạnh nhạt ở một bên, cũng chỉ ngốc nghếch ngồi yên một chỗ, giống như bị mọi người bỏ quên, ai oán nhìn nụ cười tươi trên mặt Tần

Ngôn.

Sau hơn một giờ đồng hồ, ba người cũng nói chuyện xong, Tần Ngôn đứng dậy tiễn La Viễn về, Phong Thần thấy vậy tỉnh táo hơn nhiều, lại không nghĩ rằng nhận được câu nói: "Sao anh còn chưa đi?"

Tần Ngôn đối xử với anh lạnh như băng, xoay người kéo cánh tay La Viễn rồi đi ra ngoài, Phong Thần đứng sau lưng nhìn bọn họ….. Quả thực là không thể tin được!

Anh lại nhìn thoáng qua Tần Thọ Diệp, ông lắc lắc đầu, bày tỏ ông cũng không giúp gì được, chỉ có thể là tự anh giải quyết mà thôi.

Phong Thần chán nản đi phía sau bọn họ, nhìn hai người vui vẻ, thân mật vẫy tay chào tạm biệt, anh ghen ghét đứng tại chỗ, Tần Ngôn vừa quay đầu liền đụng phải ngực anh.

"Sao anh còn chưa đi?"

Phong Thần mạnh mẽ ôm chặt cô vào trong ngực, cầu xin: "Ngôn Ngôn, anh sai rồi…… Chúng ta không chơi trò này nữa, được không?"

Cô bình tĩnh hơn anh, anh càng dễ ghen hơn, Tần Ngôn cười lạnh một tiếng: "Chơi đùa? Em cũng không chơi cái gì với anh cả! Huống chi, một ngày anh kiếm được bạc tỉ, làm sao có thời gian đến nước Mĩ chơi đùa với em cơ chứ."

"Em còn mạnh miệng, đúng không?"

Phong Thần hung dữ nhìn người trong lòng, cúi đầu che lại cái miệng nhỏ nhắn vừa mở ra đã khiến anh căm tức. Tần Ngôn cắn vào đầu lưỡi của Phong Thần, mùi máu tươi tràn ngập trong miệng hai người.

Phong Thần cũng không buông miệng, hai tay vẫn ôm chặt cô vào lòng. Tần Ngông đẩy lồng ngực anh, miệng cô sắp thiếu dưỡng khí rồi! Đầu óc mê man, không phải anh muốn cô tắt thở đó chứ?

Ngay lúc Tần Ngôn chậm chạp hít khí, Phong Thần liền buông môi. Anh nhân lúc Tần Ngôn mơ mơ màng màng, đặt cô vào trong xe anh, nhấn chân ga một cái, phi nhanh như bão táp rời đi, không cho cô có cơ hội từ chối.

"Anh đang làm cái gì vậy hả?"

Đến đích, Tần Ngôn bị Phong Thần ôm ra khỏi xe, Tần Ngôn nhìn ngôi nhà trước mắt, đây là ngôi nhà bọn họ từng ở cùng nhau.

"Để cho em gả cho anh!"

Phong Thần ném cô lên giường lớn mềm mại, thân thể mạnh mẽ đè lên, Tần Ngôn hét lên một tiếng, miệng đã bị khóa chặt lại. Quần áo trên người cũng dần dần bị cởi ra, cơ thể nóng bỏng của Phong Thần áp sát khiến Tần Ngôn không ngừng run rẩy.

"Để cho em mang thai, xem em còn dám chạy đi đâu nữa."

Tần Ngôn nhìn người đàn ông phía trên mình, hơi nheo mắt, cảm nhận anh mang đến cho mình sóng to gió lớn, cô chỉ có thể đáp lại anh bằng những tiếng thở dốc không ngừng.

Ba năm, anh cho cô thời gian ba năm, hiện tại anh đang rất nóng nảy, Tần Ngôn không nhịn được khẽ cười thành tiếng, Phong Thần ôm chặt cô, hai tay nắm chặt lấy eo cô.

"Tiểu yêu tinh, vẫn chưa đủ à?"

"Tránh ra."

Tần Ngôn đẩy gương mặt đang kề sát của anh ra, tức giận quay đầu đi, Phong Thần hôn xuống bả vai cô, nói: "Bảo bối, anh làm em đau à?"

Phong Thần thấy mặt Tần Ngôn hơi hồng lên, nói tiếp: "Hiện tại, chắc là trong bụng em đã có đứa nhỏ của anh, lớn bụng mặc áo cưới không đẹp đâu, ngày mai chúng ta đi đăng ký nhé."

"Em sẽ không nghe lời anh đâu!"

"Không nghe? Vậy anh sẽ khóa chặt em ở trên giường!"

Phong Thần lành lạnh nói, Tần Ngôn biết, Phong Thần thật sự sẽ làm như vậy, cô khẽ "hừ" một tiếng.

Cô đã bị anh ăn khô lau sạch, thế mà còn dám uy hiếp cô! Trong lòng cô đang mắng Phong Thần hơn trăm lần.

"Em cách xa cái tên La Viễn kia ra một chút, biết chưa!"

"La Viễn rất tốt, em thích ở cũng anh ấy, a….."

Tần Ngôn hô một tiếng, động tác thô lỗ của Phong Thần khiến cô nhíu mày.

"Đau…." Ánh mắt cô ướt át, cảm giác không khỏe dưới thân khiến cô có ý muốn lùi bước.

"Em thích anh ta?"

Phong Thần hơi nheo mắt, trong mắt tràn đầy sát ý, Tần Ngôn khẽ thở dốc, nói: "Anh....Anh ấy là đồng tính!"

"Cái gì?"

Lời nói của Tần Ngôn khiến anh ngạc nhiên trong giây lát, Tần Ngôn tức giận nói: "Chẳng lẽ anh không cảm thấy, cả buổi tối anh ta đều nhìn anh sao?"

Anh dở khóc dở cười, náo loạn lâu như vậy, thì ra mục tiêu của La Viễn lại không phải Tần Ngôn.……

Ba tháng sau, Tần Ngôn mặc áo cưới trắng tinh, cuối cùng thì cũng bước vào lễ đường. Phong Thần hồi hộp nhìn theo bóng dáng trắng đó, mặt cô bị một tấm lụa mỏng che lại, anh thực sự rất sợ, cô nhóc này lại cho anh một màn kim thiền thoát xác nữa.(lặng lẽ chuồn mất, dùng để chỉ việc dùng mưu trí trốn thoát mà không bị phát hiện.)

Sau khi trao đổi nhẫn xong, anh mở tấm lụa ra, một khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm tỉ mỉ hiện ra trước mắt anh. Mang theo cảm xúc mênh mông, anh hôn lên môi cô, người mà anh muốn cùng nhau trải qua một đời một kiếp.

"Cuối cùng thì em cũng không thể trốn thoát được nữa."

Phong Thần dán lên môi Tần Ngôn, thì thào nói ra những lời này. Tần Ngôn cười ngọt ngào, đáp: "Em rất vui vẻ vì bị anh bắt."

Lễ đường lại vang lên tiếng vỗ tay, mấy chục con chim bồ câu trắng bay về phía bầu trời xanh, một đôi vợ chồng hạnh phúc ôm nhau đứng một chỗ, hi vọng tương lai cũng mãi hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Trẻ Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.